Trần Thanh Vân

Quỷ Kiếm Vương

Vnthuquan.net, 2009.

Trần Thanh Vân

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 1

Đoàn Bảo Tiêu Kỳ Lạ

Vào giữa mùa đông nơi miền ngoại biên. Tuyết rơi trắng phủ cả đường mòn. Suốt dãy Ngoại Tam Sơn, chạy dài mờ tít chân trời, như hứng trọn hoa tuyết, thành những thảm bông trắng nơi những vùng đất đá.

Những con đường chạy theo triền núi, ngày hè nắng cháy đất đỏ tung bay mịt mờ khi có kỵ mã lướt qua, giờ đây đã trải thảm trắng lạnh lẽo im lìm.

Con đường hiu quạnh trong những ngày tốt trời, mà chỉ những khách thương hay những đoàn bảo tiêu và khách giang hồ lui tới, thì giờ đây cũng đã không dấu chân người.

Tuyết vẫn rơi.....

Cây trơ cành như ngủ say trong lớp tuyết.

Những ngọn gió vô tình như đùn giá lạnh.

Từ nhiều ngày qua, con đường núi hiểm trở này, từ miền ngoại Mông vào Trung-Nguyên, đã không có bóng người lai vãng. Khí hậu tuyết giá đã là một trở ngại lớn lao cho khách thương tải hàng để bán và luôn cả khách giang hồ, cũng chán ngán lạnh lẽo non cao.

Mười ngày.

Rồi mười lăm ngày.

Con đường chỉ phủ thêm tuyết trắng đóng thành băng.

Không ai nghĩ rằng sẽ có người di chuyển trên con đường này cho suốt mùa đông.
Những món hàng như da thú, thịt khô, từ vùng ngoại biên đưa vào Trung-Nguyên đã dứt hẳn.
Bỗng nhiên, từ chiều nay, khi con đường vẫn mang nặng lớp tuyết trút đều, thì có tiếng ngựa hí lên từng tràng. Một cỗ xe ngựa duy nhất với bốn con ngựa kéo đi vùn vụt, mặc cho lớp tuyết cản ngăn. Cỗ xe được đóng thùng kín mít, sơn toàn một màu đen tang tóc. Gã phu xe che kín trang phục cũng màu đen, điều khiển chiếc xe tứ mã này. Gã hét lên với chiếc roi nhịp xuống là bốn con ngựa trườn tới lướt trên mặt tuyết.
Cùng đi với chiếc xe này, gồm hai mươi người cũng trang phục màu đen và đều bịt mặt. Tất cả những người này đều cưỡi ngựa đi phía trước, phía sau và hai bên, mỗi bên năm người. Họ lầm lũi đi không một tiếng nói chuyện. Chỉ có gã phu xe mở miệng lên tiếng điều khiển tứ mã mà thôi.
Họ cứ mải miết đi cho đến lúc hoàng hôn thì đã đến ngay vùng bằng phẳng nơi đỉnh dốc.
Bốn con ngựa đã mệt nhoài, gã phu xe nhìn bọt mép từng con nên dự định thay bốn con dự bị thế vào để kéo xe.
Gã vội chui đầu vào thùng xe rút ra một lá cờ hình xéo, như cờ của các bảo tiêu cuộc. Gã mở ra, lá cờ xéo góc màu đen, có thêu bốn chữ trắng to tướng Cửu Khúc Ma Quân cắm vào xe.
Khi tay gã vừa cắm xong, bỗng Vút một tiếng, một ngọn phi đao từ nơi mé rừng xé gió lao ra tiện đứt lá cờ.
- Rắc! Hắc kỳ Cửu Khúc Ma Quân gãy gọn rơi xuống mặt đường.
Tất cả hai mươi người cỡi ngựa bao quanh chiếc xe đều kinh ngạc

giật mình.

Một người trong bọn hét lớn:

- Ai?

Một tràng cười vang lên như làm rơi rã tuyết bám trên lá cành, như xoi bói vào thính giác từng người hiện diện tại tràng.

Cùng với tiếng cười, từ trong đống tuyết trắng, một bóng người như vệt lửa đỏ lao vút ra hiện diện giữa tràng.

Quét đôi mắt đỏ rực như than lửa, với trang phục đều đỏ như máu, nên nổi bật trên nền tuyết trắng.

Lão này gằn giọng:

- Hừ! Cửu Khúc Ma Quân đã đổi sang nghề bảo tiêu rồi à?

Một tên trong bọn bịt mặt đáp xẵng:

- Huyết Vân Lão Nhi, từ miền băng sơn tuyết phủ, ngươi cũng đến đây làm gì?

Người trang phục màu đỏ máu chính là Huyết Vân Lão Nhi, là một nhân vật ma đầu rất lợi hại. Với thân hình lùn tịt nhưng Huyết ảnh thần và Huyết ảnh chưởng khó người bì kịp.

Lão nghe hỏi lại giận dữ đáp:

- Nhi Thập Chấp Giả Ma Quân, vẫy vùng nơi Trung Nguyên đã là linh hồn của lão Cửu Khúc Ma Quân, nên tiếng nói có vẻ trịch thượng khinh khi kẻ giang hồ phải không?

Một trong nhị thập chấp giả Ma Quân ngửa mặt lên trời cười lớn rồi đáp:

-Hiểu người như Huyết Vân Lão Nhi thì đáng khen đấy, song ngươi chận chúng ta và dám đả kỳ của Cửu Khúc Ma Quân ắt ngươi quyết tâm khiêu chiến?

- Đúng.

- Với mục đích gì?
- Còn phải hỏi, vật báu của võ lâm không nên để làm của riêng ai cả. Không phải mình ta muốn mượn xem, mà nơi đây còn nhiều bạn giang hồ võ lâm sẵn sàng cùng góp mắt ghé xem vậy.
Tất cả Nhị Thập Chấp Giả Ma Quân đều xuống ngựa chuẩn bị, mắt nhìn vào mé rừng chờ đợi.
Một gã hỏi:
- Hiện nơi rừng tuyết vắng này còn có bao nhiêu nhân vật giang hồ võ lâm nữa?
Huyết Vân Lão Nhi cất tiếng cười, như vang tận chín từng mây, gián tiếp trả lời câu hỏi của một gã trong Nhị Thập Chấp Giả Ma Quân.
Vừa lúc đó, có hơn mấy mươi bóng người từ hai mé rừng ào ào phi thân ra, bao quanh bọn người của Ma Quân.
Gã chỉ huy bọn Nhị Thập Chấp Giả Ma Quân đưa mắt quét qua một vòng quan sát.....
Gã lẩm bẩm:
- Hừ ! Có đủ mặt:
Song Quỉ Nhị Trùng, Phiên Tăng Mông Cương, Ma Sư Thạch Đầu của Thiếu Lâm, Yêu Đạo Sĩ Lộ của Không Động, Song Thương Uyên Ương của Điểm Thương, v.v.
Gã nhìn Huyết Vân Lão Nhi rồi hét lớn ra hiệu cho đồng bọn:
- Giết ! Tiếng hét vừa dứt là hai mươi người bịt mặt tuốt vũ khí nhắm địch nhân tấn công.
Riêng gã chỉ huy bọn Ma Quân không rời Huyết Vân Lão Nhi, gã quyết tử chiến cùng lão lùn nguy hiểm này.
Trận đấu đi vào khốc liệt.....
Tiếng binh khí chạm nhau khô khan, chát chúa.

Chưởng phong chạm nhau, cuốn tuyết gây thương.
Trận đấu kéo dài thêm.
Tiếng ngựa hí vang lên từng hồi, và ngựa chạy náo loan.
Rồi tiếng người la uất nghẹn theo từng xác người ngã gục, máu đổ tung toé khắp mặt tràng.
Đôi bên đều có người thiệt mạng. Nhưng trận đấu đi sâu dần thì bọn Ma Quân nắm chắc phần bại.
Thây người, máu đổ đầy mặt tràng.
Thây rơi đầy tràng.
Nhưng bọn Ma Quân quyết tử chiến không cho đối phương chiếm đoạt chiếc xe ngựa.
Lúc bấy giờ bọn Ma Quân còn lại có bốn tên kể cả tên phu xe cũng đang tử chiến với đối phương lăm le chiếm đoạt chiếc xe.
Gã chỉ huy bọn Ma Quân hét lớn:
- Lã Mân hãy cho xe chạy thoát.
Lời gã vừa thoát ra khỏi miệng liền bị một ngọn chưởng kinh hồn của Huyết Vân Lão Nhi đánh trúng.
Gã lảo đảo, miệng phun ra một bung máu tươi, nhưng vẫn cố sức gào lên:
-Hãy thoát nhanh lên.
Nhưng cùng lúc này Song Thương Uyên Ương đã sử dụng tuyệt kỹ đao pháp chém chết luôn bốn con ngựa nên chiếc xe ngã chúi tới trước.
Gã phu xe liền nhảy xuống mặt tràng nhưng từ phía sau lưng gã, Yêu Đạo Sĩ Lộ giáng một ngọn phất trần bất thần nên gã gục ngay xuống mặt tuyết chết liền.
Một tiếng hự khô khan, khi Ma Sư Thạch Đầu với thức Hắc Ngư

Nhập Thạch đánh bằng chiếc đầu rắn của lão vào ngực của một tên bịt mặt, gây nên tiếng hự khô khan như thế, và tên bịt mặt bị chấn nát tâm cang chết liền.

Cùng lúc này, gã chỉ huy bọn Ma Quân đành chịu vỡ nát lồng ngực khi bị một ngọn Huyết Quang Chưởng của Huyết Vân Lão Nhi đánh trúng. Trong khi đó một cái chết ghê gớm thảm khốc nhất xảy ra cho một tên Nhị Thập Chấp Giả Ma Quân bởi Song Quỉ Nhị Trùng, vì khi chộp được gã này, Song Qủi mỗi người một tay, một chân cầm xé tên bịt mặt ra làm hai. Máu, ruột đổ soạt ra đầy mặt đất.

Một giây yên lặng nặng nề.

Bốn con ngựa ngã chết trước đầu xe chênh vênh như lôi cuốn những cặp mắt của những người còn lại sau trận huyết chiến khủng khiếp này.

Huyết Vân Lão Nhi xoa xoa đôi bàn tay rồi nói với những người hiện diện, không hơn mười người:

- Sau trận đấu này, lực lượng chúng ta thiệt hại hơn phân nửa nhân số, song đã diệt hoàn toàn Nhị Thập Chấp Giả Ma Quân , như vậy đã diệt trọn cánh tay đắc lực của Cửu Khúc Ma Quân . Nhưng có điều Huyết Vân này lấy làm khó nghĩ là tại sao chuyến bảo tiêu này do Cửu-Khúc Ma-Quân bọn chúng đảm nhận?

Ma Sư Thạch Đầu xoa xoa cái đầu trọc lóc cười nói:

- Cái đó mà thắc mắc làm gì cho mệt óc. Chúng ta hãy phá chiếc xe này xem có gì không rồi sẽ tính.

Lão Yêu Đạo Sĩ Lộ xua tay nói:

- Nếu trong xe có Bảo Lục Kỳ Thứ một vật báu của giới võ lâm thì chúng ta chia làm sao đây?

Song Quỉ Nhị Trùng giọng the thé, một tên quỷ nói:

- Chúng ta chỉ thích phần cầm nã thủ mà thôi. Nếu có phần ấy thì chúng ta lấy còn không có thì không thèm để mắt vào.
Song Thương Uyên Ương cũng góp ý tranh phần:
- Vợ chồng chúng ta cần sưu tầm thương pháp thượng thừa để bổ sung vào đôi uyên ương thương này nên mới có mặt ngày hôm nay, chứ ngoài ra không cần loại võ công nào khác.
Huyết Vân Lão Nhi nghe qua liền nói:
- Song Quỉ và Song Thương đã đưa định kiến rồi. Giờ còn lại Ma Sư, Yêu Đạo, Phiên Tăng và lão đây thì chúng ta tính ra sao?
Yêu Đạo Sĩ Lộ lên tiếng trước:
- Lão nghe nói trong Bảo Lục Kỳ Thứ có phần tuyệt kỹ về phất trần, nên lão đạo hâm mộ được phần nhỏ đó.
Ma Sư Thạch Đầu cất giọng cười hô hố phân trần:
- Được, được lắm, ta cũng bắt chước lão Yêu Đạo chọn phần nhưng bổn tánh chỉ có cái đầu nên phải luyện thêm quyền cước để trị mấy tay tại Thiếu Lâm Tự bắt tội lão sư đây.
Từ đầu tới giờ có một lão phiên tăng vẫn im tiếng nên Huyết Vân Lão Nhi cất tiếng hỏi:
- Phiên tăng Kha Tử Lạc có ý kiến gì không?
Nghe hỏi Lão Tăng mới tằng hắng cất tiếng ồ ồ:
- Kha Tử Lạc này muốn luyện thiết bố sam trong Bảo Lục Kỳ Thứ.
Lão Tăng này chỉ nói có vậy rồi im lặng.
Huyết Vân Lão Nhi gật cái đầu tròn lẳng nói:
- Hiện diện hôm nay chỉ còn tám chúng ta. Ai cũng đã chọn phần trong Bảo Lục Kỳ Thứ rồi. Vậy những gì còn lại trong Bảo Lục Kỳ Thứ là phần ta. Các bạn hữu đồng ý như vậy chăng?
Một loạt tiếng hô lên:

- Đồng ý lắm ! - Hảo ý ! Hảo ý ! Sau loạt hô. Lão nhìn mọi người rồi nói như ra lệnh:

- Hãy phá chiếc xe ! Tức thì xoạt xoạt xoạt một loạt tiếng vang lên, chiếc xe đã bị đao kiếm, phất trần phá nát và trong lòng xe một chiếc quan tài đỏ màu máu.

Chiếc quan tài này lớn gấp rưỡi chiếc quan tài thường. Trên đầu chiếc quan tài là một lư hương được gắn chặt vào nơi thân chiếc xe nên dầu xe nghiêng đổ, cái lư hương vẫn không ngã. Đặc biệt, lư hương này vẫn bốc hương trầm ngào ngạt lúc thùng xe bị phá vỡ.

Bóng tối đã phủ dần xuống.

Cánh rừng lạnh lẽo quạnh hiu.

Một vài tiếng cú kêu lên thảm thiết.

Tất cả tám người đều là nhân vật thượng đẳng võ lâm trong giây phút này cũng kinh ngạc e dè.

Nhiều tiếng kinh ngạc thốt lên:

- Ủa ! Sao lại chiếc hỏa quan? Chuyến bảo tiêu gì mà kỳ lạ thế này?

- Hàng bảo tiêu là chiếc quan tài đỏ máu này à?

Tiếng Huyết Vân Lão Nhi nhỏ giọng:

- Chúng ta hãy mở xem trong quan tài này có gì chứ?

Một giây yên lặng thoáng qua. Tám người nhìn nhau, rồi cùng bước tới cạnh chiếc quan tài chuẩn bị.

Một tiếng hô:

- Lên ! Tức thì loang loáng bóng binh khí đưa ra và nắp chiếc quan tài bật văng ra chỗ khác.

Cùng lúc đó một thân người đội chiếc nón rộng vành, ở trong quan tài bật dậy như chiếc lò xo.

Vút ! Vút ! Soạt ! Soạt ! Tám người đều tung binh khí, quyền chưởng

tống vào thân người nơi quan tài.
Thân người nơi quan tài ngã tới ngã lui lắc lư rồi đứng im lìm trong khi tám người đều lui ra ba bước, mở lớn đôi mắt quan sát.
Song Thương Uyên Ương nhìn đôi thương nơi tay lớn tiếng gắt:
- Quỷ kế ! Quỷ kế ! Những người kia nhìn lại vũ khí tay quyền, tay chưởng mà đồng ngỡ ngàng:
- Một thân người bằng sắt trui.
- Sao lại kỳ lạ vậy?
Tám người cùng bước tới thì chiếc nón rộng vành đội trên đầu người trong chiếc hòm rơi lả tả vì bị chẹm nát. Chiếc mặt bức tượng này cũng đã sứt mũi, khuyết mắt, mặt bị rạch không còn nguyên diện, nhưng vẫn thoáng thấy hình dáng một chàng thanh niên. Nơi thân hình thì hai cánh tay đã gẫy lìa. Nghĩa là đúng một bức tượng đã vỡ nát như một thân người chết thảm.
Trong chiếc quan tài còn chứa đầy những quyển sách không một chữ nào với đủ các màu sắc.
Tám người đã nhận định được sự việc nên lập tức lục xáo tung chiếc quan tài ra rồi Huyết Vân Lão Nhi reo lên:
- Ồ ! Cái gì vậy?
Mười sáu con mắt đổ dồn vào một cái bao da dài nửa thước trên tay Huyết Vân Lão Nhi.
Lão này từ từ mở đầu bao ra và thận trọng kéo ra một thỏi xương người trắng hếu.
Lão lật nhanh mặt kia có ghi bốn chữ bằng máu khắc sâu vào cốt xương Lãng Tử Trầm Khá Vụa thấy bốn chữ nêu trên khắc trên xương, mọi người hiện diện nơi tràng đồng rú lên:
- Trời ! Lãng Tử Trầm Khá - Sao lại như thế này?

- Việc này có liên quan gì tới Cửu Khúc Ma Quân chăng?
- Còn Bảo Lục Kỳ Thứ ở đâu?
Bỗng có tiếng hát từ xa đưa lại như rót vào tai mọi người. Tiếng hát vang lên rõ từng lời, tiếng hát như uất nghẹn, miên man bất tuyệt.
Huyết Vân Lão Nhi theo từng lời ca mà sắc mặt nhợt nhạt, rồi ra hiệu cho mọi người và chỉ nói lên được một tiếng:
- Đi ! Một tiếng vừa thoát khỏi miệng là lão xử dụng Huyết Ảnh Thần như bóng mây đỏ xẹt đi vào nơi rừng xa mất dạng. Bảy tên kia cũng không chậm trễ, mỗi người một hướng xử dụng tuyệt kỹ khinh công lao mình mất hút trong chớp nhoáng.
Lãng Tử Trầm Khá. Chỉ bốn chữ này đã làm mất vía bọn đại ma đầu thật là quá sức tưởng tượng.
Chỉ mới thấy bốn chữ Lãng Tử Trầm Khá mà họ đã thoát chạy tức khắc.
Có phải bốn chữ Lãng Tử Trầm Khá hay vì tiếng hát đang ngự trị một vùng núi tuyết đìu hiu này, đã làm bạc vía bọn ma đầu.
Tiếng ca hay Lãng Tử Trầm Kha nào ai biết được?
Tiếng ca gần dần theo một bóng người nhẹ nhàng. Thật là khủng khiếp, khinh công của người này đạt tới mức thượng thừa.
Tiếng ca dứt hẳn khi người này nhìn thấy chiếc xe và thân người ngã chết rải rác. Với bộ quần áo màu xám nhạt, chân đi giầy vải, lưng giắt một cây kiếm đen tuyền. Chuôi kiếm được nạm bằng những hột đá ngũ sắc long lánh.
Người này đưa tầm mắt quan sát khắp chung quanh chiếc xe của đoàn bảo tiêu. Rồi đi hất từng xác chết để xem mặt. Người này quay lại chiếc xe bảo tiêu đưa mắt nhìn vào.
Chiếc nón rộng vành như bức tượng trong quan tài của người này

được đẩy lên mấy phân, nên không ai nhìn thấy khuôn mặt của người áo xám được.
Người này chăm chú nhìn vào bức tượng, rồi đưa tay lượm thỏi xương có khắc bốn chữ Lãng Tử Trầm Khá và tay kia cầm chiếc hắc kỳ Cửu-Khúc Ma-Quân , giọng âm thầm nói như để một mình nghe:
- Hứ ! Cửu-Khúc Ma-Quân, cả gan thật. Dám khiêu khích mạ lỵ Lãng Tử Trầm Kha.
Người này nhìn vào bức tượng và xem xét những vết thương của thây người đã chết lạnh rồi trầm ngâm lẩm bẩm:
- Hơn mấy chục ma đầu, vây đánh Nhị Thập Chấp Giả Ma Quân . Số chết là bọn còn chưa đủ tài nghệ.
Rồi người này nhìn vào bức tượng tiếp:
- Số còn lại khá bản lãnh. Nào là Song Thương, Song Quỉ, Yêu Đạo, và Huyết quang chưởng cũng ghi dấu nơi bức tượng này nữa.
Đột nhiên người nàyrút kiếm nhanh không thể thấy được, chỉ thấy lấp loáng bóng kiếm, rồi lưỡi kiếm găm nhanh vào vỏ từ lúc nào. Tay người áo xám trầm ngâm vịnh vào chuôi kiếm.
Một ngọn gió cuốn lên, băng tuyết đổ xuống thật nhiều, đập vào bức tượng, bỗng nhiên bức tượng rã ra làm nhiều mảnh rơi lộp độp xuống đáy quan tài.
Người này bước về phía trước đưa sống tay dụng thế cương đao chặt xuống hai cần xe đang máng vào bốn con ngựa chết. Chiếc xe như vậy đã rời bốn con ngựa. Lập tức người này cầm cáng xe xoay ngang đẩy mạnh một cái. Chiếc xe bị sức đẩy lao vun vút xuống bờ hố bên đường dốc núi.
Rầm .....
Chiếc xe vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Tất cả đều chìm vào trong hố sâu thăm thẳm.
Hoàng hôn đã ngã sang màu xám đen trên vạn vật. Những lớp tuyết trắng ẩn hiện mập mờ như sắp ngã sang màu đen của đêm tối.
Bầu trời bỗng kéo mây đen vần vũ.
Những ngọn gió lốc cuốn lên từng đợt.
Nhiều cây cao ngã đổ từng đợt.
Sấm chớp giăng sáng lập loè ngoằn ngoèo.
Ầm ! Ầm ! Ầm ! Tiếng sấm nổ vang, kéo từng đợt tuyết đổ xuống nặng nề.
Rồi nước mưa lại rơi tiếp theo.
Nước mưa từ trên đỉnh núi đổ xuống ào ào kéo phăng lớp tuyết nhẹ chảy ngùn ngụt xuống lòng thung lũng nơi phía dưới xa tít.
Dãy Ngoại Tam Sơn giờ đây phủ đầy mưa gió.
Người áo xám hú lên một tiếng ném vút thỏi xương về phía rừng thẳm với tiếng cười và tiếng nói vang vang trong mưa bão hãi hùng.
- Ha ! Ha ! Ha ! Lãng Tử Trầm Kha.....
Bóng người áo xám vút đi như vệt khói xuyên trong làn mưa đang gào thét hãi hùng.....

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 2
Trong dãy nhà mồ

Ngoài trời tuyết vẫn còn rơi lác đác. Những cây cổ thụ đứng ủ rũ im lìm trong bóng xám của hoàng hôn.
Rồi những áng mây đen kéo qua khỏi vừng kim ô, gần khuất sau rặng núi chênh vênh, thì một đám mây đỏ ối lướt tới. Bóng xám đổi màu sang màu ráng đỏ rọi bởi những tia nắng sau cùng lóe lên rồi từ từ chìm trong dãy núi cao.
Hoa tuyết mùa đông rơi thưa thớt, nhưng không khí lạnh căm căm nơi phương Bắc. Ngoài thị trấn cẩm thành, chừng hơn hai mươi dặm đường, hai dãy nhà màu trắng được kiến trúc song song, nằm trong một khuôn viên thật rộng lớn. Chung quanh đều có xây tường thật cao, giữa hai dãy nhà này là một ngôi khách sảnh rộng lớn vô cùng.
Đã từ lâu ngôi nhà này vẫn hoang vắng. Rong rêu, cỏ dại phủ kín. Nhưng chừng hơn nửa tháng nay, ngôi nhà được sửa sang, sơn phết lại. Song không ai thấy một nhân công làm việc. Cứ chiều về là tuyết lại rơi đều. Gió lạnh giá băng. Mọi hoạt động hầu như ngưng đọng, vậy mà cứ sáng ra là người ta có thể thấy ngôi nhà hoang nầy được sơn phết sửa soạn một phần. Và cứ như thế trong mấy ngày liền là công việc hoàn tất.
Hai dãy nhà được sơn trắng, ngôi khách sảnh được sơn phết màu hồng tuy nhiên bốn bức tường cao vẫn rêu xanh phủ ối. Những cây đại thụ trong bờ tường vẫn sầm uất âm u như che kín mọi sự việc nơi hai dãy nhà trắng và gian khách sảnh màu hồng này.
Nếu có ai lưu ý, thì thấy ngày hôm nay đã khác hẳn với ngày hôm qua nơi khu nhà trắng.
Chiếc cổng sắt to lớn cao hơn hai người đứng, lù lù chắn ở phiá trước giờ đây đã mở hẳn.
Từ cổng này là một con đường bằng sỏi nhỏ thật trắng, hun hút chạy vào nhưng qua hai khúc quanh nên người đứng ngoài cổng không thể nhìn thấy dãy nhà phiá trong. Bởi vì hai bên đường sỏi là hai bờ cây dày đặc, mọc cao được cắt xén thẳng tắp.
Từ giờ ngọ đến lúc bấy giờ là đã vào hoàng hôn, đã có mười người dáng dấp võ lâm cao thủ, cưỡi ngựa mà mỗi người đều có dắt theo một con ngựa. Trên lưng chở một cuộn hàng vắt ngang lưng ngựa,

được phủ kín bằng vải đà y.
Những người này lần lượt đi vào từ trưa đến giờ này vẫn chưa thấy trở ra mà cũng không có động tĩnh nào khiến người ta chú ý.
Bóng hoàng hôn đã dày đặc.
Ngoài trời tuyết rơi dày hơn.
Trong gian khách sảnh màu hồng rộng lớn nhưng chỉ thắp vỏn vẹn có năm ngọn đèn. Bốn góc sảnh bốn ngọn và một ngọn treo lủng lẳng giữa phòng.
Dưới ngọn đèn chính giữa là một chiếc bàn thật lớn được điêu khắc bằng hồng thạch nổi vân thật hiếm có. Quanh bàn đã có mười người ngồi, gồm ba lão già, hai đại hán to lớn, râu ria xồm xoàm. Một gã trung niên mặt vàng ệch cao lêu khêu, mặt lạnh như tiền. Một bà lão lùn tịt tròn lẳng mặc áo hoa hòe sực sỡ. Một trung niên nho sinh da trắng bệch. Một nàng con gái diễm kiều khêu gợi và một gã thư sinh mặt ngọc.
Tất cả ngồi im lìm uống rượu nhấm trà, không ai nói với ai một lời.
Phiá trong gần bức tường cuối gian khách sảnh là nơi để đặt mười ba cỗ quan tài sơn đỏ chót. Số quan tài này được chia làm ba dãy. Gần bức tường phiá trong gồm sáu chiếc, tiếp đến dãy trên là bốn chiếc và ngoài cũng có ba chiếc.
Hai dãy quan tài sáu và bốn đều được đóng nắp kín lại rồi. Chỉ có ba chiếc quan tài dãy đầu còn mở nắp mà trong cỗ quan chưa có xác người nào.
Trên đầu mười cỗ quan tài đã đậy nắp đều có thắp mười ngọn nến lập lòe theo từng làn gió cuốn vào.
Cảnh chết chóc bao trùm gian đại sảnh.
Mọi người đều im lìm.
Thỉnh thoảng có vài tiếng thạch sùng chắc lưỡi tiếc nhớ ngày qua hay tiếng rượu rót ra nghe rõ mồn một. Phiá ngoài, gần cửa lớn của đại sảnh là một dãy bàn gồm ba người đang kiểm điểm hồ sơ giấy tờ. Người nào cũng có đôi mắt sáng quắc, gò thái dương lồi ra, chứng tỏ một công phu thượng thừa.
Một gã trong ba người này rời dãy bàn bước ra cửa lớn đại sảnh nhìn ra ngoài. Một lát sau quay người đi vào lẩm bẩm như nói với hai người nơi dãy bàn:
- Lãng Tử Trầm Kha ?
- Lãng Tử Trầm Kha.
- Đúng vậy ! - Nhưng đâu có ai trên giang hồ này thấy mặt, biết hình người ấy đâu. Ngay cả đại ca. Đại ca có diện kiến người ấy bao giờ chưa ?

- Bóng tối sắp phủ kín rồi. Vậy mà chưa thấy ai có thể mang xác Tử Lệnh Kỳ Đệ Nhất Sứ Giả , Tuyệt Mệnh Đao Ác Sát Mã Khâm và Loạn Kim Kiếm Đoàn Ngô Công tới.
Một trong hai gã ngồi nơi dãy bàn buông cây bút lông nơi đĩa mực đen, ngước mặt ra cửa nói:
- Tiền thưởng của ba tên này gấp đôi mười tên kia, không biết có ai hạ nổi mang xác đến không chứ.
Gã thứ ba, lúc nãy đến giờ vẫn ngồi im, bây giờ lên tiếng, và giọng trầm trầm lạnh lẽo:
- Ba tên ấy đâu dễ thanh toán. Theo ta chỉ có một người có thể lấy được mạng của chúng thôi.
Hai gã kia đồng hỏi:
- Ai ?
Gã này đáp gọn:
Người được gọi là đại ca chính là người anh cả của ba anh em được gọi là Tam Nhân Lữ Đạt . Người lớn nhất là Lữ Đạt Thiên, người kế Lữ Đạt Sơn và người nhỏ nhất là Lữ Đạt Hải. Ba anh em Lữ Đạt này được xếp vào hàng nhất cao thủ võ lâm.
Lữ Đạt Thiên nghe hỏi chỉ gật gù giọng âm trầm:
- Điều đáng tiếc là ta cũng chưa được diện kiến.
Lữ Đạt Hải người em thứ ba cả quyết:
- Theo đệ, trên giang hồ hiện nay, lắm kẻ anh tài ẩn dật, chúng ta làm sao biết được. Hơn nữa theo lệ của chúng ta, kẻ nào mang xác tới đây nếu thích thì tự giới thiệu, còn không, có quyền im lặng mà không một ai trong khuôn viên này được chất vấn phương danh nên có những kẻ ẩn danh mà tài nghệ xuất chúng, chúng ta há biết được phương danh của họ.
Đó là điều cố ý của gia chủ hay, hay dở chưa thể phân xét hồ đồ được.
Vừa lúc đó, bỗng có tiếng chân ngựa dẫm lên đường sỏi trắng.
Cả ba anh em Lữ Đạt đều im lặng. Ngay cả mười người ngồi nơi bàn tròn cũng dớm người dõi mắt, nhìn ra cửa đại sảnh như chờ đợi, như kinh ngạc.
Trong khách sảnh đèn dầu, đèn nến lung lay âm u bên dãy quan tài, phiá ngoài trời đã loạng choạng bóng đen.
Những cặp mắt đổ dồn theo dõi.
Một con ngựa bạch, trên lưng có một người kỵ mã lỏng cương, để ngựa lê từng bước nhỏ. Phía sau là một con ngựa đốm trắng đầy mình, trên lưng chở một gói hàng thật lớn lủi thủi theo sau.
Vừa đến trước sân đại sảnh, người kỵ mã nhảy gọn xuống ngựa.

Những người phía trong chỉ thấy người kỵ mã trang phục màu xám, chân mang giày vải, đầu đội chiếc nón rộng vành, chứ không ai nhìn thấy mặt gã.
Gã không nói một lời. Cứ lầm lũi cột cương ngựa vào cây cột rồi đưa tay xách gói hàng to tướng trên lưng con ngựa đốm ngang nhiên bước vào đại sảnh.
Lữ Đạt Thiên bước ra ngang cửa cất tiếng hỏi:
- Các hạ mang hàng đến ?
- Vâng.
Lữ Đạt Thiên vẫn chận ngang cửa đại sảnh hỏi tiếp:
- Mấy món ?
- Ba.
- Ba ?
- Đủ ba ?
Sự kinh ngạc hiện đầy trên nét mặt mọi người nơi khách sảnh. Vì họ chưa bao giờ biết mặt biết tên gã này, vậy mà nay gã hiện đến với sự việc hãi hùng.
Qua một thoáng kinh ngạc ngỡ ngàng, Lữ Đạt Thiên liền mời:
- Mời các hạ nhập sảnh.
Người áo xám vẫn xách gói hàng bình thản đi vào đại sảnh mà trên đầu vẫn đội chiếc nón rộng vành nên không một ai làm sao nhìn rõ diện mạo của gã.
Gã đi thẳng đến dãy quan tài rồi đứng lại, đặt gói hàng cạnh ba chiếc quan tài ở hàng đầu còn mở nắp.
Ba anh em Lữ Đạt đi theo sau. Mười người ngồi nơi bàn tròn tự động quay người đưa mắt nhìn theo dõi từng cử chỉ của gã mới vào.
Gã nắm đầu dây tung gói hàng, tức thì ba xác người lăn kềnh ra giữa sàn nhà.
Có nhiều tiếng người hiện diện reo lên:
- Ồ ! Đúng rồi.
- Tử Lệnh Kỳ Đệ Nhất Sứ Giả - Tuyệt Mệnh Đao Ác Sát Mã Khâm - Loạn Kim Kiếm Đoàn Ngô Công Mặc cho tiếng xì xào, xôn xao. Gã vẫn lầm lũi đặt từng xác người vào từng cỗ quan tài.
Xong, gã cũng không ngước nhìn ai, cất tiếng hỏi Lữ Đạt Thiên đang đứng trước mặt gã:
- Đủ và đúng hàng rồi chứ ?
Lữ Đạt Thiên nhíu đôi mày đáp:
- Vâng ! Nhưng tất cả đều do các hạ lấy mạng ?
Gã vẫn bình thản đáp nhẹ:
- Vâng.

- Thế thì tiền thưởng nhiều lắm.
Gã vẫn im lặng đậy ba nắp cỗ quan tài lại. Xong gã lững thững vào ngồi nơi chiếc bàn tròn giữa đại sảnh.
Hai tên đại hán râu ria tua tủa có vẻ nóng tính nhất trong bọn vội đứng lên nói với gã mới đến:
- Chúng tôi là Cường Nhân Song Thương xin hâm mộ huynh đệ uống chung rượu này.
Vừa nói một gã đại hán ngửa bàn tay để trên đó một chung rượu và gã kia cầm bình rượu rót ra.
Chung rượu sắp đầy thì gã lên tiếng:
- Mời huynh đệ uống cho.
Người áo xám vẫn đội chiếc nón rộng vành nên không ai biết được phản ứng trên sắc diện của gã. Chỉ thấy gã khoan thai đưa tay định cầm chung rượu lên uống thì vừa lúc đó chất rượu trong chung đã đóng thành băng và chất rượu từ vòi chiếc bình đến chung rượu cũng đã thành một đoạn băng trong ngần.
Mọi người có mặt đều im lặng theo dõi vì sự việc không phải như thường tình mà Cường Nhân Song Thương đã hợp ứng phát giác sức lạnh để làm đông chất rượu thì cả là một sự việc ít ai làm được.
Tay người áo xám vừa chạm vào chung rượu liền ngưng lại trong giây lát, miệng gã vẫn nói:
- Khí trời quá lạnh, rượu cũng phải đông, vậy xin thứ lỗi.
Vừa nói dứt bỗng hai tên đại hán la lên:
- Á ! Ối ! Tiếp theo đó, gã đại hán cầm chiếc bình vội quăng đi, ôm cánh tay lảo đảo. Còn tên đại hán kia giật cánh tay lại, nhảy vọt ra xa, sát vào vách tường của gian đại sảnh. Trong lúc đó, người áo xám vẫn đưa chung rượu lên miệng nốc cạn.
Sự việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Họ còn đang hoang mang thì hai lão đại hán vội phóng mình ra cửa đại sảnh giọng hằn học vọng vào:
- Cường Nhân Song Thương sẽ đòi món nợ này.
Lữ Đạt Thiên thấy hai người này chưa nhận diện mà vội bỏ đi nên định ra cản lại, song không còn kịp nữa, đành đứng nhìn theo lẩm bẩm lắc đầu:
- Hai cánh tay ấy có lẽ phải hư mất. Không biết gã áo xám kỳ dị này là nhân vật gì sao mà công lực của hắn quá cao diệu thế.
Những người hiện diện chỉ thấy chung rượu đã đóng băng mà chỉ trong chốc lát bàn tay của gã áo xám đụng vào thì khối băng rượu đã chảy ra và sôi lên. Hình như sức nóng đó đã đốt cháy hai cánh tay của hai đại hán. Chỉ thấy hai cánh tay đỏ nhừ là hai đại hán la hoảng

và phóng đi khỏi khách sảnh.
Sự kiện xảy ra trước mắt mọi người, nên ai nấy đều khen cho tài nghệ quán tuyệt của gã áo xám.
Vừa lúc đó có năm bóng người từ phía sau đại sảnh đi ra, gồm bốn gã trung niên trang phục cùng một màu xanh và một lão nhân trang phục màu vàng. Gương mặt quắc thước, râu dài trắng phếu, tóc búi cũng trắng như tuyết.
Vị lão nhân dừng lại thì bốn tên mặc áo xanh chia ra hai bên đứng im lặng hầu ứng.
Sau khi ngỏ lời chào hỏi và cám ơn, vị lão nhân hỏi tiếp:
- Sở dĩ có việc này, vì vị gia chủ của chúng tôi muốn cùng những vị võ công quán tuyệt như quí vị hôm nay để củng cố một lực lượng hầu ứng phó với tình thế võ lâm hiện tại.
Vị lão nhân ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:
- Với Bảo Lục Kỳ Thứ là một báu vật của võ lâm đột nhiên xuất hiện, đã gây nhiều vụ phân tranh khốc liệt. Nên gia chủ của chúng tôi có ý cùng quí vị gây dựng một thế lực, hầu đối ứng vào sự việc trên. Nhưng, đáng lý đêm nay gia chủ chúng tôi phải hiện diện để hầu tiếp quí vị, song vì một lý do đặc biệt không đến được, nên tôi là phó hầu gia Mạc Xuyên Bách xin thỉnh ý quí vị trong đêm nay.
Lão nhân áo vàng tức là phó hầu gia Mạc Xuyên Bách quay nhìn những chiếc hòm nói:
- Trước hết xin cảm phiền chủ nhân đã mang những cái xác này đến, xin đưa hộ vào dãy nhà mồ nơi phía tả, rồi ra phía bàn ngoài, chúng tôi xin gửi vàng ròng như giá lệ đã ghi. Sau đó, chúng ta qua dãy bên hữu để dùng tiệc liên hoan. Riêng hai chiếc quan tài của Cường Nhân Song Thương để chúng tôi lo liệu.
Vị lão nhân vừa nói xong, đã thấy hai lão già và nàng thiếu nữ kiều diễm cùng đứng lên đến dãy quan tài gồm sáu cái. Mỗi người xốc một cỗ quan tài để đem vào nhà mồ phía tả như vị lão nhân áo vàng yêu cầu.
Ba người thoăn thoắt mang quan tài đi trong ánh sáng mập mờ lung linh.
Những người còn lại chờ đợi.
Mọi người im lặng.
Bỗng có tiếng la thất thanh:
- Á ! Á ! Mọi người đứng nhanh lên.
Trước hơn ai hết là vị lão nhân áo vàng phóng mình về phía dãy nhà bên tả.
Lão vừa thoát ra khỏi cửa thông qua dãy nhà trắng, bỗng thân hình

lão bay ngược lại như diều đứt dây, rơi vào đám người đang chạy phía sau.
Bỗng những ngọn đèn trong khách sảnh phụt tắt cùng một lúc. Bóng tối dày đặc bao trùm khắp nơi.
Đột nhiên, một giọng cười ma quái nổi lên giữa đại sảnh.
Tiếp theo là tiếng la hãi hùng rồi tiếng thây người ngã gục trên nền nhà. Một sự khủng khiếp vô cùng diễn ra trong bóng tối mịt mờ.
Tiếng binh khí chạm nhau, chưởng phong đánh ra ào ạt, ghế bay, bàn đổ, gây nên một âm thanh cực kỳ hỗn độn.
Rồi bỗng nhiên một sự im lặng hoàn toàn xâm chiếm khách sảnh.
Một sự im lặng rờn rợn khủng khiếp. Tất cả những âm thanh hỗn độn mất hẳn cùng một lúc, thật kỳ quái.
Mọi người đang hoang mang trong bóng tối thì bốn ngọn đèn nơi bốn góc tường phực cháy sáng trở lại.
Tuy ánh đèn không thật sáng tỏ, song cũng đủ để cho mọi người, dầu là người không có võ công, cũng nhận thấy rõ ràng mọi vật trong đại sảnh.
Bỗng bà lão lùn tịt la hoảng:
- Trời ! Qủy ! Qủy nhập tràng.
Vẻ mặt bà hớt hải sợ sệt đưa mắt nhìn về phía mười ba chiếc quan tài đỏ ối. Những người hiện diện cũng nhìn theo.
Thật là một cảnh tượng khủng khiếp vì mười chiếc quan tài được đặt lại như cũ, kể cả ba chiếc của hai lão già và cô gái đã mang đi lúc trước. Nhưng điều làm người ta khiếp vía là trước mỗi quan tài có một xác người đứng im lìm. Những xác này là những người mà được mười người hiện diện quanh bàn tròn lúc trước và gã áo xám mang tới bỏ vào quan tài. Vậy mà giờ đây đều đứng sừng sững trước mỗi cỗ áo quan và nắp quan tài đều mở ra.
Chàng thư sinh mặt ngọc cũng la hoảng khi thấy mười xác chết từ từ bước tới.
- Ối ! Đúng.... Qủy nhập tràng rồi ! Chàng vừa la vừa dớm mình định chạy ra cửa đại sảnh. Nhưng nhanh hơn chàng thư sinh mặt ngọc, gã áo xám vội lắc mình lướt tới chộp ngang cánh tay chàng thư sinh kéo lại, giọng nhỏ nhẹ Ôn tồn:
- Bạn hữu hãy bình tĩnh, không nên rời khỏi đây.
Tiếng nói của gã áo xám như có một sức mạnh gây lại niềm tin cho chàng thư sinh. Chàng ta như e thẹn, vội rút bàn tay đẹp như bàn tay con gái ra khỏi bàn tay gã áo xám, cúi đầu, rồi đôi mắt long lanh sáng ngước mắt lên nhìn vào gương mặt của gã áo xám.
Vì đứng sát bên nhau nên chàng thư sinh mới nhìn thấy được gương

mặt của gã áo xám.
Qua ánh sáng lờ mờ, chàng thư sinh vẫn nhận được một khuôn mặt sắc lạnh nhưng đẹp oai hùng của một chàng trai tuổi chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi.
Chàng thư sinh muốn nhìn rõ hơn từng sóng mũi thẳng đứng, đôi mắt sáng quắc cương quyết, chiếc cằm bạnh ra nhưng gã áo xám lại nói:
- Bạn hữu hãy nhìn qủy nhập tràng đang lộng hành kìa.
Chàng thư sinh nghe nói qủy nhập tràng nên quay phắt người lại thì đã thấy mười ba xác chết đang từ từ lùa nhóm người đang thụt lùi ra cửa đại sảnh. Chàng thư sinh khiếp quá độ la lên một tiếng to rồi chụp lấy cánh tay gã áo xám ôm chặt.
Gã áo xám lại vỗ về:
- Bạn hữu, mình là khách giang hồ, thì người hung dữ còn chưa sợ, ai lại sợ xác qủy không hồn.
Một lần nữa gã áo xám lại đem niềm tin cho chàng thư sinh. Chàng ta liếc nhìn nụ cười thật duyên dáng của chàng trai xa lạ rồi vội buông tay gã ra giọng ấp úng:
- Xin huynh đài thứ lỗi.
Gã áo xám vẫn điềm nhiên:
- Bạn hữu chớ lưu tâm. Hãy bình tĩnh mà đối phó với hiện tình.
Chàng thư sinh đưa mắt nhìn lại thì thấy tất cả còn lại chỉ có sáu người nên cất tiếng hỏi gã áo xám:
- Những người kia ở đâu rồi huynh đài?
- Chưa biết được, song chắc là không được may mắn như chúng ta rồi.
- Nhưng những xác chết kia sao lại cử động được?
- Rồi bạn hữu sẽ hiểu nguyên do mà.
- Nói thế huynh đài đã hiểu ra sự việc?
- Chỉ đoán một phần nào thôi.
- Như vậy chúng ta phải hành động ra sao đây?
- Bạn hữu hãy đợi đi.
Vừa lúc đó giọng cười ma quái lúc nãy lại nổi lên. Tràng cười làm mọi người như muốn nổi da gà trong khung cảnh ma qủy giữa đêm khuya thế này.
Tiếng cười vừa dứt thì nơi cửa đại sảnh đã hiện ra hơn mười mấy người với trang phục toàn màu trắng. Trên đầu mỗi người cũng quấn một vành khăn trắng. Dẫn đầu là một lão nhân thân hình to lớn phụng phệ. Mặc dù trời lạnh căm căm nhưng không mặc áo, để lộ phần thân trên với những vùng thịt mỡ từng khoanh.

Mặc dù thân hình có vẻ nặng nề nhưng bước đi của lão ta với thân pháp thật nhanh nhẹn vô cùng.
Lão đưa đôi mắt sáng như hai ngọn đèn pha quét vào mười ba xác quỷ thì lập tức những xác này đứng im lặng lại.
Gã trung niên nho sinh cao lêu khêu bước ra giọng oang oang:
- Ngươi làm trò quỷ này phải không?
Lão phệ quắc mắc đáp xẵng:
- Bệnh Trung Ma, đêm nay ngươi gặp Hóa Hồn Lão Nhân này là ngươi hết đường sống.
Gã nho sinh chưa đáp lời thì lão phệ tức Hóa Hồn Lão Nhân chiếu đôi mắt nhìn mọi người nơi đây rồi nói:
- Hứ, đêm nay sáu mạng đây đều phải chết.
Lão nhích lên một bước nói tiếp:
- Hà hà, lão già Thiết Quyền Đường Hàn, Âm Chưởng Hoa Lão Nương, Bạch nho sinh Lưu Tuấn.
- Ồ ! Chàng thư sinh mặt đẹp này và gã đội mũ sợ ai lấy kia chắc mới nhập giang hồ nên ta chưa biết tên tuổi. Nhưng đã hiện diện nơi đây đều phải chết.
Hoa Lão Nương tức giận quát:
- Hóa Hồn Lão Nhân, ngươi đừng khoác lác, hãy xem âm chưởng đây.
Bà ta vừa quát là song chưởng đẩy ra chụp vào Hóa Hồn Lão Nhân, nhưng giữa lúc đó một bóng trắng nhoáng lên, tung chưởng đối đầu với bà ta.
Người áo trắng này công lực không phải tầm thường, mặc dù ra tay sau, song vẫn không lép vế mấy đối với âm chưởng của Hoa Lão Nương.
Hóa Hồn Lão Nhân hét lên:
- Hãy giết tất cả ! Tức thì những bóng trắng lao vào tấn công đối phương ngay.
Đây toàn là những cao thủ võ lâm nên trận chiến thật khốc liệt. Những chiêu thế xử dụng đều là những sát chiêu tuyệt thế nên qua hơn mấy mươi hiệp hai bên đều có người thiệt mạng.
Lúc này Hóa Hồn Lão Nhân liền quét đôi mắt sáng quắc về phía mười ba xác chết, miệng thổi cái còi nhỏ. Tức thì mười ba xác chết này tấn công như người sống vào đối phương.
Chỉ thoáng chốc Bạch nho sinh Lưu Tuấn và Thiết Quyền Đường Hàn thiệt mạng. Trong đại sảnh cũng có sáu tên áo trắng nằm chết. Gã áo xám vẫn đứng im lìm trong một góc sảnh mà không một tên áo trắng nào để ý tấn công. Gã cũng không can thiệp mà chỉ đứng nhìn.

Riêng chàng thư sinh mặt ngọc cũng đứng cạnh gã áo xám và cũng chưa động thủ.
Đến khi thấy mười ba xác ma tấn công tuy võ công có phần kém hơn lúc những xác ma nầy còn sống, nhưng so với lực lượng này kết hợp lại thật là một điều nguy hiểm cho kẻ đối địch.
Chàng thư sinh mặt ngọc liền nói với gã áo xám:
- Huynh đài, chúng ta mau can thiệp chứ?
Gã áo xám đáp ngay:
- Bạn hữu cứ tự tiện.
Vừa lúc đó một tiếng hự khô khan của Âm Chưởng Hoa Lão Nương vang lên. Thân hình bà ta thụt lùi sát vào vách tường đại sảnh, miệng phun một vòi máu tươi rồi ngã quỵ xuống, dẫy lên mấy cái chết tốt.
Chàng thư sinh mặt ngọc cúi người xuống nhặt một thanh kiếm rơi nơi mặt đất để làm vũ khí cho chàng ta. Nhưng khi hai người vừa ngước mặt lên thì một xác ma đã đánh một đòn theo thế tiều phu triển lực nhắm vào gáy của chàng ta.
Nghe có hơi gió, chàng thư sinh mặt ngọc nghiêng người qua một bên thuận tay quất ngang lưỡi kiếm nhanh như chớp theo thế mãng xà xuất động , đồng thời thân hình chàng nhảy vọt qua một bên vừa khi lưỡi kiếm chém đứt lìa tay của xác ma rơi bộp xuống mặt sảnh.
Nhưng khi chàng ta chưa yên vị thì hai xác ma đã cùng tấn công đến.
Lúc này người áo xám mới lắc lư thân hình bay vút ra chận trước mặt những xác chết đang hung hăng tấn công tới.
Người ta chỉ thấy bóng kiếm chớp nhoáng lên như muôn trùng giải bạc lập lòe thì nơi đại sảnh tất cả mười ba xác ma đều từ từ ngã gục. Có xác đứt đầu, xác bị chẻ đôi, xác bị tiện mất cặp chân v.v....
Cũng trong lúc này Bệnh Trung Ma bị số người áo trắng vây công và đánh văng dội vào bức tường, phun một vòi máu ngã quỵ trọng thương.
Gã áo xám liền tung người vào giữa bọn áo trắng và không một lời, chỉ thấy tay gã chuyển động, kiếm gã thoát ra khỏi vỏ tức thì những tiếng la khủng khiếp hãi hùng cùng với máu đổ thân rơi.
Chỉ trong nháy mắt, trận chiến đã đổi thay. Giờ đây chỉ còn Hóa Hồn Lão Nhân với nét mặt kinh hoàng trước kiếm pháp kỳ ảo của gã áo xám mà từ lúc đầu lão ta khinh thường.
Lão bước lui hai bước nhìn hằn học vào gã áo xám:
- Kiếm pháp tuyệt luân. Ta chỉ nghe tiếng đồn về kiếm pháp độc nhất vô nhị của một kẻ mà ta chưa gặp mặt. Nhưng....
Gã áo xám chận lời:

- Kẻ đó là ai?
- Lãng Tử Trầm Kha.
- Lãng Tử Trầm Kha?
- Đúng, nhưng chưa gặp lần nào nên chưa biết thiệt hư của lời đồn, song kiếm pháp của ngươi quả là tài tình.
- Hứ ! Lão muốn thử với lưỡi kiếm của ta ?
Hóa Hồn Lão Nhân cất tiếng cười sang sảng ma quái làm chao động mấy ngọn đèn nơi bốn góc sảnh.
Lão rút chiếc búa giắt nơi lưng, mặt đằng đằng sát khí quát:
- Tên dấu mặt, ngươi sẽ nếm chiếc búa của lão.
Gã áo xám giọng trầm tĩnh:
- Hóa Hồn Lão Nhân, danh ngươi cũng liệt vào hàng đại ma đầu vì ngươi lắm tài nhiều mưu. Nhưng ta kỳ hạn cho ngươi chỉ trong mười hiệp với ba chiêu kiếm của ta là mạng ngươi chấm dứt.
- Khoác lác ! Ngươi xem đây ! Vừa quát lão liền vung búa vùn vụt tấn công.
Chiếc búa của lão quay vùn vụt, sức gió cuồn cuộn như vô số vòng cung trắng bạc đan nhau chập chùng.
Trong khi đó gã áo xám vẫn ung dung xử dụng một bộ pháp kỳ ảo né tránh cho đến hiệp thứ chín vẫn chưa rút kiếm phản công.
Đến khi hiệp thứ mười bắt đầu, gã áo xám trầm giọng:
- Hiệp thứ mười hãy coi chừng ! Tiếng nói vừa dứt, lưỡi kiếm tuốt ra khỏi vỏ.
Chát ! Chát ! Lưỡi búa đã đỡ được hai chiêu kiếm pháp, thì gã áo xám quát:
- Chiêu thứ ba.
- Á ! Hóa Hồn Lão Nhân buông lưỡi búa, tay ôm ngực ngập máu lảo đảo muốn ngã, miệng lẩm bẩm đứt đoạn:
- Đúng là.... Qủi kiếm....
Trong khi đó lưỡi kiếm của gã áo xám đã cắm vào vỏ tự bao giờ.
Có tiếng chàng thư sinh mặt ngọc nhỏ nhẹ bên tai:
- Huynh đài, lão này đã chết rồi. Chúng ta vào tìm xem những người kia ở đâu.
- Đi.
Gã áo xám lầm lũi đi đến những chiếc quan tài bỗng đứng khựng lại nói với chàng thư sinh:
- Bạn hữu hãy nhìn vào từng chiếc quan tài xem.
Chàng thư sinh nhích lên nhìn vào những cỗ quan tài bỗng hét to:
- Á ! Gã áo xám giọng trầm trầm:
- Phó Hầu Gia Mạc Xuyên Bách cùng bốn tên môn đồ cũng như ba

anh em Lữ Đạt và những người không may mắn lúc chiều còn ngồi chung bàn uống rượu nhắm trà, ngay Cường Nhân Song Thương cũng bị chúng giết mang để vào đây.
- Bọn này ghê gớm thật.
Bỗng lúc đó nhiều tiếng ngựa hí nơi ngoài ngõ và nhiều ánh đuốc soi sáng.
Gã áo xám nói nhanh:
- Có lẽ gia chủ của họ đã đến.
- Chúng ta phải làm sao bây giờ?
- Nên đi trước để khỏi phải phiền phức.
Gã áo xám nhìn ra phía ngõ rồi nói với chàng thư sinh:
- Xin giã biệt.
Chàng thư sinh giọng lưu luyến:
- Huynh đài định đi sao?
- Vâng ! Hữu duyên chúng ta sẽ còn gặp gỡ.
Nói dứt lời, bóng gã như vệt khói thoát ra khỏi đại sảnh mất dạng vào vùng cây âm u.
Chàng thư sinh hơi ngẩn ngơ lẩm bẩm:
- Huynh đài ! Huynh đài ! Có tiếng chân ngựa dẫm trên đường sỏi, nên chàng thư sinh cũng xử dụng khinh công thượng thừa biến vào hàng cây cao rũ lá đang ngủ yên dưới trời tuyết vào cuối đông.

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 3
Thủ cấp đại hội

Từ ba ngày qua, khách giang hồ tấp nập đổ xô về dãy Cửu Đầu Sơn. Trên tay mỗi người đều có xách một gói nhỏ như những món quà biếu cho người quen thân.
Những cây đại thụ thân to, tàng rậm hay những hang động dưới chân Cửu Đầu Sơn, đều trở thành những nơi trú ngụ của khách giang hồ tới từ ba ngày trước.
Có những người gặp nhau trên đường tới Cửu Đầu Sơn nhưng tuyệt nhiên không hỏi han nhau một lời. Họ từ nhiều phương trời, từ miền ngoại mông, trên sơn cao, động kín, hay từ miền hải đảo xa xôi, đạp ngày tháng để về đây. Họ âm thầm không nói năng, nên không biết mục đích của họ như thế nào. Song người nào cũng có vẻ suy tư khó hiểu.

Dãy Cửu Đầu Sơn khách giang hồ ai cũng biết là dãy núi hiểm trở trùng trùng.
Nơi đây đã nổi danh Cửu Môn Cốc, là một vùng cấm địa mà tên đại ma đầu Cửu Khúc Ma Quân làm chúa tể. Đã từ hai mươi năm qua, nói tới Cửu Môn Cốc, khách giang hồ chỉ mường tượng tới một vùng tử thần, một địa phận mà ai tò mò lén lút đặt chân vào là chẳng bao giờ trở ra được.
Rồi từ đó không ai dám lai vãng.
Năm năm....
Mười năm....
Mười lăm năm....
Vùng đất cấm ấy vẫn bao trùm một sự bí mật chết chóc. Những huyền thoại được dịp thêu dệt vẽ vời và cũng vì thế địa danh đã thâu hút sự chú ý của khách giang hồ võ lâm gần xa. Ai cũng muốn chính bước chân mình, đôi mắt mình, đặt vào đó, nhìn cho thấu hết sự huyền bí kinh hoàng đã gieo rắc từ bao lâu nay.
Nhưng rồi ngày tháng chậm chạp trôi qua trong sự suy tư của giới võ lâm. Không một biến cố nào xảy ra, không một cao thủ nào soi xét vùng đất cấm đó để xem những gì đã ngự trị bên trong Cửu Môn Cốc mà đã mang lại sự kinh hoàng suốt gần hai mươi năm ròng rã cho giới giang hồ.
Hai năm nữa....
Rồi ba năm nữa trôi qua....
Giới võ lâm hầu như bất lực và kinh hoàng tột cùng khi nhắc đến ba chữ Cửu Môn Cốc.
Thế rồi trong niềm lo âu kinh hoàng đó, một nguồn tin được laon truyền bằng thiệp mời của Cửu Khúc Ma Quân gởi đến tận tay từng người được mời.
Những người nhận được thiệp mời, gồm đủ mọi môn phái võ lâm thuộc hai đạo hắc bạch.
Đối với Cửu Khúc Ma Quân khách giang hồ võ lâm ai cũng nghe danh, mặc dù chỉ trong một năm nay. Song những biến cố liên quan đến Cửu Khúc Ma Quân quả là kinh hồn khiếp vía. Nhưng những biến cố này đều chung qui là sự tàn sát với một võ công thượng thặng của lão. Nhất là vũ khí mà lão sử dụng. Đó là một chiếc trượng gồm có chín khúc nối liền nhau. Cũng bởi vũ khí phức tạp này mà chiêu thức của cây trượng đã đưa lão lên hàng đệ nhất võ công. Chỉ trong vòng một năm giang hồ đã đổi mặt.
Rồi thiệp mời của Cửu Khúc Ma Quân gởi đến người nhận đã là một ngạc nhiên, nhưng điều ngạc nhiên hơn là địa điểm đón tiếp khách

giang hồ võ lâm là Cửu Môn Cốc.
Cửu Môn Cốc .
Ba chữ này ghi vào thiệp mời đã đập vào mắt bất cừ một ai nhận được tấm thiệp mời. Cho nên một điều kỳ quặc khác được ghi trong tấm thiệp là người nhận thiệp muốn đi dự phải mang theo một thủ cấp của bất cứ ai, nhưng phải là kẻ thuộc giới võ lâm. Về mục đích của cuộc đại hội này, chủ nhân Cửu Khúc Ma Quân có ghi sẽ thông báo khi khai mạc.
Cũng bởi sự hiếu kỳ, nên khi nhận được thiệp mời không một ai có ý định từ chối. Vì vậy, còn ba ngày nữa mới đến ngày đại hội mà khách giang hồ võ lâm đổ về Cửu Đầu Sơn đã khá nhiều.
Một ngày nữa trôi qua....
Rồi một ngày nữa trôi qua....
Hôm nay chính là ngày đại hội được ghi trong thiệp mời. Con đường vào Cửu Môn Cốc trở nên nhộn nhịp, khác với những ngày dài của hai mươi năm qua.
Khách giang hồ võ lâm đã lần lượt đi vào Cửu Môn Cốc. Ngoài sự hiếu kỳ làm họ hăng hái tham gia. Nhưng có một vấn đề làm họ phải dè dặt là mục đích của đại hội này không có một nhân vật nào không nghĩ về Cửu Khúc Ma Quân, là vị chủ nhân của Cửu Môn Cốc và vị chủ trì buổi đại hội. Càng nghĩ họ càng thấy phức tạp bởi oai danh khủng khiếp của lão đại ma đầu và người con trai duy nhất của lão. Nghe giang hồ đồn rằng người con trai của lão là Lỗ Nhạc Thanh mới tuổi đôi mươi, nhưng nổi danh không kém gì lão. Một tay hắn đã tàn phá, dập vùi không biết bao nhiêu thiếu nữ ngây thơ con nhà khuê các trâm anh. Với một tuyệt kỹ khinh công, đệ nhất giang hồ của hắn mà Cửu Khúc Ma Quân đã tìm được trong một kỳ thư để cho hắn luyện tập. Với cái tên Ma Ảnh , chưa một ai bắt hắn được từ lúc hắn tung hoành giang hồ. Thêm nữa, võ công của hắn thuộc loại kỳ chiêu quán thế nên hễ nghe năm chữ Lỗ Nhạc Thanh công tử là người người đều nể sợ.
Hai cha con lão hầu như giang hồ vô địch, thì những âm mưu, những toan tính khó có ai chống chế được. Những suy tư đó đè nặng tâm tư họ và thể hiện trên từng khuôn mặt của khách đến tham dự một vẻ nặng nề im lặng.
Khách giang hồ cứ tiếp tục nhập cốc. Ngay tại đệ nhất môn cốc đã có môn hạ của Cửu Khúc Ma Quân đứng đón tiếp và cũng để kiểm soát tín vật tham dự đại hội.
Những ma đầu có, các nhân vật của các môn phái cũng đều có người tham dự, song những người đến đây đều là nhân vật hạng

nhất võ lâm.
Họ cứ lặng lẽ đi vào không buồn dừng chân. Vậy mà có một người cứ đi chậm chạp từ phía dưới chân núi Cửu Đầu Sơn lững thững đi vào miệng cốc. Gã đi như không buồn nhìn một ai. Gã đội chiếc nón rộng vành che kín khuôn mặt của gã. Chân dậm giầy vải, trang phục toàn màu xám nhạt. Thái độ của gã trông cũng kỳ quặc hơn gã. Song trên giang hồ biết bao nhân vật kỳ quặc hơn gã, nên cũng chẳng ai thèm để ý đến làm gì.
Khi gã băng qua khu rừng thì cũng sắp đến đệ nhất môn cốc. Bỗng nghe có tiếng gọi:
- Huynh đài ! Gã nghe giọng nói quen quen nên dừng chân thì từ mé rừng bên phải một thư sinh mặt ngọc lướt người ra hỏi tiếp:
- Huynh đài cũng đi dự đại hội ư?
Gã áo xám nhích chiếc nón rộng vành đáp:
- Vâng ! Còn bằng hữu?
Chàng thư sinh mặt ngọc chớp đôi mày cong vút ngập ngừng đáp:
- Tại hạ cũng thế ! Nhưng....
- Nhưng thế nào?
- Tại hạ chưa có tín vật.
- Tại sao?
Chàng mặt ngọc đáp:
- Chưa tìm ra tín vật có giá trị.
- Thế nghĩa là thế nào?
- Nghĩa là tôi muốn có tín vật là thủ cấp của một nhân vật hữu danh, như vậy thích hơn.
Gã áo xám gật gù hỏi tiếp:
- Nhưng làm thế nào bạn hữu có cho kịp để dự đại hội?
Chàng thư sinh dáng buồn buồn nhỏ giọng:
- Tôi cũng chưa biết làm sao, hay là....
- Hay là thế nào?
Nghe câu này chàng thư sinh hất hàm gằn giọng:
- Tôi không tệ như huynh đài tưởng. Song tôi chỉ ngại huynh đài không có tín vật để tham dự đại hội thôi.
- Nghĩa là tôi chỉ còn một cách duy nhất là đón một nhân vật đại ma đầu đi dự đại hội để mượn thủ cấp vậy.
Gã áo xám lắc đầu nói:
- Bạn hữu tính vậy không ổn rồi.
- Tại sao?
- Vì luật lệ của Cửu Khúc Ma Quân đã cấm trong vòng năm dặm của vùng này không một ai được giết chóc, động thủ trong ba ngày trước

ngày khai mạc đại hội. Hơn nữa, giờ khai mạc đã sắp sửa rồi nên không đủ thời gian để bạn hữu hành động.
- Thật đáng tiếc.
Chàng nói xong vội quay người rời khỏi cốc khẩu với niềm tuyệt vọng đáng thương không buồn nói câu từ giã. Gã áo xám thấy vậy vội gọi giật lại:
- Bằng hữu! Bằng hữu ! Chàng thư sinh dừng chân hỏi:
- Có chuyện gì vậy huynh đài?
Gã áo xám nói ngay:
- Đã có tín vật cho bạn.
Chàng thư sinh giọng ngạc nhiên:- Tín vật cho tôi?
- Đúng! - Ở đâu?
Gã áo xám đưa cái túi nơi tay gã lên cao đáp:
- Đây ! - Đó ! - Vâng.
Chàng thư sinh đi tới gần gã áo xám hỏi:
- Nhưng thủ cấp của ai?
Gã áo xám trầm giọng:
- Nếu bạn hữu cần tín vật hữu danh thì bạn hữu cứ nhận gói này, còn ai thì bạn hữu sẽ biết lúc trình thị tín vật của mỗi người.
Gã áo xám ngừng lại một thoáng rồi tiếp:
- Nhưng nếu e sợ hậu quả thì tôi không ép bạn hữu.
Gã áo xám đáp ngay:
- Điều đó không quan hệ. Tôi đã có một tín vật khác mà tôi đã bỏ ở ngoài kia, chốc nữa tôi sẽ ra lấy và vào sau. Bây giờ bạn hữu cứ đi trước đi.
Chàng thư sinh không khách sáo, liền đưa tay lấy cái gói của gã áo xám rồi nói:
- Xin cảm ơn huynh đài.
Nói xong chàng vụt lao đi vào cốc khẩu.
Lúc này chàng áo xám mới nhẹ nhàng lấy chiếc nón rộng vành để lộ một gương mặt thật đẹp của một chàng trai tuấn tú nhưng điểm chút phong sương cương nghị.
Gã vẫn đứng nhìn theo chàng thư sinh.
Bỗng có tiếng xe ngựa chạy lộc cộc phía sau lưng gã. Gã vội quay người lại nhìn thì một gương mặt của một thiếu nữ đẹp như tiên nga ló ra khỏi thành xe và lúc đó chiếc xe cũng vừa ngừng lại tại nơi gã áo xám đang đứng.
Tiếng người thiếu nữ trong trẻo hỏi:
- Xin lỗi các hạ đi đâu mà đứng đây vậy?
Gã áo xám bình tĩnh đáp:

- Thưa tiểu thơ tôi định vào Cửu Môn Cốc.
- Vậy các hạ đi tham dự đại hội?
Gã trầm ngâm một lúc rồi đáp:
- Dự định là vậy nhưng....
Thấy gã ngập ngừng nên thiếu nữ hỏi chận:
- Nhưng thế nào các hạ?
Gã mỉm cười nhã nhặn đáp:
- Nghe thiên hạ nói rằng Cửu Môn Cốc từ hai mươi năm nay là vùng đất chết, mà giờ đây thấy người người đổ dồn về nên tôi cũng tìm theo, nhưng tới đây mới biết rằng muốn nhập cốc phải có tín vật, mà tín vật là một thủ cấp nên tôi đành thất vọng.
- Tại sao vậy?
- Vì muốn lấy đầu một người trong giới võ lâm đâu có dễ.
- Tại sao không dễ?
- Vì tôi tuy có học nghệ song còn quá kém thì làm gì hành động được.
Thiếu nữ trong kiệu bỗng phá lên cười. Tiếng cười trong như pha lê vang lên một cách thích thú làm gã áo xám lúng túng hỏi:
- Tại.... tại sao....tiểu thư cười?
Thiếu nữ mở cánh cửa xe ngựa tứ mã nhẹ nhàng bước xuống với thân hình uyển chuyển cân đối. Nàng nhỏ nhẹ nói:- Tôi cười vì thấy gương mặt tuấn tú của các hạ khi lúng túng trông thích thú làm sao ấy.
Gã áo xám càng lúng túng hơn.
Gã đáp:
- Xin.... xin tiểu thư thứ lỗi cho.
Nàng ta lại cất tiếng cười trong cao nữa rồi mới đáp:
- Các hạ lại kiểu cách quá! - Vậy chứ tôi phải làm sao?
- Thì trước lạ sau quen, giang hồ tứ hải giai huynh đệ mà. Các hạ cứ xem tôi như một người bạn đi vậy.
Gã áo xám lắc đầu lia lịa:
- Vấn đề đó tôi không dám đường đột.
- Hay các hạ chê Nam Phương tiểu thư này.
Gã áo xám nhìn đôi mắt thật đa tình và rất đẹp của nàng tiểu thư mang tên Nam Phương rồi đáp:
- Hân hạnh được biết qúi danh của tiểu thư nhưng tôi là kẻ vô danh trong giang hồ thì đâu dám kết bạn với ai.
- Các hạ vẫn có tên thì sao gọi là vô danh?
- Đành rằng vậy song tôi thích thiên hạ gọi tôi bằng cái tên thiên hạ đặt cho.

- Nhưng các hạ đã được thiên hạ đặt danh chưa?
- Chưa! Nên tôi mới nói là vô danh.
Nam Phương tiểu thư cười rất thích thú rồi nói:
- Các hạ nói chuyện hay lắm. Nhưng giờ này sắp tới giờ khai mạc đại hội rồi, chúng ta cùng vào để tham dự cho vui.
Gã áo xám đưa ngón tay chỉ vào gã và hỏi:
- Tôi cũng được vào ư?
- Chứ ai cấm các hạ.
Gã áo xám chỉ tay về phía trước nói:
- Nhưng vì phía cốc khẩu....
Nam Phương tiểu thư xua tay:
- Không đâu, các hạ hãy lên xe này đi với tôi là an toàn.
Gã áo xám giọng ngạc nhiên:
- Lên xe đi với tiểu thư?
- Đúng vậy.
- Không được đâu.
- Sao vậy?
- Sợ mang tiếng cho tiểu thư.
- Không sao. Các hạ cứ lên xe đi nếu không chê tôi! Gã áo xám nói ngay:
- Được rồi, có tiểu thư, tôi xin được vào để chiêm ngưỡng vùng đất tử thần ngự trị này xem sao.
Vừa lúc đó hai nàng con gái từ lúc nãy đến giờ vẫn im lìm đứng hầu sau lưng Nam Phương tiểu thư giờ đây vội vàng mở cửa xe để Nam Phương tiểu thư bước lên rồi gã áo xám bước theo sau.
Cỗ xe ngựa này gồm có bốn con tuấn mã toàn màu trắng để kéo. Người kéo xe cũng là một thiếu nữ ngồi giữa hai nàng khác.
Thùng xe gồm có hai chiếc băng dài thật lộng lẫy. Hai nàng thiếu nữ theo hầu ngồi băng sau nhưng lưng đưa về phía trước.
Nam Phương tiểu thư ngồi nơi băng trước và cạnh nàng là gã áo xám. Gã nhìn phía ngoài thùng xe đều sơn một màu hồng và phía trong cũng sơn màu hồng nhưng nhạt hơn.
Thấy gã quan sát chiếc xe, Nam Phương tiểu thư mỉm cười hỏi:
- Các hạ thấy thế nào?
- Đẹp! - Thật đấy chứ?
- Vâng! - Các hạ thích chiêm ngưỡng Cửu Môn Cốc?
- Vâng! Lúc này chiếc xe đã nhẹ nhàng lao vút đi bởi sức kéo thật nhanh bởi bốn con tuấn mã. Chiếc xe đi nhanh vào đệ nhất môn cốc. Vùng này là một khoảng cốc đạo tương đối rộng rãi, song hai bên toàn là đá dựng lởm chởm bén nhọn. Không có một loại cây cối nào

mọc trong khoảng này. Chỉ toàn là những ngọn đá nhọn muốn chọc thủng vùng trời xanh phía trên cao.
Gã áo xám quay lại nói với Nam Phương tiểu thư:
- Vùng núi đá này nguy hiểm quá phải không tiểu thư?
Nàng cũng đưa mắt nhìn ra ngoài đáp:
- Đây là đệ nhất môn cốc hay được gọi là Thạch Môn nằm án ngữ cho Cửu Môn Cốc ở phía trong.
Chiếc xe lại đi ngang qua những môn hạ của Cửu Khúc Ma Quân kiểm soát tại đây. Những người này vừa thấy chiếc xe ngựa của Nam Phương tiểu thư thì lập tức cúi đầu chào một cách tôn kính.
Chiếc xe cứ vun vút đi qua và gã áo xám quay lại hỏi:
- Tiểu thư chắc có một địa vị quan trọng đối với chủ nhân Cửu Môn Cốc?
Nàng đưa đôi mắt thật tình tứ nhìn gã áo xám nói:
- Các hạ đừng nên biết gì về Cửu Môn Cốc thì hay hơn.
- Ồ! - Tại sao vậy?
- Biết nhiều thì phiền nhiều.
- Á.... à....
Chiếc xe ngựa lại quanh qua quẹo lại bởi vì đã đi vào lối quanh co của cốc đạo. Nơi này là một cánh đồng cỏ tranh bát ngát, hoa tranh như những chiếc cờ lau trắng phếu lợp từng vùng theo từng đợt gió heo may bất chợt thổi qua.
Gã áo xám với giọng thi nhân:
- Hoa tranh đẹp dịu dàng, điểm chút hoang dại, nhất là tại nơi này. Nhưng mấy ai được diễm phúc để chiêm ngưỡng hả tiểu thư?
Nam Phương tiểu thư cười thật vui:
- Không ngờ đám hoa tranh nơi đệ nhị môn cốc lại góp thú cho các hạ.
Rồi nàng nghiêng đầu nheo mắt giọng hài hước:
- Các hạ nếu theo nghiệp văn chắc thành công hơn nghiệp võ.
- Tại sao vậy? -Vì tâm hồn các hạ thật thi nhân.
Gã áo xám nhếch môi mỉm cười:
- Tiểu thư nhận xét hay lắm! Cả hai cùng hoà tiếng cười vang lên làm cho hai thiếu nữ ngồi phía sau cũng phải cười theo.
Nam Phương tiểu thư liền hỏi:
- Như Ngọc, Như Vân cười gì đó hả?
Nghe Nam Phương tiểu thư hỏi, gã áo xám cũng quay nhìn hai cô gái mang tên Như Ngọc, Như Vân thì một nàng đã lên tiếng:
- Dạ, thưa tiểu thư, vì tiểu thư và công tử đây cười vui vẻ quá nên nữ tỳ và Như Vân cũng vui lây.

Nam Phương chưa kịp nói gì thì gã áo xám lên tiếng trước:
- Ồ! Cô Như Ngọc nói thế chứ tôi mà công tử, công tử gì chứ?
Nàng kia liền đáp:
- Không tin xin công tử cứ hỏi tiểu thư của chúng tôi mà xem.
- Mà hỏi điều gì?
- Hỏi xem công tử có phải là.... một công tử không?
Nam Phương tiểu thư cười nhẹ rồi quay lườm hai nàng kia:
- Thôi đừng chọc người ta nữa, không khéo các hạ đây lại bắt lỗi chúng ta bây giờ.
Gã áo xám quay nhìn nàng tiểu thư:
- Điều đó tôi đâu dám. Hôm nay thật hân hạnh được tiểu thư bảo bọc cho vào tham dự đại hội là điều mơ ước quá cao của tôi rồi.
Vừa lúc đó chiếc xe bỗng chậm lại. Nam Phương tiểu thư ló đầu ra ngoài xe gọi:
- Như Sương! Như Tuyết! Đã đến rồi hả?
Có tiếng bên ngoài phía trước đáp:
- Dạ thưa tiểu thư sắp sửa vào đệ cửu môn cốc.
Gã áo xám quay hỏi Nam Phương:
- Ồ, vậy là chiếc xe đã đi qua tám cửa của cốc này rồi hay sao?
- Đúng vậy.
Gã áo xám đưa mắt nhìn ra phía vào là một vùng đầy hoa thơm cỏ lạ muôn màu muôn sắc thật hiếm thấy, nên gã nói:
- Như vậy con đường vào cốc này đâu có gì hiểm nguy, gập ghềnh mà từ hai mươi năm nay không ai vào được?
Nàng tiểu thư lắc đầu:
- Bởi vì các hạ chưa được am tường địa thế của Cửu Môn Cốc nên nói thế, chứ con đường để đón tiếp khách võ lâm hôm nay là con đường mới tạo lập chứ lúc trước đâu có con đường quá dễ dàng như vậy này.
- Thật đi một ngày đàng, học một sàng khôn. May mắn được tiểu thư chỉ dẫn nên tôi mới biết thêm những điều chưa bao giờ tôi nghĩ tới. Nhưng....
Thấy gã ngập ngừng, Nam Phương tiểu thư hỏi ngay:
- Nhưng thế nào, các hạ cứ phát biểu tự nhiên.
Gã áo xám xoa hai bàn tay rồi hỏi:
- Nếu tiểu thư cho phép, tôi muốn hỏi là sau đại hội rồi, con đường này sẽ dễ dàng cho người ta ra vào thì đâu còn gì là Cửu Môn Cốc huyền bí nữa.
Nam Phương tiểu thư đôi mắt long lanh hơn cười nói:
- Các hạ phát biểu thật tình lắm, nhưng Cửu Môn Cốc hôm nay

không phải là Cửu Môn Cốc từ hai mươi năm nay.
- Thế nghĩa là sao?
- Không có gì khó hiểu vì Cửu Môn Cốc huyền bí vẫn ở cạnh nơi đây, nhưng không phải vào bằng những con đường này và cũng không phải êm ái mà chiếc xe ngựa có thể đi vào được.
- Thế nó ở đâu?
Nàng lắc đầu đáp:
- Các hạ đừng nên biết, chỉ có hại thôi. Nó cũng có chín cửa cốc nhưng rất nguy hiểm, mà con đường mới này là nhân tạo. Với mục đích dùng làm nơi đại hội rồi sau đó nó không còn nguyên vẹn như thế này nữa.
Gã áo xám hơi nhíu đôi lông mày kiếm, ánh mắt thoáng sáng lên rồi giọng bình thản:
- Chốn võ lâm quá phức tạp.
Gã vừa nói dứt câu thì chiếc xe cũng đã ngừng hẳn. Có nhiều tiếng chân chạy tới thật gấp. Cánh cửa xe được mở ra và có tiếng nói vọng vào:
- Tổng Môn Thần Liệt Thiên Ôn và chín vị Môn Thần hân hạnh được đón tiếp tiểu thư.
Nam Phương tiểu thư trong bộ áo gọn ghẽ, nhưng sang trọng, từ trong xe bước ra nhìn một lượt những người đón tiếp rồi nói:
- Tổng Môn Thần và chín vị chưởng môn khó nhọc quá. Nam Phương xin cảm ơn qúi vị.
Tổng Môn Thần Liệt Thiên Ôn bước tới nói:
- Tiểu thư đã quan tâm tới đây là điều thật vinh hạnh cho chúng thần rồi. Bây giờ xin mời tiểu thư vào đại sảnh.
Nàng vội xua tay rồi nói với Liệt Thiên Ôn:
- Ta có người bạn đồng hành nữa.
- Thưa ở đâu?
- Trong xe.
- Trong xe?
- Đúng.
Liệt Thiên Ôn đưa mắt nhìn chín người Môn Thần thì đã nghe Nam Phương tiểu thư cất tiếng:
- Xin mời các hạ.
Lúc này gã áo xám mới bước ra khỏi chiếc xe và trên đầu gã đã đội chiếc nón rộng vành che kín khuôn mặt, nên những người ở đây không ai nhìn rõ dung mão của gã.
Tổng Môn Thần Liệt Thiên Ôn liếc nhìn gã rồi hỏi Nam Phương tiểu thư:

- Đây là vị nào?
Nam Phương tiểu thư nói ngay:
- Một người bạn của ta! Rồi nàng nói tiếp:
- Thôi chúng ta vào đại sảnh.
Gã áo xám từ lúc xuống xe tới giờ vẫn không mở lời. Gã bình thản và im lặng đi theo Nam Phương tiểu thư tiến vào đại sảnh.
Nơi đây một ngôi nhà bát giác thật rộng mênh mông được xây cất thật công phu. Chung quanh là những ngôi ngũ giác, lục giác được xay cất trên những chiếc hồ sen, có cầu nối với đất liền. Bên bờ hồ là những cụm liễu rũ bóng dịu dàng xuống hồ. Phía sau ngôi đại sảnh hình bát giác là hai dãy nhà dài tiếp cận với một rừng trúc xanh um.
Trong đại sảnh, giờ đây đủ loại khách nhân ngồi đầy vào những chiếc cẩm đôn, những chiếc ghế chạm trổ tinh vi.
Nhìn khắp một lượt những khách tham dự Ở phiá xa, Nam Phương tiểu thư nói với Liệt Thiên Ôn:
- Có đủ nhân vật của Cửu đại môn phái và những nhân vật danh tiếng chứ?
- Thưa vâng, đầy đủ cả! - Vậy thì hay lắm.
Rồi nàng hỏi tiếp:
- Có cả Lỗ Nhạc Thanh công tử đến nữa chứ?
- Điều đó chắc hẳn rồi.
- Nhưng công tử đâu?
Liệt Thiên Ôn đưa mắt liếc một vòng rồi nói:
- Công tử có nói hễ đến giờ khai mạc là công tử sẽ có mặt, nhất là công tử biết có sự hiện diện của tiểu thư thì công tử không thể vắng mặt được.
Nàng hứ nhẹ một tiếng, lườm Liệt Thiên Ôn rồi hỏi:
- Cốc chủ sẽ đến chủ trì chứ?
- Dạ, đó là điều lẽ dĩ nhiên.
Lúc này, tất cả đều ra khỏi đại sảnh.
Tiếng chuyện trò huyên thuyên của khách hiện diện vang ngập đại sảnh. Nhiều cặp mắt tò mò nhìn về phía Nam Phương tiểu thư và gã áo xám vẫn đi bên cạnh nàng, từ từ tiến vào hàng ghế danh dự.
Những lời bàn tán xầm xì thốt ra từ những khách tham dự nơi đây:
- Ồ! Giai nhân nào thế kia?
- Nam Phương tiểu thư đấy.
- Nàng đẹp quá! - Gã áo xám là gì của nàng mà hân hạnh quá vậy?
Còn thật nhiều ngôn từ nữa ca tụng nàng, ghen tương với gã áo xám, hay là những lời ngẩn ngơ tiếc thầm.
Gã áo xám vẫn im lìm đi cạnh Nam Phương rồi cũng ngồi cạnh nàng

nơi hàng ghế danh dự.
Trong khi đó một giọng nói thật lớn vang vang khắp đại sảnh:
- Thưa quí vị, bây giờ đến lượt chúng tôi xin đi đến từng người để nhận tín vật và xin quí vị vui lòng cho chúng tôi biết danh tánh của tín vật.
Không khí trong đại sảnh bỗng yên lặng vô cùng, từ nơi bàn danh dự có năm lão già đi đến từng người để nhận tín vật và ghi rõ danh tánh của khách tham dự, cũng như danh tánh của thủ cấp được làm tín vật.
Sự yên lặng hoàn toàn trong khách sảnh nên khi một nhân vật nào xướng danh mọi người đều nghe rõ cả.
Một lão già cầm cái sổ thật to loay hoay ghi khi khách nhân bị xướng danh.
Những lời xướng danh vẫn đều đều vang lên, hết người này đến người khác.
Gã áo xám nghe rõ từng người.
Bỗng một giọng nói trầm trầm:
- Bần tăng là Tuệ Nhân thuộc phái Thiếu Lâm, thủ cấp là Liễu Đạt tên phản môn của tệ phái.
Có nhiều tiếng ồ nổi lên ngạc nhiên rồi trở về im lặng.
Một giọng the thé tiếp theo một người đàn bà:
- Độc Trảo Cô là lão đây. Còn thủ cấp này là Tha Thủ Đỗng Quyền thuộc phái Võ Đang.
Có tiếng một lão già hét lớn:
- Độc Trảo Cô, lão đây sẽ giết bà để trả thù cho sư đệ của ta.
Vừa hét lão này định phóng người đến tấn công Độc Trảo Cô thì một lão già trong năm người nhận và ghi danh tín vật cất tiếng sang sảng:
- Xin lão Trưởng Chu Hàn bình tĩnh cho. Điều luật nơi đây qúi vị đã rõ. Trả oán trả hờn sau khi giải tán đại hội này.
Trưởng Chu Hàn hậm hực ngồi xuống đe dọa:
- Rồi ngươi sẽ biết tay ta! Năm lão già ghi danh tiếp tục làm phận sự.
Khách nhân cứ im lặng nghe danh xướng khắp nơi trong đại sảnh.
Giọng của một lão già hỏi:
- Còn danh tánh của tín vật.
Chàng thư sinh nhìn năm lão già rồi nhìn gói tín vật nói:
- Qúi vị có thích tín vật là một kẻ thật nổi danh không?
Điều ấy rất hay và đó cũng là điều chứng tỏ tài nghệ của khách nhân.
Chàng thư sinh cất tiếng cười cao ngạo hỏi:
- Qúi vị có nghe danh tôi bao giờ chưa?
Năm lão già nhìn nhau, rồi một lão ngập ngừng đáp:

- Điều đó.... điều đó thì thật là chúng tôi chưa nghe danh Ngọc Diện Thư Sinh bao giờ.
- Đúng! Chàng thư sinh đáp xong hỏi tiếp:
- Vậy chắc quí vị sẽ biết danh của tín vật hơn tôi?
Lão già hỏi ngay:
- Là ai vậy?
- Qúi vị cứ mở ra sẽ rõ ngay.
Những lời đối đáp giữa chàng thư sinh và năm lão nhân đã gây sự chú ý cho tất cả mọi người trong đại sảnh, ngay cả Nam Phương tiểu thư nữa.
Một lão già cầm gói tín vật còn do dự chưa mở ra thì chàng thư sinh đã giục:
- Lão nhân cứ mở ra sẽ rõ.
Lão này không còn ngần ngừ nữa, lão cứ từ từ mở lớp vải đen bọc bên ngoài, trước hơn hai trăm cặp mắt theo dõi hồi hộp. Lớp vải đen được mở ra nhưng bên trong còn một lớp vải đỏ nữa. Lớp vải này còn thấm ướt máu, chứng tỏ chiếc thủ cấp này mới bị rời khỏi cổ của nạn nhân.
Lão già lại từ từ mở lớp vải đỏ, và rồi lớp vải đỏ được mở tung ra thì cũng biết bao nhiêu tiếng kêu kinh ngạc đồng thốt lên. Nhất là năm lão già cùng hét lớn:
Á! Lỗ Nhạc Thanh công tử.
Riêng chàng thư sinh cũng bàng hoàng kinh ngạc hỏi trống:
- Đây là thủ cấp của Lỗ Nhạc Thanh công tử sao?
Vừa từ lúc đó trên khán đài cao bỗng xuất hiện một lão già lưng giắt chiếc trượng chín khúc lớn tiếng hỏi:
- Ngũ Lão Ma! Chuyện gì vậy?
Nghe tiếng hỏi năm lão già quay người lại cung kính nói:
- Tham kiến cốc chủ.
Trong khi đó nhiều tiếng xì xào:
- Ồ! Cốc chủ Cửu Khúc Ma Quân.
- Chuyện này rắc rối rồi.
Một trong lão trong Ngũ Ma cung kính nói:
- Thưa Cốc chủ....
Lão ngập ngừng thì Cửu Khúc Ma Quân giục:
- Đại lão ma cứ nói ta nghe.
Lão ma đành phải trình bày:
- Thưa Cốc chủ, tín vật của thư sinh này là thủ cấp....là....
Lão lại ngừng nữa nên Cửu Khúc Ma Quân hét lên:
- Là ai?

- Là Lỗ Nhạc Thanh công tử! Câu nói như tiếng sét nổ ngang đầu. Cửu Khúc Ma Quân thân hình hơi rúng động, cặp mắt lão sáng quắc một cách ghê rợn. Giọng lão rít qua kẽ răng:
- Lỗ Nhạc Thanh?
Rồi đột nhiên trong không khí yên lặng hoàn toàn này, lão hét lên:
- Đâu? Thủ cấp đâu? Đưa ta coi! Vừa hét là thân hình lão chao đi, vọt ngay tới chỗ để thủ cấp Lỗ Nhạc Thanh.
Lão chộp lấy chiếc đầu lâu đầy máu nhìn trừng trừng rồi giọng như sấm động hỏi:
- Ai? Ai là chủ nhân chiếc thủ cấp này?
Ngọc diện thư sinh khoan thai nhích lên đáp gọn:
- Ta! - Ngươi?
- Đúng! Cửu Khúc Ma Quân nhìn chăm chăm vào chàng thư sinh, rồi đột nhiên ngửa mặt lên trần cất tiếng cười vang. Tiếng cười của lão mỗi lúc một lớn làm mái ngói đại sảnh tung bay lào xào vào ngay cả những khách nhân. Chẳng những thế, tiếng cười còn làm cho tai của những người võ công hơi kém, phải bịt tai lại đau đớn.
Thấy gã áo xám đưa hai tay bụm lấy tai, nên Nam Phương tiểu thư quay qua nói:
- Vậy là không xong rồi! Các hạ cứ bịt thật chặt tai, ngồi yên trên ghế này đợi tiếng cười dứt hẳn hãy hay.
Gã áo xám nhăn mặt đau đớn chỉ gật đầu rồi làm theo lời của nàng ta.
Trong lúc đó Cửu Khúc Ma Quân bỗng dừng hẳn tiếng cười giọng lạnh lùng nói với Ngọc Diện Thư Sinh:
- Tuyệt! Tuyệt hảo võ công. Lấy được thủ cấp Lỗ Nhạc Thanh công tử thì ngươi đã vào hạng thượng đẳng của võ lâm rồi. Vậy mà ta chưa được biết ngươi.
Nghe nói thế chàng thư sinh liếc mắt về phía gã áo xám và hơi dừng lại nơi Nam Phương tiểu thư rồi chàng thư sinh hếch mặt nói:
- Hứ! Hậu sinh khả úy mà.
Cửu Khúc Ma Quân tức giận tóc dựng ngược lên, lão hét:
- Giỏi, giỏi lắm, hãy đỡ chưởng của ta đây.
Tay trái đặt vào đan điền, tay phải của Cửu Khúc Ma Quân đẩy mạnh song chưởng ra tấn công chàng thư sinh. Chàng ta vừa thấy bóng chưởng bổ tới tức thì thân ảnh như bóng ma trơi, chập chờn dời vị trí đúng lúc chưởng phong ập tới.
Đánh hụt một chưởng đầu, lão Cửu Khúc Ma Quân lồng lộn hét:
- Hãy đỡ! Song chưởng của lão ào ào đẩy ra nhưng cũng như lần trước, chàng thư sinh đã xử dụng một bộ pháp tuyệt luân tránh né

trọn vẹn.
Một đại ma đầu khét tiếng giang hồ vậy mà đã hai chưởng không đánh trúng chàng thư sinh một cái thì làm sao lão không tức giận lồng lộn.
Lão rút phắt chiếc trượng chín khúc ra cầm nơi tay, quay một vòng tròn xé gió vi vu.
Khách nhân bây giờ lại ồn ào lộn xộn hơn, nhiều tiếng la ó và có chỗ đã cãi vã rồi động thủ làm bàn ghế ngã lung tung.
Tuy vậy Cửu Khúc Ma Quân vẫn tiến lên hét:
- Hãy coi trượng đây.
Tức thì chiếc đầu trượng như muôn ngàn con rắn chằng chịt đan thành tấm lưới chụp xuống người chàng thư sinh.
Trong tay không một vũ khí, chàng ta lập tức dùng chân đá tung chiếc bàn bay vào người Cửu Khúc Ma Quân và hai tay chộp hai cái ghế phóng đi theo thế tấn công đối phương từ hai bên hông.
Chiếc trượng chín khúc buộc lòng phải đỡ những vật bắn tới, thì cũng lúc này chàng thư sinh nhún người phóng qua cửa sổ lao đi.
Cửu Khúc Ma Quân hét thật lớn:
- Đuổi theo! Lập tức năm lão già Ngũ Lão Ma như năm mũi tên rời khỏi cung bắn đi theo chàng thư sinh, đồng thời Cửu Khúc Ma Quân cũng rút người theo, bỏ mặc bao nhiêu khách vẫn đang ngơ ngác hay có những người đang động thủ với nhau mỗi lúc một ác liệt.
Hai người động thủ.
Rồi mười người.
Rồi ba mươi người.
Trận chiến mỗi lúc một lan tràn dần, tiếng la hét, tiếng than chết chóc vang lên.
Nơi đại hội bỗng chốc là một tấn tuồng đẫm máu.
Trước cảnh trạng này, những môn hạ của Cửu Khúc Ma Quân đành thúc thủ. Ngay cả lão Tổng Môn Thần Liệt Ôn và chín Môn Thần cũng vô phương can thiệp nên Nam Phương tiểu thư quay sang nói với gã áo xám:
- Các hạ, chúng ta đi thôi.
Gã áo xám chỉ gật đầu rồi lặng lẽ đi theo Nam Phương tiểu thư ra phía sau đại sảnh rồi theo một lối khác tiến ra nơi chiếc xe ngựa đang có sẵn bốn nàng con gái theo hầu đứng đợi. Tay nàng nào cũng lăm lăm vũ khí, sẵn sàng can thiệp nếu có đối phương tấn công bất ngờ.
Nam Phương tiểu thư bước lên xe và nói với gã áo xám:
- Các hạ lên xe để chúng ta đi ngay tốt hơn.

Chiếc xe được bốn con tuấn mã kéo đi như bay trong phút chốc đã ra gần tới đệ nhất môn cốc thì bỗng nghe một tiếng nổ vang rền từ nơi đại hội vọng đến.
Gã áo xám liền hỏi nàng tiểu thư:
- Tiếng nổ gì vậy hả tiểu thư?
Đôi mày nàng hơi nhíu lại rồi đáp:
- Tôi cũng như các hạ, làm sao biết được, song có lẽ là địch nhân đặt chất nổ để ám hại khách nhân trong lúc lộn xộn này để Cửu Khúc Ma Quân mang tiếng.
Gã áo xám nắn chiếc nón rộng vành trên tay giọng bâng quơ:
- Không biết có người nào thiệt mạng chăng? Nếu có kẻ đặt chất nổ để ám hại khách nhân thì thật là dã man đáng giết lắm! Nam Phương tiểu thư nhìn gã giọng nhỏ nhẹ:
- Ồ! Chuyện giang hồ thì lắm xảo quyệt lọc lừa, hơi đâu mà để ý cho mệt trí.
Lúc này chiếc xe ngựa vừa qua khỏi đệ nhất môn cốc, bỗng có một bóng người lao vút đến. Chiếc xe ngựa ngừng gấp lại. Bốn con ngựa hí lên vang lừng.
Nam Phương tiểu thư ló đầu ra ngoài cửa xe hỏi:
- Chuyện gì thế?
Tức thì một Môn Thần kính cẩn nói:
- Thuộc hạ có điều muốn thưa cùng tiểu thư.
Hắn vừa nói xong liếc về gã áo xám nên Nam Phương tiểu thư hiểu ý liền mở cửa xe bước ra.
Nàng nói với gã áo xám:
- Xin lỗi các hạ đợi tôi một chút.
Gã áo xám mỉm cười nói ngay:
- Tiểu thư cứ tự nhiên.
Nam Phương tiểu thư rời xe tiến về phiá đầu xe thì lảo Môn Thần lúc nãy đã nho nhỏ nói với nàng. Vì câu chuyện lôi cuốn như thế nào đó, mà giọng nói của lão ta có mấy tiếng hơi lớn:
- Dạ.... thư sinh đó.... nơi Cổ thành.
Mấy tiếng đó đập vào tai gã áo xám làm đôi mày gã nhíu lại dáng suy tư. Vừa lúc đó Nam Phương tiểu thư mở cửa xe bước vào, vẫn giữ nụ cười duyên dáng, nàng nói:
- Phiền các hạ phải chờ đợi.
- Đâu có gì, được đi xe của Tiểu thư là điều vinh hạnh cho tôi rồi.
Nàng cất tiếng cười trong dòn rồi hỏi:
- Tôi muốn mời các hạ về nơi trú ngụ của tôi để chúng ta uống rượu nhắm trà bàn việc văn chương thế sự cho vui không biết các hạ có

vui lòng nhận cho không?
Gã áo xám thoáng nét suy nghĩ rồi vui vẻ nói:
- Tiểu thư mời với những lời khéo léo như vậy thì tôi làm sao từ chối được.
Cả hai cùng cất tiếng cười vui vẻ.
Rồi gã áo xám hỏi:
- Nơi trú ngụ của Tiểu thư ở đâu?
Nam Phương tiểu thư đáp ngay:
- Tại Cổ thành.
- Cổ thành?
- Các hạ biết thành này?
- Gã áo xám lắc đầu:
- Không, không, tôi nào biết được, chỉ vì cái tên nghe hay quá nên tôi mới ngạc nhiên vậy thôi.
- A! Thế thì các hạ sẽ còn nhiều ngạc nhiên hơn nữa khi đến Cổ thành.
- Vậy thì vui lắm! - Các hạ không sợ hãi chứ?
- Không đâu.
- Thế thì chúng ta đi.
Chiếc xe ngựa lại vọt đi theo tiếng vó câu dập dồn. Bóng tối đã hoàn toàn bao trùm mọi vật. Trên con đường nhỏ đìu hiu của một vùng cây cối sầm uất trải rộng bao la, không tìm thấy một ngôi nhà, vậy mà chiếc xe ngựa vẫn đều đặn lăn nhanh bởi bốn con ngựa trắng phi đều.

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 4

Những xác ướp nơi cổ thành

Bỗng chiếc xe ngừng thật gấp. Bốn con ngựa đều cất cao vó trước hí lên nhiều tràng vang rền.
Có tiếng người con gái từ phía trước:
- Thưa tiểu thư đã tới rồi.
Cánh cửa xe ngựa bật mở, Nam Phương tiểu thư nhẹ nhàng bước xuống và nói với người ngồi trong xe:
- Xin mời các hạ.
Gã áo xám liền bước ra khỏi xe hỏi:
- Đây là cổ thành?

- Vâng! Gã áo xám đưa mắt quan sát nhưng chỉ thấy trước mặt là dãy tường thật cao che khuất tầm mắt nên không thể thấy những gì ở phiá sau bức tường này.
Lúc này người phu xe đã đánh xe vào một ngã khác mất hút sau dãy cây um tùm. Hai nàng hầu của Nam Phương tiểu thư đi trước tới cái cổng xây thật kiên cố và cao vút lên. Một nàng bỗng bắt chước tiếng cú rừng rú lên hai tiếng. Tức thì cái cổng to lớn từ từ xịch mở để lộ một con đường thẳng tắp chạy sâu vào phía trong, được trồng bằng cỏ mịn như nhung. Chính giữa con đường cỏ xanh là một đường đá trắng mát lạnh được trải dài. Mọi người đều đi trên con đường đá này. Hai bên lối cỏ xanh là hai hàng cây bện thành hàng rào cao quá tầm mắt, nếu muốn nhìn vào bên trong cũng không thấy được gì.
Vừa đi qua hai khúc quanh của con đường cỏ thì trước mặt hiện ra một ngôi lâu đài đồ sộ cũ kỹ. Dưới ánh sáng lờ mờ, ngôi lâu đài như một hòn núi nhỏ vì bên ngoài lâu đài, rêu phong bám phủ thành một màu xám đen im ỉm. Mặc dù trời đã vào đêm, nhưng bên ngoài vẫn không nhìn một ánh đèn nào cả vì tất cả cửa lớn, cửa nhỏ của lâu đài đều đóng kín như ngôi nhà hoang.
Gã áo xám lẩm bẩm:
- Cổ thành! Cổ thành! Nam Phương tiểu thư bất chợt nắm lấy tay gã hỏi:
- Các hạ! Có điều gì vậy?
Gã áo xám lắc đầu:
- Không! Không có gì cả.
- Chứ các hạ vừa thốt gì đó?
- Ồ! Vì tôi thấy lâu đài quá cổ kính và đồ sộ và cũng vì thế mà gọi là cổ thành phải không tiểu thư?
- Đúng vậy! Hai người cũng đã đứng trước cửa lớn của lâu đài mà hàng hiên là những cây cột có nhiều cạnh điêu khắc công phu.
Gã áo xám chợt hỏi:
- Ủa, ngôi cổ thành này không có người ở sao?
Nghe gã hỏi vậy Nam Phương tiểu thư cất tiếng cười lớn như ngạc nhiên dí dỏm bởi câu hỏi.
Đột nhiên có tiếng âm trầm:
- Có già đây chứ quý khách.
Tiếng nói chưa dứt là một bà già lưng gù, với toàn thân phủ một lớp áo choàng chỉ ló cái mặt dài như mặt ngựa, mũi mỏ két với đôi mắt sáng quắc đỏ lừ. Một bà già qủy mà thân pháp tuyệt luân. Bà ta trở người tới làm gã áo xám phải thụt lùi hai bước. Rồi nhanh như cắt, hai bàn tay với mười cái móng tay dài quăn queo chụp vào mặt gã áo

xám theo thế cầm nã thủ thật độc đáo của một tay cao thủ võ lâm. Đôi tay của bà ta chỉ cách mặt gã áo xám chừng một tất, nhưng gã chỉ đứng im há hốc mồm, mở lớn đôi mắt kinh ngạc tột độ, chứ không biết né tránh.
Nhưng cùng lúc đó, đôi tay búp măng dịu mềm còn lẹ hơn bà già gù ma quái kia loáng đưa ra là chạy ngay vào hai cườm tay của bà lão giữ chặt lại với giọng ngọt ngào nhưng cương quyết:
- Lão tẩu Ma Thủ, đây là bạn của Nam Phương, và là chàng trai mới bước chân vào nghề võ. Lão tẩu sử dụng chiêu thức đó thì chàng ta còn gì chiếc mặt tuấn tú! Bà già lưng gù tức Lão tẩu Ma Thủ bỗng cất giọng cười the thé nhói tai rồi nói:
- Lão nhầm! Trong khi đó nàng tiểu thư quay sang hỏi gã áo xám:
- Các hạ không sao đấy chứ?
Gã áo xám còn dáng dấp sợ hãi đáp:
- Dạ không sao cả. Cũng may tiểu thư giúp cho.
- Thật có lỗi với các hạ quá, chỉ vì Lão tẩu Ma Thủ thích thử người đột ngột vậy mà.
- Ồ! Lão bà chắc võ công kinh khiếp lắm.
- Chuyện này các hạ đừng bận tâm.
- Tại sao vậy?
- Vì bà ta đã rời giang hồ mười năm rồi.
- Chắc trước kia bà ta là nhân vật nổi danh?
- Đúng vậy! Gã áo xám lẩm nhẩm rồi hỏi Nam Phương tiểu thư:
- Lão tẩu Ma Thủ! Lão tẩu Ma Thủ là một trong tam dị lão bà mà võ lâm đồn đãi từ hơn mười năm nay phải không?
Lão tẩu Ma Thủ chợt đôi mắt sáng quắc, mặt rạng rỡ như đón nhận một quá khứ huy hoàng. Giọng bà ta nói nhanh:
- Tại sao các hạ lại biết?
Gã áo xám liền đáp:
- Vì tôi có nghe người nói lại.
Lão tẩu Ma Thủ hơi ngạc nhiên:
- Ai?
Gã áo xám giọng bình thản:
- Lãng Tử Trầm Kha.
Bốn tiếng vừa thốt ra tức thì Lão tẩu Ma Thủ và Nam Phương tiểu thư cùng cất tiếng hết sức kinh ngạc với nét mặt thật kinh hoàng:
- Lãng Tử Trầm Kha?
- Lãng Tử Trầm Kha?
Gã áo xám lại hỏi:
- Lão bà và tiểu thư đều quen biết Lãng Tử Trầm Kha?

Nam Phương tiểu thư nhìn xa xôi đáp:
- Không quen biết nhưng....
Câu nói chưa dứt thì Lão tẩu Ma Thủ tiếp lời nàng:
- Nhưng.... Nhưng chúng ta muốn hâm mộ.
- Thế nhị vị có gặp Lãng Tử Trầm Kha chưa?
- Chưa! Và vì vậy chúng ta muốn biết các hạ gặp Lãng Tử Trầm Kha trong trường hợp nào?
Lão tẩu Ma Thủ vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào mặt gã áo xám.
Trong khi đó gã bình thản kể:
- Hôm đó, cách đây hơn một tháng, tôi vì nhiễm mưa nên kiệt sức bởi cơn bịnh hoành hành. May mắn thay tôi được một người chữa bịnh và kể cho tôi nghe những nhân vật võ lâm nổi danh mà hiện nay đã ẩn cư.
Nam Phương tiểu thư chận lời:
- Người đó là Lãng Tử Trầm Kha.
- Đúng vậy! Vừa lúc này cánh cửa lớn của lâu đài xịch mở. Ánh sáng ùa tràn ra ngoài hành lang thành một đường dài vàng ệch chui vào vào màn đêm đen ngòm bên ngoài.
Nam Phương tiểu thư cất tiếng mời:
- Mời các hạ vào.
Trong khi đó Lão tẩu Ma Thủ vụt nhún người lao về dãy hành lang mất dạng không một lời giã từ.
Nam Phương tiểu thư phải cất tiếng:
- Bà ta tính vẫn vậy, xin các hạ đừng chấp.
Gã áo xám nói ngay:
- Ồ! Đâu có gì, xin tiểu thư chớ nghĩ vậy.
Vừa nói hai người vừa bước vào phòng khách thật sang trọng. Một phòng khách của những lâu đài cổ kính với mọi vật dụng trang hoàng đều là đồ cổ thật cổ. Từ những chiếc bàn, chiếc ghế, cái đèn, cửa sổ, tranh ảnh đều là những tác phẩm điêu khắ, hội họa, giá trị vô cùng.
Rồi thấy hai nàng Như Ngọc, Như Vân bưng khay trà và thức ăn, thức nhắm để bày dọn đãi khách.
Trong chốc lát chỉ có gã áo xám và Nam Phương tiểu thư ngồi ăn với nhau. Một bữa ăn tối thật thịnh soạn, những câu chuyện huyên thuyên nói cười nhưng không nằm vào lãnh vực võ lâm.
Song bữa ăn tốn nhiều thì giờ, nên trời đã vào khuya.
Gã áo xám không chối từ, liền đứng dậy chào Nam Phương tiểu thư:
- Chúc tiểu thư ngủ ngon.
Khi gã áo xám và Nam Phương tiểu thư cùng nhắm trà nói chuyện văn chương, bỗng nàng hầu Như Sương đến trao cho Nam Phương

tiểu thư một tấm thiệp nhỏ.
Nàng đọc mấy chữ trong tấm thiệp rồi gấp lại đưa cho Như Sương rồi bảo:
- Được rồi! Như Sương quay người đi ngay.
Gã áo xám che miệng ngáp dài với dáng điệu mỏi mệt. Thấy vậy Nam Phương tiểu thư liền nói:
- Có lẽ các hạ đã mỏi mệt vì hành trình xa xôi.
- Dạ, tại hạ có dịp phải luyện tập cho gân cốt dẻo dai may ra mới theo kịp thiên hạ.
- Nếu vậy xin mời các hạ vào phòng an nghỉ.
Vừa lúc đó nàng hầu Như Tuyết bước vào thì Nam Phương tiểu thư liền nói:
- Như Tuyết, em đưa công tử đây vào phòng khách đặc biệt để công tử nghỉ đêm nay.
- Cám ơn các hạ! Xin các hạ cứ tự tiện, cần điều gì cứ gọi, sẽ có người để các hạ sai bảo! - Ồ! Tại hạ đâu dám! Gã nói xong là nối gót nàng Như Tuyết bước ra khỏi phòng khách bằng cửa hông của phòng này. Phòng dành cho gã áo xám mãi tận phía trong nên đi qua dãy hành lang tối om. Nhưng ngọn đèn trên tay này Như Tuyết lao xao như muốn tắt vì những ngọn gió lạnh thổi từng đợt.
Đi hết dãy hành lang là đến ngay cửa phòng, nàng Như Tuyết mở cửa phòng bước vào. Bên trong những ngọn đèn đã được đốt sáng từ lúc nào rồi. Gã áo xám vẫn im lìm theo nàng Như Tuyết, cho đến khi nàng ta bước ra, gã chỉ nói hai tiếng cám ơn rồi đóng cửa lại ngay.
Gã nhìn quanh gian phòng thật đầy đủ tiện nghi. Phòng thật rộng rãi và bày biện toàn đồ cổ quí giá. Gã đi một vòng quan sát từng bức vách, từng chiếc tủ, từng kệ rượu, từng chiếc bàn lớn nhỏ, từng chiếc ghế nạm xà cừ, và ngay cả những cửa sổ, bức màn, v.v.... một cách hết sức kỹ lưỡng.
Những ngọn đèn lưu ly tỏa ánh sáng mát dịu. Gã áo xám ngã lưng trên chiếc giường bằng gỗ trắng, hương thơm ngào ngạt với nệm thật êm ái rồi đưa tay kéo tắt mấy ngọn đèn.
Bóng tối phủ tràn ngập ngay gian phòng Lúc này, người ta mới nhận thấy đôi mắt của gã áo xám sáng quắc lên. Đôi mắt như muốn xé thủng màn đêm, để soi sáng mọi nơi trong ngôi lâu đài cổ kính đồ sộ này, mà chủ nhân gọi là Cổ thành.
Trong khi đó....
Sau khi nàng Như Tuyết đưa gã áo xám đi rồi, Nam Phương tiểu thư cất tiếng gọi:

- Như Sương! Một nàng hầu bước nhanh vào phòng thì nàng nói tiếp:
- Hãy đi cùng ta đến yết kiến sư phụ.
Nói xong thì hai người liền rời phòng, biến nhan ra ngoài, xăm xăm tiến về phòng cuối cùng của lâu đài.
Vì lối đi quá quen thuộc nên dầu chỉ có ánh sao chiếu lờ mờ, nhưng họ đi rất nhanh. Họ không còn đề phòng một biến cố nào, vì lâu đài này từ trước đến nay chưa có một kẻ lạ mặt nào đặt chân vào.
Cũng vì thế mà họ nào ngờ đang có một bóng người đang âm thầm theo dõi họ. Vừa bước đến cuối cửa phòng cuối cùng thì Nam Phương tiểu thư đã đưa tay gõ trên cửa bốn tiếng đều đặn.
Bên trong phòng có khàn khàn vọng ra:
- Nam Phương phải không?
- Dạ, đệ tử xin đến hầu sư phụ! - Vào đi! Vừa lúc đó cánh cửa xịch mở. Nam Phương tiểu thư và nàng hầu Như Sương bước nhanh vào. Cánh cửa tự động đóng lại.
Gian phòng này vuông vức nhưng thật rộng, bàn ghế nơi đây hoàn toàn bằng đá vân, ngay cả những chỗ nằm cũng bằng những tảng đá lớn như chiếc giường.
Nam Phương tiểu thư tiến tới trước một lão già tóc xả dài trắng xóa, đang ngồi xếp bằng trên một bục đá vân nhẵn thín hình tròn, nàng thi lễ xong liền hỏi:
- Thưa sư phụ có điều chi dạy bảo?
Trong khi lão già chưa đáp lời thì Nam Phương tiểu thư quay qua chào hai người trung niên đang ngồi trên hai bục đá trắng rồi nói:
- Nhị sư huynh và tam sư huynh cũng hiện diện nơi đây ư?
Lúc này lão già tóc trắng mới cất giọng khàn khàn:
- Không ngờ sư thúc ngươi vì mất đứa con mà quá nóng nảy hư mọi dự tính.
Nam Phương tiểu thư liền đáp:
- Anh chàng thư sinh mặt ngọc không hiểu là môn đệ ai mà võ công thượng thặng đến thế.
- Sư phụ cũng đang thắc mắc nhưng tên này cứng đầu quá nên ta đã ra lệnh trừng trị hắn rồi.
Rồi lão ta thở dài giọng trầm trầm kể lể:
- Không biết việc này có tên Lãng Tử Trầm Kha nhúng tay vào hay không?
- Tại sao sư phụ phải lo âu như vậy?
- Các đệ tử phải biết rằng Lãng Tử Trầm Kha là một nhân vật mà võ lâm chỉ nghe danh chứ chưa gặp mặt. Vì những ai gặp hắn rồi thì

khó toàn mạng.
- Hắn có phép thuật à?
Lão già cười hăng hắc:
- Không đâu, chỉ vì hắn là tay kiếm tài ba.
- Nhưng sư phụ đâu còn ai đối địch vì đã hai mươi năm nay chiếm giữ Cửu Môn Cốc, biết bao cao thủ đã bỏ mạng vì dám có ý xâm nhập.
Nghe Nam Phương tiểu thư ca tụng tài của lão nên lão phấn khởi nói lớn:
- Đã hai mươi năm ta là cốc chủ, nhưng nào ai biết được Quái Chưởng Chu Lạc này đâu! Nhưng chỉ vì ta tìm được quyển đao phổ mà phải giao Cửu Môn Cốc để về Cổ thành này mà luyện đao pháp hầu xuất hiện giang hồ một phen.
- Như vậy đây là dịp sư phụ trừng trị tên Lãng Tử Trầm Kha.
Lão ta bỗng cất tiếng cười thật lớn nhưng đượm vẻ bi đát rồi lấy trong người ra một lưỡi kiếm nhỏ màu đỏ và nói:
- Lãng Tử Trầm Kha đã gửi kiếm tử lệnh thì chỉ trong mười ngày là y sẽ tìm đến ta mà thanh toán. Nhưng ta chưa luyện xong đao pháp thì làm sao đối địch. Nếu ta có thêm hai mươi chín ngày nữa thì ta nào sợ hãi hắn bao giờ.
Vừa lúc đó thì có tiếng gõ cửa như ám hiệu lúc nãy Nam Phương tiểu thư đã làm. Lão già tóc trắng tức là Quái Chưởng Chu Lạc liền ấn cái nút bên cạnh lão tức thì cánh cửa xịch mở.
Nàng Như Vân và Như Ngọc bước vào kính cẩn nói:
- Kính thưa lão chủ, đã thi hành xong, chỉ trong hai khắc nữa là Ngọc Diện Thư Sinh sẽ biến thành xác ướp.
Quái Chưởng Chu Lạc giọng âm trầm:
- Được rồi, hãy đến đó canh giữ bên ngoài chờ ta.
Hai nàng liền rút lui thi hành phận sự.
Cánh cửa lại đóng kín lại.
Nàng Như Vân đi trước xách cây đèn lồng và nàng Như Ngọc nối gót theo sau. Hai nàng vừa đi vừa chuyện trò.
Như Vân nói:
- Như Ngọc à! Cái anh chàng Ngọc Diện thư sinh này bị ướp xác tội nghiệp thật.
Như Ngọc đáp ngay:
- Tội hay tiếc nói thật đi.
- Ừ! Thì đáng tiếc thật.
- Ừ! Không biết lão chủ luyện võ công gì mà cần xác ướp mãi như vậy?

- Cái đó làm sao chúng mình biết được.
Lúc đó hai nàng đã đến trước một cánh cửa sắt lớn. Nàng Như Vân móc cây đèn lên vách đá và nói:
- Mỗi lần qua cánh cửa sắt này để xuống đường hầm là tao thấy rởn da gà.
- Nhưng quen đi nên đã đỡ phần nào.
Vừa lúc đó một bóng người như bóng ma thoáng lướt qua, hai tay vung ra tức thì hai nàng này thân hình mềm nhũn ngã qụy xuống trước cánh cửa sắt.
Bóng người liền lần tay vào người nàng Như Vân như tìm kiếm vật chi, rồi quay sang tìm nơi người nàng Như Ngọc. Người này liền lấy ra một xâu chìa khóa và lập tức xách hai nàng dấu vào một chỗ kín. Người này trang phục màu xám nhưng khuôn mặt cũng được trùm kín bởi chiếc khăn màu xám chỉ chừa đôi mắt sáng quắc long lanh.
Gã chọn chìa khóa mở cánh cửa sắt, xong lách người bước vào trong và khép cánh cửa lại.
Bên trong là một gian phòng nhỏ và có một cánh cửa đen sì. Gã này lại chọn chìa khóa để mở cửa. Cánh cửa còn lại được mở ra để hiện một con đường hầm có từng bậc thang đá đi dần xuống.
Gã quan sát một thoáng rồi đi nhanh xuống con đường tối đen này. Đi hết những bậc thang đá này, con đường hầm mở rộng dần và một ngôi thạch thất được thắp sáng ánh đèn bên ngoài. Bước vào bên trong, ngôi thạch thất có ba cánh cửa ở ba bức tường đá kia đều được đóng kín.
Gã này lại nhìn xâu chìa khóa có tất cả năm chìa khóa mà đã xử dụng hai chìa rồi, giờ chỉ còn lại ba chìa khóa là chưa dùng tới. Gã nhìn ba cánh cửa rồi mở từng cánh cửa.
Cánh cửa bên tả xịch mở một con đường tối đen bay mùi ẩm ướt rêu mốc hôi hám. Gã bèn đóng lại.
Gã tra một chiếc chìa khóa khác vào cánh cửa bên hữu, nhưng cánh cửa vừa hé mở thì một màn khói tràn ra làm gã nhíu đôi mắt lại và đóng ngay cánh cửa lại như cũ.
Chỉ còn một chìa khóa chưa dùng và một cánh cửa chưa mở. Gã đưa chìa khóa vào, vặn mấy vòng, cánh cửa được mở ra, có ánh sáng lờ mờ và hiện ra một con đường dốc lên dần dần bởi những bậc thang đá.
Gã liền đi theo con đường dẫn lên dần phía trên, đến bậc thang đá cuối cùng là gã đã đứng trước một gian phòng mà cánh cửa im lìm. Gã đưa tay nắm nút vặn mở ra. Cánh cửa không khóa.
Gã đẩy vào và lách người vào theo. Cả gian phòng rộng rãi chứa

toàn những cái thùng dài bằng sứ trắng láng bóng mà không có nắp đậy. Gã áo xám bịt mặt tới từng cái thùng dài để quan sát. Gã ngẩn ngơ đứng nhìn sửng sốt vào những cái thùng này.
Gã thốt lên nho nhỏ:
- Trời những xác ướp.
Gã cúi xuống nhìn kỹ hơn, thấy những xác người này còn nguyên vẹn cả áo quần đang nằm trong lớp nước thật trong mà sắc diện như người sống. Nhưng thật ra họ đã chết từ lúc nào rồi.
Gã đưa mắt nhìn qua những chiếc thùng khác thầm nghĩ:
- Không khéo anh chàng thư sinh mặt ngọc này đã phải là nạn nhân của chủ nhân Cổ Thành rồi.
Chân bước nhanh hơn, gã nhìn khắp hai dãy mà vẫn chưa bắt gặp Ngọc Diện Thư Sinh.
Gã lo lắng quan sát khắp phòng chợt để ý tới một chiếc thùng dựng đứng sát vách tường. Gã tiến tới kéo thử, gã kéo qua phải, qua trái cũng không thấy gì. Nhưng khi gã đẩy mạnh lên, cả chiếc thùng sứ này xịch mở để lộ ra một cánh cửa đi vào một căn phòng dài tối đen khác. Căn phòng này chia ra làm bốn căn phòng nhỏ khác như nơi giam giữ tội nhân.
Gã bịt mặt vận nhãn lực quét một vòng qua các phòng giam này thì nghe có tiếng lẻng kẻng khua lên, gã bước nhanh tới hỏi:
- Ai đấy?
Không có tiếng đáp lại, chỉ có tiếng dây xích sắt khua lẻng kẻng như trước. Gã bước tới sát gian phòng nhìn vào qua một lỗ vuông nho nhỏ, bỗng cất tiếng mừng rỡ:
- Ồ! Ngọc Diện Thư Sinh.
Người trong phòng giam dáng mệt nhọc, tay chân đều bị xích chặt, giọng mệt mỏi hỏi vọng ra:
- Ai đó?
Gã áo xám lại hỏi:
- Có phải Ngọc Diện Thư Sinh không?
- Đúng! Nhưng các hạ là ai? Đến đây với mục đích gì?
- Xin đừng nói nhiều, đợi tôi phá cửa để cứu các hạ.
Vừa nói xong gã áo xám tức thì rút trong người ra một ngọn trủy thủ và nhanh như cắt, ngọn trủy thủ của gã loang loáng vung lên. Tức thì một ô lớn vừa đủ một người chui qua đã bị ngọn trủy thủ khoét thủng nơi vách sắt của phòng giam.
Gã cầm dao vừa chui vào nói:
- Bằng hữu để tôi chặt mấy sợi dây sắt luyện này.
Ngọn trủy thủ chém vào mấy xích sắt như chém gỗ. Chỉ trong nháy

mắt chàng Ngọc Diện Thư Sinh hoàn toàn tự do.
Chàng thư sinh liền đứng dậy, nhưng thân hình lảo đảo thở gấp.
Thấy vậy gã áo xám vội lấy một hoàn thuốc đưa cho chàng thư sinh:
- Bằng hữu hãy uống vào và dẫn thuốc, trong chốc lát sẽ hồi phục.
Chàng thư sinh không từ chối, liền nhận thuốc và làm như lời dặn.
Đã vào lâu trong phòng tối nên thị giác đã quen. Hơn nữa với nhãn lực sáng quắc, gã áo xám có thể nhìn thấy chàng thư sinh từ sắc diện tái xanh từ từ trở nên hồng hào.
Đã khôi phục lại sức lực, chàng thư sinh liền cất tiếng:
- Xin cảm tạ huynh đài và xin được phép biết cao danh qúy tánh để tôi ngàn đời ghi nhớ.
Gã áo xám bịt mặt liền nói:
- Chỗ quen biết xin bạn hữu chớ nề hà! Ngọc Diện Thư Sinh quan sát gã áo xám bịt mặt rồi nói:
- Huynh.... huynh đài đây là.... chính là người cho tôi mượn chiếc thủ cấp làm tín vật dự đại hội.
Gã áo xám gật đầu:
- Lỗi tại tôi không chịu nói danh tánh thủ cấp nên đã gây hại cho bạn hữu, xin bạn hữu thứ lỗi cho.
Ngọc Diện Thư Sinh nét mặt tươi hẳn lên nói nhanh:
- Lỗi là lỗi tại tôi. Nhưng cũng may mắn là huynh đài cứu kịp chứ không chắc tôi bị đem ướp xác rồi.
- Sao bạn hữu biết điều này?
- Bởi vì hai cô gái định đưa tại hạ vào nhà ướp xác, song không hiểu sao hai nàng ấy do dự và bỏ đi nói là sẽ trở lại đây thi hành lệnh sau.
- Ồ! Thật là may mắn.
Gã áo xám nói xong liền chui ra ngoài phòng giam và chàng thư sinh cũng chui theo.
Gã áo xám đi trước quay lại nói với chàng thư sinh:
- Tại hạ đưa bạn hữu thoát ra khỏi Cổ Thành này.
- Còn huynh đài?
- Tại hạ là khách nơi đây! - Hứ! Khách của vị tiểu thư kiều diễm phải không?
Nghe giọng nói hằn học của chàng thư sinh, gã áo xám liền phân trần:
- Bằng hữu chớ nghĩ quấy cho tại hạ. Đấng nam nhi như chúng ta dễ gì lụy bởi mỹ nhân. Vì đã lụy là thân thiệt và danh bại.
Chàng thư sinh có vẻ vừa lòng nên nhỏ giọng nói:
- Nghe huynh đài nói hay lắm. Tại hạ cũng mong như thế! Hai người vừa bước vào phòng ướp xác tức thì có tiếng chạy thình thịch của

nhiều người từ bên ngoài phòng ướp xác.
Có tiếng của Nam Phương tiểu thư hét lớn:
- Nhị sư huynh, Tam sư huynh và Lão Tẩu Ma Thủ hãy vào phòng ướp xác lục soát. Tiểu muội và sư phụ kiểm soát con đường hầm.
Tiếng nói vừa dứt, tức thì cửa phòng ướp xác mở tung. Ba bóng người lao vụt vào gặp ngay gã áo xám bịt mặt và Ngọc Diện Thư Sinh. Ba người này chẳng nói một lời nào, liền xuất thủ tấn công hai người ngay.
Gã áo xám chận ngay một tên môn đồ của Quái Chưởng Chu Lạc và liền tung một đòn tuyệt mạng đánh văng tên này rơi tòm vào một thùng sứ trắng đầy nước. Thân hình nạn nhân bị rơi mạnh làm nước trong thùng bắn thành một đợt lớn bất thình lình chụp ướt vào tên môn đệ còn lại thì tên này đứng nguyên không nhúc nhích, dáng điệu vẫn giữ thật linh hoạt như lúc ra quyền.
Trước tác dụng khinh khiếp của loại nước này, nên gã áo xám và chàng thư sinh đều lùi lại mấy bước sửng sốt.
Trong khi đó Lão Tẩu Ma Thủ chuyển bộ, sử dụng cầm nã thủ độc đáo nhanh như chớp chụp vào khí hải huyệt của gã áo xám.
Lúc này gã áo xám đã áp lưng sát vào bức tường nên lúc hai cánh tay ma của Lão Tẩu Ma Thủ chộp tới, gã đành phải nhích bộ tràng sang một bên. Cũng vì thế đôi tay của lão bà chụp vào bức tường và một sự ngẫu nhiên bức tường này mở xịch ra. Đây cũng là một cánh cửa bí mật thông sang một phòng khác.
Vì hụt đòn Lão Tẩu Ma Thủ liền phóng mình theo chộp tiếp. Trong khi đó, gã áo xám bịt mặt lanh tay đẩy chàng thư sinh vọt qua chiếc cửa mới này.
Nhưng bóng chàng thư sinh vừa xuyên qua chiếc cửa đã hét lên:
- Á! Tiếng hét kinh hoàng làm gã áo xám phải dời người định băng qua cửa mới, nhưng cũng trong động tác này Lão Tẩu Ma Thủ đã đoán được ý định nên bà ta liền tập trung toàn công lực sử dụng tuyệt chiêu cầm nã thủ biến thành trảo công như muôn ngàn cánh tay phủ vào gã áo xám.
Trong giây phút nguy ngập này, ngọn trủy thủ được rút gọn ra và lấp loáng bóng đoản đao mờ mịt chống ma trảo và đột nhiên thân hình Lão Tẩu Ma Thủ đứng im không nhúc nhích. Hai cánh tay tung hoành một thời trong chốn giang hồ đang chới với. Miệng bà ta mấp máy trong khi một đường máu xẻ ngang qua giữa sọ.
Bà ta cố gắng thều thào được hai tiếng:
- Quỉ.... kiếm....
Tức thì thân hình bà ta ngã nhào trên một mé thùng sứ trắng và từ từ

rơi luôn vào đó.
Gã áo xám bịt mặt không chậm trễ băng người vào phòng mà chàng thư sinh vừa cất tiếng la hãi hùng.
Vừa bước vào phòng, gã cũng đứng khựng lại vì tất cả gian phòng đã có nhiều người. Những người này hoặc đang cười, đang hả miệng, đang khua tay, đang ngồi hay đứng, v.v.... nhưng tất cả đều bất động trong một tư thế duy nhất.
Gã áo xám đưa mắt quan sát, thấy chàng thư sinh đang e dè lách mình qua từng thây người, lắc đầu nhủ thầm:
- Anh chàng gì mà sợ ma như con gái vậy.
Gã mỉm cười lướt nhanh đến phía sau lưng chàng thư sinh, đặt tay trên vai chàng ta và cất tiếng gọi:
- Bằng hữu! - Á ! Ngọc Diện Thư Sinh nhảy vọt lên như chiếc pháo bông, phóng qua đầu những xác người nơi đây sau khi la hoảng lên. Chàng ta rơi qua cuối gian phòng, rồi quay nhanh người lại. Chợt thấy gã áo xám đang ung dung đi đến, vừa đi vừa hỏi:
- Cái gì mà bằng hữu la hoảng quá vậy?
Giọng chàng thư sinh hơi lạc đi:
- Ồ! Huynh đài.... làm tại hạ sợ hết hồn....
Gã áo xám bước nhanh đến mở cánh cửa ở trước mặt rồi hai người thoát ra ngoài. Gã áo xám nhìn một vòng rồi nói:
- Nơi đây là phía sau lưng ngôi Cổ Thành. Nơi đây không có bọn nào lai vãng đến. Vậy bằng hữu cứ thừa cơ hội này thoát đi.
Chàng thư sinh dùng dằng:
- Tại hạ muốn lưu lại! Gã áo xám lắc đầu giọng ôn tồn:
- Lúc này bằng hữu ở lại đây không ích lợi mà còn làm hỏng việc của tại hạ.
- Hứ! Làm sao huynh đài xa nàng tiểu thư kiều diễm kia được?
- Bằng hữu chớ nói vậy! - Còn gì nữa phải nói?
- Thì tùy bằng hữu.
- Được! Tại hạ đi đây.
Vừa dứt lời, bóng chàng như vệt khói biến vào màn đêm.
Gã áo xám nhìn theo lắc đầu:
- Võ công như thế mà sợ ma, thật con gái không bằng.
Thế rồi gã lắc người lao vút lên mái ngói Cổ Thành, tiến về phía gian phòng của Quái Chưởng Chu Lạc. Gã gỡ mái ngói rồi lấy một tấm vải ghi mấy chữ gắn vào chuôi một ngọn kiếm nhỏ màu đỏ máu và phóng ghim vào chiếc bàn đá trong phòng này. Xong gã cất người nhanh về gian phòng khách đặc biệt, chui vào cửa sổ, cất chiếc khăn phủ mặt đặt trên giường sau khi tháo giày vải ra.

Vừa lúc đó có tiếng gõ cửa.
Một lần.
Hai lần.
Ba lần.
Đến khi có tiếng gọi:
- Các hạ! Các hạ! Gã áo xám giọng ngái ngủ đáp:
- Ai đó?
Bên ngoài có tiếng đáp:
- Tôi là Nam Phương đây! - Vậy à! Có việc gì vậy tiểu thư? Để tôi đi thắp đèn đã.
Những ngọn đèn được thắp sang và cánh cửa cũng được mở ra thì Nam Phương tiểu thư bước nhanh đến hỏi:
- Các hạ ngủ được không?
- Cám ơn tiểu thư, vì mỏi mệt nên tôi dễ ngủ lắm! Nam Phương tiểu thư liếc nhìn thấy gã áo xám đã cởi giầy và đang ngủ mới thức dậy thật nên vội thanh minh:
- Xin lỗi các hạ, vì có một biến cố vừa xảy ra nơi Cổ Thành này nên tôi đến đây để trấn an các hạ.
Gã áo xám giọng ngạc nhiên:
- Một biến cố vừa xảy ra nơi Cổ Thành này?
- Đúng vậy! - Chuyện như thế nào hả tiểu thư?
- Một kẻ thích khách vừa đột nhập.
- Thích khách?
- Đúng! - Có chuyện gì nguy hại không tiểu thư?
- Hắn giết người.
- Giết người? Hắn giết ai vậy thưa tiểu thư?
- Hai sư huynh của tôi và Lão Tẩu Ma Thủ.
- Trời ơi! Võ công như Lão Tẩu Ma Thủ mà cũng bị hắn hại sao?
- Tên này quả thật võ công thuộc hạn thượng đẳng quán tuyệt võ lâm?
- Vậy người trong lâu đài không tìm ra dấu vết hắn sao?
- Không mới tức chứ! - Hắn có cánh hay sao mà thoát khỏi Cổ Thành này?
- Hứ! Chẳng những vậy mà hắn còn giải thoát cho đồng bọn nữa chứ! - Có đồng bọn hắn tham dự nữa sao?
- Chàng thư sinh mặt ngọc trong buổi đại hội ấy.
- Ừ, anh chàng ấy võ công cũng quán tuyệt đấy chứ.
Nàng chợt hỏi:
- Các hạ có biết Lãng Tử Trầm Kha chứ?
- Có, tôi có gặp người ấy một lần.

- Hắn lại đến nơi đây.
- Hồi nào?
- Chính hắn là tên thích khách mà tôi đã đề cập.
- Ồ! Thật không ngờ tên ấy lợi hại như vậy.
- Cũng vì vậy mà tôi tới đây để trấn an các hạ.
- Xin cảm ơn tiểu thư đã chiếu cố. Nhưng làm sao tiểu thư phát giác được Lãng Tử Trầm Kha hiện diện nơi đây chứ?
- Hắn đã phóng kiếm tử lệnh tới sư phụ tôi.
- Có sư phụ tiểu thư nơi đấy nữa ư?
- Có chứ! - Kiếm tử lệnh có ý gì vậy?
- Hắn hẹn một tháng sau sẽ cùng sư phụ tôi tranh tài.
- Hắn dám hành động như vậy sao?
- Rồi hắn sẽ biết tay tôi.
- Tiểu thư định giết hắn?
- Nếu sư phụ tôi có mệnh hệ nào.
- Gia thù không trả, sư thù không đòi, thì đâu còn xứng đáng đứng trong giang hồ.
- Hay lắm! Nàng vừa đứng lên bước ra phía cửa vừa nói:
- Các hạ cứ ngủ lại đi. Sáng mai chúng ta sẽ đàm đạo tiếp.
Nói xong nàng bước ra khỏi cửa, đi khuất vào phía cuối dãy lâu đài.
Gã áo xám chạy ra gọi:
- Tiểu thư! Tiểu thư! Nam Phương tiểu thư quay lại và đi về phiá gã, nàng hỏi:
- Có việc gì vậy các hạ?
Gã áo xám nói nhanh:
- Ngày mai tôi xin rời nơi đây.
Nam Phương tiểu thư buồn hỏi:
- Các hạ đi sao?
- Vâng! - Thôi các hạ vào ngủ đi.
Nàng quay người cúi đầu đi nhanh vào bóng đêm....

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 5

Ma thuyền

Những chiếc lá vàng rơi lác đác theo từng đợt gió thư hiu hắt. Trên con đường mòn qua thung lũng buồn hiu chỉ có một bóng người lầm lũi bước đi.

Ánh nắng giữa trưa in hình gã xuống đất thành một bóng tròn chỉ vì gã đội chiếc nón rộng vành muôn thuở, cùng với trang phục màu xám nhạt, không hề thay đổi màu nào khác hơn.
Qua khỏi thung lũng, gã băng mình qua một khu rừng nhỏ. Gã đi nhưng thật là nhanh. Nhanh đến nỗi chiếc lá khô dưới bàn chân gã không gãy vỡ. Chỉ trong khoảnh khắc gã ra khỏi khu rừng là tiếp giáp ngay với một bãi cỏ mênh mông. Gã đứng lại nhìn về phía cuối bãi cỏ chỉ thấy một khu rừng trúc thân vàng óng nhưng lá xanh mượt.
Gã lầm thầm:
- Ta hẹn với vợ chồng quản gia đúng ngọ hôm nay, nhưng thế này thì người trông ta biết mấy.
Thế nên gã liền phóng người chạy nhanh về rừng trúc ở cuối bãi cỏ. Đến mé rừng, gã quan sát chung quanh một cách kỹ lưỡng rồi mới băng mình vào. Gã đi qua phải, qua trái rồi bất chợt đứng lại hét lớn:
- Nguy tai! Tức thì gã phóng nhanh hơn, chỉ trong chốc lát là thấy giữa khu rừng trúc có một khoảng đất bằng với một ngôi nhà lá vắng vẻ im lìm.
Gã cất tiếng gọi:
- Thúc phụ! - Thúc phụ!....
Gã liên tiếp gọi mấy lần nhưng vẫn không có tiếng đáp lại. Chỉ có tiếng gã lạc loài vào giữa trưa nơi khu rừng này. Gã bước nhanh vào cửa, bỗng la lên:
- Trời! Thúc mẫu.
Gã ném chiếc nón rộng vành, ôm lấy xác một bà lão nằm trên vũng máu đào. Đôi mắt gã đột nhiên đỏ hoe rồi hai giòng lệ nóng tự động tuôn trào.
Gã xem vết tử thương rồi lẩm bẩm:
- Một tay tuyệt đao....
Rồi bỗng nhiên gã hét thật lớn:
- Ai! Ai! Ai?
Chợt có tiếng động khẽ ở gian nhà phía trong. Gã liền đứng phắt dậy lách mình như ánh chớp lọt vào gian nhà phía trong. Nhưng mắt gã càng kinh ngạc đến độ khủng khiếp, rồi ôm chầm lấy một ông lão râu tóc trắng phếu, đã bị nhuộm máu đào hoen ố.
Gã gầm thét kêu lên:
- Thúc phụ! - Thúc phụ!....
Nhưng chợt gã bật dậy đưa tay xem mạch ông lão rồi tự bảo:
- Thúc phụ chưa chết! Lập tức gã đặt tay vào hai huyệt linh đài và đan điền từ từ truyền nguyên lực sang cho lão già. Ông lão từ từ mở nhẹ đôi mắt rồi nhắm lại. Một lát sau lão ta mở ra và hỏi:

- Ai? Ai đó?
Gã áo xám mừng rỡ đáp:
- Thúc phụ! Trầm nhi đây.
Ông lão nhìn chằm chặp vào gã áo xám rồi cất giọng yếu ớt:
- Trầm Kha, con về cũng còn kịp.
- Việc gì đã xảy ra vậy thúc phụ? Tại sao lại ra nông nỗi nàỳ? Ai đã gây ra cảnh này?
Ông già gật đầu đáp:
- Con không cần phải tiếp nguyên lực cho thúc phụ nữa.
- Nhưng....
Lão lắc đầu:
- Lão tự biết thân lão. Con hãy nghe những lời lão nói đây. Trầm nhi nghe đây.
Ông lão rướn người lên một chút rồi nói:
- Vừa rồi lão Cuồng đao Cao Phi Tử, một tay đao quán tuyệt miền bắc cực băng giá lại đột nhiên xuất hiện và hai vợ chồng lão đành thất bại như thế này.
- Nhưng lão ấy đến đây với mục đích gì?
- Tìm Bí lục kỳ thứ?
- Bí lục kỳ thứ?
- Đúng vậy.
- Nhưng thúc phụ có không?
- Không có và vì vậy mới động thủ.
Rồi lão nói tiếp:
- Chính ngày hôm nay thúc phụ vâng lệnh gia chủ để đưa lại những kỷ vật cho Trầm nhi! - Những kỷ vật?
- Đúng vậy! - Ở đâu?
Lão nhỏ giọng tiếp:
- Trầm nhi! Ngày cuối cùng của gia chủ chỉ có vợ chồng lão hầu một bên. Nên gia chủ có căn dặn những điều để sau này tìm Trầm nhi mà ký thác lại.
Giọng lão trở nên yếu hơn:
- Cách đây hai mươi năm, lúc đó Trầm nhi mới lên bốn, chẳng may bị gió cuốn nơi bãi sa mạc mất tích nên toàn gia phải đi tìm. Và cũng trong chuyến đi này, đã bị bọn ma đầu trong giới hắc đạo và những tên đội lốt chính nghĩa của các môn đại phái, cũng tham dự vào cuộc tàn sát toàn gia của Trầm nhi. Cho đến lúc tàn cuộc chiến, vợ chồng lão mới đến kịp và chỉ còn thi hành theo mệnh lệnh của gia chủ mà ẩn thân nơi đây đã hai mươi năm. Cái ngày gặp lại Trầm nhi nơi thị trấn đến nay đã mấy năm rồi, song phải theo lời gia chủ là phải đợi

đến hôm nay mới nói cho Trầm nhi biết và trao kỷ vật của gia chủ cho Trầm nhi.
Gã im lặng chăm chú nghe, giọng ông lão đều đều:
- Lão gia chủ có căn dặn rằng:
Trầm nhi phải lạy và thề trước bàn thờ gia chủ là tuyệt đối tuân theo lời ghi trong kỷ vật. Nếu Trầm nhi bằng lòng thúc phụ mới đưa.
Gã áo xám nói nhanh:
- Trầm nhi xin tuân ý! - Vậy Trầm nhi hãy làm lễ trước bàn thờ đi.
Gã áo xám tức Trầm Kha mà giới giang hồ gọi gã là Lãng Tử. Và bốn tiếng Lãng Tử Trầm Kha đã gây sóng gió cho võ lâm từ hơn một năm nay.
Trầm Kha vội bước tới trước bàn thờ của phụ thân, chàng khấn nguyện như lời của thúc phụ dạy bảo. Xong lễ, chàng đến bên cạnh ông già thì ông lão đã quá yếu ớt.
Lão thều thào:
- Thúc phu.....mãn nguyện....rồi....kỷ vật....là chiếc hộp đen để dưới di ảnh của gia chủ....ta....phải....đi theo....thúc mẫu con....giã....biệt....
Trầm Kha ôm chầm lấy thân xác ông lão nghẹn ngào một lúc rồi mới đứng phắt lên, tới bàn thờ lấy chiếc hộp đen kỷ vật ra xem. Chiếc hộp mở ra. Trong hộp chỉ có một phong thư và một quyển sách thật mỏng. Ngoài phong thư viết mấy chữ:
Hãy đọc thư này trước Trầm Kha vội bóc phong thư ra xem, thư viết rằng:
Trầm Kha con.
Nếu con đọc thư này, thì cha hy vọng và tin tưởng rằng con sẽ trả xong mối gia cừu. Mọi nguyên nhân và danh tánh cũng như võ công cùng vũ khí của địch nhân, cha đã ghi rõ vào tập sách mỏng kem theo đây.
Song, sau khi xem xong tập sách này, con phải tuyệt đối nghe lời ta trối lại là con phải tìm một thạch động thật thanh tịnh, kín đáo để tĩnh tọa suy gẫm những gì cha đã ghi vào tập sách. Đúng một trăm ngày mới được ra công tầm thù.
Con hãy nhớ kỹ điều này và làm đúng như lời cha dặn để toàn gia được vui lòng nơi cửu tuyền.
Vĩnh biệt Nhất Chỉ CôngTrầm Lịch Nhưỡng Trầm Kha sau khi đọc xong bức thư, đôi mắt chàng đỏ rực lên, nét mặt ám đầy sát khí, chàng rít lên:
- Gia thù! Gia thù! Giết! Giết! Tay chàng bóp nát chiếc hộp đen lúc nào không hay biết. Khi nhìn lại tập sách, rồi nhìn xác lão già lắc đầu:
- Không! Không thể được, ta phải tuân lời tiên phụ.

Tin đồn loan đi thật nhanh, chẳng mấy hôm mà nơi bãi biển, nơi đầu ghềnh, hốc đá cheo leo, đều có những tay cao thủ tề tựu, mưu bàn phương cách để khám phá chiếc thuyền ma quái kia.
Chàng cất tập sách mỏng vào trong áo rồi lo chôn cất hai người thân yêu còn lại của chàng giờ đây không còn nữa.
Trước hai ngôi mộ lập chung một mộ bia có khắc ghi:
Nơi an nghỉ của đôi uyên ương Trúc trượng Cao Khả và Lục triển tâm Mai Tuyết Lệ Trầm Kha đứng im lìm suy tư cho đến lúc bóng trăng lên cao, chàng mới cúi lạy lần cuối.
Chàng khấn nguyện:
- Gia thù và cái thù ngày hôm nay Trầm nhi này phải đòi cho bằng được. Giờ xin từ biệt.
Bóng chàng lao vút đi vào rừng đêm mất dạng....
Trong khi đó....
Tại vùng biển phía Nam, mưa gió bão bùng liên tiếp mấy ngày rồi mà vẫn chưa dứt. Những đợt sóng khổng lồ phủ cuốn vào bờ thật khủng khiếp. Những thương thuyền chẳng may không kịp trốn tránh đành làm mồi cho những đợt sóng to và gió bão, để rồi vĩnh viễn vùi sâu vào lòng đại dương bát ngát.
Cũng trong vùng bão tố kinh hoàng đó, một chiếc thuyền buồm ngửa nghiêng trong sóng lớn mà vẫn âm thầm xuyên qua từ biển Nam sang biển Bắc.
Cho đến khi sóng gió giảm dần thì thấp thoáng một cánh buồm ẩn hiện trong màn đêm sớm hay lúc hoàng hôn.
Từ nhiều ngày nay, đã có những tay cao thủ võ lâm đã vì hiếu kỳ mạo hiểm ra khơi tìm hiểu chiếc thuyền buồm kỳ lạ này. Đã có bao nhiêu người ra đi, nhưng chẳng một ai trở về.
Lại một tay cao thủ đạp sóng ra khơi trong khi bao nhiêu người khác đang chờ đợi ngày y trở lại. Nhưng kẻ ra đi thì đi biền biệt như bao kẻ tiên phong.
Thế rồi ý định khám phá chiếc ma thuyền kia không còn lôi cuốn nhiều người nữa. Họ tản dần, chỉ còn lại một ít người bền chí mà thôi. Và họ cũng là những người có nhiều tiếng tăm trong giới võ lâm.
Rồi một đêm, gió lạnh như xé thịt da, như dao cắt từng cụm mây chồng chất lên nhau. Bên bờ ghềnh đá chập chùng sóng biển ì ầm, từng đợt sóng nối tiếp phủ lên nhau rồi xô ào ạt vào lớp đá bắn tung toé nước biển trắng xóa lên cao.
Một màu đen giăng phủ kín cả mặt đại dương. Sóng nước chập chùng. Lòng đại dương như sôi sục căm hờn ầm ĩ.
Giữa mặt biển đen ngòm ấy vụt lóe lên hai tia ánh sáng lấp lánh như

hai vì sao di động tiến dần vào bờ.
Hai đốm sáng như đôi mắt ma trơi chập chờn ẩn hiện. Và cứ thế tiến nhanh vào bờ và hai đốm sáng cao dần khi vào gần sát bờ. Và lúc đợt sóng cao nhất rút ra khơi, tức thì một người vận áo trắng, tóc xõa phủ vai xuất hiện trên bãi cát trắng đứng sừng sững, đôi mắt sáng ngời chiếu sáng.
Thanh trường kiếm vỏ đen óng ánh được nắm chặt trong bàn tay trắng nuốt với nhiều đường gân xanh rờn nổi lên cuồn cuộn, bộc lộ nội lực của kẻ cầm gươm.
Những người chờ chực trên bãi biển đã không rời ánh mắt để theo dõi bóng trắng từ ngoài chiếc ma thuyền đạp sóng với thanh kiếm để vào đất liền. Nên khi người áo trắng vừa đứng yên trên bãi cát, liền có những bóng người chờ chực nơi đây vây lại.
Người áo trắng liền hỏi:
- Các ngươi là ai?
Một người trung niên nhích lên một bước đáp:
- Ngũ Hiệp Thần Long thuộc Võ Đang phái.
Gã áo trắng bỗng cất tiếng cười thật lớn át hẳn tiếng sóng ầm ĩ đập vào ghềnh đá.
Một trong Ngũ Hiệp Thần Long liền hỏi:
- Các hạ từ nơi ma thuyền vào đây?
- Đúng! - Còn những người từ nơi đây ra đâu cả rồi?
- Đã chết! - Chết?
- Đúng! Đã làm mồi cho cá.
- Nhưng ai giết?
- Ta! - Ngươi?
- Phải! Chính ta.
- Ngươi là ai?
- Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải.
- Chúng ta chưa từng nghe đến.
- Thế thì ngươi nghe đi để rồi chẳng bao giờ được nghe nữa.
- Phách lối! - Không! Ta không phách lối, vì ta đã nghe danh Ngũ Hiệp Thần Long, và chuyến vào đất liền này ta có dự định sẽ tìm gặp các ngươi.
- Để làm gì?
- Để lãnh giáo kiếm trận lẫy lừng của các ngươi - Ngươi đã suy nghĩ?
- Đừng nói nhiều.
- Được! Hãy xem Ngũ tinh kiếm trận Tức thì năm vị đại hiệp đã lừng danh với kiếm trận trong vùng Trung Nguyên đã nêu danh cho Võ Đang phái không ít. Với kiếm trận này, họ đã từng tiêu diệt biết bao

nhiêu kẻ ma giáo âm độc trong giới giang hồ võ lâm.
Hôm nay cũng vì cố trừ cho kỳ được kẻ cao ngạo đa sát, nên kiên trì chờ chực nơi bãi biển này, để giờ đây đem hết tài nghệ so tài tử chiến với đối phương. Năm người vây quanh Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải đều đồng loạt rút kiếm ra đưa xéo sang một bên, chân cũng tréo nhau nửa bước.
Lúc ấy Bảo Vương Hải mới từ từ rút kiếm ra quay một vòng tròn, thành một vùng giải bạc mịt mù, rồi hét:
- Hãy xem đây! Tức thì lưỡi kiếm trên tay hắn như muôn ngàn vạn lưỡi kiếm lấp lánh, với thân bộ thật lẹ làng tấn công một lượt năm người bao quanh hắn với năm thế kiếm khác nhau.
Rồi đột nhiên hắng dừng lại, đôi mày đậm nét nhíu lại với đôi mắt lóng lánh cất giọng cười ngạo mạn, rồi nói gằn từng tiếng:
- Kiếm trận tinh vi lắm! Nhưng trong năm thế kiếm sau đây, Ngũ Hiệp Thần Longsẽ bị xóa tên tức khắc.
Vị đại hiệp lớn tuổi nhất trong Ngũ Hiệp quát:
- Hứ! Ngươi đừng ỷ tài.
- Sự thật sẽ đến ngay với các ngươi.
Tức thì thân hình hắn ngã về phía trước nhưng tay kiếm từ tay phải đổi sang tay trái thật nhanh đồng thời hắn đâm vào một người trong Ngũ Hiệp Thần Long đang thi triển Ngũ tinh kiếm trận vào giữa huyệt hạ cầm . Tức thì hai người hai bên đẩy kiếm ra trận. Lại cũng trong lúc này lưỡi kiếm của hắn được đổi sang tay mặt và với thế kiếm liên hoàn tuyệt độc, hắn thi triển thành hàng ngàn tay kiếm tấn công Ngũ Hiệp Thần Long.
Chỉ thấy bóng kiếm lập loè ánh chớp và thân người như chiếc bóng chập chờn rồi đột nhiên mọi động tác, mọi thân người đứng im lìm.
Tiếp theo là năm thân người ngã nhoài trên bãi cát với máu đào tuôn chảy.
Hắn, chỉ còn hắn chính là Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải. Hắn là người từ Ma Thuyền đến đây và bước đầu tiên đã xóa tên năm vị đại hiệp lừng danh:
Ngũ Hiệp Thần Long.
Hắn tra kiếm vào vỏ từ lúc nào rồi và chỉ đứng nhìn từng xác chết rồi lắc đầu lẩm bẩm:
- Kiếm trận này vẫn chưa làm hài lòng ta. Ta phải đi nữa.
Vừa lúc này bỗng có tiếng Phật hiệu nổi lên ở sau lưng hắn:
- Mô Phật.
Thiên Thủ Kiếm quay vụt người lại quát:
- Ai?

Một vị đại sư từ trên mỏm đá chênh vênh nhún người nhảy xuống trước mặt Thiên Thủ Kiếm giọng lành lạnh:
- Thí chủ từ phương xa tới mà quá háo sát.
Quắc đôi mắt sáng ngời, Thiên Thủ Kiếm gằn giọng:
- Ta không ngờ Trung Nguyên quá ít nhân tài.
Vị đại sư lắc đầu hiền hòa nói:
- Thí chủ chớ nói vậy, vì nơi đây là một bãi cát của đất Trung Nguyên bao la.
- Hay! Hay lắm! Xin đại sư cho biết quý danh.
Vị đại sư vẫn giọng ôn tồn:
- Bần tăng là kẻ vô danh trong chốn giang hồ. Chỉ có Phật danh mà thôi.
- Hứ! Lại rắc rối. Nếu vậy xin đại sư hãy xem lưỡi kiếm đây! Lời nói vừa dứt là bóng kiếm lập lòe phủ chụp vào vị đại sư. Một vòi máu vọt ra rưới ướt cát trắng và thân người vị đại sư từ từ ngã quỵ.
Cất tiếng cười lanh lảnh, Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải băng mình vào phía cuối bãi cát trắng mất dạng.
Vừa lúc đó một bóng người từ xa đi lại mà phía đằng trước là những ngọn đèn di động thật nhanh. Khi đến gần thì bóng người này là một lão già trong tay nắm bốn năm sợi chỉ. Mỗi sợi chỉ có cột một con còng. Trên lưng mỗi con còng gắn một cây sáp nhỏ được thắp sáng. Ông lão miệng bi bô hô đuổi mấy con còng chạy trước, lão ta chạy sau, suốt từ đầu bãi cát cho tới đây. Ánh sáng của những ngọn đèn sáp soi rõ năm người nằm chết làm lão ta khựng lại. Đưa mắt quan sát từng người một, lão lẩm bẩm:
- Trời! Ngũ Hiệp Thần Long đây mà! Sao lại chết cả nơi đây?
Vì lão ham suy nghĩ nên lỏng tay để một con còng kéo dây chạy vụt đi. Lão ta đuổi theo thì vấp phải một xác người nữa làm lão ta ré lên:
- Ối! Lại thêm một xác chết nữa rồi! Tuy la thế, song lão cũng đưa mấy ngọn đèn soi vào mặt xác chết và bỗng la lên:
- Ủa! Tuệ Nam đại sư.
Bỗng đôi mắt của vị đại sư từ từ mở ra, miệng thều thào hỏi:
- Ai đó?
Lão liền đáp ngay:
- Bá Đồng Nhi đây.
Đôi mắt Tuệ Nam đại sư vụt sáng lên:
- Ồ! May mắn! Lão Bá Đồng Nhi hỏi gấp:
- Tại sao lại ra thế này hả đại sư?
Mặt vị đại sư nhăn nhíu, mồ hôi thoát ra nhiều, đại sư nói:
- Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải, là.... tay kiếm.... quán tuyệt.... đến

từ Ma Thuyền.... đã sát hại.... nơi đây.... và.... đang vào.... Trung Nguyên.... nhờ.... lão huynh.... báo cho.... Thiếu Lâm.... và các môn.... phái.... biết.... để.... để.... phòng.... nhớ.... đấy!....
Sức lực đã hết, vị đại sư ngoẹo đầu thở hắt ra để hồn về cõi Phật.
Bá Đồng Nhi lẩm bẩm:
- Mất vui rồi! Bây giờ phải chôn cất mấy ông bạn này đã chứ.
Nói xong lão mang xác sáu người vào khu rừng, vung chưởng đào huyệt và chôn cất tử tế.
Cho tới gần sáng lão mới hoàn tất việc chôn cất.
Lão ngáp dài rồi nói một mình:
- Buồn ngủ quá, hãy tìm nơi nghỉ đã.
Bá Đồng Nhi đưa mắt nhìn mấy cây cổ thụ rồi lại nói một mình:
- Ồ, có chỗ tốt rồi! Thế là lão nhún mình nhảy vọt tuốt lên một thân cây đại thụ, tìm giấc ngủ yên lành, quên mọi sự phiền toái của giang hồ, mà chỉ có những người vô tư vui tánh như trẻ con của Bá Đồng Nhi mới có được.

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 6
Máu nhuộm phân dàn Cái Bang

Chỉ trong vòng một tháng mà đã biết bao nhiêu tay cao thủ võ lâm phải mất mạng bởi tay kiếm quán tuyệt từ miền hải đảo xa xôi bước chân vào Trung Nguyên.
Khách giang hồ võ lâm, không ai không biết cảnh thảm sát đẫm máu của Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải. Là một gã trung niên, lúc nào cũng trang phục bạch y, tóc xõa dài xuống hai bờ vai để che khuất một phần nào diện mạo khắt khe với cái thẹo dài một bên má. Gã chỉ với một thanh trường kiếm mà đã khuấy động võ lâm Trung Nguyên.
Những cuộc thảm sát đẫm máu không ai có thể quên được, mà những vụ điển hình nhất như:
- - Bêu đầu Song Hùng Đại Hiệp Hàm Chưởng và Hàm Lập tại thị trấn mà gã đi qua đầu tiên.
- Tàn sát Mã gia trang của Mã Thanh Sơn trang chủ.
- Giết chết Không Động Tứ Lão dưới chân núi Phú Hữu.
Và còn nhiều vụ khác cũng như những nạn nhân đầu tiên của gã trên bãi biển.... Hễ nghe Thiên Thủ Kiếm là khách giang hồ phải e dè, lo sợ, bởi vì hắn ta giết theo tùy hứng không ai rõ chủ đích như thế nào.

Với một kiếm pháp lạ lùng, hễ địa phương nào có nhân vật hữu danh là hắn tìm tới gây sự và giết chết.
Người ta chỉ ghi nhận có một điều là hễ gặp đối phương tài cao thì hắn có vẻ thích thú và sau mỗi trận chiến thắng, hắn chỉ nói một mình:
- Ta sẽ làm bá chủ võ lâm. Mộng ta sẽ thành....
Rồi hắn cất tiếng cười sang sảng và đi đến địa phương khác....
Thời gian lại âm thầm trôi qua....
Một tháng....
Hai tháng....
Và mùa thu cũng qua nhanh, lá vàng thôi rụng, mây thu thôi lơ lững, nắng thu thôi ươm nhẹ, gió thu thôi hiu hắt mà tất cả nhường lại cho mùa hạ ngự trị mang gió gào nắng cháy, cây lá khô cằn và người người mệt mỏi. Nhưng dầu mùa thu hay mùa hạ, sự khủng khiếp của tay kiếm miền hải đảo vẫn mang đến cho võ lâm thêm hãi hùng.
Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải.
Chính hắn! Hắn đã làm rung động giới võ lâm mà ngay cả trước đây, họ run sợ khi nghe bốn chữ Lãng Tử Trầm Khá, nhưng giờ đây họ quên đi. Họ lo cho cái nguy gần kề vì sự xuất hiện của gã áo trắng Thiên Thủ Kiếm thật bất chợt khôn lường.
Hắn giết, hắn say máu, cứ thế hắn hành động. Hắn thích giết kẻ tiếng tăm, mà những ai cản ngăn hắn thì hắn cũng chẳng bao giờ tha chết. Lưỡi kiếm thoát ra khỏi vỏ là có máu đổ, có người chết không cần đến lý do.
Ba tháng rồi, kể từ ngày hắn đặt chân vào đất liền, người chết càng nhiều. Chỉ có ba tháng mà tên tuổi hắn chẳng một ai mà không biết. Nhiều tay hành hiệp đã ngăn cản hắn, nhưng không khuất phục được lưỡi kiếm của hắn, nên lại phải lãnh cái chết não nề.
Rồi đến chiều hôm nay....
Ngoài thị trấn Thiểm Tây, mộ gã áo trắng tóc xõa, một ngựa một kiếm phi nhanh về hướng tây là nơi cơ sở của phân đàn Cái Bang tại địa phương này, do Khất cái Lỗ Phi Tử coi sóc.
Lỗ Phi Tử trước đây là người đứng đầu trong hàng trưởng lão Cái Bang và võ công của ông ta được liệt vào hàng nhất, nhì của Cái Bang. Có thể nói còn hơn cả bang chủ đương thời là Cửu Chỉ Thần Cái Mặc Vũ.
Ngoài tài xử dụng đả cầu bổng pháp , Lỗ Phi Tử còn nổi danh trên giang hồ bởi những tuyệt chiêu của chiếc câu liêm là món binh khí lão xử dụng khi gặp đại địch. Cả vùng Thiểm Tây rộng lớn nhưng ai cũng nghe danh Khất Cái Câu Hồn Liêm Lỗ Phi Tử.

Bóng chiều nghiêng nghiêng, in hình người kỵ mã và con tuấn mã, thả nước kiệu đi đến trước phân đàn Cái Bang ở Thiếm Tây.
Con ngựa bạch đã dừng lại.
Gã áo trắng nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi lưng ngựa. Gã móc dây cương vào một cành cây rồi thong thả tiến vào dãy nhà cũ kỹ trước mặt.
Một vòng tường cao rêu phong phủ dày đặc bao bọc dãy nhà.
Gã đứng nhìn rồi nhếnh mép cười:
- Ta cứ vào! Tức thì gã tung người nhảy bay qua thành tường cao rơi vào bên trong. Khi thân người vừa đứng yên liền có tiếng quát:
- Đạo tặc! Giữa ban ngày ban mặt mà ngươi định đột nhập cướp cạn sao?
Gã áo trắng quắc mắt nhìn đối phương, cất tiếng cười rồi nói:
- Hừ! Ai là đạo tặc?
- Ngươi! - Chết! Tiếng chết vừa thoát ra khỏi miệng gã, tức thì bóng kiếm loáng lên cùng với những tiếng hét hãi hùng:
- Á! Á! Á!....
Nhìn lại chỉ còn bốn cái xác của bốn đệ tử Cái Bang đang nằm quằn quại, lịm chết dần trên vũng máu. Gã áo trắng lại tiến vào. Nhưng trước mặt gã đã có hơn mươi đệ tử Cái Bang với cấp đẳng khá cao trong Cái Bang.
Gã áo trắng chỉ quát lên:
- Hãy động thủ! Tức thì tay gã chộp vào chuôi kiếm thì hai mươi tên đệ tử Cái Bang cũng lập tức xoay quanh hắn thành hai vòng tròn, mỗi vòng tròn gồm mười người. Tức nhiên thành hai lớp người vây gã áo trắng vào giữa.
Gã áo trắng lại buông chuôi kiếm, đứng khoanh tay tự đắc cất giọng ngạo mạn:
- Một trận pháp của Cái Bang?
Một đệ tử Cái Bang thuộc hàng bảy túi quát lại:
- Đúng! - Cho ta biết danh trận được không?
- Ta không hẹp hòi, đây là Nhị Thập Tử tru diệt trận.
- Danh trận thật cao ngạo, không biết thực chất của nó có làm khó dễ cho ai không?
- Hãy phá trận đi rồi sẽ biết.
- Tốt lắm.
- Cứ việc.
- Xem đây! Tức thì gã rút kiếm đâm một mũi kiếm vào đệ tử bảy túi chủ trận rồi lập tức rút lại đứng yên. Trong khi đó vị đệ tử bảy túi vẫn không đánh trả mà chỉ bước xéo nửa bước, tức thì một ngọn bổng từ

phía sau đập vút tới, từ hạ bộ của gã áo trắng vút lên, và thế công của trận pháp bắt đầu chuyển động.
Ngọn kiếm trong tay gã áo trắng lại sử dụng nhắm vào hai vị trí khác nhau của trận pháp. Nhưng lần này không phải một chiếc gậy tấn công gã, mà một lượt mười cây gậy thi thố chiêu thức sát thủ.
Trước thế công dũng mãnh ấy, gã áo trắng liền vung kiếm chống đỡ một cách tài tình, không một chút mảy may sơ hở nào.
Bóng gậy chợt dứt hẳn, nhưng bóng người của vòng ngoài và vòng trong xoay ngược chiều nhau. Gã áo trắng thủ bộ đứng nhìn chăm chăm vào từng bước chân của mỗi người, đôi mày nhíu lại, thân hình vẫn bất động. Rồi hai tay gã chập lại nắm chặt chuôi kiếm trong khi miệng gã hét lên:
- Chết! Một vị trưởng lão cười gằn, giọng gay gắt:
- Lãnh giáo tuyệt chiêu mà các hạ ra vào phân đàn và sát hại đệ tử Cái Bang như chốn không người. Các hạ coi phân đàn này là chỗ để các hạ tung hoành chắc?
Cùng với tiếng hét, thân hình gã ngã ra, một chân hỏng khỏi mặt đất còn một chân chịu chặt dưới đất như cột trụ, rồi thân hình gã quay tròn một vòng với tay kiếm lập lòe. Tức thì một vòng người ngã bật ra ngoài với tiếng la hãi hùng và máu đổ, thân rơi.
Nhị Thập Tử Tru Diệt trận giờ đây chỉ còn có mười người. Họ bàng hoàng sửng sốt trước thần chiêu quái kiếm của gã áo trắng.
Họ đang còn sửng sờ thì giọng nói chết chóc của gã áo trắng cất lên:
- Tất cả phải chết! Chưa đợi cho gã dứt câu, tất cả mười đệ tử Cái Bang còn lại đồng hét lên một tiếng:
- Giết! Giết! Giết! Mười chiếc bóng vun vút ra chiêu, nhưng chiêu thức chưa được trọn vẹn thì miệng họ đã hét lên:
- Á....! Á....! Á....! Mười thân người lại gục ngã chồng lên mười thân người lúc trước. Máu lại ngập thêm. Thật khủng khiếp hãi hùng.
Gã áo trắng không buồn nhìn lại, liền lắc người đứng sừng sững ở giữa cửa đại sảnh của phân đàn Cái Bang.
Liền khi đó bốn vị trưởng lão Cái Bang phân đàn cũng xuất hiện giữa đại sảnh. Một vị cất giọng trầm trầm hỏi:
- Các hạ là ai? Đến đây làm gì mà gây chết chóc thảm khốc cho đệ tử của phân đàn như thế này?
Gã áo trắng từ từ bước vào trong rồi gằn giọng nói:
- Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải đến tìm Khất Cái Câu Hồn Lỗ Phi Tử.
- Phân đàn chủ của chúng tôi?
- Đúng! - Xin các hạ cho biết lý do?

- Để lãnh giáo tuyệt chiêu của cái câu liêm thành danh của Lỗ Phi Tử.
- Ta vẫn hành động như thế! - Biết rằng ba chữ Thiên Thủ Kiếm hơn ba tháng nay đã làm cho giang hồ võ lâm khiếp đảm. Nhưng phân đàn Cái Bang sẵn sàng đón tiếp các hạ trên mọi hình thức.
Thiên Thủ kiếm bỗng cười lớn rồi nói:
- Khí khái! Khí khái lắm! Đây có lẽ là phân đàn Cái Bang Thiểm Tây.
- Chính chúng tôi! - Hảo võ công! Hảo võ công! Cho ta thỉnh giáo?
- Chúng tôi không có tài, nhưng cũng xin tiếp các hạ với tận lực để các hạ khỏi thấy thời gian quá dài, khi phải chờ đợi Phân đàn chủ của chúng tôi.
- Lỗ Phi Tử đi vắng sao?
- Hiện giờ chưa có mặt, nhưng sẽ gặp các hạ trong chốc lát.
- Được! Hãy động thủ! Nói xong lập tức Thiên Thủ Kiếm hoành bộ thủ thế, đôi mắt bỗng sáng lên. Trong khi đó, tứ trưởng lão vội chiếu theo tứ hướng bao vây Thiên Thủ Kiếm. Những người này không xử dụng đả cẩu bổng mà mỗi người xử dụng mỗi vũ khí thành danh của họ.
Đại trưởng lão Uông Đức Ngọc xử dụng lưỡi đao lớn. Nhị trưởng lão Lâm Thúc Cần chuyên về thiết chùy. Tam trưởng lão Hồ Đức Hà với chiếc roi thành danh mười năm qua, và Tứ trưởng lão Khâm Hoàng, thuộc vào hàng cao thủ võ lâm, đã nên danh vì ông xử dụng cây đoản côn như cây gậy của Cái Bang.
Bốn vị trưởng lão không còn khách sáo mà cùng vào trận một lượt, vì họ biết địch thủ của họ là kẻ đã gây ra biết bao nhiêu hãi hung từ ba tháng nay. Hơn nữa chính đối phương vừa ra tay đã giết hơn mấy chục mạng đệ tử Cái Bang, nên thù hận họ đã sôi sục tuy ngoài mặt họ vẫn lấy lễ tiếp đãi.
Tứ trưởng lão cũng vội ngưng thần chiến đấu.
Khâm Hoàng là vị trưởng lão nóng nảy nhất, nên lập tức xử dụng đoản côn với các chiêu thế đặc biệt được phối hợp đả cẩu bổng pháp của Cái Bang, tung ngay một sát chiêu đánh bạt vào tay kiếm của Thiên Thủ Kiếm.
Gã này liền rút nửa vòng kiếm chém vút vào đầu đoản côn thì cùng lúc đó ba vị trưởng lão kia cũng không chần chờ gì nữa. Họ liền xử dụng những tài nghệ suốt một đời kinh nghiệm đem ra chiến đấu khốc liệt với địch nhân.
Trước bốn vị trưởng lão với bốn binh khí khác nhau, với lưỡi đao loang loáng nhằm các đại huyệt của địch nhân tấn công tới tấp, rồi ngọn thiết chùy xé gió vi vu vụt tới những đòn thật khủng khiếp hợp

cùng ngọn roi từ phía ngoài tấn công bằng những đòn xa thật lợi hại. Với khí thế hung hãn của bốn vị trưởng lão, nhưng Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải vẫn ung dung tránh né bằng một thân pháp ma quỉ làm cho những đòn đánh hụt của bốn vị trưởng lão đôi lúc lại tự gây khó khăn cho nhau.
Qua một lúc như nhằm quan sát thực lực đối phương, Thiên Thủ Kiếm chợt nhích mép rồi hét lớn:
- Hãy coi chừng! Vừa cảnh cáo đối phương, Thiên Thủ Kiếm bỗng cất người lên thì thiết chùy của Nhị trưởng lão Lâm Thúc Cần và chiếc roi của Tam trưởng lão Hồ Đức Hà rít gió phủ chụp vào người Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải.
Hắn vẫn giữ thế vọt lên, nhưng đột nhiên nghiêng người, tay trái với một thức cầm nã trảo tuyệt diệu chụp trúng ngay đầu roi của Hồ Đức Hà, và thân hình hắn đột nhiên trầm xuống nặng ngàn cân, kéo vụt xuống thình lình khiến thân hình Hồ Đức Hà bay tới.
Trong khi đó thiết chùy của Lâm Thúc Cần xé gió đập tới một cách nhanh chóng. Với sự tính toán thật chính xác nên khi thân hình của Thiên Thủ Kiếm chìm xuống, thì thân hình của Tam trưởng lão Hồ Đức Hà bị sức kéo bay tới thật hãi hùng. Và bất ngờ là đúng lúc thiết chùy của Nhị trưởng lão Lâm Thúc Cần vụt tới.
Một tiếng bộp vang lên khô khan, máu và óc trắng cùng tóc văng ra tung tóe. Toàn thân của Tam trưởng lão Hồ Đức Hà như chiếc chong chóng quay đi, vọt ra phía ngoài nằm dài chết lịm.
Lợi dụng vũ khí địch để giết địch bằng một thế chộp và kéo thật khéo léo và chính xác đã làm cho ba vị trưởng lão hết sức kinh hoàng. Người bàng hoàng bối rối nhất chính là Nhị trưởng lão Lâm Thúc Cần. Ông ta khựng lại vài giây ngỡ ngàng. Nhưng chính trong giây phút sơ hở, sững sờ, vì không ngờ chính thiết chùy của mình lại đập chết Tam trưởng lão Hồ Đức Hà, nên Nhị trưởng lão Lâm Thúc Cần quên khuấy mất địch nhân của mình. Thế nên khi nghe Thiên Thủ Kiếm hét:
- Chết! Tức thì ánh kiếm nhoáng lên, giăng chớp tứ phía phủ đếnNhị trưởng lão Lâm Thúc Cần. Nhị trưởng lão giật mình quay mạnh thiết chùy vụt vào đối phương, nhưng thiết chùy chưa chạm tới địch thì ông ta đã la hoảng:
- Ối chao! Tức thì lưỡi kiếm đã xuyên qua tim Nhị trưởng lão Lâm Thúc Cần, máu tuôn ra như xối và thân hình ông ta từ từ ngã qụy xuống chết dần.
Chỉ trong một chiêu hai thức, đã có hai trưởng lão phải bỏ mạng nên Đại trưởng lão và Tứ trưởng lão, sau giây phút thất thần này, cả hai

đều tức giận, phóng mình tới hét:
- Thiên Thủ Kiếm hãy nạp mạng đây! Tiếng hét vừa dứt, Đại trưởng lão Uông Đức Ngọc múa thanh đao to lớn chém vù vù tấn công Bảo Vương Hải, hợp cùng cây đoản côn của Tứ trưởng lão Khâm Hoàng đập tả, đánh hữu tấn công địch không ngừng. Tứ trưởng lão Khâm Hoàng hợp lực cùng Đại trưởng lão tấn công Bảo vương Hải liên hồi, nhưng với một thân pháp ảo diệu, hắn đều tránh thoát những sát chiêu của nhị vị trưởng lão thật tài tình.
Trong khi hai vị trưởng lão gần như phát điên, tức vì nóng lòng báo thù cho hai vị trưởng lão đã chết, nên đao pháp và đoản côn chiêu thức cũng vì thế mà ào ạt tấn công địch quên phần dự thủ. Những chiêu công sát bí hiểm nhất của hai vị trưởng lão đều được mang ra xử dụng tận lực để phản công.
Chính trong sự xử dụng toàn những chiêu công mà quên phần thủ, nên một khi công mà không hại được đối phương là điều tối nguy cho chính bản thân.
Khai thác trong phương diện này, lưỡi đao của Đại trưởng lão Uông Đức Ngọc với chiêu thức Thiên Long bát hải chém vút từ trái sang phải và từ dưới lên trên, nhằm tấn công từ trung bộ và thượng bộ đối phương với tất cả sức lực, nên lưỡi đao như điện chớp lấp lánh vút qua thật kinh khủng.
Nhưng đối thủ lại là Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải, một nhân vật chỉ trong ba tháng làm cho giang hồ nổi sóng, với một kiếm pháp quái dị, kinh hồn nên cho dầu đao pháp của Đại trưởng lão Uông Đức Ngọc có hiểm hóc bao nhiêu cũng không phải là đối thủ của hắn.
Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải khi thấy lưỡi đao vút tới, hắn dùng chân làm trụ, người ngả ra phía sau, tay kiếm cầm chéo án ngữ trước ngực, tức thì lưỡi đao chém ngang qua trước mặt gã như ánh sao chớp lóe lên.
Chính trong giây phút này, thân hình hắn như chiếc lò xo vụt bật lên, lưỡi trường kiếm lại như chớp giăng tạt ngang vào người Đại trưởng lão thật ác liệt.
- Phựt! Một đường máu vọt ra từ giữa thân mình của Đại trưởng lão Uông Đức Ngọc. Đôi mắt ông ta mở trừng trừng, miệng há ra và một vòi máu cũng vọt tuôn ra. Thân hình lảo đảo rồi ngã quỵ nằm chắn lên lưỡi đao to bản chết lịm.
Chỉ còn lại một mình Tứ trưởng lão Khâm Hoàng, quá tức giận nên đôi mắt đỏ ngầu. Lão gầm lên:
- Chết! Cùng với tiếng hét, lão phóng người vào, quật đoản côn vào

phía sườn trái của Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải, nhưng lưỡi kiếm của Bảo Vương Hải nhanh hơn chớp, đâm trúng vào cườm tay của Khâm Hoàng với tiếng quát:
- Rơi! Tức thì chiếc đoản côn của Tứ trưởng lão rơi ngay trên mặt đất. Tuy nhiên, lão không ngừng bộ, lập tức theo đà phóng tới, dùng chiếc đầu theo chiêu thức Hắc ngư nhập thạch nhằm đánh vào ngực Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải thật bất ngờ và nguy hiểm. Nhưng Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải phản ứng quá nhanh, hắn bước xéo nửa bước, dùng khửu chủy nhằm Hạ cam huyệt của đối phương đánh thốc ngang để đẩy chiếc đầu của Tứ trưởng lão Khâm Hoàng chệch sang một bên. Và lưỡi kiếm như con thần long uốn vòng đánh thốc ngay cổ của vị Tứ trưởng lão này.
- Phập! Thật kinh khủng, trọn chiếc đầu liền rời khỏi cổ lăn lông lốc trên mặt đất, trong khi thân hình của Tứ trưởng lão Khâm Hoàng ngã nhào với vòi máu từ nơi cổ phun ra lai láng.
Thật hãi hùng thay.
Toàn khách sảnh im lìm bất động.
Những đệ tử còn lại của phân đàn Cái Bang đứng sửng sốt chưa biết phải hành động ra sao, thì bỗng có tiếng hú lanh lảnh từ đàng xa vọng lại.
Đệ tử phân đàn Cái Bang nhôn nhao lên:
- Phân đàn chủ đã về tới! Vừa lúc đó, một bóng người từ ngoài bay vào giữa khách sảnh thì những đệ tử Cái Bang đều hô lớn:
- Kính mừng Phân đàn chủ! Người này chưa nói gì thì Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải đã nhích lên ba bước cất giọng nói sang sảng:
- Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải hân hạnh được gặp Phân đàn chủ Câu Hồn Liêm Lỗ Phi Tử! Người mới tới chính là Phân đàn chủ Câu Hồn Liêm Lỗ Phi Tử. Phân đàn chủ Lỗ Phi Tử đưa mắt nhìn một vòng với tia nhìn sáng rực rồi đáp lời:
- Các hạ từ miền hải đảo, có gì thù oán mà đến đây sinh sự, sát hại môn đồ Cái Bang?
Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải cất tiếng cười ngạo mạn đáp:
- Ta tới đây để lãnh giáo tuyệt chiêu của chiếc Câu liêm của Phân đàn chủ! - Nhưng tại sao ngươi lại tàn sát những người này?
- Kém tài ắt là chết! Đó là luật giao đấu của ta! - Luật của kẻ mạnh?
- Đúng! - Ngươi còn gì phải nói?
- Muốn động thủ với ngươi ngay bây giờ! - Được! Tức thì Phân đàn chủ Lỗ Phi Tử lấy chiếc câu liêm ra cầm nơi tay quay từng vòng, gió cuốn vù vù. Đột nhiên Lỗ Phi Tử hét lớn một tiếng:
- Coi đây! Tức thì chiếc câu liêm như muôn ngàn chiếc tỏa ra chộp

lấy Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải.
Trong khi đó, Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải cũng lập tức vung trường kiếm. Chỉ nghe tiếng véo véó là muôn ngàn cánh tay cầm kiếm tủa ra.
Nhiều tiếng Keng! Keng! Xẹt! Xẹt! vang lên khi hai người quần nhau mỗi lúc một nhanh. Rồi đột nhiên hai bóng người vọt ra hai nơi đứng im lìm.
Lúc quay lại ghìm nhau, thì vạt áo của Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải bị chiếc câu liêm móc rách một đường nhỏ. Còn Lỗ Phi Tử đã thấy một đường máu nhỏ rịn đỏ phía sau lưng.
Sau mấy giây nhìn nhau, hai người lại nhập vào quay tít như hai cái bóng với tiếng xé gió, kiếm phong ào ạt tràn ra tứ phía. Những tuyệt chiêu sát thủ được tung ra, nhằm triệt hạ đối phương.
- Phựt!.... Hự!....
Sau hai tiếng khô khan, hai bóng người từ trên cao đáp xuống cách xa nhau hai trượng.
Họ đều đứng sừng sững im lặng quay lưng về nhau.
Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải quay người lại trước rồi từ từ cho kiếm vào vỏ, cất tiếng âm lạnh:
- Ta đi đây! Trong khi đó, Phân đàn chủ Câu Hồn Liêm Lỗ Phi Tử từ từ quay lại nhìn theo với cặp mắt kinh ngạc buông rơi chiếc câu liêm, chỉ tay về phía trước, miệng lắp bắp:
- Sẽ.... có.... kẻ.... giết.... ngươi....
Tức thì thân lão ngã nhào với đường máu tuôn trào giữa sọ nhuộm tràn mặt lão.
Đệ tử Cái Bang tuy còn, nhưng đều là những người kém tài nên đành nhìn theo kẻ thù uất hận, chờ ngày trả thù mối hận này. Họ đều nhào tới ôm lấy Lỗ Phi Tử gào thét thảm thê trong nỗi uất ức, trong không khí tang tóc bao trùm cả phân đàn Cái Bang bởi ngông ý của kẻ bạo tàn....

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 7

Đại quyết đấu trong sa mạc

Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải!.
Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải!.
Những tiếng này khi có người nhắc tới, như nhắc nhở những hãi

hùng khủng khiếp đang bao trùm võ lâm. Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải, một tay kiếm quán tuyệt từ miền Hải đảo xa xôi với con thuyền ma rẽ sóng trong một đêm hãi hùng đầy bão táp mưa sa, để đặt chân vào miền đất Trung Nguyên, gây nên bao kiếp sát cho võ lâm miền Trung Nguyên. Những địch thủ của hắn lần lượt gục ngã dưới thanh trường kiếm của hắn. Với kiếm pháp tuyệt luân, hắn đã tung hoành khắp nơi. Nên chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, ai ai trong giới võ lâm đều nghe biết danh hắn.
Không phải võ lâm Trung Nguyên hết người tài danh, song trên cuộc hành trình hải hồ đây đó, hắn chưa gặp phải tay kình địch. Cũng vì thế mà hắn, Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải, vẫn kiêu ngạo trên những chiến thắng đầy hoa mộng làm bá chủ võ lâm trong một mai này của hắn.
Rồi hôm nay, một sáng tinh sương giữa mùa hè nóng bức. Vài giọt sương đêm qua còn rơi đọng trên cành lá ngọn cỏ, đang lấp lánh bởi những tia nắng đầu tiên của một ngày le lói chiếu vào. Những tiếng chim rừng đua hót líu lo trong một vùng trời tự do bát ngát. Một vài chú nai con ngơ ngác, thoát chạy dẫm lá khô nghe xào xạc khi thoáng thấy bóng người đi trên đường dẫn tới xa mạc Tích Khê.
Sa mạc này mênh mông, song vẫn có lối đi men rừng để xuyên qua bên kia trong một ngày đường. Khi những tia nắng đầu tiên ấy rọi chiếu vạn vật, thì nơi sa mạc Tích Khê đã có một đoàn người thuộc thành phần cao thủ võ lâm với nhiều môn phái của hai đạo hắc bạch Trung Nguyên rầm rộ nhưng lầm lũi tiến bước.
Bỗng một lão sư lên tiếng:
- Thật không ngờ ngày nay tại Trung Nguyên này lại bị đe dọa vì một tay kiếm từ Hải đảo. Ngày trước Ma Sư Thạch Đầu này chỉ ngán có Lãng Tử Trầm Kha chứ đâu có sợ Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải.
Có nhiều tiếng cười hô hố vang lên. Rồi một người mặc trang phục đỏ chói với thân hình lùn tịt, cất tiếng the thé:
- Hôm nay tất cả chúng ta hiện diện đủ mặt, đủ lực lượng để thị Oai. Dạo nọ, chúng ta hạ cướp chuyến bảo tiêu của Cửu Khúc Ma Quân, thì Huyết Vân Lão Nhi này tin tưởng rằng ngày hôm nay chúng ta sẽ diệt được tên Thiên Thủ Kiếm.
Yêu Đạo Sĩ Lộ, một người trong bọn tiếp lời:
- Phải diệt cho được hắn, tất nhiên chúng ta sẽ làm cho võ lâm khiếp sợ và tiếp tục, chúng ta sẽ tiêu diệt tên Lãng Tử Trầm Kha nếu hắn còn bén mảng vào võ lâm.
Huyết Vân Lão Nhi gục gặc đầu tán đồng:
- Hay! Hay lắm! Hiện chúng ta là một đoàn gồm có nhiều đại diện của

các môn phái, mặc dù không ai công nhận nhưng thực tế ta có: Lão Yêu Đạo Sĩ Lộ của Không Động, Ma Sư Thạch Đầu của Thiếu Lâm, Phiên Tăng của Mông Cương, Song Thương Uyên Ương của Điểm Thương, Song Qủy Nhị Trùng và Huyết Vân Lão Nhi này nữa.
Lão cất tiếng cười:
- Khà.... Khà.... Khà.... với lực lượng này thì làm gì không thành công....
Vừa đi mỗi người thêm mỗi lời, mỗi ý, cho đến trưa. Mặt trời lên gần tới đỉnh đầu, nơi sa mạc nóng gắt như lò lửa thêu đốt da người, mặc dù đoàn người này toàn là cao thủ võ lâm, nhưng dưới ánh nắng trong bãi sa mạc cũng phải khó chịu, mồ hôi nhễ nhãi. Họ không còn nói chuyện nhiều như trước mà lầm lũi tiến nhanh, mong thu ngắn con đường cát cháy mênh mông....
Bỗng, tất cả đoàn người đều đứng khựng lại vì một bóng trắng từ phía trước đi lại. Bóng trắng đi như lướt chạy trên mặt cát, chỉ trong nháy mắt là người này đã đến trước mặt đoàn người trong sa mạc. Mặc dù ánh nắng như thiêu đốt, nhưng người áo trắng này vẫn đầu trần tóc xõa dài phủ xuống vai. Lưng mang một thanh trường kiếm với y phục màu trắng chói chan.
Gã áo trắng đến trước mặt đoàn người này liền đứng lại, rồi hất hàm hỏi:
- Qúy vị đây có phải là đoàn người gồm nhiều phe phái võ lâm có ý đi tìm ta phải không?
Lão lùn Huyết Vân Lão Nhi liền bước tới hỏi:
- Các hạ là ai mà có giọng hách dịch thế?
Gã áo trắng cất tiếng cười quái dị rồi hỏi lại:
- Thế quý vị đây không biết ta là ai ư?
Huyết Vân Lão Nhi hét lên:
- Hãy xưng danh nếu không thì đừng trách bọn ta ra tay! Gã áo trắng cười gằn:
- Qúy vị muốn nghe?
- Dĩ nhiên! - Để làm gì?
- Để giết ngươi! - Giết ta?
- Đúng! - Tại sao lại giết ta?
- Ngươi muốn biết nguyên nhân ư?
- Chứ sao! Huyết Vân Lão Nhi đưa mắt nhìn đồng bọn rồi cất tiếng cười the thé nham hiểm:
- Ngươi cũng là kẻ võ lâm?
- Đúng! - Ngươi có bao giờ giết người chưa?
- Rất nhiều! - Rất nhiều?

- Đúng! Nghe giọng nói cứng rắn của gã áo trắng, nên Huyết Vân Lão Nhi hơi thận trọng. Lão hỏi giọng nhẹ nhàng hơn:
- Nhưng mỗi lần các hạ giết người, các hạ có cho nạn nhân biết lý do không?
- Có chứ! - Nhưng lý do có chính đáng không?
Gã áo trắng cất tiếng cười lớn rồi nói:
- Thế nào là chính đáng?
Huyết Vân Lão Nhi chưa biết trả lời sao cho phải thì giọng âm lạnh của gã lại vang lên:
- Giờ đây ta muốn giết tất cả quý vị! - Giết chúng ta?
- Đúng! Gã áo trắng cười gằn tiếp:
- Lý do, ta thích giết các ngươi! Huyết Vân Lão Nhi bước lui một bước hỏi gấp:
- Ngươi là ai?
Gã áo trắng nói gằn từng tiếng:
- Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải! - Là ngươi?
- Đúng! Chính ta.
Gã áo trắng cất tiếng trầm trầm:
- Các ngươi đây là kẻ tầm thường mà ôm mộng lớn, nên hôm nay các ngươi phải chết để xuống diêm vương chiêm nghiệm mộng của mỗi người các ngươi.
Gã nói dứt lời liền quát:
- Hãy động thủ! Thân hình gã chớp động, bóng kiếm lóe lên thì đã có tiếng la thất thanh:
- Á!....
Sự kinh ngạc tột cùng đến với mọi người, vì chỉ mới có một chiêu đầu tiên, đã có một quỉ trong Song Quỷ Nhị Trùng ngã nhào ra đất chết tốt. Còn lại một quỉ, gã tức điên người, liền xông vào tấn công với một thế liều mạng, với hy vọng mạng đổi mạng. Nhưng ánh kiếm liền chớp lên, gã quỉ thứ hai đã dãy dụa trên vũng máu tức thì. Với ánh kiếm lạ lùng, bọn người còn lại không còn chần chờ nữa, nên lập tức tấn công sau tiếng hô của Huyết Vân Lão Nhi.
Người áo xám bỗng cất giọng cười vang. Vừa cười vừa nói:
- Hối hận! Ha! Ha! Ha! Hối Hận! Tiếng binh khí chạm nhau. Tiếng chưởng phong ào ạt bủa không gian ngùn ngụt. Bóng người quay cuồng theo chiêu sát thủ. Rồi tiếng người la. Từng thây người ngã đổ, từng dòng máu bắn vọt ra. Từng vũng máu lai láng trên mặt cát. Từng đàn chim quạ bay lượn trên không, đánh nhau kêu lên những tiếng inh ỏi như đang chờ đợi để tranh giành những xác chết sau khi cuộc chiến kết thúc. Tám cái xác người mới lúc nãy còn ôm mộng bá

vương giờ đây phải làm mồi cho chim quạ nơi giữa bãi sa mạc mênh mông này.
Gã áo trắng đứng sừng sững như thiên thần ngắm nhìn những nạn nhân của hắn một lần cuối, rồi cất tiếng cười cao ngạo và nhún người lao đi. Nhưng hắn bỗng đứng dừng hẳn lại, dõi mắt nhìn một bóng xám từ phía trước mặt hắn đi ngược lại với một lối khinh công tuyệt kỹ làm hắn phải sửng sốt nhủ thầm:
- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Ý nghĩ của gã vừa dứt là bóng người áo xám cũng đã tới trước mặt gã. Người áo xám đưa mắt nhìn tám cái xác nằm ngổn ngang trên bãi cát rồi quắc mắt nhìn gã áo trắng.
Người áo xám hỏi:
- Các hạ giết những người này?
Gã áo trắng hất mái tóc xõa tung, quắc mắt nói:
- Việc này các hạ không nên hỏi.
- Tại sao?
- Chỉ sợ phiền toái cho các hạ.
- Phiền toái?
- Đúng! - Nhưng ta muốn biết.
- Các hạ không hối hận?
Dáng bực tức hiện trên nét mặt xương xẩu, với đôi mắt đầy sát khí, gã áo trắng quát thật to:
- Im! Người áo xám ngưng cười hỏi ngay:
- Ngươi bảo ta?
- Chứ bảo ai?
- Ngươi sợ ta cười?
- Bậy! - Vậy ta cứ cười.
Thế là người áo xám cất tiếng cười sang sảng làm cho gã áo trắng càng thêm giận dữ hét to:
- Ngươi là ai?
Người áo xám ngưng tiếng cười, rồi hỏi:
- Ngươi muốn biết tên ta?
- Đúng! Người áo xám giọng chế diễu:
- Vậy, ngươi chưa biết ta là ai?
- Nếu ta biết ta hỏi ngươi làm gì?
Người áo xám giọng thêm mỉa mai:
- Chuyện như vậy mà ngươi không hiểu được vậy mà ngươi mộng lớn bá chủ võ lâm.
Người áo trắng tức Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải nghe vậy liền giật thốt lên hỏi ngay:
- Vậy ngươi biết ta?

Người áo xám nặng giọng:
- Ta hiểu là điều dĩ nhiên, một kẻ chỉ mới ba tháng gây chấn động võ lâm Trung Nguyên với mộng lớn mang từ miền Hải đảo, theo chiếc ma thuyền đạp sóng, đặt chân vào đất liền trong một đêm mưa gió bão bùng. Để rồi từ đó, ngươi cậy vào kiếm pháp tuyệt luân mà giết bừa nhân tài Trung Nguyên.
Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải bây giờ mới cất tiếng cười the thé nói:
- Nhà ngươi rành rẽ lắm. Như vậy, danh tánh nhà ngươi không phải tầm thường. Ngươi hãy tỏ rõ cho ta tường coi.
Người áo xám gằn giọng như nung cơn nóng giữa sa mạc vào trưa hè sôi bỏng:
- Danh ta thật tầm thường, nhưng....
Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải kiếm cớp lời:
- Nhưng thế nào?
Người áo xám tiếp:
- Nhưng đáng lý ngươi phải học thuộc lòng lúc vào Trung Nguyên.
Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải hét lên:
- Ngươi hãy khai danh đi.
- Ngươi cần nghe?
- Phải! - Được, hãy nghe đây.
- Ngươi nói ngay đi.
Người áo xám gằn từng tiếng:
- Lãng Tử Trầm Kha.
- Chính ngươi?
- Đúng! Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải bước lui một bước, đôi mắt ngạc nhiên nhìn trừng trừng vào người Lãng Tử Trầm Kha. Hắn nhìn một cách chăm chú từ đầu tới chân như nhìn một quái vật rồi gật gù lớn tiếng nói:
- Phải, một khi nhận biết Lãng Tử Trầm Kha thì ngọn quỷ kiếm đã đoạt lìa thân xác nạn nhân. Vì vậy hình dáng chính thức của Lãng Tử Trầm Kha ít có ai được rõ. Không ngờ, thật không ngờ là một kẻ che khuất mặt mày thì còn ai biết được.
Bảo Vương Hải vừa nói xong là cất tiếng cười ngạo nghễ. Nhưng Lãng Tử Trầm Kha cũng cất tiếng cười tiếp theo. Tiếng cười của Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải the thé như âm ma qủy quái thì tiếng cười của Lãng Tử Trầm Kha sang sảng âm ma vang thánh thót lanh lảnh.
Hai tiếng cười càng lúc càng lớn như ôm quyện lấy nhau, như bức phá nhau. Vì hai kẻ đã dùng nội công phổ vào tiếng cười và đã dùng

nội công đấu nhau bởi âm thanh như bức phá nhau. Qua một lúc hai tiếng cười đã đổi giọng mấy lượt, nhưng cũng chưa bên nào ngưng tiếng.
Giữa sa mạc mênh mông với ánh nắng thiêu đốt thân người, vậy mà hai kẻ cao thủ cứ cười như xé nắng, làm cho cát bụi bay tung từng đợt. Lúc đầu thì ít, càng lâu càng nhiều như một trận gió lốc cuốn qua thật khủng khiếp.
Bỗng ánh nắng mặt trời vụt tắt. Mây đen kéo đến ngùn ngụt. Từng cơn gió ào ạt thổi đến. Trời sắp sửa nổi cơn mưa giữa lúc đang cơn nắng cháy gắt gao. Họ cũng không lạ gì khí hậu bất chợt thay đổi giữa sa mạc này. Họ vẫn không ngừng cuộc đấu nội lực bằng âm thanh hãi hùng.
Nhưng lúc này những luồng gió mạnh mang hơi nước ùn ùn kéo tới. Những lằn chớp ngoằn ngoèo rạch ngang vùng mây đen với những tiếng nổ chát chúa. Rồi cơn mưa chợt đổ tuôn nặng hột. Những hạt mưa to như nắm tay gõ đều trên mặt cát, như đập nát thân xác của kẻ vong mạng bởi trường kiếm của Thiên Thủ Kiếm. Cơn mưa lại dầy thêm, mây thấp xuống. Nước mưa rơi thật nhiều. Đến lúc này tiếng cười của hai kẻ đang cố tâm sát phạt nhau đột nhiên chấm dứt. Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải liền ngồi phịch xuống mặt cát trong cơn mưa để điều sức. Trong khi đó Lãng Tử Trầm Kha vẫn đứng sừng sững giữa cơn mưa bất động.
Một khắc thời gian trôi qua....
Cơn mưa vẫn không suy giảm....
Bỗng Lãng Tử Trầm Kha hét trong mưa:
- Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải, hãy rút kiếm ra để xây mộng bá vương. Nếu không.... Kha.... Kha.... Kha.... đừng trách ta xuống tay độc ác. Một khắc trôi qua, ngươi đã đủ công lực chiến đấu.
Cùng lúc này, trong cơn mưa, Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải vụt đứng lên, nước mưa đã làm cho mái tóc dài chấp lại như một con qủy đội mồ giữa cơn mưa. Đôi mắt sáng rực của Bảo Vương Hải như rọi từng tia vào chiếc mặt đã che kín bởi chiếc nón rộng vành mà nước mưa tuôn như cái máng xối. Tay kiếm miền Hải đảo đột nhiên rút phắt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, vẽ thành một vòng ánh bạc. Hai tay đều cầm vào chuôi kiếm. Mũi kiếm chênh chếch, hất hàm giọng chát chúa:
- Hãy rút kiếm ra! Mặc dù dưới cơn mưa tầm tã, nhưng Lãng Tử Trầm Kha vẫn lầm lì. Chàng mở giải nón rồi đột nhiên liệng vút chiếc nón rộng vành như ánh chớp nhắm vào Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải.

Chiếc nón bay đi nhanh như ánh sao xẹt nhắm vào giữa đỉnh đầu Thiên Thủ Kiếm chém xả xuống. Hắn lập tức đưa mũi kiếm nhích lên, tung một chiêu nhằm chém nát chiếc nón. Nhưng vừa khi đó, chiếc nón như có con mắt đột nhiên chao đi và quay vòng, bay ngược vào tay Lãng Tử Trầm Kha. Một chiêu đầu mà chém không trúng cái nón của đối phương tung đến, nên Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải vừa tức giận, vừa giật mình trước thủ pháp xử dụng hấp lực tuyệt diệu của đối phương.
Hắn gằn giọng:
- Hãy xem kiếm pháp của ta.
Lập tức hắn tiến lên ba bước, lưỡi trường kiếm rung rinh và chiêu pháp tung ra như muôn ngàn ánh chớp, nhằm tấn công vào đối phương.
Riêng Lãng Tử Trầm Kha sau khi thu hồi chiếc nón lại, chàng lặng lẽ bỏ chiếc nón sang một bên, thì đã thấy ánh kiếm muôn trùng phủ tới người. Chàng liền xử dụng thân pháp linh động rời vị trí và đồng thời ngọn kiếm cũng rời khỏi vỏ ra chiêu nghinh địch.
Hai tay tuyệt kiếm gặp nhau, những chiêu thế vô cùng phức tạp đều được đem ra xử dụng. Hai bóng người có lúc quyện vào nhau như bóng mờ chập chờn trong muôn ngàn ánh bạc của lưỡi kiếm, và cũng có lúc giãn ra đứng sừng sững gầm gừ nhau trong đôi khắc.
Thật là một trận đấu hãi hùng....
Từ miền Hải đảo mang một kiếm pháp qủy mị vào Trung Nguyên để giờ đây gặp tay kình địch cũng với kiếm pháp qủy quái, cùng tử chiến chính giữa sa mạc hoang vu.
Cơn mưa càng lúc càng nhiều. Gió lại nổi lên nhiều hơn, một trận bão nhỏ giữa sa mạc hoang vu thật bất ngờ. Nhưng trận quyết đấu giữa hai đại cao thủ hai miền vẫn không vì thế mà ngưng đọng. Ngược lại, mỗi lúc trận đấu lại càng ghê gớm hơn. Khách bàng quang chỉ còn thấy trong lớp mưa mù, hai bóng người cùng ánh kiếm mập mờ, không còn phân biệt bóng nào là ai cả.
Hai tay kiếm này, từ trước tới đến nay nọ cũng đã trải qua nhiều trận đấu, nhưng chưa trận đấu nào gay go và kéo dài như hôm nay.
Thật là kỳ phùng địch thủ....
Rồi cơn mưa bớt hột....
Nhưng gió cuốn vẫn xé rít qua sa mạc Tích Khê như âm ma quỷ quái rợn người.
Cũng trong lúc này, đột nhiên hai đấu thủ vụt cất mình lên giữa không trung. Ánh kiếm chớp lòe rung rinh rồi hai bóng người tách ra xa đứng xây lưng lại với nhau.

Chợt trên chiếc áo trắng của Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải, một đường máu thắm vắt ngang qua bả vai trái làm hắn lồng lộn quay phắt lại gầm lên:
- Hừ! Được lắm hãy tiếp chiêu.
Tức thì thân hình hắn như ánh chớp cùng trường kiếm tấn công một loạt liên thế vào Lãng Tử Trầm Kha.
Thời gian lại cứ lặng lẽ trôi qua....
Rồi cả vùng sa mạc sắp sửa chìm vào bóng tối, mà hai kẻ quyết đấu vẫn chưa phân thắng bại.
Chiếc áo của Lãng Tử Trầm Kha bị chém đứt mất một khoảng nơi cánh tay và rách một đường nơi bắp đùi nhưng chưa vào da thịt nên chưa thấm máu.
Nhưng bộ đồ trắng của Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải đã thấm máu nhiều chỗ và nhiều chỗ khác rách nát bởi đường kiếm quái dị của Lãng Tử Trầm Kha gây nên, càng làm cho hắn thêm tàn tạ. Cũng vì vậy mà lòng chiến đấu của hai tay cao thủ càng ác liệt hơn.
Bỗng Lãng Tử Trầm Kha chợt nói:
- Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải, kiếm pháp của miền Hải đảo chỉ có thế thôi sao?
Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải với giọng tức giận:
- Tới đây đã gần nửa ngày, vẫn chưa kết thúc trận đấu mà.
- Vậy thì hãy kết thúc đi là vừa.
- Được lắm! Liền với câu nói là hai bóng người ghim trường kiếm chỉa vào nhau mà cùng tìm chỗ sơ hở của đối phương để tấn công.
Họ cứ thế mà lê bước ngang chạy dài trong bãi sa mạc gió bão đang rít lên từng hồi. Hai người chạy dài một khoảng thật xa rồi lại chạy lui mà thế kiếm ghìm nhau chưa xuất chiêu.
Cứ thế họ ghìm nhau qua một khắc thời gian.
Đột nhiên họ cùng hét lên:
- Chết! - Chết! Lập tức hai người cùng cất mình bay vút lên cao, hai thanh kiếm xuất chiêu lập lòe như muôn ngàn ánh bạc giăng mắc. Họ như dính chặt nhau trên không trung rồi cùng rời nhau đứng lại im lìm trên mặt cát.
Lúc này chỉ nghe gió rít, cát bay. Những hạt mưa đảo lộn trong không gian theo từng đợt sóng ào ạt. Tiếng gió hú mỗi lúc một nhiều. Ánh sáng cũng sắp mờ dần nhường cho màn đêm phủ đến.
Sa mạc mênh mông lúc này mới thấy hoang vu lạnh vắng mịt mù. Những xác chết đã sắp chôn vùi trong cát phủ.
Huỵch Toàn thân Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải bỗng ngã nhào trên cát. Một vạt áo trắng phía trước ngực ướt đẫm máu đào, hòa

cùng nước mưa nhuộm đỏ cả thân hắn.
Thanh trường kiếm đã từng gây khiếp đảm cho võ lâm trong ba tháng qua, giờ đây đã rời khỏi tầm tay, đang bị cát phủ dần dần.
Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải, trên vẻ mặt mang nét uất hận kinh hoàng và hối tiếc lẫn lộn. Hắn gượng chống tay chỗi dậy miệng vẫn còn nói giọng van lơn:
- Các hạ Lãng Tử Trầm Kha, tôi có một điều muốn nhờ các hạ. Không biết các hạ có vui lòng giúp cho một kẻ sắp xa lìa cõi đời này không! Lãng Tử Trầm Kha từ nãy giờ, sau một tuyệt chiêu của kiếm pháp, đã hạ sát được đối phương sau một cuộc đấu gay go nhưng cũng giúp cho chàng được nhiều kiến thức về kiếm pháp mới lạ của miền Hải đảo, đang đứng tần ngần sau khi tra kiếm vào vỏ. Nên khi nghe đối phương hỏi vậy, chàng cũng động tính tò mò, chưa bao giờ chàng gặp trường hợp đối thủ lúc sắp chết vì độc chiêu của mình lại nhờ mình giúp. Vì thế chàng liền bước tới nói ngay:
- Tôi không hẹp hòi gì cả. Mặc dù các hạ cùng tôi đối địch cách đây vài giờ, nhưng giờ đây tôi xem các hạ như kẻ sắp chết trăn trối. Và nếu điều kiện nhờ tôi không quá khả năng, tôi sẽ cố gắng làm tròn cho vui một linh hồn.
Thiên Thủ Kiếm sắc mặt tái dần cố gắng nói:
- Tôi bất tài đành khuất phục trước qủi kiếm của các hạ, song với kiếm pháp của Hải đảo Phù Sơn chúng tôi, tôi tin là bá chủ võ lâm. Nên nếu các hạ không sợ chết và để chứng tỏ lời tôi nói là đúng và dựa vào tài năng của các hạ, thì tôi nhờ các hạ đến gặp dưỡng phụ, cũng là sư phụ của tôi nơi đó.
Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải nói một hơi dài nên mệt lả, hắn ôm chặt vết máu chực tuôn trào rồi cố gắng lấy ra một chiếc vòng đá nạm hai con rồng tranh châu thật sắc sảo đưa cho Lãng Tử Trầm Kha. Hắn nói với giọng yếu ớt:
- Các hạ cầm chiếc vòng đá này, đi đến bờ biển Nam vào ba ngày tới đây, các hạ sẽ gặp những người trên ma thuyền và họ sẽ đưa các hạ đến Hải đảo Phù Sơn.
Lãng Tử Trầm Kha liền hỏi:
- Dưỡng phụ các hạ là ai?
Thiên Thủ Kiếm với giọng đứt quãng:
- Dưỡng phụ tôi là Bá Hầu Viên Thiết Khải.
Lãng Tử Trầm Kha bỗng mở lớn đôi mắt sáng ngời, giọng kinh ngạc hỏi lại:
- Bá Hầu Viên Thiết Khải?
- Đúng vậy.

Trầm Kha chợt nhìn xa xôi như tìm thấy hình ảnh đau buồn uất hận nào đó nên chàng rít lên:
- Ta sẽ gặp! Ta sẽ tìm gặp! Trong khi đó, Thiên Thủ Kiếm giọng thật yếu ớt:
- Các hạ nhận lời chứ?
Lãng Tử Trầm Kha gật đầu:
- Được, ta sẽ gặp! và ta sẽ giết Bá Hầu Viên Thiết Khải.
Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải cố nhích mép cười, giọng nhỏ dần:
- Các hạ.... cứ đi.... xin giã biệt....
Nói xong là Thiên Thủ Kiếm gục xuống lịm dần vào cõi chết. Bảo Vương Hải với danh hiệu Thiên Thủ Kiếm từ đây bị xóa tên trong giang hồ võ lâm và cũng đã bớt đi một mối đe dọa vì mưu đồ thôn tính võ lâm. Nhưng cũng từ đây giang hồ sẽ tìm biết nhân vật nào đã hạ sát được Bảo Vương Hải.
Rồi không một sự việc gì bí mật trong chốn võ lâm cả.
Cho đến khi võ lâm biết được Lãng Tử Trầm Kha tái xuất giang hồ và đã giết chết Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải, thì huyền thoại Lãng Tử Trầm Kha lại càng thêm rắc rối lạ lùng.
Mưa lại nặng hạt....
Gió càng lúc càng mạnh.
Tiếng gió hú hoang vu cứ vang vang trong sa mạc.
Lãng Tử Trầm Kha nhìn lại những xác chết sắp bị cát phủ kín một lần chót rồi lẩm bẩm:
- Ta phải tới Hải đảo Phù Sơn để trả mối gia thù.
Chàng bỗng cất tiếng cười sang sảng. Tiếng cười vang vang tan dần trong sa mạc mênh mông. Những cơn gió lốc bốc mạnh.
Bóng chàng Lãng Tử Trầm Kha lao đi như ánh ma trơi chập chờn giữa cơn bão lốc về nơi sa mạc mênh mông, như tiễn đưa, như cố chôn vùi những nạn nhân của những cuộc ân oán nơi giang hồ võ lâm mà kẻ nào mạnh sẽ là kẻ chiến thắng.

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 8
Cuồng phong nghịch trận

Tin Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải đã bị giết chết trên sa mạc Tích Khê chỉ mới qua hai ngày, mà đã loan truyền khắp võ lâm.
Sự xuất hiện của Bảo Vương Hải đã một thời gian gây chấn động võ

lâm, thì cái chết của hắn cũng lại làm xôn xao dư luận của giới này. Ai đã giết hắn? Nhân vật nào có đủ tài ba đè bẹp kiếm pháp lạ lùng của tay kiếm miền Hải đảo đó? Những câu hỏi ấy đương nhiên được đặt ra để rồi có nhiều lời giải đáp. Nhưng những lời giải đáp đều kể lể như một huyền thoại do những kẻ không chứng kiến giờ phút cuối cùng của Bảo Vương Hải, giờ đây cũng tự nhận đã nhìn thấy tận mắt cái chết hãi hùng đó.
Có một điều chính xác là mọi người đều trả lời thật đúng nhân vật đã giết chết Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải. Họ không ngần ngại trả lời ngay nếu có ai hỏi:
- Nhân vật nào đã giết hắn?
Câu trả lời với giọng sợ hãi và kính phục:
- Lãng Tử Trầm Kha.
Và cứ như vậy tin đồn đãi chỉ trong hai ngày mà mọi nơi đều nghe biết.
Nhưng nếu có hỏi họ đã gặp chàng Lãng Tử Trầm Kha chưa thì tất nhiên họ ấp úng không biết phải trả lời ra sao.
Thật lạ lùng! Một nhân vật kinh khiếp như vậy mà giang hồ võ lâm chỉ nghe tiếng chứ chưa biết mặt. Và chính điểm này đã thêm phần bàn tán lúc những tay giang hồ hắc bạch hai đạo hợp nhau trong tửu điếm hay lúc trà dư để tâm sự, đều đề cập tới nhân vật Lãng Tử Trầm Kha.
Hơn nữa, tin tức Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải vừa mới chết hai ngày nay thật đúng là tin sốt dẻo nên họ đều phải bàn tán.
Mặt trời chưa cao hẳn mà những khách sảnh, tửu điếm đều đã có nhiều thực khách ngồi bàn nhắm rượu thịt, chờ dùng cơm trưa.
Tại Phượng Hoàng đại tửu lầu, một ngôi đại khách điếm với hai gian lầu có nhiều phòng rộng rãi và nơi đây tập trung hầu hết những tay giang hồ mã thượng, những vương tôn công tử muốn có rượu ngon đồ nhắm tốt đều ghé lại Phượng Hoàng đại tửu lầu này.
Gian phòng ở dưới nhà đều đã chật ních thực khách, tiếng ồn ào huyên náo vang rộn lên. Đủ mọi hạng thực khách, nhưng đa số đều thuộc hạng trung lưu.
Những thực khách sang trọng hay những tay giang hồ võ lâm muốn tìm một chỗ ngồi yên lặng lịch sự hơn đều lên trên lầu. Tuy thức ăn thức nhắm có phần cao giá hơn, nhưng lúc nào khách cũng đông đảo.
Phượng Hoàng đại tửu lầu này được xây cất cạnh bên giòng sông mà ánh nước lúc nào cũng xanh lơ. Hơn nữa chủ nhân đại tửu lầu đã cho trồng nhiều cây hoa làm cho quanh vùng tửu lâu tọa lạc thêm

rực rỡ huy hoàng.
Những bụi liễu rũ lá, soi mình dưới dòng sông lững lờ. Những cánh hoa đa sắc đa màu rải rác khắp nơi, nên ngồi trên gian lầu của Phượng Hoàng đại tửu lầu, thực khách cảm thấy thoải mái khi nhìn xuống giòng sông và hoa viên đầy muôn hoa. Những con thuyền xuôi giòng làm cho nước xanh thêm phần linh động.
Bên cạnh cửa sổ gian lầu là một cái bàn nhỏ với một thực khách đang trầm ngâm nhắm rượu. Từ lúc gã đi vào đây, ngoài mấy tiếng gọi thức ăn, thì gã vẫn im lìm suy tư.
Trên bàn ngoài chiếc nón rộng vành và thanh trường kiếm để cạnh, tuyệt nhiên không có một gói hành lý nào.
Gã vào phòng dưới lầu đã làm cho mọi người nơi đây chú ý tới gã vì chiếc nón rộng vành của gã vẫn để nguyên trên đầu, che khuất cái mặt của gã.
Gã khoan thai đi lên lầu và tới cái bàn cạnh cửa sổ. Lúc đó gã mới mở cái nón rộng vành và thanh kiếm để trên bàn. Cùng lúc đó có nhiều lời bàn tán:
- Gã áo xám này trông lập dị quá! - Nhưng gã đẹp trai oai dũng! Trông gương mặt lạnh lùng nhưng phong sương đó là yếu tố hấp dẫn bọn con gái.
- Gã cũng có thanh kiếm báu, không hiểu tài nghệ ra sao hay chỉ để lừa bịp thiên hạ.
Còn nhiều, nhiều lời bình phẩm xì xào mà gã áo xám vẫn nghe thấy nhưng phớt lờ, ngồi nhắm rượu nhìn ra giòng sông hững hờ.
Một cái bàn bên cạnh gã với năm sáu người thuộc giới giang hồ võ lâm cao thủ đang bàn tán có vẻ sôi nổi.
Gã áo xám nghe họ nói với nhau:
- Hồ đạo hữu, theo ý lão thì Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải ắt chết bởi tay Lãng Tử Trầm Kha.
Người được gọi là Hồ đạo hữu lên tiếng:
- Chính đệ cũng được nghe Bá Tri Nhân Cù Thính kể lại một cách rõ ràng.
Một người khác xen vào:
- Nhưng Bá Tri Nhân kể thế nào?
Hồ Tất Cầm sốt sắng nói:
- Cù Thính là người giang hồ ai cũng biết tài lão ấy.
Một người nữa tiếp lời:
- Tài ấy là tài nói phải không?
Hồ Tất Cầm mỉm cười gật đầu:
- Đúng vậy! Vì mọi chuyện gì trên giang hồ dù bí mật đến đâu lão ta

cũng biết rõ ngọn nguồn, vì thế giang hồ đặt tên cho lão là Bá Tri Nhân . Chuyện năm núi mười non, tận đâu đâu rồi lão cũng tỏ rõ. Nên có nhiều người cầu cạnh lão khi cần nghe biết điều gì. Mà mỗi lần cầu cạnh lão, đố quý huynh đệ biết cần phải có điều kiện gì không?
Mọi người trong bàn nhìn nhau thì Hồ Tất Cầm tiếp:
- Hễ cầu cạnh lão thì lão buộc phải có một vật gì quý hay không quý, miễn lão thích là được để trao đổi.
Một người hỏi xen vào:
- Nếu không có vật gì thì sao?
- Nếu không có vật trao đổi thì đổi bằng một thức võ, một chiêu kiếm chẳng hạn.
- Ồ! Hồ Tất Cầm đắc ý nói tiếp:
- Có một điều mà ít người biết là lão Bá Nhân Tri Nhân Cù Thính như con chim trời, nay đây mai đó nên gặp lão không phải là dễ. Nhưng có điều quan trọng là nếu không có vật gì để trao đổi thì biết cách nói khích là có bao nhiêu lão cũng nói hết ruột gan.
Mọi người đều cười vang lên.
Có một người nói:
- Có lẽ Hồ huynh cũng dùng thuật khích tướng để Cù Thính kể chuyện Lãng Tử Trầm Kha phải không?
- Đúng vậy! - Lão ấy nói như thế nào, Hồ huynh kể lại cho tất cả mọi người ngồi đây nghe xem có đúng như lời đồn đãi của mỗi người không?
Hồ Tất Cầm chợt hỏi:
- Nhưng quý huynh đệ Ở nơi đây có ai nhìn thấy dung mạo của chàng Lãng Tử Trầm Kha bao giờ chưa?
Tất cả đều ngơ ngác đáp:
- Chưa! - Chưa bao giờ! Rồi một người lại hỏi:
- Còn Hồ huynh đã rõ danh mạo của y chưa?
Hồ Tất Cầm lắc đầu:
- Cũng chưa như quý huynh đệ.
Rồi Hồ Tất Cầm lại tiếp:
- Nhưng chính Cù Thính đã chứng kiến vụ đấu kiếm tử chiến kinh khiếp ấy.
- Chắc vậy sao?
- Thì Cù Thính đã nói vậy và kể lại lúc đó lão ta có mặt tại sa mạc Tích Khê nữa.
Vừa lúc đó có tiếng chân người chạy rầm rầm lên trên lầu, nên câu chuyện phải dừng lại và mọi người đều đưa mắt nhìn về phía thang

lầu.
Sáu gã áo lục mới vào liền vây lão già bị chúng đuổi vào giữa. Một gã trong bọn liền quát lớn:
- Này lão già! Ngươi không sao chạy thoát được đâu.
Hai người mặc trang phục bằng màu xanh lục, tóc dài phủ xõa xuống đến vai đang cố rượt một lão già chạy phía trước. Nhưng hình như lão già này không có ý trốn thoát mà có ý đùa giỡn với hai tên đuổi theo sau.
Lão già vừa chạy lên lầu vừa kêu to:
- Ối mẹ Ơi! Người ta cố giết tôi đây này. Cứu! Cứu! Cứu! Lão vừa chạy vừa kêu, chạy càn vào phòng đầy thực khách.
Những thực khách nơi đây gồm vương tôn công tử thì sợ hãi lo lắng. Còn những tay khách giang hồ võ lâm thì khó chịu, nên khi lão vừa đến trước bàn có hai cô gái, cũng là nữ khách võ lâm, nên hai nàng liền rời chỗ ngồi chận ngay hai tên áo lục lại và quát lớn:
- Đồ súc sinh, ban ngày mà bây dám ăn hiếp người đến thế sao?
Hai tên áo lục bị người cản không truy đuổi lão già được nên căm giận đứng lại không nói một lời. Hai tên này nhìn nhau ra hiệu rồi lập tức vung kiếm chém nhanh vào hai cô gái này.
Lối tấn công bất ngờ này đã làm cho hai cô gái phải hoảng hốt tung người nhảy lên không đồng thời cũng rút trường kiếm để đối phó.
Nhưng thân hình hai cô gái chưa chấm đất thì hai tiếng kêu thất thanh kinh hoàng vang lên:
- Á! - Ối! Cùng lúc đó hai bóng lục cũng từ trên cao đáp nhẹ xuống cùng với hai thân hình đẫm máu lảo đảo của hai cô gái đã bị hai tên áo lục chém trọng thương.
Tất cả mọi người đều nhốn nháo lên trước kiếm pháp lạ lùng tinh vi của hai tên áo lục và những tay hiệp khách sắp sửa ra tay thì từ ngoài cửa sổ sáu bóng người áo lục bay vào.
Cứ mỗi cửa sổ là có hai bóng người vụt qua. Ngay cả chỗ cửa sổ nơi bàn của gã áo xám ngồi cũng có hai tên áo lục bay vút vào. Song gã áo xám vẫn ngồi im lìm.
Lão già vẫn cười ha hả giọng đùa cợt:
- Mấy thằng này thấy tao giỡn rồi làm quá phải không? Giờ đây chúng bay giết người phải đền mạng đấy.
Vừa nói lão vừa cười bước tới trước mặt bọn chúng. Bọn này lập tức vung kiếm tấn công vào người lão.
Bỗng có nhiều tiếng hét lên:
- Bọn này quá lắm phải giết hết chúng đi.
- Lão hữu Bá Đồng Nhi, mấy con chuột nhắt ấy mà lão để chúng lộng

vậy à?
Rồi nhiều tiếng nói vang lên, nhưng khi bọn sáu tên mới tới hiệp với hai tên trước thủ kiếm thì mọi người lại yên lặng. Những tay võ công thượng thặng lo ngại vì kiếm pháp của bọn này thật là quỷ mị.
Một tên trong bọn áo lục lớn tiếng hô:
- Sát! Lập tức chúng cùng xông lên tấn công vào lão già bị đuổi tức là Bá Đồng Nhi cùng những người công khai ra mặt ngăn cản bọn chúng.
Một cảnh náo loạn xảy ra tại phòng thực khách nên nào là bàn ghế, chén bát bay đổ tứ tung.
Những người sợ sệt đã lanh chân chạy khỏi lầu nên giờ đây chỉ còn lại những người có võ công.
Cuộc hỗn chiến trong khoảnh khắc cũng gây nên bao nhiêu thiệt hại cho chủ quán. Hơn nữa, đã có nhiều người bị kiếm pháp lạ lùng của bọn người áo lục hạ sát.
Thây người ngã đổ.
Máu thắm tuôn tràn.
Trước cảnh hỗn độn này, gã áo xám liền vận công quát thật to:
- Tất cả hãy ngừng tay! Tiếng hét của chàng áo xám như xoáy vào tai của mọi người. Họ đều tự động dạt ra.
Chàng áo xám từ từ xông tới. Chàng nhìn từng tên áo lục quát:
- Các ngươi từ đâu tới đây?
Một tên áo lục giận giữ gằn tiếng:
- Từ Ma Thuyền! Hai tiếng Ma Thuyền làm mọi người hiện diện như rúng động dạt lui thêm mấy bước nữa.
Chàng áo xám nhếch mép gắt:
- Kiếm pháp Phù Sơn lạ lùng lắm! Tên áo lục nét mặt ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao ngươi hiểu kiếm pháp của chúng ta?
- Chưa phải lúc ngươi hỏi! - Phách lối! Gã áo Xám lắc đầu coi thường:
- Rồi các ngươi sẽ biết.
- Biết gì?
- Biết cái chết để đền mạng cho những người bị bọn ngươi vừa giết!
Gã áo lục cất tiếng cười ha hả, thì lão già Bá Đồng Nhi vụt bước tới cất tiếng nói với gã áo xám:
- Chuyện này do lão nên để lão lấy mạng bọn này.
Gã áo Xám giọng bình thản:
- Lão bá cứ để đó cho tôi.
Nhưng vừa lúc đó sáu tên vừa mới tới đã phóng kiếm tấn công gã áo xám như muôn ngàn ánh chớp phủ giăng, và hai tên lúc trước cũng

đã tấn công lão già Bá Đồng Nhi.
Gã áo xám vẫn ung dung né tránh sáu ngọn kiếm của sáu tên áo lục mà chưa phản công một chiêu nào. Thân ảnh của chàng chập chờn len lỏi xuyên qua muôn ngàn ánh kiếm chớp giăng rồi cất giọng thảnh thót:
- Bọn ngươi còn thua xa Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải.
Ha.....ha.....ha! Tiếng một tên áo lục the thé:
- Ngươi.....đã hạ sát thiếu chủ?
Gã áo xám cất giọng cười vang vang rồi quát:
- Chết đây.....
Tiếng chàng vừa dứt tức thì ngọn trường kiếm của chàng đã ra khỏi vỏ như con thần long rít trong gió với những tiếng hét hãi hùng:
- Á..... Á..... Á.....
Ối..... Ối..... Ối.....
Sáu tên áo lục cùng một lúc ngã gục im lìm, máu me lênh láng chết ngay tại chỗ.
Gã áo xám đã đứng im lìm và lưỡi kiếm của gã đã cắm vào vỏ tự lúc nào rồi.
Trong khi đó lão già Bá Đồng Nhi bị hai tên áo lục tấn công thật nguy. Lão liền quay người lại như định chạy thì hai tên áo lục phóng người đuổi theo. Tức thì lão già dừng bộ thật đột ngột và hai chân lão liền xử dụng ngọn nghịch cước, đá liên hoàn phản kích với sức mạnh ghê hồn gây nên tiếng cước phong ào ạt.
- Rốp! Rốp! Hai tiếng kêu khô khan vang lên, tức thì cả khuôn mặt của hai tên áo lục đều dập nát nhừ tử, cả thân hình bay vút vào bức tường ngã xuống chết liền.
Gã áo xám chợt hỏi:
- Lão bá có phải là Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi vang danh thiên hạ đó không?
Lão già mặt bỗng đỏ như e thẹn, ấp úng đáp:
- Cái đó..... Cái đó.....
Lão vừa nói tới đó vụt phóng người vọt qua cửa sổ chạy bay xuống đường, nhưng tiếng lão còn vang lại:
- Cái đó..... là do thiên hạ gán cho lão chứ lão có xưng danh gì đâu.
Gã áo xám thấy lạ lùng cũng chộp chiếc nón rộng vành, bay người qua cửa sổ đuổi theo lão.
Trong lúc đó mọi người định ùa đuổi theo thì từ tay gã áo xám quăng ngược lại một gói đen làm mọi người đều né tránh.
Gói đen bay rơi vào trong. Mọi người ùa lại mở ra xem thì ra là một gói bạc vàng.

Một vị lão nhân nói:
- Một hiệp khách có kiếm pháp thật phi thường mà lòng lại nhân hậu. Hay là.....
Một vị khác tiếp lời:
- Hay là Lãng Tử Trầm Kha?
Nhiều tiếng nói theo:
- Có thể lắm! Vì kiếm pháp của chàng hiệp khách này thật chưa ai thấy bao giờ.
Rồi nhiều lời bàn tán.....
Nhưng cuối cùng họ cũng không quyết đoán giải đáp cho câu trả lời. Họ lại lo dùng số bạc mà chàng áo xám ném vào để lo bồi thường cho chủ quán cũng như lo an táng cho kẻ xấu số tại nơi đây.
Cũng từ đây, câu chuyện Ma Thuyền được giang hồ nhắc nhở luôn trong mỗi câu chuyện. Và chàng Lãng Tử Trầm Kha như một đề tài lớn để họ đề cập, luận bàn đến.
Nhưng họ đâu có biết.....
Lúc này.....
Chàng áo xám chính là Lãng Tử Trầm Kha đang băng mình đuổi theo lão già danh trấn giang hồ với tánh tình trẻ trung kỳ dị là Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi.....
Vừa chạy một đoạn bỗng nghe tiếng á ở một bờ rừng nên chạy vụt đến thì thấy một tên áo lục bị vỡ mặt nằm chết sõng soải bên gốc cây.
Chàng lẩm bẩm:
- Ngọn nghịch cước của Bá Đồng Nhi lợi hại thật.
Rồi chàng băng người về hướng trước mặt. Bỗng chàng hít ngửi trong hơi gió, miệng lẩm bẩm:
- Phía trước có bờ biển! Chàng nói như tự nhắc nhở:
- Ma Thuyền đích thị là đậu ở đây rồi.
Vừa dứt lời, là bóng chàng như vệt khói băng vút về hướng bờ biển. Đi hơn mười dặm đường thì bờ cát trắng đã hiện ra, sóng nước xanh rờn vỗ vào ghềnh đá tung bọt trắng xóa. Một bờ biển im lặng nhưng thật mơ mộng, nhưng ai có ngờ nơi đây đang ẩn che một sự ghê rợn.
Ánh nắng trưa như soi rõ từng ghềnh đá, từng đợt sóng, từng hạt cát lấp lánh. Bờ biển này tiếp giáp với một khu rừng âm u. Nên chàng Lãng Tử Trầm Kha phải vượt ra ngoài bờ rừng mới nhìn thấy hết giải cát trắng chạy dài dọc mé nước.
Đưa mắt quan sát, chàng Lãng Tử Trầm Kha chợt reo lên:
- Ồ! Cạnh ghềnh đá phía xa kia rồi! Chàng vừa băng mình tới vừa

lẩm bẩm:
- Chắc Bá Đồng Nhi đang choảng nhau với bọn Ma Thuyền .
Chỉ trong nháy mắt chàng đã tới chỗ họ đang đánh nhau như dự đoán của chàng. Trầm Kha vẫn núp sau một mô đá thật lớn nhìn trận chiến một cách thích thú. Miệng chàng suýt mấy lần cười lớn trong khi đôi mắt chàng chăm chú theo dõi trận đấu.
Bá Đồng Nhi vừa hoa quyền vừa la om sòm:
- Ấy! Ấy! Cứ đập nữa đi xem có trúng lão không nào?
Lão vừa la vừa nhảy lăng xăng nhưng với một bộ pháp tuyệt diệu làm bọn người vây đánh lão đều đánh hụt vào không khí.
Thỉnh thoảng nghe lão hét lên khoái chí:
- Nhào nè! Tức thì một tên áo lục bị ngọn nghịch cước của lão đá bay ra xa, nhưng lão chỉ xử dụng một phần chân lực nên không gây chết chóc cho chúng. Hình như Bá Đồng Nhi lấy trận chiến làm trò đùa nên lão tỏ vẻ thích thú và hăng say.
Bỗng có mấy con còng ở dưới mé biển chạy vụt lên, Bá Đồng Nhi thích thú reo lên:
- Ồ! Tao bắt mày để dành tối nay thắp đèn chơi! Miệng nói thì tay chộp vào mấy con còng đang chạy lăng xăng mà quên đi kẻ địch đang tấn công lão.
- Bùng! Một ngọn chưởng đánh trúng vào Bá Đồng Nhi làm thân hình lão bay vọt đi nhưng hai tay lão vẫn nắm chắc hai con còng nơi hai tay.
- Phịch! Thân lão rơi trên bãi cát một tiếng nặng nề, miệng rỉ máu tươi. Lão chưa kịp đứng dậy thì bọn áo lục nhất tề đổ xô lại định kết liễu mạng lão. Nhưng một tiếng quát lên:
- Hãy khoan! Tiếng quát chưa dứt, tức thì bóng chàng Lãng Tử Trầm Kha từ nãy giờ vẫn núp sau mô đá theo dõi trận đấu, đã đứng sừng sững chắn trước mặt Bá Đồng Nhi.
Chàng hỏi ngay bọn áo lục:
- Các ngươi là người trên Ma Thuyền?
Một tên áo lục đáp:
- Đúng! Rồi sao?
Chàng nhếch mép giọng bình thản:
- Nhờ Ma Thuyền các ngươi đưa về Phù Sơn đảo.
Tên áo lục càng ngạc nhiên:
- Sao..... tại sao nhà ngươi biết Phù Sơn đảo chúng ta?
Chàng Lãng Tử Trầm Kha liền lấy chiếc vòng đá mà Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải đã trao cho chàng, đưa ra cho bọn áo lục xem. Tất cả bọn chúng đều ngơ ngác rồi ôn tồn hỏi:

- Xin lỗi..... các hạ là ai mà có chiếc vòng này?
Chàng đưa cho họ xem kỹ chiếc vòng rồi nói:
- Các ngươi đã nhận ra chiếc vòng chứ?
- Vâng, đã nhận ra! - Của Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải?
- Dạ đúng! Của thiếu chủ chúng tôi.
- Nhưng tại sao các hạ có được chiếc vòng này?
Lãng Tử Trầm Kha cất chiếc vòng rồi nói:
- Bảo Vương Hải đã chết.
Tất cả bọn áo lục giọng kinh ngạc đồng thốt lên:
- Đã chết! Lãng Tử Trầm Kha giọng chắc nịch:
- Đúng! Tên áo lục bước đến trước mặt Trầm Kha hỏi:
- Nhưng chết trong trường hợp nào?
- Ta chưa tiết lộ cho các ngươi biết ngay được! - Tại sao?
- Theo lời dặn của Bảo Vương Hải thì câu chuyện này chỉ kể lại cho dưỡng phụ và sư phụ của người đã chết nghe mà thôi.
Nhận thấy những thắc mắc hiện trên nét mặt của bọn chúng nên chàng hỏi gằn:
- Các ngươi có tin chăng?
Một tên áo lục đáp:
- Dĩ nhiên chúng tôi phải tin các hạ dựa vào di vật của thiếu chủ chúng tôi, nhưng.....
Hắn ngập ngừng thì chàng hỏi ngay:
- Nhưng thế nào? Ngươi cứ nói! Tên áo lục nói mau:
- Chúng tôi muốn được biết đại danh của các hạ.
Chàng mỉm cười nói ngay:
- Lãng Tử Trầm Kha! - Lãng Tử Trầm Kha?
Thấy bọn chúng cùng kinh ngạc, nên chàng hỏi:
- Các ngươi không tin à?
Tên áo lục xua tay lia lịa nói nhanh:
- Có bao giờ chúng tôi không dám tin, song bốn tiếng Lãng Tử Trầm Kha đã làm cho Trung Nguyên tôn sùng. Thành thử đứng trước sự tôn sùng ấy mà giờ đây chúng tôi mới biết nên chỉ ngạc nhiên thôi.
Lúc này lão già Bá Đồng Nhi cũng xen vào:
- Ngạc nhiên là phải! Ngay đến lão đây mà lão cũng còn kinh ngạc. Không ngờ người đứng trước mặt đây là Lãng Tử Trầm Kha cơ mà.
Chàng quay lại hỏi lão già Bá Đồng Nhi:
- Tại sao vậy lão bá?
- Tại vì nhân vật Lãng Tử Trầm Kha nổi danh với qủy kiếm, nhưng chưa ai được thấy diện mạo mà không ngờ chính là đại hiệp đây.
Chàng xua tay lia lịa, mỉm cười nói:

- Lão bá, xin lão bá đừng gọi tiểu điệt là đại hiệp, tiểu điệt không dám nhận vậy đâu.
Bá Đồng Nhi đưa tay chùi giòng máu nơi khóe miệng rồi nói:
- Hay, hay lắm, vậy chúng ta làm bạn với nhau chứ?
Lãng Tử Trầm Kha lại xua tay nói:
- Ồ! Không được đâu, vậy thì vô lễ quá! Bá Đồng Nhi gắt lên:
- Vậy chứ phân xử làm sao đây?
Lãng Tử Trầm Kha vừa đỡ lão dậy vừa nói:
- Tiểu điệt phải gọi bằng lão bá bá mới phải! Bá Đồng Nhi la lên:
- Không được! Không được! Chàng hỏi nhanh:
- Tại sao không được? Vậy chứ lão bá phân xử ra sao?
Lão cười khì nói:
- Ngươi còn phụ thân, phụ mẫu không?
Chàng lắc đầu buồn buồn:
- Không.
Bá Đồng Nhi cười mũi giọng kể lể:
- Ta cũng vậy. Không còn ai thân thích nên.....
Lãng Tử Trầm Kha hỏi ngay:
- Nên thế nào hả lão bá?
Giọng lão cũng buồn buồn cất giọng đều đều:
- Nếu ngươi không chê ta, thì..... thì chúng ta kết thân cùng sống chết có nhau.
Chàng Lãng Tử Trầm Kha với cuộc sống cô đơn không người thân thích, từ lúc chàng gặp lão Bá Đồng Nhi, chàng thấy mến lão. Nên khi nghe lão đề nghị vậy chàng nhận lời ngay nên chàng nói:
- Thế thì hay lắm! Lão liền chận lời:
- Ta lớn làm đại ca, ngươi nhỏ làm tiểu đệ.
Chàng xua tay:
- Không được đâu.
- Chứ sao nữa! Hay là.....
- Hay là thế nào?
- Ta làm tiểu đệ vì võ nghệ ta kém hơn ngươi và ngươi làm đại ca.....
Lãng Tử Trầm Kha la lên:
- Loạn! Loạn mất! Bá Đồng Nhi hỏi gấp:
- Cái gì loạn? Cái gì loạn?
- Lão bá phân xử như thế thì tiểu điệt là kẻ loạn lễ giáo rồi.
- Vậy thì thế nào?
- Chỉ có cách này.....
- Cách nào?

- Lão bá là thúc thúc, tiểu điệt là..... tiểu điệt.....
Bá Đồng Nhi lại sắp sửa cãi lại thì chàng cướp lời, giọng cứng rắng:
- Nếu lão bá không chịu thì tiểu điệt xin kiếu từ.
Chàng nói xong liền bước đi ngay.
Bá Đồng Nhi gượng đau chạy theo:
- Được! Được, lão chịu ngay! Gọi gì cũng được.....
Lãng Tử Trầm Kha lại hỏi:
- Vậy thúc thúc vui lòng nhận tiểu điệt chứ?
Lão cười mếu máo:
- Vui lòng..... thì..... thì vui lòng.
Từ lúc nãy đến giờ, Lãng Tử Trầm Kha và lão Bá Đồng Nhi cứ mải mê chuyện trò, nên bọn áo lục vẫn đứng im lặng theo dõi, đến lúc này tên áo lục mới lên tiếng:
- Thưa các hạ, các hạ có ý định về Phù Sơn đảo ngay hôm nay để gặp Đảo Chủ của chúng tôi không?
Chàng gật đầu:
- Được! Thế thì tốt lắm.
Vậy thì xin các hạ đợi giây lát.
- Trong khi tên áo lục ra lệnh cho đồng bọn đi lấy mấy chiếc xuồng dấu sau mấy ghềnh đá, thì Lãng Tử Trầm Kha lại quay sang nói với Bá Đồng Nhi.
Chàng hỏi lão:
- Bây giờ tiểu điệt phải đi gặp Đảo Chủ đảo Phù Sơn thì thúc thúc muốn như thế nào?
Bá Đồng Nhi đáp ngay:
- Thúc thúc cùng đi với.
- Sợ phiền thúc thúc đấy.
- Như vậy ta được vui hơn chứ.
- Đó là tùy ý thúc thúc.
- Được! Cho thúc thúc ra thăm Phù Sơn đảo một phen cho biết thêm địa nhân kiệt.
- Thúc thúc thương thế khỏi rồi chứ?
- Khỏi từ lúc nãy vì thúc thúc đã uống linh dược rồi.
- Nhưng tiểu điệt xin thưa với thúc thúc một lần nữa là sẽ có nhiều phiền toái đến với thúc thúc nếu thúc thúc có ý định cùng đi với tiểu điệt ra Phù Sơn đảo.
Lão vui vẻ bỏ hai con còng vào túi áo, nói:
- Lão cất hai con còng này ra ngoài đảo, bắt thêm mấy con ở đó để cho chúng cắn nhau xem chơi.
Chàng Lãng Tử Trầm Kha nhìn vẻ hồn nhiên và ý tưởng giản dị của

lão Bá Đồng Nhi mà đành mỉm cười lắc đầu, nhìn ra sóng bể rạt rào mênh mông.

Hồi 9
Lâu đài trên hải đảo

Con thuyền buồm to lớn âm thầm rẽ sóng lướt nhanh trên mặt đại dương mênh mông.
Một ngày, Hai ngày, Ba ngày....
Rồi năm ngày trôi qua.
Con thuyền vẫn rẽ sóng đại dương mải miết lướt nhanh.
Giữa lòng đại dương bát ngát mênh mông, những cánh buồm to lớn màu xanh lục lộng gió đẩy con thuyền lướt trên sóng nước với tốc độ thật nhanh chóng mà không cần sức sức người chèo.
Nơi đầu mũi thuyền, chàng Lãng Tử Trầm Kha đang dõi mắt nhìn xa xôi. Chợt một bàn tay đặt trên bờ vai chàng với giọng ôn tồn thân mật cất lên:
- Tiểu điệt à, thúc thúc có lời muốn nói với tiểu điệt.
Chàng vội quay người lại chớp đôi mắt sáng quắc đáp:
- Có điều gì xin thúc thúc cứ dạy.
Lão Bá Đồng Nhi vẫn đều giọng:
- Đảo chủ Phù Sơn đảo là Bá Hầu Viên Thiết Khải không phải là tay dễ dãi, dễ đối phó đâu. Tiểu điệt nên hoạch định một kế hoạch để đối phó chứ bất cập thì trở tay không kịp đấy.
Chàng lại nhìn xa xôi, giọng mơ hồ:
- Về điểm này tiểu điệt đã tiên liệu. Hơn nữa kiếm pháp kỳ ảo của Phù Sơn đảo cố phụ tiểu điệt đã có đề cập đến. Chỉ sợ rằng trên hải đảo có nhiều cạm bẫy nên chúng ta phải đề phòng cẩn thận hơn mà thôi.
Lão Bá Đồng Nhi gật gù rồi chợt hỏi:
- à! Tiểu điệt có biết tới bao giờ thuyền cập bến hải đảo Phù Sơn không?
Trầm Kha nhướng mắt về nơi cuối thuyền nhìn gã áo lục đang chăm chú giữ tay lái, rồi quay lại nói với Bá Đồng Nhi:
- Theo bọn này cho biết thì tới sáng mai chiếc thuyền này sẽ tới Phù Sơn đảo.
- Không hiểu đêm nay bọn chúng có âm mưu gì không?

- Tiểu điệt tin chắc bọn chúng chưa dám hành động gì đâu. Chúng phải đợi sau khi gặp đảo chủ của chúng, lúc ấy những biến cố mới xảy ra.
- Thúc thúc hoàn toàn tin tưởng nơi tiểu điệt. Bốn tiếng Lãng Tử Trầm Khá đã làm cho mọi người nghe danh, nhưng chưa nghe ai đã diện kiến cùng tiểu điệt. Như vậy đủ nói lên sự tính toán chu đáo về những hành động của tiểu điệt.
Giọng lão ta xúc động tiếp:
- Thật không ngờ những ngày còn lại trong cuộc đời lão đây lại hân hạnh được quen biết một danh tài quán thế, cùng lão đây bên nhau thân tình. Vậy là lão cảm thấy hạnh phúc vô vàn lắm rồi.
Lãng Tử Trầm Kha nhìn vào mớ tóc bạc như mây của lão mà nghe lòng nao nao. Chàng nhẹ giọng:
- Tiểu điệt cũng tứ cố vô thân, may được thân tình của thúc thúc thì tiểu điệt cũng đỡ thấy cô quạnh tâm hồn. Tiểu điệt chỉ mong sao thúc thúc mãi mãi cùng tiểu điệt lê gót giang hồ, để rồi một ngày nào đó, tiểu điệt trả xong mối gia thù, thì tiểu điệt sẽ dừng chân cùng thúc thúc sống cảnh điền viên ẩn dật.
Lão Bá Đồng Nhi ôm choàng lấy chàng cảm động:
- Được vậy là trọn vẹn ước mơ của thúc thúc lắm rồi. Thúc thúc sẽ đem mọi khả năng để góp sức cùng tiểu điệt sớm tiêu diệt kẻ thù.
Tuy biết rằng khả năng tài ba của thúc thúc không tới đâu, song với ý chí cương quyết thì thế nào trời cao cũng soi thấu cho lòng thành.
Chàng cương quyết:
- Bá Hầu Viên Thiết Khải là kẻ thù quan trọng, tiểu điệt quyết đòi nợ máu trong chuyến đi này.
Bá Đồng Nhi vội chận lời:
- Chuyện ấy dĩ nhiên là phải làm, song tiểu điệt chớ vội hung nộ mà hư đại sự.
Chàng liền gật đầu rồi cùng Bá Đồng Nhi song song đi vào khoang thuyền tâm sự cho ngày giờ trôi qua, đợi con thuyền ma này cập bến hải đảo.
Con thuyền vẫn hiên ngang đi về hải đảo sau bao ngày phiêu lưu gây náo động Trung Nguyên một thời gian.
Ma Thuyền hai tiếng này nằm trong sự hãi hùng trước đây ba tháng của miền lục địa. Con thuyền đồ sộ uy nghi mà phút chốc trong ngôn ngữ đã gán ghép thành con thuyền ma. Và giờ đây, chỉ có hai người đặt chân trên Ma Thuyền này để tới Hải đảo xa xôi trong sự thù hận, oán trả.
Một đêm nữa lại trôi qua.

Cảnh rạng đông trên biển cả không một ai mà không ghi nhớ khi đã nhìn thấy một lần. Từ phương đông, mặt trời như đội lòng đại dương để chui lên với vầng cong đỏ ối và những tia nắng đầu tiên lấp lánh trên muôn ngàn sóng bạc. Rồi mặt trời cứ từ từ đi lên. Ánh hồng đổi sang màu vàng rồi nắng gắt gao dọi xuống. Những vầng mây nơi phương đông trong giây phút đầu tiên lúc mặt trời ló dạng cũng nhuộm màu hồng, chờ đón như tô điểm cho mặt trời thêm uy nghi rạng rỡ.
Lãng Tử Trầm Kha cũng như lão Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi mải mê ngắm cảnh rạng đông mà vẫn chưa hay biết con thuyền đã đi vào gần Phù Sơn đảo từ lúc nào.
Bỗng có tiếng tên áo lục đứng bên cạnh nói:
- Phù Sơn hải đảo xuất hiện trước mặt; chỉ trong giây lát nữa chúng ta sẽ lên bờ.
Hai người nghe tiếng nói, quay nhìn theo hướng tay chỉ của tên áo lục, thì trước mặt họ không mấy xa, một hòn đảo khá lớn nằm đơn độc giữa vùng nước trời bao la. Trên đảo đầy cây cối um tùm xanh thẫm.
Con thuyền đi thêm một quãng nữa thì một tên áo lục kéo lên một cờ hiệu để thông báo với hải đảo. Phút chốc từ trong đảo, một làn khói màu lục vụt lên trên không rồi loãng dần.
Những cánh buồm được cuốn lại. Giờ này những tay chèo mới dùng những mái chèo đẩy mạnh con thuyền từ từ tiến vào một bãi đậu. Con thuyền tuy to lớn song chủ nhân hải đảo cho đào một vùng thật sâu nên thuyền dầu lớn vẫn cập sát bờ được.
Chiếc neo được buông xuống lòng nước thì trên bờ đã xuất hiện một số người cũng mặc toàn áo quần xanh lục, tóc xõa dài phủ xuống bờ vai, im lặng đón chờ.
Một tên áo lục nói với Trầm Kha và Bá Đồng Nhi:
- Mời nhị vị theo chúng tôi.
Nói xong là hắn bước đi trước. Trầm Kha và Bá Đồng Nhi liền bước theo sau.
Trầm Kha tuy bước theo tên áo lục nhưng thị giác của chàng không bỏ sót một chi tiết nào của vùng đất vừa đi qua. Chàng quan sát từng rừng cây chi chít và con đường xuyên qua, quanh co như đi trong rừng rậm.
Chàng chợt nhíu mày thầm nghĩ:
- Một trận đồ án khá phức tạp.
Ý nghĩ vừa chợt hiện lên, thì lời nói của tên áo lục cũng vừa thốt ra:
- Nhị vị đi sát theo chúng tôi nếu không sợ lạc bước mà nguy hiểm.

Trầm Kha liền hỏi hắn:
- Đảo chủ hiện có mặt nơi đây chứ?
Tên áo lục vừa bước đi vừa đáp:
- Vâng! Hiện Đảo chủ chúng tôi còn đang đợi nhị vị.
Qua một rừng cây chính giữa là trận đồ án ngữ, mọi người đều nhìn thấy một giải đất rộng mênh mông với cỏ và hoa chen chúc như một hoa viên rộng lớn. Chính giữa, ba gian nhà hình bán nguyệt được kiến trúc toàn bằng đá trắng của hải đảo này.
Những gian nhà đều im lìm, cửa đều đóng kín.
Bá Đồng Nhi đưa mắt nhìn chung quanh rồi cất tiếng:
- Hừ! Kiến trúc công phu lắm.
Trầm Kha cũng gật đầu tiếp lời:
- Lối kiến trúc này là kỹ thuật riêng biệt của dân miền Hải Đảo này mới có lý.
Bá Đồng Nhi hỏi lại ngay:
- Tại sao vậy?
Trầm Kha chỉ vào những cột trụ, những bức vách chạm trổ những cảnh sinh hoạt của dân miền duyên hải chuyên về ngư nghiệp và hội hè, chứ tuyệt nhiên không thấy một hình ảnh nào về một môn phái của giang hồ võ lâm.
Chàng giải thích:
- Thúc thúc nhìn kỹ những hình ảnh này sẽ hiểu ngay. Hơn nữa vật dụng kiến trúc này chắc là cả trăm năm rồi.
Chàng cố ý dừng lại để tên áo xanh lục đi xa một quãng, rồi chàng nhỏ giọng nói với lão Bá Đồng Nhi:
- Đảo chủ hiện thời là Bá Hầu Viên Thiết Khải, lão ta gốc là người nội địa sao lại làm chúa đảo của Phù Sơn đảo này. Chuyện này e có điều gì bí ẩn bên trong.
Bá Đồng Nhi gật đầu:
- Lão này hai mươi năm về trước, ngang nhiên bằng những thủ đoạn ma giáo, đã hoành hành ngang dọc trong võ lâm. Rồi không hiểu vì lý do gì lão lại ra ẩn cư nơi miền Hải đảo này.
Vừa lúc đó, họ đến trước một cánh cửa lớn của đại sảnh cũng xây bằng đá trắng như một cung điện vua chúa.
Một tên áo lục khác hướng dẫn Trầm Kha và Bá Đồng Nhi vào một gian khách sảnh phía bên trái.
Vừa bước vào thì đã nghe tiếng nói:
- Ồ! Nhị vị từ miền lục địa xa xôi hôm nay quá bước tới đây, thật là hân hạnh cho Phù Sơn Đảo này.
Cùng với tiếng nói là một lão già tóc cũng xõa dài xuống bờ vai mặt

đen đúa, râu ria mọc xồm xàm bước ra.
Trầm Kha vừa thủ lễ chào hỏi thì lão tiếp:
- Đáng lý Đảo chủ chúng tôi là Bá Hầu Viên Thiết Khải đích thân đón tiếp nhị vị, song vì có việc cần kíp nên tôi là Phó Đảo chủ Thần Quyền Lỗ Tấn hân hạnh được đón tiếp nhị vị. Có phải nhị vị đây đại danh là Lãng Tử Trầm Kha và Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi chăng?
Trầm Kha giọng bình thản:
- Vâng! Thúc thúc tôi là Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi thuộc vào hàng tiền bối như Phó Đảo chủ đây. Còn tôi là kẻ hậu sinh đâu có dám nhận hai chữ đại danh mà Phó Đảo chủ ban tặng.
Thần Quyền Lỗ Tấn cất tiếng cười khàn khàn nói:
- Các hạ khiêm tốn quá! Từ ngoài hải đảo xa xôi này, chúng tôi vẫn được tin tức nơi lục địa, và bốn tiếng Lãng Tử Trầm Khá đã làm cho chúng tôi mãi hâm mộ.
Một tiếng trả lời khô khan của Trầm Kha đã làm cho lão Phó Đảo chủ khựng lại và thối lui hai bước. Lão hỏi tiếp:
- Thiếu chủ chúng tôi chết trong trường hợp nào?
Lão ta ngừng thoáng một chút rồi tiếp:
- Đảo chủ chúng tôi rất chú trọng về tin tức của thiếu chủ Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải. Không biết các hạ có thể kể rõ cho chúng tôi được tỏ tường về thiếu chủ của chúng tôi chăng?
Lãng Tử Trầm Kha nhếch mép cười nhẹ rồi lấy chiếc vòng đá của Bảo Vương Hải đưa cho Lỗ Tấn. Chàng nói:
- Đây là di vật của Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải.
Nét mặt của Thần Quyền Lỗ Tấn chợt nhíu lại thoáng nét hãi hùng. Tay lão hơi run run khi cầm lấy cái vòng đá. Lão quan sát thật kỹ càng rồi giọng ngượng ngạo:
- Đúng là sở hữu vật của thiếu chủ chúng tôi. Nhưng.... thiếu chủ chúng tôi đã.... chết rồi sao?
- Đúng! Lãng Tử Trầm Kha thoáng suy nghĩ rồi đáp:
- Câu chuyện này tôi chỉ kể cho một người duy nhất nghe mà thôi.
- Ai?
- Bá Hầu Viên Thiết Khải.
Thần Quyền Lỗ Tấn lấy lại bình tĩnh cất giọng cười thật to nói:
- Được rồi! Sáng mai Đảo chủ chúng tôi xin tiếp nhị vị. Xin nhị vị vui lòng đợi cho.
Bá Đồng Nhi bước tới định mở lời với nét mặt giận dữ, nhưng Trầm Kha đã nắm lấy tay lão và nói nhanh với Thần Quyền Lỗ Tấn:
- Thúc thúc tôi và tôi xin chờ đợi Đảo chủ để làm tròn lời hứa với

người đã chết. Bây giờ....
Thần Quyền Lỗ Tấn tiếp lời:
- Bây giờ mời nhị vị uống chén trà rồi chúng tôi đưa về phòng nghỉ ngơi.
Trầm Kha từ chối khéo:
- Đã trải qua sáu ngày lênh đênh trên biển cả, vả lại chúng tôi không quen với sóng nước đại dương nên hiện giờ thật mệt mỏi. Vậy xin Phó Đảo chủ cho chúng tôi được phép về phòng nghỉ ngơi để sáng mai chúng tôi xin hội kiến cùng Đảo chủ.
Lão Phó Đảo chủ chợt hỏi:
- Bữa cơm trưa và tối nay nhị vị có thể cùng chúng tôi dùng với nhau chứ?
Trầm Kha nói ngay:
- Vì còn qúa mệt mỏi nên xin Phó Đảo chủ cho chúng tôi được dùng tại phòng. Không phải chúng tôi đòi hỏi song có ý kiến như vậy. Xin Phó Đảo chủ vui lòng cho.
Thần Quyền Lỗ Tấn xoa xoa hai tay vào nhau nói nhanh:
- Ồ! Nếu nhị vị muốn thế lẽ nào chúng tôi còn ép uổng. Vậy xin nhị vị cứ an tâm. Qúi vị cần gì chúng tôi sẽ hầu tiếp.
Lão liền vỗ tay ba cái, tức thì từ phía trong hai nàng thị nữ toàn sắc phục bằng lụa trắng bước ra cúi đầu ứng hầu. Lão ta ra lệnh cho hai nàng này:
- Đưa nhị vị thượng khách này về gian phòng khách đặc biệt để nhị vị an nghỉ! Hai nàng liền quay gót đi liền.
Trầm Kha và Bá Đồng Nhi cũng bước liền theo, sau khi từ giã lão Phó Đảo chủ Thần Quyền Lỗ Tấn.
Lão đứng nhìn theo bóng hai người khuất sau cánh cửa phía xa mới đưa chiếc vòng đá lên ngắm nhìn một lần nữa rồi lẩm bẩm:
- Hai tay cột trụ Trung Nguyên đã ra tới đây, ắt hẳn cái chết của Thiếu chủ phải có nhiều uẩn khúc.
Giọng cười của lão thật âm hiểm vang lên.... vang lên.... càng lúc càng lớn....
Trong khi đó....
Sau khi vào phòng đặc biệt dành riêng cho thượng khách. Trầm Kha và Bá Đồng Nhi cùng ở chung trong một phòng và rất hài lòng về gian phòng thật đầy đủ tiện nghi này. Nên khi hai cô gái hầu ra khỏi phòng, Bá Đồng Nhi liền nói với Trầm Kha:
- Phòng này vua chúa lắm! Thượng hạng khách sạn ở lục địa cũng chưa bằng.
Trầm Kha gật đầu:

- Lối kiến trúc nơi đây thật là một văn minh riêng biệt. Những gian phòng này kiến trúc lâu lắm rồi, nhưng giờ đây chúng ta đang ở vẫn thấy thích thú và thoải mái với lối bố trí và trang trí thật là mỹ thuật. Thế rồi một già, một trẻ hàn huyên với nhau. Với sự tận tình hầu hạ của hai cô gái nên thời gian trôi qua rất mau với hai lần dùng bữa cơm chính với những món thượng đẳng của miền biển.
Màn đêm đã bao trùm cả vạn vật. Thế mà hai vị thượng khách của Hải đảo vẫn ở mãi trong gian phòng không chịu ra khỏi cửa.
Lãng Tử Trầm Kha quay qua nói với Bá Đồng Nhi:
- Chúng ta cứ mãi ở trong phòng tất nhiên bọn chúng sẽ ráo riết canh gác mọi động tĩnh của chúng ta đấy.
Bá Đồng Nhi có ý bực bội:
- Thật bực bội quá đi thôi. Đã đến Hải đảo này mà không được chạy một hồi quan sát cho thỏa thích.
Trầm Kha cười đùa:
- Thúc thúc quên rằng chung quanh Hải đảo này mấy nẻo đều có một trận đồ án ngữ cả sao?
Bá Đồng Nhi nhún vai:
- Nói vậy chúng ta là tù nhân đấy à?
- Không hẳn thế.
- Chứ thế nào?
- Nếu phá được trận đồ.
Lão Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi hằm hằm:
- Nếu thế thì chúng ta tìm lão Viên Thiết Khải mà hỏi tội! Trầm Kha lắc đầu:
- Thúc thúc đừng nóng nảy, chúng ta đã im lặng chịu đựng gần một ngày rồi. Hãy kiên nhẫn chờ đợi thêm một đêm nữa hẳng hay.
- Nhưng nhất định là lão có mặt ở đây.
- Đó là điều dĩ nhiên.
- Nếu biết vậy tại sao tiểu điệt lại chịu ở trong hoàn cảnh này.
- Tại sao không?
- Không sợ họ khi dễ mình sao?
- Điều đó không quan trọng.
- Chứ việc gì quan trọng?
- Những âm mưu trong đầu óc của lão Đảo chủ.
- Nhưng cứ ngồi đây thì làm sao biết được! Trầm Kha chợt mỉm cười rồi hỏi:
- Vậy bây giờ thúc thúc định đi thám thính phải không?
- Đúng! Lão nói xong xoa xoa đôi tay vào nhau cười thích chí. Nhưng Trầm Kha liền nói:

- Hãy nán lại vài canh nữa đã.
Bá Đồng Nhi nhìn bầu trời với ánh sao thưa, qua khung cửa sổ chép miệng:
- Thôi cũng được.
Trầm Kha liền lên tiếng gọi một nữ hầu để nhờ mang cho một bình trà thật ngon. Sau khi cô hầu đi rồi, chàng nói với Bá Đồng Nhi:
- Thúc thúc đợi người ta mang trà ngon để nhắm là sẽ thấy thời gian qua thật nhanh, chứ thúc thúc đứng đếm sao trời thì nôn nóng lắm.
Bá Đồng Nhi quay phắt vào gắt gỏng:
- Thật là bực tức quá! Đang chạy nhảy bay vọt bỗng nhiên ngồi tù nơi căn nhà này.
Trầm Kha cười an ủi lão:
- Vì chúng ta muốn vậy chứ nào ai dám để thúc thúc ngồi tù chứ.
Buông thân người rơi phịch xuống ghế, Bá Đồng Nhi nói:
- Ước gì bây giờ chạy ra mé biển bắt còng, bắt cua vui đùa thì thú biết chừng nào! Nghe giọng lão tha thiết, Trầm Kha không thể nín cười liền nói:
- Thật thúc thúc quả là khác người! Lão ta định phản đối thì có tiếng gõ cửa. Bá Đồng Nhi bực tức hỏi:
- Ai đó?
Có tiếng cô gái hầu trả lời:
- Thưa có trà ngon.
Trầm Kha liền tiếp:
- Cứ mang vào.
Cánh cửa bật mở, cô gái hầu áo trắng trịnh trọng mang vào khay trà mùi hương thơm ngát. Cô ta đặt khay trà trên bàn định rót ra thì Trầm Kha bảo:
- Cô cứ để đó cho chúng tôi.
Chàng nhìn cô nói tiếp:
- Đêm cũng đã quá khuya rồi! Cô cứ đi nghỉ đi, cám ơn cô nhiều lắm.
Nàng hầu lí nhí nói:
- Dạ.... không có gì.... nhị vị có cần gì cứ sai bảo.
Trầm Kha mỉm cười lập lại:
- Bây giờ đã quá khuya, chắc chúng tôi không cần gì nữa đâu, cô cứ về phòng mà nghỉ.
Bấy giờ cô gái hầu mới cúi đầu chào lễ phép quay ra.
Đợi cô gái ra khỏi phòng, Trầm Kha liền rót tra ra hai chung, nhìn nét mặt không vui của Bá Đồng Nhi mời:
- Thúc thúc uống trà này đi sẽ thấy vui vẻ ngay.
Lão bưng chung trà và nhìn Trầm Kha với ánh mắt nghi ngờ, rồi từ từ

nhắm từng ngụm trà.
Trầm Kha liền hỏi:
- Thúc thúc thấy thế nào?
- Ngon! Ngon lắm! Thế rồi Trầm Kha đưa từ chuyện này đến chuyện khác, làm sao cho Bá Đồng Nhi quên hẳn thời gian mà hàn huyên tâm sự về những dĩ vãng oai hùng của lão.
Tiếng mõ sang canh ba lại rơi trong đêm trường vắng lặng. Thế mà những câu chuyện giữa Trầm Kha và Bá Đồng Nhi vẫn chưa chấm dứt.
Bỗng có tiếng chân người chạy bên ngoài.
Trầm Kha ngưng câu chuyện, lắng tai nghe ngóng.
Trong Khi đó Bá Đồng Nhi cất tiếng hỏi chàng:
- Khuya quá rồi, không biết có chuyện gì vậy?
Trầm Kha chưa kịp trả lời thì cánh cửa phòng vụt mở tung. Một bóng người lảo đảo, ôm cánh tay đẫm máu ngã nhào vào trong phòng. Nhanh như chớp, thân hình của Bá Đồng Nhi nhảy ra cửa sổ mất dạng. Trong khi đó Trầm Kha bước đến xem xét người bị thương. Dưới ánh đèn, khuôn mặt một trang hảo hớn, ướt đẫm mồ hôi, da mặt hơi xanh nhìn chàng mệt nhọc:
- Qúi đại hiệp.... từ nơi lục địa tới?
Trầm Kha gật đầu thay cho câu trả lời thì người này tiếp:
- Tôi là Đàm Du long, cận tướng của Đảo Vương Chiêu Thế Sử đã từ lâu bị bọn Bá Hầu Viên Thiết Khải cướp đoạt Phù Sơn Đảo này từ hơn năm năm nay....
Máu nơi tay gã chảy nhiều nên gã mệt nhọc nhăn mặt. Thấy vậy Trầm Kha liền điểm luôn mấy huyệt đạo để cầm máu, đồng thời chàng lấy một hoàn thuốc nhét vào miệng gã, gã vội nuốt nhanh xuống không chút do dự.
Đỡ mệt phần nào, gã tiếp tục kể:
- Đêm nay chúng tôi từ nơi bên kia giòng sông lạnh mang hết lực lượng quyết chiến với bọn chúng để chiếm lại hải đảo.
Vẫn chăm chú nghe gã kể, Trầm Kha quan sát nét mặt, lời nói đều tin chắc là gã này không dối trá nên chàng hỏi:
- Nhưng tại sao đêm nay qúi vị mới tiến đánh?
Gã này tức Đàm Du Long nói ngay:
- Hôm nay, chúng tôi được tin nhị vị là hai nhân vật đại hiệp xuất chúng từ nơi lục địa ra hải đảo này, nên chúng tôi quyết liều mạng đến đây để kính nhờ nhị vị giúp sức tiêu diệt Viên Thiết Khải.
Trầm Kha gật gù rồi hỏi:
- Như vậy qúi vị có hiểu rõ lực lượng của Viên Thiết Khải ra sao

không?
Đàm Du Long đáp ngay:
- Đã năm năm nay theo dõi, chắc chắn chúng tôi phải biết tường tận lực lượng của chúng chứ.
- Thế phương cách áp dụng để tấn công đêm nay của qúi vị như thế nào?
- Dạ thưa đại hiệp, chúng tôi chia làm ba cánh quân tiến vào đánh cung điện này.
Rồi gã kể tiếp:
- Cánh thứ nhất là cánh quân tiền sát do chính tôi hướng dẫn chẳng may bị bọn phục kích xạ tiễn. Tôi bị thương nhưng cố gắng chạy đến đây để liên lạc với nhị vị đại hiệp....
Trầm Kha ngắt lời:
- Thế những bạn đồng hành của Đàm tướng công hiện giờ ở đâu?
- Dạ, họ đang giao chiến với quân canh của Viên Thiết Khải.
- Còn hai cánh quân kia?
- Cánh thứ hai do công chúa Chiêu Nhã Quyên hướng dẫn đánh từ cánh tả. Cánh thứ ba do chính Đảo Vương Chiêu Thế Sử với tể tướng Mạc Phú Hùng đánh phía hậu.
- Với chiến thuật chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy thì chắc chắn qúi vị sẽ thành công.
Đàm Du Long lắc đầu:
- Vì uất hận, chúng tôi quyết liều mạng cùng bọn Viên Thiết Khải một mất một còn. Chứ thật ra chúng tôi chưa có người đủ tài khống chế Viên Thiết Khải và Lục kỳ nhân trận pháp. Cũng vì thế, chúng tôi liều mạng đường đột vào đây để xin nhị vị ra tay trợ giúp. Ơn này toàn dân và Đảo Vương Phù Sơn Đảo xin ghi tạc ngàn đời.
Trầm Kha xua tay, chưa kịp đáp lời thì từ ngoài Bá Đồng Nhi đã bay vọt vào miệng cười vui vẻ nói:
- Tiểu điệt ơi! Vui quá là vui.
Trầm Kha hỏi gấp:
- Chuyện gì vậy thúc thúc?
- Ồ! Thúc thúc choảng nhau với bọn môn hạ Viên Thiết Khải.
- Thế tại sao thúc thúc lại vào đây?
- Báo cho tiểu điệt biết để khỏi lo lắng.
- Thế bây giờ thúc thúc định thế nào?
Bá Đồng Nhi chưa kịp đáp thì đã nghe tiếng ồn ào bên ngoài Giọng ồ ồ khàn khàn của Phó Đảo chủ Thần Quyền Lỗ Tấn vang lên:
- Một địch nhân thuộc bọn Chiêu Thế Sử đã bị xạ tiễn bị thương chạy về hướng này mà.

Có nhiều tiếng người nhao nhao lên.
Trong khi đó, trong phòng Trầm Kha nói thật khẽ với Bá Đồng Nhi:
- Bây giờ thì thúc thúc tự do.
Rồi chàng chỉ Đàm Du Long nói tiếp:
- Đây là Đàm tướng công thuộc lực lượng tấn công bọn Viên Thiết Khải, vậy thúc thúc cùng vị này tiếp ứng các nơi đi. Còn để tên Lỗ Tấn cho tiểu điệt.
Đàm Du Long chen lời:
- Điểm cần nhất là phải liên lạc ngay với Đảo vương chúng tôi để cho người biết tin.
Không để cho Trầm Kha kịp nói, Bá Đồng Nhi nắm lấy tay Đàm Du long nói:
- Vậy hãy đi với lão, nơi đây giao cho tiểu điệt của ta.
Dứt lời, lão cùng Đàm Du Long phóng người vọt ra cửa sổ lẫn vào đêm tối.
Cùng lúc đó có tiếng gõ cửa. Trầm Kha vội lấy chiếc nón rộng vành đội vào, cầm thanh trường kiếm ung dung mở cửa phòng bước ra.
Lúc đó, trước cửa phòng, nơi ngoài sân Phó Đảo chủ Thần Quyền Lỗ Tấn cùng với mười mấy tên môn đồ đã đứng đợi sẵn nơi đó.
Đến trước mặt Lỗ Tấn, với giọng mỉa mai, Trầm Kha cất giọng cứng rắn:
- Hứ! Nửa đêm có chuyện gì mà Phó Đảo chủ đưa môn hạ đến vây nơi trú ngụ của chúng tôi vậy?
Lời lẽ của Trầm Kha đã làm cho lão Phó Đảo chủ khó phân giải nên lão nói ngay:
- à! Vì vừa rồi có một tên địch xâm nhập vào đây đã bị chúng tôi truy nã nên hắn ta chạy về nơi đây.
- Thế sao tôi chẳng thấy?
- Thật vậy chăng?
- Chứ Phó Đảo chủ nghi ngờ tôi dấu trong phòng chăng?
Lão ta ấp úng:
- Cái đó.... cái đó cũng có thể....
Trầm Kha bỗng cất tiếng cười rồi hỏi lại:
- Phó Đảo chủ nhất quyết kẻ bị truy nã đang ở trong phòng này?
- Đúng! - Bây giờ Phó Đảo chủ muốn gì?
- Lục soát phòng này để bắt địch nhân.
- Nếu không có thì sao?
- Điều đó chưa chắc! - Vậy tôi có một điều kiện.
- Điều kiện?
- Đúng vậy! - Điều kiện gì?

Bước thêm một bước nữa Trầm Kha gằn giọng:
- Kẻ nào vào lục soát nếu không bắt được địch nhân trong phòng sẽ ắt phải rơi đầu! Thần Quyền Lỗ Tấn giọng ngạc nhiên:
- Ngươi dám hạ sát ư?
Với giọng âm trầm chàng quát:
- Kể cả ngươi nữa! Râu tóc dựng đứng, Thần Quyền Lỗ Tấn tức giận quát to:
- To gan! To gan! Hải đảo này không phải là nơi dễ dàng để cho ngươi phách lối.
- Ngươi cứ hành động.
Lão Phó Đảo chủ quay qua phía môn hạ ra lệnh:
- Hãy lục soát! Hơn mười mấy tên môn hạ của lão liền ùa vào phòng lục soát. Nhưng một lát sau, bọn này đều lấm lét trở ra.
Trầm Kha chiếu đôi mắt sáng ngời quát:
- Ta đã bảo trước! Vậy các ngươi hãy lãnh cái chết.
Dứt lời, tức thì ánh kiếm lập lòe với thân ảnh tuyệt vời của chàng nhoáng lên thì hàng loạt tiếng hét kinh hồn của bọn môn hạ của lão Phó Đảo chủ rống lên thảm khốc.
Phịch! Phịch! Phịch!....
Thân người ngã gục trên vũng máu đào.
Phó Đảo chủ Thần Quyền Lỗ Tấn thật không ngờ chàng có thể dám hạ sát với những tuyệt chiêu. Chỉ trong nháy mắt mà hơn mười mấy tên môn hạ có võ công khá cao phải thiệt mạng một cách dễ dàng.
Lão ngẩn người, rồi sự tức giận lẫn kinh sợ hòa hợp làm râu tóc lão tua tủa ra. Lão gầm lên:
- Chủ đích của các ngươi đến hải đảo này để gây thù oán?
Trầm Kha gằn từng tiếng:
- Đúng! - Nếu vậy Thiếu chủ BảoVương Hải....
Trầm Kha chặn lời:
- Chính ta đã siêu độ cho hắn.
- Chính ngươi?
- Không sai! - Vậy tại sao ngươi không nói sự thật ấy?
- Ta muốn nói với lão Viên Thiết Khải.
- Tại sao?
- Vì ta phải giết lão ấy.
- Ngông cuồng! - Nếu ngươi cho ta ngông cuồng thì ngươi hãy nói cho ta biết lão Viên Thiết Khải đang trú ngụ nơi nào.
Lỗ Tấn cười ha hả đáp:
- Chuyện ấy không khó.
- Vậy ngươi cứ nói! - Chỉ sợ ngươi không dám đến gặp Đảo chủ! -

Đừng dài dòng, hãy nói đi! - Nơi Phong Tử Cốc cuối dòng sông lạnh.
- Vậy ta đi đến đấy ngay.
Vừa nói chàng định dợm người phóng đi. Nhưng lão Phó Đảo chủ hét lên:
- Ngươi không đi được dễ dàng như vậy đâu! Trầm Kha đứng lại giọng âm trầm:
- Vậy ngươi muốn gì?
Đưa mạng ngươi cho ta.
Cất tiếng cười sang sảng chàng đáp:
- Mạng ta hay xác ngươi?
Chàng vừa dứt lời là Lỗ Tấn đã bước chân phải tới trước một bước, xử dụng thế kỳ cổ thành ra thần quyền phóng trái đấm thôi sơn vào mặt đối phương.
Nhưng nhanh như cắt, Trầm Kha liền nghiêng người xoay nửa vòng tránh đòn. Tức thì Lỗ Tấn không chậm trễ liền xử dụng ngọn ảo loan chửu rồi khoa hổ vung quyền trái đánh ngược ra sau, đồng thời quyền phải như ánh chớp cuốn gió, đánh vòng từ phải sang trái và từ thấp lên cao thật nguy hiểm nhắm vào trung bộ của Trầm Kha mà tấn công.
Một lần nữa Trầm Kha giữ bộ, dùng thiên cân trụ giữ chặt hai chân với mặt đất, trong khi đó thân người chàng bật ngửa về sau gần sát mặt đất để cho song quyền của Lỗ Tấn đánh hụt vào khoảng không. Lập tức như chiếc lò xo, thân hình chàng bật nhanh dậy, đánh vút hữu quyền vào yết hầu của Lỗ Tấn theo thế thám mã nhanh như ánh điện xẹt.
Hực! Ngọn quyền của Lãng Tử Trầm Kha đánh nhằm vào cánh tay trái của Lỗ Tấn, thay vì vào yết hầu, vì lão lanh lẹ nghiêng người tránh né nhưng vẫn bị trúng đòn.
Thân hình lão ta chao đi mấy lượt mới đứng im. Lão ta liền rút đôi đoản đao cầm chặt nơi tay rồi quát:
- Lỗ Tấn này muốn biết tài kiếm pháp của ngươi.
Trầm Kha bước ngang ba bước đáp:
- Ta chỉ sợ khi ngươi thấy ánh kiếm là hồn ngươi đã lìa khỏi xác.
- Đừng phách lối! Hãy xem đôi đoản đao của ta.
Tức thì, hai ngọn đoản đao của lão ta lấp lánh theo cánh tay quyền tới tấp tấn công Trầm Kha.
Chỉ trong phút chốc, hai thân người trở thành hai chiếc bóng chập chờn quyện vờn với nhau....
Rồi bỗng nhiên một tiếng võ khí chạm nhau:
- Rẻng ! Tức thì một ngọn đoản đao của Lỗ Tấn bị đánh văng khỏi

tay lão. Tuy nhiên, lão vẫn không bỏ lỡ cơ hội, liền phóng luôn ngọn đoản đao còn lại trong tay vào giữa ngực Trầm Kha.
Với khoảng cách thật gần nhau, nên ngọn đoản đao thật nguy hiểm tột cùng cho Trầm Kha.
Chỉ thấy ánh đoản đao chớp lên, thì thân người Trầm Kha ngã nghiêng, đồng thời trường kiếm của chàng cũng loáng lên ngoằn ngoèo cùng với tiếng la kinh hồn:
- Á!.... á!.... á!....
Tiếng la vừa dứt, đã thấy Trầm Kha cũng đã tra kiếm vào vỏ và đứng sừng sững như thiên thần.
Trong khi đó, lão Phó Đảo chủ Thần Quyền Lỗ Tấn hai tay ôm lồng ngực và bụng với máu me ướt đẫm lảo đảo. Lão thều thào:
- Qủy.... kiếm....
Lão nói được hai tiếng, rồi thân người lão ngã phịch xuống đất chết trên vũng máu đào....
Trầm Kha hú lên một tiếng dài, băng người về cuối giòng sông lạnh....
Tiếng hò hét giao đấu của môn hạ Viên Thiết Khải và binh tướng Chiêu Thế Sử vẫn tiếp diễn vang vang....

Quỷ Kiếm Vương

Hồi 10
Lục kỳ nhân quái trận

Từ lúc cùng Đàm Du Long băng người đi tiếp viện và liên lạc với Đảo Vương Chiêu Thế Sử, lão Bá Đồng Nhi vui mừng như được cơ hội tung hoành cho thoải mái, bởi vì một ngày phải tự giam mình ở trong căn phòng nhỏ.
Để mặc cho Trầm Kha giải quyết lão Phó Đảo chủ Thần Quyền Lỗ Tấn và nội bọn, lão ta cứ việc lao mình về phía hậu tập của cung điện này, nơi mà cánh quân của Đảo Vương Chiêu Thế Sử đang đụng độ với môn hạ của Viên Thiết Khải.
Hễ gặp môn hạ của họ Viên, Bá Đồng Nhi cứ thẳng tay đả thương, tàn sát như trút bực dọc lên đầu chúng.
Hơn nữa, mục đích mà Bá Đồng Nhi và Đàm Du Long phải làm là cố gắng liên lạc để tiếp viện cùng cánh quân của Đảo Vương.
Vì thế hai người không ra mặt giao đấu cùng môn hạ họ Viên mà chỉ hạ sát trong trường hợp bị phát giác buộc lòng phải giao đấu.

Tuy nhiên, môn hạ của Viên Thiết Khải đều được huấn luyện thành từng toán chỉ huy, nghĩa là chừng mười người, đã có một tên chỉ huy và kiểm soát trong vùng trách nhiệm đã được giao phó.
Cho nên, Bá Đồng Nhi và Đàm Du Long phải mất khá nhiều thời gian để thanh toán và tìm đường liên lạc.
Khi vừa qua hết phạm vi lâu đài hơn một trăm dặm, là một cánh đồng cỏ xanh mượt chạy dài quanh chân núi cao. Mé bên kia là một lòng vực sâu, mà ở dưới đáy toàn là đá nhọn lởm chởm.
Bỗng Đàm Du Long chỉ tay về phía mé vực thẳm nói:
- Bá đại hiệp, hình như có tiếng đánh nhau phía kia rồi.
Bá Đồng Nhi cười nói:
- Ta nghe rồi, hãy lại đó mau.
Vừa nói hai người vun vút lao đi....
Càng tới gần, tiếng binh khí, tiếng la hét càng tỏ rõ.
Rồi trước mặt hai người là một bãi chiến trường khốc liệt. Đã có nhiều người chết. Thây người nằm ngổn ngang, máu đổ đọng thành vũng.
Môn đồ của Viên Thiết Khải và binh lính của Chiêu Thế Sử đang giao đấu kịch liệt, mỗi bên đều có người chết.
Đột nhiên Đàm Du Long chỉ tay về phía trước nói lớn:
- Nguy rồi! Nguy rồi! Bá Đồng Nhi hỏi gấp:
- Chuyện gì?
- Đảo Vương chúng tôi sắp sửa bị Lục Kỳ Nhân vây đánh kia rồi.
Đưa mắt nhìn về phía trước, Bá Đồng Nhi cũng vừa nhìn thấy một lão nhân trong bộ cẩm bào vua chúa đang chuẩn bị để đối phó với sáu lão già trang phục sáu màu sắc khác nhau, đang lừ lừ tiến đến trước mặt vị lão nhân.
Bá Đồng Nhi hỏi Đàm Du Long:
- Vị lão nhân đó có phải là Đảo Vương Chiêu Thế Sử chăng?
Đàm Du Long đáp ngay:
- Đúng vậy! Rồi chỉ một vị trung niên quắc thước đang ngồi cạnh tảng đá, thân hình đầy máu như bị nội thương và ngoại thương rất nặng
Đàm Du Long nói nhanh:
- Người bị thương đó là tể tướng Mạc Phú Hùng.
Vừa lúc đó một trong sáu lão già nói lớn với Đảo Vương:
- Chiêu Thế Sử, năm năm qua ngươi chuẩn bị binh tướng để tràn qua giòng sông lạnh để mưu đồ ngu xuẩn à?
Chiêu Thế Sử nạt lớn:
- Câm mồm! Bọn ăn cướp chúng bay sẽ chết.
Sáu tên cùng cất tiếng cười ngạo nghễ.

Trong lúc đó, Bá Đồng Nhi cũng cất tiếng cười với bọn chúng nhưng tiếng cười của lão thật to và vang chói lên, làm bọn sáu lão này ngưng bặt tiếng cười.
Một lão quát:
- Ai?
Tức thì Bá Đồng Nhi nhún mình nhảy vọt đến trước mặt bọn này. Lão nói rổn rảng:
- Ta đây! Có gì mà phải ngạc nhiên.
Lão già áo vàng đã nói từ lúc nãy đến giờ, có lẽ là lớn nhất trong bọn sáu lão quái này lên tiếng nói:
- Không ngờ đêm nay lại có lão già ngông cuồng dám hỗn láo với Lục Kỳ Nhân này.
Lại cất tiếng cười ngặt nghẽo, Bá Đồng Nhi không đáp lời lão áo vàng. Tức thì lão ta quát:
- Ngươi cười cái gì?
Bá Đồng Nhi ngưng tiếng cười diễu cợt:
- Cười là cười bọn ngươi quá sức kiêu ngạo, coi trên thế gian này như không người.
Lão áo vàng đáp gắt:
- Chứ còn ai làm gì nổi chúng ta?
- Ồ! Bọn chúng bay chỉ được hiếp người thôi chứ tài ba gì.
Trong khi Bá Đồng Nhi đối đáp với lão áo vàng thì Đàm Du Long đã đến bên cạnh Đảo Vương nhỏ to trình bày mọi sự.... nên khi nghe Bá Đồng Nhi xem thường bọn Lục Kỳ Nhân, Đảo Vương Chiêu Thế Sử lên tiếng cảnh cáo:
- Bá đại hiệp! Sáu lão quái này là Lục Kỳ Nhân với võ công kỳ quái đã ngang dọc võ lâm giang hồ, đại hiệp phải nên lưu ý cho lắm mới được.
Bá Đồng Nhi quay sang Đảo Vương:
- Xin đa tạ lời nhắc nhở của Đảo Vương, nhưng.... lão phu đây thích đùa giỡn với mấy ông bạn già này.
Nghe Bá Đồng Nhi nói thế, sáu lão quái tức giận tột cùng đồng hét lên the thé:
- Lão kia hãy nộp mạng đây.
Quát xong lão đã phi thân tới rồi tức thì tung chưởng tấn công đối phương. Cùng lúc đó Bá Đồng Nhi cũng đẩy song chưởng ra nghinh địch.
Nhưng chưởng lực của hai người sắp chạm vào nhau, thì lão Bá Đồng Nhi bỗng thâu song chưởng lại, nhảy sang một bên và xoay tay nhắm ngang người đối phương tấn công luôn.

Lão già áo vàng quả thật lợi hại, khi nào lão ta chịu để cho chưởng của đối phương tấn công tới. Chỉ thấy lão ta thấp thoáng một cái đã tránh được thế chưởng của đối phương và thân hình lão ta nhanh như chớp, quay ngay trở lại phản công luôn một chưởng vừa nhanh, vừa mạnh như sấm sét.
Bá Đồng Nhi thấy vậy chỉ cất tiếng cười và đồng thời dùng thân pháp của lão với bước đi thật kỳ lạ đã tránh thoát chưởng lực của lão áo vàng một cách dễ dàng.
Tên áo vàng kinh ngạc cùng giận dữ quát:
- Lão kia ngươi là ai?
Bá Đồng Nhi tỏ vẻ khinh khi, bỉu môi một cái rồi đáp:
- Ta là ai à? Ngươi sợ lúc chết không biết ai giết mà ân hận phải không? Nếu vậy ta nói ngay.
Lão áo vàng chận lời quát thật lớn:
- Hãy nói đi để rồi chết! - Được, Bá Đồng Nhi này sẵn sàng.
Lão áo vàng bước lui một bước giọng càng kinh ngạc:
- Ngươi là.... Bá Đồng Nhi.... Cuồng Phong Nghịch Cước?
- Ủa! Chứ ta nói láo với ngươi sao?
- Nhưng từ lâu ngươi ở lục địa mà?
- Thì hôm nay ta ra viếng Phù Sơn đảo để gặp ngươi đây.
- Vậy thì ngươi phải chết! - Ta chờ! Tức thì lão quay sang năm lão quái đồng bọn ra lệnh:
- Lục Kỳ Nhân chúng ta hãy cho thằng già này nếm mùi Quái trận
Lão già áo vàng vừa dứt lời tức thì năm lão già kia liền bủa vây Bá Đồng Nhi vào giữa. Bá Đồng Nhi không một chút nao núng còn cười đùa:
- Hay lắm! Hãy ra tay đi.
Lão vừa dứt lời, tức thì một luồng chưởng phong từ phía lão già áo vàng ập tới cuồn cuộn. Bá Đồng Nhi thấy vậy vội vận song chưởng lên phản kích với mười thành công lực.
Sở dĩ ngay chưởng đầu tiên mà Bá Đồng Nhi đã xử dụng như vậy vì lão muốn áp đảo tinh thần đối phương ngay từ phút đầu. Hơn nữa đối phương đông nhân số Nói xong lão quay sang năm lão già từ lúc nãy tới giờ vẫn đứng im lìm quan sát. Hắn hét to:
- Tam tam! nên phải làm khiếp đảm đối phương để chiếm thượng phong trong lúc đối phương còn hoang mang.
- Ầm! Hai luồng chưởng phong chạm nhau chấn động gây nên một tiếng nổ vang rền. Bá Đồng Nhi vẫn đứng yên mỉm cười nhìn lão già áo vàng bị đẩy lui ba bước dài.
Thật ra công lực của tên áo vàng này cũng khá thâm hậu song lão

không ngờ ngay ngọn chưởng đầu đã bị Bá Đồng Nhi xử dụng hiểm độc như vậy, làm cho lão khiếp đảm.
Lão già áo vàng vô cùng tức giận, liền hét lên như sấm động:
- Lão ma đầu kia! Ngươi đừng có ở trước mặt ta mà dương oai diệu võ nữa. Chỉ vì ngươi quá ngông cuồng mà bắt buộc ta phải cho ngươi biết lợi hại của Lục Kỳ Nhân này như thế nào. Ngươi có chết đi cũng đừng oán trách ta.
Tức thì có hai lão già nữa bước ra từ hai góc lên ba bước rồi thân hình cả ba lão già này rung động liên tiếp. Các khớp xương của những lão này kêu lên răng rắc.
Đồng thời, ba lão kia lại cho hai bàn tay xuống đất, thân hình lộn ngược, nghĩa là hai tay thành hai chân và hai chân thành hai tay. Rồi sáu lão già này đồng hét lên những tiếng quái dị và hai vòng tròn bởi sáu lão quái này chuyển động mỗi lúc một nhanh bao quanh Bá Đồng Nhi.
Bá Đồng Nhi thủ bộ và đưa mắt quan sát. Lão nhận thấy hai vòng tròn này xoay ngược chiều với nhau có lúc thật nhanh, có lúc lại chầm chậm. Lão thấy vậy ngạc nhiên vô cùng liền nghĩ thầm:
- Để ta xem thử bọn ngươi giở trò quái khỉ gì ra coi nào.
Chỉ trong nháy mắt, tiếng răng rắc của ba lão già ở vòng tròn phía trong đã dứt, chỉ thấy lớp áo của ba lão này lép xẹp lại như còn treo ở trên giá áo vậy, và bắp thịt của chúng không biết biến đi đâu mất.
Đến lúc này Bá Đồng Nhi mới giật mình, lão chưa kịp suy nghĩ gì thì tiếng cười quái dị như tiếng cú rúc của ba lão này thoát ra thật khó chịu và cùng một lúc từ ba phía, ba lão này đồng giơ thẳng hai tay ra nhằm Bá Đồng Nhi ập vào. Nhưng vì ba lão quái này cùng đang di chuyển thật nhanh nên sáu cánh tay, lúc này như hàng ngàn cánh tay, làm thành một hàng rào tấn công vào Bá Đồng Nhi.
Không dám chậm trễ, Bá Đồng Nhi vội xử dụng hữu chưởng nhằm vào lão áo vàng và tả chưởng nhằm lão kế tiếp đẩy ra với sức cuồng phong cuồn cuộn.
- Bùng! Bùng! Ngờ đâu, chỉ thấy hai lão này thân mình chao đi mấy cái, tức thì chưởng lực của Bá Đồng Nhi bị gạt sang một bên ngay, và hai lão quái thân hình như khúc gỗ cứ thế mà xông tới.
Đã không đánh dạt được hai lão quái này mà còn bị một lão phía sau lưng chộp tới thật nguy hiểm. Trong giây phút hiểm nghèo này, Bá Đồng Nhi không còn cách nào hơn liền xử dụng ngọn cuồng phong nghịch cước thành danh của lão.
Ngọn cước bất chợt tung ra với cước phong vù vù nhằm đúng ngay giữa mặt của lão già phía sau.

- Rốp! Tức thì thân hình của lão già phía sau, bất chợt bị ngọn nghịch cước kinh hồn đá trúng ngay mặt, văng tuột ra xa. Cả khuôn mặt của lão dập nát chết liền trên vũng máu, trong khi thân hình của lão vẫn lép xẹp và bốc lên một mùi hôi thối vô cùng.
Bá Đồng Nhi cũng vội phóng người đi thoát ra khỏi vòng vây, đưa mắt nhìn lão quái đã chết rồi hét lên:
- Hủ thi công! Thật là tà đạo! Lão lại đứng thủ bộ, trong khi năm lão già còn lại như năm chiếc bóng vây phủ Bá Đồng Nhi như cũ. Nhưng vừa lúc này, hai lão xử dụng Hủ thi công lại tấn công hai mặt tiền và hậu, trong khi đó hai phía tả và hữu do hai lão khác xử dụng lối đi ngược đầu cũng ập vào tấn công. Những tiếng hét quái dị vang lên cùng một lúc, tức thì từ bốn mặt, bốn lão quái cùng tấn công một lượt.
Bá Đồng Nhi cùng hét lên một tiếng lớn rồi thân hình lão ta chợt quay tít và ngón nghịch đảo cước liên hoàn như ánh sao xẹt liên tiếp tung ra với sức mạnh vô cùng kinh hồn và thật chuẩn đích.
- Rốp! Rốp! Rốp! Rốp! Bốn tiếng khô khan vang lên, tức thì bốn xác lão quái đều theo số phận của lão quái lúc đầu. Tuy nhiên, chỉ có hai lão xử dụng Hủ thi công là nát mặt chết liền tại chỗ và thân hình cũng xông lên mùi hôi thối nồng nặc.
Còn hai lão đi ngược bằng hai tay, thì đôi chân đã gãy lìa, chỉ còn lủng lẳng đau đớn. Nhưng trong giây phút này, hai lão bị gãy đôi chân như hai con rắn bay vụt lên, hai tay lão quái như bốn con rắn nhắm ngay đôi mắt của Bá Đồng Nhi tấn công.
Trong lúc quá bất ngờ, Bá Đồng Nhi không thể ngờ được hai lão già này có thể liều lĩnh xử dụng tàn lực để tấn công đến từ hai phía tả hữu của lão. Tuy bất ngờ, nhưng suốt một đời tung hoành trong chốn võ lâm để được thành danh cho đến nay, Bá Đồng Nhi đã trải qua bao nhiêu trận đụng độ nguy hiểm và đã dày dặn kinh nghiệm cũng như ứng biến hữu hiệu lúc nguy nan.
Cũng vì thế, Bá Đồng Nhi tuy giật mình song một ý niệm lóe lên trong đầu óc nên lão vẫn đứng nguyên bộ. Trong khi đó, từ hai bên tả hữu, hai thân hình hai lão quái với bốn cánh tay như bốn con mãnh xà xuất động phóng tới như ánh chớp.
Đợi khi những cánh tay chỉ cách đầu lão trong gang tấc, lúc này, Bá Đồng Nhi liền hụp xuống và chao người thoát khỏi vị trí như một làn khói.
Cũng trong lúc này, hai tiếng la kinh hoàng vang lên:
- Á! Á! Bá Đồng Nhi vụt quay người lại thì một cảnh tượng hãi hùng trên vũng máu.

Bởi vì hai lão quái dùng toàn lực đưa vào hai cánh tay, dùng đòn sát thủ quyết đâm cho nát mặt Bá Đồng Nhi, song từ hai phía đối diện nhau, hai lão quái đã gãy lìa đôi chân nên khi Bá Đồng Nhi hụp xuống chao người thoát đi, thì hai lão này không thể kềm hãm được sức tấn công và cũng không sao đổi hướng được vì chân đã gãy đau đớn. Nên bốn cánh tay của hai lão quái cứ thế mà lao tới, đều ghim vào đôi mắt của nhau thật khủng khiếp.
Khi hai thân hình rơi xuống, bốn cánh tay còn dính chặt vào đôi mắt của đối phương. Thế là hai lão đành chết thảm một cách hãi hùng.
Chỉ trong khoảnh khắc, Bá Đồng Nhi đã loại năm trong sáu lão quái trong Lục Kỳ Nhân .
Bàng hoàng trước những cái chết thảm khốc của đồng bọn, lão còn lại hét lên một tiếng và ập vào tấn công Bá Đồng Nhi.
Lần này lão quái vẫn xử dụng lối võ công lộn ngược đầu đi bằng hai tay, song hai tay của lão này đi thật nhanh. Càng lúc càng nhanh không còn nhận được thân hình rõ ràng của lão ta nữa.
Bá Đồng Nhi không dám sơ hở. Lão đứng im lìm định thần tập trung nhãn lực để xác định vị trí của đối phương.
Nhưng lão này vẫn như chiếc bóng quay tròn làm cho Bá Đồng Nhi ngơ ngác. Chính trong giây phút này, lão quái như cái lò xo bật người lên hai ngón tay thành song chỉ, nhắm tấn công vào đôi mắt của Bá Đồng Nhi đang còn đứng lưỡng lự, chưa phân biệt được hư ảo.
Với kinh nghiệm từ hai lão trước, Bá Đồng Nhi chỉ còn cách bước xéo bộ thật lớn để né tránh.
Lão này tấn công hụt mục tiêu, nên lại tiếp tục chiến thuật đi bằng hai tay thật nhanh cố ý làm hoa mắt đối phương và bất ngờ tấn công bằng song chỉ.
Đã một lần thoát khỏi độc chiêu của đối phương, Bá Đồng Nhi chợt nhíu mày đứng im lìm, mặc cho đối phương thân hình như cái bóng chạy chung quanh lão mỗi lúc một nhanh. Nhanh đến nỗi bóng lão quái như một vòng ánh bạc bao quanh Bá Đồng Nhi thành một vòng tròn.
Đến lúc này, bỗng Bá Đồng Nhi cười một tiếng lớn rồi thân hình lão cũng lộn ngược đi bằng hai tay. Thấy vậy, lão quái vội bật người lên, nhưng khithân hình lão quái vừa đứng lên thì hai cái chân của Bá Đồng Nhi liên hoàn vút đi.
Chỉ nghe hai tiếng khô khan:
- Bốp! Bốp! Tức thì thân hình lão quái cuối cùng trong bọn Lục Kỳ Nhân như con diều đứt dây bay đi hơn một trượng rơi bịch xuống

trước mặt Đảo Vương, thành cái xác không hồn với chiếc mặt bể nát và lồng ngực gãy cả xương.
Lúc này Bá Đồng Nhi đã đứng lên thì Đảo Vương Chiêu Thế Sử cùng các cận tướng của vị Đảo Vương chạy đến thi lễ và mừng rỡ khôn xiết.
Đảo Vương Chiêu Thế Sử nói với Bá Đồng Nhi:
- Lục Kỳ Nhân là một trở ngại lớn lao mà binh tướng chúng tôi không có cách nào trừ khử được từ năm năm nay. Nay nhờ Bá đại hiệp ra tay trừ khử, Đảo Vương tôi và toàn thể dân hải đảo ghi ơn Bá đại hiệp muôn đời.
Bá Đồng Nhi xua tay lia lịa:
- Đừng đừng! Đảo Vương đừng nói vậy, được choảng nhau với mấy lão quái dị thế này là lão phu đây thích chí lắm rồi. Đừng bao giờ nói ơn với nghĩa mà lão buồn lòng lắm.
Đảo Vương mỉm cười tiếp lời:
- Bá đại hiệp hào sảng dậy vậy chúng tôi xin lãnh ngọc ý của Bá đại hiệp.
Giữa lúc đó thì trận chiến tại nơi này cũng đã chấm dứt, tất cả môn hạ của Viên Thiết Khải đều tử thương bởi loạn tiễn trận được chuẩn bị thật chu đáo của Đảo Vương Chiêu Thế Sử.
Cận tướng Đàm Du Long liền nói với Bá Đồng Nhi:
- Không biết lúc này Trầm đại hiệp đã thanh toán tên Lỗ Tấn chưa? Sao không thấy tăm dạng?
Với nụ cười tin tưởng, Bá Đồng Nhi cương quyết:
- Đàm tướng công cứ yên lòng! Tiểu điệt của lão tánh tình cẩn trọng. Mà nói về võ công thì lão đây còn thua xa tiểu điệt của lão nhiều lắm.
Đảo Vương Chiêu Thế Sử nghe nói thế thì vui mừng ra mặt. Ông ta liền nói:
- Nếu vậy thì Phù Sơn Đảo này sẽ thoát khỏi sự chiếm đoạt của tên ma đầu.
Bỗng vị tể tướng Mạc Phú Hùng khập khễnh bước đến gần bên Đảo Vương góp ý:
- Bẩm Đảo Vương, Bẩm đại hiệp.... gần đây, chúng tôi được tin Viên Thiết Khải đã rời cung điện và đang tu luyện một võ công đặc dị gì đó.... nếu lão ấy thành công thì nguyện ước của chúng ta có hình thành được chăng hay phải muôn đời uất hận?
Bá Đồng Nhi an ủi:
- Chuyện gì phải đến sẽ đến, bây giờ chúng ta tiến về phía cung điện để còn liên lạc với mấy cánh quân của qúi vị nữa chứ.
Đảo Vương Chiêu Thế gật đầu rồi ra lệnh:

- Tể Tướng lo thanh toán nơi đây! Còn ta và Đàm cận tướng cùng theo Bá đại hiệp nhập cung.
Rồi Đảo Vương Chiêu Thế Sử lo lắng:
- Không biết công chúa của ta đã tiến vào cung điện hay chưa. Ta lo lắng qúa.
Cận tướng Đàm Du Long liền tâu:
- Bẩm Đảo Vương, công chúa Chiêu Nhã Quyên đa mưu túc trí và võ công cao cường thì không đến nỗi nào đâu.
Chiêu Thế Sử thở phào đáp:
- Ta mong mỏi như thế! Vị Đảo Vương lại đưa mắt quan sát những xác người chết ngổn ngang và than:
- Đã nhiều binh sĩ anh dũng của ta phải xả thân để đánh đuổi bọn ma đầu cướp đất. Họ hy sinh mà vẫn vui lòng, nên ta cảm phục vô ngần.
Rồi ông ta lại tiếp:
- Tại sao lại có những kẻ xâm lăng như vậy để gây cảnh chết chóc tang thương. Thật lòng người man trá qúa.
Thấy Đảo Vương bi lụy nên Đàm Du Long vội nói:
- Bẩm Đảo Vương, trong hoàn cảnh hiện tại chúng ta cần tiếp ứng để liên lạc, chỉ huy cho thống nhất để tiêu diệt cho bằng hết bọn ma đầu. Vậy xin Đảo Vương tiến lên.
Đảo Vương Chiêu Thế Sử gật đầu:
- Phải! Phải lắm! Rồi ông ta quay sang Bá Đồng Nhi:
- Bây giờ chúng ta tiến vào cung điện chứ Bá đại hiệp?
Bá Đồng Nhi cất tiếng cười sang sảng:
- Đi! Vừa dứt lời cả đoàn người lao đi vun vút....
Trên đường tiến về cung điện, những toán quân của Viên Thiết Khải như rắn không đầu, đều bị tàn sát bởi lòng căm phẫn hận thù của nhóm người Chiêu Thế Sử.
Họ tiến về cung điện với bầu nhiệt huyết, với lòng hân hoan trước cảnh vật đã xa lìa họ hơn năm năm trời lọt vào trong tay bọn ma đầu. Bọn tà đạo đã manh tâm dùng vũ lực chiếm đoạt hòn đảo thân yêu của họ, phá tan một triều đình của một tiểu vương quốc trên một hải đảo mộng mơ.
Họ sung sướng dang tay bước tới để tiếp nhận.
Và một niềm hân hoan đang đến với họ....

Quỷ Kiếm Vương

Hồi 11
Thủy chiến với quái thú

Tiếng tù và rúc lên những hồi ma quái, âm thanh rờn rợn vang động giữa đêm trường hòa lẫn với những tiếng rống khủng khiếp của một loài quái thú.
Sau khi hạ tên Phó Đảo chủ Thần Quyền Lỗ Tấn, Trầm Kha băng mình lao về phía giòng sông lạnh với mục đích tìm nơi luyện công của kẻ tử thù là Bá Hầu Viên Thiết Khải.
Chàng mải miết băng mình như bóng ma chập chờn chỉ trong mấy khắc thời gian đã đến một giòng sông nước chảy im lìm. Nhưng từ lòng sông, một sức lạnh tỏa ra làm cho ai đứng gần mé nước cũng cảm thấy cóng lạnh.
Chàng chợt nhủ thầm:
- Đây là giòng sông lạnh rồi! Rồi chàng chạy dọc theo mé sông qua hai khúc quanh thì bỗng nghe tiếng tù và thổi rúc lên. Không chần chờ, chàng lao mình về phía ấy, chỉ trong khoảnh khắc chàng đã đến nơi và vội ẩn mình sau một cây cổ thụ to lớn cạnh giòng sông.
Vẫn ẩn mình sau tàng cây cổ thụ, chàng đưa mắt quan sát nơi lòng sông, bỗng chàng giật mình nhủ thầm:
- Ồ! Một bầy quái thú đang tử chiến cùng đoàn quân của Chiêu Thế Sử.
Chàng rời cây cổ thụ để tiến tới gần mé sông, thì một cảnh hỗn chiến kinh khiếp đang diễn ra giữa dòng sông lạnh.
Mười chiếc thuyền của quân binh Chiêu Thế Sử với mỗi chiếc có hơn mười người, đang bị một bầy quái thú giống như loài trâu nước bao vây. Loại quái thú này chỉ có một cái sừng ở giữa trán, cái miệng thật dài như loài cá sấu và thân hình thì to đen như loài trâu, đang vẫy vùng tấn công đoàn thuyền thật nguy khốn.
Những chiếc thuyền cố ý phân tán để dẫn dụ loài quái thú rời xa vị trí, nhưng tiếng tù và như những hiệu lệnh bắt buộc chúng tấn công thật có phương pháp, đã kềm mười chiếc thuyền dồn lại nhau và bầy quái thú đang gầm gừ bao vây đoàn thuyền.
Bỗng tiếng tù và thoát lên lanh lảnh, những con quái thú này cũng rống lên những tiếng khủng khiếp và ào ạt tấn công vào những chiếc thuyền đang bồng bềnh trên sóng nước.
Cả một khúc sông nổi sóng.
Tiếng người la gào thét hãi hùng.
Tiếng quái thú gầm rống vẫy vùng xé nước.

Nhưng tất cả không thể lấn áp tiếng tù và quái dị. Những con quái thú như điên dại, hay nói đúng hơn là thi hành đúng đắn mệnh lệnh của tiếng tù và thúc giục, hay hướng dẫn chúng tấn công.
Trong cơn nguy biến vô cùng này, thì bỗng nhiên từ bên kia bờ sông có năm chiếc thuyền nhỏ lướt sóng băng vào chỗ thủy chiến. Trên mỗi chiếc thuyền nhỏ, gồm có ba người đang sẵn sàng chiến đấu.
Trầm kha cứ mải quan sát, chưa biết năm chiếc thuyền nhỏ này thuộc phe nào. Chàng còn đang hoang mang bỗng nghe tiếng quát của một giọng con gái thánh thót:
- Hãy coi chừng quân cướp đảo tấn công.
Lúc này Trầm Kha mới nhận ra giữa vùng mười chiếc thuyền bị bầy quái thú tấn công, có một nàng con gái đang đứng giữa mũi thuyền chỉ huy đoàn thuyền thủy chiến.
Chàng nhủ thầm:
- Nàng này có lẽ là công chúa Chiêu Nhã Quyên.
Chàng vừa nghĩ như thế thì năm chiếc thuyền nhỏ đã đến phía sau bầy quái thú. Chợt một tên trong năm chiếc thuyền nhỏ mới đến này nói lớn:
- Công chúa Chiêu Nhã Quyên hãy đầu hàng ngay đi, nếu như ương ngạnh sẽ không còn một xác người nào lên được trên bờ đất.
Giọng nói của Chiêu Nhã Quyên thánh thót:
- Quân ăn cướp, đêm nay chúng ta quyết liều mạng cùng bọn bay để giải phóng cho Phù Sơn Đảo này.
Giọng cười kiêu ngạo của tên trong thuyền nhỏ vang lên:
- Nàng giải phóng cho Phù Sơn Đảo hay làm nô lệ cho Đảo chủ chúng tôi.
Chiêu Nhã Quyên giọng tức giận mắng:
- Hoặc chúng ta chết đêm nay, hoặc chúng bay không còn xác để chôn trên Phù Sơn Đảo này.
Tên kia lại lớn giọng đắc thắng nói:
- Hiện giờ quái thú thủy trận đã bao vây toàn diện quân của nàng. Nếu biết điều thì hãy xin đầu hàng thì chúng ta cũng rộng lượng và nàng còn được kề cận hầu bên gối của Đảo chủ chúng ta.
Chiêu Nhã Quyên hét to:
- Đừng nói ngông cuồng! Hãy xem đây! Tức thì mười chiếc thuyền của nàng mỗi người xử dụng một cái lao dài nhắm những con quái thú ngâm mình trong giòng sông lạnh mà đồng một lượt tấn công.
Vừa lúc này, tiếng tù và lại trỗi lên cao, đồng thời tiếng lục lạc lại chen vào thành một âm thanh quái dị. Những con quái thú như được hiệu lệnh nên cũng ào ạt tấn công vào những chiếc thuyền như xé

nước, gầm rống kinh hoàng.
Tiếng người hét, tiếng thú gầm, tiếng nước khuấy động một khúc sông, hỗn độn trong trận thủy chiến giữa người và quái thú trông thật tàn khốc vô cùng.
Trầm Kha theo dõi trận thủy chiến mà thầm thán phục cho những con quái thú, tấn công một cách hết sức khéo léo, có phương pháp, chứng tỏ đã được huấn luyện một cách kỹ càng thuần thục.
Tiếng tù và hợp với tiếng lục lặc như một sức hút vô biên khiến những con quái thú đem mọi mánh khóe đánh với người một cách hữu hiệu. Đã có hai chiếc thuyền bị quái thú đánh đắm và những người trong thuyền này đang cố gắng vẫy vùng chiến đấu.
Chợt chiếc thuyền của nàng công chúa Chiêu Nhã Quyên đột nhiên chao đi và lật úp liền.
Những tiếng la ó chưa thoát khỏi cổ họng đã chìm vào lòng nước tức thì. Một vùng nước hỗn loạn vì đôi bên đang phân tranh với nhau.
Trầm Kha thật kinh ngạc vì không hiểu lý do nào mà chiếc thuyền của nàng công chúa đột nhiên bị lật úp. Chàng còn đang phân vân thì đã thấy từ trên giòng nước, một con thuyền thật lớn đang lù lù tiến đến và tiếng tù và cũng thoát ra từ chiếc thuyền này.
Trong thuyền loáng thoáng năm sáu người. Cùng lúc này con thuyền chợt ngừng lại, tức thì từ dưới mặt nước có bốn năm người vọt lên thuyền. Một người trên thuyền hỏi:
- Mang được nàng lên chứ?
- Vâng! Người vừa trả lời cả thân hình đều được mặc một bộ đồ để lặn, đang đặt một chiếc bao xuống sàn thuyền và vội vàng mở ra.
Tên này vừa mở vừa nói:
- Chiêu Nhã Quyên công chúa đã ở trong tay ta. Vậy hãy ra lệnh cho quái thú tàn sát bọn kia đi.
Trầm Kha lúc này không thể chần chờ được nữa nên vội lấy mấy nhánh cây, rồi tung thành hàng dài ra gần chiếc thuyền, và nhanh như ánh sao xẹt, chàng mượn những nhánh cây này để dùng thượng đẳng khinh công, lao vút vào con thuyền to lớn kia.
Vừa đặt chân nơi mũi thuyền, Trầm Kha đã thấy hai tên trong thuyền tung ra hai ngọn đao, một trên một dưới nhằm chém vào người chàng. Trầm Kha vội tung người để tránh thoát và như con chim ưng từ trên chụp xuống với ngọn trường kiếm trong tay chàng loang loáng xé không gian rít lên. Tức thì hai tên kia ré lên khủng khiếp:
- Á! Ối! Cùng với tiếng la, hai thây người ngã chết trên mạn thuyền.
Thế là một sự báo động vang lên. Những tên còn lại trong thuyền ùa ra vây công Trầm Kha.

Không thể chần chờ được nữa, chàng xử dụng tuyệt chiêu của kiếm pháp, tức thì hơn sáu tên nữa phải giẫy chết. Còn lại hai tên mặc bộ áo quần lội nước đang giữ chặt lấy nàng công chúa Chiêu Nhã Quyên đang nằm bất động vì bị chúng điểm huyệt. Nàng chỉ mở đôi mắt đen huyền thật to kinh ngạc.
Cạnh tên giữ lái thuyền là một lão già râu tóc đỏ hoe hoe, vẫn im lặng thổi tù và để điều khiển bầy quái thú, đang mở những đợt tấn công khốc liệt làm cho đám bộ hạ của nàng công chúa Chiêu Nhã Quyên phải bị nhiều thiệt hại.
Tên giữ công chúa hăm dọa:
- Nếu ngươi bước thêm bước nữa, ta sẽ giết nàng công chúa này ngay.
Trầm Kha nghe hắn nói phải khựng lại ngay, nhưng chàng đáp:
- Tại sao ngươi lại bắt nàng này để làm gì?
Hắn cười hăng hắc đáp ngay:
- Để làm gì hà hà hà....
Hắn đang cười đắc ý như quên cả đối phương, nên trong giây phút sơ hở đó, thì như ánh chớp, ngọn trường kiếm của Trầm Kha đã xuyên vào cổ họng hắn.
Một giòng máu theo tiếng nức nghẹn ngào của hắn vọt ra đỏ ối, đổ vào người công chúa Chiêu Nhã Quyên làm đôi mắt long lanh của nàng phải nhắm lại trong giây phút kinh hoàng, và đồng thời thân hình nàng rơi ngã xuống mặt sàn thuyền.
Không chút chậm trễ, tên còn lại liền tung ngọn đao theo thế đảo bạt thùy liễú đưa ngọn đao từ sau cuốn một vòng về phía trước nhằm trung bộ của Trầm Kha tấn công.
Chàng vừa dự định đỡ lấy nàng Chiêu Nhã Quyên nhưng ngọn đao hiểm độc phóng ra nên chàng đành bước chéo sang nửa bước, đốc kiếm chàng đánh theo mạch môn huyệt của tên này, đồng thời ngọn cước của chàng quất mạnh vào khí hải huyệt của hắn làm cho toàn thân hắn như chiếc pháo vọt khỏi con thuyền lao xuống sông chìm lỉm.
Chàng vừa hạ xong tên này, dự định tiến đến tiêu diệt lão già điều khiển quái thú trận bằng tù và, nhưng vừa dớm người đến, tức thì từ trong lòng bàn tay lão thổi tù và vùng ra một loạt ánh bạc chập chờn.
Thật là một điều bất ngờ và nguy hiểm vô cùng, bởi ám khí đang lấp lánh dưới trăng mờ chụp vào người Trầm Kha. Trước nguy hiểm này, chàng chao người đi và chiếc nón rộng vành của chàng đã lấy xuống quay thành vòng tròn kín đáo thâu lấy lớp ánh bạc của đối phương.

Nhưng cùng lúc này, lão thổi tù và vụt lao người dẫm lên những đám bèo đang trôi trên mặt nước phi thân để vào bờ. Trầm Kha liền tung chiếc nón miệng hét lớn:
- Trả cho ngươi đây! Lúc này con thuyền đã gần kề với bầy quái thú nên chàng giục:
- Vậy xin công chúa hãy lái thay tôi để tôi giết mấy con quái thú này.
Tức thì muôn ánh bạc thổi về phía lão già thổi tù và, nhưng cũng trong lúc ấy, tên giữ lái thuyền thấy lão thổi tù và lao chạy, nên hắn ta cũng liền bỏ tay lái lao người theo. Nhưng ác thay, trong lúc đó lớp ám khí được Trầm Kha phóng ra, thì hắn vô tình đưa thân ra làm bia lãnh tất cả.
Một tiếng la thảm khốc vang lên cùng với thân hình hắn rơi tòm xuống lòng sông chết theo nước cuốn. Cũng nhờ thế mà lão thổi tù và thoát chết và đang ẩn mình vào nơi bờ đất.
Trầm Kha thấy vậy định đuổi theo, nhưng chợt nghĩ đến nàng công chúa Chiêu Nhã Quyên nên dừng chân.
Chiếc thuyền không người lái nên quay lòng vòng theo chiều nước cuốn. Còn nàng công chúa của Hải Đảo đang nằm im bất động trên sàn thuyền.
Trầm Kha vội giải khai huyệt đạo cho nàng, tức thì nàng tỉnh lại ngay. Nàng vội đứng dậy nhìn chàng cất tiếng ngọt ngào:
- Xin đội ơn ân nhân cứu mạng.
Nhưng vừa lúc này tiếng gào thét của người và quái thú thật ồn ào vì chiếc thuyền đã trôi gần tới nơi xảy ra trận ác đấu giữa người và thú.
Trầm Kha không thể nói gì khách sáo, chàng vội chụp chiếc tay lái để đưa con thuyền vào giữa trận chiến. Vừa lái chàng vừa nói với nàng:
- Công chúa biết lái thuyền không?
Nàng đáp ngay:
- Dạ biết! Nàng lanh lẹ giữ tay lái và nhìn Trầm Kha nhỏ giọng:
- Ân nhân hãy thận trọng. Loài quái thú này khôn ngoan và mãnh liệt vô cùng.
Trầm Kha gật đầu:
- Xin công chúa hãy an tâm.
Chàng vừa bước tới mạn thuyền thì nàng gọi:
- Ân nhân! Trầm Kha vừa quay vào vừa hỏi lại:
- Công chúa có điều gì muốn nói ư?
Nhưng chợt bắt gặp đôi mắt long lanh trên khuôn mặt trái soan thật đẹp, thoáng nét lo lắng.... nên chàng không nói nữa. Trong khi giọng ngọt ngào của nàng công chúa dặn dò:
- Xin ân nhân bảo trọng thân.

Chàng chỉ gật đầu....
Vừa lúc đó một chiếc trong năm chiếc thuyền của địch vọt tới, Trầm Kha nhún mình bay vọt tới con thuyền này, đồng thời thanh trường kiếm trong tay chàng như ánh bạc lóng lánh, xử dụng tuyệt chiêu khi vừa đặt chân vào mé thuyền địch.
- Á! - Ối! Tiếp theo hai tiếng la tuyệt vọng là hai thân người rời tòm xuống giòng sông. Một tên còn lại thấy vậy vội đâm thẳng mũi đao vào người Trầm Kha, nhưng cũng như hai tên kia, ngọn đao của gã chưa chạm vào người Trầm Kha thì ngọn trường kiếm đã chém xả vào thân hình hắn và hắn cũng bị hất rơi luôn xuống giòng nước sông lạnh buốt.
Không thể chần chờ một giây phút nào được nữa, Trầm Kha liền vận lực để đưa con thuyền nhỏ lướt trên mặt nước tiến gần tới bốn con thuyền nhỏ còn lại của địch.
Sở dĩ chàng định sẽ triệt hạ những người ở bốn con thuyền này là vì tiếng lục lạc của chúng như sức mạnh huyền bí, làm động lực thúc đẩy những con quái thú tung hoành.
Những con quái thú này hễ thấy xác người vừa tầm liền dùng cái sừng độc nhất ở giữa trán đâm cho nát mới thôi, vì thế những người của phe nàng công chúa đã có nhiều người bị thiệt mạng làm mồi cho những con quái thú này xâu xé.
Trước cảnh tượng này, nếu để lâu, sự thiệt hại chắc chắn sẽ làm tiêu hao nhân lực của phe nàng công chúa. Nên Trầm Kha phải vận dụng toàn lực với những tuyệt chiêu kiếm pháp đã làm khiếp đảm giang hồ để thanh toán một cách mau lẹ những người trên năm chiếc thuyền nhỏ.
Một chiếc.. Hai chiếc.. Ba chiếc.. Bốn chiếc.. Rồi chiếc cuối cùng của lực lượng phe Viên Thiết Khải cũng chỉ còn thuyền không. Tiếng lục lạc không còn rộn rã phụ họa với tiếng tù và để kích thích bầy quái thú làm cho chúng hung hăng khủng khiếp hơn.
Hơn nữa, mỗi lần giết một mạng địch nhân, Trầm Kha liền lựa thế tung vào đầu những con quái thú này để chúng dày xé mà không có thì giờ tấn công những người của phe nàng công chúa.
Nhưng khi chàng hạ sát tất cả những địch nhân trên năm con thuyền nhỏ, thì những con quái thú này không còn xác người để dày xé nên chúng lại tiếp tục tấn công những người của phe công chúa Chiêu Nhã Quyên.
Những tiếng la khủng khiếp vang lên, lẫn lộn tiếng người cũng như tiếng thú. Nhưng tất cả cũng không lấp được tiếng tù và vang lên cả một vùng.

Một khúc sông máu chan hòa làm đỏ cả lòng sông.
Trầm Kha đưa mắt nhìn thật nhanh nhận thấy có gần một nửa số thuyền và người của công chúa Chiêu Nhã Quyên đã bị loài quái thú phá hoại và dày xé.
Tuy nhiên cũng có ba con quái thú đã bị họ giết chết. Trầm kha nhìn lại chỉ thấy còn có sáu con quái thú đang hung hãn dồn ép bọn người còn lại.
Tiếng tù và lại như thúc giục chúng liều lĩnh hơn, nên chàng định quay lên bờ để tiêu diệt lão thổi tù và, tức nhiên loài quái thú này sẽ không còn hung hăng lợi hại nữa.
Song chàng lại sợ rằng sẽ mất nhiều thời gian để tìm ra lão ta, thì đoàn người còn lại của Chiêu Nhã Quyên sẽ làm mồi nốt cho sáu con quái thú này.
Vì thế, chàng liền đẩy chiếc thuyền đến gần một con quái thú và nhanh như chớp chém sả vào giữa cổ nó. Con thú này bị tấn công bất ngờ nên lãnh trọn một đường kiếm đứt gần lìa cổ, máu tuôn ra như suối hòa với nước sông làm đỏ ngầu mặt nước. Con quái thú trước khi chết cũng đã vẫy vùng làm nước và máu văng tung tóe cả một vùng.
Giữa lúc ấy, một con quái thú khác dùng chiếc sừng đâm ngang làm lật úp con thuyền của Trầm Kha đang đứng. Chàng lanh lẹ vọt mình lên cao và từ trên ngọn kiếm như ánh sao xẹt vút vào đôi mắt một con quái thú gần đó. Đồng thời, chàng rơi đạp trên lưng nó để lấy điểm dựa, và búng người sang một chiếc thuyền con đang trôi gần đó.
Lúc ấy con quái thú bị mù cả đôi mắt nên nó điên tức lên húc bừa bãi, không phân biệt người hay đồng bọn nó.
Tiếng tù và lại đổi điệu luôn mấy lượt cố điều động những con còn lại vây hãm Trầm Kha, nhờ thế mà bọn người của công chúa Chiêu Nhã Quyên được dịp rảnh rang chạy thoát tất cả về thuyền lớn.
Thấy hạ loài quái thú này bằng phương pháp làm mù đôi mắt của chúng để chúng tự tàn sát lẫn nhau có vẻ hữu hiệu, nên khi thấy bốn con thú còn lại vây bốn mặt cùng tấn công vào, chàng nhíu mày chờ đợi.
Bốn cái sừng cùng bốn cái miệng dài há hốc đầy răng nhọn chơm chởm của chúng vun vút lao tới. Đợi đến lúc bốn phía bốn con thú húc lại thật gần, chàng như chiếc pháo thăng thiên, vút người lên cao rồi mượn đà những chiếc thuyền hay những miếng ván trôi lờ đờ gần đó để làm điểm tựa lao về phía chiếc thuyền lớn của công chúa Chiêu Nhã Quyên.

Khi chàng lao về chiếc thuyền lớn, tức thì những con quái thú đã trật mồi nên lập tức lướt nước lao về phía chàng. Khi Trầm Kha lên đến chiếc thuyền lớn, chàng nói nhanh:
- Bẻ cho tôi mượn tám ngọn lao! Tức thì mọi người bẻ ngay những chiếc lao dài để lấy khúc ngọn bằng thép sáng ngời đưa cho chàng ngay.
Vừa lúc đó bốn con quái thú lao tới vùn vụt, nhưng bỗng nhiên có hai con lại lặn xuống chỉ còn hai con lướt tới. Không thể chậm trễ, chàng liền tung bốn ngọn mũi lao như ánh chớp.
- Phập! Phập! Phập! Phập! Rồi những tiếng rống kinh khiếp tiếp theo của hai con thú bị những mũi lao đâm mù đôi mắt và chúng vùng vẫy xé nước.
Trong lúc đó, Trầm Kha hét lớn:
- Cho thuyền vào bờ khẩn cấp! Tức thì hơn năm mươi người chèo mạnh và con thuyền lướt trên mặt nước lao vào bờ. Khi con thuyền vừa rời vị trí thì hai con quái thú cũng vừa ngóc đầu lên để đâm vào thuyền, nhưng không ngờ thuyền đã rời vị trí.
Chúng còn đang ngơ ngác thì:
- Véo! Véo! Véo! Véo! Bốn ngọn lao lại cắm phập vào đôi mắt của chúng.
Đau đớn vì bị đui cặp mắt nên chúng vùng vẫy cắn xé nhau giữa giòng sông lạnh loang máu đỏ hồng.
Con thuyền lớn cũng vừa lướt đến bờ.
Trầm Kha vội tung người vào bờ trước tiên và vội phóng mình đi thêm mấy trượng để tìm lão già xử dụng tù và.
Chàng vội phóng mình lên một cây cổ thụ để dễ bề quan sát, bỗng nghe tiếng kêu:
- Tiểu điệt tìm ai đó?
Trầm Kha quay nhìn về phía xa xa thì thấy Bá Đồng Nhi và một nhóm người chạy đến. Chàng đợi họ đến gần liền nói:
- Tiểu điệt tìm lão già xử dụng tù và! Bá Đồng Nhi hỏi lại:
- Lão già xử dụng tù và?
- Đúng rồi! - Có lẽ là lão ấy! - Lão nào?
- Cái lão mà thúc thúc mới vừa gặp đây.
- Ở phía nào?
Bá Đồng Nhi vừa chỉ vừa nói:
- Lão ấy chạy về hướng này! Trầm Kha nói nhanh:
- Để tiểu điệt đuổi theo lão ta.
- Để làm gì?
- Giết lão! - Giết lão?

- Đúng! - Tại sao lại giết lão?
Vừa lúc đó, công chúa Chiêu Nhã Quyên và đoàn người của nàng cũng đã lên tới cũng như Đảo vương Chiêu Thế Sử và binh tướng của ông ta cũng đã đến nơi.
Trầm Kha vội nói nhanh với Bá Đồng Nhi:
- Tại sao thì xin thúc thúc hãy hỏi công chúa Chiêu Nhã Quyên thì rõ. Bây giờ để tiểu điệt đuổi theo lão ấy mới được.
Nói xong, không đợi Bá Đồng Nhi trả lời, thân hình chàng như vệt khói mờ lao vút đi theo hướng lão xử dụng tù và.
Bá Đồng Nhi vừa dậm chân vừa la:
- A! Tiểu điệt....
Nhưng bóng chàng đã mất hút vào hàng cây phía trước.
Vừa lúc đó Đảo vương Chiêu Thế Sử chạy lại hỏi:
- Bá đại hiệp, chuyện gì vậy?
Bá Đồng Nhi đưa mắt tìm công chúa Chiêu Nhã Quyên rồi đáp:
- Tiểu điệt của lão tìm đuổi theo một lão già.
Đảo vương vụt hỏi:
- Để làm gì?
Bá Đồng Nhi lắc đầu rồi nhìn công chúa Chiêu Nhã Quyên chợt hỏi:
- Xin lỗi cô nương đây là công chúa Chiêu Nhã Quyên phải không?
Nàng công chúa cúi chào Bá Đồng Nhi rồi đáp:
- Thưa Bá đại hiệp, tiện nữ là Chiêu Nhã Quyên. Bá đại hiệp có điều chi dạy bảo?
Lão xua tay rồi hỏi:
- Tiểu điệt của ta rượt lão già xử dụng tù và để giết lão ấy, nhưng hỏi nguyên do, hắn nói là hãy hỏi cô nương là rõ ngọn nguồn, như thế có đúng không?
Chiêu Nhã Quyên giọng nhẹ nhàng:
- Có phải Bá đại hiệp nói đến người áo xám đội chiếc mũ rộng vành đó không?
- Đúng rồi! Chính nó đấy! - Mà chàng thanh niên đó là ai?
- Là tiểu điệt của lão! Là Trầm Kha chứ ai?
Với giọng ngạc nhiên, Chiêu Nhã Quyên hỏi lại:
- Chàng đó là Trầm Kha?
- Đúng rồi! Nàng công chúa đảo mắt nhìn về phía xa nói:
- Chàng là ân nhân của tiểu nữ.
Lúc này Đảo vương Chiêu Thế Sử cũng xen lời:
- Như vậy là....
Ông ta chưa dứt lời thì Chiêu Nhã Quyên tiếp:
- Thưa phụ vương, cánh quân của con đi đường thủy, không may

gặp bầy quái thú nên phải tử chiến với chúng. Song chúng hung hăng và khôn ngoan quá, vì có lão già thổi tù và điều khiển đã làm thiệt hại khá nhiều quân của chúng ta. Hơn nữa người của chúng độn thủy đánh úp thuyền con và bắt cóc con....
Đảo vương chận lời:
- Chúng bắt được con ư?
Chiêu Nhã Quyên chớp chớp đôi mắt trả lời:
- Thưa vâng, chúng bắt con mang về thuyền của chúng, may lúc ấy có chàng.... ân nhân cứu con và hơn thế nữa giết sạch người của bọn chúng trên năm thuyền cùng tiêu diệt bầy quái thú, nên lão già thổi tù và sợ hãi bỏ chạy là vậy đó.
Bỗng có nhiều tiếng rống khủng khiếp và tiếng ầm ầm của sóng nước vang lên nên vị Đảo vương liền hỏi:
- Tiếng gì vậy?
Công chúa Chiêu Nhã Quyên mỉm cười đáp:
- Những con quái thú đã bị vị ân nhân phóng lao làm đui đôi mắt nên chúng cắn xé nhau đấy.
Bá Đồng Nhi nghe vậy thích chí qúa reo lên:
- Ồ! Hay quá! Hay quá! Ta ra xem đi! Vừa nói lão vừa chạy ra mé sông nhìn lũ quái thú cắn xé nhau trước khi chết....
Những người kia thấy Bá Đồng Nhi tiến về phía mé sông họ cũng chạy theo. Lão quay về phía công chúa nói:
- Vụ này mà không có lão để đùa cho vui tức thật! Tức thật! Những người hiện diện thấy lão vui tính như vậy cũng phải vui lây....
Đảo vương liền hỏi qua sự thiệt hại và sau khi kiểm điểm thấy đã phải thiệt mất gần ba mươi người.
Tuy Đảo vương buồn lòng nhưng cũng còn may mắn nếu không....
Vị Đảo vương không nghĩ đến hết ý mà quay hỏi Bá Đồng Nhi:
- Mọi nơi đều được bằng an, chỉ còn lão Bá Hầu Viên Thiết Khải không biết lão trốn nơi nào?
Chợt công chúa Chiêu Nhã Quyên góp ý:
- Hay là chúng ta theo hướng vị ân nhân để tiếp ứng người có nên chăng?
Vị Đảo vương gật đầu:
- Điều này phải lắm! Lão đại hiệp nghĩ sao?
Bá Đồng Nhi nhìn mọi người một lượt rồi đề nghị:
- Theo ý lão phu thì Đảo vương và công chúa nên chọn một ít người đi theo thôi, còn bao nhiêu cho về cung điện trấn giữ....
Vị Đảo vương gật đầu:
- Lão đại hiệp dạy rất phải! Thế rồi vị Đảo vương chọn gần mười

người cùng ông ta và công chúa theo Bá Đồng Nhi tiến về hướng Trầm Kha....

Quỷ Kiếm Vương

Hồi 12
Phù sơn đảo chủ

Sau khi rời đám người của công chúa Chiêu Nhã Quyên và Bá Đồng Nhi, Trầm Kha liền phóng người vun vút về hướng Bá Đồng Nhi chỉ dẫn để đuổi theo lão già xử dụng tù và.
Càng chạy xa, con đường hai bên là những sườn đồi cao vòi vọi, cây cối um tùm. Chàng than thầm:
- Nếu thế này thì làm sao ta tìm ra tông tích của lão này! Tuy nhiên, chàng vẫn vận dụng khinh công tuyệt kỹ và vận lực nhãn quang cho nhìn rõ trong đêm trăng. Tuy ánh trăng không được tỏ rạng cho lắm bởi những đám mây che, song không phải là điều trở ngại đối với những tay cao thủ võ lâm.
Vì vậy Trầm Kha cứ phóng mình về phía trước.
Rồi chàng chợt dừng lại quan sát và nghĩ thầm:
- Có thể ta theo dõi lão này để tìm ra nơi ẩn náu của tên Đảo chủ. Bởi vì tất cả mọi nơi môn đồ của lão đã bị giết sạch, tất nhiên lão xử dụng tù và này chỉ còn cách trốn chạy về với chủ hắn.
Vừa nghĩ chàng vừa thoát đi như vệt khói.
Bỗng có tiếng cười có vẻ thách thức vang lên ở phía mé tả. Trầm Kha liền chuyển mình về hướng tiếng cười như ánh chớp. Thoát qua mấy dãy cây cao, chàng chợt nhìn thấy ở phía trước mặt, xa xa một bóng người đang cố chạy trốn.
Trầm Kha lập tức thi triển thượng đẳng khinh công, quyết bắt cho kỳ được bóng người phía trước. Nhưng khi chàng càng tăng tốc độ thì bóng người phía trước cũng tăng tốc độ theo và khoảng cách giữa chàng và bóng người phía trước vẫn chưa thâu ngắn lại được.
Chàng ngạc nhiên rồi chú ý về lối khinh công của bóng người phía trước, chàng tự nhủ:
- Cước pháp người này thật khủng khiếp. Trên giang hồ hiện nay không mấy người có cước pháp thượng thừa như thế này.
Rồi chàng lại suy nghĩ tiếp:
- Bóng người này đúng là lão già xử dụng tù và, mà với cước pháp này thì chỉ có Thượng Phi Hà Qui Chúc mới có thân pháp này.

Nghĩ thế nên chàng cất tiếng gọi:
- Thượng Phi Hà Qui Chúc lão tặc, ngươi trốn nơi nào cho khỏi tay ta.
Bóng người phía trước liền khựng lại, thì Trầm Kha tăng thêm cước bộ vụt lao đến như mũi tên bắn nên đã gần tới phía trước.
Chợt bóng người này cất tiếng cười rồi hỏi:
- Trầm Kha, không ngờ ngươi cũng có kiến thức uyên thâm đến thế!
Lão ấy vừa đáp vừa chạy nên Trầm Kha vẫn đuổi theo và đáp:
- Có gì gọi là kiến thức uyên thâm?
- Vì ngươi nhận diện được cước bộ khinh công của ta để suy luận ra danh tánh của ta phải không?
- Quả không sai! - Vậy ngươi hãy cứ đuổi nữa xem nào! Lão nói xong liền xử dụng tột bực tuyệt kỹ khinh công độc đáo của lão phóng như bóng ma về phía trước.
Trầm Kha vội quát lên:
- Ta không ngờ Thượng Phi Hà Qui Chúc lại là một kẻ khiếp nhược như thế.
Thượng Phi Hà Qui Chúc vừa chạy vừa đáp:
- Trầm Kha, ngươi có gì là tài giỏi? Đâu phải ta không dám động thủ với ngươi, nhưng hiện giờ ta đang cần đến một việc khác nên không thể đứng lại đương đầu với ngươi.
Lão thốt xong tức thì gia tăng tốc độ như vệt khói lao đi. Phía sau, Trầm Kha quyết bắt cho kỳ được lão này nên cũng lập tức gia tăng thêm công lực, đề khí đuổi theo. Hai bóng người như điện xạ lưu tinh, vùn vụt như chớp về phía núi non cây cối um tùm.
Trước mặt họ, lại hiện ra vùng núi non chập chùng, hai bên vách đá cao vút, đường cốc quanh co như rắn bò.
Lão Thượng Phi Hà Qui Chúc tận lực thi triển thân pháp khinh công thượng thừa, liền một hơi uốn khúc bốn năm lần, tung bay như một bóng ma nhẹ nhàng, chập chờn trong vùng núi chập chùng như cố bỏ Trầm Kha ở phía sau.
Bỗng nhiên, đến một con đường núi nhỏ hẹp, bóng hình của Lão Thượng Phi Hà Qui Chúc mất hút một cách đột ngột.
Từ lúc nãy tới giờ, Trầm Kha muốn bám sát để cố ý dò xem lão ta chạy trốn nơi nào. Nhưng chàng không ngờ lão ta đột nhiên biến đi một cách kỳ lạ như thế này, nên chàng liền vận dụng toàn bộ công lực, thi triển khinh công để nhảy lên, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của lão ta đâu cả.
Chàng dừng lại quan sát nhưng vẫn không tìm ra dấu vết. Hơn nữa quãng đường núi này vừa cao vừa trơn trượt, khinh công dẫu có cao

siêu đến đâu đi nữa, cũng khó mà trèo lên được tới đỉnh.
Vả lại, quãng đường này trông xa tắp, vẫn vắng vẻ không một bóng người nên Lão Hà Qui Chúc quyết không thể nào chỉ trong chớp nhoáng đã chạy ra khỏi cốc được.
Trong lòng vô cùng kinh dị, Trầm Kha cho rằng sự mất tăm biệt tích đột ngột của Lão Thượng Phi Hà Qui Chúc là do hai bên vách đá, rất có thể có riêng một huyệt động bí mật mà lão quỉ đang ẩn nấp trong ấy. Hoặc lão ta đang ẩn mình trong những tảng đá hay kẽ hở nào đấy.
Ngay khi ấy, Trầm Kha bỗng trừng sáng hai mắt.
Thì ra trong cốc khẩu, có rất nhiều những đống đá chi chít chụm lại hoặc rải rác khắp nơi. Những đống đá này mới nhìn thoáng qua hình như do thiên nhiên tạo thành, nhưng quan sát kỹ lưỡng sẽ nhận thấy có bàn tay của con người sắp xếp.
Vì lúc đầu Trầm Kha cố tâm quan sát với mục đích tìm kiếm tung tích của lão Hà Qui chúc, nên chàng không mấy để ý về sự kỳ lạ của những đống đá này. Bây giờ, sau khi đã chú tâm quan sát, chàng bỗng phát hiện những đống đá ấy không phải tự nhiên mà có, mà vì có bàn tay nhân tạo mới tàng ẩn một thứ kỳ môn trận pháp vô cùng kỳ diệu như thế.
Sau khi phát hiện ra điều này, Trầm Kha nhếch mép cười thầm:
- Lão Thượng Phi Hà Qui Chúc thật đa mưu ngụy kế. Lão muốn ta bị vây nơi trận pháp này nên đã cố tâm dẫn dụ ta vào tận nơi đây.
Giờ đang đứng trước cạm bẫy, chàng vẫn bình tâm, rồi liền tiến vào, quyết tìm cho bằng được lão già quỉ quyệt nầy vì chàng nghi quyết rằng lão ta ắt hẳn là cánh tay đắc lực của Viên Thiết Khải. Vì thế mà chàng phải diệt lão này mới tìm ra lão Bá Hầu mà trả mối gia thù.
Nghĩ tới mối gia thù, Trầm Kha mặt đầy sát khí, chàng nhướng cao đôi mày kiếm sắc sảo, thản nhiên thong thả bước tới trước một tảng quái thạch rồi bước ngang qua phía trước mặt một đống đá vụn chồng chất.
Lạ thay, Trầm Kha vừa bước vào thạch trận, chàng thấy cảnh sắc trước mặt đột nhiên biến thành những đám mây khói quyện vào nhau bay kỳ ảo. Lúc còn đứng ở ngoài trận, chàng chỉ trông thấy chung quanh vô số đá vụn, đá lớn. Nhưng hiện giờ đâu đâu cũng là những hòn quái thạch khẳng khiu, hình thù quái dị, lởm chởm xoay quanh không biết đâu là đường ra.
Trước mặt như thế, sau lưng cũng không khác gì. Trầm Kha ngước đầu nhìn lại môn lộ vừa rồi mà chàng đã bước qua cũng đã biến mất.
Chàng cảm thấy lúc bấy giờ hình như chàng đang đứng trong một

khu rừng mênh mông mù mịt.
Thật là một biến cố kinh hồn.
Tuy đã từng tham khảo qua những kỳ môn trận pháp, nhưng Trầm Kha trông thấy thạch trận hiện tại đã biến hóa một cách thần kỳ, tự nhiên chàng càng tăng thêm sự cảnh giác.
Cũng bởi chàng cần phải nhìn rõ sự biến hóa của trận thế, rồi mới tìm cách hóa giải, chàng liền ngầm vận công lực, ngưng công hộ thân đi lần tới từng bước một cách thận trọng.
Trầm Kha đi được giây lát theo sự phối hợp phương vị của sinh môn tử môn, và phương hướng để dò tìm hình thức của trận pháp để có thể giải phá. Chàng vận dụng trí óc để phối hợp những loại trận pháp hầu tìm lối ra. Bỗng chàng tự reo thầm:
- Ồ! Đây là Ngũ Âm Hóa Thiên Trận . Một trận pháp phối hợp thật khéo léo giữa Âm Địá và Thiên Dương để kết hợp lại một cách kỳ ảo biến hóa khôn lường.
Bỗng có tiếng âm ma vọng tới:
- Tên súc sanh! Ngươi tới đây là cùng địa tuyệt mạng rồi. Không hy vọng gì tháo thoát đâu.
Trầm Kha bực tức hét lên:
- Ngươi có phải là Bá Hầu Viên Thiết Khải không?
Giọng âm ma lại vang vang:
- Đúng đấy! Đã gặp ta thì ngươi đã bỏ xác rồi.
- Ta đợi ngươi thi hành qủy kế đây! - Không cần ta nhọc sức, trận đồ này sẽ nhốt ngươi tới chết rục.
- Láo khoét! - Thực tế sẽ trả lời cho ngươi.
- Ta sẽ phá tan trận đồ của ngươi cho ngươi xem.
- Ta chờ đợi đây.
Chấm dứt câu nói là một chuỗi cười ma quái khinh mạn vang lên rồi im bặt. Trong khi đó, Trầm Kha quyết ý thi hành, quyết giải phá những yếu điểm của trận pháp, hầu mau chóng tìm gặp lão Bá Hầu Viên Thiết Khải để đòi món nợ máu. Vì vậy mà chàng cứ lẳng lặng tập trung ý thức theo từng bước để giải phá trận đồ.
Chàng chiếu theo điệu lý thuận nghịch tương quan, tương sinh tương khắc để đi xuyên qua các nơi trong thạch trận. Bước chân của chàng càng nhanh hơn, rồi chạy nhanh như gió vòng quanh khắp nơi trong thạch trận.
Khi chàng sắp sửa qua hết trận pháp này thì trước mặt chàng bỗng bừng sáng, trên không mây khói bay tan, hiện ra một lão quái gầy ốm đang đứng trên một tảng đá bằng thật lớn. Phía sau còn có lão già xử dụng tù và tức là Thượng Quan Hà Phi chúc cùng hai tên môn hạ

nữa.
Lửa giận hừng hực, chàng quát lên:
- Viên Thiết Khải, giờ đây ngươi không thể trốn được nữa rồi chứ?
Lão quái gầy ốm cười hăng hắc:
- Khá! Khá lắm! Không ngờ ngươi phá được Ngũ Âm Hóa Thiên Trận của ta....
- Nhưng ta với ngươi nói về thù thì ta thù ngươi chứ sao ngươi lại thù ta?
Trầm Kha chận lời:
- Chuyện đó không quan trọng, mà việc lấy mạng ngươi là điều quan trọng mà ta cần phải thi hành ngay bây giờ.
Bá Hầu Viên Thiết Khải giọng cao ngạo:
- Ngươi là tên háo sát từ lục địa lạc loài ra đây để làm gì?
- Ta từ nơi lục địa ra đây tìm ngươi để trả mối gia thù! Giọng kinh ngạc, Viên Thiết Khải hỏi lại:
- Trả mối gia thù?
- Đúng! Cất tiếng cười sang sảng chàng đáp:
- Dưỡng tử của ngươi là kẻ ôm mộng lớn nhưng đã đi vào con đường sai lạc.
Bá Hầu Viên Thiết Khải chặn lời:
- Tại sao sai lạc?
Cất tiếng cười gằn Trầm Kha đáp:
- Hắn cũng như ngươi vậy! Viên Thiết Khải căm giận quát lớn:
- Láo! Dưỡng tử của ta là kẻ tài ba xuất chúng, nhưng nó bị thảm tử có lẽ ngươi âm mưu ám hại lén lút phải không?
Trầm Kha lại cười khinh khi:
- Chuyện ám hại lén lút một cách hèn hạ chỉ có bọn ngươi là chuyên môn xử dụng. Không những ngày nay mà chính ngươi đã làm hơn mười năm về trước.
Viên Thiết Khải hơi áy náy hỏi lại:
- Ngươi nói thế nghĩa là sao?
- Không có gì khó hiểu! - Thế nghĩa là....
Lão ta chưa nói dứt câu, Trầm Kha đã ngắt lời lão, chàng tiếp:
- Là chính ngươi đã nhúng tay vào vụ thảm sát toàn gia Nhứt Chỉ Công Trầm Lịch Nhưỡng.
Bá Hầu Viên Thiết Khải bỗng sững sờ giọng ú ớ:
- Vậy ngươi đây là gì của Trầm Lịch Nhưỡng?
Bước đến hai bước, Trầm Kha thong thả đáp:
- Nhất Chỉ Công Trầm Lịch Nhưỡng là cố phụ của ta! - Cố phụ của ngươi?

- Không sai! Lão ta thoáng rung động thân hình, rồi lấy lại bình tĩnh. Lão gật gù đáp:
- Được, ngày trước ta đã nhúng tay vào vụ thảm sát phụ thân ngươi mặc dầu lúc đó ta chưa luyện được Tuyệt mệnh kiếm pháp , nhưng cha ngươi cũng bỏ mạng. Ngày nay ngươi dại dột đưa mạng đến đây để cho ta có dịp thí nghiệm pho kiếm pháp vừa mới luyện xong.
Nói xong lão cất tiếng cười như tiếng chó tru hồn thật chói tai.
Trầm Kha vẫn bình tĩnh đáp:
- Dưỡng tử của ngươi là Bảo Vương Hải đã chôn xác trong sa mạc Tích Khê vì quá ngông cuồng nên ta chẳng tha thứ. Giờ đây, đến phiên ngươi, ta quyết lấy đầu ngươi để làm vui lòng phụ thân ta.
Nói dứt lời, chàng bước ngang ba bước chuẩn bị tấn công đối phương với những đòn ác liệt.
Nhưng vừa lúc đó, hai tên hầu cận có lẽ là cao đồ của lão ta, vội bước ra với hai thanh trường kiếm đã tuốt trần, đứng chắn trước mặt chàng. Một trong hai tên liền nói với lão Viên Thiết Khải:
- Thưa sư phụ, để tên ngông cuồng này cho chúng con xử trí.
Lão ta nhìn Trầm Kha rồi nhíu đôi mày suy nghĩ, hơi lưỡng lự, song lão lại gật đầu đáp:
- Được, nhưng phải cẩn thận.
Trầm Kha thấy vậy, chàng bỉu môi:
- Ngươi sợ chết xuống Diêm vương không có môn đồ hầu hạ nên để chúng chết trước phải không? Nhưng dầu ngươi muốn chiêm nghiệm kiếm pháp của ta đi nữa, ngươi cũng vẫn rơi đầu.
Lão ta chưa kịp ra lời chống chế thì hai tên cao đồ của lão đã tức tốc phóng ra hai đường kiếm nhằm vào thượng và trung bộ của Trầm Kha tấn công.
Mới một thế kiếm, chàng cũng nhận thấy hai tên này cũng thuộc vào hàng cao thủ kiếm gia, nên lưu tâm đề phòng và chàng quyết ý phải thanh toán hai tên này thật mau lẹ thì mới có lợi thế đàn áp lão già quỉ quyệt Viên Thiết Khải và cả lão Thượng Phi Hà Qui chúc nữa.
Ý đã định, Trầm Kha vẫn tránh né liên tiếp ba bốn đường kiếm của đối phương mà vẫn chưa rút kiếm ra khỏi vỏ.
Nhận thấy đối phương có vẻ khinh thường, nên hai tên cao đồ của Viên Thiết Khải khí giận sôi sục, chúng không e dè nữa mà xử dụng những độc chiêu với chủ đích hạ sát Trầm Kha cho được mau chóng, càng đắc ý trước sư phụ của mình.
Nhưng dầu là cao thủ, những ý định của chúng chưa tụ đạt nên vì vậy mà kiếm pháp của chúng lúc ấy có nhiều sơ hở. Mà những sơ hở đó là những cửa tử mà chúng sắp đi vào.

Thật vậy, từ đầu cuộc giao chiến tới giờ, Trầm Kha vẫn cố ý áp dụng bộ pháp tuyệt diệu riêng biệt của chàng nhằm làm đối phương phải rối loạn hoang mang vì không đánh trúng được mục tiêu.
Và cơ hội đã đến khi hai cao đồ của lão quỉ để nhiều sơ hở thì cũng lúc này ánh kiếm lấp loáng từ tay Trầm Kha chớp lên với tiếng hét hãi hùng của hai tên này.
Phịch! Phịch! Hai thân người ngã gục trên mặt đất với ánh mắt mở trừng trừng như còn kinh ngạc tột cùng, hòa chan máu đào ướt thẫm từng vũng.
Lúc này lão Thượng Phi Hà Qui Chúc liền nói:
- Bẩm Đảo chủ, quả thật tên này quá lợi hại. Kiếm pháp này đúng là qủy kiếm....
Bá Hầu Viên Thiết Khải gằn giọng:
- Là.... qủy.... kiếm....? Rồi lão tiếp luôn:
- Thế thì ta cần xử dụng Tuyệt mệnh kiếm pháp của ta mới mong đàn áp được hắn.
Vừa nói lão ta vừa bước ra để chuẩn bị giao chiến với Trầm Kha.
Trong khi đó, chàng cất tiếng:
- Lão tặc! Dầu cho ngươi xảo quyệt đến đâu cũng không tránh khỏi cái chết, vậy ngươi hãy rút kiếm ra đi.
Khí giận sôi sục, lão Bá Hầu Viên Thiết Khải hét lên:
- Ngươi hãy coi đây! Liền với câu nói là thanh trường kiếm của lão như muôn ngàn ánh chớp lung linh phủ trùm lấy Trầm Kha.
Chàng không chậm trễ, vội vàng ra chiêu nghinh địch.
Chát! Chát! Chát! Hai thanh kiếm báu của hai tay kiếm pháp tuyệt luân chạm nhau trong một thế kiếm kinh hồn làm cho hai đấu thủ dang ra ngoài nhìn nhau như dò xét.
Bá Hầu Viên Thiết Khải lên tiếng trước:
- Hảo kiếm pháp! Hảo kiếm pháp! Không ngờ trên giang hồ lại có tay kiếm pháp tuyệt hảo như ngươi.
Trầm Kha cười gằn rồi đáp:
- Khỏi phải đa ngôn, ngươi cứ thi triển tuyệt học để bảo toàn mạng sống, chứ lưỡi kiếm của ta quyết lấy mạng ngươi đấy.
- Hứ! Phách lối, ngươi phải theo cha mẹ ngươi bởi pho kiếm pháp tuyệt luân của ta vừa mới luyện xong đây.
Dứt lời, lão bước ngang trong khi tay kiếm rung lên mấy cái, kiếm phong rít trong không gian những tiếng như xé lụa.
Trải qua những giây phút cẩn thận, hai địch thủ cố tìm chỗ sơ hở của đối phương để tấn công.
Một khắc nữa.

Rồi một khắc thời gian trôi qua.
Cả hai vẫn đứng im lìm như pho tượng, trong khi hai mũi kiếm chênh chếch vẫn không nhúc nhích.
Bỗng nhiên, cả hai cùng thét lên một tiếng thật lớn, hai thân người liền tung lên cao với ánh kiếm chập chùng, hai thân người xoắn lấy nhau trên không trung rồi cùng rơi xuống đất mà lưng đối lưng cách nhau hơn ba trượng.
Hai người từ từ xoay người lại, rồi nhanh như cắt, hai đối thủ liền tung mình lên cao và cùng thi triển những tuyệt chiêu của kiếm pháp.
Xoẹt! Xoẹt! Hai tiếng xé vải rít lên cùng với hai bóng người đáp nhẹ xuống như lần trước.
Đôi mắt kinh ngạc, Bá Hầu Viên Thiết Khải đưa tay chụp bả vai trái đang rướm máu thành một đường dài hơn một gang tay. Lão gầm gừ:
- Hừ! Hảo kiếm pháp.
Nhưng lúc đó Trầm Kha cũng có phần kinh ngạc khi nhìn lại ống tay áo của chàng đã bị báu kiếm của đối phương chém đứt một mảnh.
Chàng nhíu mày nhủ thầm:
- Từ trước tới nay, ta chưa gặp địch thủ nào mà bản lãnh về kiếm thuật lại tuyệt diệu như lão quái ma đầu này.
Đến đây, đôi bên đều phải thận trọng vì chỉ sơ hở một đường tơ kẽ tóc là có thể mất mạng dễ dàng.
Hai bên lại xáp chiến với những chiêu thức kỳ bí. Một cuộc ác đấu chưa từng có trong võ lâm, mà giờ đây đang xảy ra trên một hải đảo xa xôi.
Một bên là sự tầm thù của tay kiếm pháp thượng đẳng. Một bên là tay đại ma đầu với mưu đồ to lớn để bá chủ võ lâm bằng vào bộ Tuyệt mệnh kiếm pháp huyền diệu.
Qủy kiếm....
Một kiếm pháp, từ trước đến nay đã làm chấn động võ lâm Trung Nguyên, vì đối phương khi thốt ra được hai tiếng Qủy kiếm thì cũng là lúc hồn lìa khỏi xác.
Nhưng giờ đây, con người làm khiếp đảm võ lâm ấy đang phải e dè thận trọng trước một đại ma đầu nguy hiểm vào hàng đầu.
Trước đây hai mươi năm, khi nghe đến những tiếng Bá Hầu Viên Thiết Khải, thì giới võ lâm đã e ngại bởi võ công kinh khiếp của lão ta. Giờ đây họ có biết đâu rằng, chính lão này ngày nay lại luyện được pho Tuyệt mệnh kiếm pháp , thật như hổ thêm vây, rồng thêm cánh.
Với một mưu đồ bá chủ võ lâm mà lão Bá Hầu Viên Thiết Khải đã bỏ

bao công lao để quyết tâm luyện cho bằng được pho kiếm pháp hi hữu ấy.
Nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, nên ngày nay lại gặp oan gia, đại địch thủ khi lão chưa có dịp tung hoành xử dụng tài tuyệt kiếm của lão cho mưu đồ đen tối đã nung ấp trong tâm khảm lão ta.
Tuyệt mệnh kiếm pháp của tên đại ma đầu và Qủy kiếm của trang nghĩa hiệp tầm thù đang tung ra những tuyệt chiêu kinh khủng nhất của kiếm gia để quyết hạ thủ đối phương.
Vì vậy, tại đấu tràng, hai người lúc này như hai cái bóng ma chập chờn với ánh kiếm lập lòe mà người ngoại cuộc khó phân biệt được hư thực.
Bỗng một tiếng chát vang lên, rồi hai bóng người cùng rơi từ trên cao xuống, hai lưỡi kiếm như dính vào nhau và hai người đang cố dùng nội lực để chiếm thượng phong.
Nửa khắc thời gian nặng nề trôi qua, nhưng hai thanh kiếm cũng như bộ vị của hai địch thủ vẫn không xê dịch.
Rồi một khắc thời gian nữa trôi qua.
Những giọt mồ hôi lấm tấm bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt nham hiểm của lão đại ma đầu Viên Thiết Khải.
Vừa lúc đó, lão hét lên một tiếng, chân phải bước ngang một bước, tức thì thân hình Trầm Kha theo đà bước tới một bước, đồng thời, trong lúc đó, lão Viên Thiết Khải tay trái nhanh như cánh tay vượn, đâm thẳng vào khí hải huyệt của Trầm Kha bằng ngọn trủy thủ mà lão vừa lấy từ trong áo.
Thật nguy hiểm tột cùng, vì trong lúc bất ngờ với khoảng cách cận kề và lối xuất thủ quá nhanh của Viên Thiết Khải đã làm cho lão tin tưởng tràn trề.
Nhưng, trong giây phút nguy nan tột cùng đó, Trầm Kha cũng không chậm trễ, bằng một phản ứng tuyệt diệu là chàng liền đưa ngay vỏ kiếm nạm đen chận đúng vào mũi trủy thủ của Viên Thiết Khải. Tức thì ngọn trủy thủ chui thẳng vào vỏ kiếm của chàng và tiếp liền theo động tác ấy là chàng lập tức vận chân lực, gặt ngang vỏ kiếm.
Rắc! Ngọn trủy thủ của Viên Thiết Khải gẫy lìa ra.
Từ chủ đích tấn công bất ngờ để chiếm thượng phong, giờ lại bị đối phương phản đòn làm lão ta hoang mang.
Chính trong giây phút này, tâm thần lão rúng động, chân lực suy giảm và cũng là giây phút ngọn qủy kiếm của Trầm Kha một lần nữa là tử thần cho tên ma đầu đi chầu Diêm vương.
Hự! Lão Viên Thiết Khải rống lên một tiếng nặng nề trong khi thân hình lão lảo đảo với một đường máu chạy dài từ trên đỉnh đầu cho

tới giữa bụng.
Rẻng! Thanh trường kiếm của lão cũng rời khỏi tầm tay. Lão loạng choạng miệng ấp úng:
- Qủy.... kiếm....
Đường kiếm vô địch thế gian, kết liễu mạng sống của một tên đại ma đầu một cách tuyệt luân làm cho ngay cả lão Thượng Phi Hà Qui Chúc cũng còn sững sờ, không kịp có một phản ứng nào để cứu Đảo chủ của lão ta.
Đến khi nghe Trầm Kha lên tiếng:
- Còn lão quỉ kia....
Lúc ấy lão không được một lới đáp lại, bất thần tung mình phóng người lao đi.
Nhưng sát khí đã nghi ngút trên khuôn mặt rắn rỏi của Trầm Kha nên chàng không do dự, liền nhún người lao theo đồng thời chàng vẫy mạnh vỏ kiếm về phía lão ta.
- Á!....
Tức thì thân người lão Thượng Phi Hà Qui Chúc ngã nhào trên mặt đất, từ phía sau lưng lão, cả lưỡi trủy thủ của Viên Thiết Khải gẫy lúc nãy nằm trong vỏ kiếm của Trầm Kha, giờ đây ghim xuyên qua tim lão Thượng Phi Hà Qui Chúc.
Lão đau đớn nhăn nhó theo từng đợt máu trào rồi lịm chết theo Đảo chủ của lão.
Vừa lúc đó, bóng người lố nhố chạy tới....
Trầm Kha đưa mắt nhìn về phía ấy rồi lẩm bẩm:
- Họ cũng đã đến rồi....
Chàng sửa lại quần áo, cột lại chiếc quai nón rộng vành thì những người kia đã đến.
Trầm Kha bước tới hỏi han trước:
- Thúc thúc và qúi vị đã thanh toán xong các mục tiêu của chúng rồi ư?
Không đáp câu hỏi của chàng, thúc thúc chàng là Bá Đồng Nhi bước đến trước xác Bá Hầu Viên Thiết Khải nhìn thật kỹ rồi mới nói:
- Lão Bá Hầu Viên Thiết Khải đã bị tiểu điệt hạ thủ rồi ư?
Giọng bình thản, Trầm Kha đáp:
- Dạ vâng! Nghe vậy tất cả những người hiện diện đều nhốn nháo lên. Họ nào ngờ kẻ thù đã cướp quê hương của họ, đô hộ họ đã từ hơn năm năm nay, giờ đây đã chết đi, làm cho họ như kẻ tù nhân vừa thoát ngục. Quê hương yêu dấu của họ không còn bàn chân kẻ xâm lăng chà đạp. Nỗi vui mừng khôn cùng đến với họ không sao tả xiết.

Vị Đảo vương bước đến trước mặt Trầm Kha với vẻ trịnh trọng:
- Toàn dân trên hải đảo này biết ơn đại hiệp muôn đời. Và riêng cá nhân tôi, tôi cũng đội ơn đại hiệp đã trợ giúp cho hải đảo này và đã cứu mạng con gái tôi. Chúng tôi không biết lấy gì đền đáp ân nghĩa vĩ đại đó, chúng tôi chỉ còn biết khắc cốt ghi tâm công đức của đại hiệp.
Nói xong, vị Đảo vương định làm lễ lạy trả ơn chàng nhưng Trầm Kha đã nhảy tránh miệng nói lính quýnh:
- Xin Đảo vương chớ bận tâm về những điều đó. Việc tìm để giết cho bằng được lão Viên Thiết Khải đó là tại hạ đã trả được mối gia thù....
Bỗng công chúa Chiêu Nhã Quyên chặn lời:
- Những trang nghĩa hiệp có bao giờ nhận mình là nghĩa hiệp đâu nhưng.... riêng tôi thì không bao giờ quên được sự cứu mạng của ân nhân.
Trầm Kha đã lấy chiếc nón rộng vành xuống để lộ khuôn mặt đẹp với nét oai hùng đã làm cho bao nhiêu cặp mắt phải thầm khen ngợi.
Tay xoay chiếc nón, chàng đáp lời công chúa:
- Việc đó xin công chúa đừng xem trọng, có như thế chúng ta mới dám tự nhiên chứ không chúng tôi áy náy lắm.
Tất cả mọi người cùng cười vang hoan hỉ....

Quỷ Kiếm Vương

Hồi 13
Kỷ niệm hồng

Mặt trời đỏ ối đang chui từ lòng đại dương lên ở phương đông. Mặt biển phẳng lặng, chỉ có những gợn sóng lăn tăn, màu xanh của nước đang được nhuộm hồng một góc bởi ánh hồng của mặt trời.
Chợt mặt nước biển xao động, những làn sóng nhỏ chạy đuổi nhau vào tận mé cát. Một bãi cát trắng mịn chạy dài dọc mé nước, phía trong bãi cát là một cánh rừng có nhiều hoa lạ ngát hương. Nơi cuối bãi cát là ghềnh đá với những tảng đá dị hình, hay những đống đá lộ thiên thật ngoạn mục.
Mặt trời vừa lên khỏi mặt nước.
Trên những tảng đá phẳng lì, một nàng công chúa vừa nhìn cảnh rạng đông vừa nói:
- Trầm ca! Trầm ca có nhận thấy cảnh rạng đông nơi hải đảo này đẹp lắm không?
Chàng thiếu hiệp ngồi ở một mỏm đá gần đó không ai khác hơn là

Trầm Kha. Chàng trả lời:
- Đã hai hôm nay rồi tôi vẫn ra bãi biển này thật sớm để ngắm cảnh rạng đông thật đẹp của hải đảo này. Như vậy....
Chàng chưa nói dứt câu thì nàng công chúa Chiêu Nhã Quyên đã chận lời:
- Trầm ca! Trầm ca đã nhận Chiêu Nhã Quyên này là tiểu muội sao Trầm ca không xưng là ca ca có phải dễ nghe hơn không?
Đang nói chưa hết ý, bỗng Chiêu Nhã Quyên chận lời, Trầm Kha ngỡ là có việc gì, không ngờ nàng nói vậy. Trầm Kha mỉm cười ấp úng:
- Vâng! Tôi.... à.... ca ca.... sẽ chiều theo ý tiểu muội.
Nàng nheo mắt vui vẻ đáp:
- Có thế chứ! Nếu không....
- Nếu không thì sao?
- Thì....
- Thì tiểu muội khóc.
Trầm Kha bỗng bật người dậy la hoảng:
- Thôi thôi, tiểu muội đừng có khóc, đừng có khóc....
Nghe vậy Chiêu Nhã Quyên bỗng bật cười thật hồn nhiên.
Một vài đợt sóng xô dạt vào tảng đá chỗ hai người ngồi làm tung tóe bọt trắng xóa. Những tia nắng đầu tiên lấp lánh dưới sóng nước như muôn vạn con rắn vàng.
Chiêu Nhã Quyên rời tảng đá bước lần xuống bãi cát rồi nói:
- Trầm ca, chúng ta tản bộ dọc bãi biển cho vui đi.
Chàng chỉ gật đầu rồi bước song song với nàng. Đi được một khoảng, Chiêu Nhã Quyên bỗng thở dài não nuột, nên Trầm Kha liền hỏi:
- Có điều gì buồn sao tiểu muội thở dài ngao ngán quá vậy?
Nàng đưa ánh mắt buồn vời vợi nhìn Trầm Kha rồi lại cúi đầu xuống tiếp tục bước đi và giọng nàng đều đều:
- Đã ba ngày qua rồi, ba ngày được quen biết với Trầm ca nên tiểu muội nghĩ đến một ngày nào đó Trầm ca rời xa Phù Sơn đảo này thì tiểu muội sẽ buồn biết mấy.
Trầm Kha nghe vậy trong lòng chợt rúng động. Chàng cũng là người bằng xương bằng thịt và cũng có quả tim như mọi người nên làm sao chàng không rung động trước mối chân tình của một nàng công chúa đẹp như tiên nga.
Song, chàng đành làm ngơ vì chàng tự nghĩ về nhiệm vụ của chàng đối với mối gia thù chưa trả hết. Chỉ một số kẻ thù bị chàng hạ sát, còn lại nhiều tên mà chàng chưa tìm được. Vì thế chàng tự kềm chế để tình cảm của chàng không bị lôi kéo, chẳng những làm dang dở

nhiệm vụ thiêng liêng của chàng mà còn làm khổ lụy một kiếp hồng nhan hương sắc.
Cũng vì nghĩ vậy mà chàng liền an ủi nàng:
- Hợp tan là chuyện thường có gì đâu tiểu muội phải quá bi lụy làm gì? Ca ca cũng muốn lưu lại trên hải đảo thần tiên này lắm, song mối gia thù còn nặng hai vai, nên không thể nào lưu lại trên đảo này mãi được.
Chiêu Nhã Quyên vụt đứng lại quay sang hỏi Trầm Kha:
- Thế ra Trầm ca định rời hải đảo này ngay à?
Chàng lắc đầu mỉm cười:
- Đâu phải thế, vì ca ca đã hứa với Đảo vương là sẽ dự đại lễ phục hưng Phù Sơn đảo sẽ tổ chức vào hai ngày nữa.
- Nếu thế, Trầm ca định sau ngày lễ ấy thì sẽ rời hải đảo phải không?
Chàng do dự chưa biết nói làm sao thì nàng đã tiếp:
- Hay là có cuộc hẹn nào quan trọng mà Trầm ca không thể vắng mặt được?
- Điều ấy....
Chàng bỏ dở câu nói nên Chiêu Nhã Quyên càng nghi ngờ. Nàng nói giọng giận hờn:
- Phải rồi, làm gì Trầm ca dám lỡ hẹn với giai nhân phải không ca ca?
Trầm Kha nói nhanh:
- Gừm.... ừm.... ừm....
- Đâu phải, đâu phải vậy, tiểu muội chớ nói thế! - Hứ! Như vậy là Trầm ca không thật với tiểu muội rồi! - Ca ca nói thật mà.
- Vậy thì ca ca hứa sẽ không rời Phù Sơn đảo này đi.
- Chuyện ấy.... chuyện ấy không thể được.
Nàng hờn dỗi thật sự:
- Phải mà, tiểu muội nói có đâu sai, Trầm ca chê tiểu muội thì thôi vậy....
- Nàng thốt xong, liền phóng người lao đi vào trong mé rừng. Trầm Kha không ngờ sự việc xảy ra như vậy, nên chàng chợt bàng hoàng trong giây lát, rồi mới phóng người theo về phía công chúa Chiêu Nhã Quyên.
Băng qua một đoạn rừng, thì cây cối trở nên um tùm hơn, mà Chiêu Nhã Quyên băng mình chạy vào. Trầm Kha vừa tăng tốc độ khinh công vừa gọi:
- Tiểu muội! Tiểu muội! Công chúa Chiêu Nhã Quyên hơi khựng lại nhưng rồi nàng vẫn tiếp tục chạy nữa, song chậm hơn. Đến sát nàng, Trầm Kha liền nói:

- Tiểu muội hãy dừng chân, ca ca có đôi lời muốn nói.
Nghe giọng thành thật của chàng, Chiêu Nhã Quyên liền ngừng lại, quay nhìn chàng với đôi mắt chứa chan tình cảm.
Trầm Kha không dám chính diện nhìn vào đôi mắt nàng lâu, nên chàng liền nói:
- Tiểu muội phải tin lời thành thật của ca ca.... điều ấy....
Chàng vừa mới nói tới đó, đột nhiên Chiêu Nhã Quyên hét lên thất thanh:
- Á! Trầm ca.
Nàng vừa hét vừa nhào tới ôm Trầm Kha thì cùng lúc này một tiếng gầm vang lên:
Rồi tiếp theo là một bóng thú thật lớn, từ trong bụi rậm gần đó phóng ra chụp lấy hai người.
Nhưng, khi công chúa Chiêu Nhã Quyên ôm chầm lấy Trầm Kha, thì chàng cũng đã hiểu sự việc nên theo đà của nàng, Trầm Kha cùng nàng lăn luôn mấy vòng. Do đó con thú đành chụp vào khoảng không nên nó lỡ đà nhào tới một khoảng nữa mới quay lại gầm gừ.
Trong lúc đó, Trầm Kha và Chiêu Nhã Quyên đã đứng sừng sững trước mặt nó. Song nàng công chúa vẫn còn sợ hãi nên nắm chặt cánh tay Trầm Kha. Trong giây phút này, nàng đã trở về với con người thuần túy của một nàng công chúa chứ không phải là một trang nữ hiệp. Bởi lẽ tình cảm của nàng đang dạt dào với chàng trai vừa quen biết trong mấy ngày qua, nhưng đã ghi đậm hình bóng vào quả tim trong trắng của nàng.
Thấy vậy, Trầm kha gỡ nhẹ tay nàng ra, chàng an ủi:
- Tiểu muội, con thú này thuộc về loại hổ tinh chứ không phải loại thường. Vậy tiểu muội hãy bước ra phía kia để ca ca lột da nó tặng cho Đảo vương như ca ca đã lột da con bạch gấu để may áo cho tiểu muội vậy đó.
Nàng không phản đối, nhưng dặn dò:
- Trầm ca, theo tiểu muội hình như con hổ này là con hổ của Viên Thiết Khải nuôi dạy nó, nên Trầm ca phải cẩn trọng vì nó nguy hiểm vô cùng.
Chàng nhếch mép cười nhẹ:
- Nó trả thù cho chủ nó đấy! Chàng vừa thốt xong, tức thì con hổ đập đuôi phóng tới chụp vào người chàng. Trầm Kha liền tràn người sang bên tả thì lập tức con hổ cũng đổi chiều quay sang bên tả của chàng mà tiếp đòn tấn công.
Trầm Kha thật không ngờ con hổ tinh khôn và đổi bộ quá lẹ làng nên buộc lòng chàng phải nhún người vút lên cao.

Nhưng khi chàng vừa đáp xuống phía sau lưng con hổ, và chàng vừa quay lại thì con hổ cũng đã quay lại như chàng và nó tìm cách tấn công chàng bằng lối dò dẫm thế tấn công chứ không vội vàng như lúc đầu.
Chàng nghĩ thầm:
- Con hổ này khôn quá, huấn luyện được như thế này thật lắm công phu.
Rồi chàng tự nhủ:
- Hay là ta phải khắc chế nó để tặng cho công chúa thì hay biết mấy.
Nghĩ vậy nên chàng liền chú tâm vào việc giao đấu với con hổ.
Nhưng vừa lúc này, con hổ chụp vào mé tả của chàng nên Trầm Kha liền bước lách sang mé hữu. Đột nhiên con hổ lập tức quăng hai chân sau bấu vào mặt chàng.
Không chậm trễ, Trầm Kha liền thối lui ra sau hai bước lớn đồng thời khi hai chân sau của con hổ vừa chụp hụt rơi xuống đất thì chàng lập tức phi thân ngồi ngay vào lưng nó.
Hai chân như hai gọng kềm sắt siết chặt lưng nó, tả quyền và hữu quyền, chàng kềm chặt đầu nó và siết từ từ.
Con hổ bị thế khóa bất ngờ nó cố gắng vùng vẫy nhưng vô hiệu. Nó thở hồng hộc, gầm lên vang cả một góc rừng. Bỗng nhiên, nó ngã nghiêng người xuống một cách hết sức lanh lẹ, và vì thế phá giải được thế khóa của Trầm Kha, buộc lòng chàng phải rời nó để thoát ra ngoài.
Nhưng cơn giận dữ làm cho con hổ điên tiết lên. Nó gầm lên một tiếng lớn rồi phóng vào tấn công chàng tới tấp.
- Hịch! Con hổ văng ra gần một trượng bởi ngọn cước của Trầm Kha song chàng không cố tình giết nó nên không nhằm vào chỗ nhược của nó.
Bị một đòn tuy không vào chỗ nhược nhưng đã làm cho nó đau đớn khiếp sợ. Nó lừ đừ xông vào tấn công Trầm Kha một lần nữa. Nhưng cũng như lần trước, nó bị chàng tống cho một quyền bay xa gần hai trượng thật đau đớn.
Vừa lúc đó chàng nói thật lớn:
- Tiểu muội hãy kiếm cho ca ca mấy sợi mây rừng.
Chiêu Nhã Quyên chưa hiểu chàng dùng vào việc gì thì đã nghe có tiếng người trả lời:
- Khỏi! Khỏi! Ta có mấy sợi nhuyễn thanh long đây, có phải tiểu điệt muốn trói con hổ này phải không?
Trầm Kha vừa giao đấu với con hổ vừa trả lời:
- Thúc thúc cho tiểu điệt mượn đi.

Lúc này Bá Đồng nhi đã hiện diện tại đấu tràng. Lão nói lớn:
- Tiểu điệt có biết cách dạy hổ không?
- Không! - Vậy thì hãy bắt nó trói lại, để đó thúc thúc dạy cho.
Vừa nói lão vừa tung cuộn dây nhắm quấn vào hai chân trước của con hổ và chàng gạt mạnh qua một bên. Con hổ bị mất đà phải ngã về phía mặt của chàng. Và tiếp liền đó, Trầm Kha liền nhập nội, tả chưởng của chàng đè giữa lưng nó, còn tay kia chàng truyền lực để xử dụng sợi dây quấn vào hai chân sau của con hổ một cách hết sức khéo léo.
Những động tác này, chàng hành động thật khéo léo và nhanh như ánh chớp nên con hổ đành chịu trận.
Song nó vùng vẫy cố gắng bứt sợi dây để thoát thân. Nhưng loại nhuyễn thanh long đây là gân của loại rồng xanh, một loại báu vật của thế gian, một khi đã bị cột bằng loại này thì càng vùng vẫy dây càng siết chặt hơn nên con hổ cố gắng vùng vẫy chừng nào, nó càng bị sợi dây gân rồng siết chặt hơn.
Vì được huấn luyện nên con hổ khôn ngoan, nó nhận biết càng vùng vẫy càng nguy hại hơn, nên nó đành nằm im lìm trên mặt đất mà nhe răng gầm gừ uất hận.
Bá Đồng Nhi đứng cạnh Trầm Kha, cùng nhìn con hổ một cách thích thú. Lão liền lấy ra mấy hườn thuốc màu xanh rồi nói với Trầm Kha và Chiêu Nhã Quyên cũng đứng cạnh đó:
- Loại thuốc này cho nó uống vài hườn là có thể dạy dỗ dễ dàng.
Trầm Kha hỏi ngay:
- Nhưng nếu hết chất thuốc thì nó có ngoan ngoãn nữa không hay nó vẫn trở lại thú tánh hung hăng của nó?
Bá Đồng Nhi xua tay phân bua:
- Đâu phải vậy, dược liệu này là để đánh thức hiền tính của nó và dễ huấn luyện. Sau khi huấn luyện xong cho nó uống một loại dược liệu khác để nó ghi nhớ những sự huấn dạy.
- Nhưng bao nhiêu lâu thúc thúc có thể dạy nó thuần thục được?
- Nếu một con thú mới vừa bắt từ rừng về thì ít nhất phải ba mươi ngày, song con thú này đã được dạy dỗ rồi, song nó nhớ chủ cũ mà hung bạo, nay ta chỉ việc đưa nó về nẻo chính nên chỉ cần vài ba hôm là được.
- Ồ! Vậy thì hay quá! - Tại sao vậy?
- Tiểu điệt muốn trong ngày lễ phục hưng sắp tổ chức đây chúng ta dùng thần hổ này để tặng Đảo Vương và công chúa để có thêm một tay chân đắc lực.
- Vậy thì tuyệt lắm! Tiểu điệt cứ giao nó cho thúc thúc rồi mọi sự đều

như ý.
- Vậy tiểu điệt xin giao nó cho thúc thúc đấy.
- Được rồi cứ để nó đó, tiểu điệt cứ du ngoạn cùng công chúa đi.
Chiêu Nhã Quyên quay sang nói với Bá Đồng Nhi:
- Xin cảm ơn lão bá.
Bá Đồng Nhi vừa xua tay vừa nói:
- Không! Không! Đừng cảm ơn lão, mà hãy cảm ơn anh chàng đã cùng công chúa lăn lòng vòng dưới đất kia.
Công chúa Chiêu Nhã Quyên thẹn thùng:
- Lão bá này kỳ quá à....
Nàng vừa nói vừa quay người chạy tuôn ra nơi bãi biển. Trầm Kha chưa biết tính sao, nên chỉ biết đứng yên hết nhìn Chiêu Nhã Quyên rồi quay ra nhìn Bá Đồng Nhi một cách ngỡ ngàng.
Thấy vậy Bá Đồng Nhi nói như thét:
- Ơ! Thằng nhỏ này, sao khờ quá vậy. Hãy chạy theo ngay đi.
Chàng ngượng nghịu chưa biết tính sao thì lão ta lại giục:
- Hãy đi đi! Còn đứng đó làm gì?
Trầm kha ấp úng:
- Cái này....
Bá Đồng Nhi vung quyền miệng cười hì hì:
- Cứ việc đi! Cứ việc đi....
Thấy không thể cãi khác hơn được nữa nên Trầm Kha phóng người vút theo Chiêu Nhã Quyên mất dạng.
Bá Đồng Nhi đứng nhìn theo với nụ cười xa xôi. Lão lẩm bẩm:
- Ai biết được chuyện ngày mai.
Rồi lão bước đến trước mặt con hổ, tay vừa dùng quyền chọc nó gầm gừ miệng thì nói:
- Mầy sẽ uống mấy hườn thuốc này là ngoan ngoãn ngay.
Nói xong lão còn chọc cho con hổ mở lớn miệng rồi nhanh như chớp, tay lão vẫy tới, tức thì mấy hườn thuốc bắn vào tuốt trong cổ họng con hổ, nên nó vội ngậm miệng lại và mấy hườn thuốc chui tuột vào bụng ngay.
Bá Đồng Nhi cười híp mắt nói một mình:
- Hổ này uống thuốc ngoan lắm.
Rồi lão nhìn chung quanh tiếp lời:
- Cứ nằm đây đi! Ta đi chốc lát sẽ trở lại ngay.
Nói xong lão nhún người như vệt khói khuất vào phía cuối cánh rừng....
oo Rồi thời gian cứ lặng lẽ trôi....
Những ngày êm đềm của chàng trai anh tuấn cũng qua đi....

Mỗi lần chia tay là mỗi lần thêm lưu luyến, buồn bã....
Trên con thuyền từ Phù Sơn đảo nhắm hướng đất liền Trung Nguyên, ngoài những tay chèo lực lưỡng để đưa hai ân nhân của hải đảo xa xôi ấy là Trầm Kha và Bá Đồng Nhi.
Những người chèo thuyền đều hăng hái và là một vinh hạnh cho họ để tiễn ân nhân.
Ở mũi thuyền, Trầm Kha ngồi nhìn xa xôi, như còn lưu luyến bao ý niệm với những ngày trên hải đảo. Thấy vậy, Bá Đồng Nhi liền bước đến gợi chuyện:
- Tiểu điệt à! Thúc thúc thấy tiểu điệt còn nhớ nhung hải đảo lắm phải không?
Trầm Kha giật mình lắc đầu:
- Không không, tiểu điệt chỉ nhớ đến ngày mà Bá Hầu Viên Thiết Khải bị chính tay tiểu điệt hạ sát để làm lễ tế vong hồn phụ mẫu....
- Ồ! Hôm ấy, chắc chắn linh hồn của nhị vị anh liệt ấy cũng về chứng kiến cho đứa con chí hiếu như tiểu điệt.... Nhưng chuyện ấy làm gì để cho tiểu điệt âu sầu quá vậy.
Trầm Kha chống chế:
- Quả thật như vậy đó thưa thúc thúc....
Vốn tính hay đùa nghịch nên Bá Đồng Nhi không muốn ai buồn bã song lão rất thương mến Trầm Kha, dầu chỉ mới gặp chàng không lâu. Lão quay qua gợi chuyện khác:
- Tiểu điệt à! Trầm Kha vừa quay nhìn lão vừa đáp:
- Thưa thúc thúc có điều chi dạy bảo?
Bá Đồng Nhi cười khì khì hai tay xoa vào nhau, lão nói:
- Không có điều chi quan trọng song thúc thúc muốn hỏi tiểu điệt một vài điều.
- Có gì thúc thúc cứ nói.
- Tiểu điệt nhận thấy dân chúng Phù Sơn đảo như thế nào?
Chàng không chút do dự đáp:
- Dân chúng ở đây thật hiền lành chất phác mà hiếu khách quá. Ngay cả vị Đảo vương cũng vậy.
Bá Đồng Nhi tiếp lời:
- Còn công chúa Chiêu Nhã Quyên thì thế nào?
Trầm Kha ấp úng:
- Cái đó thì....
- Thì thế nào?
- Khó nói quá! - Tại sao?
Trầm kha biết rằng nếu không nói thế nào cũng bị Bá Đồng Nhi phá quấy nên chàng mỉm cười, giọng bình thản:

- Đối với công chúa Chiêu Nhã Quyên thì nàng rất tốt. Những kỷ niệm hồn nhiên đáng nhớ. Nhưng....
- Nhưng thế nào?
- Tiểu điệt là thân phiêu bạt, nhiệm vụ báo thù còn nặng hai vai nên không thể dừng bước giang hồ để vui riêng cho bản thân. Tiểu điệt nhận thấy công chúa Chiêu Nhã Quyên quá ưu ái đối với tiểu điệt, nên chỉ e ngại rằng nàng sẽ khổ lụy tội nghiệp.
Bá Đồng Nhi gật gù:
- Tiểu điệt luận rất phải, chắc cũng vì thế mà lúc chia tay tiểu điệt nhất quyết không để công chúa Chiêu Nhã Quyên và Đảo vương đưa tiễn.
Trầm Kha nhìn xa xôi:
- Thà thế còn hơn, chứ gây thêm nhiều kỷ niệm càng làm cho nàng khổ nhiều.
Rồi chàng đổi sang chuyện khác. Chàng hỏi Bá Đồng Nhi:
- Thúc thúc còn nhớ ngày lễ phục hưng của họ không?
Bá Đồng Nhi nói ngay:
- Làm sao quên được một ngày đầy cảm động....
- Có điều làm mọi người sửng sốt là con hổ đã được thúc thúc huấn luyện thật khôn ngoan.
Lão vỗ tay đánh đốp một cái rồi nói:
- Phải rồi! Vị Đảo vương có vẻ thích chí với con hổ ấy lắm.
- Đúng vậy! Vì từ nay nó sẽ là tên dũng sĩ sẵn sàng bảo vệ cho Đảo vương một cách hữu hiệu.
- Ngày hôm đó thật là linh đình phải không tiểu điệt.
- Đó là điều tất nhiên vì cảnh quê hương trở về với họ thì thử hỏi ai không vui mừng.
Bá Đồng Nhi nét mặt có vẻ quan trọng nhìn ra sóng biển mênh mông rồi nói:
- Chúng ta tuy có giúp họ nhưng đối với chúng ta không có đáng gì, vậy mà họ lại dựng tượng để nhớ công ơn của chúng ta đời đời.
Trầm Kha cũng góp ý liền:
- Thúc thúc nói phải đấy! Khi tiểu điệt nhìn thấy hai bức tượng của thúc thúc và tiểu điệt làm tiểu điệt ngượng nghịu hết sức.
- Thúc thúc già chừng này rồi mà cùng một tâm trạng như tiểu điệt ở lúc đó vậy.
Câu chuyện cứ thế mà một già, một trẻ mải miết hàn huyên suốt những ngày lênh đênh trên biển cả mênh mông.
Rồi những ngày ấy cũng qua.
Đến một buổi sáng nọ, bỗng Bá Đồng Nhi reo lên:

- Đất liền kia rồi! Lúc này Trầm Kha cũng nối lời:
- Chúng ta có thể vào bờ khỏi phải nhọc những người này vào nơi ấy sợ gây phiền phức.
Bá Đồng Nhi gật đầu, thì Trầm Kha quay sang tìm người chỉ huy của đám người chèo thuyền này và nói:
- Những ngày qua chúng tôi đã làm nhọc lòng quí vị, giờ đây chúng tôi muốn được tự chúng tôi chèo chiếc thuyền con vào trong lục địa và xin chia tay cùng qúi vị tại nơi này.
Vị chỉ huy kia không dám bàn lời nào, chỉ biết vâng lệnh nên bỏ một chiếc thuyền nhỏ xuống rồi nói:
- Chúng tôi ngàn đời nhớ ơn nhị vị ân nhân nên không dám làm trái ý nhị vị, và chúng tôi chỉ mang lòng thành thật kính chúc nhị vị an lành.
Tất cả những người chèo thuyền đều bịn rịn lúc Bá Đồng Nhi và Trầm Kha xuống thuyền nhỏ để vào bờ.
Trầm Kha nói lớn:
- Kính nhờ qúi vị chuyển lời cám ơn nồng nhiệt của chúng tôi đến vị Đảo vương, công chúa Chiêu Nhã Quyên, Triều thần và toàn thể dân chúng ở Hải đảo đã dành cho chúng tôi những cảm tình nồng hậu nhất trong những ngày qua.
Rồi chiếc thuyền nhỏ rời xa, xa dần chiếc thuyền lớn mà vẫn thấy những bàn tay vẫy chào lưu luyến vung đều.
Chiếc thuyền đã khuất mất dạng, Hoàng hôn đã rũ xuống....
Hai ngày sau....
Trên đường tới Thanh Thiên Viện, là một trang viện tọa lạc trong vùng Thanh Sơn Hà, một chàng áo xám nón rộng vành lầm lũi phi thân.

Hồi 14
Thanh Thiên Viện

Trang viện này là một tòa lầu đài nguy nga, hùng vĩ, nhà cửa kiến trúc tinh vi cất san sát gần nhau. Có một đặc điểm là những lầu đài nhà cửa đều sơn rặt một màu xanh da trời, mà vị viện chủ là Ngân Sa Đào Thức, một nhân vật danh vang trong chốn võ lâm, thuộc vào hàng tiền bối võ lâm.
Đến lúc bóng trang viện đã hiện ra phía trước mặt, lúc bấy giờ, chàng áo xám mới ngừng chân thầm nói:

- Thúc thúc Bá Đồng Nhi đã đi với nghĩa bá Giang Hồng Tuấn, còn riêng ta lại tới đây để ước hội với người bạn của phụ thân ta như lời dặn trong di thư.
Rồi chàng mỉm cười nghĩ tiếp:
- Chỉ mấy ngày đặt chân lên đất liền mà ta đã có thêm một nghĩa bá Giang tiền bối cũng vui tánh nhưng tửu lượng của người thật khủng khiếp.
Chàng vừa nghĩ vừa thong thả bước đi về phía trang viện, với bao ý nghĩ phức tạp:
- Tại sao phụ mẫu ta ghi lại trong di thư là phải tới phó ước với Ngân Sa Đào Thức viện chủ, và cũng hỏi rõ về sự nội ứng của một nữ môn đồ của mẫu thân ta là nàng Bàng Dã Lan.
Bao ý nghĩ cứ tiếp tục khơi lại bao uẩn khúc trong vụ tàn sát toàn gia của chàng áo xám là Trầm Kha.
Đúng vậy, Trầm Kha vì muốn tìm ra những dấu vết của kẻ thù và thi hành đúng như ý định của cố phụ mẫu nên phải chia tay với Bá Đồng Nhi mà đi riêng một mình.
Trầm Kha đến trước cửa chính trang viện cất tiếng gọi to:
- Người đại biểu của Nhất Chỉ Công Trầm Lịch Nhưỡng tới xin hội ước với Ngân Sa Đào Thức viện chủ.
Tiếng gọi vọng vào trong, chẳng bao lâu hai cánh cửa đại môn mở rộng, từ bên trong trang viện đi lần ra một đoàn người gồm ba mươi trung niên hán tử, đi sau đoàn hán tử là một cụ già tóc bạc phơ, dáng điệu rất tiên phong đạo cốt, đúng là một từ lường lão nhân. Đi song song với lão nhân là một thiếu phụ mặt hoa, da ngọc, mày liễu má đào đẹp tuyệt trần.
Ba mươi tên đại hán vừa bước ra khỏi ngưỡng cửa, đã dạt qua hai bên đứng nghiêm chỉnh. Một già một trẻ thản nhiên dừng lại trước mặt Trầm Kha cách chừng hai trượng.
Vị từ lường lão nhân cất giọng hiền hòa:
- Lão phu chính là Đào Thức Ngân Sa viện chủ đây! Có phải tiểu thí chủ vâng mạng Nhất Chỉ Công Trầm Lịch Nhưỡng tới đây chăng?
Trầm Kha khẽ gật đầu đáp:
- Vãn bối là Trầm Kha vâng mạng cố phụ đến hội ước với viện chủ theo lệ mười năm.
Vị viện chủ kinh ngạc:
- Thế ra Trầm thiếu hiệp đây là con của Trầm bạn hữu ư? Mà Trầm bạn hữu của ta đã qui tiên rồi sao?
Trầm Kha giọng buồn buồn:
- Thưa lão bá, tiên phụ của tiểu điệt đã thất lộc từ năm năm qua.

- Năm năm qua?
- Dạ, đúng vậy! - Thế sao ta chẳng nghe biết điều gì?
Bỗng thiếu phụ chen vào:
- Làm sao phu quân biết được vì từ lâu lắm rồi phu quân có ra giang hồ bao giờ đâu.
Trầm Kha nghe qua há hốc mồm ngạc nhiên:
- Lạ nhỉ! Ngân Sa Đào Thức viện chủ là một vĩ cổ lão nhân, tuổi đời hơn bảy chục, lại đi cưới một cô gái bằng tuổi cháu mình, một thiếu phục xinh đẹp như hoa mộng. Tuy chàng ngạc nhiên nhưng vẫn vòng tay thi lễ.
Chàng cất giọng ôn tồn:
- Đào phu nhân....
Thiếu phụ nhướng đôi mày liễu tỏ vẻ không hài lòng, lại nhếch môi cười lạt bảo:
- Tiếng tăm của Trầm Kha thiếu hiệp cũng đã làm cho võ lâm rúng động mà lại tới đây ước hội, như vậy không phải là thiếu hiệp còn có mưu ý gì chăng?
Chàng nhíu mày rồi nói:
- Đây là tại hạ theo di thư của cố phụ mẫu đó thôi. Chứ tại hạ nào có ý muốn tranh hơn thua với bậc trưởng thượng tiền bối.
Ngân Sa Đào Thức gật gù:
- Hay! Hay lắm, lão phu nay cũng không muốn có sự hội ước nữa mà muốn hủy bỏ ước hội, vậy thiếu hiệp hãy về đi là hơn....
Đào phu nhân dùng giọng kiều mị, mỉm cười nói chen vào:
- Lão đầu tử, chả lẽ ngươi chẳng nhục?
- Nàng! Nàng là đệ tử của phu nhân Trầm lão đệ?
- Phu quân! Vị thiếu hiệp này đã lặn lội ngàn dặm tới đây, những mong cùng phu quân tranh thắng phụ, nếu phu quân từ chối, chẳng hóa ra phụ lòng vị thiếu hiệp đây sao?
Trầm Kha vội vòng tay hướng vào Ngân Sa Đào Thức viện chủ thi một lễ nói:
- Đa tạ lão tiền bối, vãn bối chỉ là một đóm lửa, đâu dám tranh sáng cùng mặt trời, mặt trăng. Thể theo lời tiền bối dạy, vãn bối xin kiếu từ.
Ngay lúc đó, Đào phu nhân bỗng thét lên một tiếng, vẫy tay nhanh một cái, nhanh như chớp, ba mươi tên đại hán đồng tỏa ra hình quạt vây Trầm Kha vào giữa hạt tâm.
Trầm Kha nhìn tình thế biến đổi, bèn lắc mình tiến đến trước mặt Đào phu nhân, hỏi:
- Đào phu nhân! Thế này là ý định làm sao?

Đào phu nhân nhếch môi cười nhạt, gằn giọng hỏi lại:
- Các hạ có khi nào nghe nói đến Bàng Dã Lan không?
Trầm Kha lạnh lùng hỏi gặn lại:
- Người đó chẳng lẽ là phu nhân sao?
- Đúng đấy! Phụ mẫu ngươi bảo phải đối xử với bản phu nhân như thế nào?
Trầm Kha nghe đến đây cừu khí bốc cao ngàn trượng, trầm giọng hét to:
- Giết chết! Ngân Sa Đào Thức nghe nói vậy lấy làm lạ, vội cất giọng từ hòa hỏi:
- Thiếu hiệp hãy nói rõ cho lão phu được rõ qua việc này! Trầm Kha cắn răng căm giận, song giữ giọng kính cẩn đáp:
- Đào tiền bối! Phu nhân đây chính là nữ đệ tử của cố phụ mẫu tại hạ! Cách đây năm năm, chính phu nhân đã nội ứng để hại phụ mẫu của tại hạ! Sự thật là như thế! Ngân Sa Đào Thức viện chủ nghe qua như sét nổ ngang tai, vội quay nhìn Đào phu nhân trầm giọng hỏi:
- Lan muội! Quả thật nàng có những hành động như thế sao?
Bàng Dã Lan phá lên cười lanh lảnh, bằng giọng kiều mị nói to:
- Bảo rõ cho lão đầu tử ngươi biết à?
Ngân Sa Đào Thức nghe đến đây giận tím mặt, vội xoắn tay áo rộng, cao giọng quát:
- Nàng phản bội! Phản bội rồi!....
- Phản bội đấy.... có sao không....
Vừa nói dứt lời, Bàng Dã Lan vội vòng đôi tay ngọc, đẩy ra song chưởng hai đạo kình phong tuôn ra như nước lũ nhắm vào ngực Ngân Sa Đào Thức kích mạnh.
Đào Thức giận dữ, vội đẩy ra song chưởng tiếp lấy thế công.
- Bùng! Bùng! Hai tiếng nổ dữ dội vang lên chát mang tai; Đào Thức buột miệng kêu lên một tiếng ối đau thương, thân hình văng lên cao và rơi nhanh xuống đất chẳng khác hòn đá nặng.
Trầm Kha khí giận xung thiên, vội tung mình vọt lên cao, đỡ ngay thân xác Đào Thức thoát hiểm.
Đào Thức gượng vịn vai Trầm Kha đứng lên, mặt giận xanh như lá úa, toàn thân run rẩy không ngừng.
Bàng Dã Lan đắc ý cười khanh khách bằng giọng trầm lạnh nói:
- Lão đầu tử! Giờ này ngươi chẳng dùng được vào đâu được nữa, đừng miễn cưỡng vô ích! Tại Thanh Thiên Viện này, bổn phu nhân đã trọn quyền Viện chủ, ai ai cũng phục tùng mệnh lệnh của bổn phu nhơn. Hiện tại bổn phu nhơn chỉ kính ngươi như một vị trượng phu hữu danh vô thực mà thôi.

Đào Thức nghe đến đây, tóc râu dựng đứng rống lên một tiếng, hai tay đẩy mạnh ra song chưởng, và lao mình nhào về hướng Bàng Dã Lan.
Bàng Dã Lan chỉ bỉu môi cười khẩy, thu ngọc chưởng về ngay ngực, đẩy ra hai đạo kình phong tiếp đỡ.
Vì quá uất hận, Đào Thức đẩy ra hai chiêu tối lợi hại, Bàng Dã Lan lại muốn dùng một chưởng quật Đào Thức chết tức khắc. Cho nên hai đạo chưởng vừa xoắn vào nhau thì một tiếng nổ vang lên như trời long đất lở.
Đào Thức buột miệng la lên một tiếng ối đau thương, toàn thân bị hất bổng lên cao một lần nữa như quả bóng tròn.
Sự việc xảy ra trong chớp mắt.
Trầm Kha nhìn qua chiêu thức biết ngay Đào Thức không phải là đối thủ của Bàng Dã Lan. Chàng toan cử chưởng can thiệp nhưng đã trễ, chỉ kịp kêu lên một tiếng kinh hãi, tung vội người lên cao, giang rộng hai tay đón lấy thân hình Đào Thức lần nữa.
Ngân Sa Đào Thức cất giọng giận dữ rống to:
- Tiện tỳ! Ngươi dám dùng thuật Hấp dương bổ âm hút hết một tuần giáp tí tinh ngươn của ta. Chẳng lẽ ngươi đã mất hết nhân tính rồi sao?
Bàng Dã Lan bỉu môi cười khẩy nói:
- Đào Thức, ngươi là lão già gần xuống lỗ, dễ gì cưới được gái tam tuần? Nếu bổn phu nhơn không có dự tính đó, dễ gì để ngươi sờ được đến làn da kẽ tóc.
Đào Thức kêu rống rền trời, Trầm Kha trông qua mắt muốn tóe lửa. Thật là tấm thảm kịch, khiến lòng hào kiệt của chàng cảm thương xót xa cho Đào Thức vô hạn! Bằng giọng nhỏ nhẹ, chàng nói:
- Đào lão tiền bối, nên bình tĩnh lại. Vãn bối sẽ bảo vệ tiền bối phá vòng vây, tìm nơi kín đáo chữa thương! - Không nên đâu thiếu hiệp! Lão phu chẳng còn dùng vào đâu được, đa tạ thiếu hiệp có lòng tưởng nghĩ.
Ngay lúc đó, Bàng Dã Lan phá lên cười khanh khách chuyển hướng bước nhanh đến trước mặt Trầm Kha.
Mặt chàng bỗng trở nên căng thẳng đến cùng tột, vội lên tiếng nói nhỏ với Đào Thức:
- Lão tiền bối hãy chuẩn bị! Chúng ta mau rời khỏi nơi đây! Dứt lời, tay tả chàng xốc Đào Thức đặt lên vai, tay hữu đẩy ra một chưởng tấn công Bàng Dã Lan.
Kình lực vừa buông ra ào ạt như long giao xuất hải, Trầm Kha đã vận dụng toàn lực đẩy ra một chiêu trí mạng.

Bàng Dã Lan trầm giọng nói to:
- Trầm thiếu hiệp! Chúng ta toàn là người nhà cả, việc gì mà phải gây sóng gió cho nhau chứ?
Nói dứt lời, nàng giơ cao ngọc chưởng đẩy nhanh ra hai đạo kình phong, tiếp đỡ luồng chưởng phong của Trầm Kha.
Áp khí chạm nhau, phát nổ lên một tiếng kinh hồn.
- Bùng! Chưởng phong như trời long đất lở, đôi bên đều chấn động, thối lui ra sau một bước.
Giữa khoảng thời gian chớp mắt ấy, Trầm Kha giữ chặt Ngân Sa Đào Thức, nhún mình nhảy vọt ra ngoài.
Tuy chàng căm hận Bàng Dã Lan Ngân là tên nữ nghịch đồ hại thầy, phản đạo, nhưng vì nóng lòng cứu chữa Đào Thức nên tạm thời phải rời khỏi nơi đây.
Bàng Dã Lan Ngân thấy thế phá lên cười một tiếng, thân hình kiều diễm tha thướt, lao vút vào mình Trầm Kha, đồng thời đẩy ra hai chưởng tấn công.
Trầm Kha cũng đẩy liền ra một chưởng tiếp đỡ, thân hình lại nhảy vọt về phía ba mươi tên đại hán, định phá vòng vây để ra ngoài.
Nhưng Bàng Dã Lan lại nhanh hơn, vừa thấy chàng nhích động đôi vai nàng đã thét lên:
- Vây! Tức thì ba mươi tên đại hán đồng cất tiếng:
- Tuân lệnh! Tiếp liền là ba mươi thân hình lực sĩ chuyển động như bầy chim chỉ thấy chớp động một vòng, họ đã kết chặt lại bao vây Trầm Kha vào giữa.
Lúc đó, Bàng Dã Lan đã bước đến trước mặt Trầm Kha không đầy một trượng. Nàng đưa mắt nhìn Sa Đào Thức cất tiếng cười đắc thắng nói:
- Trầm thiếu hiệp xem kìa! Đào lão đầu tử đã quay về âm cảnh diêm vương.
Trầm Kha nghe nói thất kinh vội ngoảnh mặt lại:
- Trời! Một vị đại danh nhân, Ngân Sa Đào Thức viện chủ Thanh Thiên Viện đã nhắm mắt, nghẻo đầu.
Chàng nhanh tay sờ vào huyệt phải Đào Thức xem thử. Ôi! Kinh mạch đã ngưng đọng từ lâu.
Lửa cừu bốc lên cao, như bốc cháy tâm não, Trầm Kha vội đặt xác Đào Thức xuống đất, giương cặp kỳ quang như điện rọi thẳng vào mặt Bàng Dã Lan bằng những tia oán độc căm hờn.
Hai chân chàng bước lần đến chỗ Bàng Dã Lan Ngân trầm giọng hét:
- Ta thề sẽ phanh thây bầm xác ngươi hôm nay. Ngươi hút hết tinh ngươn của Đào viện chủ để tung hoành bằng chưởng pháp nên ta sẽ

dùng chưởng pháp để giết ngươi.
Giữa tiếng hét, Trầm Kha đã vận xong nội lực ra hai chiêu như đợt sóng cuồn cuộn nhắm vào người Bàng Dã Lan công như vũ bão.
Bàng Dã Lan thấy chiêu thức hơi tái mặt, vội vận dụng toàn bộ công lực đẩy ra hai chưởng giao công.
- Bùng! Một tiếng nổ vang lên như sấm sét, hai luồng áp khí tống vào nhau bốc tỏa ra một vầng khói bạc mờ mờ.
Trầm Kha bị thối lui hai bước, Bàng Dã Lan cũng bị chưởng lực dội ra ngoài hai bước. Đôi bên chưởng pháp ngang nhau. Mà sở dĩ có vậy nhờ Bàng Dã Lan đã hút hết công lực của tay danh vang võ lâm Ngân Sa Đào Thức nên giờ này mới ngang sức với Trầm Kha.
Bàng Dã Lan Ngân thở dài một hơi não nuột, bằng giọng trầm buồn nói:
- Hứ! Trầm thiếu hiệp chẳng chịu phân biệt trắng đen, chàng vốn là Thiếu bảo chủ của Thiên Toàn Bảo mà lại đi giúp người ngoài phản lại bổn bảo hay sao?
Trầm Kha kinh ngạc:
- Việc này ngươi dựa vào đâu để nói như vậy?
- Trầm thiếu hiệp là một kẻ có danh vang trong võ lâm tuy chưa ai biết lai lịch thiếu hiệp chứ riêng bản phu nhân đây biết rõ tất cả.
Trầm Kha lớn giọng nạt ngay:
- Đừng nói láo....
- Này.... Trầm thiếu hiệp! Chàng có biết vì lý do gì mà phụ mẫu chàng bị tàn sát không?
Trầm Kha chưa kịp trả lời thì Bàng Dã Lan đã tiếp:
- Chính vì vấn đề Thiên Toàn Bảo mà phụ mẫu thiếu hiệp bị tàn sát.
Trầm Kha càng ngạc nhiên hơn hỏi:
- Ngươi nói thế nghĩa là sao?
- Chuyện này chỉ có đương kim Thiên Toàn Bảo chủ mới trả lời cho Trầm thiếu hiệp được thôi.
Chàng bỗng hét lên:
- Chứ không phải ngày trước chính ngươi đã nội ứng hãm hại gia đình ta sao?
- Chuyện ấy có sự sai lầm! Trầm thiếu hiệp hãy tới gặp đương kim Thiên Toàn Bảo chủ rồi sẽ kết luận.
- Chứ không phải ngươi chạy tội à?
Bàng Dã Lan cất tiếng cười khinh khỉnh rồi đáp:
- Ta không hèn như vậy đâu, ta hứa sẽ gặp lại ngươi sau khi ngươi tới Thiên Toàn Bảo.
Chàng do dự rồi nói:

- Ngươi hứa chắc?
- Chắc chắn! - Được ta chấp nhận.
Rồi chàng quay sang hỏi:
- Thiên Toàn Bảo ở đâu?
Bàng Dã Lan mím môi cười nhạt bảo:
- Trầm thiếu hiệp, danh của ngươi cũng đã chấn động võ lâm song nếu ngươi vượt qua khỏi Mê ảo trận thì ta sẽ nói rõ nơi tọa lạc của Thiên Toàn Bảo ngay.
Trầm Kha vì đã hứa sẽ dùng chưởng pháp để giao đấu với Bàng Dã Lan nên chàng hét lên một tiếng đẩy ra song chưởng, từng chiêu khốc liệt, mỗi chưởng mang đầy hãi hùng. Trải qua trong chớp mắt, chàng đã công ra bảy tám luồng trọng chưởng.
Bàng Dã Lan thân thủ thật phi thường ảo diệu! Thân mình yểu điệu nhún nhảy như những bước chân chim, thoạt tiến, thoạt lùi, tránh thoát bảy tám chưởng điên cuồng của Trầm Kha.
Sau đó nàng uốn cong cái lưng ong, vút một cái, tựa cánh phụng hoàng chui vào đám mây năm sắc, thân nàng đã rơi nhẹ ra ngoài mười mấy trượng xa. Chân vừa chấm đất Bàng Dã Lan đã trầm giọng thét:
- Hãy bắt sống lấy hắn.
Ba mươi tên đại hán vạm vỡ đồng thanh cất tiếng đáp:
- Tuân mạng! Đây là lần đầu tiên giao tranh hoàn toàn bằng chưởng pháp mà cũng là lần đầu tiên có kẻ định bắt chàng một cách khinh thị như vậy.
Nhưng tại đấu trường sự thật là tất cả ba mươi tên đại hán như không mảy may biết tới danh tánh chàng mà chỉ biết tuân lệnh tuyệt đối của Bàng Dã Lan mà thôi. Nên chúng liền cùng một loạt tỏa ra như bầy ong, chập chờn thắt chặt vòng vây Trầm Kha ngay tức khắc.
Khí hận bốc lên ngút trời, chàng hét lớn:
- Giết! Phải tàn sát bọn người man trá tàn ác này! Lúc đó ba mươi tên đại hán đã bước tới cách Trầm Kha không đầy hai trượng....
Trầm Kha đưa mắt nhìn bốn phía, song chưởng vụt buông nhanh nhắm vào những tên đại hán trước mặt, công đến hai chưởng nặng.
Trong khi chàng đã nhích động thân hình, song ba mươi tên đại hán này vẫn không rõ thân pháp chàng ra sao cả.
Trầm Kha buông ra chiêu thế nhưng vẫn đứng yên vị trí cũ không hề tiến thêm bước nữa.
Vậy mà bọn hán tử này vẫn chạy lăng xăng, tuy có một số tên giữ chặt vòng đai vây Trầm Kha vào giữa.
Trầm Kha lấy lại bình tĩnh, đưa mắt quan sát một lần nữa, chỉ thấy độ

mười tên đại hán lớp đứng, lớp chạy trông rất loạn hàng. Dường như bọn chúng bày bố ra trận thế gì vậy.
Bỗng nghe Bàng Dã Lan phá lên cười khanh khách, bằng giọng ỡm ờ dâm đãng:
- Xin nhắc thiếu hiệp một lần nữa là trận pháp Mê ảo này dẫu ngươi có xử dụng kiếm pháp cũng khó thoát nổi chứ đừng nói ngươi hứa xử dụng chưởng pháp.
Trầm Kha chỉ nhích môi cười gằn, hai tay vận dụng mười thành công lực, hườm sẵn song chưởng, đoạn cất bước đi lần về phía trước.
Trận thế lại chuyển động theo bước đi của Trầm Kha mà nới rộng về phía trước. Trầm Kha suy nghĩ:
- Thật không ngờ ngày nay lại có một lực lượng hùng hậu thế này. Ta quyết dùng chưởng pháp đối đầu với bọn này thì phải cho chúng biết tay.
Nhưng ở hoàn cảnh hiện tại, chàng nhận thấy giới võ lâm thật hiểm ác phức tạp khôn lường, mà những tên đại hán này như những con vật, chỉ biết thi hành mệnh lệnh thật nguy hiểm cho chàng vô cùng.
Bỗng lúc đó, trận thế phát động mạnh, bóng người thoăn thoắt phân ra từng loạt, mỗi loạt như sóng triều. Từng đợt thi nhau cuốn xoáy vào người Trầm Kha.
Chàng giở cao song chưởng đẩy ra một loạt sáu bảy chiêu nghênh đỡ, song lạ thay chiêu thế đưa ra bao nhiêu đều bị loãng vào không khí bấy nhiêu.
Chàng định thần nhìn kỹ thấy bí pháp của đám đại hán rất kỳ lạ. Hễ mỗi tên vừa xáp tới trước mặt chưa xuất thủ đã vọt ngay, khi né qua hữu, khi nhảy qua tả, cứ vậy mà hành động, hết tên này tới tên khác, như từng đợt sóng bủa đầu ghềnh.
Trầm Kha đã nhận xét thấy vậy nên chỉ cau mày suy tính mới thấy rằng, trận thế này không có gì ảo diệu, mà chỉ là nhằm chọc tức đối phương nổi giận xuất chưởng, để tiêu hao tính ngươn nội lực, và đợi đến lúc đối phương sức cùng lực kiệt rồi mới xuống tay hạ độc. Vậy chàng há lâm vào mưu kế của chúng hay sao?
Trận thế lại biến diễn một cách sôi động. Trầm Kha dự định thừa chỗ sơ hở để phóng chưởng tấn công nhằm làm cho trận thế mất sự liên tục cân bằng.
Đột nhiên Bàng Dã Lan giở cao tay hữu phất mạnh, lại cất giọng lanh lảnh thét to:
- Công! Tiếng hét ngắn ngủi vừa dứt, bỗng thấy ba bóng người tách rời đội ngũ vọt ra ngoài nhanh như hồn ma bóng quỉ, lướt đi thoăn thoắt bước đến trước mặt Trầm Kha, sáu chưởng lại vung ra một loạt

tấn công như vũ bão vào mặt chàng.
Trầm Kha liền nhận xét biết ngay:
- Nếu phía trước mặt có ba người tấn công sáu chưởng, ắt tả hữu và sau lưng, ba mặt có chín người giơ cao ra mười tám chưởng tấn công nữa. Tức là bốn mặt đẩy ra hai mươi bốn luồng chưởng cùng một lúc dù cho sắt đá cũng tan thành bột.
Vì nghĩ thế nên chàng không dám chậm trễ vội vận hơi hú lên một tiếng như rồng gầm, nhún mình nhảy vọt lên cao bảy trượng.
Giữa lúc lơ lửng trên bảy trượng cao, chàng vận dụng công lực giáng xuống trận chiến hai đạo chưởng phong to như núi, đồng thời lắc nhẹ thân hình rơi xuống mặt đất cách sáu bảy trượng xa.
- Bùng! Bùng! Hai tiếng nổ như thiên băng địa chấn, tiếp theo là bốn tiếng rống thảm thiết, bốn tên đại hán vô phúc bị luồng kình lực của chàng giáng vào đầu bể sọ té ngã xuống mặt đất giẫy đành đạch chết tức khắc.
Trầm Kha chân vừa chấm đất, bốn phía bỗng lao tới mười người kèm theo hai chục đạo kình phong tấn công quyết liệt. Chàng quát to như sấm nổ, song chưởng đẩy nhanh, thân hình lại xoay tròn một vòng, bốn năm chiêu thi nhau càn quét bốn hướng.
- Bùng! Bùng! Mấy tiếng nổ to làm rung chuyển cả mặt tràng.
- Ối! Ối! Nhiều tiếng nấc đau thương lai vãng lên kế tiếp. Năm tên đại hán quá chậm bị ngọn quái chưởng của Trầm Kha đẩy văng ra xa mười mấy trượng.
Bấy giờ hai mươi mấy tên đại hán còn lại đồng thanh rú lên một tiếng á kinh hãi, trận thế lao nhao loạn cả lên.
Bàng Dã Lan nhìn thấy kinh tâm mặt hoa tái nhợt quát to:
- Các ngươi toàn là phường ăn hại, hãy cút hết vào nội viện mà du hí đừng vác mặt ra đây nữa.
- Tuân mạng.
Số đại hán còn lại nhu bọn chó đói nhà ma, ùn ùn kéo định kéo chạy vào trang viện, nhưng bỗng Trầm Kha quát:
- Đứng lại! Tất cả những tên đại hán còn lại đều khựng ngay....
Bàng Dã Lan thấy vậy liền lớn tiếng quát hỏi:
- Ngươi muốn gì?
Trầm Kha gằn từng tiếng:
- Giết tất cả! Thật là một âm thanh rợn người. Tất cả bọn đại hán còn lại đều rúng động.
Bàng Dã Lan nhận thấy sự cương quyết của chàng nên liền ra lệnh:
- Hãy dùng khí giới! Tức thì số đại hán còn lại liền rút trong người ra mỗi tên một ngọn đoản đao, cầm lăm le trên tay.

Trầm Kha thấy cần phải cho bọn này nếm chút sự lợi hại của ngọn qủy kiếm nên chàng quát:
- Chúng bay sử dụng chưởng ta đối chưởng, giờ đây chúng bay muốn thử binh khí thì ta sẵn sàng dùng binh khí cho chúng bay vừa lòng.
Chàng vừa dứt câu thì đã nghe Bàng Dã Lan rít giọng quát lên the thé:
- Phanh thây! Lời nàng vừa dứt, những tên đại hán này đã từ bốn phía, ánh đoản đao chớp loé sáng ngời nhằm vào Trầm Kha tấn công ác liệt.
Chỉ thấy thân ảnh chàng như bóng chớp lung linh ẩn hiện như xuyên qua bóng đoản đao trong đường tơ kẽ tóc.
Bỗng những tên đại hán cùng một lúc nhằm tấn công Trầm Kha khi chàng lỡ bộ ngồi thụp xuống.
Nhưng chính trong lúc này, hàng loạt tiếng la kinh hồn thảm khốc vang lên:
- Á!.... á!.... á!....
Rồi chỉ thấy thân người của Trầm Kha vọt thẳng lên trên không trung, đáp ra ngoài hơn một trượng và ngọn kiếm của chàng đã cho vào vỏ từ lúc nào.
Trong lúc ấy, sau một loạt tiếng la thảm khốc là tất cả những tên đại hán đều bị một đường kiếm của Trầm Kha lấy mạng.
- Phịch! Phịch! Phịch!....
Tất cả những tên đại hán đều ngã nhào xuống đất chết liền trên vũng máu đào.
Bàng Dã Lan thấy vậy, nàng quá sức sửng sốt miệng ấp úng:
- Qủy kiếm....
Vừa thốt xong, chỉ thấy Bàng Dã Lan uốn cong thân mình như vành cung bật ngược ra sau ngoài bốn trượng, rồi dợm người phóng đi.
Trầm Kha thét lên:
- Ngươi chạy đi đâu?
Chàng định rượt theo Bàng Dã Lan nhưng.... đột nhiên một tiếng rên ư ử truyền vọng vào tai. Trầm Kha vội ngoảnh mặt nhìn vội bốn phía, bỗng thấy một sự lạ lùng xảy ra. Xác chết cứng đờ của Đào Thức cử động trở lại.
Trầm Kha vô cùng kinh dị, bỏ ngay ý định đuổi theo Bàng Dã Lan mà liền nhấc mình chạy đến bên Đào Thức và phục mình xuống.
Chỉ thấy Đào Thức mấp máy đôi môi lẩm bẩm:
- Hãy bắt con tiện tì.... Bàng Dã Lan mà bầm thây.... ra muôn đoạn cho ta....

Câu nói vừa dứt, hai vành môi héo hắt đóng chặt lại.
Trầm Kha đưa tay sờ vào mạch Đào Thức nghe ngóng, nhưng chỉ thấy toàn thân của lão đã chết cứng từ lâu! Sở dĩ lão viện chủ còn trối lại mấy lời, vì niềm cừu hận chưa tan, nên phát ra một trường hợp đợi chờ để trăn trối. Theo y dược thần thơ gọi là chứng hồi dương .
Trầm Kha phục mình sát bên Đào Thức chép miệng lẩm bẩm:
- Đào tiền bối hãy an lòng nghỉ giấc ngàn thu! Vãn bối Trầm Kha nguyện thay thế tiền bối trả mối hận cừu này.
Sau khi chôn cất Đào Thức xong, Trầm Kha nhìn bầu trời xa xôi lẩm bẩm:
- Lòng người hết sức man trá! Bàng Dã Lan thế nào ta cũng giết ngươi để trả nợ cho nhiều người. Song ta sẽ cho ngươi thấy rằng ta không háo sát, ngươi phải chết nếu như ngươi không chứng minh ngươi vô sự trong vụ nội ứng .
Chàng hết sức phân vân là không biết việc Thiên Toàn Bảo mà Bàng Dã Lan đã đề cập là việc có thật hay không?
Nhưng dầu sao cũng phải tìm gặp nàng mới hy vọng biết rõ nơi tọa lạc của Thiên Toàn Bảo và sau đó sẽ xử trí dễ dàng.
Chàng cột lại chiếc nón rộng vành rồi nhìn vào Thanh Thiên Viện nhưng không thấy một bóng người nào còn lại nơi đây.
Có lẽ họ trốn tránh tất cả rồi.
Chàng nhủ thầm:
- Nơi đây là cơ sở của bọn hồ ly, nếu ta không phá sạch, mai kia cơ sở này sẽ giúp cho bọn chúng tung hoành.
Vì vậy chàng quyết định:
- Hỏa thiêu! Theo ý định chàng liền phóng lửa đốt cháy trang viện, Ngọn lửa đỏ rực một góc trời ngùn ngụt cất cao.
Trầm Kha bỗng lắc mình như một vệt khói biến đi.

Quỷ Kiếm Vương

Hồi 15
Xuân tình độc dược

Suốt mấy ngày rong ruổi, Trầm Kha đã tới địa giới Cam Túc mới đầu canh một của màn đêm.
Về đầu hôm, trong nội phủ Lam Châu ngựa xe như nước, người qua lại đông như ngày hội.

Trầm Kha vì gấp đi nên đã mệt lả người, chàng chọn một tòa tửu lầu, đi ngay vào để ăn uống nghỉ ngơi. Chàng lại nghĩ:
- Sau khi dùng cơm tối, sẽ vận lực dưỡng thần để canh năm sẽ tiếp tục lên đường .
Chàng vừa đặt chân vào tửu lầu, bỗng nghe một giọng nói thiếu phụ vang lên phía sau lưng chàng:
- Trầm thiếu hiệp!
Trầm Kha giật mình quay phắt lại, bất giác rúng động cả tâm can. Chàng nhìn thấy thiếu phụ này không ai xa lạ là Bàng Dã Lan, một kẻ thù của chàng.
Lúc đó, Bàng Dã Lan mỉm cười duyên dáng, bước đến ngay trước mặt Trầm Kha. Nàng cất giọng ngọt ngào:
- Trầm thiếu hiệp! Hôm nọ vì thiếp có chuyện quá gấp nên chưa kịp nói vị trí tọa lạc của Thiên Toàn Bảo nên hôm nay lại tìm gặp thiếu hiệp đây.
Chàng thật không ngờ Bàng Dã Lan có can đảm tới tìm gặp chàng. Nên chàng liền giảm bớt ý định hạ sát nàng ngay tại chỗ này mà thầm tính:
- Được ta tạm thời gởi đầu ngươi đó để xem ngươi giở trò gì!
Nghĩ như vậy nên chàng giọng giả bình thản:
- Vậy phu nhân cứ nói đi!
Chàng nói xong đợi câu trả lời của nàng, nhưng vẫn không thấy nàng trả lời mà nàng gọi ngay một tên điếm nhị tới và bảo:
- Ngươi dọn lên đây cho ta một bàn tiệc thật thượng hạng!
Tên điếm nhị vừa đi thì nàng quay sang Trầm Kha nói:
- Nếu thiếp có tội thì thiếp xin chịu tội với thiếu hiệp. Còn như trường hợp này có nhiều uẩn khúc, xin thiếu hiệp điều tra kỹ lưỡng rồi mới quyết định thái độ để kẻ vô tội được nhờ!
Nhận thấy nàng là một nhân vật võ lâm thượng đẳng mà đã nói những lời như vậy nên Trầm Kha hết sức phân vân. Chàng chưa quyết định thái độ thì Bàng Dã Lan đã rót ra hai chung rượu cất tiếng mời:
- Dầu sau này chúng ta là hai kẻ tử thù, nhưng hiện giờ xin mời thiếu hiệp một chung rượu gọi là lễ giao kiến của kẻ giang hồ võ lâm.
Trước những lời lưu ý ấy, Trầm Kha không thể từ chối được nên chàng thản nhiên cầm ly rượu cùng uống với Bàng Dã Lan.
Qua hai chung rượu giao kiến thì điếm tiểu nhị đã dọn lên những món ăn toàn là cao lương mỹ vị. Thật là một bữa ăn toàn bằng bát trân của tay đại phú.
Suốt bữa ăn hai người chỉ nói với nhau mấy câu xã giao và Bàng Dã

Lan cũng không đề cập đến vấn đề gì ngoài một câu:
- Hôm nay tôi muốn bàn với thiếu hiệp một vấn đề quan trọng.
Nàng chỉ nói có vậy rồi không đề cập đến nữa.
Chính vì vậy mà Trầm Kha chỉ dùng qua loa bữa cơm tối vì trong lòng hồi hộp chẳng biết Bàng Dã Lan sẽ nói với mình chuyện gì?
Bàng Dã Lan bỗng ngước mặt nhìn Trầm Kha cất giọng dịu dàng bảo:
- Trầm thiếu hiệp, dùng cơm tối xong chúng ta rời khỏi nơi đây nhé!
Trầm Kha hết sức ngạc nhiên hỏi:
- Phu nhân muốn đi đâu?
- Đi tìm nơi trò chuyện!
- Trò chuyện gì?
- Rồi chàng sẽ hiểu. Chẳng lẽ tướng công sợ tiện thiếp ám toán hay sao?
Dứt lời Bàng Dã Lan đứng phắt dậy đi thẳng xuống lầu.
Trầm Kha bị động lòng tự ái, nói:
- Hang hùm, ổ rắn tôi cũng coi như mối mọt, đất lành, chuyện gì phải sợ phu nhân ám toán chớ.
Dứt lời chàng vội phóng mình xuống lầu đuổi theo Bàng Dã Lan.
Cả hai rời tửu lầu đi lần ra khỏi Lam Châu phủ. Bỗng Bàng Dã Lan trổ thuật khinh công chạy đi như gió.
Trầm Kha càng lúc càng hồ nghi, nội dung việc này ắt có một âm mưu ghê gớm, chàng lẩm bẩm:
- Tửu lầu là nơi ồn ào đông khách không tiện nói chuyện, còn nơi đây đã cách Lam Châu phủ đến một khu rừng hoang vắng bốn phía không bóng người tại sao Bàng Dã Lan không dừng lại chuyện trò.
Mặc dù thế, chàng cũng cứ vung chưởng vun vút, dù cho tai mắt chẳng còn nghe thấy gì nữa vì uất khí đã bốc cao ngàn trượng.
Tuy Trầm Kha ngờ vực nhưng vẫn trổ thuật khinh công đuổi theo Bàng Dã Lan bén gót. Chàng cố giữ khoảng cách gần phía sau Bàng Dã Lan và cứ thế hai người phi thân vun vút giữa khu rừng rậm.
Nửa giờ sau, Trầm Kha bỗng cảm thấy một luồng dịch khí từ huyệt đan điền dẫn ra các huyệt, toàn thân chàng nóng ran như người phát sốt. Chàng tái mặt kinh hồn, vội thâu cước bộ dừng chân hướng về Bàng Dã Lan quát to như sấm:
- Bàng Dã Lan, ngươi định giở trò gì hại ta thế này?
Bàng Dã Lan thấy Trầm Kha dừng chân, vội quay mình đứng lại, dùng giọng êm như sương bảo:
- Trầm thiếu hiệp! Có phải chàng vừa cảm thấy sự khác lạ trong cơ thể đó chăng?

Trầm Kha tím mặt hốt hoảng hỏi nhanh:
- Bàng Dã Lan, ngươi xuống tay đầu độc ta đó chăng?
Bàng Dã Lan khẽ gật đầu, lại nhếch môi cười cợt nhã bảo:
- Phải! Tuy thiếu hiệp võ nghệ cao cường, nội lực siêu quần. Nhưng đối với sóng gió giang hồ, tướng công chẳng có chút mảy may kinh nghiệm nào cả.
Trầm Kha tức muốn bể ngực, gắt hỏi:
- Nhà ngươi thật gian ngoa xảo trá đã hại ta ăn uống nhằm độc dược gì?
- Xuân tình độc dược .
Bốn chữ như nhát búa bổ vào đầu, Trầm Kha run giọng hỏi lại:
- Xuân tình độc dược?
- Phải! Chính loại thuốc này mà bản phu nhân đã dùng để hút trọn một giáp tí tinh ngươn của lão Đào Thức.
Trầm Kha tức nghẹn đến lịm người, song chưởng buông nhanh, lao vút vào Bàng Dã Lan toan tấn công mãnh liệt.
Bàng Dã Lan cười khì một tiếng, thân hình kiều diễm chớp động để tránh thoát song chưởng của Trầm Kha giờ đây đã chậm chạp và yếu ớt. Nàng cười the thé bảo:
- Trầm thiếu hiệp có biết hậu quả như thế nào chưa?
Bàng Dã Lan vừa nói vừa nhảy tránh sang một bên. Nàng lại dùng thượng đẳng khinh công để thoạt tiến, thoạt lui, tránh né hàng loạt chưởng công đã không còn lợi hại của Trầm Kha.
Tâm trí chàng rối bời, sức lực bị giảm sút, chưởng pháp chẳng tòng tâm, nên không đánh trúng Bàng Dã Lan một chiêu nào cả.
Bàng Dã Lan vừa tránh né vừa cười dâm đãng:
- Nếu tiện thiếp có được toàn bộ tinh ngươn của thiếu hiệp thì ha.... ha...., địa vị của Bàng Dã Lan chắc chắn sẽ được lên hàng đệ nhất và lúc đó võ lâm này ha.... ha.... ha....
Tiếng cười của nàng như muôn ngàn cây kim châm vào màng tai của chàng khiến chàng nhăn mặt khó chịu.
Đến lúc này, Trầm Kha bị Xuân tình độc dược , biến tỏa vào các kinh mạch, lại thêm công phá thân thể chàng một cách mãnh liệt, nên một phần lớn tinh ngươn bị tiêu hao, và độc dâm này đã công phạt đến buồng tim.
Đột nhiên chàng ngừng không vung chưởng tấn công Bàng Dã Lan nữa. Tay giựt mạnh chiếc nón rộng vành ném đi, để lộ ánh mắt xạ ra những tia đỏ như máu, màu lửa dục ngun ngút, chàng nhắm vào người Bàng Dã Lan nhảy tới chụp mạnh.
Bàng Dã Lan lắc mình né tránh, lại cất tiếng dâm hồ bảo nhỏ:

- Tướng công gấp lắm sao? Hãy theo ta lại đằng này!
Vừa nói, Bàng Dã Lan vừa nhún mình chạy vào giữa mật lâm.
Trầm Kha bấy giờ lửa dục phừng phừng, tâm trí mê loạn, dục vọng kích thích, khiến chàng rượt đuổi Bàng Dã Lan như hổ đói rượt cừu tơ.
Thật đáng sợ cho Xuân tình độc dược đã biến con người trong lành, trong giây phút thành qủy sa tăng.
Hai người kẻ trước người sau chạy đến giữa mật lâm, Bàng Dã Lan dừng bước lại, cất tiếng hỏi:
- Tướng công suy nghĩ lại xem? Nơi đây mà vầy duyên cá nước, mở cuộc vu sơn, nếu người ngoài trông thấy ắt bất tiện lắm!
Trầm Kha không nói gì cả, chỉ lao mình nhảy đến chụp bắt Bàng Dã Lan. Bây giờ, lý trí chàng đã bị chất độc kích thích, nên chàng chỉ là một kẻ điên loạn.
Bàng Dã Lan lách mình tránh khỏi cái chộp của Trầm Kha, thân hình ẻo lả như liễu múa, hoa bay. Bằng giọng lẳng lơ nàng nói:
- Tướng công lại nóng nảy nữa rồi! Hãy để thiếp cởi bỏ xiêm y đã!
Trầm Kha như một người điên, không còn nghe biết được gì nữa. Chàng lồng lộn như con hổ phóng chụp Bàng Dã Lan lần nữa.
Lúc này chàng đã quá mệt nhọc, hai chân hơi khệnh khạng, không còn lanh lẹ như trước nữa. Bàng Dã Lan chỉ lách nhẹ đã tránh thoát vòng tay của Trầm Kha một cách dễ dàng.
Trầm Kha vội nhào tới chụp Bàng Dã Lan. Nhưng lần này, Bàng Dã Lan không né tránh mà giang tay đón lấy thân hình hơ hớ trai tơ của Trầm Kha. Bàng Dã Lan cố ý vùng vẫy để kéo dài thêm sự thèm thuồng, không để cho Trầm Kha vật ngã và cất giọng oanh vàng thỏ thẻ:
- Tướng công đừng gấp! Hãy dành một phần thương hương tiếc ngọc chứ?
Vừa nói nàng vừa uốn éo thân hình, cố né tránh cho khỏi bị vật ngã xuống đất.
Hai người trì kéo nhau dữ dội.
Bàng Dã Lan hé vòng môi đỏ mọng chợt nở một nụ cười tự nhủ:
- Ta sẽ dùng thuật....
Chớp mắt Trầm Kha đã chiếm được phần chủ động, hai tay siết chặt tấm thân ngà ngọc của Bàng Dã Lan vào lòng.
Bấy giờ, Trầm Kha thở ồ ồ như trâu rống, đôi mắt đỏ ngầu lên vì dục vọng nghi ngút.
Đột nhiên, một tiếng hét to như xé không khí:
- Tiểu tử dã man! Ngươi dám cưỡng bức mẫu thân ta?

Cùng với tiếng hét, hai đạo kình phong to như núi, đẩy văng Trầm Kha ra ngoài xa mấy trượng.
Bàng Dã Lan thất sắc vì nghe tiếng hét quen thuộc, biết ngay tình thế không xong, nhưng hiện đang bị Trầm Kha ép chặt không sao tránh né được. Bàng Dã Lan cũng bị áp khí đánh văng ra năm trượng.
Ngay lúc đó, một bóng thiếu nữ hạ ngay xuống mặt tràng.
Nàng chính là Nam Phương tiểu thư, ái nữ của Bàng Dã Lan mà trước kia Trầm Kha đã hội ngộ lúc vào dự đại hội đầu người.
Tuy lúc đó, Trầm Kha không biết nàng là ái nữ của Bàng Dã Lan nên giờ đây trông thấy vậy chàng hết sức kinh ngạc mở lớn mắt, miệng không thốt nên lời.
Bàng Dã Lan thuộc vào hạng gian trá thâm hiểm khôn lường nên khi nghe tiếng thét, biết ngay là của ái nữ, liền sanh ra một kế, bèn nằm úp mặt xuống đất buông tiếng khóc rấm rứt.
Trầm Kha bị đánh trúng một chưởng khá đau, lý trí sống lại phần nào và chàng chỉ còn biết kinh ngạc tột cùng.
Còn Nam Phương tiểu thư, thân hình chớp động như qủy u minh tiến tới gần Trầm Kha, ngọc chưởng lại quạt mấy cái điểm trúng mấy huyệt đạo của chàng ngay.
Trầm Kha liền ngã huỵch xuống đất.
Bàng Dã Lan lúc này càng khóc to lên, với giọng thật bi ai thống thiết.
Nam Phương tiểu thư vẻ mặt thoạt trắng, thoạt hồng, vội nhặt bộ xiêm y trao cho mẫu thân và phục mình xuống nói nhỏ nhẹ:
- Mẹ! Hãy khoác xiêm y lại mau.
Bàng Dã Lan hốt hoảng, vội mặc xiêm y, rồi chép miệng than thầm:
- Ngươi lại đây thật chẳng phải đúng lúc. Nếu không có mặt ngươi thì giờ này mẫu thân ngươi đã hút trọn bộ công lực của hắn rồi. Ôi mưu sự do người, thành sự bởi trời.
Nam Phương tiểu thư cất giọng nghiêm trang hỏi:
- Mẹ! Tại sao lại xảy ra chuyện như thế này?
Bàng Dã Lan ấp úng nói nho nhỏ:
- Phương nhi! Tiểu tử này nổi cơn điên.
- Mẹ! Nếu bỗng dưng nổi cơn điên, tại sao mẹ lại thoát y và hắn lại cởi quần áo để trần?
- Phương nhi, con nỡ nghi ngờ lòng mẹ hay sao?
- Tình ngay, lý gian, Phương nhi chỉ nghi tình thôi, vậy mẹ hãy kể đầu đuôi câu chuyện cho con nghe xem.
Trầm Kha giờ này không hay biết gì cả, huyệt đạo bị cầm chế, huyết khí không chảy, chất Xuân tình độc dược tạm thời ngưng công phạt.
Nam Phương tiểu thư nhận xét rất tinh vi, nàng chỉ nghe qua vài chi

tiết đủ tìm hiểu câu chuyện như thế nào rồi.
Bàng Dã Lan hồi hộp không ít, song giữ giọng nghiêm nghị nói:
- Mẹ gặp tên này trong thành Lam Châu giữa chốn đông người nên khó thoát thân được. Hắn bèn uy hiếp mẹ, nhưng mẹ đấu không lại hắn nên mẹ phải nén nhục lầm lũi theo hắn, rồi thừa lúc hắn vô ý, mẹ chạy trốn ra khỏi thành Lam Châu, không ngờ bị hắn rượt đuổi theo và bắt được mẹ. Đầu tiên hắn điểm bế các huyệt đạo rồi vác mẹ đến đây. Kế đó, hắn cởi xiêm y và giải huyệt cho mẹ, vì sợ chết nên mẹ đành để hắn....
Nam Phương tiểu thư nghe kể tới đây mặt mày tái xanh ngắt, vội chận lời Bàng Dã Lan:
- Hắn và mẹ có gây ra chuyện gì chưa?
- Nếu Phương nhi tới trễ một chút nữa là mẹ đã thất thân với hắn rồi.
- Thật như vậy chăng?
- Mẹ nói dối con làm gì chứ! Nhưng tại sao con hỏi vậy?
Nàng đưa mắt nhìn qua phía Trầm Kha cất tiếng:
- Tiểu tử này con đã được hội ngộ một lần và hắn tỏ ra không phải là một tay cao thủ thì làm sao hà hiếp được mẹ.
- Tại vì con không biết chứ, hắn là tên khuấy động giang hồ với đại danh là Trầm Kha.
- Hắn là Trầm Kha?
- Đúng!
Nam Phương tiểu thư như nhớ đến cái đêm đưa chàng về lâu đài với những cái chết lạ lùng của những người trong ngôi nhà này bởi tay Trầm Kha. Nàng lẩm bẩm:
- Ồ! Thì ra vậy!
Trong khi đó, Bàng Dã Lan ôm mặt khóc ngất. Nam Phương tiểu thư bước tới hai bước, đôi mắt long lanh bỗng đỏ au như máu, sát khí bốc đầy trên khuôn mặt đẹp tuyệt trần. Vì nàng cho lời của mẹ mình hoàn toàn đúng với sự thật nên căm thù Trầm Kha.
Thật con tạo quá phũ phàng! Sự việc xảy ra trong nháy mắt. Ai gây nên tội mà để cho Trầm Kha phải mang cái tiếng xấu xa vì cố ý hiếp người để thỏa mãn thú tính.
Nam Phương tiểu thư đến gần Trầm Kha non một trượng lòng bỗng dâng lên một niềm đau đớn. Tuy rằng sống trong gia đình với những thủ đoạn tà giáo, song Nam Phương vẫn là một gái trinh trắng. Ngay lần đầu tiên gặp Trầm Kha, nàng chưa biết được danh tánh thật của chàng song nàng đã thầm yêu chàng.
Rồi chàng âm thầm ra đi để lại trong lòng nàng bao nhung nhớ mà không bao giờ thốt ra lời. Nàng dự định gặp chàng sẽ bày tỏ tâm sự

và chọn chàng như bạn tình chung.
Nhưng nàng không ngờ chàng lại là kẻ lang tâm cuồng bạo, nên niềm yêu đó biến thành nỗi hận thù khi thần tượng đổ vỡ.
Nam Phương tiểu thư nghiến đôi hàm răng ngọc ken két, cử song chưởng lên cao nhắm ngay mình Trầm Kha phóng xuống hai chưởng ác liệt.
Trầm Kha nào hay biết chuyện gì, luôn cả tiếng la ối cũng không nói ra được, chỉ nghe:
- Bùng!
Một tiếng nổ như sấm, Trầm Kha bị áp khí đẩy văng ra ngoài mười trượng ngã quỵ trên mặt đất.
Bàng Dã Lan kinh hãi, vội nhấc mình nhảy đến bên Nam Phương tiểu thư, buộc miệng kêu lên thất thanh:
- Đừng làm thế, Phương nhi!
Nam Phương tiểu thư vội dừng lại, đưa mắt nhìn mẫu thân nhòa lệ nước mắt, hỏi:
- Mẫu thân nói thế có ý nghĩa gì?
- Hắn.... hắn có liên quan đến Thiên Toàn Bảo.
- Mẹ.... Mẹ vì cái chức Thiên Toàn Bảo chủ của cha hay với một âm mưu nào khác mà cúi đầu chịu nhục như thế này?
- Phương nhi, đã hơn năm năm rồi, bao công lao gầy dựng và chỉ trong vòng một năm nữa Thiên Toàn Bảo sẽ xuất hiện thống nhất thiên hạ, trở thành lãnh tụ võ lâm!
- Nhưng việc này có liên quan chi đến mạng sống của tên này đâu?
- Rồi con sẽ biết khi trình sự việc này lên phụ thân.
Giữa lúc đó, Trầm Kha bỗng kêu lên một tiếng, há miệng mửa ra hàng chén máu, thương thế vô cùng trầm trọng.
Nam Phương tiểu thư phóng mình nhảy vọt tới trước.
Bàng Dã Lan thất kinh, vội nhảy đến đứng cản trước mình Trầm Kha, gằn giọng thét:
- Phương nhi! Ngươi cãi lời ta nữa sao? Giết tên tiểu tử này là chuyện nhỏ, nhỡ ra Thiên Toàn Bảo chủ hay biết, chẳng những mẹ con mình bị mất mạng mà còn mang hậu quả vô cùng rắc rối về sau.
- Mẫu thân tránh ra, để mặc Phương nhi xử sự. Phương nhi quyết không để liên lụy đến ai cả. Mọi hậu quả như thế nào Phương nhi sẽ lãnh chịu.
Nam Phương tiểu thư rít lên giận dữ, mặt hoa chứa đầy sát niệm. Nàng lướt nhanh qua mặt Bàng Dã Lan toan cử chưởng quật nát thây Trầm Kha.
- Phương nhi! Ngươi không được làm thế!

Bàng Dã Lan vừa bảo vừa nhún mình nhảy tới cản trước mặt nàng.
Nam Phương chua chát cười gằn:
- Mẫu thân, mẹ muốn binh vực hắn lắm sao?
Vừa nói nàng vừa giương đôi mắt ác sát, nhìn vào mặt Bàng Dã Lan lóe ra những tia hận cừu. Thật ra, chẳng ai hiểu nổi mối bi ai thống khổ trong lòng nàng, trong lòng một người con gái, sống với những người chung quanh đều tà ma ác độc. Rồi tình yêu như tiếng sét tới với nàng, để bao ước mộng trong bỗng chốc tiêu tan phũ phàng. Nỗi hận lòng đó như muốn trút cả lên Trầm Kha một cách mê cuồng khi nàng cảm thấy mình mất mát không đâu....
Trong khi đó, Bàng Dã Lan đã thở dài nói:
- Phương nhi! Rồi đây ngươi sẽ ân hận.
Nam Phương tiểu thư cất giọng bi thảm:
- Mẫu thân! Thà cam tội bất hiếu chứ không hề hối hận trong đại hận. Sự uất hận vì đã yêu mà không được đáp tình. Hơn nữa, sự nghi ngờ Trầm Kha có tình ý với mẹ nàng vì vậy với tâm sự phức tạp, Nam Phương nghiến răng, bước đến trước mặt Trầm Kha cách chừng hai trượng, liền vận song chưởng đẩy ra, kình lực vừa buông, thế lực như cuồng phong vũ bão, xoắn tít vào thân xác mê man của Trầm Kha.
Nàng là cô gái kiêu ngạo, nếu không được người mình yêu thì thà đập nát để cho thỏa hận. Vì vậy song chưởng của nàng vừa đẩy ra thật khủng khiếp, nếu như Trầm Kha trúng nhằm song chưởng ấy ắt thân nát như tương.
Đột nhiên, một bóng đen hiện ra nhanh như qủy nữ, kèm theo hai luồng kình khí bay lông lốc tiếp đỡ hai luồng chưởng quái ác của Nam Phương tiểu thư.
- Bùng!
Một tiếng nổ long trời lở đất.
Nam Phương bị luồng áp khí khủng khiếp đẩy bắn ra sau hai trượng, trong lúc bất thần nàng té huỵch trên mặt đất.
Chiếc bóng thình lình nhanh như tia chớp, bế xốc lấy Trầm Kha nhích mình vọt ra khỏi cửa tràng mà ngay tới Bàng Dã Lan cũng không kịp hành động để ngăn chận.
Cùng lúc đó, hai bóng người khác bỗng xuất hiện, lại nhắm vào hướng Nam Phương tiểu thư chạy tới như bay.
Nam Phương tiểu thư hét to lên một tiếng, nhún mình nhảy vọt về phía trước.... nhưng đã trễ, một trong hai cái bóng đã trờ tới bên lưng Nam Phương đưa tay điểm nhanh mấy ngôi đại huyệt. Nàng chỉ kịp hét to lên một tiếng ngã nhào vào lòng chiếc bóng lạ.

Vừa khi đó, một bóng đen khác hiện đến như qủy u linh cất tiếng âm thầm:
- Nhị dị lão đã thi hành xong nhiệm vụ rồi chứ?
Hai bóng đen chính là hai dị lão nhân trong tứ dị lão nhân mà trước đây một dị lão nhân đã bị Trầm Kha giết chết trong ngôi nhà của Nam Phương.
Hai vị lão nhân đồng lên tiếng:
- Đã xong, xin bái lãnh thánh ý của Bảo chủ.
Chính lúc này Bàng Dã Lan mặt tái mét bước lùi ấp úng:
- Kính mừng Bảo chủ Thiên Toàn Bảo.
- Hứ! Ta không ngờ ngươi còn nói được câu ấy à?
- Tiện thiếp lúc nào cũng chỉ nghĩ tới phu quân.
- Láo! Con tiện tỳ lang dâm.
Tiếng quát tức giận của Thiên Toàn Bảo Chủ xé tan bầu không khí nặng nề. Nhưng rồi ông ta lại ra lệnh:
- Hãy đưa tất cả về bảo!
- Tuân mạng!
Hai vị lão nhân vừa nói vừa định quay đi nhưng Thiên Toàn Bảo chủ lại tiếp:
- Vừa rồi ngươi dẫn dụ tiểu tử Trầm Kha đến nơi đây. Hắn đâu rồi?
Nàng ngập ngừng:
- Tiện thiếp định tìm cách kềm chế hắn để mang về bảo cho phu quân, nhưng mưu định chưa thành thì đã bị kẻ khác cướp mất còn đánh Nam Phương trọng thương....
Lão hỏi nhanh:
- Là ai ngươi có biết không?
- Tiện thiếp chỉ thấy một bóng đen bịt mặt sớt ngang cứu tiểu tử Trầm Kha rồi vút đi ngay.
Lão nhíu mày gật gù, nói:
- Tất cả hãy về bảo.
Hai dị lão nhân vừa định nhớm bước thì lão Bảo chủ ra lệnh:
- Đem Bàng Dã Lan giam vào ngục tối.
- Vậy giờ đây....
- Hãy điểm huyệt cho an toàn.
- Tuân mạng!
Tức thì đôi tay veo Bảo chủ veo véo mấy ngọn chỉ phong nhằm vào mấy đại huyệt của Bàng Dã Lan phóng đi.
Bàng Dã Lan chỉ cau mày đau đớn chịu đựng không kháng cự.
Thân hình nàng vừa ngã xuống tức thì một dị lão nhân đã xốc nàng lên vai. Thế là hai dị lão nhân xốc nàng Bàng Dã Lan và Nam

Phương tiểu thư lao vút đi.
Lão Thiên Toàn Bảo chủ đợi cho tất cả đi xa mới lẩm bẩm:
- Trầm Kha con của Trầm Lịch Nhưỡng đại ca còn sống mới thật là mối nguy hại.
Rồi lão thở dài:
- Còn Bàng Dã Lan lại dâm loạn quá sức. Ta phải cho nàng chết rục xương trong ngục tối. Máu huyết của ta chỉ có Nam Phương, nhưng thật là phức tạp khổ cho ta quá sức.
Một vài tiếng cú rúc về sáng vang lên giữa vùng mật lâm. Bóng lão bảo chủ lại biến đi như vệt khói.
Trong khi đó....
Phía ngoài bờ mật lâm, hai dị lão nhân đang phon phon vác Bàng Dã Lan và Nam Phương chạy biến đi. Đến một cốc đạo quanh co, bỗng một dị lão nhân vác Bàng Dã Lan chạy phía sau la lên một tiếng hự khô khan và thân người bà ta ngã nhào trên vũng máu đào chết tức thì. Trong khi đó Bàng Dã Lan đã đứng sừng sững cất tiếng cười đắc thắng.
Biết phía sau có biến, dị lão nhân vác Nam Phương liền đặt nàng trên một tảng đá và quay lại thấy cảnh tượng như vậy nên cất tiếng quát lanh lảnh:
- Hừ! Không ngờ phu nhân qủy quyệt như vậy.
Bàng Dã Lan cất tiếng cười hồ ly:
- Chỉ mới xa nhau có hơn mấy tháng, nên các ngươi đâu ngờ bản phu nhân có được võ công như ngày hôm nay.
- Hảo võ công! Đã đánh lừa được bọn chúng ta. Vậy giờ đây, ta quyết liều mạng với ngươi.
Dứt lời, song trảo của bà ta như mười con rắn phóng chụp vào người Bàng Dã Lan một cách khủng khiếp. Thân ảnh như ánh điện, Bàng Dã Lan liền lách người né tránh và cử song chưởng như thác lũ chụp lại để phản công.
Trảo chỉ công và chưởng phong chạm nhau gây nên một loạt tiếng nổ khô khan:
- Bùng.... rắc.... rắc....
Dị nhân lão bà bị bắn ra xa một trượng, còn Bàng Dã Lan chỉ lui lại hai bước. Dị nhân lão bà giọng uất nghẹn:
- Không ngờ nội lực của ngươi tăng tiến tột bực đến thế.
Bàng Dã Lan giọng khiêu khích:
- Khi lão quái bà ngươi biết được thì hồn ngươi đã lìa khỏi xác rồi.
- Tại sao ngươi lại âm mưu như vậy?
- Có gì khó hiểu đâu. Thiên Toàn Bảo chủ cũng muốn bá chủ võ lâm

thì ta không nuôi mộng lớn đó sao?
- Nhưng tại sao nội lực ngươi lại tinh tiến quá vậy?
- Dùng thuật Hấp dương bổ âm để lấy tinh ngươn của Thanh Thiên viện chủ.
- Đúng như vậy.
- Không sai!
Dị lão bà liền tháo lui chộp lấy Nam Phương để làm bình phong uy hiếp:
- Nếu phu nhân bước tới ta hạ sát ngay Nam Phương tiểu thư.
Bàng Dã Lan bỗng cất tiếng cười lanh lảnh:
- Nếu vậy là dị lão bà nhầm quá sức rồi.
- Tại sao ta nhầm?
- Nam Phương tiểu thư đâu phải là con ruột của ta mà đó chính là hòn máu duy nhất của Thiên Toàn Bảo chủ Nam Duy Lâm và Hàn Tố Nương.
- Sao ngươi lại hiểu rõ điều này?
- Còn nữa chưa hết đâu, vì Hàn Tố Nương là em ruột của Hàn Cầm Hương.
- Hàn Cầm Hương có phải là ái thê của Trầm Lịch Nhưỡng không?
- Đúng! Chính vì vậy mà Nam Duy Lâm bảo chủ phao tin Trầm Kha chính là thiếu bảo chủ để dẫn dụ chàng tiểu tử này với mục đích để ám hại cho tuyệt căn, chứ nếu Trầm Kha biết được thì chàng ta sẽ trả mối gia thù vào tên đại gian Bảo chủ à!
- Láo, ngươi là đồ phản loạn, hãy xem đây.
Dứt lời tức thì dị lão bà xử dụng chỉ công tấn công tới tấp vào Bàng Dã Lan. Hai bóng người giao tranh ác liệt cố quyết hạ sát nhau bằng những tuyệt chiêu ác sát.
- Bình!
Tiếp theo là một tiếng hự và một bóng người bay ra xa mấy trượng nằm chết lịm trên mặt đất chính là dị lão bà.
Cảnh vật hoàn toàn im lặng.
Bỗng Bàng Dã Lan lẩm bẩm:
- Nếu Bảo chủ muốn vậy ta cũng có cách.
Nàng vừa nói vừa đi đến chỗ Nam Phương đang thiêm thiếp. Nàng nhếch mép nham hiểm:
- Có Nam Phương trong tay ta Nam Duy Lâm sẽ không thể làm gì ta được. Lão ta phải trả một giá rất đắt về hành động này. Ha.... Ha.... Ha....
- Tiếng cười của nàng vang đi và im bặt khi bóng nàng vác Nam Phương biến vào phía cốc đạo xa xa....

Hồi 16
Cô gái bí mật

Trầm Kha từ từ tỉnh lại, đôi mắt chàng hé mở rồi nhắm lại một cách mệt nhọc. Một thoáng sau, chàng mới mở lại được bình thường. Đưa mắt nhìn chung quanh định nhỏm dậy bỗng nghe tiếng quen thuộc:
- Huynh đài đã tỉnh?
Trầm Kha vừa ngồi dậy vừa quay nhìn về phía có tiếng nói. Chợt chàng cất giọng ngạc nhiên:
- Ồ! Thư sinh mặt ngọc.
Rồi chàng tiếp luôn:
- Chính bạn đã cứu mạng cho tại hạ?
Chàng thư sinh mặt ngọc mỉm cười xua tay nói:
- Không phải đâu! Chính sư mẫu của tiểu đệ cứu huynh đài mang về thạch thất này đấy.
Chàng vừa lật đật bước xuống đất để tìm sư mẫu của thư sinh mặt ngọc nhưng chân vừa chấm đất đã lảo đảo. Bỗng nghe tiếng nói hiền hòa:
- Thiếu hiệp hãy khoan vận động mà phải uống một hườn thuốc này rồi ngồi vận công thì công lực mới trở lại như cũ.
Lời chưa dứt đã thấy một bà lão tóc bạc phơ khuôn mặt thật hiền hòa lướt nhẹ trên mặt đất từ phía trong thạch động bước ra.
Trầm Kha định thi lễ nhưng bà ta đã gạt qua nói:
- Không cần phải thủ lễ như vậy! Hãy làm theo lời ta để giữ lấy chân lực.
Vừa nói bà ta vừa trao cho Trầm Kha một viên thuốc màu hồng thơm phứt. Chàng liền bỏ vào miệng nuốt ngay.
Bà lão liền quay sang bảo chàng thư sinh mặt ngọc:
- Giờ này, thiếu hiệp có thể tự hành công được rồi. Con hãy đưa thiếu hiệp sang thạch thất kế bên cho an toàn.
Thư sinh mặt ngọc liền nói với Trầm Kha:
- Huynh đài hãy theo đệ.
Chàng vừa nói vừa bước đi nên Trầm Kha cũng phải bước theo.
Chàng vừa đi vừa hỏi:
- Bạn hữu....
Nhưng chàng thư sinh mặt ngọc chận lời:

- Khoan! Từ giờ phút này, xin huynh đài đừng nói điều gì và cũng đừng nghĩ gì lôi thôi mà chỉ chú tâm vào việc hành công thôi. Nhưng y phục này....
- Xin huynh đài nghe lời đệ, đừng vội hỏi.
Trầm Kha đành lặng thinh vì chàng thư sinh mặt ngọc đã mở cánh cửa thạch thất và nói:
- Huynh đài hành công nơi đây rất là tiện lợi.
Vừa nói chàng vừa mời Trầm Kha bước vào nên Trầm Kha không còn lý do để lưỡng lự. Trầm Kha vừa bước vào bên trong thì cánh cửa bằng đá được đóng chặt lại.
Chàng thư sinh mặt ngọc mỉm cười quay về với sư mẫu của chàng với nét mặt hân hoan vô tả.
Sư mẫu của chàng liền hỏi:
- Xong chưa?
- Dạ mọi việc đều tốt đẹp.
Bà ta đi tới đi lui, dáng bộ suy tư.
Qua hơn một tuần trà, bà ta quay lại gọi thư sinh mặt ngọc và hỏi:
- Dung nhi!
- Thưa sư mẫu có điều gì dạy bảo?
- Tại sao con vẫn cải nam trang để dối gạt một tiểu tử chí hiếu như vậy?
- Cái đó.... Cái đó....
- Thế nào?
- Dạ, lúc trước Dung nhi nào biết chàng ta là một tay hiệp khách làm rúng động Trung Nguyên với tên Trầm Kha mà chỉ quen nhau vì tư cách của chàng thôi.
- Dung nhi thấy thế nào?
- Thì Dung nhi đã thưa với sư mẫu rồi!
Vị lão bà mỉm cười hiền hòa gật đầu:
- Nếu đúng thiếu hiệp này là Trầm Kha thì có lẽ là con trai duy nhất của Nhất Chỉ Công Trầm Lịch Nhưỡng, là một bạn hữu của ta.
- Nhưng sư mẫu có biết thân phụ của chàng hiện ở đâu không?
- Từ lâu ta không muốn bước chân vào chốn giang hồ phức tạp nên không rõ tin tức lắm. Phải chờ hỏi Trầm Kha mới biết rõ được mọi sự.
Bỗng có tiếng đáp:
- Thưa lão tiền bối, việc ấy đúng như vậy!
Cả hai hoảng hốt quay người ra, đã thấy Trầm Kha oai vệ đứng như pho tượng trước cửa thạch động.
Bà ta vẫn ung dung nói:

- Thiếu hiệp đã bình phục rồi chứ?
- Đúng!
- Tại sao vậy?
- Bị tàn sát tất cả.
- Tàn sát?
- Ai! Ai là kẻ chủ mưu?
- Nhiều người lắm.
- Tại sao thiếu hiệp biết?
- Di thư của phụ thân tiểu điệt để lại.
- Việc này có liên quan đến Thiên Toàn Bảo chủ không?
- Thưa người ấy tên gì?
- Nam Duy Lâm.
- Nam Duy Lâm?
Trầm Kha liền thi lễ rồi nói:
-Tiểu điệt vừa bước vào vô tình nghe rõ chuyện chứ không có ý nghe lén xin lão tiền bối thứ tha.
Bà ta mỉm cười:
- Ta biết rồi, thiếu hiệp cứ tự nhiên.
Rồi bà ta lại hỏi tiếp:
- Còn việc phụ mẫu thiếu hiệp như thế nào?
Trầm Kha nhíu mày rồi thốt:
- Về việc gia đình của tiểu điệt thì thật là bi lụy.
Trầm Kha rít lên:
- Kẻ thù đứng vào hàng đầu.
- Nhưng thiếu hiệp có biết sự liên quan giữa Nam Duy Lâm và cố phụ mẫu thiếu hiệp như thế nào không?
Trầm Kha liền nói:
- Chuyện đó tiểu điệt không rõ.
Vì vậy bà ta liền kể sự liên quan giữa hai nhà và kết luận:
- Nam Phương tiểu thư chính là em cô dì với thiếu hiệp đấy.
Nghe xong chàng bàng hoàng vì võ lâm quá xảo quyệt quên đi tình máu mủ sư môn để giết hại nhau.
Chàng rít giọng:
- Nam Duy lâm là tuy là sư đệ của phụ thân tiểu điệt, nhưng giờ đây đã hết. Lão là kẻ đại thù của gia đình họ Trầm này.
Chàng chợt hỏi vị lão bà:
- Thưa lão tiền bối! Có thể cho tiểu điệt biết qúi danh của người được không?
Bà lão giọng buồn buồn:
- Có hỏi lão cũng đành nói thôi chứ cái tên Mã Tú Loan lão không

muốn nhắc tới làm gì!
- Có phải Nguyệt Nga Mã Tú Loan chính là tiền bối.
Bà ta chỉ gật đầu rồi im lặng.
Rồi chàng quay sang chàng ngọc diện thư sinh hỏi:
- Vậy.... đây là....
Chàng ngập ngừng thì Nguyệt Nga Mã Tú Loan đáp:
- Đó là nữ môn đồ duy nhất của lão tên là Lữ Mộ Dung.
- Lữ Mộ Dung?
Ngọc diện thư sinh lườm chàng rồi hỏi lại:
- Cái tên đó nghe không xuôi tai sao?
Trầm Kha ấp úng:
- Không.... Không tên hay lắm!
- Thật không?
- Tôi không nói dối!
Chàng vội quay sang sư mẫu Lữ Mộ Dung nói:
- Thưa lão tiền bối, tiểu điệt đã bình phục hẳn rồi nên xin phép lão tiền bối để được ra đi.
- Thiếu hiệp cứ tùy tiện.
- Xin lão tiền bối cứ gọi hai chữ tiểu điệt chứ đừng gọi thiếu hiệp thì thật tiểu điệt không phải lễ.
Bà ta gật đầu:
- Được rồi tiểu điệt cứ ra đi. Ta cũng sẽ tái nhập giang hồ để giúp cháu một tay trả thù cho người bạn của ta là thân phụ cháu.
- Xin đa tạ lão tiền bối, ơn cứu mạng cháu xin ghi tạc vào lòng.
- Không có gì. Cháu đã cứu mạng môn đồ của ta thì như vậy không thể nói là ân huệ.
Rồi bà ta quay qua hỏi:
- Nhưng cháu định đi về đâu?
- Thiên Toàn Bảo!
oo Hai ngày sau.
Khi ánh chiều đã đổ bóng, dưới chân núi Tuyệt Phong Sơn, một chàng áo xám đội chiếc nón rộng vành và một lão già tay cầm bình rượu vừa gặp nhau đã mừng rỡ hỏi han rối rít.
Chàng áo xám liền nói:
- Giang nghĩa bá! Thúc thúc Bá Đồng Nhi của tiểu điệt không đi với nghĩa bá à?
Vị lão nhân vừa tu xong một hớp rượu mới đáp:
- Bá lão đệ có việc phải đi gấp và nhờ lão tìm tiểu điệt.
- Để làm gì?
- Nói lại với tiểu điệt những việc quan trọng.

- Mà chuyện gì vậy nghĩa bá?
- Số là lão và Bá đệ đang hàn huyên, chén thù chén tạc thì phát giác ra một điều quan trọng.
- Điều gì vậy?
- Hiện giờ chưa thể nói được vì Bá lão đệ đang theo dõi vụ này, mà theo dự đoán của lão là liên quan đến một lực lượng muốn thống nhất võ lâm vào tay chúng.
- Nếu vậy tại sao thúc thúc tiểu điệt lại không cùng nghĩa bá hành sự có hơn không?
- Bá lão đệ đã suy tính rồi và quyết định nhờ Giang Trúc Hồ Túy Tử này tìm tiểu điệt.
- Để làm gì?
- Để hẹn với tiểu điệt đến đêm mười sáu tháng này đến Âm Phong Nhai gặp lão ta.
- Có chuyện gì vậy?
- Lão cũng chưa biết được, song Bá lão đệ căn dặn là phải tuyệt đối giữ kín sự việc này không để ai biết mới được chứ nếu không sẽ mang hậu quả chẳng lành.
- Còn giờ này nghĩa bá có định đi đâu chăng?
- Có, có chứ!
- Đi đâu?
- Xuyên Tâm Cốc - Xuyên Tâm Cốc?
- Đúng vậy!
- Nơi cấm địa của võ lâm?
- Phải rồi!
- Nhưng để làm gì?
- Gặp cốc chủ.
- Giang nghĩa bá biết cốc chủ?
- Không!
- Vậy thì chắc khó khăn lắm?
- Nhưng ta phải đi để giữ lời hứa với Bá lão đệ.
- Có gì quan trọng không nghĩa bá?
- Rồi ngươi sẽ biết sau.
Lão thốt xong vừa dớm người định lao đi nhưng quay lại căn dặn:
- Hãy đừng để câu chuyện này cho ai biết đấy, nếu không tánh mạng Bá lão đệ và ngay cả lão hủ này cũng khó bảo toàn mạng sống.
Dứt lời, lão liền nhảy vọt lên cao theo hình vòng cầu thoắt như cái bóng cụm mây vừa hiện ra đã mất dạng.
Trầm Kha nhìn theo sau lưng người nghĩa bá vừa kết nghĩa đã nhiều lưu luyến đến lúc còn một chấm đen như hạt tiêu chàng mới uể oải

định lê bước....
Đột nhiên, một chuỗi cười trong như ngọc vang lên mát cả mang tai. Tiếng cười vừa dứt, một vóc ngọc thoắt hiện ra trước mặt Trầm Kha. Đấy là một thiếu nữ mặc quần áo bằng lụa trắng.
Thiếu nữ này tuổi độ đôi mươi, sắc nước hương trời, diễm lệ tuyệt trần khiến người trông thấy tinh thần phải tán loạn. Nàng đẹp một cách mê ly.
Mày ngài uốn cong như đỉnh xuân sơn, ánh mắt long lanh như làn thu thủy. Mũi huỳnh dao nằm trên đôi môi son đào đỏ mọng che khóe miệng nhỏ nhắn. Khuôn mặt trái xoan, làn da trắng mịn hồng đẹp như hoa đào đang độ nở.
Trong những nét đẹp đó, Trầm Kha thoang thoáng thấy quen quen nhưng không thể nhớ ra ở nơi đâu.
Trầm Kha thấy vậy vội kêu lên hốt hoảng:
- Ồ! Nàng hiện diện ở nơi này bao lâu rồi?
Thiếu nữ nhoẻn miệng cười duyên đáp:
- Lại đây khá lâu!
- Thế nàng đã....
- Câu chuyện giữa các hạ và Giang Trúc Hồ Túy Tử đại hiệp bản cô nương đã nghe tất cả.
Như sét nổ ngang tai, Trầm Kha toàn thân run bắn lên như phát sốt. Chàng trầm giọng hỏi to:
- Nàng là ai?
- Ngọc Nữ cô nương!
Trầm Kha rúng động toàn thân. Chắc mạng sống của Bá Đồng Nhi và Giang Trúc Hồ có an toàn không đều do câu chuyện lúc nãy được giữ kín hay bị loan truyền. Mà nay cô gái này đã nghe qua thật rắc rối vô cùng.
Nghĩ đến đây, sát khí bốc ngời lên, chàng không nghĩ ngợi gì nữa bước nhanh đến trước mặt nàng này, định rút thanh trường kiếm nhưng lại thôi mà chỉ huy động song chưởng đẩy ra để tấn công, đồng thời cất giọng quát to như sấm nổ:
- Nghe trộm sự bí mật của kẻ khác, quyết không phải là hạng người lương thiện, biết liêm sỉ....
Ngọc Nữ cô nương thân ảnh chao đi đã tránh thoát được thế công của Trầm Kha và nói to:
- Hãy chậm lại đã tướng công!
Trầm Kha thầm công nhận thân pháp của Ngọc Nữ cô nương này thật tuyệt diệu, nhưng chàng giả bộ không nghe, đẩy ra song chưởng đánh tới quyết liệt.

Chưởng lực vừa buông ra đã biến thành hai ngọn kình phong bốc tỏa mờ cả mặt đất và xoay tít vào mình Ngọc Nữ cô nương nhanh như tia chớp.
Ngọc Nữ cô nương nhếch môi cười nhạt, đôi ngọc chưởng quay nhẹ một vòng đưa ra hai đạo chưởng phong to như núi tiếp đỡ.
- Bùng!
Một tiếng nổ to như sấm, Trầm Kha bước lui một bước, thân hình chao đi.
Ngọc Nữ cô nương bước lùi hai bước nhưng giọng vẫn ngọt ngào:
- Trầm tướng công muốn thủ tiêu bản cô nương hay sao?
- Đúng vậy!
- Như thế là tướng công tìm lầm đối tượng.
Trầm Kha bỉu môi hừ một tiếng, hai chân vẫn bước lên đến trước mặt Ngọc Nữ cô nương.
Nàng ta biến sắc, vội lớn tiếng gắt:
- Tướng công đừng vô lý như thế!
Trầm Kha lặng yên không đáp, tay tả vung ra một chưởng, lại nhún mình lao vút vào mình Ngọc Nữ cô nương nhanh như mũi phi lao.
Ngọc Nữ cô nương trông thấy xám mặt, trầm giọng bảo:
- Nếu tướng công quá vô lý thì có lẽ sẽ ân hận đấy!
Nhưng nàng vừa dứt lời, thì chưởng phong của Trầm Kha đã phủ tới.
Ngọc Nữ cô nương nhích động, đôi bờ vai thon thon nhỏ, vóc kiều diễm lả lướt trong một thân pháp tuyệt diệu tránh né chưởng phong của chàng.
Trước thân pháp kỳ diệu ấy làm Trầm Kha nhớ đến lúc trước có nghe thân phụ chàng nhắc đến Biến ảo bộ , một môn khinh công bậc nhất thiên hạ nhưng lúc đó chàng không hỏi rõ nên không biết xuất xứ của môn khinh công này. Hơn nữa, không biết Ngọc Nữ cô nương đã xử dụng bộ pháp đây có phải là Biến ảo bộ hay không?
Lúc trước có lần chàng thấy Ngọc Diện thư sinh có được lối khinh công cũng tương tự như thế này song không có tuyệt diệu và linh mẫn, thâm hậu như thế này. Chẳng lẽ đó cũng là môn Biến ảo bộ sao?
Bao nhiêu ý nghĩ đó làm cho chàng thờ thẫn nên quên cả tấn công Ngọc Nữ cô nương. Thấy thế, Ngọc Nữ cô nương cất giọng ngọt ngào nói:
- Trầm tướng công hãy suy nghĩ lại xem, nếu bản cô nương quyết tâm đi thóc mách với thiên hạ thì bản cô nương ra mặt gặp tướng công để làm gì?
Thấy nàng hữu lý nên Trầm Kha đổi giận làm vui hỏi:

- Nếu vậy cô nương gặp tại hạ để làm gì? Và tại sao cô nương biết tại hạ là Trầm Kha?
Nàng nhoẻn một nụ cười duyên dáng:
- Bản cô nương còn biết nhiều hơn nữa kìa.
- Mà cô nương biết những gì?
- Biết tướng công dự định đi đâu là khác.
- Biết tại hạ đi đâu?
- Thiên Toàn Bảo!
- Hả!
Nàng khẽ cười tiếp:
- Xin tướng công chớ ngạc nhiên, vì giang hồ xảo quyệt khó lường nên bản cô nương có ý muốn gặp Trầm tướng công có đôi lời vậy thôi.
Tới lượt Trầm Kha ấp úng khó nói:
- Có điều gì cô nương xin cứ nói.
- Vì biết mục đích của tướng công nên tôi muốn hỏi tướng công có biết Thiên Toàn Bảo tọa lạc nơi nào không?
Trầm Kha thành thật lắc đầu:
- Không! Tại hạ chưa hề biết.
- Vậy sao tướng công lại quyết đi đến nơi đó?
Chàng chưa biết phải trả lời ra sao thì Ngọc Nữ cô nương tiếp lời:
- Bản cô nương xin mách cho tướng công nhé?
- Xin cứ dạy.
- Dạy thì không dám, nhưng theo sự hiểu biết của bản cô nương là tướng công có thể ghé qua Thiếu Lâm Tự tọa lạc ở phía Bắc gặp phương trượng nơi đó mà hỏi.
- Phương trượng là ai cô nương có biết chăng?
- Huyền Đắc đại sư!
- Huyền Đắc đại sư?
- Ủa! Tướng công biết người này à?
Chàng lắc đầu song mặt đầy sát khí, chàng rít lên:
- Kẻ gia thù!
Bây giờ đến lượt Ngọc Nữ cô nương kinh ngạc hỏi lại:
- Là kẻ gia thù của tướng công?
- Đúng như thế!
Nhưng rồi chàng chợt nhìn người thiếu nữ sắc nước khuynh trời, đẹp như hằng nga tiên nữ, nên chàng nhủ thầm:
- Một cô gái bí mật, lại khôn ngoan rất mực, nói năng phải lời, võ công cao siêu. Một người xa lạ như vậy há tin được sao? Không khéo ta lại bị nàng này âm mưu hại ta.

Nghĩ như vậy chàng nhích môi cười nhạt hỏi:
- Lời nói của cô nương có gì làm tin? Hay là thực hiện một âm mưu gì đó?
Nàng lắc đầu:
- Nếu vậy thì lý trí đoán xét của tướng công để nơi đâu? Hay là để cô nương thề độc cho tướng công yên lòng nhé!
Nàng vừa nói xong là cất tiếng thề độc.
Trầm kha thấy vậy rất mát dạ yên lòng, nhếch mép cười gằn nói:
- Tại hạ đa tạ cô nương, tại hạ tin tưởng cô nương là đủ, hiện giờ xin kiếu biệt.
Nói dứt lời, chàng nhún mình nhảy vọt về phía trước chạy như bay.
Ngọc Nữ cô nương chỉ nhấc mình lướt nhanh tới trước, dùng thân pháp khinh công thượng thặng đi song song với Trầm Kha.
Chẳng bao lâu hai người đã vượt qua hai khu rừng.
Đối với một cô gái đẹp như tiên nga có lẽ vì vậy nàng có cái tên Ngọc Nữ, thật là tiên giáng trần vậy đó. Nhưng nàng cứ tự lẽo đẽo chạy theo bên lưng khiến chàng khó nghĩ, liền dừng chân đứng lại, hướng vào Ngọc Nữ cô nương hỏi:
- Cô nương còn điều gì muốn nói với tại hạ nữa chăng?
- Bản cô nương xin hỏi tướng công đã biết Thiếu Lâm đại tự chưa?
- Có biết qua!
- Vậy thì tốt! Nhưng tướng công vẫn giữ ý định trả thù tại Thiếu Lâm đại tự chăng?
- Nhất định là vậy!
- Tướng công đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?
- Rồi!
- Không lầm người chứ?
- Không bao giờ.
- Vậy tướng công phải thận trọng cho lắm vì theo bản cô nương biết, chùa ấy có nhiều cao đồ võ học cũng như đạo học nên gây thù với họ là chuốc hại vào thân đấy.
- Đa tạ cô nương! Tại hạ đã suy nghĩ kỹ trước khi hành động.
- Nếu thế thì bản cô nương xin kiếu từ.
- Vâng! Cô nương cứ đi....
- Hãy bảo trọng lấy thân.
Dứt lời nàng rẽ ngang biến mất vào cuối khu rừng.
Trầm Kha lại thắc mắc trong lòng!
- Một cô gái bí mật sao lại có vẻ lo lắng cho ta quá vậy?
Rồi chàng nghĩ tiếp:
- Giang hồ lắm cạm bẫy. Mạng ta suýt mất vì tay đàn bà con gái thì ta

nên lưu tâm đề phòng là thượng sách.
Ý nghĩ đã xong. Chàng phóng người lao về hướng Bắc để tìm đến Thiếu Lâm đại tự.

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường
Đánh máy: Lãng tử trầm kha
Hồi 17
Thiên toàn bảo

Trầm Kha vừa bước ra khỏi cụm rừng, bỗng nghe tiếng gọi:
Trầm thiếu hiệp!
Trầm Kha quay phắt lại, chợt nhìn thấy người thiếu nữ bí mật đã gặp trước đây mấy hôm nên chàng liền hỏi:
- Ồ! Ngọc Nữ cô nương lại gặp tại hạ có điều gì đây?
Thiếu nữ nhoẻn miệng cười duyên rồi đáp:
- Có việc nên tìm gặp thiếu hiệp đây.
Trầm Kha hơi nhíu mày:
- Mà việc gì có quan trọng lắm không?
- Có chứ!
- Vậy xin Ngọc Nữ cô nương cứ việc nói.
Nàng hất mái tóc về phía sau rồi đáp:
- Hôm trước, tôi có nói với thiếu hiệp là phải gặp Huyền Đắc đại sư mới hy vọng tìm ra Thiên Toàn Bảo, nhưng có mt sự nhầm lẫn nhỏ.
- Việc gì vậy?
- Đó là việc Huyền Đắc đại sư đt nhiên mất tích đã làm cho Thiếu Lâm môn đồ đang đổ xô điều tra. Vì vậy, tôi được tin này liền tìm gặp thiếu hiệp để đính chính lời nói hôm trước.
- Ồ! Vậy xin cảm ơn cô nương lắm!
- Đó là nhiệm vụ của tôi.
Trầm Kha hỏi ngay:
- Tại sao phải là nhiệm vụ của cô nương?
Nàng ấp úng:
- à... à... đó chẳng qua là nhiệm vụ tôi phải đính chính cho đúng với sự thật để thiếu hiệp khỏi cho tôi là người sai lầm.
Chàng gật gù:
- à! Thì ra là thế!
Nàng liền hỏi sang chuyện khác:
- Thiếu hiệp có định đi Thiếu Lâm đại tự nữa không?

Trầm Kha lắc đầu:
- Nếu vậy thì đi vô ích!
- Thế thiếu hiệp có định đi nơi nào không?
- Có chứ! - Nơi nào? - Sẽ tính sau. Rồi chàng liền nói: - Vậy xin kiếu từ cô nương. Nàng lưu luyến: - Thiếu hiệp đi thiệt sao? - Ủa! Chứ tại hạ ở lại đây làm gì? Rồi chàng tiếp: - Xin kiếu từ cô nương. Dứt lời, chàng như vệt khói mờ vút đi trước sự ngơ ngác lưu luyến của Ngọc Nữ cô nương. Nàng lẩm bẩm: - Chàng cứ đi đi. Lúc nào sau lưng chàng cũng có tiểu mui và sư mẫu hỗ trợ cho chàng. Rồi bóng chàng cũng vụt đi mất dạng. o0o Từ trên cao, ngọn suối đổ xuống như mt hồ nước mênh mông thành ngọn suối bạc. Đã gần mười ngày qua, chàng điều tra tìm tòi đã phát giác ra Thiên Toàn Bảo mà chàng quyết tâm khám phá mt phen. Đến khu rừng già, với rừng cây đại thụ khổng lồ, thấp thoáng bóng tòa lũy ma kỳ bí. Nhưng chàng nhất quyết xâm nhập. Từng đợt sóng bạc chạy từ xa bủa mạnh vào ghềnh đá, bọt nước trắng xóa tung tóe lên, trông như đám bông tuyết rơi lả tả. Tòa lũy ma kỳ bí nổi bật lên trên nền trời. Cái bóng hùng vĩ của tòa lâu đài cổ kính này, vẫn lạnh lùng chứa đựng bao sự thầm bí khủng khiếp mà từ lâu chàng quyết tìm cho bằng được. Ba chữ 'Thiên Toàn Bảo' như khơi giòng nhiệt huyết trong người Trầm Kha cuồn cun lửa hận nung nấu từ bấy lâu, giờ được dịp bc phát. Chàng đứng sừng sững trên bờ sông, đôi mắt căm hờn nhìn tòa cổ bảo. Mối gia thù chàng nào quên được, nhưng hôm nay, chàng muốn thực hiện để thanh toán mt tên đại thù đứng hàng đầu trong mối gia thù của chàng.
Chiếc huyết sọ thẫm màu máu đỏ trên cửa bảo như đe dọa mà ngay cả Trầm Kha cũng cảm thấy lạnh người. Nghĩ đến phụ thân, chàng không khỏi thở dài, cả gia đình của chàng đều bị chết thảm bởi bọn người âm mưu đã tàn sát. Nên lần này, đứng trước sào huyệt của tên đại thù, dầu chàng chưa chắc lắm, nhưng chàng quyết trả xong mối gia thù mới hả dạ. Những ý nghĩ ấy như thôi thúc không để cho Trầm Kha suy nghĩ tiếp. Sau cùng chàng nghiến răng cương quyết: - Ta phải thực hiện cho bằng được theo ý nguyện. Ý định đã xong, hùng khí Trầm Kha nổi lên, chàng quên hẳn bao nguy hiểm đang đợi mình, nhún chân phóng vụt khỏi con đường đá ẩn dưới lòng sông tiến thẳng về phía cửa bảo. Trầm Kha đứng nhìn chăm chăm vào ba chữ 'Thiên Toàn Bảo' mà lòng rối loạn trăm đường. Huyết cừu! Sứ mạng! Nguyện vọng ấy muốn hoàn tất chắc phải nhiều khó khăn, nhưng chàng đã quyết định, nên cảm thấy như có mt cái gì vô hình khiến chàng lầm lũi bước tới. Nhìn đăm đăm vào chiếc huyết sọ, trí

chàng hình dung đến Trầm gia trang. Những sự khủng khiếp trong phòng khách, hài cốt phụ mẫu vẫn trơ trơ với năm tháng và hơn mấy trăm nhân mạng của Trầm gia trang đã biến thành những b xương trắng hếu nằm trong trang viện. Đó phải chăng là mt hiện tượng của mt cuc tàn sát tàn bạo, máu oan cừu này biết bao giờ gi sạch, thù diệt gia bao giờ báo oán cho xong. Những hình ảnh khủng khiếp ấy khiến Trầm Kha thấy tự đáy lòng dâng lên mt niềm xúc đng mãnh liệt. Nghĩ tới đôi vợ chồng lão quản gia như nghĩa phụ của chàng trong giây phút cuối cùng từ bỏ cõi trần để chàng sống trơ trọi mt thân trẻ, bước lang bạt trong giang hồ, dấn thân vào cái xảo trá điêu ngoa của bọn võ lâm mà lòng thêm uất hận. Cố nén tiếng thở dài, lòng Trầm Kha tràn ngập đau đớn tủi hờn. Chàng thầm nghĩ trong sự cương quyết: - Huyết cừu, biển hận này nhất định phải được rửa sạch, ta sẽ xóa cái tên Thiên Toàn Bảo chủ trong giới giang hồ và hủy phá cổ bảo này thành bình địa. Trầm Kha say sưa với ý nghĩ ấy, quên hẳn mình đang đứng trước sự gian nguy mà cái chết như chực chờ đe dọa.

Trầm Kha có ngờ đâu những cử chỉ của chàng không thoát được mấy đôi mắt bí mật của bọn người trong tòa cổ bảo này. Chàng đứng sừng sững như pho tượng đá, mắt dính chặt vào cửa cổ bảo. Cửa hang hình bán nguyệt hiện ra, nó được đục thẳng vào mt tảng đá to tướng, rêu mọc um tù. Con đường đá chạy quanh co qua hang tối u huyền, chập chùng như những quái vật rình mồi làm tăng thêm vẻ rùng rợn chết chóc. Trầm Kha vừa đặt chân vào cửa bảo thì từ trong đưa ra mt giọng nói lạnh lùng: - Hãy dừng bước lại! Thân hình hơi rúng đng, Trầm Kha đứng lại chợt hiểu người kia đã dùng thuật 'Thiên lý truyền âm', mt công phu thượng thừa từ ở xa nói với chàng. Tiếng nói ấy lại tiếp: - Bảo này không dễ vào, ngươi chắc không thiết sống nữa. Không phân vân gì nữa, chỉ nghe giọng nói lành lạnh khủng khiếp ấy, chàng cũng biết là Thiên Toàn Bảo chủ rồi. Trầm Kha định thần lại vận công đầy đủ ở đơn điền rồi hướng vào cửa bảo nói lớn. - Thiên Toàn Bảo chủ có phải là Nam Duy Lâm chăng? - Quả không sai! Máu trong người Trầm Kha sôi sục căm thù, chính huyết hải thù địch của chàng đây rồi, chàng run lên vì tức giận. Trầm Kha hét lớn: - Ngươi phải chết! Đáp lời chàng là mt chuỗi cười khanh khách và hỏi: - Ha... ha... Ngươi có biết quy luật của Thiên Toàn Bảo chăng? - Quy luật gì? - Rình xem Thiên Toàn Bảo là phải chết! Trầm Kha liền hỏi: - Sao ngươi lại bảo ta rình rập? - Vì nơi đây không phải ai muốn đến, muốn đi tùy ý. - Đối với người khác thì được chứ, còn đối với ta, ngươi đừng phách lối như thế. Chàng vừa dứt lời thì mt

chuỗi cười vang dậy chát chúa như tiếng binh khí chạm nhau, âm thanh sắc bén như dao kiếm đập vào màng nhĩ nghe rất khó chịu, nhức nhối làm sao, tiếng cười đượm vẻ khinh bỉ phách lối vô cùng. Giọng cười càng lúc càng cao, cao ngất. Khí huyết trong người Trầm Kha như bị ảnh hưởng âm thanh khuấy trn, cứ ào ạt lên xuống không ngừng, cuồn cun vào nhau không khác thủy triều vậy. Trầm Kha vi vận công chống lại tiếng cười quái dị ấy, chàng cảm thấy dễ chịu dần. Mt lúc sau chàng lấy lại được sự bình thường. Khi tiếng cười ngừng lại, trên mặt chàng đã ướt đẫm mồ hôi, chàng đưa tay chùi mt lát mới ráo. Lúc này chàng mới ý thức rõ ràng là ni công của cường địch quả thâm hậu vô cùng. Tiếng nói của lão Bảo chủ lại vang lên đầy vẻ kinh ngạc: - Tiểu tử! Không ngờ ngươi lại chịu nổi 'Nhứt tiếu cương khí' của bổn Bảo chủ. Đáng khen lắm! Trầm Kha hoảng hốt nghĩ thầm: - Lão này ghê gớm thật, lão ta chỉ ở chỗ cũ tất không nhìn thấy ta, sao lão biết ta chưa bị thương. Không lý lão lại được đôi mắt 'thông nhãn thiên' như lời đồn chăng? Tuy nghi ngại trong lòng nhưng chàng vẫn lạnh lùng: - Ta đâu cần biết 'Nhứt tiếu cương khí' làm gì! Nhưng tại sao ngươi lại ngông cuồng thế? - Không cười sao được. Bổn Bảo chủ không ngờ ngày nay lại có kẻ hậu sinh tới đòi nợ máu nơi lão. Vì vậy bổn Bảo chủ cứ tưởng mình đang chiêm bao... Trầm Kha tức giận vô cùng cất giọng lành lạnh: - Bảo chủ ngươi nói như thế chắc hẳn thế gian này không còn ai là đối thủ của ngươi chăng? Thật là mt kẻ ngông cuồng phách lối ngu đần. Giọng tức giận của lão Bảo chủ hét lên: - Tiểu tử! Ngươi dám mắng ta ư? Mt chuỗi cười ngạo nghễ, Trầm Kha giọng âm lanh lảnh: - Ha ha! Huyết thù ngươi nợ ta phải đòi, ngươi phách lối ta mắng chứ có gì đâu mà dám với không? Giọng nói của Bảo chủ đầy vẻ quyền hành: - Được lắm! Gan dạ của ngươi làm lão khâm phục, vì vậy ta ban phúc cho ngươi mt lần, nghĩa là ta không lý gì đến hành đng xâm nhập, rình rập cổ bảo này, thôi đi đi. Bổn Bảo chủ tự phá luật vì ngươi vậy. Trầm Kha vẫn lạnh lùng mai mỉa: - Không dám! không dám! Làm cho Bảo chủ áy náy lo sợ ta cũng không yên lòng.

- Hà hà! Giờ ngươi định sao đây? Trầm Kha giọng bình thản: - Nợ máu khó quên... - Thế ngươi quyết khiêu chiến cùng bổn Bảo chủ? Chàng lạnh lùng: - Ta đến đây với mục đích gì, ta đã nói cho lão biết rồi! - Hà hà! Ngươi quá ngông cuồng không tự lượng sức mình. - Đó là việc của ta, Bảo chủ chớ lo! - Thật ngông cuồng, ngươi không xứng giao thủ với ta! Hùng khí bốc lên ngùn ngụt, Trầm Kha phẫn n nói: - Ngươi chưa biết ta là ai mà dám buông lời phách lối quá như vậy! Sau này hối không kịp. Rồi chàng lại tiếp: - Hay là ngươi chỉ

được nói cuồng mà không dám xuất hiện cùng ta giao chiến? - Rồi ngươi sẽ thấy. - Vậy ngươi hiện thân ra đi. - Khiêu chiến... hà... hà... Mt kẻ hậu sinh như ngươi chỉ uổng mạng. Trầm Kha hừ mt tiếng lạnh lùng nói: - Ta đến đây để đòi nợ máu chứ không lý luận dông dài với ngươi. - Đừng có ngông cuồng mà uổng mạng. Hãy lập tức rời khỏi nơi này trước khi lão phu thay đổi ý kiến. Nếu không... - Nếu không thì sao? - Ngươi sẽ hối hận cả đời! Lúc bấy giờ cơn giận của chàng đã lên đến tt đ, quên mất mọi cạm bẫy hiểm nguy cận kề. Chàng cất tiếng lạnh lùng, hằn học phản đối: - Mặc xác ta. Chuỗi cười chát chúa lại phát lên: - Ha ha ha... Đây là lần thứ nhất trong đời ta, có mt kẻ dám nói với ta những lời như thế. Trầm Kha cũng cười lớn nói: - Không phải thế đâu, sau... Bảo chủ lạnh lùng cắt lời: - Tiểu tử! Ngươi không thích sống nữa chăng? Trầm Kha trầm giọng:
- Bảo chủ, phải chăng ngươi không dám hiện thân để nhận lấy cái chết, hay phải chờ ta phá tan tòa bảo cổ này? Mt giọng hét lên: - Tiểu tử! Bước tới! Lão phu đang chờ ngươi đây! Trầm Kha khẽ hừ mt tiếng, mạnh dạn thẳng bước vào cửa tòa cổ bảo. Tiếng chân bước xào xạt trên con đường đá sỏi hình bán nguyệt di vào vách vang lên như tiếng chân của nhiều người vậy. Đi hết con đường đó, thì trước mặt hiện ra hai dãy nhà đá, những thớt đá sắp xếp rất công phu và kiên cố lạ thường. Hai dãy nhà này đều không có chiếc cửa sổ nào, chỉ vỏn vẹn có mt cửa sắt đã lâu đời sét rỉ khiến chàng có cảm tưởng từ khi có căn nhà này, chiếc cửa sắt đó chưa bao giờ được mở lần nào. Giữa hai gian nhà đá là hai con đường chật hẹp, chạy ngoằn ngoèo rồi mất hẳn sau mt trong hai dãy nhà đá. Trên trần và các nóc nhà, nhện đóng dày từng lớp, bụi cát bám đầy. Sân và sàn nhà cũng lát toàn bằng đá, nhưng mt phần lớn đã bị cỏ mọc đầy, nham nhở khó coi. Hơi khí ẩm thấp lẫn với cây mục thành mt mùi khó ngửi. Mặt trời đứng bóng mà trong bảo ánh sáng chỉ lờ mờ, mọi vật đều mờ ảo không khác nào nơi địa ngục qủy vương u sát nặng nề. Trầm Kha nghe tim mình đập mạnh, không biết sao lão Bảo chủ gọi chàng vào đây rồi lão lại cút mất. Chàng e ngại vô cùng, vì chàng biết đối phương thấy mình mà mình thì không thấy đối phương là điều thật nguy hại. Chàng lẩm bẩm: - Lão ma định giở trò gì đây? Không khí trong tòa cổ bảo hoàn toàn yên lặng, cái yên lặng rợn người. Chàng có cảm giác như mình đang đứng giữa mt ngôi cổ m, tử khí bao trùm lấy chàng, hơi thở trở nên nặng nề khó chịu. Thoạt nhiên, mt bóng người xuất hiện đt ngt. Phát giác được sự kiện đó, Trầm Kha dừng bước, đưa mắt nhìn quái nhân, toàn thân lạnh toát, lông tóc như muốn dựng ngược vì kinh hoàng, chàng lùi hai bước thủ thế. Chàng

chưa từng thấy ai quái dị như người này. Đầu tóc hắn rũ xuống lồm xồm che khuất cả mặt, không thấy mặt mũi ra sao. Hắn lừ đừ tiến về phía chàng, dáng điệu quái gỡ. Quả là quái vật chứ không phải là người.
Trầm Kha lẩm bẩm: - Đây là qủy sứ chăng? Tiếng chân nặng nề lê đến bên chàng. Trầm Kha hét lớn: - Đứng lại. Âm thanh di vào vách đá, nhái lại tiếng chàng nghe rờn rợn. Quái nhân như không nghe tiếng chàng vẫn lừ đừ bước đến. Trầm Kha lùi thêm bước nữa, lẩm bẩm: - Hay là chính hắn! Nghĩ thế Trầm Kha vừa hồi hp, vừa lo sợ, chàng trừng mắt hét lớn: - Lão Bảo chủ, ngươi giở trò qủy gì đây? Quái nhân vẫn không đáp lời nào, cứ tiến bước coi như không có chàng đứng đó. Trầm Kha vận chân khí vào song chưởng thủ trước ngực sẵn sàng ứng chiến. Chàng hét lớn hỏi: - Quái vật đứng lại. Tiếng quát rất lớn di vào vách đá, quyện vào tạo thành mt âm thanh hỗn loạn. Quái nhân vẫn trơ trơ như sắt trước những lời quát tháo của Trầm Kha. Quái nhân vẫn từ từ tiến tới phía chàng. Khi chỉ còn cách đ bảy tám bước, Trầm Kha tức giận, tả chưởng vung lên, phát mt thế nhanh như điện chớp. Quái nhân lách mình tránh chưởng rất nhẹ nhàng. Áp lực của chưởng phong đánh ‘bốp’ vào nền đá mt tiếng khô khan. Tảng đá tuy không bể nhưng bị lún sâu xuống đất ba tấc, thực là mt công lực phi phàm chưa từng thấy. Bỗng quái nhân đưa tay vén mớ tóc bung xòa dưới trán, hai luồng nhãn quang lạnh lẽo phóng về phía chàng. Rồi phát ra hai tiếng oa oa quay phắt người lại bỏ chạy. Trầm Kha toàn thân rúng đng, rõ là tiếng nói, không phải nói, cười không phải cười, tiếng kêu lơ lớ khó nghe và quái lạ vô cùng. Đứng nhìn sững cho đến khi quái nhân mất hẳn sau khúc quẹo, lòng chàng cảm thấy người này quái gỡ quá. Nhất là đôi mắt quái nhân sao mà lạnh lẽo đến thế! Nó lừ đừ như mất cả sinh khí. Đôi mắt của mt xác chết thì đúng hơn là của mt người còn sống. Quái nhân đã mất hút mà chàng trong trí chàng còn lởn vởn đôi mắt lạnh lùng kia. Qua giây phút sững sờ, chàng mạnh dạn tiến bước vào con đường chật hẹp giữa hai gian nhà đá. Đi được tám chín bước, bỗng có hai bóng đen ập tới nhanh như chớp, đồng thời mt sức ép nặng nề như núi đè xuống người chàng. Thân hình chàng cảm thấy đau nhói như bị dao cắt phải. Biết tránh không kịp, chàng vi đưa song chưởng đánh mạnh về phía hai bóng đen, chưởng phong mạnh như vũ bão. - Bùng! Mt tiếng nổ vang lên, hai bóng đen lảo đảo lui ra sau. Trầm Kha dựng ngược đôi mày trừng mắt nhìn hai bóng nọ, chàng giật nẩy người. Đúng là hai bóng qủy miệng rng toét đến gần tai, hai răng nanh trắng hếu, cong quặp xuống cằm, trông thật rợn

người. Sự việc xảy ra chớp nhoáng, hai ác qủy lắc lư, vừa đứng sững liền nhảy tới, ngũ trảo lanh lẹ biến ảo dị thường, nào gài, bắt, điểm, tấn công như vũ bão. Trầm Kha thật không ngờ tới trong tòa cổ bảo này có nhiều điều qủy quái như vậy. Song chàng nhận thấy đây có lẽ là âm mưu của lão Bảo chủ muốn ám hại chàng đây. Chàng lùi lại thủ thế, vận ni lực dùng chưởng pháp và b pháp kỳ ảo của chàng để chống đối với loài qủy quái này. Hai ác qủy không thèm để ý tới, cứ ào ạt tấn công liên miên nhưng chúng không thể xâm phạm đến chàng được. Bỗng hai ác qủy liều lĩnh xông vào mt lượt tung bốn chưởng tấn công cùng mt lúc. - Bùng! Bùng! Hai tiếng vang di cả tòa bảo cổ. Trầm Kha cảm thấy đau buốt, cả người như chạm phải mt khối sắt ngui. Thân hình hai ác qủy đứng trơ trơ. Chưởng lực chàng không có hiệu quả đối với chúng trong khi đó chàng đành nhảy lùi ba bước và để tránh thoát bốn qủy trảo chp ngay vào chỗ chàng đang đứng khi nãy. Trầm Kha chưa kịp xoay sở thì hai ác qủy thay đổi vị trí, trở lại tấn công dữ di hơn trước. Võ công của hai ác qủy này thật cao diệu và kỳ lạ vô cùng, chàng chưa hề gặp trên giang hồ bao giờ. Vừa tránh được hai tay quyền của hai ác qủy, Trầm Kha chưa kịp đứng vững thì hai quyền khác lại ập tới, nhanh nhẹn và mạnh mẽ hơn trước nhiều. Khẩn cấp quá, không kịp trở b nên chàng liện vận toàn lực vào song chưởng đẩy mạnh về phía địch. Hai ác qủy vừa xông tới, bóng quyền loang loáng gần chạm mình chàng bỗng dưng ngừng lại, chưởng lực đã đè nặng trên toàn thân, hai ác qủy không sao cử đng được. Cuc đấu võ biến thành cuc đấu sức. Trầm Kha bị hiện tượng quái gở này làm chàng toát mồ hôi trán. Chàng định thâu chưởng lại nhưng mới nhớm tay thì hai ác qủy đã tiến sát thêm bước nữa. kinh hãi chàng liền vận sức đẩy ra trở lại. Áp lực của đôi ác qủy càng lúc càng nặng nề hơn. Trầm Kha vận thêm chân lực để chống đỡ lại rồi trố mắt nhìn hai ác qủy. Vì lúc này chàng và đôi ác qủy chỉ cách nhau có ba bốn bước nên chàng nhìn rất rõ. Té ra hai ác qủy chỉ là hai người đã đi mt lớp giáp sắt, bịt kín từ đầu đến chân. Khám phá được sự gian trá này Trầm Kha nghĩ thầm: - Hèn chi thân hình bọn này rắn chắc đến thế. Chúng đã chịu mấy chưởng của ta mà còn có thể áp tới, nhưng chúng lại không biết thế gì cả, chỉ áp vào chịu đấm ăn xôi. Rõ lợi hại thay. Biết thế nên chàng không còn kinh hãi như trước nữa, cố vận sức kềm chế áp lực càng ngày càng mãnh liệt của hai ác qủy này. Ngay lúc ấy, tiếng cười của lão Bảo chủ vang lên: - Ha... ha... ha... Tiểu tử ngông cuồng kia ơi, xem ngươi còn chịu đựng được bao lâu nữa. Mt lần nữa, lão phu phá luật. Ngươi cút mau đi! Trầm Kha hét lớn: - Ta cám ơn thiện ý đó. - Võ lâm ngày nay lão

phu không tìm được ai là đáng tay địch thủ với lão cả. Trầm Kha lạnh lùng đáp: - Cái đó thì chưa biết được, chỉ biết là ta đã đòi nợ máu ngươi. Mt chuỗi cười lại nổi lên, tiếp theo là giọng lành lạnh: - Nếu vậy sẽ chẳng còn ai đòi bổn Bảo chủ trả nợ máu ngươi và... Trầm Kha nghe lão Bảo chủ có ý kiêu ngạo quá sức liền bốc giận nghĩ thầm: - Lão này quá xảo quyệt! Đưa song qủy đi giáp sắt để nhằm tiêu hao sức lực của ta, vậy qủy kiếm sẽ cho chúng biết sự lợi hại. Ý nghĩ vừa dứt, chàng liền đẩy ra song chưởng tấn công hai ác qủy nhưng chỉ dùng bốn thành công lực. Hai ác qủy được thế lướt tới. Bốn cánh tay dùng qủy trảo chp vào chàng vun vút. Trầm Kha chuyển b lách người qua mt bên trong khi hai ác qủy cứ thẳng đà đâm tới, chúng ỷ vào giáp sắt nên không kiêng ngại. Nhưng... Trong lúc chúng ào tới thì bỗng trường kiếm của Trầm Kha vút ra khỏi vỏ loang loáng nháng lên. Tức thì hai tiếng la thảm khốc vang lên: - Á! - Ối! Hai thân qủy liền giẫy đành đạch trên mặt đá, giáp sắt bị đứt ngang, máu tuôn ra lênh láng. Chàng vẫn đứng sừng sững đưa mắt quan sát. Hai gian nhà đá vẫn sừng sững vững chãi như hai quả núi con. Đôi cửa sắt to tướng rỉ sét được khóa chặt. Bỗng nhiên mt chuỗi cười ngạo nghễ nổi lên, rồi giọng nói của lão Bảo chủ vang lên: - Ha... ha... Tiểu tử, ngươi có mt kiếm pháp lạ lùng. Có phải ngươi là Qủy kiếm Trầm Kha chăng? Bây giờ tới lượt Trầm Kha cười thật lớn sang sảng, rồi đáp: - Đến bây giờ lão mới biết ta à? - Khá lắm! - Không cần biết khá hay không. Miễn sao ta đạt được ý định của ta mà thôi. - Ý định gì? - Đừng lẩm bẩm lão già. - Ngươi sẽ chết! - Ta chờ... - Thật là kiêu ngạo! Tiểu tử tuy cậy có kiếm pháp được gọi là hiếm thấy, nhưng còn... Trầm Kha hét lên: - Sao còn gì nữa? - Ngươi còn non nớt lắm. Không đủ sức thách thức lão đâu. Trầm Kha nghiến răng ken két quát: - Lão Bảo chủ, mấy lời phách lối ấy không làm cho Trầm kha này phải sợ hãi mà tha mạng sống cho ngươi đâu! Ngươi đừng hy vọng ta lùi bước.

Bảo chủ lạnh lùng: - Lùi bước! Ha... ha... Ngươi hết cơ hi rồi. Bây giờ ngươi có muốn lùi cũng không được. Ngươi phải ở đây mãi mãi cùng gian nhà đá này. Trầm Kha tức giận nghĩ thầm: - Giờ ta hủy hết hai gian nhà đá này xem lão làm gì được ta cho biết. Có như thế lão mới lòi mặt ra ngoài. Nghĩ thế Trầm Kha chạy theo con đường hẹp tiến sát vào gian nhà. Nhưng chạy mãi mà vẫn không đến gần được, con đường quanh co cứ dài mãi ra. Những gian nhà đá bây giờ lại thay đổi hẳn phương vị nằm loạn xạ. Trầm Kha bối rối vô cùng. Đường càng đi càng lúc càng nhiều, chia thành nhiều ngã... Đến khi chàng dừng chân lại, chàng phát giác được là mình còn đứng chỗ cũ.

Chàng muốn thoát khỏi những căn nhà quái đản mà không sao thoát được. Xem lại thì chỉ có mt vùng đất tí teo mà chạy mãi chạy hoài không hết. Sao lại quái gở thế này? Chàng lẩm bẩm rồi chợt nghĩ: - Phải rồi, đây có lẽ là mt kỳ môn trận pháp mà lão Bảo chủ đã lập thành. Nghĩ vậy chàng vi nhảy lên nóc nhà nhưng lại ngạc nhiên vô cùng vì trước mắt chàng hiện ra vô số nhà đá giống nhau, cái nọ nối đuôi cài cái kia, liên miên bất tận, nhìn đến mút mắt vẫn thấy toàn là nhà đá không. Đường ra vào cổ bảo không còn thấy đâu nữa và bên tai hết nghe tiếng nước chảy. Trầm Kha biết mình đã lâm vào kỳ trận, khẽ thở dài bực tức. Hậu quả của cuc chạy mù quáng này chỉ làm cho chân lực hao mòn mà còn khó tìm biết để nhận định phương hướng của trận pháp hầu tìm cách giải phá. Vì đã lâm vào kỳ môn trận và khi trận thế đã chuyển đng thì thật là phức tạp dị kỳ. Chợt mt ý nghĩ kỳ quái thoáng qua óc, chàng nghĩ: - Những gian nhà đá này ta cứ phá tan ắt sẽ tìm ra sanh l. Nghĩ vậy chàng liền tụ chân khí vào đơn điền đầy đủ, huy đng hai cánh chưởng, vận bẩy phần sức, phát ra dữ di vào hai dãy nhà. Nhưng chưởng phong vừa thoát ra bỗng biến mất không gây mt phản ứng nào cả, và hai gian nhà đá vẫn đứng trơ trơ. Chẳng những thế mà chung quanh chàng lại bỗng hiện lên nhiều gian nhà đá nữa vây quanh bốn phía, đồng thời nhiều đám mây, đám khói kéo đến nên những gian nhà đá bỗng hiện, bỗng biến chập chờn. Chàng đang rối loạn, đt nhiên có bàn tay của ai lành lạnh đặt sau lưng chàng.

Giật nẩy mình, chàng định quay lại phản công nhưng bỗng nghe mt giọng nói lành lạnh: - Chớ có đng thủ! Tiếng nói rõ của lão Bảo chủ không sai! Trầm Kha lạnh cả mình, nhưng làm tỉnh hỏi: - Lão Bảo chủ! Ngươi định giở trò gì đây? Cười gằn mt tiếng, lão Bảo chủ lạnh lùng nói: - Luật của Thiên Toàn Bảo là vào tất không ra. Nay ngươi đã ngoan cố thì hãy ở đây mãi mãi vậy. Lời nói vừa dứt, chàng cảm thấy thân hình đau nhói lên, đầu óc choáng váng, mê dần trong tiếng cười của lão Bảo chủ vang vang bất tận.

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường
Đánh máy: Lãng tử trầm kha
Hồi 18
Trong cơn nguy biến gặp may

Trong gian nhà ngục của tòa cổ bảo, bóng tối âm u như đe dọa, chôn giữ, giam cầm những con người bất khuất, những kẻ tử thù của Bảo chủ.
Thiên Toàn Bảo đã có người nghe, nhưng ít người biết đến vì những ai biết đến đều là những tay có võ công thượng thừa và cũng là những người có mối oán cừu với lão Bảo chủ. Vì thế họ đến, rồi chẳng thấy ai ra, nên Thiên Toàn Bảo kỳ bí lại càng huyền thoại thêm.
Hai dãy thạch thất là nơi chất chứa oan cừu, là nơi giam cầm những tay khuấy nước chọc trời, những trang nghĩa hiệp sa cơ vì âm mưu quỷ quyệt của lão chủ nhân tòa cổ bảo âm u này.
Với mt lần sa cơ vì mưu quỷ mà chàng thiếu hiệp lẫy lừng danh tiếng Trầm Kha cũng đã phải nằm im thiêm thiếp trông như cái xác không hồn trong mt gian nhà của hai dãy thạch thất ngục tù của Thiên Toàn Bảo.
Từ lúc bị ngất đi giữa trận đồ, Trầm Kha không còn biết gì nữa. Và cũng không biết đã bao lâu.
Chàng chợt từ từ tỉnh lại...
Trong gian thạch thất, bóng tối bao trùm âm u. Mt luồng lãnh khí thổi tốc lên, mang theo hơi nước ẩm ướt và mùi hôi thối khó chịu vô cùng.
Trầm Kha đưa tay sờ soạng chạm vào tường đá lạnh ngắt như dao cắt của gian ngục thất. Chàng cảm thấy mình không còn sức chịu đựng như xưa nữa.
Nằm như thế mt lúc lâu, chàng vẫn không cần ngồi dậy, chàng thấy đầu óc mình trống rỗng, không có mt ý niệm nào rõ rệt cả, sống như vậy thật là mt cực hình, mt tiểu nhục vô biên.
Khối óc thông minh, dường như giờ đây đã thay đổi hẳn, óc phán đoán hình như không còn. Chàng mù tịt không biết nổi mình đang chết hay sống. Hận thù cùng Bảo chủ Thiên Toàn Bảo chàng cũng không thiết nghĩ tới. Phân vân không biết đây là tù ngục, chàng chỉ biết chung quanh mình là bóng tối và gió lạnh cắt da.
Chàng run lên bần bật vì rét nước, cái hùng khí, can cường trong con người cũng biến đâu mất. Trầm Kha giờ đây chỉ còn là mt con người tầm thường như vạn người tầm thường khác.
Không biết thời gian nửa tỉnh nửa mê của chàng kéo dài bao lâu, khi mắt đã quen với bóng tối thì trí óc của chàng cũng từ từ trở về bình thường.
Chàng thấy mập mờ gian nhà đá này rng vào khoảng ba trượng vuông, trống trơn không có mt vật gì đáng kể cả. Ở cuối góc nhà còn

tối quá, nên chàng không nhìn thấy gì cả và đoán chắc cũng chẳng có gì đáng để ý tới. Chàng lồm cồm ngồi dậy, cử chỉ thật nặng nhọc, không còn lanh lẹ như trước nữa. Trí óc bắt đầu hoạt đng, tất cả dĩ vãng như tựu về hiện ra rõ ràng trước mắt. Hàng trăm sinh mạng phơi thây tại Trầm gia trang. Cảnh tượng thê thảm ấy, gây mối huyết cừu hằn sâu trong trí chàng. Trầm Kha lẩm bẩm: - Thật tàn nhẫn! Hình ảnh đôi vợ chồng nghĩa phụ đã suốt đời khổ nhục vì chàng, cả hai rồi cũng không thoát khỏi tay bọn cừu nhân, chết thê thảm trong rừng trúc buồn tênh. Mối huyết thù càng chồng chất gánh nặng đôi vai chàng. Chàng để thân phiêu bạt giang hồ nhưng chàng nào nản chí, lấy oán thù để cho sự sống khỏi nhạt tẻ của kiếp nghĩa hiệp. Những hình ảnh thân yêu lại tiếp tục hiện về với chàng. Nào chàng thư sinh mặt ngọc ngày nào đã biến thành nàng con gái kiều diễm Lữ M Dung. Rồi những ngày chàng lênh đênh trên sóng nước đại dương cùng người thúc thúc vừa mới kết duyên vô tình trong dịp tìm giết kẻ thù, lại cứu vớt được mt tiểu vương quốc để rồi lại nặng ân nghĩa với nàng công chúa kiều diễm Chiêu Nhã Quyên, để lại vấn vương trong lòng bao kỷ niệm êm đềm trên hải đảo thần tiên ấy. Rồi chàng lẩm bẩm: - Nghĩa bá Giang Trúc Hồ vừa mới kết nghĩa đã tận tình vì chàng mà dấn thân vào 'Xuyên Tâm Cốc'. Và ngay cả thúc thúc Bá Đồng Nhi cũng đã bước chân vào vòng nguy hiểm ở 'Âm Phong Nhai'. Giờ đây không biết họ ra sao? Họ ra sao? Không có mt ý niệm nào để thoát cả, chàng biết rằng vì sa cơ đã bị đối phương hạ thủ và không hiểu trong thời gian chàng mê man, lão Bảo chủ đã dùng thủ đoạn gì mà giờ đây chàng mới hay biết là mình đã mất hết ni lực, võ công đều đã bị phế bỏ cả, thì ý niệm thoát khỏi gian ngục thất này thật mơ hồ. Càng nghĩ chàng càng tuyệt vọng, càng đau đớn như muôn ngàn mũi kim nhọn chích vào con tim. Cái chết cứ lởn vởn trong óc chàng không thôi. Trầm Kha tức giận cho hoàn cảnh hiện tại của mình. Chàng vung tay đánh mt quyền vào tường đá. - Bùng! Mt tiếng nổ khô khan vang lên, cả cánh tay của chàng tê rần, nhức nhối khôn tả, nhưng nhờ cái nhức nhối chàng lấy lại được thần trí. Chàng lại vung tay tống song quyền vào vách đá, nhưng lần này, sau giây phút nóng nảy ấy, chàng cảm thấy tứ chi bủn rủn, mềm nhũn không còn chút sinh lực. Không thiết sống gì nữa, chàng cố tìm mt giải pháp thích đáng cho cái chết. Chàng lẩm bẩm: - Sống thừa thế này, chết đi là tiện hơn cả. Trầm Kha định lao đầu vào vách đá kết liễu cuc đời. Nhưng... Bỗng có tiếng 'kèn kẹt' vang lên, rõ là tiếng tay gõ nhẹ vào cửa sắt. Trầm Kha giật mình quay phắt lại, ngỡ là bọn người Thiên Toàn Bảo đã tới. Nhưng khi ấy, mt giọng nói trong trẻo

vang lên. Tiếng nói của mt người con gái: - Trầm thiếu hiệp! Trầm thiếu hiệp! Trầm Kha nghe giọng quen quen nhưng không hiểu đó là ai. Chàng lùi lại, mắt trừng trừng nhìn ra cửa lòng nghĩ thầm: - Ai lại xuất hiện trong Thiên Toàn Bảo này mà biết ta ở đây? Tiếng gọi lại vang lên: - Trầm thiếu hiệp! Trầm thiếu hiệp! Trầm Kha bước bạo về hướng tiếng gọi, cất tiếng hỏi: - Ai đó? Giọng người con gái đáp lại: - Tôi đây! Người trong đó có phải là Trầm thiếu hiệp không? Trầm Kha đáp: - Tôi đây! Giọng người con gái lại vang lên: - Thiếu hiệp còn nhớ Ngọc Nữ cô nương này chăng? Trầm Kha ngẫm nghĩ mt lát rồi nói: - Làm sao quên được, nhưng cô nương vào đây làm gì? Rồi với giọng hồ nghi chàng tiếp liền: - Làm sao cô nương biết tại hạ bị nhốt ở đây mà tới giữa đêm khuya như thế này? Nàng con gái chính là Ngọc Nữ cô nương ấp úng trả lời: - Xin thiếu hiệp miễn cho tôi trả lời câu ấy. Trầm Kha không dừng được lại hỏi:
- Cô nương nói sao? Định cứu tại hạ à? - Cô nương là người trong bảo này chăng? Cô gái có vẻ e ngại đáp: - Thiếu hiệp đừng hỏi nhiều như thế. Nơi này tuy huyền hoặc qủy quyệt song đối với Ngọc Nữ cô nương này không phải là nơi cấm địa. Cũng như thiếu hiệp chỉ vì sơ xuất trong giây phút nóng nảy mà bị hại bởi âm mưu qủy quyệt của lão Bảo chủ mà thôi. Trầm Kha rúng đng mạnh, chàng không thể nào tin được lời nói của cô gái. Thiên Toàn Bảo đâu phải là chỗ muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, chắc bên trong có gì bí ẩn đây. Chàng liền cất giọng run run: Cô gái đáp ngay: - Phải! Tôi tới đây nếu không cứu thiếu hiệp thì chẳng lẽ tới chơi sao. Thiếu hiệp đợi tôi mt lát để tôi tìm cách vào nhà đá nầy. Có tiếng chân chạm nhẹ mặt đất, rồi yên lặng. Chắc là nàng đã đi xa rồi. Trầm Kha đứng ngây người ra, chàng có cảm tưởng là mình đang nằm mng. Nhưng không, chính là sự thật, đây là sự thật hoàn toàn. Chàng lẩm bẩm: - Chuyện quá hi hữu! Đây đúng là mt cái may mắn không ai có thể ngờ được. Trầm Kha bóp trán suy nghĩ, không hiểu cô gái bí mật xưng danh là Ngọc Nữ cô nương thuc loại người nào? Chàng lẩm bẩm: - Phải chăng nàng là người trong cổ bảo quái dị này, nếu không thì sao nàng dám đương đầu với lão Bảo chủ qủy quyệt? Mà làm sao nàng lại lọt vào được tới thạch thất này để tìm ta? - Nếu nàng là người của Thiên Toàn Bảo thì sao nàng lại tìm cách cứu ta để làm gì? Hơn nữa, nàng cũng không biết cổ bảo này lúc còn gặp ta trước lúc ta sa cơ có hơn mười hôm. Thực khó nghĩ cho ta quá! ‘Kẹt... Kẹt...’ mấy tiếng, bức tường đá bỗng chuyển đng, mt thớt đá thụt xuống, l hẳn mt lỗ hổng lớn, những ngọn gió lạnh băng theo đó thốc vào, và ánh sáng trăng cũng ùa vào dìu dịu. Hồi hp lạ thường, chàng nghe rõ tiếng tim mình

đập thình thịch nhìn kỹ vào khoảng ánh sáng. Mt bóng người nhỏ nhắn lách vào. Chàng biết nàng chính là 'Ngọc Nữ cô nương'. Trầm Kha thấy khó xử vô cùng, không biết phải mừng vì được thoát thân hay buồn vì sứ mạng trả mối gia thù bị thất bại. Chàng thầm nghĩ:
- Hiện tại công lực của ta đã mất rồi, nếu Ngọc Nữ cô nương có cứu được ta đi nữa cũng vô ích thôi. Mối gia thù chưa trả được, mà công lực bị phế, thật nhục nhã biết chừng nào. Ta chết đi để khỏi mang ơn của Ngọc Nữ cô nương. Nghĩ thế chàng thở dài não nut, giọng trở nên lạnh lùng bảo: - Có phải cô nương thành thật muốn cứu tại hạ ra khỏi cổ bảo này chăng? Cô gái có vẻ ngạc nhiên: - Trầm thiếu hiệp chớ nghi ngờ. Tôi mạo hiểm như thế này để cứu thiếu hiệp thoát khỏi bàn tay ác đc của lão Bảo chủ, mà thiếu hiệp cũng phải hành đng khi gặp trường hợp như vậy thôi. Lúc này thiếu hiệp chưa sa cơ thất thế đâu! Trầm Kha mỉm cười chua chát rồi lạnh lùng nói: - Tấm lòng tốt của cô nương tại hạ không quên được. Nhưng bây giờ tại hạ không muốn thoát thân nữa. Cô nương hãy đi đi, kẻo rước họa vào thân thì tại hạ ân hận vô cùng. Ngọc Nữ cô nương quá đỗi ngạc nhiên, nàng nói: - Thiếu hiệp nghĩ sao mà nói như vậy? Không lý thiếu hiệp chịu rục xương trong nhà đá này à? Trầm Kha cười đau khổ vô cùng: - Cô nương không rõ đấy thôi, hiện tại công lực của tại hạ đã mất hết rồi, và sẽ thành kẻ tàn phế suốt đời. Như thế thà chết trong này có hơn không? Cô gái mỉm cười, tươi ngay nét mặt nói: - Từ lúc thiếu hiệp mê đi giữa trận đồ tới nay, thiếu hiệp có biết đã bao lâu chưa? - Bao nhiêu lâu? - Thiếu hiệp không biết ư? - Không! - Đã ba ngày rồi! - Ba ngày rồi? - Đúng vậy. Rồi nàng nhẹ giọng: - Thiếu hiệp đã biết những gì xảy ra sau khi thiếu hiệp mê man trong ba ngày qua chăng? Chàng lắc đầu: - Không! - Thiếu hiệp có biết nguyên nhân vì sao thiếu hiệp mất hết công lực chăng? - Bị Bảo chủ phế đi.
- Không! - Không? - Đúng như vậy! Chàng ấp úng ngạc nhiên hỏi: - Thế thì tại sao tại hạ lại ra như thế này? Nàng dịu dàng giải thích: - Thật ra công lực thiếu hiệp chưa bị phế bao giờ, nghĩa là còn như xưa. Thiếu hiệp chỉ bị điểm trúng huyệt đạo mà thôi. Hơn nữa lão Bảo chủ dùng loại võ công kỳ ảo làm loạn kinh mạch của thiếu hiệp khiến công lực bị tản mát, nên thiếu hiệp không sao vận sức tụ chân khí lại được. - Nhưng tại sao lão Bảo chủ lại không hạ thủ hoặc phế bỏ võ công của tại hạ mà lại hành đng như vậy? - Đó là mục đích của lão Bảo chủ, cố ý làm tản mát công lực của những tay đại cao thủ, để rồi sau đó sẽ dùng những người này như mt cái máy, xuất hiện dưới lớp ác qủy như thiếu hiệp đã thấy và giao đấu với chúng. Trầm Kha nhíu mày hỏi: - Tại sao cô nương lại biết những điều này? - Đó là

việc của bản cô nương, không thể tiết l cho thiếu hiệp rõ được. Chàng đành phải gật gù: - Cái gì bí mật rồi cũng sẽ có người tìm biết được! Và nếu theo như lời cô gái nói như thế thì có thể hồi sinh công lực. Chấn đng cả tâm thần, chàng như được hóa kiếp, mừng rỡ không nói nên câu nào. Ý tưởng cầu sinh vùng chỗi dậy, nhưng chàng còn dè dặt hỏi lại: - Cô nương nói sự thật chứ? Cô gái mỉm cười nhìn Trầm Kha: - Tôi phỉnh gạt thiếu hiệp có ích chi đâu? Trầm Kha lại hỏi: - Cô nương có biết lão Bảo chủ đã dùng thủ pháp nào không? Thiếu nữ nghiêm trang đáp: - Bí truyền của Thiên Toàn Bảo! Chàng hỏi tiếp: - Cô nương có thể giải khai huyệt đạo cho tôi được không? Nàng lắc đầu: - Việc này rất khó khăn vì đây là mt môn võ công kỳ dị mà lão Bảo chủ ỷ vào đó để mưu đồ đại sự. Chẳng những tôi không giải được mà cũng không biết ai giải
được. Chỉ hy vọng vào sự may mắn mà thôi. Ngoài lão Bảo chủ không biết còn ai giải được không? Chàng lại nhắc: - Như thế trên võ lâm này không còn ai biết giải huyệt cho tại hạ chăng? Cô gái có vẻ nhũn nhặn: - Điều này khó biết được, vì võ công vô cùng, vô tận, không bao giờ tới đích được. Hơn nữa phải tùy vào chữ 'duyên' mà may mắn hay không. Chàng gật đầu công nhận và cất tiếng than: - Thế là tại hạ chắc không có được duyên may rồi! Bỗng có tiếng niệm Phật hiệu: - Mô Phật! Thiếu hiệp nói thế chưa chắc! Trầm Kha và cả nàng Ngọc Nữ đều kinh ngạc. Trầm Kha liền hỏi: - Đại sư là ai? Đang ở đâu? Tiếng của vị đại sư đáp: - Ta là tù nhân của Thiên Toàn Bảo và ở ngay gian nhà đá bên cạnh thiếu hiệp đây. - Đại sư là tù nhân à? - Đúng! - Đại sư nói tại hạ không may là không đúng, đó nghĩa là làm sao? - Nghĩa là ta có thể giải khai huyệt đạo cho kẻ bị lão Bảo chủ điểm huyệt. - Nhưng tại sao đại sư không tự giải khai để vượt khỏi nơi đây? Vị đại sư giọng héo hắt bi uẩn: - Ta chỉ khám phá ra điều này mới đây thôi, song cũng là lúc ta không còn lưu lại trên thế gian này nữa nên không muốn ra khỏi đây. - Như vậy ý định đại sư như thế nào? - Muốn nhờ thiếu hiệp giúp cho bần tăng đôi việc. Trầm Kha nhìn Ngọc Nữ cô nương rồi đáp: - Nhưng tại hạ... Vị đại sư bên kia gian thạch thất chặn lời: - Thiếu hiệp chớ lo về công lực, song phải lo hoàn toàn làm theo lời của bần tăng thì mới hy vọng cứu vớt võ lâm khỏi cơn nguy ngập. Nghe thế chàng đáp: - Nếu làm việc chính nghĩa, tại hạ xin luôn luôn phục mệnh đại sư! Bỗng vị đại sư nói nhanh:
- Cô nương kia hãy tìm cách mở cửa h cho bần tăng và cả hai qua đây ngay! Việc cấp bách phải làm nên Ngọc Nữ cô nương liền kéo Trầm Kha ra khỏi gian ngục thất và tìm cách mở gian ngục của vị đại

sư, rồi quay sang nói với trầm Kha: - Thiếu hiệp hãy vào đi. Trầm Kha liền bước vào và Ngọc Nữ cô nương cũng đã bước theo. Nàng cất tiếng hỏi: - Thưa đại sư đây là... Nàng không nói gì nữa nên vị đại sư tiếp lời: - Bần tăng đây chính là Ng Tỉnh nơi Thiếu Lâm đại tự. Ngọc Nữ vui mừng: - Ồ! Thì ra đại sư đã mất tích vì tay Bảo chủ? Vị đại sư lắc đầu: - Bần tăng bị sa cơ chỉ vì Huyền Đắc sư đệ của bần tăng đã âm mưu hại bần tăng vì liên kết với lão Bảo chủ. Trầm Kha khích đng cả tâm thần hỏi ngay: - Thưa đại sư, hiện nay Huyền Đắc ở nơi nào? - Thật ra ta cũng không rõ, song ta tin rằng còn mt người nữa biết được. - Ai vậy thưa đại sư? - Ng Thiền đại sư, phương trượng của Tam Bửu Tự. Chàng lại hỏi: - Còn lão Bảo chủ của Thiên Toàn Bảo này có phải là Nam Duy Lâm không? - Đúng vậy! Chàng rít lên: - Gia thù ta phải trả! Vị đại sư lại niệm Phật rồi nói: - Thiếu hiệp quá nóng nảy e sẽ dễ lầm qủy kế của lão Bảo chủ đấy. Chàng gật gù: - Tại hạ xin ghi lời vàng ngọc của đại sư. - Bần tăng muốn nhờ thiếu hiệp mt điều không biết thiếu hiệp vui lòng giúp bần tăng không? Trầm Kha nói ngay: - Ngày nào công lực khôi phục lại như cũ, tất nhiên tại hạ không bao giờ quản ngại. Song hiện tại bản thân tại hạ chưa tạm yên thì làm sao dám hứa với đại sư. Vị đại sư giọng ôn tồn:
- Việc phục hồi công lực của thiếu hiệp, bần tăng xin cố giúp miễn sao thiếu hiệp có làm cho bằng được những điều bần tăng căn dặn trong bức cẩm nang này. Trầm Kha nhìn thấy phong bì bằng vải nâu liền hỏi: - Tại sao đại sư không nói ngay đi mà phải viết vào cẩm nang làm gì? Vị đại sư gật gù nói: - Đây là lần đầu tiên ta thí nghiệm cách giải huyệt đạo của mt loại võ công kỳ dị nên ta không biết thành công chăng, nên ghi vào cẩm nang để lúc thành công thì thiếu hiệp hãy nhớ giữ lời hứa mà hành đng đúng như lời bần tăng căn dặn. Như vậy thiếu hiệp bằng lòng chăng? Trầm Kha không biết nói gì hơn nên gật đầu: - Tại hạ xin thực hành đúng những điều căn dặn của đại sư. - Vậy chúng ta hãy bắt đầu. Vị đại sư quay sang Ngọc Nữ cô nương nói: - Xin nhờ cô nương ra phía ngoài ngục thất, nếu có ai xâm nhập hãy cố gắng cầm chân để bần tăng hành đng. Ngọc Nữ cô nương liền gật đầu hoan hỉ: - Tiểu nữ xin làm theo lời của đại sư. Đại sư cứ an tâm. Nói rồi, nàng lách mình qua cửa ngục thất rồi khép cửa lại như cũ. Bên trong Ng Tỉnh đại sư nói với Trầm Kha: - Thiếu hiệp hãy tĩnh tọa, nếu có gì xảy ra, tuyệt đối thiếu hiệp không được vận đng mà phải chú tâm để dẫn khai huyệt đạo, thiếu hiệp nhớ rõ chứ? - Dạ vâng! Tại hạ nhớ rõ lắm. - Thôi chúng ta hãy bắt đầu. Trầm Kha im lặng ngồi xếp bằng tròn tĩnh tọa ngay giữa sàn đá

của gian lao thất. Ng Tỉnh đại sư niệm Phật hiệu rồi nhanh như cắt, vị đại sư điểm vun vút vào ba mươi sáu huyệt đạo của Trầm Kha rồi lại áp tay vào hậu tâm của chàng, giọng hiền hòa: - Thiếu hiệp hãy dẫn chân lực vào các kinh mạch toàn thân, tâm ý hợp nhất không được lung lạc mà bị tẩu hỏa nhập ma tức khắc. Lời vị đại sư vừa dứt tức thì mt luồng chân lực từ bàn tay đại sư tuôn ào ạt sang thân thể Trầm Kha. Chàng chợt giật mình vì biết lúc này vị đại sư muốn đem trọn công lực của đại sư để truyền hết cho chàng. Trầm Kha muốn ngưng lại nhưng giọng ôn tồn của vị đại sư vang lên:
- Hãy nhớ lời dặn! Đừng vận đng mà hư đại sự! Lời nói như cảnh tỉnh tuyệt đối nên chàng đàng gạt ngoài ý tưởng mà chỉ tâm ý hợp nhất để dẫn chân lực như nguồn thác tuôn trào vào người chàng. Trầm Kha liền làm như lời dặn của vị đại sư để luân chuyển công lực vào các kinh mạch của châu thân. Tâm thần của chàng mải miết tập trung ý chí rồi từ từ đi vào chỗ nhập nhất, không còn biết gì chung quanh. Và cứ như thế, chàng miên man qua mấy khắc thời gian sau chàng mới sực tỉnh lại. Đến lúc hoàn toàn xong việc hành công, chàng chợt quay lại phía sau thì thấy vị đại sư cũng đang ngồi xếp bằng im lặng bất đng. Chàng nghi ngại cất tiếng gọi: - Đại sư! Đại sư! Nhưng vẫn không nghe thấy tiếng trả lời nên chàng đưa tay sờ vào kinh mạch, bỗng thét lên: - Trời! Ng Tỉnh đại sư đã chết! Người đã vì ta mà hy sinh tánh mạng. Hai giòng lệ thương tâm tự nhiên tuôn chảy, chàng cúi lạy ba lạy rồi nói: - Tại hạ quyết tâm làm theo như lời dặn của đại sư trong bức cẩm nang. Giờ đây xin được đọc những lời dặn của người. Chàng liền lấy cái gói vải nâu lần lượt mở ra rồi đọc. Trầm Kha thiếu hiệp Được biết thiếu hiệp cũng bị giam ở phòng bên cạnh nên bần tăng đã có ý định giúp thiếu hiệp để trở thành ct trụ cho võ lâm đang tới hồi mạt vận. Nhưng nếu bần tăng đem công lực để tặng thiếu hiệp thì chẳng bao giờ thiếu hiệp khứng chịu. Vì thế bần tăng chỉ còn cách hành đng như thiếu hiệp đã rõ. Không phải bần tăng cố ý hủy diệt thân mạng của bần tăng để trốn cõi trần, song bần tăng nhận biết là số mệnh đã hết nên công lực tu luyện, được thiếu hiệp sử dụng sau này là điều lợi ích cho võ lâm, và là điều vinh hạnh cho riêng vong hồn bần tăng. Như vậy thiếu hiệp cứ an tâm, chớ bận lòng mà ái ngại. Còn phương cách giải khai huyệt đạo bần tăng đã ghi rõ kèm theo đây để thiếu hiệp tùy dụng mà cứu người, cũng như cố phụ mẫu của thiếu hiệp đã hành hiệp. Nói vậy để thiếu hiệp hiểu rằng bần tăng và cố phụ mẫu thiếu hiệp là chỗ thân tình. Cũng vì vậy bần tăng cũng biết rõ mối gia cừu của thiếu hiệp và những kẻ gia thù chắc thiếu hiệp đã rõ.

Riêng Huyền Đắc đã lỗi Phật đạo nên sẽ gánh phải kiếp luân hồi tương báo nhân quả. Ngoài ra những điều gì bần tăng cũng đã nói với thiếu hiệp cả rồi. Việc mà bần tăng căn dặn thiếu hiệp tuyệt đối làm đúng để bần tăng vui lòng nơi chín suối. Thứ nhất: phải rời ngay Thiên Toàn Bảo và chỉ được trở lại nơi này sau mt trăm ngày nếu thiếu hiệp có ý trả thù nơi lão Bảo chủ. Thứ hai: xin thiếu hiệp đưa tin về cho Thiếu Lâm đại tự mà tín vật là cái chuông trong túi áo của bần tăng. Trước đó xin thiếu hiệp ghé qua Tam Bửu Tự, gặp Ng Thiền phương trượng để lấy tin tức trước khi đến Thiếu Lâm đại tự. Kính bút Ng Tỉnh bần tăng. Trầm Kha vừa đọc xong bức thư thì cánh cửa ngục thất chợt hé mở. Có tiếng Ngọc Nữ cô nương hỏi vọng vào: - Trầm thiếu hiệp, xong cả rồi chứ? Trầm Kha giọng buồn buồn: - Xin mời cô nương vào đi. Ngọc Nữ cô nương bước vào thì Trầm Kha đưa bức thư cho nàng đọc. Sau khi đọc xong, nàng nhìn về hướng Ng Tỉnh đại sư cúi đầu thi lễ rồi nói: - Mt vị bồ tát. Rồi quay sang Trầm Kha nàng nói: - Đã có lời căn dặn của cố đại sư, thiếu hiệp tính sao? Trầm Kha đôi mắt long lanh căm hờn: - Có ngày tại hạ sẽ san bằng tòa Thiên Toàn Bảo này thành bình địa. Nàng gật gù rồi thêm vào: - Thiếu hiệp phải cẩn trọng trong mọi hành đng. - Xin đa tạ cô nương. - Thiếu hiệp chớ nói thế. - Bây giờ chúng ta thoát đi chứ? - Vâng phải đi ngay chứ không sẽ nguy hại. Hai người như hai vệt khói vút đi trong rừng đêm... Vừa lao người đi, Trầm Kha vừa nhận ra mt sự khác lạ. Chàng nhủ thầm: - Công lực của ta giờ đây sao quá tinh tiến thế này. Ôi, ta không thể quên ơn bồ tát của Ng Tỉnh đại sư được. Ta phải làm những điều người chỉ dạy để đáp lại chân tình của người đã dành cho ta.

Chàng vừa nghĩ vừa hứng khởi nên tăng thêm cước trình lao đi vun vút. Ngọc Nữ liền nói: - Hình như công lực của thiếu hiệp tăng tiến quá mức. Vừa lao người đi Trầm Kha vừa đáp: - Tất cả công lực của mt vị chân tu truyền sang tại hạ nên mới được như thế. - Nếu vậy võ lâm hy vọng thoát khỏi kiếp vận. - Cô nương nói thế nghĩa là sao? - Vì hiện tại đã có nhiều lực lượng ngấm ngầm, mưu đồ bá chủ võ lâm, nên sẽ có nhiều cuc đụng đ giữa hai phái chính tà thật tàn khốc. Hơn thế nữa, có nhiều nhân vật ẩn danh từ lâu nay lại xuất hiện với những võ công đặc dị đáng kinh sợ vô cùng. Nếu thiếu hiệp có được ni công này thì võ lâm sẽ thoát khỏi mạt kiếp. Song... Thấy nàng không nói hết ý nên Trầm Kha lên tiếng hỏi: - Song... thế nào hả cô nương? Nàng nhìn chàng với ánh mắt lo lắng thân thiết đáp: - Song... mọi nguy hiểm đều dồn tất cả vào cho thiếu hiệp. Chàng mỉm cười lắc đầu: - Làm thân nam nhi há gì nguy hiểm, miễn sao kiếp

sống của mình có giúp ích được phần nào cho mọi người là tại hạ cảm thấy vinh hạnh rồi. Nàng vi dừng chân thì Trầm Kha cũng dừng lại. Chàng hỏi: - Tại sao cô nương dừng lại nơi đây? Nàng nhìn xa xôi đáp: - Nơi đây đã ra ngoài phạm vi kiểm soát của Thiên Toàn Bảo rồi. - à! Thì ra là thế. Đt nhiên nàng quay nhìn chàng hỏi: - Trong cuc đời giang hồ phiêu bạt của thiếu hiệp, chắc thiếu hiệp đã gặp nhiều giai nhân lắm? Trầm Kha mỉm cười đáp: - Nhiều thì không đúng song cũng có biết mt đôi người bạn. - Họ đều là bạn thân thiết của thiếu hiệp cả à? - Tứ hải giai huynh đệ mà! Dầu trai hay gái, nhưng mang giòng máu giang hồ võ hiệp thì tình bạn đáng qúy lắm chứ phải không cô nương? - Theo tôi nghĩ thì kẻ nào được kết bạn với thiếu hiệp chắc diễm phúc lắm chứ?
- Cô nương nói vậy chứ có ai chịu kết bạn với tại hạ đâu? - Chứ sao lúc nãy thiếu hiệp đã nói cũng có mt đôi người? Thế thì tiền hậu bất nhất rồi chăng? Trầm Kha xua tay: - Không phải vậy! - Chứ làm sao? - Ngày trước tôi có quen mt chàng thư sinh mặt ngọc nhưng tôi nào biết được danh tánh của người ấy. Nhưng sau này tôi biết ra thì nàng chính là gái giả trai. Nàng cất giọng ngạc nhiên: - Ồ! Nếu thế thiếu hiệp có còn xem người ấy là bạn chăng? Trầm Kha giọng thật thà: - Nàng dầu trai hay gái thì đâu có gì hại đến tình bằng hữu chứ? - Nhưng nhỡ nàng thầm yêu trm nhớ đến thiếu hiệp thì sao? Chàng lắc đầu lia lịa: - Tôi không tin vậy! - Tại sao? - Vì nàng là kẻ sắc nước hương trời mà tài ba nữa thì tôi có gì để cho nàng phải chú ý chứ? Đến lượt nàng phủ nhận: - Thiếu hiệp là nam nhi quân tử thì nói vậy! Chứ theo chỗ nữ nhi của chúng tôi thì ngược lại! - Ngược lại thế nào? - Là nàng phải chú ý đến thiếu hiệp rất nhiều mới đúng. - Thật vậy sao? - Đó là sự thật. - Sự thật do cô nương suy diễn phỏng đoán cho vui chứ gì? - Không, thật mà! Giọng nói của nàng thật thiết tha, ngọt ngào làm cho Trầm Kha thoáng ngạc nhiên nhìn nàng làm nàng bẽn lẽn hỏi sang chuyện khác: - à! Ngoài người con gái ấy ra, thiếu hiệp có còn quen biết với mỹ nhân nào đáng để thiếu hiệp nhớ mãi chăng? Trầm Kha cũng vui vẻ trả lời: - Mt nàng công chúa. - Mt nàng công chúa? - Vâng!
- Ở nơi nào? - Trên mt hoang đảo. - Hoang đảo? - Đúng vậy! Nàng nói giọng hơi lạc hẳn đi: - Thế thì thơ mng lắm phải không? - Có nhiều kỷ niệm đẹp. - Kỷ niệm đẹp? - Đúng vậy! - Thế... Thế thì thiếu hiệp có cảm tình sâu đậm với nàng công chúa ấy lắm nhỉ? Trầm Kha nhìn xa xôi đáp: - Nàng thanh cao lắm. - Vậy là nàng yêu thiếu hiệp lắm! - Chuyện ấy làm sao tôi biết được. - Thiếu hiệp không biết hay không muốn biết? - Thật tình tại hạ không biết! - Chắc chỉ có trời

biết? Chàng cất tiếng cười vui vẻ thì nàng lại hỏi tiếp: - Hải đảo ấy ở đâu mà thiếu hiệp lại đến đó? - Phù Sơn Hải Đảo. - Chắc xa lắm nhỉ? - Vâng! Thật xa. Nàng thở phào rồi hỏi tiếp: - Còn nàng công chúa không theo thiếu hiệp chu du vào lục địa à? Chàng lắc đầu: - Phong tục xứ ấy không cho phép mt vị công chúa rời khỏi hải đảo nếu không phải là đi với phu quân. - Ồ! Phong tục nghiêm khắc quá. - Đó là để giữ danh gía cho dòng vua chúa. - Nàng ấy chắc đẹp lắm? - Vâng, nàng đẹp cũng như... Rồi chàng im lặng khi nhìn cặp mắt của Ngọc Nữ. Nàng cúi đầu im lặng rồi hỏi: - Nàng đẹp như thế nào hả thiếu hiệp? - Nàng đẹp như... những người đẹp mà tại hạ đã thấy. Nàng lắc đầu rồi hỏi tiếp: - Như vậy chắc tên nàng đẹp lắm? - Tên thì nhiều tên đẹp lắm. - Tại sao lại nhiều? - Vì tại hạ biết tên mấy người đều đẹp cả. - Ai vậy? - Công chúa Chiêu Nhã Quyên. - Chiêu Nhã Quyên? - Ồ! Còn nữa... - Ai thế? - Ngọc Diện thư sinh hay nàng Lữ M Dung! Nàng cúi mặt nhìn xa xôi không đáp. Đt nhiên nàng cất tiếng: - Giờ xin kiếu từ thiếu hiệp. Dứt lời là thân hình nàng chớp lên mấy cái mất dạng. Trầm Kha ngơ ngác dưới ánh trăng nhìn theo gọi: - Cô nương! Cô nương! Tiếng gọi của chàng lạc vào giữa núi rừng... Trầm Kha lẩm bẩm: - Thật là rắc rối mấy nàng con gái, khi thì hỏi liên miên bất tận, lúc lại im lặng ra đi. Thật khó hiểu quá. Chàng chạnh nghĩ đến nàng Ngọc Nữ rồi thầm nghĩ: - Tình yêu, ta có thể chấp nhận mt tình yêu nào hay không? Rồi chàng tự trả lời: - Không! Không thể được. Hai vai còn mang nặng mối gia thù, mà kẻ thù mỗi lúc mt nguy hiểm khôn lường. Mt thân mt bóng mới rảnh rang mà còn chưa hoàn thành lời nguyện mà còn đèo bồng thêm thì chỉ khổ lụy thân mà thôi. Càng nghĩ càng thấm thía cho tình đời. Hận thù! Máu đổ! Người chết! Thây rơi! Ôi, oan nghiệt xoay vần không sao thoát được vì trót làm kiếp người đành phải vậy. Trầm Kha bỗng hú lên mt tiếng dài, bóng chàng như vệt khói lao vút đi.

Những ngày phiêu lãng giang hồ, có lẽ cuc thất bại tại tòa cổ bảo Thiên Toàn Bảo đã cho Trầm Kha thấm thía tình đời, thấm thía cho lòng người. Mt hành đng thiếu suy xét cũng có thể đưa đến mt sự nguy hại vô cùng. Đó là những gì mà Trầm kha thu lượm từ cái thất bại tại Thiên Toàn Bảo.

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường
Đánh máy: Lãng tử Trầm kha

Hồi 19
Ngôi cổ tự kỳ bí

Trong lòng canh cánh mt sự trả thù nhưng chàng không thể quay lại Thiên Toàn Bảo trước mt trăm ngày như lời dặn của Ng Tỉnh đại sư, mt người đã kỳ vọng nhiều ở chàng để cho bao nhiêu sinh linh khỏi ly toan bởi những mưu đồ đen tối.
Đã mấy ngày ròng rã, chàng tìm đường về Tam Bửu Tự để làm đúng như lời dặn của Ng Tỉnh đại sư. Đến chiều hôm đó, Trầm Kha đã đến trước khu rừng nho nhỏ mà trong khu rừng này là nơi ngôi Tam Bửu Tự tọa lạc. Ngôi chùa này là mt ngôi cổ tự mà khi Trầm Kha hỏi đến thì người ta tỏ ý sợ sệt, lấm lét không dám thốt lời nào.
Trước những thái đ đó, chàng không khỏi áy náy và cẩn trọng, nên khi đến bìa rừng, Trầm Kha quan sát thật kỹ lưỡng rồi tiến vào.
Đi qua mt đoạn đường rừng, dốc thoai thoải thì ngôi cổ tự đã hiện ra trước mặt. Xa xa cũng đã nhìn thấy mt bảng đá lớn dựng trên hai ct đá với ba chữ Tam Bửu Tự đã mờ phủ rêu phong.
Trầm Kha thấy cảnh chùa có vẻ vắng lặng song chàng cứ tiến bước. Bỗng có tiếng quát:
- Đứng lại!
Kế đến có mấy bóng người từ phía sau hàng đại thụ xông ra cản đường. Trầm Kha sửng sốt về sự xuất hiện này vì mt ngôi chùa sao lại có sự tiếp đãi như thế này.
Trầm Kha chưa nói lời nào thì mt giọng khác trầm trầm hỏi lớn:
- Ngươi là ai? Đến đây với mục đích gì?
Rồi lần lượt từ sau những cây cổ thụ kéo ra tất cả mười sáu nhà sư. Người nào cũng mặc chiếc áo cà sa nhiều mảnh, và người nào cũng có mang mt thanh trường kiếm lủng lẳng như võ sĩ đạo hơn là những nhà tu hành đạo pháp.
Trầm Kha bước tới chắp tay bái mt lượt rồi mỉm cười đáp:
- Xin các vị cho biết có phải là người của Tam Bửu Tự không?
Người vừa hỏi là mt vị sư già mang áo cà sa có nhiều màu nhất, tướng mạo rất phương phi, tinh thần quắc thước. Người này ngạc nhiên nhìn Trầm Kha có vẻ kỳ dị, mt lát mới đáp:
- Phải! Bọn bần tăng đều là môn đệ của Tam Bửu Tự, song vì cổ tự này đã quá lâu không còn khách hành hương, nên thí chủ đây đt nhiên lại đến nên chúng tôi phải ngại ngùng là vậy đó. Trầm Kha vẫn cung kính nói: - Tôi có mt việc xin hỏi qúy vị là phương trượng ngôi cổ tự này có phải là Ng Thiền đại sư chăng? Tất cả những vị sư này đều tỏ vẻ ngạc nhiên. Vị sư già lại lên tiếng đáp: - Thí chủ là ai? Và

hỏi phương trượng với mục đích gì? Trầm Kha giọng bình thản: - Vãn bối là Trầm Kha muốn yết kiến phương trượng để có việc riêng tư đàm thoại. Vị sư già giọng ngạc nhiên: - Thí chủ là Trầm Kha? - Dạ, đúng vậy! - Mt nhân tài với kiếm pháp tuyệt luân? - Đại sư quá khen chứ vãn bối đâu có tài mọn nào. Vị đại sư suy nghĩ mt thoáng rồi bảo: - Muốn yết kiến phương trượng hãy cho chúng bần tăng kiến thức về kiếm pháp của thí chủ. Trầm Kha chưa kịp đáp lời thì mười lăm vị đại sư kia cùng với vị sư già đều mt lượt tuốt kiếm. Chàng trầm giọng: - Các vị định làm gì? Chẳng lẽ... Vừa nói tới đó thì vị sư già đã chặn lời: - Thí chủ hãy chuẩn bị, đây là 'Thiên hoa kiếm trận' của chúng bần tăng. Thí chủ có phá được kiếm trận này thì hãy nói đến việc gặp phương trượng. Nói xong, vị sư già vung thanh trường kiếm lên thành mt vòng tròn, tức thì mười lăm vị sư kia cũng nhất loạt hoa kiếm. Trong chớp nhoáng tình hình biến đổi, mt trận thế đã dàn xong. Trước sự việc này, Trầm Kha không thể làm gì hơn đành nhếch mép gằn giọng: - Đây là các vị bắt buc, phàm đao kiếm vô tình, khi đánh không còn nhân nhượng nữa. Nếu có rủi ro xảy ra chết chóc, việc ấy hoàn toàn ngoài ý muốn của vãn bối. Vị sư già cười nhạt, chận lời: - Nếu thí chủ có bản lãnh thì cứ ra tay giết sạch bọn bần tăng đi. Phương trượng cũng không trách móc gì đâu.
Rồi vị sư già nhìn Trầm Kha hỏi luôn: - Bây giờ thí chủ sử dụng vũ khí nào đây? Trầm Kha trong lần sa cơ tại Thiên Toàn Bảo đã mất luôn thanh kiếm báu nên giờ này chàng chẳng có mt tấc sắt nào. Song chàng vẫn nói: - Lúc nãy đại sư có nói vãn bối lưu lại kiếm pháp là gì? - Nhưng hôm nay thí chủ đâu có ngọn kiếm nào? Chàng nhận thấy những nhà tu này chỉ là đi lốt nhà tu chứ bên trong đầy dẫy những mưu gian nên chàng cất giọng châm chọc: - Vãn bối xưa nay tánh hay lãng trí, đi đâu chẳng mang vũ khí, mà nhất là viếng chùa chiền nữa, nên lúc cần phải đối địch đành mượn tạm của đối phương vậy. Vị sư già sửng sốt: - Ủa! Làm gì có chuyện hoang đường như thế? Có kẻ thù nào bằng lòng cho địch thủ của mình mượn vũ khí để đánh lại mình? Trầm Kha cười lạt đáp: - Hôm nay đại sư có bằng lòng cho vãn bối tạm mượn không? Vị sư già nổi nóng, trợn mắt quát: - Súc sinh, chớ ngông cuồng quá trớn, ta chẳng dung tình. Trầm Kha xua tay mỉm cười, rồi nhanh như chớp, đưa tay bắt lấy cánh tay vị sư già và nạt lớn: - Có bằng lòng không, đáp ngay? Vị sư già vừa tức giận vừa sợ, vi ln người quay đi mt vòng, rút tay ra đồng thời rút thanh trường kiếm ra, đâm thẳng vào ngực chàng, miệng hét: - Phát đng kiếm trận tức khắc! Lập tức Trầm Kha xử dụng ngay thức 'Âm Dương Thủ', mt tuyệt chiêu trong 'Cầm Nã

Thủ’ với mt đng tác mau lẹ không tưởng tượng được để chụp lấy thanh kiếm trong tay vị sư già. Đôi mắt vị sư già bỗng hoa lên, thanh kiếm đã lọt vào tay của Trầm Kha rồi. Ngay lúc ấy, ‘Thiên Hoa kiếm trận’ đã nhất tề phát đng. Vừa đúng lúc đoạt được thanh trường kiếm, Trầm Kha nhìn thấy khắp nơi, ánh sáng như lửa giăng, như sao xẹt thành muôn hoa lấp lánh, đồng thời hai luồng ánh sáng lạnh đã từ bên ngoài xuyên hẳn vào hông chàng. Trầm Kha không ngờ ‘Thiên Hoa kiếm trận’ phát đng quá nhanh và lợi hại đến thế. Oai lực của kiếm trận quả kinh hồn. Tiếng kiếm rít vèo vèo, hòa với tiếng chưởng phát đi ầm ì như sấm đng, gió lng vù vù lạnh buốt.
Chàng thận trọng loang tròn thanh kiếm, ánh sáng ngời lên như bóng hoa lê, gạt phăng tám thanh kiếm của tám vị sư cùng tấn công hai bên sườn chàng cùng mt lúc. Những tiếng kêu phằng phằng, choang choang hòa với tiếng đùng đùng vang lên loạn xạ. Cùng lúc ấy, từ phía sau lưng chàng cũng có tiếng gió rít vi vu của những đường kiếm khác nhất tề đâm tới. Hai vị sư phía trước mặt vừa bị chàng gạt kiếm, chẳng biết đã dùng thủ pháp nào luồn ra phía sau tấn công. Đng tác đặc dị này của mấy vị sư đã làm cho Trầm Kha chắc lưỡi khen thầm. Mục đích của Trầm Kha là muốn gặp mặt phương trượng nên việc phá trận chỉ là sự bất đắc dĩ, chứ thâm tâm chàng chẳng muốn hại ai. Hơn nữa, chàng cũng muốn xem những trận pháp của kiếm trận này, nên dầu thấy hai vị sư từ sau đâm xốc tới bên sườn, chàng chỉ nhích b để né tránh chứ không tấn công lại. Cũng khi ấy, vị sư già hét lớn: - Tên cuồng đồ, nhà ngươi hãy lãnh giáo kiếm pháp của Thiên Hoa kiếm trận đi. Trầm Kha giật mình bước lui nửa bước, vung kiếm bảo vệ phía trước rồi thụt lùi lại mt trượng. Nhưng khi chàng vừa nhún mình đã có hai tiếng rít xẹt qua mang tai, hai luồng sáng bạc chia ra hai ngã quét mạnh sau lưng và trước bụng chàng. Thì ra trận pháp của kiếm trận là áp dụng hình thức chữ bát, rồi từ từ chuyển qua hai bên, bao luôn ra sau thành hình vòng cung rồi nhập lại. Với bản lãnh của chàng lại thêm vào toàn b công lực của Ng Tỉnh đại sư truyền sang nên ngày nay Trầm Kha đã tới mức đ cao siêu nhiệm mầu. Thân hình chàng tung tăng như chim én xoay ln trong làn kiếm ảnh, tránh né những tuyệt chiêu lợi hại. Vừa lách né được mt chiêu kiếm chém ngang hông, chàng đã lướt qua người vị sư bên phải, nhưng hai vị sư hai bên áp dụng trận kiếm liên hoàn nhất tề tấn công, hỗ trợ lẫn nhau, uy lực vô cùng dũng mãnh. Hai luồng sáng chớp lên qua lại nhịp nhàng khiến Trầm Kha không dám chậm trễ, vi vàng vận ni lực vào đôi tay, bặm môi xoay tít mt vòng bảo vệ lấy thân hình rất kín. Chỉ nghe hai tiếng ‘choang choang’ thật lớn, lửa nháy

xanh lè, hai thanh kiếm của hai vị sư khác đã chạm phải kiếm của Trầm Kha.
Hai vị sư có cảm tưởng như chém vào bức thành thép, hai tay tê chồn, tay kiếm muốn sút mất. Cả hai hốt hoảng, vi vàng cùng mt lúc vung tả chưởng đập luôn vào ngực chàng để thoát nguy. Lập tức toàn thân Trầm Kha tung bổng lên không trung như mt quả cầu, cách mặt đất trên năm thước. Cùng khi ấy, song cước của chàng đá mạnh vào vai nhà sư đứng gần. Thân hình quá nhanh, đng tác mau như gió, làm cho nhà sư này vô phương tránh né, lãnh luôn song cước, kêu hc lên mt tiếng, cả thân hình bắn vọt ra sau xa hơn mt trượng. Cũng may chàng không có ác ý, không đá nhằm chỗ đc nên nhà sư ấy chỉ bị văng ra xa chứ không bị trọng thương. Đá xong, thân hình chàng từ từ đáp xuống nhẹ nhàng ngoài vòng kiếm trận. Vị sư già vừa tức giận vừa hoảngsợ, gầm lớn: - Oắt con, bổn trận vừa mới phát đng, tại sao không tiếp tục mà rút lui? Trầm Kha cười lớn: - Bao nhiêu đó cũng đủ rồi! Xét ra 'Thiên Hoa kiếm trận' của đại sư cũng chẳng có gì xuất sắc, cần gì phải kéo dài nữa. Vị sư già gằn giọng: - Ngươi không xuyên qua 'Thiên Hoa kiếm trận' thì chớ hòng gặp mặt phương trượng. Nói xong nhà sư vẫy tay mt cái, mười lăm nhà sư kia lại vung kiếm vòng thành mt trận khác. Mười lăm thanh trường kiếm tua tủa như rừng gươm chỉa thành hình rẻ quạt. Trong khi đó, lão đã lắc vai vọt về phía sau trận. Vì không muốn gây thêm đổ máu trước khi gặp Ng Thiền phương trượng, nhưng đã bị kiếm trận vây chặt nên chàng nghĩ thầm: - Nếu không cho mấy nhà sư này biết sự lợi hại của Qủy kiếm ắt họ sẽ còn gây nhiều phiền phức. Ý niệm đã vậy nên khi kiếm trận phát đng, chàng định thần quan sát để tìm yếu điểm của kiếm trận. Vừa lúc đó, mt nhà sư đang khoa thanh trường kiếm từ mé phải đã đánh tréo sang rồi đâm luôn vào vai trái của chàng, nên Trầm Kha vi vàng đẩy kiếm chém tạt trở lại. Mt tiếng 'xoảng' vang lên, hàng vạn tia lửa xanh bắn tung ra tứ phía.
Nhà sư lảo đảo thân hình nhưng thanh trường kiếm còn nắm vững trong tay, không chịu thối lui nửa bước, thì mt nhà sư khác đã thốc kiếm tới tấn công vào mé hữu của chàng thật nguy hiểm. Mặc dù chỉ có mười sáu nhà sư, nhưng cứ chia thành nhiều tốp, mỗi tốp hai ba người tới lui, khi hiệp, khi tan; kiếm khí chói sáng ngời tựa như hàng trăm người đang ứng chiến. Trận thế càng quay cuồng uy lực càng mãnh liệt. Đến lúc này, Trầm Kha thật sự chưa tìm ra bí quyết của kiếm trận mặc dù chàng chưa bị lâm nguy nhưng cũng khiến cho chàng phải suy nghĩ nhiều. Vừa lúc ấy, chàng đẩy lui mt ngọn kiếm thì chớp mắt ở phía trước cả bốn, mỗi bên hai nhà sư cũng nhất tề

tấn công tới nữa. Chàng định vung kiếm tấn chống đỡ nhưng bỗng cảm thấy có luồng kiếm khí tấn công ở phía sau lưng. Chàng tức tốc đổi ý chẳng cần nhìn lại, Trầm Kha trở tay xoay kiếm mt vòng ra phía sau lưng theo thế 'long hồi qui hải' thật tuyệt diệu vô cùng. - 'Xoảng' Quả nhiên, phía sau có mt nhà sư thừa lúc Trầm Kha chú ý vào bốn nhà sư tấn công mặt tiền, nên nhà sư này liền phóng kiếm điểm ngay vào lưng chàng. Trầm Kha chợt hiểu nghĩ thầm: - Cái bí quyết của kiếm trận nầy là như vậy. Lúc nào cũng lấy hư làm thực, lấy thực làm hư, khiến cho đối phương phải đến làm hoa mắt, xoay trở không kịp mà bị hạ. Bốn nhà sư tấn công phía trước tuy có vẻ hùng mạnh nhưng chỉ là những hư chiêu khiến cho chàng để tâm chống đỡ, thật ra ngón đòn chính lại là mũi kiếm của nhà sư từ sau lưng đâm tới. Sau sự đụng chạm này, thanh trường kiếm của nhà sư đâm từ sau lưng, rơi tay văng ra xa mười mấy trượng, cả thân hình của lão cũng bị ni lực của cánh tay đẩy văng ra xa lắc, quay tròn như cái vụ. Trầm Kha nhíu mày suy nghĩ, rồi đt nhiên chàng cứ quay nửa vòng tròn liên tiếp như vậy mấy lượt rồi tự nhủ: - Then chốt là nhà sư vận áo đỏ, như vậy muốn trận kiếm nầy tan rã không cần phải hạ hết mười sáu nhà sư mà buc lòng phải hy sinh mt người mới giải quyết được. Cùng lúc nầy, bóng kiếm như chớp dựng dầy đặc, chớp ngời như muôn ngàn cánh hoa lấp lánh. Rồi đt nhiên mt tiếng hô lớn: - Thiên Hoa!

Tức thì rừng hoa kiếm chớp ngời loạn xạ phủ chụp vào người Trầm Kha cùng mt lúc! Không chậm trễ nữa, chàng liền bước xéo về phía trái rồi bất thần quay nửa vòng thân hình, đồng thời trường kiếm lóe lên ánh chớp. - Á! Á!... Kiếm trận đang biến chuyển, tiếng la vang lên làm kiếm trận rối loạn, rừng kiếm hoa xạ vào nhau gây mt loạt âm thanh hỗn tạp gồm tiếng người la và tiếng binh khí chạm nhau. Trong khi ấy, Trầm Kha thân hình như cái pháo vọt lên trên không trung, rơi là đà đáp phía ngoài kiếm trận gần bảy tám trượng. Đưa mắt nhìn lại kiếm trận, chàng không khỏi ngạc nhiên vì sự kiện vượt qua ngoài dự định của chàng. Trên mặt tràng, nhà sư áo đỏ đã chết lịm trên vũng máu đào, còn tất cả những nhà sư kia đều bị thương vì những lưỡi kiếm của đồng bọn. Vị sư già ôm cánh tay tét máu căm hờn và sợ sệt: - Đúng là Qủy kiếm... Vị sư già nói xong liền ra hiệu cho mt nhà sư ôm xác nhà sư áo đỏ rồi cùng mt lúc băng mình khuất vào cánh rừng mất dạng. Trầm Kha trong giây phút bàng hoàng sửng sốt vì tại sao mấy nhà sư này không chạy vào chùa mà lại cùng phóng vào rừng mt cách kỳ lạ như vậy? Cảnh vật trở về yên lặng rợn người. Ngôi cổ tự vẫn im lìm khép kín cửa. Trầm Kha hết sức phân vân

nhưng vẫn cứ bước tới trước cửa ngôi cổ tự. Chàng đưa mắt quan sát ngôi cổ tự nguy nga đồ s, kiến trúc lng lẫy, nhiều ngọn tháp cao vút uy nghi, vậy mà cửa đóng chặt, khắp nơi vắng lặng hoang phế tiêu điều. Tuy vậy chàng cũng tới cổng tam quan đưa tay khõ nhẹ vào cái khay đồng mấy cái. Không có ai trả lời, chàng lại khõ nữa. Nhưng vẫn im lặng. Chờ mt chặp lâu vẫn không thấy mở cửa, Trầm Kha định đẩy cửa thì chợt cánh cửa lại hé mở. Mt nhà sư đứng tuổi ló đầu nhìn ra rồi chắp tay nói: - Hiện nay phương trượng bổn tự đang ở trong thời kỳ bế môn tham thiền luyện công phu nên không tiện tiếp khách. Phiền thí chủ chờ hôm khác sẽ trở lại. Nói xong đưa tay định đóng cửa trở vào. Trầm Kha nhận thấy nhà sư này như không hiểu gì về việc vừa xảy ra trước chùa mà thấy nhà sư định quay vào nên vi vàng bước tới chận ngang hỏi: - Xin cho biết khi nào phương trượng sẽ mở cửa tiếp khách?
- Ít nhất cũng ba năm! Trầm Kha kinh ngạc lập lại: - Ba năm! Những ba năm sau? Rồi quay lại nhìn ngay nhà sư trịnh trọng hỏi: - Lâu quá, không thể chờ đợi được, tại hạ nhận lời ủy thác của người ta đem mt tín vật quan trọng tới trao tận tay phương trượng đại sư, nên xin được gặp người ngay. Nhà sư l vẻ xúc đng hỏi: - Thí chủ nhận lời ủy thác của ai? Chàng do dự rồi đáp: - Xin thứ lỗi! Việc nầy chưa tiện nói ra. Nhà sư suy nghĩ trầm ngâm mt lát rồi nói: - Nếu vậy cảm phiền thí chủ tạm đợi nơi phòng khách, liễu tăng sẽ vào bẩm báo cùng trực nhật trưởng lão xem người định đoạt như thế nào hẵng hay. Nói dứt lời, nhà sư kéo cánh cửa rng ra mt chút để Trầm Kha bước vào. Đưa chàng qua mt lần đại điện, đến mt phòng khách khá rng và mời Trầm Kha ngồi. Không bao lâu, mt chú tiểu sa di bưng lên mt chung trà thơm rồi cùng nhà sư lớn tuổi lui ra. Phòng khách đắm chìm trong yên lặng. Những gian phòng kế bên cũng im phăng phắc, chung quanh không thấy mt bóng nhà sư nào lai vãng, đâu đâu cũng vắng vẻ lạ thường. Đã từng va chạm với nhiều hạng người trong giang hồ và cũng trải qua vài lần bị hại, nên ít nhiều kinh nghiệm cũng đã giúp cho chàng có cái nhìn với sự phán xét về sự sâu hiểm dối trá của người đời. Trong lòng còn nhiều nghi ngờ, thắc mắc nên mặc dù chung trà thơm ngào ngạt thật hấp dẫn, chàng không dám đng tới. Hồi lâu mới nghe có tiếng chân người bước tới. Bầu không khí quá vắng lặng khiến tâm hồn Trầm Kha càng thêm căng thẳng. Hình như có mt cái gì đang đe dọa mt cách nặng nề. Nơi này quả chẳng phải nơi lành. Bỗng từ phía sau đi ra mt số nhà sư, đi đầu là mt hòa thượng tuổi chừng bảy chục, đôi hàng lông mày rậm rạp đã bạc phếu phủ xuống gần mắt, tinh thần quắc thước mạnh mẽ. Đôi

mắt vị hòa thượng sáng quắc, long lanh như chiếu hào quang, nhìn về phía Trầm Kha đứng để dò xét.
Phía sau có bốn nhà sư, kể cả nhà sư đứng tuổi vừa dẫn Trầm Kha vào khách sảnh vừa rồi. Vừa rảo bước vào phòng khách, vị lão hòa thượng đã chắp tay niệm Phật hiệu rồi hỏi: - Có phải thí chủ muốn gặp phương trượng bổn tự không? Trầm Kha vi vàng chắp tay thi lễ rồi đáp: - Thưa phải! Lão hòa thượng cất tiếng hỏi: - Xin thí chủ cho biết qúi danh và lý do muốn tiếp kiến cùng phương trượng bổn tự? - Tại hạ tên Trầm Kha. Vì nhận lời ủy thác của mt ân nhân nên tại hạ cần được diện kiến cùng qúy phương trượng để hỏi người mt vài điều hệ trọng. Lão hòa thượng từ tốn nói: - Phương trượng của bổn tự đang ở trong thời kỳ đóng cửa tu luyện, bần tăng không dám phá lệ để thông báo làm xúc đng đến ngài. Nếu được xin thí chủ cứ trình bày cùng bần tăng, để chờ đến giờ đem cơm hầu ngài, bần tăng sẽ tấu trình lại. Trầm Kha lắc đầu nói: - Vì người ủy thác đã căn dặn tại hạ phải thân hành đàm thoại cùng ngài phương trượng Ng Thiền, nên xin cảm phiền đại sư... Lão hòa thượng chợt chận lời: - Nhưng thí chủ có gì làm bằng chứng để đúng là muốn diện kiến cùng phương trượng bổn tự? Nghe hỏi vậy chàng gật gù rồi cho tay vào túi áo lấy cái chuông của Ng Tỉnh đại sư đã giao lại, đưa ra cho lão hòa thượng xem. Vừa thấy quả chuông, lão hòa thượng sắc mặt hơi biến đổi, song lấy lại bình tĩnh nói: - Quả chuông này ở đâu thí chủ có được? - Tại hạ đã nói là của người ủy thác. - Như vậy là Ngô Tỉnh đại sư? - Đúng vậy! Bỗng lão hòa thượng tươi cười nói: - Quả thật phương trượng của bổn tự đoán không sai? - Đại sư nói thế nghĩa là thế nào?
- Nghĩa là ngài phương trượng đã biết có ngày hôm nay nên trước khi ngài bế môn luyện công, đã có căn dặn bần tăng hãy thay ngài tiếp nhận ý kiến của người đến gặp ngài cho chu đáo. Trầm Kha tình thật tình ngay. Chàng định cất lời nói ra, nhưng bỗng giật mình dừng lại. Cứ nhìn qua tướng mạo và dáng điệu của vị lão hòa thượng, Trầm Kha thấy vị này có nhiều điểm đáng nghi ngờ. Trên nét mặt tuy cố tình che đậy, vẫn l nhiều bản chất gian hiểm man trá. Ngoài ra, việc nầy Ng Tỉnh đại sư cũng có dặn là phải hỏi ngay với Ng Thiền đại sư mới biết được mọi bí mật của những ngôi chùa liên quan đến Thiếu Lâm đại tự và vị phương trượng nơi đây. Cũng vì vậy mà chàng e dè, ngập ngừng không mở lời, thì lão hòa thượng đã nói: - Sao thí chủ có vẻ ngập ngừng do dự thế. Hay là thí chủ không tin lời bần tăng? Chàng lắc đầu: - Không phải không tin. Nhưng chỉ phiền mt việc... - Việc gì? - Vì tại hạ chịu lời ủy thác phải dốc lòng làm tròn

nhiệm vụ với Ng Tỉnh đại sư, nên tại hạ cần gặp thẳng Ng Thiền phương trượng mới bàn định được. Đó là điều không thể thay đổi. Lão hòa thượng cười khà khà: - Thí chủ rất đáng phục vì đã giữ đúng tín nghĩa, nhưng người quân tử cũng cần phải biết quyền biến mới được. Vì trường hợp đặc biệt, nếu phương trượng bổn tự không thể gặp được thí chủ, chẳng lẽ thí chủ lại về không? - Việc này, nếu cuối cùng không gặp được Ng Thiền phương trượng, có lẽ tại hạ buc lòng phải dùng cách ấy chứ sao. - Hà hà! Như thế quả nhiên là cố chấp. - Đó chỉ là điều vạn bất đắc dĩ, tại hạ đâu muốn như vậy. Bây giờ xin cho phép tại hạ được cáo từ. Trầm Kha có ý định phải trực tiếp gặp mặt Ng Thiền để hỏi cho biết mọi việc liên quan đến Huyền Đắc, kẻ gia thù nên chàng không thể hành đng khác hơn. Hơn nữa cứ xem tướng mạo vị sư già có nhiều điểm đáng nghi ngờ và thiếu thành thật, do đó chàng chỉ muốn tạm lánh khỏi chốn này rồi sau sẽ hay. Cho nên vừa dứt lời, Trầm Kha chắp tay vái chào rồi quay mình định bước trở ra.

Nhắm không thể thuyết phục nổi, lão hòa thượng cười khà khà nói: - Nếu thí chủ muốn đi ngay, sự việc không quá dễ dàng được như thế đâu nhé. Miệng nói có vẻ bình thường, chân tay không hề cử đng, nhưng đã có mt luồng âm lưu nhẹ nhàng vô thanh vô sắc bất thình lình bắn vút ra. Âm khí tuy có vẻ nhẹ nhàng, nhưng kình lực bắn đi rất mãnh liệt, nếu chạm phải người bình thường, không gãy xương thì cũng đứt gân. Mặc dầu hành đng lén lút bất ngờ, nhưng Trầm Kha đã nhận thấy ngay và đề phòng. Chàng vẫn giữ thái đ bình thản cười nói: - Chẳng lẽ lão thiền sư muốn dùng quyền lực cưỡng bách kẻ này sao? Trong khi ấy chàng lẳng lặng dùng ni lực đẩy ra chận đón. Lão hòa thượng bỗng cảm thấy mt sức mạnh vô hình như núi bạt vào người, lảo đảo cưỡng lại không nổi, tái mặt thối lui bảy tám bước. Trầm Kha vẫn giữ nụ cười hồn nhiên trên môi, đứng sững nhìn không nhúc nhích. Lão hòa thượng kinh hồn không thể tưởng tượng người đứng trước mặt lão như không xử dụng mt tí công lực mà cũng đã làm cho lão điên đảo. Tuy vậy lão vẫn lạnh lùng nói: - Phương trượng bổn tự có ủy thác cho bần tăng tiếp đón thí chủ, vì vậy thí chủ cứ nói ý định đi rồi muốn đi đâu tùy ý. Nếu không chỉ e rằng... Trầm Kha cười lạt hỏi: - E điều chi? Lão hòa thượng sẵng giọng nói: - Dù rằng thí chủ có mt bản lãnh hơn người, cũng chưa chắc đối chọi lại với bao nhiêu người trong chùa này. Muốn thoát khỏi Tam Bửu Tự phen nầy e khó lắm! Khó lắm! Trầm Kha nhướng đôi mày kiếm nói: - Ta đã muốn đi thì không ai giữ nổi ta đâu. Trước khi ra tay ta cần nói rõ: ‘Tránh ta thì sống, chống ta thì chết’! Tuy bề

ngoài nói cứng, nhưng lúc nãy đã nếm thử mt chiêu đầu của Trầm Kha, lão hòa thượng đã e ngại, nên quay mình lui ra sau cùng bốn nhà sư đi theo đứng hàng ngang chận ngay nhà khách. Trầm Kha bỗng cất tiếng cười lớn, chàng gằn giọng: - Nếu các vị không tránh đường, xin chớ trách kẻ hèn này sao quá ác đc. Nói xong chàng liền bước tới mt bước, bỗng có tiếng niệm Phật rang rảng, mt sư già từ trong bay vụt ra nhanh như chớp, lão hạ giọng nói:
- Hãy khoan xuất thủ. Trầm Kha dừng b, định thần nhìn kỹ. Nhà sư này tuổi đến bát tuần nhưng da mặt hồng hào, hai bên gò thái dương nhô lên cao chứng tỏ mt thần lực tích tụ thâm hậu. Thoạt trông thấy đã biết ngay là mt ni gia danh thủ. Lão hòa thượng mày trắng cung kính chắp tay thi lễ rồi nép mình sang mt bên. Vị sư già mỉm cười đưa cặp mắt sáng quắc nhìn qua Trầm Kha rồi gật đầu nói: - Bần tăng tài sơ đức mọn, nhận chức Thủ Tọa Trưởng Lão trong bổn tự. Suốt thời gian phương trượng bế môn luyện công, bần tăng tạm quyền xử lý tự vụ. Trầm Kha nghiêm nghị nói: - Vãn sinh hân hạnh được bái kiến lão thiền sư. - Lão bần tăng cũng biết rõ mục đích và sứ mạng của thí chủ trong cuc viếng thăm này. Rất tiếc vì kỷ luật sư môn bó buc, bần tăng không dám gõ cửa thông báo lên phương trượng. Ngẫm nghĩ mt lúc lão nói tiếp: - Đúng canh tư đêm nay là tới phiên bần tăng theo thường lệ vào báo cáo tình hình tự vụ. Nhân dịp này, bần tăng sẽ xin đem ý kiến của thí chủ trình bày. Nếu bổn phương trượng bằng lòng cho tiếp kiến, bần tăng sẽ xin kính mời thí chủ. Nếu trái lại bần tăng sẽ xin tiễn đưa thí chủ ra khỏi chùa. Trầm Kha chưa biết phải nói sao thì Thủ Tọa Trưởng Lão thiền sư đã nói tiếp: - Bổn tự xưa nay ít khi lưu đãi khách tục, cảm phiền thí chủ miễn lễ cho. Huyền Thọ đại sư sẽ cố gắng làm hài lòng thí chủ. - Xin đa tạ thiền sư. Rồi quay sang hòa thượng mày trắng tức Huyền Thọ thiền sư bảo: - Hãy sửa soạn nơi nghỉ và cơm chay để khoản đãi thí chủ. Trầm Kha vi vã khước từ: - Không dám làm phiền quí vị thiền sư. Xin để vãn bối ngồi chờ tạm cũng được. Huyền Thọ thiền sư cười ha hả nói: - Thí chủ đừng ngại ngùng gì cả, thí chủ là kẻ ở xa xôi, đã vì bổn phương trượng lặn li về đây thì chúng bần tăng đây phải cung phụng chu đáo chứ! Liếc mắt nhìn qua mt cái lão tiếp: - Chậm nhất đầu canh năm bần tăng sẽ báo tin trả lời cho thí chủ. Thủ tọa trưởng lão nói xong chắp tay cáo từ. Huyền Thọ hòa thượng cùng bốn vị sư kia cũng lần lượt lui hết.
Cách sau không bao lâu, hai chú tiểu sa di song song đi vào, mang theo đầy đủ chăn màn cơm nước. Trầm Kha cảm thấy bụng đói nhưng cố nhịn không dám ăn vì ngại có thuốc đc. Chàng cố tìm cách

gạn hỏi hai chú tiểu sa di. Nhưng hai cậu này nhỏ quá mới được mười mt, mười hai tuổi. Hỏi thứ gì cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn và lắc đầu không biết. Rốt cuc rồi chàng cũng không biết thêm được tí gì mới lạ. Thời gian dần dần trôi qua trong không khí bồn chồn chờ đợi. Màn đêm đã rơi xuống, vạn vật chìm đắm trong bóng tối rùng rợn. Trầm Kha nóng rut ngồi mãi không yên, cứ đi đi lại lại trong phòng khách phân vân suy nghĩ mãi. Trong chùa vắng lặng như tờ. Ngoài tiếng gió lng lào xào qua cành cây kẽ lá, không mt tiếng tụng niệm hay chuông mõ. Để trấn tỉnh tâm thần, chàng ngồi xếp bằng tròn trên đất để vận công điều tức. Thình lình có tiếng gọi văng vẳng đưa tới tai chàng: - Thí chủ! Thí chủ! Trầm Kha giật mình lắng nghe, mặc dù năng lực thính giác nhạy hơn người, chàng vẫn chưa phân biệt được tiếng ấy từ đâu tới. Hồi lâu chàng lại nghe tiếng gọi: - Thí chủ! Người không nhận ra tôi sao? Tiếng nói lần này rõ hơn, hình như phát ra từ dưới đất ngay chỗ chàng đang ngồi. Chàng không ngờ trong chùa có bố trí cơ quan bí mật. Tuy nhiên, đối với Trầm Kha cũng không có gì đáng ngạc nhiên, vì nhìn qua sắc diện xảo trá của mấy nhà sư vừa rồi, chàng đã dự đoán trước được phần nào. Chàng vi vận dụng đủ mười phần h thân cương lực nhún mình nhảy vọt tới chỗ phát ra tiếng nói, se sẽ hỏi lại: - Người là ai? Ở đâu? Lập tức có tiếng đáp lại: - Thí chủ đừng nói lớn tiếng. Trước hết hãy ngó chừng phía ngoài phòng khách xem có ai tới không? Trầm Kha nhìn khắp chung quanh chẳng thấy gì cả, se sẽ trả lời: - Chả lẽ người không phải ở trong chùa nầy sao? - Phải, nhưng vì mt lẽ.
- Sao không thấy xuất hiện ra đây? - Tiểu tăng mạo hiểm tới đây. Ngay lúc đó có tiếng đng khẽ, mt tấm đá vuông bằng phẳng lát trên mặt đất từ từ xích qua mt bên. Mt chiếc đầu nhẵn thín từ dưới đất chui lên. Quả nhiên đây là lối vào của mt con đường hầm bí mật. Trầm Kha vận dụng công lực sẵn sàng chờ đợi. Nhà sư ấy lẹ làng bò lên mặt đất, đưa mắt nhìn quanh tứ phía rồi nói nhỏ: - Nếu thí chủ muốn gặp Ng Thiền phương trượng, xin mau mau theo tiểu tăng này. Trầm Kha cười lạt hỏi: - Đây có phải là mt âm mưu do trong chùa này bố trí phải không? Nhà ngươi nhận lệnh Huyền Thọ hòa thượng thi hành phải không? Nhà sư sửng sốt vi nói: - Chẳng dấu gì thí chủ, quả nhiên Huyền Thọ hòa thượng đang cố tìm cách hãm hại thí chủ, nhưng tiểu tăng nào phải là người của hắn. Vì cảm kích thịnh tình của Ng Thiền phương trượng đã từng ra ơn chiếu cố nên hôm nay tiểu tăng mạo hiểm tới cứu thí chủ thoát khỏi âm mưu đen tối của Huyền Thọ hòa thượng. Đồng thời hướng dẫn thí chủ đi giải thoát cho Ng Thiền phương trượng luôn. Trong lúc hoảng hốt, nhà sư nói

năng ln xn thiếu mạch lạc. Nhưng Trầm Kha cố ý theo dõi nhận xét để hiểu. Chàng chận lời ngay: - Vậy thì Ng Thiền phương trượng không đang trong thời kỳ đóng cửa luyện công à? Nhà sư trố mắt nhìn Trầm Kha đáp ngay: - Đóng cửa luyện công ư? Chính người đang bị cầm tù trong nhà đá ở tận dưới đất. Trầm Kha sửng sốt hỏi dồn: - Bị cầm tù sao? Tại sao? Vì kẻ nào? - Nguyên nhân ra sao tiểu tăng không biết rõ. Khi nào gặp Ng Thiền phương trượng thí chủ hỏi thì tức khắc hiểu ngay. Cứ nhìn vào dáng điệu và lời nói của nhà sư có vẻ chất phác và đáng tin tưởng. Trầm Kha hỏi ngay: - Ng Thiền phương trượng bị giam ở chỗ nào? - Tại mt hầm đá sâu dưới đất, phía sau đại điện này. Rồi đưa tay chỉ vào mt miệng hang sâu tối om ở dưới đất, nhà sư nói luôn:
- Cứ theo lối này có thể đi thẳng đến nhà đá ấy được. Trầm Kha suy nghĩ mt chút rồi nói: - Xin cảm phiền nhà sư hướng dẫn tôi tới nơi đó. Nếu có gì man trá xin đừng trách kẻ này không nói trước đấy nhé. Nhà sư đáp: - Thí chủ cứ yên lòng, tiểu tăng xin đi trước dẫn đường. Dứt lời, y lẹ làng chui xuống đất. Trầm Kha đề khí vận công phòng ngừa mọi bất trắc, rồi dè dặt tiến bước xuống lỗ hổng theo nhà sư mất dạng...

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 20
Chôn vùi vào lòng đất

Trầm Kha âm thầm theo gót nhà sư với bao ý nghĩ mông lung. Chàng đưa mắt quan sát địa thế trong đường hầm bí mật này mà chân vẫn bước theo sát gót nhà sư.
Đây là một hang đá sâu, phía dưới là một đường hầm chật hẹp chỉ vừa một thân người lách qua để đi.
Hai người đi được chừng ba trượng nữa, phía trước đã ló ánh sáng, đường lại trở nên rộng rãi khoáng đạt. Nhà sư đi thong thả, tiến bước thật nhẹ nhàng, để khỏi gây tiếng động, sợ có người phát giác.
Bước theo nhà sư, Trầm Kha bỗng thắc mắc trong lòng:
- Nếu nhà sư này nói thật thì đây là nơi giam giữ Ngộ Thiền phương trượng rồi. Nhưng vì sao một nơi quan trọng như thế này mà từ trong đến ngoài lại vắng tanh không người canh gác như thế này?
Nhà sư đột nhiên đứng lại khẽ nói:
- Đã tới nơi rồi!

Y lại lẩm bẩm:
- Ủa! Lạ quá, sao không thấy Ngọc Bản sư huynh nhỉ?
Trầm Kha cười lạt, hỏi:
- Ngọc Bản là ai?
Nhà sư chưa hết ngạc nhiên, nhìn chàng đáp:
- Là sư huynh của tiểu tăng.
Ngừng một thoáng nhà sư lại tiếp:
- Chúng tôi hai đứa, nhận lệnh Huyền Thọ trưởng lão ở đây ngày đêm canh giữ Ngộ Thiền phương trượng. Vì bất mãn với hành vi tàn bạo ác hiểm của bọn Huyền Thọ và Thủ Tọa trưởng lão, nên hai đứa tôi mới cùng nhau bàn tính tìm cách liên lạc với thí chủ đưa về đây. Không rõ giờ đây sư huynh tôi lại biến đi đâu mất rồi.
Trầm Kha đưa mắt nhìn kỹ. Quả nhiên đường hầm đến đây là dứt. Chỗ hai người đang đứng gặp một vách tường đá chắn ngang. Bên kia vách là gian nhà giam giữ Ngộ Thiền phương trượng, theo lời nhà sư đã nói.
Nhà sư có vẻ băn khoăn sợ hãi khẽ hỏi:
- Ngọc Bản sư huynh! Sư huynh đâu rồi?
Gọi luôn ba lần mà không nghe trả lời.
Trầm Kha cũng hơi lo lắng và sốt ruột nên nói: - Có lẽ hắn trở qua đi báo tin cho Huyền Thọ trưởng lão biết rồi chăng? Chúng ta cần phải hành động cấp tốc mới được, nếu không e không kịp. Rồi chàng đưa tay vỗ nhẹ vai nhà sư khẽ hỏi: - Ngộ Thiền phương trượng bị giam nơi nào? Hãy đưa ta đi gặp lập tức. Nghe vậy, nhà sư chợt tỉnh ngộ. Vừa lo sợ, vừa vội vàng đưa tay chỉ: - Ở trong nhà đá trước mặt kia... Nói rồi, nhà sư liền đi lại, đưa tay đẩy nhẹ một cái. Cánh cửa đá ngầm mở bật ra. Trong gian nhà tối như bưng, có mùi hôi thối xông ra rất khó thở. Trầm Kha lẹ bước theo sát nhà sư đi vào bên trong. Nhà đá tuy tối om, song với nhãn lực của Trầm Kha mọi vật chàng đều nhìn thấy rõ ràng. Nhà này rộng chừng hai trượng, không có bày biện một thứ gì hết ngoài bốn bức tường đá đen ngòm. Giữa nhà có một tảng đá tròn nhẵn thín, bên trên một vị hòa thượng già đang ngồi xếp bằng tròn. Người gầy xếp ve như que củi, mặt mày hốc hác xương xẩu trông thật tiều tụy Nhà sư liền bước đến, ghé bên tai hòa thượng gọi: - Sư phụ! Sư phụ! Thí chủ họ Trầm đã tới đó. Vị hòa thượng già khẽ nhếch môi nói nhỏ: - Có phải người mang tín vật của Ngộ Tỉnh đại sư đến hay không? Nhà sư đáp: - Dạ phải! Trầm thí chủ có mang quả chuông và cần đàm thoại để bàn định với sư phụ những điều quan trọng. Lão hòa thượng bỗng đưa cánh tay gầy khẳng khiu, chỉ còn da bọc xương, run run nói: - Xin Trầm thí chủ hãy

lại đây. Trầm Kha vội bước lại gần hỏi: - Lão đại sư có phải là Ngộ Thiền phương trượng, trụ trì chùa này không? Lão hòa thượng giọng nho nhỏ từ tốn: - Nếu không phải lão tăng thì còn ai nữa? Tiếp theo tiếng nói là tiếng thở dài buồn nản của vị hòa thượng già gầy yếu. Trong lúc ấy Trầm Kha vẫn phân vân suy nghĩ: - Thật cũng là một điều khó nỗi biện minh chân giả. Mình chưa hề được quen biết Ngộ Thiền phương trượng, mà Ngộ Tỉnh đại sư cũng không tả hình dáng ra sao thì biết ai mà tin cho được!
- Chuyện ấy vãn bối không lo lắng mấy, song xin hỏi phương trượng là hiện nay Huyền Đắc có còn tọa trì nơi Thiếu Lâm đại tự nữa không? Nhà sư trẻ lúc nãy giờ đứng im, lại lên tiếng: - Ngọc Bản sư huynh lẳng lặng ra đi chẳng hiểu đi đâu. Có thể đã đi báo tin cùng Huyền Thọ trưởng lão rồi. Nếu quả thật như thế tất nhiên tai biến sẽ xảy ra trong chốc lát. Vậy xin thí chủ hãy giải quyết vấn đề mau mau để kẻo rồi không còn kịp nữa. Ngộ Thiền phương trượng thở dài nói: - Trầm thí chủ có điều gì quan trọng sao mà tìm đến bần tăng? Trầm Kha hơi nhíu đôi mày rồi giọng từ tốn: - Duyên may gặp được Ngộ Tỉnh đại sư và người có trao cho vãn bối quả chuông vàng này làm tín vật để thông báo về sự mất tích của người cho Thiếu Lâm đại tự. Và cố đại sư có căn dặn hãy tìm phương trượng trước khi đến chùa Thiếu Lâm đại tự. Chàng vừa nói vừa trao quả chuông vàng cho Ngộ Thiền phương trượng. Vị hòa thượng này vừa cầm quả chuông là nước mắt tuôn ra. Giọng sụt sùi hòa thượng nói: - Ngộ Tỉnh sư huynh, huynh đã trở về cõi Phật một cách đột ngột, chỉ để lại cho những kẻ cuồng tâm gây sát kiếp cho võ lâm. Rồi Ngộ Thiền phương trượng trao quả chuông cho Trầm Kha, và nói với chàng: - Bây giờ có lẽ mọi sự đã muộn mất rồi! Trầm Kha ngơ ngác: - Tại sao? - Vì từ khi Ngộ Tỉnh đại sư huynh mất tích, ngôi Thiếu Lâm đại tự đã là một chỗ chứa chất đầy âm mưu đen tối do Huyền Đắc thiền sư cấu kết cùng Thiên Toàn Bảo Chủ để dự định thống trị võ lâm. Bần tăng đây khi đã phát giác thì cũng là lúc bị Thủ Tọa trưởng lão của bổn tự ám hại nên phải ra nông nỗi này. Giọng vị hòa thượng rầu rầu: - Thời gian đã qua mau nên bần tăng nghĩ rằng mọi cơ cấu của chúng đã sắp đặt xong nên thí chủ có hành động cũng quá muộn màng. Trầm Kha cất tiếng cắt lời bảo: - Việc này bần tăng không thể đoán chắc, song tại Thiếu Lâm đại tự có tứ đại trưởng lão, chắc chắn là những người có thể tin tưởng hoàn toàn. Thí chủ hãy gặp họ ắt sẽ biết ngay. Song, Huyền Đắc là tên phản đồ thật nguy hiểm và lợi hại vì hắn đã đánh cắp để biết luyện Tu La đao pháp, là một môn Phật học võ công thượng thừa, chỉ lưu truyền cho những đệ tử trụ trì mà thôi. -

Nếu vậy văn bối quyết tâm giúp cố đại sư Ngộ Tỉnh đạt thành ý định. Ngộ Thiền phương trượng lắc đầu: - Muộn quá rồi! Trầm Kha kinh ngạc: - Vì sao vậy? Ngộ Thiền phương trượng ngậm ngùi nói: - Vì hai chúng ta thảy đều sa vào tử địa cả rồi. Ngay mạng mình còn chưa giữ được, huống hồ nói đến chuyện giúp người. Suy nghĩ một lúc, lão phương trượng than dài: - Chỉ đáng tiếc hiện giờ võ lâm đang gặp hồi đại nạn, cảnh máu chảy thịt rơi sắp khai diễn gần đây. Trầm Kha nói thêm vào: - Theo văn bối nghĩ, sỡ dĩ có như vậy cũng vì những âm mưu đen tối của những tên đại ma đầu. Lão hòa thượng gật đầu: - Chính thế! Nếu những âm mưu ấy bị đánh tan rã từ trong trứng nước thì tai nạn máu xương kia cũng sẽ tránh được. Nếu không giang hồ đã đến kỳ mạt vận mà máu anh hùng sẽ nhuộm đỏ núi sông. - Lão phương trượng có biết rõ đầu giây mối nhợ của câu chuyện võ lâm bí sử này không? Ngộ Thiền phương trượng than rằng: - Có biết thì cũng chẳng làm gì được, còn nhắc tới cũng không giải quyết nổi. Trầm Kha quả quyết nói: - Theo ngụ ý của văn bối, nếu đã là một câu chuyện trọng đại như thế cũng nên đem phanh phui ra ánh sáng. Lão phương trượng có phương kế gì hay chăng? Ngộ Thiền phương trượng nói: - Vấn đề này là nguyên nhân của sự đẫm máu võ lâm. Tuy đó chỉ là việc tranh giành ảnh hưởng độc bá thiên hạ võ lâm, nhưng người ta đã tìm đủ trăm phương ngàn kế để che đậy bưng bít, không từ chối mọi thủ đoạn để thủ tiêu bao nhiêu kẻ chống đối hay tìm hiểu âm mưu của bọn họ. Hiện nay, ngay trong bổn tự, từ Thủ Tọa trưởng lão trở xuống, hầu hết đã bị thu phục cả rồi. Lão tăng này khó thoát một cái chết nhất định. Ngay cả thí chủ cũng vì đó mà mất mạng.

- Lão phương trượng không nên quá bi lụy để rồi có mặc cảm và đề cao uy tín của bọn bất lương. Văn bối đây tuy bất tài, nhưng văn bối tự tin không đến nỗi bất lực để phải bỏ thây dưới bàn tay của bọn nghịch đồ trong qúy tự. Một tia sáng lạ lùng bỗng chớp ngời trên đôi mắt thất vọng của Ngộ Thiền phương trượng. Ông nói: - Thí chủ có lẽ không đến nỗi thất bại vì bọn quân nghịch của bổn tự, tuy nhiên lão e rằng thí chủ sẽ nguy nan khi gặp phải kẻ đang thống trị, khống chế bọn chúng hiện nay. - Tình hình lại có thể nguy ngập đến như vậy sao, thưa đại sư? - Chẳng riêng gì lão tăng đây bị chúng mưu hại bất ngờ mà phải điêu đứng như vầy, mà ở các môn phái khác cũng đã có tay chân bộ hạ của chúng len lỏi vào để làm nội ứng. Trầm Kha sửng sốt vội hỏi: - Nhưng kẻ chủ mưu đó là ai? - Rồi thí chủ sẽ biết. Chính kẻ đó đang ở trong bóng tối, chỉ huy và muốn lấy võ lâm này làm kẻ nô lệ. Còn riêng bổn tự này cũng đã có một nhân

vật khống chế bọn chúng. Trầm Kha nghe nói đến đây chợt hiểu và suy nghĩ: - Nhà sư Huyền Thọ sau khi cùng mình trao đổi một chiêu đã hiểu được thực lực và tự xét không đối diện nổi. Sau khi được Thủ Tọa trưởng lão xuất hiện và điều giải, chúng tìm cách lừa bịp mình, chờ sang canh tư vào bẩm lại cùng Ngộ Thiền phương trượng. Nhưng chẳng qua đó chỉ là một lối hoãn binh. Kẻ mà chúng nhờ nhất định phải là người đang khống chế bọn chúng rồi. Ngẫm nghĩ xong chàng quay sang hỏi Ngộ Thiền phương trượng: - Lão phương trượng có còn đủ sức đi lại được chăng? Ngộ Thiền phương trượng lắc đầu: - Bao nhiêu võ công của lão tăng đều bị phế bỏ cả. Tấm thân già nua kiệt quệ đã nhiều, đi lại hết sức khó khăn, muốn đứng thẳng người cũng không vững nữa. Trầm Kha giọng cương quyết: - Nếu vậy vãn bối xin tình nguyện cõng lão phương trượng thoát khỏi chốn này, rồi sau đó sẽ hay. Ngộ Thiền phương trượng lắc đầu nói: - Vô ích thôi! Tình thế này đừng hòng nghĩ có thể trốn thoát được nữa. Mà nếu có thoát được, lão tăng cũng không đem lại lợi ích gì. Ngày nay lão tăng như ngọn đèn trước gió, sống chết chưa biết lúc nào, ngoài việc làm bận tâm thí chủ,
không gây nên một tích sự nào nữa. Vậy thí chủ cứ lo liệu trốn thoát một mình thì hơn. Trầm Kha khẳng khái nói: - Bất cứ thế nào đi nữa, vãn bối quyết cứu cho được lão phương trượng cùng đi. Ngộ Thiền phương trượng cầm quả chuông vàng thận trọng trao trả lại cho Trầm Kha và nói: - Chỉ cần lo liệu trốn khỏi chùa này, mà đến cứu vãn Thiếu Lâm đại tự là mối giềng của võ lâm đang bị khống chế bởi Huyền Đắc. Thí chủ phải làm sao cứu cho được tứ đại trưởng lão ở nơi ấy mới phục hưng được Thiếu Lâm phái. Song hiện nơi ngôi đại tự đó chắc chắn có nhiều tên đại ma đầu và nhiều cạm bẫy giăng rập. Ngừng một lúc lão tăng nói tiếp: - Quả chuông này mới có hiệu lực giúp thí chủ hành động sau này để giúp Ngộ Tỉnh đại sư tròn nguyện ước. Trầm Kha đưa tay tiếp nhận quả chuông vàng, cẩn thận cất vào người rồi nói: - Lúc này chỉ độ canh hai. Hãy nên trù liệu hành động trước khi bọn chúng kéo đến. Vậy xin lão phương trượng hãy mau mau theo vãn bối lên đường. Ngộ Thiền xua tay nói: - Không được và cũng không còn kịp nữa rồi! Trầm Kha đang giật mình kinh ngạc chưa hiểu vì sao thì đã thấy từ bên trong một bóng người nhảy vút ra như một u linh. Rõ ràng là từ nhà đá này có ngõ riêng thông ra một lối khác. Bóng người đó nhìn ra là Thủ Tọa trưởng lão. Sau lưng lão có mấy vị sư già đi theo. Người nào cũng lộ vẻ tự đắc, trên môi điểm nụ cười ranh mãnh. Ngộ Thiền phương trượng quay sang nói với Trầm Kha: - Trầm thí chủ hãy thoát mau lên, đừng

thèm quan tâm đến lão tăng nữa. Nói vừa dứt lời, nghe bốp một tiếng, lão hòa thượng đã đập đầu vào vách tường đá, óc máu văng tung tóe khắp nơi chết ngay lập tức. Nhà sư đứng đầu bên cạnh, từ lúc dẫn đường đưa Trầm Kha vào nơi nầy, bấy giờ bỗng kêu lên hai tiếng sư phụ rồi cũng đập đầu chết theo. Sự việc xảy ra quá bất ngờ, không có cách nào ngăn được. Trầm Kha vừa buồn vừa giận, tuốt thanh kiếm đã lấy được của những nhà sư chận nơi ngoài cổng chùa, đâm thẳng vào ngực Thủ Tọa trưởng lão. Thủ Tọa trưởng lão thất kinh vội vàng lách người qua một bên để tránh né đường kiếm. Luồng kiếm bay vút ra sau, một vị sư già không kịp né nên bị trúng ngay yết hầu ngã ra chết tốt.
Bao nhiêu nhà sư khác cùng đi theo trôngthấy hoảng kinh kêu ầm cả lên. Thủ Tọa trưởng lão vừa né khỏi đường kiếm vội tung ra hai chưởng, tức thì hai luồng trắng bay về phía Trầm Kha. Trầm Kha buột miệng thét lớn: - Bạch khí băng chưởng! Chàng đã được Ngộ Tỉnh đại sư trút hết công lực một đời tu luyện của đại sư cộng với công lực của chàng nên hiện nay oai lực của Trầm Kha thật tăng tiến phi thường. Tuy Bạch khí băng chưởng của Thủ Tọa trưởng lão cũng khá lợi hại, nhưng chàng chỉ vung tay nghe sẹt một tiếng đã hóa giải ngay. Thủ Tọa trưởng lão giật mình lùi lại năm bước loạng choạng ngã nghiêng qua bên tường đá. Thắng được chiêu đầu, Trầm Kha vẫn không ham chiến, mà quay mình đi theo lối cũ trở ra khách sảnh. Khi chàng vừa phóng ra, chân chưa chấm đất, đã nghe tiếng quát: - Lần này thì ngươi đừng hòng trốn thoát. Trầm Kha đưa mắt nhìn lại thì thấy nhà sư Huyền Thọ, nét mặt đầy sát khí, hầm hầm đứng cách xa một trượng, tay lăm lăm thanh trường kiếm. Chàng cau mày nói: - Ngươi vẫn chưa lượng sức mà vẫn giữ ý định đen tối. Vậy ngươi chết không có gì oán trách ta được. Nhà sư Huyền Thọ quát lớn: - Câm mồm! Ngươi hãy nhìn lại hiện tại rồi phách lối! Trầm Kha sửng sốt đưa mắt nhìn quanh. Trong phòng khách đã chật ních cả người, đám người lẫn lộn vừa tăng vừa tục. Ngoài ra những nhà sư tại chùa này còn có bốn tên trang phục như những môn hạ của Thiên Toàn Bảo với những giáp sắt, mặt mày như qủy dữ, cùng với mười hai tên bịt mặt, không biết của bang phái nào. Vừa quan sát xong, Trầm Kha gằn giọng: - Tam Bửu Tự này đã cầu viện nhiều nhân vật lắm. Không biết nơi đây các ngươi có ý muốn gì? Vừa lúc đó có một giọng cười âm ma vang lên cùng với một bóng người từ bên ngoài đáp vào khách sảnh. Những người hiện diện nơi đây đều có vẻ kính phục nghiêm chào. Trầm Kha vẫn thản nhiên nhìn lão quái này thì lão ta đã lên tiếng:

- Hứ! Trầm Kha, qủy kiếm của ngươi đã không thoát khỏi võ công đặc dị của Thiên Toàn Bảo chủ thì cũng e khó lòng sống sót đêm nay. Trầm Kha với giọng trầm tĩnh hỏi: - Các hạ đây là... Chàng chưa nói dứt câu thì lão quái này đã chận lời: - Hà! Hà! Lão đây là Nhiếp Hồn Xuyên Tâm Chỉ Lục Hàn, chắc người đã rõ biết? Trầm Kha gật đầu: - Tên đại ma đầu miền hoang sơn lại vào Trung Nguyên này để làm tay sai rồi sao? Lão này nổi nóng nạt lớn: - Láo! Ngươi phải câm họng! Trầm Kha chợt cất tiếng cười sang sảng... Lão quái Lục Hàn liền ra hiệu, tức thì bốn tên mang giáp sắt tiến lên. Lão quát: - Tứ thân diệt toàn diện. Tức thì bốn tên này liền từ bốn mặt cùng tấn công vào Trầm Kha như vũ bão. Bốn thanh đao trong tay chúng như bốn ánh chớp loang loáng phủ công từ bốn mặt vào Trầm Kha. Trước khí thế hung hãn này, Trầm Kha vẫn không chút nao núng, chàng liền xử dụng bộ thế ảo diệu né tránh những làn đao pháp quái ác này trước những cặp mắt kinh ngạc của những kẻ hiện diện. Chỉ thấy thân hình chàng như bóng ma chập chờn trong rừng đao. Thấy thế Lục Hàn liền quát lớn: - Hợp phá! Tức thì bốn người này liền giãn ra, hợp lại thành một hàng ngang để tấn công vào. Nhưng cùng lúc này, lúc mà bốn tên này trầm kiếm xuống để tấn công hạ bộ của chàng, thì ngọn qủy kiếm lại ré lên một tiếng xé không khí, vạch những đường ngang dọc ngoằn ngoèo về phía bốn tên này và thân hình chàng cũng cất lên cao, bay ra xa một trượng. Tức thì nơi bốn tên giáp sắt chỉ nghe những tiếng la không trọn vẹn: - Á! Á!... - Ối! Ối!...

Tiếp theo đó bốn chiếc đầu lìa khỏi cổ lăn long lóc với những đôi mắt mở trừng trừng kinh khiếp. Bốn chiếc thây người không đầu ngã phịch xuống đất, đổ từng vũng máu lênh láng. Lão quái Lục Hàn vừa kinh sợ, vừa tức giận quát to: - Thập nhị thanh y loạn kiếm đả địch tức khắc! Lời lão vừa dứt, tức thì những tên áo xanh tung kiếm tràn vào tử chiến cùng Trầm Kha. Chàng không một lời nói lại, chỉ thấy đôi mày kiếm nhíu lại, đôi mắt sáng quắc ngời lên, tức thì ngọn kiếm trong tay chàng như con rồng tung mây, như ánh chớp giăng mắc đầy trời, như ngàn sao lấp lánh bắn vút về những tên áo xanh hết số này. Chỉ qua một loạt giao tranh, tiếng rên la càng nhiều, thây người ngã hàng loạt. Ngó lại không còn một tên áo xanh nào đứng đó cả. Chúng đều đã bị qủy kiếm phanh thây, để lại kinh sợ cho những tên tăng tu không tròn kiếp và ngay cả lão quái Lục Hàn. Lúc này không thể không ra tay được nữa nên lão quái nạt lên một tiếng, vung chưởng xô mạnh ra. Trầm Kha không thèm né tránh, đứng yên vận công đẩy ra một chưởng tiếp ứng. - Bùng! Một tiếng vang khô khan,

chưởng phong của lão quái bị hóa giải ngay, không còn lưu dấu vết. Lão quái này kinh hồn tái mặt. Lão không ngờ công lực của chàng lại khủng khiếp như vậy. Tuy lão quái bị thua một thế song lão ta nghĩ đến mấy mươi năm tung hoành miền hoang sơn nay lại thua dễ dàng thế sao, nên lão liền bước ngang và nhanh như chớp, vung năm luồng chỉ phong bắn vào năm đại huyệt của Trầm Kha. Biết đòn lợi hại của lão này là chỉ phong nên trong chiêu đầu, chàng cẩn thận không tiếp nhận mà liền tung người vút lên cao, đáp về phía sau lưng lão ta gần một trượng. Nhưng chàng vừa đáp chân xuống bỗng một luồng khí trắng tuôn ào ào tấn công tới. Biết đã có kẻ tấn công lén mà không ai khác hơn là Thủ Tọa trưởng lão, nên chàng tức giận quyết cho nhà sư này sống với qủy nơi Diêm Vương, nên chàng liền lách người sang một bên, đồng thời chàng đẩy chưởng trái với mười thành công lực đẩy bạt chưởng lực của đối phương. Rồi cũng trong lúc này, chàng liền
lắc mình với đường kiếm thật kỳ diệu nơi tay phải, đâm thẳng tới như ánh sao xẹt ghim ngay vào tim của Thủ Tọa trưởng lão. - Ối!... Tiếng la uất nghẹn cùng với một vòi máu vọt ra nơi ngực lão sư già này, và trong chớp mắt, thân lão ngã phịch xuống đất, giẫy lên mấy cái chết tốt. Với đường kiếm quái dị cùng một công lực quá thâm hậu đã làm cho bọn còn lại e ngại vô cùng. Không để cho Trầm Kha rảnh tay, lão Nhiếp Hồn Xuyên Tâm Chỉ Lục Hàn liền bắn liên tiếp mấy đường chỉ phong veo véo vào Trầm Kha. Chỉ phong này thật ghê gớm và nguy hiểm vô cùng. Trầm Kha chưa biết phải đối phó ra sao, nên phải lùi lại ba bước né tránh. Lão quái Lục Hàn cất giọng cười ngạo mạn: - Tiểu tử, ngươi ngán sợ chỉ phong rồi sao? Trầm Kha gằn giọng: - Chưa chắc ai ngán ai! Lục Hàn tức giận quát: - Hãy coi lão gia lấy mạng ngươi đây! Tức thì mười đường chỉ phong xé gió phóng ra nhằm tấn công thượng, trung và hạ bộ của Trầm Kha thật kinh khiếp. Chàng không dám chậm trễ, vội lạng người sang mé hữu thì chỉ phong của Lục Hàn cũng chuyển hướng phóng theo. Trầm Kha vội vàng đẩy tả chưởng chắn ngang mấy luồng chỉ lực rồi lạng người qua mé hữu ba bước nữa. - Bốp! Bốp! Bốp! Mấy tiếng kêu khô khan khi chưởng và chỉ phong gặp nhau cũng đã làm cho Lục Hàn khựng lại đôi chút. Song, lập tức lão chấp hai tay lại, đẩy tới thành một luồng chỉ phong thật lớn như ngọn thác bắn ào ào ạt tới Trầm Kha. Cùng lúc này từ một góc khách sảnh, Huyền Thọ trưởng lão bất thần đẩy song chưởng với toàn bộ công lực nhắm tấn công lén Trầm Kha để chiếm phần thắng. Khi chưởng phong của lão buông ra, tức thì Trầm Kha phải hai mặt thọ địch, nhưng trong tình trạng nguy ngập

này, chàng vẫn bình tâm và lập tức chàng đưa thanh kiếm chêch chếch vận đón luồng chỉ phong hùng hậu của Lục Hàn đồng thời chân bước xéo sang một bên. - Tách! Thanh kiếm của Trầm Kha liền gẫy một nửa, nhưng nửa khúc kiếm gẫy ngọn không rơi xuống đất mà lại bay vụt đi như ngọn phi tiêu, xuyên qua góc phòng khách sảnh và ghim vào người của Huyền Thọ trưởng lão một cách thật bất ngờ nhưng thật hiểm ác. - Hự! Sau tiếng rên, Huyền Thọ trưởng lão thân người lảo đảo, mặt nhăn nhó đau đớn ấp úng: - Qủy kiếm... lại thế sao? Trầm Kha đáp lời: - Nửa ngọn kiếm gẫy của Trầm Kha này là một tuyệt chiêu của qủy kiếm, mượn chỉ phong của Lục Hàn và nội lực của ta để phi kiếm giết ngươi đấy. Ngươi hãy oán trách đồng bọn của ngươi đi. Huyền Thọ trưởng lão trợn mắt nhìn Lục Hàn rồi quay nhìn Trầm Kha, nói được mấy tiếng không rõ ràng và ngã phịch xuống mặt đất bất động. Nhiếp Hồn Xuyên Tâm Chỉ Lục Hàn hằn học với Trầm Kha: - Hứ! Kiếm pháp của ngươi tài tình lắm nhưng nửa ngọn kiếm đã gẫy, vậy đời ngươi cũng kết thúc theo nó. Trầm Kha nhích mép rồi đáp: - Rồi ngươi sẽ thấy! - Ngươi hãy coi đây! Tiếp theo là một loạt chỉ phong của Lục Hàn bắn ra loang loáng. Trầm Kha cũng không chậm trễ, liền xử dụng bộ pháp kỳ ảo tránh né liên hồi. Thấy vậy Lục Hàn quát ầm lên: - Ngươi không dám chống đỡ chỉ phong của ta mà cứ trốn tránh mãi vậy? Trầm Kha nhếch mép cười khinh bỉ đáp lại: - Ngươi sợ cạn chân lực rồi lăn đùng ra chết phải không? Nghe Trầm Kha nói thế, lão cũng e ngại nên ngưng tấn công bằng chỉ phong mà lực thế để lúc thuận tiện mới phóng chỉ. Nhưng đã muộn, lúc lão định thần lại thì Trầm Kha gằn giọng: - Muộn lắm rồi! Ngươi hãy xem nửa thanh kiếm đây! Tiếp theo lời nói thì bóng nửa thanh kiếm lấp lánh nhoáng lên. Lão quái giật mình liền vung hai luồng chỉ phong để cản ngăn nhưng một tiếng rống vang lên: - Ối chao! Tức thì hai bàn tay của lão quái Lục Hàn rơi phịch xuống đất. Máu từ hai cánh tay bị đứt chảy trào ra. Lão bước thụt lùi năm bước dự định đào tẩu nhưng nhanh hơn lão, Trầm Kha nhún người chận lão lại đồng thời cất tiếng quát hỏi:
- Ngươi nhận lệnh của ai để hành động? Lão cắn răng hậm hực: - Ngươi đừng hòng hỏi han vô ích. Vừa lúc đó, những nhà sư còn lại đồng loạt hô lên: - Cho ngươi chết! Tiếp theo là bóng binh khí chập chùng của những kẻ cùng đường liều mạng nên kinh khiếp vô cùng. Thấy vậy, Trầm Kha liền bỏ lão quái Lục Hàn mà đẩy mạnh song chưởng như bài sơn phá hải phủ chụp bọn người này. - Bùng! Bùng! Một đám nhà sư bị bắn văng tứ phía đập vào tường vỡ sọ chết ngay, hay bị gẫy tay gẫy chân cùng với nội thương chết chậm chạp đau

đớn. Lợi dụng tình thế này, lão quái tự phong bế các huyệt đạo cho máu khỏi chảy ra, rồi nhún người định tẩu thoát. Nhưng vừa lúc này Trầm Kha chợt kịp nhìn thấy, chàng không thể để cho lão trốn thoát nên lập tức phóng nửa thanh kiếm còn lại vào lưng lão. - Phụp! Nửa thanh kiếm ghim hết vào lưng của Lục Hàn làm thân hình lão nghiêng nghiêng rồi ngã nhào. Lão lại cố gắng chống tay đứng dậy quay nhìn Trầm Kha với tia mắt căm hờn. Lão nói mệt nhọc: - Không ngờ... công lực... và kiếm pháp của... đến... thế... Chỉ nói được thế là lão tắt thở, ngã nhào im lìm. Nhìn lại khách sảnh, giờ đây, thây chất thành đống, máu nhuộm khắp nơi, thật là tử khí ngập đầy. Chàng đảo mắt một lần nữa, bỗng chú ý đến một thây nhà sư đang cựa quậy. Trầm Kha liền bước đến cạnh nhà sư này thì vừa lúc đó, nhà sư mở nhẹ đôi mắt lờ đờ nhìn chàng hỏi: - Trầm thí chủ đã thành công? Trầm Kha vội hỏi lại: - Tại sao tăng huynh lại biết tại hạ? Người là ai? Nhà sư cố gắng nói giọng nho nhỏ: - Tiểu tăng là Ngọc Bản, huynh đệ với tiểu tăng dẫn đường đưa thí chủ đến gặp phương trượng. nhưng chẳng may bị bọn Huyền Thọ khống chế nên phải ra nông nỗi này. - Thế ra tăng huynh không phải đi báo cho bọn Huyền Thọ à?
Nhà sư lắc đầu đáp: - Cũng bởi điều này mà tiểu tăng cố gắng sống sót để thanh minh điều ấy, và cũng báo cho thí chủ biết một điều quan trọng. Trầm Kha nghe vậy liền hỏi ngay: - Nhưng tại sao tăng huynh lại bị thương ở nơi này? Vị tiểu tăng cố nói: - Tuy bị nội thương, song tiểu tăng cố rán đến đây thì vừa lúc bị chưởng phong của thí chủ đánh giạt ra nên lại bất tỉnh cho đến bây giờ. - Để tại hạ xem xét vết thương cho tăng huynh. Vị tiểu tăng lắc đầu: - Không còn kịp nữa! Tiểu tăng tự biết điều này... Giọng nói của vị tiểu tăng lạt đi: - Có một điều... quan trọng... là Trầm thí chủ hãy đi xa Tam Bửu Tự này ngay... Chàng vụt hỏi: - Tại sao vậy? Giọng nói thật mệt nhọc, vị tiểu tăng ấp úng: - Chúng... đã đặt chất nổ... toàn khu nầy. Thí chủ... hãy đi ngay... Dứt lời, vị tiểu tăng ngoẹo đầu qua một bên trút hơi thở cuối cùng. Trầm kha chợt bàng hoàng... Chàng nhìn lại thấy những thây người chết mà lòng se thắt. Cái chết của họ do chàng giết, song nếu không hành động như thế thì chàng sẽ phải phơi thây và còn nhiều kẻ lương thiện, hiệp khách khác cũng phơi thây và một bọn vô lương sẽ tung hoành ngang dọc. Song cái chết của con người cũng làm cho kẻ anh hùng se thắt dầu con người đó là kẻ vô lương. Một ngọn gió lạnh thổi ập vào làm chàng chợt giật mình và như một vệt khói, thân chàng lìa xa ngôi cổ tự này... Rồi một tiếng nổ kinh thiên. Ngôi Tam Bửu Tự cổ quái vùi sâu vào lòng đất cùng với những linh hồn trái ngược nhau... oOo

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường
Hồi 21
Dạ chiến trong thung lũng

Ánh trăng mười bốn sáng lồng lộng, giữa trời xanh tỏa ánh sáng xuống vạn vật đang im lìm trong giấc ngủ.
Đã hai ngày qua, Trầm Kha cứ nằm vùi trong khách sạn nơi thị trấn cách Thiếu Lâm đại tự hơn hai mươi dặm về phía Nam với mục đích dò la tin tức một cách rõ ràng hơn về ngôi đại tự này. Rồi đêm nay, chàng quyết định đến ngôi chùa của môn phái dẫn đầu của võ lâm đang chất chứa một âm mưu đen tối, một mưu đồ khống chế võ lâm. Nhưng khi chàng vừa đi được mười dặm đường bỗng nghe một tiếng hú vang lên lảnh lót. Tiếng hú này vang lại từ một thung lũng cách hơn hai dặm về phía tả nơi chàng đứng.
Lập tức, Trầm Kha phóng người về hướng có tiếng hú ấy. Khi đến ven thung lũng đang chìm đắm giữa đêm khuya lặng lẽ, hoang vu, chàng nhìn thấy rải rác dọc vòng ngoài của thung lũng, có nhiều xác chết đã ươn sình. Nhiều bộ xương trắng hếu không toàn vẹn tay chân phơi bày trên mặt cỏ hay vắt vẻo nơi cành khô bụi cỏ, càng tăng thêm vẻ rùng rợn ma quái.
Trầm Kha nhẹ nhàng tiến vào giữa thung lũng. Nhưng tiếng hú đã dứt. Rừng khuya lại chìm trong yên lặng. Chàng đang hoang mang bỗng có tiếng phần phật từ xa vọng tới. Với khả năng thính giác của Trầm Kha, chàng đã biết rõ kẻ ấy còn cách nơi này trong vòng một dặm và đang tiến lại phía chàng. Trầm Kha vội ẩn người vào một tàng cây cổ thụ để tiện quan sát.
Hai bóng đen này là một người đàn ông và một người đàn bà. Cả hai đều hình dung cổ quái. Người đàn ông cao ngất ngưỡng như cây tre già, đôi mắt ti hí nhưng sáng ngời, lưỡng quyền cao, nước da tái mét. Người đàn bà vừa béo, vừa lùn, thân hình cục mịch, miệng vừa dài vừa nhọn, thật xấu xí, hình dạng dị hình.
Vừa trông thấy hai người này, Trầm Kha giật mình tự hỏi:
- Âm Dương Ma từ miền tuyết lạnh của dãy Băng sơn sao lại đến nơi này? Hơn nữa, võ công của đôi vợ chồng này thuộc vào hàng thượng thừa mà lai vãng gần Thiếu Lâm đại tự để làm gì?
Chàng đang mải mê suy nghĩ bỗng nghe tiếng đàn ông lên tiếng nhưng giọng lí nhí và riu ríu rất khó nghe:
- Chả lẽ địch nhân đã lìa xa nơi này?

Bỗng người đàn bà chận lời: - Có người tới kìa!
Tức thì hai người liền vội núp sau một lùm cây thì đã có bóng môt người con gái vun vút đi tới. Tiếng nói oang oang như lệnh vỡ, người đàn bà lên tiếng: - Đứng lại! Tức thì bóng người con gái dừng lại đưa mắt nhìn hai người này rồi cất giọng hỏi: - Nơi này là rừng hoang đất trống, nhị vị chận bản cô nương lại là có ý gì? Trầm Kha theo dõi cuộc diện bỗng nói thầm: - Ủa! Tại sao Ngọc Nữ cô nương giữa đêm khuya cũng lò dò đến đây để làm gì, lạ thật! Chàng chưa biết giải đáp ra sao thì nghe tiếng người đàn bà đã vang lên: - Trước khi ngươi vào thung lũng này, chắc hẳn ngươi đã gặp thấy những thây ma xương trắng chứ gì? Người con gái này chính là Ngọc Nữ cô nương, nàng liền đáp: - Ta đã thấy thì sao? - Điều đó chứng tỏ kẻ nào bước vào thung lũng này là vào cấm địa của Âm Dương Ma. Một chuỗi cười trong trẻo vang lên và Ngọc Nữ cô nương đáp: - Thật buồn cười cho đôi vợ chồng dị tướng. Có lẽ miền tuyết lạnh quá băng giá nên bọn ngươi chui vào đây chiếm đất xí phần chăng? Âm Dương Ma nhìn nhau hậm hực. Người đàn bà bước tới, mắt chớp như sao, cất giọng ồ ồ: - Tiện tì, ngươi lấy tư cách gì dám hỏi vặn mỉa mai ông bà đây. Mầy sắp chết đến nơi rồi đó con ạ! Lời vừa dứt, mụ ta vung tay chộp nhẹ vào vai Ngọc Nữ cô nương, nhưng bỗng nhiên tái mặt, nhảy lùi ba bước. Một luồng ám lực êm nhẹ, từ thân người Ngọc Nữ cô nương xông ra hất ngược bàn tay mụ ta, khiến mụ ta có cảm giác như tấn công vào một bức tường vô hình rất kiên cố. Mụ ta giật mình kinh hãi, lùi lại, đưa mắt nhìn ra bốn phía chung quanh chẳng có một bóng người, ngoài nàng thiếu nữ tuyệt đẹp đứng sừng sững trước mặt. Mụ ta tự hỏi: - Chẳng lẽ con tiện tì này lại có hộ thân cương lực hay sao? Không thể như thế được. Với số tuổi này, dù hắn được tập luyện từ lúc mới biết đi thì cũng không thể đạt được đến mức ấy. Nhưng sự thật vẫn không chối cãi được.
Vốn là tên ma đầu khét tiếng vùng tuyết lạnh của dãy Băng sơn, nên đã nhiều kinh nghiệm trải đời, mụ ta biết ngay là đã gặp phải một đối thủ đáng sợ. Ngay cả Trầm Kha ngồi ẩn trên tàng cây cổ thục cũng phải kinh ngạc: - Thật không ngờ công lực của Ngọc Nữ cô nương lại đạt đến mức ấy. Người đàn ông cao ốm không biết nàng là ai nên cũng tiến tới đứng sát bên người đàn bà, trợn mắt quát như sấm vang: - Tiện tỳ, ngươi là ai? Đến đây để làm gì? Ngọc Nữ cô nương cười nhạt đáp: - Ngọc Nữ cô nương các ngươi có nghe đến danh bao giờ chưa? Cả hai vợ chồng nhìn nhau lắc đầu: - Hậu sinh khả úy. - Biết thế là phải. Nhưng người đàn ông quát lên: - Tiện tỳ, ngươi đã biết chúng ta là ai rồi chứ? Nàng nhếch mép cười gằn: - Dị hình

phu phụ... Người đàn ông chận lời: - Bậy! Âm Dương Ma, hùng cứ miền Băng sơn. Dẫu nhà ngươi không hỏi chúng ta cũng nói cho biết để rồi ngươi cùng chung số phận như những thây ma ngoài ven thung lũng cũng khỏi ân hận. Lão phu đây là Dương Ma Phi Ngụy Tán. Người đàn bà liền nói tiếp theo lời: - Còn mụ đây là Âm Ma Hoa Nương Tử. Ngọc Nữ liền nói: - Chưa gặp chứ nhìn qua dị tướng của hai ngươi thì cũng biết ngay mà. Nghe nàng nói vậy, đôi vợ chồng Âm Dương Ma lại lộ vẻ thích chí, bước lên ba bước hãnh diện nhìn nàng nói lớn: - Té ra nhà ngươi cũng nghe đại danh của chúng ta à? Vậy nên liệu mà xử lý bằng cách nói cho chúng ta nghe lý do tại sao ngươi tới đây? Ngọc Nữ vẫn phớt tỉnh nói: - Bản cô nương muốn đi đâu, đến đâu thì mặc lòng, tại sao bọn ngươi dám chận đường làm phiền phức cô nương như thế này. Hãy khai mau, nhiệm vụ của hai ngươi làm gì nơi đây? Đã không trả lời câu hỏi mà còn hỏi ngược lại, nên Âm Dương Ma tức giận quát ầm lên: - Con tiện tỳ hãy coi đây! Hai luồng chưởng chạm nhau gây nên những tiếng nổ lách tách rồi cùng tan biến trong vô hình. Ngọc Nữ nhún chân nhảy vọt ra sau mấy bước đề phòng tránh đòn thứ hai tấn công tiếp theo. Dứt lời, mụ đã hoa quyền tấn công vào ngực Ngọc Nữ với một đường quyền sát thủ. Đường quyền của Âm Ma xé gió vù vù, đồng thời tỏa ra một luồng hơi lạnh như băng tuyết. Ngọc Nữ cô nương tuy đã vận dụng hộ thân cương lực để bảo vệ cho mình song vẫn không dám coi thường, vội vàng thủ hai tay trước ngực và buông một chưởng để chống lại. Âm Ma Hoa Nương Tử vừa chạm với công lực thâm hậu của nàng thiếu nữ đẹp như tiên nga đã thất sắc la lớn: - Lợi hại thật! Như thế này ắt hẳn là con tiện tỳ này cố ý xâm nhập Thiếu Lâm đại tự rồi! Nghe mụ ta nói thế, Ngọc Nữ liền hỏi: - Nếu vậy vợ chồng ngươi làm phận sự canh gác? Âm Ma Hoa Nương Tử đáp: - Ta giúp cho họ để sau này cùng chia giang sơn võ lâm. - Như vậy là bọn ngươi đáng chết! - Đừng phách lối, con tiện tỳ. Không thể nhịn được nữa, Ngọc Nữ quát to: - Hãy xem đây! Dứt lời, ngọc chưởng vung ra, hai luồng âm chưởng âm thầm phủ trùm Hoa Nương Tử. Thấy thế Dương Ma cũng gầm lên: - Tiện tỳ muốn chết! Tức thì hai luồng chưởng nhất thời đều tung ra tấn công cùng một lúc. - Bùng! Bùng! Một âm, một dương gặp nhau, nên hai loại chưởng phong này gây nên hai tiếng nổ càn quét cả cây đá chung quanh một vùng. Hai người đều thối lui hai bước mới đứng vững. Âm Dương Ma là hai tay hung thần khét tiếng trong phái hắc đạo, mỗi người có một tuyệt kỹ riêng. Dương Ma có Cương thiên công, Âm Ma có Nhu nguyệt công. Hai người một cương một nhu, một hàn một nhiệt, âm dương tương

khắc, lợi hại vô cùng. Nếu cả hai cùng phối hợp tấn công cùng một lượt, thì âm dương tương trợ, hiện thời ở trong giang hồ khó có kẻ đối địch chịu nổi quá ba chiêu.
Ngoài ra Hoa Nương Tử lại có Băng châu liên hoa, một loại ám khí độc dữ nổi tiếng nhất. Xưa nay bao nhiêu cao thủ trong hắc đạo đều nể sợ vợ chồng ma đầu này. Ngọc Nữ cô nương tuy biết hai người ấy chẳng phải tay vừa, song tự tin vào bản lãnh của mình. Hơn nữa, lúc này cũng không thể thối lui nếu muốn hoàn tất mục đích của mình. Vì vậy nàng hét lớn: - Tại sao vô cớ hai ngươi lại gây sự cùng bản cô nương? Âm Ma Hoa Nương Tử tiến lên nói cùng Ngọc nữ: - Đâu phải không duyên cớ! Vì ngươi xâm nhập vùng cấm địa này nên phải chết! - Bọn ngươi làm tay sai mà phách lối quá. - Không kẻ nào thoát khỏi tay chúng ta nếu chúng ta muốn tiêu diệt. - Vậy kẻ sai khiến bọn ngươi là ai? - Ngươi không được quyền biết! - Thiếu Lâm đại tự là nơi sào huyệt của bọn chúng bay phải không? - Điều này không phải! - Chứ tại sao bọn ngươi canh giữ? - Chúng ta chỉ tạm giữ trong một thời gian thôi! - Để làm gì? - Ta đã nói ngươi không được biết! - Vậy bản cô nương sẽ buộc bọn ngươi phải khai! - Hay lắm! Con tiện tỳ, hãy thi thố tài nghệ của ngươi xem sao! Dứt lời mụ ta liền đẩy ra hai ngọn Nhu nguyệt công tấn công vào Ngọc Nữ. Ngọc Nữ cũng lập tức đẩy song chưởng đối công. Chưởng lực của nàng cũng là âm nhu chưởng nên hai chưởng lực gặp nhau rồi quyện thành một ngọn gió lốc cuồn cuộn rít lên kéo lốc ra xa, xô dạt một hàng cây ngã đổ. Qua một chưởng đối đầu đối ứng, đôi bên đều cảm thấy e dè. Vừa mới dứt chưởng đầu, Ngọc Nữ cô nương còn đang kinh ngạc trước công lực thâm hậu của Âm Ma Hoa Nương Tử thì Dương Ma cũng hét lên một tiếng: - Hãy thử tiếp chiêu của Dương Ma! Lập tức Dương Ma và Âm Ma cùng phát chưởng, tung ra cùng một lúc. Ngọc Nữ thấy khí thế hùng hậu của đối phương cũng liền tung ra hai chưởng chia ra hai nơi đánh vào Dương Ma và Âm Ma. Mải miết theo dõi trận đấu đến lúc này Trầm Kha lo thầm:
- Đôi vợ chồng đại ma đầu này mà hợp chưởng chắc là Ngọc Nữ cô nương khó lòng tránh khỏi nguy hiểm. Hơn nữa, sự việc giữa đêm khuya mà nàng đến đây hẳn là có sự quan trọng khẩn thiết. Vậy ta phải hợp cùng nàng mới áp chế vợ chồng tên ma đầu này mau chóng được. Trong khi đó, chưởng lực của đôi bên cùng phát ra với mười thành công lực, khí thế như sấm sét, sức mạnh như thác đổ mưa nguồn, lúc chạm nhau tất thế nào cũng có một bên bị trọng thương hay bỏ mạng. Trong khi luồng chưởng đang cuồn cuộn ào tới, tánh mạng đôi bên như ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên có

tiếng thét sang sảng: - Hãy dừng tay! Một bóng xám như cánh đại bàng từ tàng cây cổ thụ cách đó hơn năm trượng sà xuống nhẹ nhàng như đứng trên mặt đất không tí bụi bay. Đôi chân vừa chấm đất, hai cánh tay cũng hất lên, tức thì một làn sáng xám, mạnh như vũ bão, cuồn cuộn xẹt thẳng vào ba người. Ngọc Nữ cô nương và Âm Dương Ma cùng giật mình kinh sợ. Cả ba đều là những tay bản lĩnh cao siêu tột bực, đang triển lực tấn công nhau, cũng phải lập tức thu hồi, nhảy dang ra đưa mắt nhìn người mới xuất hiện. Người mới hiện này ra là một trang thanh niên áo xám với chiếc nón rộng vành đội sụp che cả khuôn mặt. Người này không ai khác hơn là Trầm Kha. Làn xám mà chàng vừa tung ra để ngăn cản ba người chỉ là một giải lụa xám dài trên năm thước, chính là giải lụa buộc tóc của chàng thường ngày. Khi đôi bên cùng thu hồi chưởng lực thì giải lụa xám cũng nhẹ nhàng bay lả lướt trên mặt đất. Âm Dương Ma lùi lại một bước cùng hét lớn: - Ngươi là ai? Đêm khuya khoắt đến đây làm gì? Chàng áo xám Trầm Kha gằn tiếng: - Hai ngươi không phải là người địa phương này nên không có quyền hỏi kẻ khác. Trong lúc đó Ngọc Nữ cô nương bước đến trước mặt chàng giọng mừng rỡ: - Trầm thiếu hiệp! Mãi đến hôm nay mới gặp thiếu hiệp. Trầm Kha chào nàng rồi nói: - Cô nương như cánh hạc mây ngàn thì làm sao tại hạ tìm gặp cho được. Nàng nhoẻn miệng cười thật duyên: - Các hạ vẫn khách sáo mãi. Trầm Kha xua tay:
- Đâu có! Tại hạ thành thật đấy! Đôi má nàng tỏa hơi nóng rần rần, nàng hỏi: - Chính thiếu hiệp đã đại phá Tam Bửu Tự? Chàng chỉ gật đầu thì Âm Dương Ma cùng hét lên: - Ngươi phải chết! Ngươi chính là Trầm Kha qủy kiếm phải không? Trầm Kha nhìn về phía Âm Dương Ma đáp lời: - Chính phải! Và gặp ta ở đây bọn ngươi không còn đường về Băng Sơn rồi! Âm Ma Hoa Nương Tử tức giận nạt lớn: - Một cõi Băng Sơn ta tung hoành không còn đối thủ. Vậy ngươi cứ thi thố tài nghệ đi chứ đừng phách lối. Lời vừa dứt là mụ ta liền tung chưởng tấn công ngay. Ngọc Nữ thấy vậy cũng vội đưa song chưởng ra đỡ. - Bùng! Cả hai đều lắc lư thân hình một chập mới đứng vững được. Ngọc Nữ cô nương liền quát lên: - Âm Ma, ngươi với ta chưa thanh toán xong nợ tại sao lại bỏ qua cho được. Âm Ma Hoa Nương Tử liền hỏi: - Ta nợ gì ngươi? - Ngươi quên rồi sao? - Có gì mà quên? Ngọc Nữ mỉm cười mai mỉa rồi đáp: - Ngươi vừa mới rồi xỉ vả ta là tiện tì nầy, tiện tì nọ, như thế đâu dễ bỏ qua được! - Vậy ngươi muốn gì? - Muốn ngươi lạy ta xin tha tội! Âm Ma giẫy nẩy hét lên: - Hỗn láo! Hỗn láo! Hãy xem chưởng của ta đây. Tiếp theo là một ngọn Nhu nguyệt công âm thầm ập đến tấn công Ngọc Nữ. Thấy

Âm Ma đã ra tay, Dương Ma muốn trợ lực để giải quyết nhanh chóng Ngọc Nữ, nên cũng đẩy theo hai chưởng trợ lực. Trầm Kha thấy thế vội nhanh nhẹn tuôn ra một chưởng thật mạnh chận ngang Dương Ma rồi quát: - Ngươi thật hèn hạ! Có muốn đánh thì cứ giao đấu với ta. Thế là bốn người chia làm hai cặp song đấu, sát phạt với những chiêu thế thượng thừa.

Một cuộc đấu hi hữu của những tay đại cao thủ võ lâm, đã làm cho một vùng thung lũng phải nổi lên từng đợt cuồng phong cuốn bay cát bụi, làm ngã đổ cây cối chung quanh. Thật là một cuộc ác chiến kinh khiếp. Tiếng quát khó nghe của Dương Ma Phi Ngụy Tán ré lên: - Hãy nếm một chưởng Cương thiên công của ta xem sao! Lập tức Dương Ma Phi Ngụy Tán xòe bàn tay to như chiếc quạt, gầm lên một tiếng như tiếng cú rúc lưng trời, đẩy tạt ngang một chưởng mạnh như lấp biển dời non. Một luồng kình khí đỏ ửng hừng hực tuôn tràn ra, ầm ì như sấm động vang dội liên hồi ở thung lũng, mấy hàng cây gần đó lung lay cành lá ào ào hồi lâu mới yên lặng. Trầm Kha nổi danh với qủy kiếm nhưng hiện thời trong tay không có một tấc sắt nên chàng cũng vội ngưng tụ tinh thần, tin tưởng ở nội lực của mình đã được Ngộ Tỉnh đại sư truyền sang, nhưng cũng thận trọng cung tay về phía trước từ từ đẩy chưởng ra nghênh đón. Hai luồng chưởng lực thuộc loại dương cương, vừa chạm vào nhau đã gây nên một tiếng nổ vang rền, cát bụi tung bay mịt mờ, sức nóng hất ra cách năm trượng vẫn thấy hừng hực như đứng cạnh lò lửa đỏ. Cả hai người toàn thân lắc lư như con thuyền nhồi sóng rồi lại đứng yên. Song hai dấu chân mỗi người một khác. Trầm Kha thì chỉ in nhẹ dấu chân trên mặt đất, riêng lão Dương Ma thì hai dấu chân sâu gần hai tấc xuống mặt đất, một giòng máu rỉ ra ở khóe miệng. Dương Ma đã sử dụng một tuyệt chưởng công phu của bộ chưởng Cương thiên công đã đưa tên tuổi của lão ta lên hàng thượng thừa, nay kết quả như thế này khiến lão ma kinh hoảng không ít. Lão không ngờ công lực của chàng thiếu niên này quá sức tưởng tượng. Đây là chưởng pháp mà chàng đã vậy, nếu chàng sử dụng kiếm ắt hẳn lại nguy hiểm cho lão thập phần. Nên lão ta không chần chừ giây phút nào nữa nên liền tung tiếp theo hai chưởng nữa với toàn bộ công lực quyết một mất một còn với đối phương. Trầm Kha buộc lòng cũng bật luôn hai chưởng nghênh chiến tức thì. Hai người đứng gần nhau, bốn chưởng đã áp hẳn lại, hít chặt không rời. Bao nhiêu nội lực vận dụng từ châu thân và đan điền đều chuyển hết vào lòng bàn tay. Tuy không đánh mạnh nhưng dùng sức đến mức tối đa. Kình lực từ lòng bàn tay đôi bên tuôn ra tiếng kêu vu vu làm bật tung cả đất cát và

rung động cây cối ở gần. Đôi vai hai người càng run lên từng hồi, các khớp xương kêu lách cách không ngớt.
Trong khi đó Âm Ma Hoa Nương Tử và Ngọc Nữ cô nương cũng đang vùi say trong trận đấu. Tiếng hét rền vang của Âm Ma vang lên: - Hay lắm! Quả nhiên hậu sinh khả úy! Con tiện tì này lại sử dụng Bát hồi chỉ công và Vô ảnh băng chưởng là hai loại võ công tương khắc với nhau cùng tuyệt tích giang hồ thì lạ thật. Vừa né tránh Ngọc Nữ cũng đáp lời: - Đâu có gì lạ! - Tại sao không? - Con người có hai tay hai chân thì cũng có thể sử dụng như hai con người được chăng? - à! Thế ra ngươi gặp được kỳ duyên mới luyện được công phu như thế! - Trời cao có mắt! Phải có như vậy mới trị được bọn ma đầu như ngươi chứ! - Hỗn láo! Hãy đỡ tuyệt chiêu Nhu nguyệt công của mụ đây chứ đừng khua môi múa mỏ. Nói xong là mụ đẩy song chưởng cực như để tấn công Ngọc Nữ. Nàng cũng không chậm trễ liền tung ra hai ngọn Vô ảnh băng chưởng toát ra một sức lạnh buốt xương vô hình nghênh công cùng chưởng lực của Âm Ma. Nhiều tiếng nổ lốp bốp vang lên liên hồi, cả hai đều bị chấn lui ba bước, lảo đảo. Khi thân hình vừa đứng vững, Âm Ma Hoa Nương Tử vội cử song chưởng với toàn bộ chân lực bắn vụt ra, tấn công đối phương ngay. Ngọc Nữ cô nương không ngờ mụ ta lại phục hồi nhanh chóng chân lực đến thế, trong khi nàng còn chưa điều tức chân lực kịp. Trước áp lực của đối phương, Ngọc Nữ đành nhún người nhích ngang để né tránh chưởng phong của đối phương. Nhưng mụ ta là con cáo già rành rỏi chiến trận nên chưởng này chỉ là hư chiêu để cho đối phương hoảng hốt né tránh, và liền theo đó, mụ ta đẩy toàn bộ công lực vào tuyệt chưởng phủ trùm vào Ngọc Nữ. Biết đã lầm mưu của mụ, Ngọc Nữ liền đẩy chưởng hữu chống đỡ chưởng của mụ và tả chỉ phóng ra xé gió ập vào tử huyệt của mụ. Hai bên đều sử dụng sát chiêu, cực kỳ hiểm nguy, nếu kẻ nào trúng phải tất nhiên bị thương vong. Vì thế, Ngọc Nữ cũng không muốn liều mạng nên đành mượn chưởng phong đạp bay ra ngoài hai trượng.
Trong khi đó, Âm Ma Hoa Nương Tử cũng cất mình bay cao vút, thụt lùi lại ngoài hai trượng để tránh chỉ phong khủng khiếp của đối phương. Nhưng vô hình lại tiến sát kề chỗ giao đấu giữa Trầm Kha và Dương Ma Phi Ngụy Tán. Khi thân hình của Âm Ma cũng như Ngọc Nữ chưa kịp đáp xuống thì thân hình của Dương Ma Phi Ngụy Tán bỗng bay vút ra xa với tiếng hự khô khan đau đớn. Âm Ma bỗng hét lên như kẻ điên dại: - Phu quân! Mụ vừa gào vừa nhào tới ôm lấy Dương Ma đã tắt thở từ lúc nào. Một giòng máu trào ra từ khóe miệng. Trong khi đó Trầm Kha đang vận công điều tức sau khi bị hao

chân lực vì trận đấu nội lực. Bỗng Âm Ma Hoa Nương Tử hét lên: - Ngươi phải đền mạng! Cùng với tiếng hét là một loạt ám khí Băng châu liên hoa từ tay mụ bất thần tung ra chớp nhoáng như những đóa hoa kết thành hàng nối tiếp nhau, tỏa ra bốn mặt xẹt về phía Trầm Kha đang ngồi điều công nên khó lòng tránh được. Bỗng một tiếng hét thảnh thót vang lên: - Con mụ khốn nạn, dám dùng thủ đoạn quá đê hèn! Ngọc Nữ vừa hét vừa tung tả chưởng với mười thành công lực để đẩy luồng ám khí qua một bên, đồng thời hữu chỉ liên tiếp sử dụng Bát hồi chỉ công phóng liên tiếp vào những đại huyệt của Âm Ma. Vì mụ ta tâm trí rối loạn trước cái chết của phu quân và mọi sự chú ý dồn vào loạt ám khí nên không ngờ Ngọc nữ lại cùng một lúc sử dụng vừa chưởng vừa chỉ. Do đó, mụ ta không tài nào tránh đỡ trọn vẹn, vì thế hai ngọn chỉ xuyên thấu bả vai phải và làm hư cánh tay phải của mụ. Mụ rống lên mấy tiếng đau đớn: - Ối chao! Rồi bất thần vác xác Dương Ma phóng người chạy bay về phía ngoài thung lũng. Ngọc Nữ cô nương định dớm mình định đuổi theo song phía sau lưng nàng có tiếng gọi khe khẽ: - Ngọc Nữ cô nương! Nên tội nghiệp cho mụ ta! Nàng vội dừng bộ lại thì đã thấy Trầm Kha đứng sừng sững bên cạnh từ lúc nào rồi. Nàng ngạc nhiên hỏi:
- Thiếu hiệp vẫn bình an chứ? Trầm Kha tỏ vẻ cám ơn nàng. Chàng cất giọng ôn tồn: - Cảm ơn cô nương đã hết lòng lo lắng cho tại hạ. Ơn này xin ghi tạc vào lòng. Ngọc Nữ mỉm cười đáp: - Thiếu hiệp lúc nào cũng khách sáo. - Đâu có, tại hạ thành thật mà. - Chắc không? - Chắc lắm! Nàng lắc đầu, rồi cất giọng nhẹ nhàng: - Chứ lúc nãy thiếu hiệp ngồi vận công điều tức rồi... sao ám khí bắn đến, thiếu hiệp không có phản ứng để cho... người ta lo sợ hết hồn. - Vậy thì tại hạ xin lỗi cô nương. - Thiếu hiệp lại khách sáo nữa rồi. - Đâu có! - Có mà! - Không! Nàng nghiêng khuôn mặt nhìn chàng nói: - Vì thiếu hiệp có bao giờ muốn làm thân với... Tôi đâu? - Có chứ! Song sợ cô nương không thuận cho! Nàng lộ nét vui mừng: - Thế thì chúng ta kết làm bạn sanh tử chi giao nhé! - Vậy càng hay. Nàng vừa nhìn ánh trăng vừa nói với giọng xúc động: - Kể từ nay tiểu muội đã có một hiền huynh rồi. - Hay là ngu huynh được trời ban cho một hiền muội tuyệt vời về mọi phương diện. Qua một giây phút bàng hoàng trong lòng tự nhiên đến với hai con người chí thiện... Chợt Ngọc Nữ lên tiếng: - Thiếu hiệp à... Kha huynh đến đây với mục đích gì? Trầm Kha không trả lời mà hỏi lại: - Ngọc... Ngọc muội sao cũng đến nơi này? - Tiểu muội nghĩ rằng hiền huynh chắc thế nào cũng đến nơi này sau khi chôn vùi Tam Bửu Tự, nên có ý đón Kha huynh đấy. - Có việc gì quan trọng không hiền muội?

Nàng gật đầu: - Thiếu Lâm đại tự bây giờ đã bao trùm nhiều bí mật, nên tiểu muội sợ Kha huynh sơ sẩy thì nguy hại. - Ồ! Như vậy chúng ta phải làm gì bây giờ? - Trở lại thị trấn để tiểu muội đưa những tài liệu cần thiết cho Kha huynh. - Thế thì chúng ta quay lại? Nàng gật đầu rồi cùng Trầm Kha sóng bước dưới ánh trăng. Đột nhiên Trầm Kha quay sang hỏi nàng: - Ngọc muội đi lại giang hồ có biết chàng Ngọc Diện Thư Sinh không? Ngọc Nữ hơi biến đổi sắc mặt hỏi: - Kha huynh quen biết với chàng ấy ư? - Vâng! - Nhưng có điều gì bí ẩn nên Kha huynh mới hỏi như vậy? Chàng gật đầu thong thả đáp: - Đúng thế! Huynh có quen với chàng ta mà chàng ta chính là gái giả trai. - Nàng tên gì? - Lữ Mộ Dung! - à! Mỹ nhân mà dạo nọ Kha huynh đã kể cho tiểu muội nghe phải không? - Đúng đấy! - Kha huynh có biết diện mạo của nàng chăng? Chàng lắc đầu: - Không! Vì nàng vẫn hóa trang nhưng dáng dấp cũng từa tựa như tiểu muội, song căn cứ lúc nàng còn là nam nhi thì võ công không được như tiểu muội đâu. - Phải vậy không? Hay vì tương tư nàng mà nói thế? - Không đâu! Đối với nàng, dầu trai hay gái, thì huynh chỉ có tình bạn và biết ơn thôi. - Tại sao? - Nàng và sư mẫu nàng đã cứu mạng ngu huynh! Rồi nàng nhìn vào mặt chàng đùa: - Tiểu muội nghĩ rằng một ngày nào đó, Kha huynh cũng sẽ gặp lại nàng. - Đó là những ân nhân của ngu huynh mà ngu huynh không thể quên được. - Nhưng nếu có nàng trước mặt Kha huynh có nhận ra được không? - Không! Nhưng sư mẫu nàng thì huynh nhận được. Nàng cất tiếng cười trong trẻo thân ảnh vút đi. Trầm Kha bỡ ngỡ rồi cũng nhún người phóng theo...

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 22
Tứ Đại trưởng lão

Ánh tà dương đã khuất hẳn non đoài, Trầm Kha và Ngọc Nữ đã rời thị trấn nhưng thẳng tiến ra vùng ngoại ô theo con đường đất đỏ như khách ngoạn cảnh tìm nơi thanh tịnh. Họ vừa đi vừa suy nghĩ vẩn vơ với bao niềm tin tưởng và chứa chan hy vọng chiến thắng trong lần tìm đến Thiếu Lâm đại tự đêm nay theo kế hoạch mà họ đã bàn định kỹ lưỡng.
Đêm nay trăng tròn vành vạch. Mặt trăng đã mọc sớm hơn. Mới đầu canh một mà chị hằng đã hiện ra giữa vòm trời xanh ngắt trải ánh

sáng xuống trần gian, làn ánh sáng trong suốt như ngọc lưu ly.
Hai người đã giở khinh công vun vút tiến về phía Thiếu Lâm đại tự. Chẳng bao lâu họ đã đến thung lũng mà đêm trước họ đụng độ với Âm Dương Ma.
Nhưng bấy giờ tại thung lũng này rất hoang vắng lạnh lùng, không một bóng người ẩn hiện. Một sự yên lặng ma quái của rừng núi giữa đêm thâu, chỉ có tiếng vi veo của lá vàng rơi, cùng tiếng côn trùng rả rích kêu bạn gọi đàn. Thỉnh thoảng vài con cú tìm mồi đập cánh kêu ục ục, hợp với vài con vạc ăn sương kêu oang oác như xé bầu không gian trong thoáng chớp.
Trầm Kha dừng chân đưa mắt quan sát tứ phía vẫn không trông thấy điều gì khả nghi, nên quay sang nói với Ngọc Nữ:
- Âm Dương Ma đã rời nơi cứ điểm này chắc bọn trong Thiếu Lâm đại tự chưa hay biết.
- Có thể như vậy vì nơi này còn cách xa ngôi đại tự hơn mười dặm đường.
- Kể ra bọn chúng mở vòng đai kiểm soát khá rộng đấy chứ!
- Song chúng cũng quá tin tưởng vào tài năng của người của chúng. Chính vì thế mà chúng ta lợi dụng cơ hội này để dễ hành động hơn.
- Theo ngu huynh nghĩ thì chúng ta hãy đi vòng về phía triền núi cho đến khi gần đến ngôi chùa chúng ta sẽ tìm cách đột nhập.
- Vâng cứ theo như ý của Kha huynh mà hành động.
Nói xong hai người liền rẽ sang phía sườn núi và sử dụng khinh công thượng thừa như hai bóng ma chập chờn. Và chỉ trong phút chốc, họ đã đến dưới chân đồi nơi ngôi Thiếu Lâm đại tự tọa lạc.
Nhờ ở lối khinh công thượng thừa nên hai người có thể qua mặt dễ dàng bọn canh gác. Trầm Kha nói nhỏ với Ngọc Nữ:
- Ngôi đại tự này thật hùng vĩ, từ lối kiến trúc đến địa thế thật đắc địa.
- Nếu để bọn ma đầu dùng làm cơ sở thì bao nhiêu bí lục võ công cũng như các kinh phổ mà chúng sử dụng được thì thật điêu đứng cho võ lâm. - Nhưng chúng ta hy vọng là Tứ Đại trưởng lão sẽ không tiết lộ những cơ mật cho chúng. Song cứ như lời Ngộ Thiền phương trượng, tất Tứ Đại trưởng lão đang nguy khốn. Vậy chúng ta hãy tìm cách cứu họ trước thì mới hành động dễ dàng. - Nếu thế chúng ta phải lên trên đồi phong vân ở phía sau ngôi đại tự là nơi mà tứ đại trưởng lão tham thiền biệt lưu. - Đồng ý! Chúng ta hãy hành động gấp mới được. Thế là hai người lại len lỏi để tiến về đồi phong vân.
Con đường chung quanh vùng này vẫn không thấy một sự chuẩn bị chu đáo gì khác của đối phương. Chính vì thế mà hai người e ngại dè dặt và khi vừa đến trước mấy gian nhà xây cất thật đặc biệt để

dành riêng cho những đại trưởng lão, hai người vẫn không thấy một bóng người nào. Ngọc Nữ thấy điềm lạ quay sang nói với Trầm Kha: - Kha huynh, tiểu muội thấy lạ là tại sao không thấy một bóng người nào hay nhà sư nào túc trực nơi này cả? - Ngu huynh cũng lấy làm lạ, nếu thế này thì chúng ta đã mắc mưu chúng rồi cũng nên, chứ có lý nào chúng lại thờ ơ như thế này. Ngay lúc đó, có một chuỗi cười vang lên, kèm theo đó là một giọng nói trầm hùng: - Ha ha! Các hạ nói đúng đấy, chúng tôi đợi nhị vị ở đây đã lâu rồi. Tiếng nói vừa dứt, ba bóng người đột nhiên xuất hiện phía vùng đá cao đối diện. Dẫn đầu là một lão thiền sư cùng với hai người nữa. Đó là một lão già một mắt cùng một nàng con gái thật đẹp, cái đẹp kiều mị thiên hồ. Tiếp theo đấy từ hai bên ven rừng tả hữu bước ra gần hai mươi tên dõng phu cao thủ. Một bên toàn trang phục màu xanh còn dãy kia là những nhà sư cao thủ. Bọn chúng vừa hiện thân đã xếp thành hai hàng đứng hầu hai bên ba người kia. Lão thiền sư giương đôi mắt hổ nhìn thẳng vào Trầm Kha và Ngọc Nữ bằng những tia nhìn sắc như đao, bén nhọn như giáo, chứng tỏ nội lực của lão thâm hậu. Trầm Kha và Ngọc Nữ vẫn thản nhiên rồi cất giọng hỏi: - Đêm nay không ngờ được quí vị tiếp đón quá chu đáo, mà xin hỏi lão thiền sư, những vị không phải nhà sư chắc là đệ tử mới gia nhập của quí tự phải không ạ? Mới một lời nói giao đầu mà đã mỉa mai nên lão thiền sư tức giận gằn tiếng sừng sộ: - Ồ! Các hạ đêm hôm xâm nhập bổn tự mà còn mai mỉa bần tăng nữa sao. vậy để ta giới thiệu mọi người cho Trầm thí chủ và Ngọc Nữ cô nương rõ.
- Bùng! - Lão thiền sư lại biết rõ cả danh tánh của chúng tôi nữa à? - Phải biết để đón tiếp chứ! - Vậy qúy tự hoạt động rộng rãi quá. - Không phải thế song Âm Ma trước khi chết có nói lại điều này. Ngọc Nữ xen lời: - Âm Ma Hoa Nương Tử cũng vong mạng rồi à? - Bà ta tự diệt để cùng vĩnh viễn sống với phu quân. - Ồ! Thật đáng phục. - Vì vậy chúng tôi sẽ đòi món nợ ấy nơi nhị vị. Trầm Kha nhích môi: - Chúng tôi sẵn sàng, không biết thiền sư có ý kiến gì? Lão thiền sư chỉ sang hai người đứng cạnh nói: - Đây là Độc Kỳ Biên Ngoại Tạ Chi và nàng này là Lãng Tâm Hồng Kiều. Trầm Kha vội nói: - Thật không ngờ Thiếu Lâm phái còn đi cầu người từ ngoài quan ngoại và liên giao với cả tà ma. Lãng Tâm Hồng Kiều liền đưa mắt nguýt dài: - Hứ! Thiếu hiệp đã làm cho võ lâm rúng động với qủy kiếm nên mục thị vô nhân sao? Trầm Kha trầm giọng: - Không phải thế! Song Thiếu Lâm đại phái vẫn là trụ cột của võ lâm mà ngày nay suy sụp vì những kẻ vô lương chứ Hồng cô nương và Độc kỳ tiền bối ai mà không biết danh. Lão thiền sư nạt ngang: - Ngông cuồng! Ta đây là Trí Thành

trưởng lão sẽ cho ngươi thấy sự thật hơn chứ đừng khua môi múa mỏ vô ích. Trầm Kha cười gằn: - Trưởng lão mà như vậy tất nhiên ngươi sẽ thành qủy chẳng bao giờ đầu thai được. Lão thiền sư tức giận nạt lớn: - Hỗn láo, ngươi hãy coi đây! Vừa thét lão thiền sư đẩy ngay song chưởng nhắm vào chàng đánh ào tới như mưa bão. Trầm Kha không thèm tránh né mà liền cử hai chưởng nghinh địch.
Một tiếng nổ chát chúa làm những người hiện diện cũng phải bước lui để tránh. Và sau lần chạm chưởng này đấu trường càng thêm căng thẳng, bởi lão Trí Thành thân hình nghiêng ngửa sau khi bị đẩy lùi ba bước lớn mà Trầm Kha vẫn đứng yên bình thản. Thấy thế, Độc Biên Ngoại Tạ Chi bước vào nói lớn: - Trưởng lão đại sư hãy để cho đệ lãnh giáo qủy kiếm xem sao? Ngọc Nữ cũng nổi giận bước ra chận lời: - Hứ! Nếu lão muốn lãnh giáo bản cô nương đây xin hầu ngài. Nàng chưa dứt lời thì Lãng Tâm Hồng Kiều cũng bước tới hăm hở: - Ồ! Mỹ nhân đã có ta lo cho nàng. Vừa nói ngọc chưởng cũng thoát ra ập vào Ngọc Nữ như thác lũ. Thấy thế Ngọc Nữ liền sử dụng Vô ảnh băng chưởng, đẩy ra một luồng khí lạnh để chống đỡ. - Bốp! Hai chưởng va chạm gây nên tiếng nổ khô khan và cả hai nàng bị đẩy lui ba bước. Cả hai đều kinh ngạc trước công lực của nhau. Vừa lúc đó cũng nghe tiếng hét của Độc Kỳ Biên Ngoại: - Tiểu tử hãy xem Độc lãnh kỳ của ta! Chỉ thấy lão ta phất một cái, một luồng kình phong phóng tới Trầm Kha với chiêu kình ngư đăng thủy trông rất mãnh liệt. Trầm Kha lập tức lắc mình một cái rút cây trường kiếm của Ngọc Nữ cho mượn ra khỏi vỏ cười lớn: - Hay lắm! Độc lãnh kỳ của Độc Biên Ngoại Tạ Chi mới xem qua như là một cây cờ rất tầm thường, nhưng sự thật nó là một loại vũ khí rất lợi hại. Cán cờ làm bằng gang, mũi nhọn như mũi kiếm. Mỗi khi múa lên, một vùng hào quang màu xanh tỏa ra tua tủa. Xem đó đủ biết mũi cờ có chất độc rồi. Chỉ cần đụng vào địch thủ một chút thì chất độc có thể ngấm vào địch nhân chết ngay lập tức. Trầm Kha cũng biết được điều này nên chàng chưa định chống đỡ ngay mà chỉ tránh né. Nhưng không ngờ khi chân chưa đứng vững, lại thấy ngọn cờ xé gió rít lên mang một áp lực nặng như quả núi đâm sầm tới và giáng mạnh vào chàng. Lần nầy ngọn cờ của Tạ Chi vận dụng bằng ba chiêu tuyệt kỹ liên hoàn nên thật uy mãnh và trọng đại khác thường, nhanh như làn hơi, nhẹ như gió thoảng song ác hiểm vô cùng.
Trầm Kha nghe gió buốt rát tai, lạnh cả đầu não vì chiêu thế của đối phương rất ngụy trá, chàng ngẩng mặt nhìn hoa cả mắt, vì chàng cảm giác như hàng ngàn ngọn cờ từ ba bên bốn bể công tới như mưa thật nguy cập vô cùng. Giữa lúc ấy Trầm Kha liền đẩy ngọn

kiếm ra với tuyệt chiêu kỳ ảo để chống đỡ ngọn cờ. - Xẹt! Xẹt! Mấy tiếng xé lụa vang lên, Độc lãnh kỳ bị rách hai đường ở phần phiến kỳ, đồng thời thân hình Tạ Chi bị thối lui ba bước, gương mặt lão kinh ngạc vô cùng. Trong khi đó lưỡi kiếm của Trầm Kha rung liên hồi và thân hình chàng chao đi mấy lượt. Chỉ trong một chiêu đầu đôi bên đã biết được công lực và sự lợi hại của nhau. Lão Tạ Chi hậm hực nên nổi giận rống lên: - Hay cho tiểu tử, lão phu không ngờ võ học của ngươi tài tình như thế này! Hãy tiếp lão phu thêm vài đường Độc lãnh kỳ nữa đi. Ngọn cờ trên tay Tạ Chi như con rồng vũ lộng như mưa sa bão táp, tới tấp tấn công chàng liên tiếp. Trầm Kha nhận thấy lão này công lực bạt chúng, lại thêm sử dụng ngọn độc kỳ thật kỳ ảo, không dễ gì đối phó. Nếu không sử dụng qủy kiếm ra tay giết chết hắn thì sẽ mất mạng dưới ngọn độc kỳ kia chứ chẳng chơi. Nghĩ vậy chàng hoành kiếm chuẩn bị phát chiêu với tiếng quát: - Hãy đỡ một chiêu! Nhanh như tia sét ngang trời, một đạo thanh quang nhoáng lên và ngọn qủy kiếm xẹt tới đâm ngay vào yết hầu của Tạ Chi. Độc Kỳ Biên Ngoại Tạ Chi cũng phản ứng rất nhanh, hắn loang ngọn Độc lãnh kỳ rung lên gây thành tiếng gió xé lụa chém ngang qua một cái chạm vào qủy kiếm của Trầm Kha. - Chát! Xẹt! Gang thép giao nhau vang lên một tiếng khô khan, nhiều tia lửa bắn ra tứ tung. Đồng thời một mảng phiến kỳ bứt ra bay lả tả trong không gian. Tạ Chi liền thâu Độc lãnh kỳ xem xét lại, hắn giật nẩy người kinh ngạc, bất giác mồ hôi rịn ướt trán, hắn chép miệng than thầm: - Tiểu qủy đã bôi nhọ ta tức thật! Gặp phải một đối phương lừng danh phái hắc đạo nên không dễ gì một chiêu qủy kiếm làm nguy hại lão được, song cũng đã làm cho lão đại ma đầu này hoảng vía.
Trong lúc đó trong đấu tràng bỗng có tiếng Lãng Tâm Hồng Kiều quát lên lanh lảnh: - Ngọc Nữ ngạnh đầu! Hãy xem chưởng pháp của bản cô nương. Ngọc Nữ thấy đối phương vừa nói vừa vung chưởng một cách chớp nhoáng, nên lấy làm ngơ ngẩn cất tiếng khen: - Động tác của ngươi tinh diệu thật! Dứt lời nàng liền đẩy ra hai chiêu pháp, chống hai đạo kình phong của đối phương to như núi đang cuốn ập vào nàng. - Bùng! Bùng! Hai luồng áp khí chạm nhau phát ra tiếng nổ kinh hồn, làm bốc xoáy cát đá tung tóe mù mịt một góc tràng. Hai đạo chưởng phong thoạt giao nhau trong nhất thời khó phân ai thắng ai bại. Hai bên đều là cương cường ương ngạnh, dầu một chánh một tà, nhưng công lực thuộc vào hạng thượng thừa thâm hậu. Vì thế cả hai lại giở nội gia chân lực, đẩy ra ba bốn chiêu chưởng kế tiếp. Chỉ thấy chưởng phong cuộn tròn như hai cánh chim oanh. Đứng bên ngoài không phân biệt được ai là ai cả. Người ta chỉ nghe nhiều tiếng

nổ liên hồi như sấm rền bão tố ầm ầm ì ì vang lên bất tuyệt. Cả hai đẩy ra hai đường chiêu kỳ bí nhanh nhẹ khôn lường, mỗi chiêu đều vung mỗi thức lại ác hiểm, chưởng phong cọ xát nhau như kim loại bị chất toàn thạch hút mạnh, ác đấu thật gay go khốc liệt. Có thể nói là trường tỷ đấu có một không hai về chưởng và chỉ phong. Ngay lúc ấy, bỗng vang lên hai tiếng: - Bùng! Ầm! Hai tiếng nổ vang lên như núi đá sụp làm rúng động cả hang sâu rừng thẳm. Hai đạo kình phong tống mạnh vào nhau giữa đấu tràng, bạch khí tỏa loang ngùn ngụt khắp ba bốn bề đục ngầu như sương vụ buổi chiều tà, trắng bớt như khói mù buổi sớm. Trong lúc ấy, một tiếng rú thất thanh vang lên, một bóng người ôm ngực lảo đảo tháo ra sau ba bốn bước, thân hình kiều diễm lắc lư run rẩy tựa cành trúc giữa cơn giông. Người ấy không ai khác hơn là Lãng Tâm Hồng Kiều. Vừa đẩy được đối phương, Ngọc Nữ tinh thần phấn khởi, lắc mình định đẩy ra một chiêu kế tiếp... bỗng nghe Lãng Tâm Hồng Kiều quát lớn: - Hãy đỡ này! Hồng Kiều vừa quát xong, tay hữu xoay một vòng theo thế tán hoa mãn vũ ném mạnh hai chiếc Lục trúc trâm thẳng vào người Ngọc Nữ thật nhanh nhẹn và nguy hiểm khôn tả.
Lãng Tâm Hồng Kiều là một ma nữ đầy giận hờn thương ghét. Bất chợt nàng xuất hiện từ miền Dạ Nguyệt Đầm và từ đó nổi danh với những ám khí tuyệt phích, và chưởng lực thâm hậu dù nàng tuổi tác chưa quá hai mươi lăm. Với thủ pháp thật tinh diệu, nên mỗi khi nàng xuất thủ ném ám khí là trúng đích ngay, lại nhanh như ánh chớp vậy. Những người hiện diện vừa nghe tiếng nàng hét vội ngẩng mặt nhìn lên, tất cả đều trố mắt há mồm kinh ngạc. Lục trúc trâm vừa thoát khỏi lòng bàn tay của Hồng Kiều như tràng phi tiễn, khiến Ngọc Nữ kinh tâm hoảng sợ, thân hình nghiêng tả né hữu nhưng chỉ một giây sơ hở, nàng buộc miệng kêu lên: - Ối chao! Nàng thốt lên một tiếng kêu đau đớn, chỉ vì cánh tay tả bị mũi Lục trúc trâm cắm mạnh vào sớ thịt. Một giòng máu đỏ thắm vọt ra tung tóe loang đỏ cánh tay áo trắng. Ám khí Lục trúc trâm này được chế luyện bằng gang màu xanh lục của cây trúc và được đúc thành lá trúc. Tuy cánh tay tả bị ám khí song Ngọc Nữ đành cắn răng rồi chuyển nội lực vào cánh tay hữu bất thần phóng ra song chỉ Bát hồ chỉ công rít lên xé gió. Lãng Tâm Hồng Kiều vừa nghe tiếng gió rít lên, nàng còn đang hoang mang chưa kịp nghĩ được gì thì hai đường chỉ phong vừa bay tới chỉ còn cách đỉnh đầu chừng một thước. Nàng ngã nhoài qua phía hữu hầu né tránh nhưng không còn kịp nữa. Chỉ nghe một tiếng phụt rất khẽ, thì Lãng Tâm Hồng Kiều rú lên một tiếng kinh hoàng. Cánh vai trái của nàng bị luồng chỉ phong của Ngọc Nữ xuyên thủng, máu huyết

tuôn trào như đổ. Bên ngoài, Trí Thành trưởng lão nhận thấy nếu cứ để tình trạng này thì không giải quyết ưu thế được nên lão ta quát lên ra lệnh: - Tất cả hãy cùng tiến lên! Tức thì gần mấy mươi người gồm những nhà sư và bọn áo xanh cùng một lúc ập vào vây Trầm Kha và Ngọc Nữ. Trầm Kha đang chiến đấu cùng Độc Kỳ Biên Ngoại Tạ Chi thấy vậy vội đánh ra mấy đường kiếm quang đẩy lui Tạ Chi rồi vọt người về phiá Ngọc Nữ miệng hét: - Ngọc muội hãy lo vết thương! Tức thì chàng liền tung mấy chiêu kiếm tuyệt kỹ đánh dạt một bọn định ập vào Ngọc Nữ. Nhiều tiếng hét vang lên. Mấy thây người ngã xuống. Ngọc Nữ được Trầm Kha hỗ trợ nên rảnh tay điểm liền mấy đại huyệt cầm máu và uống luôn một hoàn linh đơn.
Trầm Kha tiến sát đến bên Ngọc Nữ nhỏ giọng: - Chúng ta hãy mở đường tiến về gian biệt thất của Tứ Đại trưởng lão. Ngọc Nữ chỉ gật đầu rồi ra chiêu chiến đấu. Vừa khi đó có tiếng la: - Tiểu điệt cứ bình tâm, đã có Bá Đồng Nhi tiếp trợ đây! Trầm Kha ngước nhìn về phía hữu theo tiếng nói đã thấy Bá Đồng Nhi đang ào ạt xử dụng nghịch cước, đá văng từng tên môn đồ áo xanh để tiến vào chỗ chàng. Ngọc Nữ ghé lời hỏi thăm Trầm Kha: - Ai vậy Kha huynh? - Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi là thúc thúc kết nghĩa của ngu huynh đấy. Bấy giờ cả hai được thêm Bá Đồng Nhi hợp lực nên vững tâm hơn, rồi cả ba người nhanh như chớp cùng một lúc sáu cánh tay tuôn ra sáu luồng kình lực quét vào bọn cao đồ áo xanh và môn đồ Thiếu Lâm đang hùng hổ xông tới. Trí Thành trưởng lão lay động chiếc xà mâu đen láy, Độc Kỳ Biên Ngoại Tạ Chi huy động ngọn Độc lãnh kỳ và Lãng Tâm Hồng Kiều vun vút tống chưởng, đồng loạt có hơn mấy chục đồng bọn hợp công ba người của Trầm Kha. Trận đấu hỗn loạn bắt đầu khai diễn. Thời gian chỉ một khắc qua, một số người của Trí Thành lại bị chết nằm la liệt. Bỗng lão hú lên một tiếng rồi giãn ra và quay người biến đi mất dạng mặc cho những người còn lại đang ác chiến, quyết ngăn không cho bọn Trầm Kha tiến vào biệt thất. Lúc ấy bỗng Độc Kỳ Biên Ngoại Tạ Chi hét lên: - Lão già họ Bá! Ngươi cố tìm lối chết hay sao? - Vút! Ngọn độc kỳ đâm tới như mũi tên xẹt, đồng thời phiến kỳ xé gió phần phật trong không khí cuốn vào Bá Đồng Nhi. Thấy chiêu thế ảo diệu của độc kỳ, Bá Đồng Nhi thấy nguy cơ liền quay người né tránh nhưng ngọn độc kỳ vẫn ào ạt bay tới. Trầm Kha thấy hãi sợ đành nhún người vọt như chiếc pháo, vũ lộng qủy kiếm với tuyệt chiêu từ trên cao đánh chặn vào Độc lãnh kỳ. - Cong! Một tiếng vang rền kéo dài một lúc lâu khi hai binh khí chạm nhau, đồng thời một tiếng xoạt như xé lụa tiếp theo đẩy Tạ Chi lùi ra sau năm bước. Lão ta kinh hoảng nhìn lại thì thấy phiến kỳ đã bay lả

tả từng miếng rơi xuống đất và trong tay lão chỉ còn cán độc kỳ mà thôi.
Thật là một sự việc lão chưa bao giờ gặp phải nên lão bàng hoàng sửng sốt thì đã nghe một trận gió ập đến. Lão nghiêng người né tránh nhưng không còn kịp nữa. - Bịch! Một tiếng vang lên nặng nề. Hai ngọn nghịch cước của Bá Đồng Nhi bất thần tung ra đập hẳn vào giữa ngực của lão. Thân hình lão lảo đảo thối lui bốn năm bước lớn, miệng phun ra một vòi máu thảm bại. Bá Đồng Nhi liền nói với Trầm Kha: - Tiểu điệt hãy vào biệt thất đi để nơi đây thúc thúc và vị cô nương kia chu toàn cho. Nếu chậm trễ sẽ không kịp nữa đấy. Trầm Kha hơi lưỡng lự nhưng rồi cũng quyết định. - Được rồi! Tiểu điệt sẽ đi ngay. Nói xong, chàng nhắm cửa biệt thất của Tứ đại trưởng lão tiến đến với ngọn qủy kiếm mở đường. Những kẻ nào là chướng ngại vật đành phải gục ngã thành từng lớp thây người, máu đỏ nhuộm ướt sũng một khoảng rộng. Phải vất vả lắm Trầm Kha mới phá được hàng rào cao đồ Thiếu Lâm ngăn giữ phía trước biệt thất. Và khi chàng lọt vào được phía trong cửa biệt thất thì bộ quần áo của chàng đã nhuộm đỏ máu. Lập tức chàng đóng ập chiếc cửa đá lại. Trong phòng tối om như đêm ba mươi. Nhưng với nhãn lực của chàng, Trầm Kha vẫn thấy được mọi vật ở nơi đây. Nhưng tuyệt nhiên ngoài bốn bức tường đá không còn có một vật gì khác. Trầm Kha đưa mắt quan sát kỹ hơn thì nhận thấy trên hai bức vách hai bên còn có bốn cánh cửa đá sát vào tường. Chàng dò dẫm tìm kiếm một lúc mới thấy được cơ quan để mở bốn cánh cửa này. Gian thạch thất đầu tiên được mở ra bởi cánh cửa đá nhỏ. Trầm Kha vội lách người vào thì chàng nhìn thấy giữa gian nhà nhỏ có một nhà sư đang ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn theo thế tham thiền. Chàng liền nói: - Đại trưởng lão! Vãn bối đây là Trầm Kha xin được yết kiến người. Chàng lập đi lập lại hai ba lần song vẫn không thấy vi trưởng lão trả lời nên chàng đến thật gần quan sát rồi đưa tay thăm mạch. Lúc này chàng mới giật mình tự thốt: - Người đã chết! Chàng cẩn thận xem xét một lần nữa rồi mới trở ra để qua phòng kế tiếp.
Cánh cửa được mở ra, Trầm Kha bước nhanh vào nhưng chàng bỗng kinh ngạc kêu lên: - Thật nguy tai! Chúng giết tất cả rồi! Vừa nói chàng vừa bước nhanh đến bên một vị đại sư đang nằm nghiêng và thân hình cứng đờ lạnh toát tự bao giờ. Trầm Kha càng hốt hoảng hơn liền chạy nhanh qua gian phòng thứ ba. Chàng vừa bước vào liền thấy một vị đại sư đang ngồi trên bồ đoàn nhắm mắt tham thiền bất động. Cũng tưởng như hai vị đại trưởng lão trước, chàng bước nhanh chụp vào cườm tay của vị đại sư này để thăm mạch. Nào ngờ

bàn tay của chàng còn cách vị đại sư chừng một cánh tay thì nhà sư hé đôi mắt lờ đờ, đôi bàn tay ốm khô bỗng đẩy ra một luồng kình lực ập vào ngực chàng. Trong lúc bất ngờ, Trầm Kha vội uốn người bật sang một bên để tránh luồng chưởng lực và miệng chàng hô lên: - Đại trưởng lão! Hãy dừng tay! Nhưng cũng trong lúc này, thân hình vị trưởng lão bỗng ngã nhào nằm im. Trầm Kha hơi kinh ngạc rồi thận trọng từ từ bước đến gần miệng thì nói: - Vãn bối không phải là đối nghịch cùng đại trưởng lão. Nhưng nhìn tư thế nằm nghiêng của vị đại sư, Trầm Kha biết ngay người này đã kiệt sức. Chàng không chút chậm trễ liền thăm qua kinh mạch, chợt nhíu mày tự nhủ: - Thật nguy hại, vị trưởng lão này đã trúng phải Độc cổ trùng loại này đã ăn dần máu huyết đến lúc không còn nữa phải ngã nhào ra chết. Biết được vậy, chàng lập tức lấy ra một viên Giải bách độc trùng trong người nhét vào miệng vị đại trưởng lão đang bất tỉnh nhân sự. Chàng dùng công lực đẩy thuốc vào xong liền áp tay vào mạch môn huyệt để truyền công lực của chàng sang cho vị đại trưởng lão này. Độ một khắc thời gian trôi qua, mồ hôi đã bắt đầu rịn thấm thành từng hạt trên vầng trán của Trầm Kha, thì lúc đó da mặt của vị đại trưởng lão cũng đã bắt đầu có màu hồng trở lại. Trầm Kha vội ngừng tay và ngồi xếp bằng tròn dưới đất để điều tức lấy lại chân lực vừa bị hao tổn. Chàng đang mơ hồ thì vị đại trưởng lão đã tỉnh hẳn. Đôi mắt lờ đờ lúc trước đã tinh anh trở lại. Đại trưởng lão vụt quay sang nhìn Trầm Kha rồi gật gù miệng lẩm bẩm: - Vị đại ân nhân của Thiếu Lâm đại phái thật là người có độ lượng.

Lão nhẹ nhàng đứng lên cũng vừa lúc Trầm Kha mở choàng mắt ra với nụ cười thỏa mãn. Vị đại trưởng lão thấy chàng đã khôi phục sức lực liền nói: - Thiếu hiệp là một đại ân nhân của Thiếu Lâm nói chung và của lão hủ nói riêng. Lão xin lạy một lạy này để nhớ ơn thiếu hiệp suốt đời. Vừa nói xong lão liền cúi người định lạy. Trầm kha hốt hoảng la lên: - Lão đại sư! Lão đại sư! Đừng làm như vậy mà vãn bối phải đắc tội. Vừa la chàng vừa nhảy sang chỗ khác. Thấy vậy vị trưởng lão đành ngừng lại lên tiếng: - Lão hủ đây cùng với ba vị sư huynh đệ đều bị mưu hãm mà trúng phải độc trùng, nếu không có thiếu hiệp thì lão hủ đây đã ôm hận rồi. Không biết mấy sư huynh đệ của lão kia có hề gì không? Trầm Kha ngập ngừng rồi nói: - Nhị vị đại trưởng lão ở gian thứ nhất và thứ nhì đã chẳng may... Vị đại trưởng lão trả lời: - Vậy là hai sư đệ của lão hủ đã chết rồi ư? Trầm Kha gật đầu thay cho câu trả lời thì vị trưởng lão nói tiếp: - Không biết sư huynh của lão hủ thế nào rồi? Trầm Kha liền đáp: - Như vậy trưởng lão đây là Nhị đại trưởng lão? Lão gật gù: - Lão hủ là Phổ Giác, sư

huynh lão là Phổ Quang và hai sư đệ lão là Phổ Hòa và Phổ Khiết. - Vậy chúng ta phải sang phòng Nhứt đại trưởng lão để biết tình hình. Lập tức hai người qua ngay gian phòng cuối cùng. Phổ Giác liền bước vào trước thì thấy Phổ Quang Nhứt đại trưởng lão đang tham thiền và trên đầu lão đang có vầng mây trắng toát ra chập chờn. Trầm Kha bước theo vào hoảng hốt la lên: - Nguy! Nguy tai! Phổ Giác cũng giật mình nói: - Không khéo đại sư huynh của lão hủ bị tẩu hỏa nhập ma mất. - Phải hành động nhanh nếu không vầng khói trắng kia chập chờn nhanh hơn tí nữa là hết phương cứu chữa. Phổ Giác nhìn qua Trầm Kha hỏi:
- Chân lực của lão hủ kém hơn Phổ Quang sư huynh, như vậy không thể nào áp đảo chân lực của người được mà còn làm thiệt thân người tức thì. Trầm Kha nhíu mày rồi giọng cương quyết: - Để vãn bối hành động xem sao. Phổ Giác nhìn chàng nửa tin nửa ngờ, vì dầu tài giỏi nhưng với mớ tuổi của chàng làm sao hơn được Phổ Quang đã gần trăm tuổi tu luyện. Nhưng thấy hành động của chàng, lão đành im lặng rồi gật đầu. Trầm Kha quay sang nói với Phổ Giác: - Xin đại sư canh gác hộ. - Vâng thiếu hiệp cứ an tâm. Lập tức Trầm Kha cũng ngồi xếp bằng tròn sau lưng Phổ Quang, rồi từ từ đặt bàn tay vào mạng môn huyệt và đột nhiên ấn mạnh để truyền chân lực áp đảo chân lực của Phổ Quang và dẫn dắt ra các kinh mạch. Độ một khắc qua, làn khói trắng trên đầu của Phổ Quang dịu lại và tắt lụn, thì cũng là lúc Trầm Kha rút bàn tay lại ngồi nhắm mắt điều tức. Song chàng không quên đưa viên giải độc bách trùng cho Phổ Giác rồi căn dặn: - Hãy cho người uống và dẫn ra các kinh mạch. Chàng nói xong là như người bất động, ngồi im lìm điều tức. Trong khi đó Phổ Giác giúp Phổ Quang đuổi độc cổ trùng rồi hai người ngồi hai bên Trầm Kha tham thiền. Độ một tuần trà, Trầm Kha thong thả đứng dậy thì hai vị Phổ Quang và Phổ Giác cũng đứng lên theo. Trầm Kha liền thi lễ nói: - Vãn bối là Trầm Kha xin ra mắt Nhứt đại trưởng lão. Phổ Quang ôm lấy vai chàng giọng xúc động: - Thiếu hiệp là vị đại ân nhân. Giờ đây chúng tôi đợi nghe ý lệnh của thiếu hiệp. Trầm Kha liền đáp ngay: - Xin đại sư đừng nói thế. Đây là tín vật của Ngộ Tỉnh đại sư! Vừa nói chàng vừa lấy cái chuông vàng đưa cho nhị vị trưởng lão. Hai vị này đồng thốt lên: - Ngộ Tỉnh đại sư đã chết rồi sao? Trầm Kha gật đầu rồi kể lại những sự việc đã xảy ra cho đến lúc vào gian biệt thất này. Phổ Quang giọng từ tốn:
- Từ lúc Ngộ Tỉnh phương trượng biệt tích thì cũng là lúc bốn sư huynh đệ lão hủ bị mưu hại cho đến hôm nay, và đều do tên phản đồ Huyền Đắc chủ mưu. - Nhưng nhị vị có biết gì về âm mưu này

không? - Lão hủ được biết là lực lượng của Thiên Toàn Bảo và Thanh Hoa Cung liên hợp khống chế các phái võ lâm cũng như các bang hội hiện hữu. Còn những nhân vật thì thay đổi từng thời gian. - Nhưng tại sao Huyền Đắc không giết bốn vị mà lão ám hại bằng độc trùng? Phổ Quang gật gù: - Cũng bởi vì những chỗ cất giấu bí kíp và kinh phổ đã được bốn lão hủ này đưa vào nơi bí mật khi Ngộ Tỉnh vừa mất tích. Vì thế Huyền Đắc chưa lấy được nên chỉ cho độc trùng vào ăn máu chúng tôi và đợi lúc nào chúng tôi không chịu được nữa, hắn sẽ giải trừ độc trùng thì chúng tôi phải khai nơi bí mật ấy. Trầm Kha gật gù rồi lên tiếng: - Bây giờ theo ngu ý của vãn bối thì chúng ta hãy trở ra xem trận chiến như thế nào để còn kịp cứu vãn ngôi đại tự chứ! Nhị vị trưởng lão đồng đáp: - Thiếu hiệp nói rất phải! Thế là cả ba người rời gian phòng để trở ra ngoài. Bỗng Phổ Quang quay lại dặn Phổ Giác: - Nếu nhờ Trời xong việc phải làm hỏa táng cho Tam và Tứ sư đệ nhé! - Xin tuân mạng. Họ bùi ngùi quay ra phía cửa gian biệt thất...

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 23
Tìm dấu kẻ thù

Trầm Kha, Phổ Quang và Phổ Giác vừa bước ra khỏi gian biệt thất thì Trầm Kha hốt hoảng la lên:
- Ủa! Sao thế này! Họ đâu cả rồi?
Nhị vị trưởng lão chỉ còn biết đưa mắt quan sát một vùng phía trước mặt.
Dưới ánh trăng trải sáng mọi người đều nhìn rõ một bãi chiến trường đã tàn lụi. Dấu tích của cuộc chiến là một sự thê lương tột cùng. Những xác chết nằm chồng chất ngổn ngang, vắt vẻo đó đây. Trầm Kha liền rảo bước tìm từng xác người để kiểm điểm xem có Ngọc Nữ và Bá Đồng Nhi chăng. Nhưng chàng đã tìm khắp nơi song đều không thấy.
Chàng thở phào rồi quay sang nói với nhị vị trưởng lão:
- Tiếp tay với vãn bối đêm nay còn có Ngọc Nữ cô nương và thúc thúc của vãn bối là Bá Đồng Nhi, nhưng tại sao hiện giờ không còn thấy nơi đây nữa. Lạ thật!
Phổ Quang suy nghĩ giây lát rồi nói:
- Hay là chúng ta cùng đến ngôi đại tự đi!

- Vâng! Hãy đến đó ngay xem sao!
Thế là cả ba người như ba vệt khói phóng về phía ngôi đại tự Thiếu Lâm ở phía trước mặt.
Khi ba người vừa đến nơi khách sảnh thì đã thấy một cảnh hỗn chiến đẫm máu đang diễn ra trong sảnh đường và chung quanh ngôi đại tự.
Trầm Kha đứng cạnh nhị vị trưởng lão nhìn vào trận chiến rồi quay sang vừa chỉ vừa nói với nhị vị trưởng lão:
- Kia là Ngọc Nữ cô nương... Kia là Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi... và có cả phân đàn chủ Cái bang cùng những môn hạ của Cái bang nữa.
Phổ Quang cất tiếng than:
- Thật là một sát kiếp!
Dứt lời nhị vị đại trưởng lão cùng Trầm Kha sà vào trận chiến và lão cất tiếng niệm Phật hiệu rồi nói:
- Tất cả môn đồ Thiếu Lâm hãy dừng tay.
Một số ít nghe theo lời vị đại trưởng lão này, còn những môn đồ kia hợp cùng bọn áo xanh dạt về một phía có cả Độc kỳ Biên Ngoại Tạ Chi cùng Lãng Tâm Hồng Kiều và nhiều tay đại cao thủ khác. Đồng thời phía các môn đồ Thiếu Lâm có Trí Thành trưởng lão dẫn đầu.
Phổ Quang Nhứt đại trưởng lão lại cất tiếng:

- Từ lâu Thiếu Lâm đại tự này bị Huyền Đắc phản đồ và Trí Thành trưởng lão toa hiệp cùng bọn ma đầu để làm điêu đứng sinh linh thì nay hãy ra chịu tội, nếu không đừng trách chúng ta nặng tay. Trí Thành trưởng lão liền bước ra nạt ngang: - Thật không ngờ hai lão già ấy còn sống. Hãy ráng mà giữ mình! Rồi lão quay sang cùng đồng bọn: - Hãy vây công ngay! Bọn môn hạ lão cùng hô lên: - Tuân mạng! Đồng thời Tạ Chi cũng ra lệnh cho đám áo xanh nhào vào vây bọn Trầm Kha cùng tử chiến với những cao thủ phân đàn Cái bang.
Trận ác chiến hỗn loạn diễn ra, nào binh khí, chưởng phong, chỉ lực, ám khí hỗn độn phóng ra trùng trùng điệp điệp. Chỉ một khắc thời gian qua, hàng trăm bóng người chớp động nhanh thoăn thoắt. Trận đánh vô cùng khốc liệt, chưa từng nghe thấy bao giờ. Và cũng là một trận đánh nhanh chóng dị thường có một không hai trong võ lâm vậy.
Vì trong cuộc chiến quá hỗn loạn và nhanh chóng, nên người có tai mắt vẫn không dò xét tình hình được. Nó loạn lên như đám mèo mun giỡn trong bóng tối, không phân biệt được gì cả. Chỉ thấy nhiều bóng người nhảy múa loang loáng, khi vọt lên cao, khi xuống thấp, thoạt tiến, thoạt lùi, kết quả vẫn không biết ai là thù, ai là bạn. Chỉ thấy

chưởng lực rít lên veo véo, ánh thép kiếm múa chói lòa, chớp giăng đầy trời, chưa rõ ai thắng ai bại. Máu không ngừng chảy! Đầu không ngừng rơi! Tay chân rụng như lá tre xem qua tối cả mắt. Máu huyết phun như mưa bấc. Đố ai là họa sĩ trứ danh có thể tô vẽ được bức họa bãi chiến trường này mới gọi là tài ba đáng phục. Tiếng kêu la vang trời nghe thống liệt! Tiếng hét thảm rất đau thương! Nhìn vào trận chiến chỉ thấy đầu người lăn lông lốc, máu chảy ngập tràn, thây người chồng chất ngổn ngang... Rồi trận chiến cũng tàn lụi... Trầm Kha quay sang hỏi Phổ Quang trưởng lão: - Từ đầu đến giờ đại sư có gặp Huyền Đắc không? Lão đại sư lắc đầu:

Trầm Kha suy nghĩ một chập rồi đưa ý kiến: - Không thấy! Có lẽ hắn không có mặt nơi đây. Vừa lúc đó phân đàn chủ Cái bang ôm một cánh tay đẫm máu chạy lại thì Trầm Kha liền hỏi: - Thương tích đàn chủ có sao không? Lão nặng nề lắc đầu đáp: - Được tiếp tay với thiếu hiệp là điều vinh hạnh cho phân đàn Cái bang này rồi. Tuy chúng tôi mất đi phân nửa số người đến đây để tham dự, song rất vui lòng. Trầm Kha liền lấy thuốc rịt thương cho vị phân đàn chủ Cái bang và an ủi: - Đêm nay chúng ta đã xong việc, còn vấn đề nội bộ hãy để nhị vị đại trưởng lão xếp đặt. Vừa lúc đó, Phổ Giác đại trưởng lão cùng gần một trăm tăng nhân chạy đến. Phổ Giác liền nói: - Những người này vừa từ mấy nhà gian nhà lao do Huyền Đắc mới xây cất để giam họ. Rồi Phổ Giác quay sang nói với Trầm Kha: - Trừ những xác chết tại nơi này còn những kẻ khác thoát đi sau bỗng dưng đều bỏ xác cả phía ngoài vòng rào đại tự, mà chính lão hủ đã thấy có cả xác Độc Kỳ Biên Ngoại Tạ Chi và Lãng Tâm Hồng Kiều cùng nhiều tay đại ma đầu. Và ngay cả Tứ Thành trưởng lão cũng chịu chung cùng một số phận. - Thế là có một kẻ thứ ba đang ở trong bóng tối chờ chực ám hại. Ngọc Nữ chen lời: - Mà sao họ giết cả phe họ? - Điều ấy mới khó nghĩ. Phổ Quang đại trưởng lão suy nghĩ rồi chợt nói: - Nơi phía sau khu rừng này có thiết lập một nơi để phạt những đệ tử Thiếu Lâm phải diện bích. Song nơi ấy có lẽ là nơi đáng nghi ngờ là có nhiều bí mật nhất. Nếu ta tìm nơi ấy ắt sẽ gặp nhiều bất ngờ chăng? - Chúng ta nhất định phải khám phá nơi ấy rồi, song không thể hành động trong lúc này mà phải để lại vào ngày mai. Còn giờ đây, mọi việc còn bề bộn, xin để nhị vị trưởng lão thu xếp chúng tôi xin dời gót. Mặc dù nhị vị trưởng lão cố tâm mời mọc nhưng tất cả nhất định rời nơi này và hẹn sẽ gặp lại nhau vào sáng mai nơi phía sau núi. o0o

Khi nắng ban mai vừa rọi những tia nắng đầu tiên xuyên qua muôn cây rừng thì phía sau Thiếu Lâm đại tự gần mười dặm đó có mấy bóng người phi thân về phía ấy. Chỉ trong thoáng chốc họ đều ngừng lại mà không ai khác hơn là Trầm Kha, Ngọc Nữ, Bá Đồng Nhi và Phổ Quang Nhứt đại trưởng lão. Vị Nhứt đại trưởng lão liền quay sang nói với những người này: - Vì việc nội bộ của Thiếu Lâm còn chưa xong hoàn toàn nên Phổ Giác sư đệ của bần tăng phải lưu lại, mà vì thế không có mặt nơi đây hôm nay xin quí vị niệm tình. Trầm Kha liếc mắt nhìn sang Bá Đồng Nhi và Ngọc Nữ rồi nói: - Nhứt đại trưởng lão chớ nói vậy. Được đại trưởng lão giúp cho là qúy hóa lắm rồi. Mà sở dĩ như vậy là vì chúng tôi đây không ai rõ diện mạo của Huyền Đắc, mà người này như đại trưởng lão đã biết là kẻ đại thù của vãn bối. - Mô Phật! Chuyện ân oán này thiếu hiệp cứ phân xử với kẻ phản đồ. Bần tăng xin nhận diện giúp cho thiếu hiệp để tránh ngộ nhận. Thế rồi cả bốn người đi quanh một vòng để tìm kiếm. Bỗng Bá Đồng Nhi la lên: - Tiểu điệt ơi! Tiểu điệt! Hãy lại đây xem này. Trầm Kha nghe gọi liền quay người sang chạy lại hỏi: - Việc gì thế thúc thúc: Bá Đồng Nhi chỉ vào một tảng đá lớn nói: - Tảng đá này có đường nứt chung quanh kia, chúng ta hãy tìm xem cơ quan ở nơi nào? Lúc ấy Phổ Quang và Ngọc Nữ cũng đã quay lại, họ cũng tìm tòi bỗng Ngọc Nữ hô lên: - Đây rồi! Mọi người quay lại nhìn thì Ngọc Nữ đã dẫm vào một viên đá màu trắng trong hình bát giác, tức thì tảng đá kia sịch mở. Ánh sáng ùa vào để lộ rõ một chiếc hang không dài lắm nhưng giữa hang lại có một cái hang khác, sâu thẳm mà có cố vận nhãn lực cũng chỉ thấy lờ mờ vì trong lòng hang này có một lớp trắng đục nhu sương án ngữ nên không nhìn rõ đáy được là bao. Phổ Quang nhìn xuống lòng hang rồi quan sát chung quanh chợt nói: - Nơi này cũng có thể là địa thế thiên nhiên và cũng có thể là do bàn tay người xây tạo. Vì vùng này trước đây cấm môn đồ Thiếu Lâm bén mảng đến. Trầm Kha nhìn vào Phổ Quang trưởng lão hỏi:

- Theo như đại trưởng lão thì Huyền Đắc còn sống hay đã chết? - Sau khi Ngộ Tỉnh phương trượng đột nhiên mất tích, thì chúng lão đây cũng bị thọ độc và bị giam giữ nên không rõ lắm. Song vừa mới đêm rồi, bần tăng có điều tra sơ khởi, nhận thấy rằng Huyền Đắc giờ đây võ công cao tuyệt và xuất hiện dưới nhiều khuôn mặt và hình thái. Như vậy có thể còn sống, nhưng vẫn ẩn thân bí mật khôn lường, phải tìm bằng cớ mới kết luận được. - Với bất cứ giá nào vãn bối cũng phải tìm lão ma ấy cho ra. Mà vị trí này chắc hẳn không ai

thiết trí ngoài lão ấy. Có thể là một con đường bí mật của lão chăng? Trầm Kha quay sang hỏi Bá Đồng Nhi: - Thúc thúc có lên được Âm Phong Nhai không? Lão ta lắc đầu cười hô hố: - Chả có nhai nào cả? Một âm mưu làm mất công toi của già này thôi! - Cả xuyên Tâm Cốc nữa sao? - Đúng vậy! - Thế bọn áo xanh đêm qua thuộc bang phái nào thúc thúc biết không? Lão ta nhíu mày suy nghĩ rồi từ tốn đáp: - Những ngày gần đây, thúc thúc có nghe nói đến Thanh Hoa Cung đã xuất hiện. Phổ Quang cũng chen lời: - Mô Phật! Điều này có thể xác đáng lắm! Ngọc Nữ cũng góp ý: - Có lẽ bọn áo xanh là người của Thanh Hoa Cung chăng? Trầm Kha gật đầu rồi tiếp: - Nhưng cung chủ là ai thúc thúc có nghe biết chăng? Bá Đồng Nhi lắc đầu: - Thúc thúc đã mất nhiều công lao vẫn chưa điều tra ra được và cũng vì thế mà nghe được nhiều tin về Thiếu Lâm đại tự này, nên thúc thúc vội vã quay về nơi này, may mắn thay gặp được tiểu điệt và qúy vị ở đây. Rồi Bá Đồng Nhi quay sang Trầm Kha hỏi: - Lúc hủy phá Tam Bửu Tự, tiểu điệt có gặp bọn nào của Thanh Hoa Cung không? - Ngoài người của Thiên Toàn Bảo thì không có người của Thanh Hoa Cung. Chàng ngừng lại suy nghĩ rồi hớn hở tiếp:

- à! Có rồi... Hôm ấy có mười hai tên bịt mặt áo xanh như những tên đêm qua. Như vậy tất nhiên chúng ta kết luận được rằng Thiên Toàn Bảo và Thanh Hoa Cung có liên kết chặt chẽ với nhau và Huyền Đắc cũng liên hệ với hai nơi này. - Mô Phật! Phổ Quang vừa dứt câu Phật hiệu liền tiếp: - Thiếu hiệp suy luận đúng lắm, nhưng điều khó khăn là làm sao tìm cho ra manh mối đứa phản đồ Huyền Đắc mới vén màn bí mật này được. Trầm Kha nhíu đôi mày kiếm suy nghĩ rồi quyết định: - Dầu thế nào đi nữa chúng ta cũng phải vào cái hang này để khám xét xem có điều gì hữu ích chăng? Nói dứt lời, chàng phi thân nhảy tuốt xuống hang. Mọi người thất kinh toan ngăn lại nhưng không còn kịp nữa. Nàng Ngọc Nữ vội kêu lớn: - Kha huynh! Kha huynh! Nhưng Trầm Kha đã khuất dưới hang sâu thăm thẳm. Tiếng kêu của nàng chỉ dội vào thành hang rồi mất luôn chẳng nghe chàng đáp lại. Nàng sửng sốt đứng nhìn một lát rồi cũng tung mình nhảy xuống hang luôn. Hang đá tuy không rộng lắm nhưng tối om, đứng nhìn vào vì lớp hơi đục thấy thăm thẳm như sâu trên trăm trượng. Nhưng khi Ngọc Nữ nhảy xuống tới đáy thì chỉ độ trên dưới vài mươi trượng thôi. Dưới đáy hang có một lớp cát nhỏ rất êm, dù người thường ngã xuống cũng không hề hấn gì. Sờ chung quanh thấy bốn bề xây toàn đá tảng bằng phẳng kiên cố, có hai đường hầm xuyên đi nơi khác. Nhưng cố tìm mãi chẳng thấy bóng dáng Trầm Kha nơi

đâu. Nàng nóng ruột cất tiếng gọi lớn: - Kha huynh! Kha huynh! Kêu suốt cả hai đường hầm vẫn không nghe tiếng trả lời. Nàng thất kinh nghĩ bụng: - Hay là Kha huynh đã gặp tai nạn gì rồi chăng? Đang lúc lo lắng, bỗng từ đường hầm bên trái một bóng người lướt nhẹ đến hỏi: - Ngọc muội cũng xuống đây sao? Ngọc Nữ mừng rỡ đáp: - Sợ Kha huynh tức giận nóng nảy nên tiểu muội liền theo Kha huynh! Ngọc Nữ hỏi tiếp: - Kha huynh có tìm được dấu vết gì chưa? Trầm Kha chỉ con đường hầm phía sau nói:

- Nơi đây đã cùng đường rồi. Hình như có một cửa ngách bằng đá. Ngu huynh cố vận dụng công lực đẩy ra nhưng chưa có kết quả. Ngọc Nữ liền chỉ con đường ngầm thứ hai bảo: - Chúng ta thử đi dò con đường này xem sao, may ra tìm được lối đi cũng nên. Trầm Kha vừa gật đầu vừa cùng Ngọc Nữ cùng song song bước vào lối ấy. Đường hầm này cao độ một trượng, rộng nửa trượng. Hai người sánh vai đi không chật lắm. Chớp mắt đã đi hơn mười trượng. Đường đi qua lát toàn đá lớn. Ngọc Nữ để ý quan sát thấy hai bên vách tường nhẵn bóng như gương, không một kẽ hở tay hay một then chốt cơ quan nào hết. Bỗng Trầm Kha dừng chân lại, buồn rầu nói: - Con đường này e sợ cũng không có lối ra. Tuy nói vậy song hai người vẫn tiến bước. Qua một đoạn nữa thì trước mặt hai người hiện ra vô số đường ngang nẻo dọc, chằng chịt theo lối chữ phi bố trí như bản đồ hình, có trên ba chục nẻo. Trầm Kha cau mày nói: - Đường đi ngã ba ngã tư nhiều như thế này, biết theo lối nào cho đúng? Ngọc Nữ suy xét một hồi cau mày nói: - Những đường lối này cố ý sắp đặt theo như loạn trận, và có thể còn gài thêm nhiều cơ quan bẫy rập, chắc chắn không thể đi được và còn nguy hiểm nữa. Con đường chính có lẽ ở phía sau. Vậy chúng mình thử quay lại xem sao. Trầm Kha băn khoăn đáp: - Theo địa thế này tất những âm mưu chiếm đoạt Thiếu Lâm đại tự này đã sắp đặt chu đáo và chuẩn bị từ lâu rồi. Trong khi hai người đang muốn quay trở lại con đường đã đi trước bỗng có một mùi tanh thối nồng nặc từ một đường ngách xông ra, thoảng qua mũi muốn nôn mửa. Trầm Kha liếc mắt nhìn Ngọc Nữ như để ý dọ hỏi rồi tung mình lao thẳng về nơi có mùi hôi thối ấy. Ngọc Nữ muốn ngăn lại nhưng không kịp đành lẽo đẽo chạy theo. Đi được mười trượng đã hết đường. Nơi đây tiếp giáp với một căn nhà khác cửa đóng kín, hơi thối từ trong ấy xông ra. Trầm Kha đẩy tới một chưởng ngay vào vách cửa. Chưởng của chàng phát ra rất mạnh, đánh rầm một tiếng thật lớn, cánh cửa rung rinh mãnh liệt rồi từ từ mở ra. Hai người đưa mắt nhìn vào, một cảnh tượng bày ra vô

cùng kinh khiếp.

Trong căn phòng đá rộng mênh mông, hằng trăm bộ xương khô nằm la liệt khắp nơi. Trên nền ẩm ướt bầy nhầy, mùi tanh hôi thối xông lên muốn nghẹt thở. Trầm Kha lắc đầu nói: - Nhất định đây là những thợ xây cất nơi này đã bị tên ma đầu hạ sát. Thảm thay bao nhiêu người vô tội bị chết oan mà không được chôn cất. Nhìn Ngọc Nữ chàng nói thêm: - Có lẽ tên này phải là Huyền Đức hay là bị một tên đại ma đầu khác khống chế nên đã loạn não rồi, chứ con người bình thường không bao giờ có hành động quá ư tàn ác như thế này. Hơn nữa đem chôn sống cả trăm người thợ như thế này có ích lợi gì cho hắn đâu? Ngọc Nữ cười đáp: - Việc này đã quá rõ ràng lắm rồi. Cả trăm người kia đối với hắn đã có một tội lớn là hiểu rõ bí mật của chốn này. Muốn khỏi lộ tin ra ngoài, lẽ tự nhiên kẻ chủ nhân nơi này không từ một thủ đoạn nào để tiêu diệt hết. Trầm Kha nhảy mũi mấy cái lắc đầu nói: - Nơi đây tanh thối quá, nên tìm đi nơi khác thì hơn. Hai người quay mình sắp đi trở lại, bỗng có một bóng người vụt đến hỏi lớn: - Thiếu hiệp đó phải không? Trầm Kha mỉm cười vội hỏi: - Nhứt đại trưởng lão, ngài cũng xuống đây ư? Nói dứt lời thì cũng thấy bóng Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi chạy đến, lão hô to: - Ồ! Tiểu điệt và Ngọc Nữ cô nương đã đến đây rồi ư! Trầm Kha cười hỏi đùa: - Chứ từ lúc nãy đến giờ thúc thúc đi ngã nào? Lão vừa cho tay vào túi vừa nói: - Thúc thúc đi ngoằn ngoèo lung tung mới đến đây và có lượm được mấy hòn đá thật đẹp. Vừa nói lão vừa lấy ra mấy viên ngọc chiếu lóng lánh. Ngọc Nữ nhìn thấy liền nói: - Ồ! Mấy viên dạ minh châu lớn quá. Bá Đồng Nhi liền giải thích: - Lão thấy hai bên vách đá có mấy viên nên thuận tay mượn tạm đem lại đây. Rồi lão nhìn Ngọc Nữ nói:

- Mà Ngọc Nữ cô nương có thích lấy xem chơi thì cất hết đi. Lão tặng cô nương vậy. Lúc nào cô nương có biệt thất lão sẽ gắn làm đèn sáng đẹp cho vui nhà. Trầm Kha chen vào: - Con đường thúc thúc đi chỉ có vậy thôi à? Lão ngẫn ngơ đáp: - Ừ! Ừ! Lão... không mấy chú ý... Tất cả đều cười xòa vui vẻ... Sau đó Trầm Kha phác họa lại những gì đã nhận xét được trong các đường hầm rồi mọi người đồng ý sẽ chia nhau mỗi người đi một nẻo. Cứ theo nhận xét của Trầm Kha thì con đường phía sau có một cánh cửa đá khổng lồ đóng kín nhưng chưa tìm được cách mở ra. Chàng đưa mọi người đến trước cửa đá đó và nói với Phổ Quang: - Cánh cửa này nặng ít nhất cũng mười ngàn cân. Tại hạ có thử qua một lần nhưng vẫn không lay

chuyển nổi. Không biết qúy vị coi có thể tìm được then chốt ngầm của nó ở chỗ nào không? Phổ Quang đại trưởng lão đĩnh đạc nói: - Bần tăng tuy không biết rõ lối kiến trúc của hầm này, nhưng căn cứ theo các cơ quan trên, cũng đoán được rằng then chốt điều khiển lúc đầu ở bên này. Nhưng sau khi cửa đã đóng rồi tất nhiên bộ phận điều khiển phải che khuất hoặc tự động dời về phía bên kia, để cho kẻ đến sau không thể nào sử dụng được. Bây giờ muốn xông qua bên kia tất không còn cách nào hơn là dùng sức mạnh. Bá Đồng Nhi lên tiếng: - Lão phu đây cũng có sức khỏe vài ngàn cân, nhưng đối với tấm đá khổng lồ trên vạn cân thì không làm sao lay chuyển nổi. Trong lúc mấy người kia đang phân vân. Ngọc Nữ tủm tỉm cười nói: - Nơi đây chúng ta chỉ có bốn người, tuy ít nhưng muốn đẩy cánh cửa này tưởng cũng không có gì là khó. Bá Đồng Nhi nói: - Ngọc Nữ cô nương hẳn đã có ý kiến hay. Vậy cô nương cứ nói ra cho mọi người nghe xem nào. Ngọc Nữ cười nói: - Thật ra biện pháp này cũng không có gì là lạ, chỉ vì qúy ngài chưa để ý đấy thôi. Tảng đá này tuy nặng đối với một người, nhưng nếu bốn người chúng ta cùng hợp sức lại một lúc thì mở cánh cửa mười ngàn cân này có gì là khó. Bá Đồng Nhi vỗ tay nói:

- Cô nương bảo nên hợp sức lại, nhưng đồng thời có thể phát ra thành một nguồn được không? Ngọc Nữ liền nói: - Biện pháp ấy lại không làm được sao? Bá Đồng Nhi sực nhớ lại rồi cười ha hả nói: - Phải rồi! Được lắm! Được lắm. Thế mà lão phu này quên khuấy đi mất! Chúng ta chỉ cần tập trung dồn lực tựa vào nhau, theo lối dây chuyền, cùng phát huy một lúc thì đừng nói, mười ngàn cân mà đến hai chục ngàn cân cũng có thể phá tan được như chơi. Nói xong, Bá Đồng Nhi xông đến trước, đặt hai tay vào tấm cửa đá. Thấy vậy, Nhứt đại trưởng lão Phổ Quang rồi Ngọc Nữ và sau cùng là Trầm Kha, người sau đặt tay lên vai người trước thành hàng dọc. Bá Đồng Nhi liền hô: - Phát chưởng! Tức thì toàn bộ công lực của bốn người thoát ra ào ào dồn vào Bá Đồng Nhi. - Ầm!... Cả tấm đá khổng lồ ngàn cân bật tung ra ngã lăn qua một bên. Bá Đồng Nhi cất tiếng cười rồi phất tay áo bước vào trước. Tiếp theo đó Phổ Quang đại trưởng lão, Ngọc Nữ và Trầm Kha cũng lanh chân bước theo liền. So với việc khám phá hang đá này để tìm Huyền Đắc hay những kẻ đồng lõa hoặc kẻ khống chế chúng đều là mục đích mà Trầm Kha nôn nóng vô cùng, vì Huyền Đắc là kẻ thù của chàng còn những kẻ kia đều là kẻ thù chung toàn thể những người võ lâm chính phái. Riêng đối với với Phổ Quang đại trưởng lão tuy bề ngoài điềm đạm,

nhưng trong thâm tâm vẫn mong muốn tìm cho bằng được kẻ phá hoại Thiếu Lâm đại tự và tên phản đồ đã ám hại những vị đại trưởng lão. Đi vào không xa lắm lại gặp một cửa đá ngầm cản đường nữa. Cửa này so với cửa trước còn có phần nặng nề hơn. Nhưng nhờ lối hợp chưởng, mọi người đã đẩy bật một cách dễ dàng. Khi đi qua hết lần cửa thứ năm thì phía trước mặt đã thấy sáng choang. Thì ra đến đây đã giáp liền với vách núi đá rồi. Một luồng gió lành lạnh thổi đến khiến cho mọi người cảm thấy rất dễ chịu, làn gió mát dịu dễ thở, khoan khoái vô cùng. Từ khi bước vào gian này và như bị giam hãm trong những gian thạch thất tối đen chứa đầy tử khí, xú uế, bây giờ được thở hít khí trời trong lành, tác dụng còn hơn uống thuốc bổ.

Nhìn lên vòm trời cao nhấp nháy, phía xa xa trên đầu khu rừng ánh mặt trời le lói chiếu sáng. Bốn người thật ngỡ ngàng vì loay hoay mãi cũng chỉ vì một đoạn đường trong lòng đất. Đưa mắt nhìn khắp chung quanh, đâu đâu cũng ngổn ngang những tảng đá chập chùng, cây cỏ mọc rậm rạp, tiếp đến là rừng núi trùng trùng điệp điệp, không biết đâu là đâu. Bá Đồng Nhi vượt qua mọi người xông tới trước, đưa mắt tra xét từng chỗ một rồi quay nói với mọi người. - Nơi này tại sao không lưu lại một dấu tích gì, không lý những cơ quan và hang sâu vừa rồi là một cổ tích hoang sơ? Quả nhiên mọi người cũng nhận thấy nơi đây chỉ là một vùng hoang vu, có lẽ từ nguyên thủy đến giờ chưa có bước chân người nào đi đến. Bỗng Trầm Kha chợt nói: - Ồ! Lạ thật! Bốn người vừa định cất bước thì nghe Phổ Quang đại trưởng lão cất tiếng nói: - Ồ! Nơi này có dấu vết đây rồi! Mọi người đều xúm lại xem thì Phổ Quang đại trưởng lão lẩm bẩm: - Hay là hắn! Trầm Kha liền hỏi: - Nhứt đại trưởng lão nói hắn là ai vậy? Phổ Quang ngước lên nhìn Trầm Kha nói: - Ngay cái đêm bốn lão hủ đây bị ám hại thì chính lão cũng đã thoang thoáng thấy bóng dáng của một người cụt giò, tốc độ phi hành thật khủng khiếp, mà người này chỉ sử dụng cặp gậy thay cặp chân. Vì trúng độc trùng nên lão hủ đây không thể nào nhận diện hắn là ai được. Lúc đó cả bốn người đều dồn mắt về một tảng đá ở phía cạnh có bể đi một miếng khá lớn. Vết mẻ còn mới hiển nhiên là vừa bị một vật gì cứng chạm phải. Ngọc Nữ lẩm bẩm: - Theo dấu vết này tất nhiên có người đã đi qua đây mà dấu vết này tất là bị một vật cứng nện vào nên miếng đã bị vỡ ra. Hơn nữa theo đại trưởng lão vừa nói có thể đây là dấu vết của chiếc nạng sắt của người cụt chân để lại. Ngay lúc ấy Bá Đồng Nhi vỗ tay đánh bốp một cái reo lên: - Hà hà! Lão phu này đã nhớ ra một người rồi. Trầm Kha mừng rỡ hỏi liền: - Thúc thúc có biết được

lai lịch của người này sao?

Bá Đồng Nhi gật đầu nói: - Lão đã nhớ rồi! Trước kia đã lâu, ở trên đường Xuyên Sơn trong giới hắc đạo có xuất hiện một nhân vật có danh khí khá lớn. Người ấy tên là Vưu Mạc Sầu, biệt hiệu là Đăng Khí Thiên Bộ. Đưa mắt nhìn qua mọi người, Bá Đồng Nhi kể tiếp: - Người này có tài về phi hành, mỗi ngày có thể chạy trên sáu bảy trăm dặm đường. Nhưng hắn không dùng chân mà chỉ sử dụng cặp gậy sắt chống xuống đất. Cứ mỗi cái nhảy, hắn có thể vượt xa ba bốn trượng, xuất hiện như bóng ma gieo rắt không biết bao nhiêu là tai họa trên chốn giang hồ. Rồi bỗng nhiên hắn vắng bặt trên chốn giang hồ, không ngờ hắn lại ẩn tránh nơi hang sâu này. Ngọc Nữ đứng bên cạnh nói tiếp: - Điều phán đoán của tiền bối có lẽ đúng, và những người dầu là phe hắn, đã chết một cách đột ngột lúc họ đã cạn lực. Chắc đều do lão này ám toán, để gây nên một điểm khó nghĩ và đánh lạc hướng chúng ta. Bá Đồng Nhi lại nói với mọi người: - Lão Vưu Mạc Sầu gần đây có tin cho hắn mất tích vì đã trúng độc và rất sợ ánh mặt trời. Phổ Quang đại trưởng lão lúc bấy giờ cũng góp ý: - Chắc là lão ấy rồi và có lẽ lão trúng độc thật vì thế từ lúc sáng đến giờ chẳng thấy lão xuất hiện và nhìn chỗ kẻ đá, ta có thể suy rằng vì muốn lẩn trốn chúng ta nên hắn đã thoát ra khỏi cái hang u tối và bị ánh sáng kích thích làm phát động chất độc đang nhiễm trong người. Cho nên hắn cố dùng nội lực dồn cả xuống cặp giò vì hắn đâu cần dùng chân để đi lại như muôn ngàn người khác và đã gây nên những dấu vết này. Bỗng Trầm Kha lắng tai nghe rồi khẽ nói: - Cách đây nửa dặm về phía trước hình như có tiếng người, chắc là hắn đấy! Bá Đồng Nhi liền nói: - Có lẽ hắn rồi. Chúng ta nên chia nhau đuổi bắt cho được rồi sẽ tra hỏi sau. Thôi cùng lên đường ngay bây giờ. Phổ Quang đại trưởng lão vụt nói: - Nơi này đã cách xa Thiếu Lâm đại tự gần hai mươi dặm đường tức nhiên lọt vào giữa hai dãy núi cao chớm chở của Ngũ Hổ Sơn và Thiếu Thất Sơn, địa thế thật nguy hiểm nên qúi vị phải lưu tâm đề phòng. Trầm Kha đưa mắt nhìn khắp nơi rồi nói: - Chúng ta phải cố gắng tìm cho được tên này tất nhiên sẽ có nhiều điều bí mật được giải bày.

Ngọc Nữ tiếp lời: - Đúng như vậy! Thôi chúng ta đi mau kẻo muộn. Nói dứt lời, nàng tung người phóng đi trước, và cả ba người kia cũng như vệt khói vút theo luôn.

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường
Hồi 24
Tứ diện u linh sứ giả

Đi khỏi được non một dặm thì cảnh sắc biến đổi dần dần. Chung quanh không
còn những cây phong xanh mà chỉ ngổn ngang những gộp đá, chập chùng giây leo
phủ kín, gai góc mọc còn nhiều hơn phía trước gấp bội.
Bốn người lại tiếp tục đi thêm một đoạn nữa. Lối đi trở nên mềm, êm êm, hình
như bằng bùn khô kết lại. Có nhiều chỗ bước đi xập xình rung rinh như muốn lún
xuống.
Qua hết quãng hang rộng này thì đằng trước là một cánh thung lũng dài, rộng
mênh mông lưa thưa vài lùm lau mọc.
Bao nhiêu nước từ núi cao chảy đổ về đây, tập trung thành vùng sình lầy ẩm
ướt quanh năm. Thỉnh thoảng có nhiều vũng nước rộng, phẳng lặng như gương,
không gợn tí sóng.
Đến đây, mọi người dừng chân đưa mắt nhìn bốn phương để định lối đi nữa.
Bỗng nhiên có tiếng ai gào văng vẳng từ đàng xa theo gió cuốn đưa lại. Không ai
bảo ai, mọi người lại tung mình phóng như bay về hướng đó.
Độ vài dặm đường đã thấy trong một vũng bùn khá rộng, một bóng người đang
chới với vẫy vùng, như cố giằng co với thần chết.
Người ấy đã ngập nửa thân mình dưới bùn, cách bờ trên mười trượng. Phía
trên, phần có ló bên ngoài bùn đều bao trùm bằng the đen trừ khuôn mặt và bên
sườn còn kẹp một đôi trượng sắt khá dài. Người ấy đang giãy dụa, cố gắng nhoài
mình vượt ra khỏi đám bùn lầy sền sệt mênh mông đó.
Không cần nhìn kỹ, ai cũng biết đó là lão quái nhân cụt giò và theo lời Bá
Đồng Nhi, hắn là Đăng Khí Thiên Bộ Vưu Mạc Sầu đang lẩn trốn tại

vùng này.
Vì hai giò đã hư, lão phải sử dụng đôi trượng sắt. Tuy nhiên đôi trượng chỉ có
thể chống vào đất cứng và sỏi đá để đưa thân hình phóng đi xa chứ không thể nào
chỏi vào đầm bùn được.
Bốn người đi lại gần hơn thì bỗng Phổ Quang đại trưởng lão nhìn trừng trừng
vào lão cụt giò nói cho mọi người nghe:
- Ủa! Huyền Đắc sao lại cụt giò thế này?
Nghe Phổ Quang nói như vậy cả ba người kia đều bàng hoàng, riêng chàng
Lãng Tử Trầm Kha mặt nổi sát khí hỏi lại Phổ Quang đại trưởng lão:
- Người này chính là Huyền Đắc ư?
Phổ Quang gật đầu rồi đáp nhỏ:
- Đúng rồi! Nhưng...,
Lãng Tử Trầm Kha hỏi dồn:
- Nhưng thế nào hả đại sư?
- Gương mặt này đúng là hắn, song tại sao hắn lại cụt chân? Mà tại sao hắn lại
chui vào đám bùn này để tìm cái chết? Thật là kỳ quái!
Lúc đó tiếng rên rỉ mỗi lúc càng vang lên, xen lẫn với hơi thở dập dồn dường
như đã quá kiệt sức, và hình như lão này sợ sệt những tia nắng mặt trời đang gay
gắt chiếu vào lão ta.
Lão cụt chân đã hết sức giẫy dụa, cố nhoai lên, nhưng càng cử động nhiều, thân
hình càng lún sâu xuống thêm. Không mấy chốc, bùn đã lên chấm vai, toàn thân
chỉ còn một cái đầu mang bao vải đen và khuôn mặt xanh nhợt đang c ựa quậy và
sắp chìm luôn.
Phổ Quang Nhứt đại trưởng lão chắp tay niệm Phật hiệu rồi bỗng nhiên tung
người bay bổng lên cao, lao vút đến tận chỗ quái nhân đang giãy dụa.
Thân hình vị đại trưởng lão của Thiếu Lâm bay lượn một cách vô cùng ảo diệu.
Lúc mới tung lên thì nằm ngang như một cây trượng, khi gần đến nơi

bỗng búng
mạnh lên quay thành một vòng tròn tăng thêm trớn, rồi đầu chúc xuống hai chân
thẳng đứng lên trời, như một mũi tên lao gần tới đích.
Thân hình của vị đại trưởng lão lại nghiêng là là xuống, đưa hai tay chộp đúng
vào hai vai của lão cụt giò.
Nên nhớ rằng một khi hai chân đã lún xuống bùn rồi, dầu tài khinh công có cao
siêu tột đẳng cũng không thể nào vọt lên được. Chỉ một mình đã thấy khó khăn
không thể đứng yên trên mặt bùn được thay, huống chi đeo thêm một mạng nữa
quả là một chuyện vạn nan.
Mọi người hồi hộp nhìn theo vô cùng lo lắng cho Phổ Quang đại trưởng lão,
chưa biết ông xoay sở cách nào để cứu lão cụt giò ra khỏi đầm bùn.
Nào ngờ, lúc hai tay vừa chộp được vai lão cụt giò, Phổ Quang đại trưởng lão
bỗng quay lộn mình trở lên, rút bật lão này lên khỏi mặt bùn rồi kh ẽ đặt hai chân
lên đôi thiết trượng vẫn còn ló lên trên mặt bùn gần hai thước.
Thì ra lúc lão cụt giò lún xuống sâu, hắn đã vội buông đôi trượng để dùng hai
tay bơi cào vùng vẫy, do đó, hai cây trượng vẫn còn chìa ra như hai chiếc cọc.
Phổ Quang Nhứt đại trưởng lão vận dụng tuyệt thế khinh công Bát Nhã thiền
công, lấy hai đầu trượng làm điểm tựa, nhún mình tung vút lên cao, mang theo cả
thân hình lão cụt giò, bay là là trên nửa trượng vào đến đất liền.
Khi thân hình sắp rơi xuống đất, Phổ Quang đại trưởng lão gọi lớn:
- Trầm thiếu hiệp! Hãy đón lấy hắn!
Vừa nói xong là Phổ Quang liền ném lão cụt giò vào phía trong như một cái bị
ướt.
Trầm Kha nghe gọi, vội vàng phóng ra một chưởng đón lấy. Chưởng l ực của
chàng tung ra tuy mạnh nhưng rất êm dịu, nhẹ nhàng đ ỡ lấy lão cụt giò cho rơi nhẹ

xuống mặt cỏ không một tiếng động.
Quả nhiên đôi chân của lão quái nhân chỉ còn hai ống xương trắng hếu.
Vì giãy dụa quá mạnh nên có vài chỗ bao vải phía ngoài người lão bị rách ra
trông thật thểu não, nhất là lão này đang lăn lộn kêu la mỗi lúc một thêm dữ dội.
Bắt được lão cụt giò này, mọi người thấy vui mừng như tìm được bảo vật, liền
xúm xít xung quanh để tra hỏi.
Chàng Lãng Tử Trầm Kha nghe Phổ Quang bảo đây là Huyền Đắc nên mối
căm thù bốc cháy, song thấy thái độ của Phổ Quang đại trưởng lão nên chàng cũng
phải dè dặt vì sợ ngộ nhận nên chàng chỉ gằn từng tiếng:
- Lão tặc! Ngươi đây chính là Huyền Đắc?
Lão chưa kịp đáp lời thì Phổ Quang đại trưởng lão đứng bên cạnh liền đưa tay
chộp vào mặt lão này.
- Xoạt!
Một lớp da mặt của lão bị lột ra.
Bá Đồng Nhi bỗng reo lên:
- A! Chính lão quái Vưu Mạc Sầu đây rồi!
Khi chiếc mặt nạ giả mạo bị lột ra, để hiện ra bộ mặt màu tim tím và ánh nắng
chiếu vào làm cho lão giãy dụa lăn lộn hình như không còn đủ sức trả lời. Một hồi
lâu lão trợn trắng mắt ú ớ được mấy tiếng:
- Mặt trời... nắng... sáng... chết mất...
Phổ Quang đại trưởng lão nhíu đôi mày bạc hỏi:
- Tại sao ngươi lại giả mạo Huyền Đức với mục đích gì?
Đưa tay chỉ vào phía lùm cây cạnh hốc núi đàng xa, Ngọc Nữ cô nương nói:
- Có lẽ phải đưa lão quái này vào hang núi kia rồi sẽ hỏi lão chứ không lão sợ
ánh nắng lão sẽ chết mất.
Mọi người nhìn lại thấy nơi ấy quả có một hang đá khá rộng và kín đáo nên
liền đưa lão cụt giò vào đấy ngay.
Hang này ở trên cao tuy trông thấy trống gió và mát mẻ, nhưng ẩm

ướt và ăn
sâu vào lòng núi. Bên trong sâu thăm thẳm tối om.
Khi mang được vào trong hang rồi, lão cụt giò tức Vưu Mạc sầu bỗng nín thinh
không rên rỉ nữa. Tinh thần khôi phục lại như xưa, đôi mắt lóng lánh nhìn mọi
người.
Trầm Kha nhìn Phổ Quang đại trưởng lão nói:
- Lão này hẳn có liên quan đến Huyền Đắc và mọi âm mưu phá hoại Thiếu
Lâm nên nhường lại cho đại sư hỏi trước.
Phổ Quang đại trưởng lão gật đầu rồi bước đến trước mặt lão cụt giò cất tiếng
hỏi:
- Vưu Mạc Sầu, tại sao nhà ngươi lại giả mạo Huyền Đắc với mục đích gì?
Đăng Khí Thiên Bộ Vưu Mạc Sầu thở dài đáp:
- Mạo xưng Huyền Đắc không phải do ý muốn của ta. Đây chẳng qua là một
việc làm bất đắc dĩ phải thi hành theo lệnh của Huyền Đắc đại sư.
- Thế hiện nay Huyền Đắc lưu trú nơi đâu?
- Hiện là Cốc chủ Xuyên Tâm Cốc.
- Thật thế sao?
- Sự thật hoàn toàn, ngày trước lão vì một phút ngông cuồng bước vào Xuyên
Tâm Cốc nên trúng phải Xuyên tâm khí mà ra nông nỗi này. Và cũng từ đó phải
trở thành nô lệ cho Huyền Đắc đại sư.
- Nhưng việc này xảy ra từ bao giờ?
- Từ mười năm nay, từ lúc Tứ đại trưởng lão đang trong vòng tham thiền tu
luyện và Huyền Đắc đã âm thầm lập Xuyên Tâm Cốc với địa vị cốc chủ.
- Thế Huyền Đắc tức là Cốc chủ của những u linh tại nơi ấy đã gây kinh khiếp
cho giang hồ?
- Vâng!
- Nhưng tại sao ngươi lại ở đây hôm nay?
- Vì Cốc chủ Xuyên Tâm Cốc có ý muốn tìm lấy quả của Huyết ty thảo nên

đã âm thầm xây cất nơi này để lão phu ẩn mặt trời đợi ngày Huyết ty thảo đơm
hoa kết quả để mang về cho cốc chủ. Đồng thời có nhiệm vụ âm thầm theo dõi
mọi hoạt động của Trí Thành trưởng lão cũng như một số nhân vật được mời đến
để phụ giúp.
Phổ Quang Nhứt đại trưởng lão ngẩn ngơ trong giây phút rồi tự than:
- Thật không ngờ âm mưu ghê gớm vậy.
Lúc này Bá Đồng Nhi cũng lên tiếng:
- Nhưng quả của Huyết ty thảo ngươi đợi đã kết trái chưa?
Vưu Mạc Sầu thở dài than:
- Không những đã có trái rồi mà hiện nay đã đến thời kỳ cần phải hái cho kịp
thời, nếu không sẽ rụng mất. Tiếc thay cho công khó nhọc của lão phu suốt mười
mấy năm qua chờ đợi, đến khi gần thành tựu vẫn là điều mò trăng đáy nước, tìm
bóng trong gương. Đáng buồn thật.
- Nhưng nhà ngươi có biết quả Huyết ty thảo công dụng để làm gì chăng?
- Dĩ nhiên là biết!
- Để làm gì?
- Quả Huyết ty thảo có thể giải được độc chất của Xuyên tâm khí và như vậy
lão đây đâu có sợ ánh sáng mặt trời. Vì trúng phải Xuyên tâm khí, con người trở
thành ma qủy, chỉ sống về đêm và những nơi không có ánh sáng. Và vì thế, những
u linh trong Xuyên Tâm Cốc không hề dám bước ra khỏi hang, chỉ có mình lão nhờ
thuật khinh công mà dám vượt đường đi suốt một đêm để đến đây thôi. Nhưng...
Lão ta nói đến đây lại ngập ngừng, đôi mắt láo liên, nên Ngọc Nữ lại tiếp tục
hỏi:
- Nhưng thế nào? Lão cứ nói đi...
Vưu Mạc Sầu nhích mép cười gằn nói:
- Nhưng nếu ta lấy được quả Huyết ty thảo có bao giờ ta mang lại cho Huyền

Đắc đâu, mà ta sẽ giao cho Cung chủ Thanh Hoa Cung để nàng giải độc cho ta và
cùng ta... Ha ha!... mưu chiếm võ lâm chứ!
Trầm Kha cũng hỏi vào:
- Thanh Hoa Cung tọa lạc nơi nào?
Vưu Mạc Sầu lắc đầu:
- Dầu ta có chết đi chứ chẳng bao giờ nói ra điều này.
- Ngươi không sợ chúng ta giết sao mà ngoan cố?
Lão lắc đầu giọng than thở:
- Chỉ đáng tiếc là tính việc do người, thành tựu do trời. Nếu trời xanh không
muốn dù mưu thần chước qủy, cũng chẳng làm nên cái gì. Ngày nay trái qúi đâu
không thấy mà ta phải như thế này. Âu cũng là số mạng, còn biết nói sao? Vì thế
ta còn sợ gì cái chết mà hòng hăm dọa!
Phổ Quang đại trưởng lão cũng hỏi:
- Nếu vậy Huyền Đắc cũng sợ ánh sáng mặt trời không?
Lão lắc đầu:
- Riêng Huyền Đắc thì ta không biết, song biết rằng tại Xuyên Tâm Cốc không
một kẻ nào dám mạo hiểm đi ra ngoài cửa hang...
Nhưng lão chưa dứt lời bỗng từ trong hang một chuỗi cười dài vọng ra. Chuỗi
cười the thé nổi lên quá bất ngờ khiến ai ai cũng bàng hoàng kinh ngạc.
Lúc mới bước vào, mọi người đã quan sát thấy trong hang hoàn toàn trống
không. Thế mà bây giờ lại có người cười, quả là điều kỳ lạ hết sức.
Tại đây bốn nhân vật đều thuộc vào hàng thượng thừa v õ lâm thì thính thị giác
của họ có thể phát giác ngay những tiếng động nhỏ trong vòng năm dặm. Thế mà
kẻ núp trong hang ở khít bên cạnh mình đã lâu mà không hay biết, thì trình độ đề
khí khinh công của kẻ ấy cao siêu đến bực nào rồi.
Trầm Kha quát lớn:
- Ai đó, sao chưa ra mặt?
Nói xong chàng vận dụng công lực chuẩn bị bất trắc.
Trên con đường sâu hun hút trong hang bỗng thoáng thấy bốn

người, người nào
cũng mặc y phục màu tím sẫm, đầu trùm kín vải the đen, đứng sừng sững như bốn
bóng ma cách xa độ vài trượng.
Sự xuất hiện của bốn bóng người quá đột ngột và thần bí khiến cho tất cả mọi
người đều giật mình kinh ngạc.
Người đứng hàng đầu bịt mặt nhưng hình như có râu dài bỗng quát lớn:
- Vưu Mạc sầu ngươi nói sai rồi!
Đăng Khí Thiên Bộ Vưu Mạc Sầu giờ đây tái xanh mặt, toàn thân rúng động,
hơi thở hổn hển ú ớ hỏi:
- Lão phu nói sai chỗ nào?
Người ấy phất chưởng đáp:
- Người trong Xuyên Tâm Cốc không thích ra ngoài chứ không phải không
dám ra ngoài như nhà ngươi đã nói bậy.
Vưu Mạc Sầu ngó sững bốn bóng ấy lắp bắp hỏi:
- Các ngươi là ai?
Người ấy đáp:
- Bọn ta là Tứ Điện U Linh sứ giả của Xuyên Tâm Cốc phái tìm đến đây.
Nghỉ một lúc rồi người này nói tiếp:
- Bao nhiêu hành vi phản bội và hỗn láo của ngươi quả đáng thọ ngũ hành đại
hình của bản cốc. Nhưng vì chúng ta đang bận một nhiệm vụ quan trọng không thể
đem ngươi về Xuyên Tâm Cốc được nên cũng rộng lòng tha thứ cho ngươi thác
được toàn thây và đỡ đau đớn thể xác.
Vụa dứt lời người ấy phất tay áo điểm ra một chỉ.
Mọi người vừa thấy bốn người tự xưng là Tứ Điện U Linh sứ giả đều sửng sốt
và rời xa lão cụt giò, không hề chú ý đến lão mà không ngờ bốn sứ giả kia lại ra tay
giết người quá đột ngột như vậy.
Động tác của người bịt mặt râu dài lanh lẹ như điện chớp. Cánh tay vừa kh ẽ
phất nhẹ mà chỉ phong đã xé gió rít veo véo, dù muốn can thiệp cũng

không còn
kịp nữa. Chỉ nghe binh một tiếng nhẹ, thiên linh cái của Đăng Khí Thiên Bộ Vưu
Mạc Sầu đã bị điểm phải, óc phụt ra tung toé, ngã gục chết ngay.
Ngọc Nữ thấy vậy hét lớn:
- Các ngươi là ai?
Người bịt mặt râu dài cười hăng hắc đáp:
- Lão phu đã tự giới thiệu rồi! Chúng ta là Tứ Điện U Linh sứ giả của Xuyên
Tâm Cốc.
Ngọc Nữ gay gắt hỏi:
- Các ngươi từ Xuyên Tâm Cốc đến đây phải không?
Người ấy gật đầu đáp:
- Phải!
Ngọc Nữ nhíu đôi mày liễu hỏi luôn:
- Các ngươi rời cốc ra đây với mục đích gì?
Người bịt mặt râu dài nghiêm trang đáp:
- Để lấy quả Huyết ty thảo!
- Nhưng ngươi đã lấy được chưa?
- Vì lão quỉ Vưu Mạc Sầu đã ăn không được thì đổ nên lão đã chôn vùi quả ấy
vào vũng bùn làm tiêu tan bao công trình của Cốc chủ chúng ta.
- Vì vậy bọn ngươi giết lão ấy để trả thù?
- Đó là lệnh của Cốc chủ?
Phổ Quang đại trưởng lão trầm giọng hỏi:
- Việc mưu đồ tại Thiếu Lâm đại tự đều do Huyền Đắc chủ trương?
- Không hẳn thế!
- Vậy thì thế nào?
- Chưa có lệnh giáo chủ thì chúng ta không thể nói được.
Bá Đồng Nhi tức giận quát:
- Thì bây giờ bọn ngươi phải nói!
Vừa quát Bá Đồng Nhi vừa tung ra một ngọn cầm nã thủ chộp vào giữa mặt
của một lão bịt mặt. Động tác của Bá Đồng Nhi vô cùng lanh lẹ, tuy nhiên tốc độ
của bốn sứ giả còn lanh hơn một bực. Vì khoảng cách còn xa nên khi lão chộp đến
thì bốn tên sứ giả nhất loạt cùng phát chưởng.
Chưởng lực của Tứ Điện U Linh sứ giả cùng hợp lại có sức mạnh như bể tràn

núi sập, kình lực từ bốn cánh tay cuồn cuộn tuôn ra như thác lũ, xoáy đất mịt mù
dồn về phía Bá Đồng Nhi, đồng thời trong luồng chưởng phong còn phát ra khí
lạnh tê buốt.
Bá Đồng Nhi biết ngay là độc chưởng, chẳng dám coi thường vội vàng vận
dụng mười thành công lực, biến ngọn cầm nã thủ thành song chưởng đẩy mạnh ra
tiếp đón.
Trầm Kha, Ngọc Nữ và Phổ Quang thấy vậy mỗi người cũng phóng luôn một
chưởng để tấn công bốn sứ giả tiếp sức cho Bá Đồng Nhi.
Nhiều tiếng nổ oành oành tung ra như sấm động, gió lộng ù ù, cả một cảnh
tượng hỗn độn như trời long đất lở. Bao nhiêu luồng chưởng l ực chạm vào nhau rồi
xoắn tít lại quật lẫn nhau, đập vào vách đá đùng đùng, rung chuyển dữ dội cơ hồ
như có một cơn động đất xuất phát.
Nhiều tảng đá to bị chưởng phong bật tung ra từ trên cao lăn xuống ầm ầm, cả
một vùng rộng lớn của sườn núi đá cơ hồ muốn sụp đổ.
Tứ Điện U Linh sứ giả như bóng ma trôi chập chờn đạp chưởng phong để n é
tránh một cách biến ảo dị thường, rồi vút ra xa hơn mười trượng đứng im bất động.
Bá Đồng Nhi gật gù nói:
- Hảo tinh bộ! Ngự khí phong vân tuyệt đẹp, bốn lão sứ giả này khá tinh
khôn, phải tiêu diệt bọn chúng để dằn mặt Xuyên Tâm Cốc.
Lúc bấy giờ ánh mặt trời đã lên cao. Ánh nắng gay gắt đã rọi thẳng vào trong
hang đá, đuổi bớt bóng tối. Những U Linh sứ giả đang hiu hiu tự đắc, vừa nhìn
thấy ánh sáng le lói qua mấy khe đá liền lộ vẻ lúng túng sợ hãi, ngơ ngác muốn tìm
đường rút lui vào trong sâu ẩn núp.
Người bịt mặt râu dài gượng cười nói:
- Xin hẹn gặp lại, giờ bọn ta tạm biệt.

Nói xong quay mình phóng đi.
Chàng Lãng Tử Trầm Kha quát lớn:
- Hãy khoan!
Loáng một cái như bóng ma, chàng đã vọt đến trước mặt đón đường những
người bịt mặt này.
Lão bịt mặt râu dài lạnh lùng hỏi:
- Các ngươi định giở trò gì đây nữa?
Lãng Tử Trầm Kha cười gằn nói:
- Nơi đây không phải để cho bọn ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!
Lão liền nạt ngang:
- Chứ bọn ngươi là thứ gì mà giở giọng lớn lối!
Lãng Tử Trầm Kha chỉ qua những người đứng cạnh hỏi:
- Các ngươi có biết các ngươi đã gặp những ai đây không?
Lão sứ giả bịt mặt râu dài đáp:
- Các ngươi là những kẻ ngông cuồng như bao kẻ khác để rồi nạp mạng cho
bổn sứ giả chứ gì?
Bá Đồng Nhi cứ cười nói:
- Sứ giả như bọn ngươi rồi chết đi cũng chưa nhận ra được cái khôn ngoan.
- Đừng khoe khoang, bọn ngươi là ai?
Phổ Quang cất tiếng niệm Phật hiệu rồi nói:
- Bần tăng là một kẻ bất tài nên bốn sư huynh đệ bần tăng đã bị Huyền Đắc làm
mồi cho độc cổ trùng thì đã đành.
Chưa dứt lời thì lão U Linh sứ giả chận nói:
- Nếu vậy ngài là đại trưởng lão của Thiếu Lâm đại tự?
Phổ Quang gật đầu:
- Nhứt đại trưởng lão Phổ Quang là bần tăng.
Rồi vị đại sư tiếp:
- Nhưng những người mà các ngươi phải biết là những vị này.
Lão đại sư vừa nói vừa chỉ về phía ba người Trầm Kha, Ngọc Nữ cô nương và
Bá Đồng Nhi.
Lão sứ giả hỏi dồn:
- Họ là ai?
Phổ Quang đại trưởng lão trân trọng nói:
- Ngọc Nữ cô nương, Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi và

Lãng Tử
Trầm Kha.
Vừa nghe Phổ Quang nói xong, bốn U Linh sứ giả đồng thốt lên một tiếng kinh
ngạc:
- Ồ!
Bá Đồng Nhi liền nói lớn:
- Phổ Quang đại trưởng lão, ngài nói làm gì cho uổng lời, hãy cho bọn chúng
biết đâu phải võ lâm chỉ mình chúng là chi bảo mà làm cái bộ Mục thị vô nhân
thì đáng tội chết lắm rồi.
Lại một loạt chưởng phong của đôi bên đối chọi nhau gây thành một trận cuồng
phong dữ dội.
Thế là tám người chia thành bốn cặp giáp chiến dữ dội.
Tứ Điện U Linh sứ giả là những tay đại ma đầu được Huyền Đắc chiêu dụ và
phục vụ cho Xuyên Tâm Cốc đều thuộc vào hàng cao thủ võ công thượng thừa, đã
từng gieo rắc hãi hùng khắp võ lâm.
Tuy nhiên hôm nay, chúng đã gặp phải những khắc tinh và vì thế đã nhiều lần
chúng định chuồn đi để bảo toàn sinh mạng. Song những con người đã quyết định
đại diện cho chính nghĩa để tiêu diệt tà ma thì chúng khó mà thi hành được mưu
định.
Trận chiến thật là hãi hùng kinh khiếp.
Bỗng một tiếng la khủng khiếp vang lên:
- Á ...
Tiếp theo đó là một tiếng phịch khô khan vang lên, lão sứ giả râu dài bịt mặt
đã bị qủy kiếm của Lãng Tử Trầm Kha chém đứt thủ cấp, cái đầu rơi lăn lông lốc
trên mặt đất.
Tiếp theo là những tiếng chưởng phong ù ù của đôi bên ứng công.
- Bùng! Bùng! Bùng!
Chưởng phong chạm nhau làm cát bụi bay mịt mù, thì trong vùng chưởng

phong ấy, bóng những Tứ Điện U Linh sứ giả chập chờn lao đi.
Bỗng Phổ Quang đại sư trầm giọng:
- Đâu quá dễ dàng như vậy!
Lời vừa dứt, thân ảnh lão thiền sư như ánh sao xẹt vút theo cùng với tay chưởng
đẩy ra một nguồn áp khí bạt núi dời non ập vào một U Linh sứ giả.
- Ầm!
Một bóng sứ giả cuốn theo chưởng phong bốc lên cao rồi rơi đánh phịch một
tiếng nặng nề xuống đất, giẫy dụa mấy cái rồi chết co ro trên mặt đất.
Trong khi đó hai Tứ Điện U Linh sứ giả còn lại cũng định lao đi nhưng Bá
Đồng Nhi đã sử dụng ngọn cước thành danh Cuồng Phong Nghịch Cước tung
song cước ào ào gió cuốn phất vào giữa lưng một U Linh sứ giả.
- Rốp...
Một tiếng kêu đau đớn tiếp theo đó và đồng thời thân hình U Linh sứ giả này
bay ra ngoài ba trượng nằm mềm nhèo chết liền.
Vừa lúc đó có tiếng chỉ phong xé gió bay đi từ bàn tay búp măng trắng muốt
của nàng Ngọc Nữ thì cũng là lúc tên sứ giả cuối cùng trong Tứ Điện U Linh sứ giả
lãnh trọn ngọn chỉ phong xé nát trái tim.
Trong khi nàng Ngọc Nữ nói:
- Đây mới là Xuyên Tâm này!
Bốn thây của Tứ Điện U Linh sứ giả nằm chết rải rác thì Bá Đồng Nhi đi đến
từng xác, lột chiếc khăn che mặt rồi la lên:
- Bọn này đã bị trúng độc trùng Xuyên Tâm khí nên chúng vẫn e sợ ánh nắng.
Rồi lão than:
- Bốn tên đại ma đàu miền sa mạc được gọi là Tứ Quái Sa Mạc Vương vậy mà
cũng bị cốc chủ Xuyên Tâm Cốc kềm chế.
Rồi lão quay sang nói với mọi người:
- Như vậy Xuyên Tâm Cốc là một đe dọa nặng nề cho võ lâm. Chúng ta tìm
cách triệt hạ kịp thời chứ không e rằng máu thây còn chồng chất nữa.

Trầm Kha lên tiếng hỏi Bá Đồng Nhi:
- Trước đây tiểu điệt có gặp Nghĩa bá Giang Trúc Hồ Túy Tử, người có nói là
đi Xuyên Tâm Cốc và thúc thúc đi Âm Phong Nhai. Nhưng không biết Giang
Nghĩa bá có đến nơi ấy chưa?
Bá Đồng Nhi gật đầu cười:
- Hồi ấy thúc thúc đã dự định như vậy theo một vài tin tức nhận được. Song
sau này gặp lại phân đàn chủ Cái Bang Trúc Nghi Thu nên thúc thúc ngưng không
đi Âm Phong Nhai mà quay trở về Thiếu Lâm đại tự và gặp tiểu điệt đây.
Lãng Tử Trầm Kha bùi ngùi:
- Phân đàn chủ Trúc Nghi Thu đã trợ lực chúng ta trong đêm qua tận tình thật
đáng phục.
Rồi chàng lại hỏi tiếp:
- Còn thúc thúc có tin tức gì về Giang Nghĩa Bá đi Xuyên Tâm Cốc chăng?
Bá Đồng Nhi lắc đầu:
- Chưa có gì cả! Hay là chúng ta đến nơi ấy xem sao?
Trầm Kha gật đầu quay sang nói với Phổ Quang:
- Xin thưa rõ với Nhứt đại trưởng lão là Huyền Đắc chính là kẻ gia thù của tại
hạ. Vì vậy tại hạ quyết đòi món nợ ấy. Hơn nữa võ lâm không thể để lọt vào tay
những kẻ vô lương được.
Phổ Quang niệm Phật hiệu rồi nói:
- Bần tăng đã biết rõ điều đó. Xin Trầm thiếu hiệp cứ thu xếp theo ý muốn.
Lãng Tử Trầm Kha tỏ vẻ cám ơn nói:
- Chúng tôi xin cáo từ đại trưởng lão nơi đây để hành sự cho kịp thời.
Phổ Quang đại trưởng lão liền nói:
- Bần tăng không nói gì hơn là ghi nhớ công ơn của qúy vị đã giúp Thiếu Lâm
chỉnh đốn lại và nếu có cần gì thì xin thông báo là bổn tự thi hành ngay.
Trầm Kha liền đáp:
- Xin cảm ơn thịnh tình ấy chứ chúng tôi đâu dám làm vậy, mà chỉ có

ý nghĩ
này không biết đại trưởng lão nghĩ thế nào?
Phổ Quang đáp lời:
- Việc gì xin thiếu hiệp cứ giảng giải!
Trầm Kha hơi suy nghĩ rồi nói:
- Võ lâm lắm điều phức tạp. Xin đại trưởng lão ngấm ngầm liên kết các đại
phái để nhằm mục đích khám phá, diệt trừ nội ứng để giữ vững nội bộ và liên kết
lại thành một lực lượng mạnh mẽ hầu khi cần gấp thì sẵn sàng ứng phó.
Phổ Quang gật gù đắc ý nói:
- Điều này chí phải, bần tăng nguyện thi hành.
Trầm Kha nhìn chung quanh rồi hỏi:
- Còn địa thế nơi này đại trưởng lão tính thế nào?
Phổ Quang từ tốn nói:
- Tất cả vùng này bần tăng sẽ đích thân cho phá đi và sẽ kiểm soát kỹ lưỡng.
Trầm Kha gật đầu:
- Đại trưởng lão nói chí phải!
Rồi chàng lại tiếp:
- Nơi này còn nhiều việc cần đến đại trưởng lão nên chúng tôi xin ph ép giã từ.
Phổ Quang lưu luyến:
- Xin chúc qúy vị thượng lộ bình an.
Thế là chàng Lãng Tử Trầm Kha, Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi và
nàng Ngọc Nữ như những vệt khói lao đi thoát khỏi vùng rừng núi sình lầy.

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường
Hồi 25
Xuyên tâm cốc

Đã hai ngày lưu lại thị trấn mà chàng Lãng Tử Trầm Kha vẫn bặt tin của nàng
Ngọc Nữ. Chàng lẩm bẩm:
- Nàng đột ngột ra đi giữa đêm khuya, chỉ lưu lại cho ta một mảnh

giấy, nói lý
do có việc khẩn gấp nên phải ra đi, hẹn hai hôm sau sẽ gặp lại.
Vừa lúc đó, Bá Đồng Nhi ở một phòng kế bên bước ra nói với Trầm Kha:
- Tiểu điệt à! Ngọc Nữ cô nương đã ra đi hai hôm rồi, không lẽ chúng ta cứ ở
đây đợi mãi sao?
Trầm Kha giọng thắc mắc:
- Hai hôm trước, nàng lẳng lặng ra đi và trong phòng nàng chỉ có một mảnh
giấy để lại. Nàng đã ghi vậy thì chúng ta cứ đợi cho hết ngày nay nữa hẳng hay.
Bá Đồng Nhi cười hì hì:
- Vậy tiểu điệt cứ ở đây chờ nhé! Thúc thúc đi dạo thị trấn này để tìm bách tửu
rồi sáng mai trở lại xem tin tức nàng Ngọc Nữ vậy.
Trầm Kha gật đầu nhìn xa xôi đáp:
- Được lắm! Thúc thúc cứ đi đi, tiểu điệt sẽ lưu lại nơi đây chờ tin nàng.
Bá Đồng Nhi vui vẻ đáp:
- Tiểu điệt nên ở lại chờ nàng để cùng vào Xuyên Tâm Cốc, chứ hai hôm nay
theo những sự điều tra thăm dò của thúc thúc thì Xuyên Tâm Cốc không phải là dễ
tìm mà còn bao trùm bí mật nữa. Việc này không dễ đâu.
Lãng Tử Trầm Kha nhíu mày:
- Võ lâm càng lúc càng rắc rối. Những kẻ gia thù lại nấp vào những nơi bí mật
ấy thì càng thêm phức tạp. Hơn nữa võ công của những kẻ này thuộc loại thượng
thừa. Hèn gì chúng không mưu đồ khống chế võ lâm sao được.
Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi cũng nói thêm:
- Cũng vì những mưu đồ đen tối ấy mà hình như bọn ma đầu có vẻ xích lại gần
nhau, tạm liên kết để hoàn tất mưu đồ để rồi sau đó sẽ tranh đoạt ngầm lần nữa.
Đôi mắt Lãng Tử Trầm Kha sáng như sao băng rực lên:
- Như vậy chúng ta phải triệt để lợi dụng, khai thác vào nhược điểm ấy của bọn
chúng để có lợi cho chúng ta.

- Phải! Phải lắm!
Vừa nói dứt, đột nhiên lão phóng người xuyên qua cửa sổ của lầu trên khách
sảnh để biến người vào phía dưới đường lớn lẫn vào giữa đám người mất dạng.
Trầm Kha mỉm cười rồi quay mình về gian phòng ở phía dưới lầu để tìm một
cái bàn ngồi nhắm rượu mà suy tư.
Chàng nhủ thầm:
- Nàng Ngọc Nữ vẫn là một nhân vật bao trùm bí mật. Tuy nàng là một bạn tốt
với ta song hình như nàng cố ý dấu diếm ta nhiều điểm. Nhất là về gia thế của
nàng.
Rồi Trầm Kha lại thả ý xa xôi hơn:
- Tiên phụ ta có một sư đệ là Nam Duy Lâm là Bảo Chủ Thiên Toàn Bảo, đã
quên tình thâm mà trở thành kẻ đại thù. Rồi lại có nàng Nam Phương, máu mủ của
chính lão ta. Trong khi đó người kế mẫu của nàng là Bàng Dã Lan mà nàng vẫn
ngờ là mẹ ruột lại dâm loàn lang chạ để gây thêm rắc rối, thù hận triền miên mà lão
tiền bối Ngân Sa Đào Thức đã trở thành nạn nhân của yêu hồ.
Một bình rượu hết, bình khác được đem ra. Trầm Kha lại tiếp tục suy tư một
mình:
- Nàng Nam Phương vô tình không biết rằng chính mẹ ruột nàng là em ruột của
tiên mẫu ta, vì thế gây nên bao sự đứt ruột máu chảy đau lòng.
Ý tưởng cứ thế dâng lên, chàng lại nghĩ đến vị ân nhân:
- Sư mẫu của chàng Ngọc Diện Thư Sinh, hay là nàng có cái tên thật đẹp, thật
dễ thương là Lữ Mộ Dung lại là ân nhân của ta. Nguyệt Nga Mã Tú Loan, một tiền
bối đã danh vang bởi tài và sắc thật là rắc rối... rắc rối...
Chàng ngồi cho đến lúc hoàng hôn phủ giăng vạn vật, thị trấn. Một bữa cơm
nữa lại đến với đời giang hồ phiêu bạt lãng tử.
Những khách võ lâm đều nghe danh Lãng Tử Trầm Kha, nhưng ít ai

được đối
diện, nên chàng như những thực khách khỏi bị người chung quanh bàn tán.
Sau bữa cơm tối, chàng về lại phòng tọa công, rồi ngủ một đêm yên ổn.
Cho đến lúc mặt trời lên quá cao, những tia nắng gay gắt lọt qua cửa sổ rọi vào
gian phòng thì chàng Lãng Tử Trầm Kha cũng lìa khỏi phòng, xuống lầu trả tiền
rồi lững thững ra đi.
Chàng vừa đi vừa nhủ thầm:
- Đã qua ngày thứ ba rồi, ta không thể chờ thêm được nữa, mà ngay cả thúc
thúc cũng không trở lại. Hay là họ đã gặp rắc rối cũng nên.
Nghĩ vậy nên khi ra khỏi thị trấn, chàng gia tăng cước bộ lướt nhanh về hướng
Phong Lãnh Sơn.
Phong Lãnh Sơn là một dãy trường sơn hàng trăm dặm. Tuy biết Xuyên Tâm
Cốc thuộc dãy núi này, nhưng không rõ là cốc nào trong những cốc động nơi này.
Hơn nữa lại là sào huyệt của chúng nên chúng phải ngụy trang dấu kín, thì thật là
khó khăn, khi phải tìm trong dãy núi trùng trùng điệp điệp này.
Chàng Lãng Tử Trầm Kha tìm suốt một ngày trong dãy núi Phong Lãnh Sơn
vẫn không thấy nơi nào khả nghi. Kết cuộc chàng không tìm được lối vào căn cứ
đa của Xuyên Tâm Cốc.
Chàng lắc đầu chán nản, thất vọng ngã lòng. Nếu đi lục soát khắp khe động,
vực thẳm, đồi cao, dãy núi dài trăm dặm đường, tìm cho ra Xuyên Tâm Cốc để rồi
tìm ra sào huyệt của chúng, thật chẳng khác nào mò kim đáy biển.
Trầm Kha leo lên đứng trên chót vót một ngọn đồi giương cặp mắt sáng quắc
nhìn vào dãy rừng dầy mịt bao la.
Đột nhiên có tiếng giầy dẫm xào xạc trên lá khô, từ trên cao truyền vọng xuống
tai chàng. Giữa miền sơn dã, vắng hơn tha la mộ địa, lại có tiếng

giày dẫm trên lá,
khiến chàng Lãng Tử Trầm Kha cũng rùng mình ái ngại.
Chàng vội quay phắt người ra sau, bỗng thấy một bóng hắc y nhún nhảy bước
lần đến bên mình. Trầm Kha liền hỏi lớn:
- Ai?
Tiếng quát vừa dứt lời, trước mặt chàng bỗng sáng lạn nên thơ, chàng nhìn thấy
một bức phù dung má phấn. Lọt vào rèm mắt chàng Lãng Tử ấy là một cô gái tóc
dài Hắc y thiếu nữ, nàng đã đến trước mặt Trầm Kha chừng một trượng.
Trầm Kha bị nhan sắc cô gái lạ hấp dẫn đến độ ngơ ngẩn.
Hắc y thiếu nữ hé môi anh đào nói:
- Các hạ là người nhã hứng tiêu dao, dám đi đến chỗ hoang sơn cùng cốc này
mà ngoạn hưởng cảnh vật.
Trầm Kha mím môi cười khổ nói:
- Xin hỏi cô nương...
- Ta là ai phải chăng?
- Thật đúng vậy!
- Xin các hạ chớ nên đường đột như thế. Ta là ai các hạ cần biết để làm gì?
Chúng ta gặp mặt nhau nói vài câu chẳng đủ ư?
Trầm Kha thoáng nét sững sờ hiện bên khóe mắt, chàng phát giác thấy thiếu nữ
tóc dài có một sắc đẹp cướp hồn người lại thêm khí khái kiều mị, khiến chàng cũng
cảm thấy xôn xao.
Trầm Kha cất giọng điềm đạm hỏi:
- Cô nương đến đây có việc gì thế?
Thiếu nữ tóc dài mỉm cười đáp:
- Các hạ nên hỏi ngược lại mình mới đúng!
Trầm Kha ngạc nhiên hỏi lại:
- Cô nương hỏi tại hạ đến đây có chuyện gì à?
- Phải đấy, các hạ đến nơi hoang sơn vắng vẻ này ắt là có việc phải chăng?
Chàng Lãng Tử Trầm Kha đứng trước một trang tuyệt thế hoa dung bất giác
phải ngạc nhiên mấy lượt. Chàng không nghĩ ra Hắc y thiếu nữ tóc

dài này thuộc
thành phần nào. Do đó, chàng gật đầu đáp lời:
- Phải đấy, tại hạ có việc cần mới lặn lội đến đây!
- Việc gì thế? Các hạ có thể cho ta biết được chăng?
Trầm Kha chép miệng thở dài nói:
- Nói cho nàng nghe chỉ sợ nàng không rõ đấy thôi!
- Chưa hẳn nhất định như thế!
Trầm Kha nhếch mép cười gằn rồi mới lên tiếng hỏi:
- Cô nương... nàng có biết nơi đây có một môn phái bí mật nào hay chăng?
Trầm Kha buột miệng hỏi to, trong lúc bất thần, chàng hỏi một câu quá ngớ
ngẩn, vì lời nói của Hắc y thiếu nữ khiến chàng quá bất ngờ không thể tưởng tượng
được trong muôn một.
- Biết rõ!
- Thế à?
Chàng Lãng Tử Trầm Kha buộc miệng reo lên, câu trả lời của Hắc y thiếu nữ
thật là ngoài sức tưởng tượng của chàng. Chàng ngạc nhiên mấy khắc, sau đấy mới
cất giọng điềm đạm hỏi:
- Nàng biết rõ thật ư?
- Thật đấy!
- Môn phái đó như thế nào?
- Rất tiếc ta không rõ tường tận, chẳng qua, ta thấy vô số Hắc y nhân thường
xuất hiện, hay ra vào một cốc đạo gọi tên là Xuyên Tâm Cốc. Nhưng thường nhất
là vào lúc về đêm.
- Xuyên Tâm Cốc?
- Đúng vậy! Vì đó là một cốc đạo ngoằn ngoèo mà cái tên Xuyên Tâm Cốc
không biết đã có tự bao giờ. Tuy nhiên chỉ lưu lại mấy chữ trên đá, rêu mờ phong
phủ trên ba tảng đá chấm cạnh cửa cốc đạo. Phải chú ý lắm mới tìm ra được, và
bên trong hình như còn nhiều hang động ngõ ngách phức tạp lắm.
Nghe nàng nói vậy chàng gật đầu:
- Những tên Hắc y nhơn ấy thường xuất hiện về đêm như thế có lẽ

chúng sợ
ánh sáng mặt trời.
- Có lẽ thế!
- Nhưng tại sao cô nương lại biết rõ điều ấy?
Nàng nhoẻn miệng cười đáp:
- Có những đêm ta dạo ngắm trăng rừng nên đã khám phá ra điều đó. Nhưng...
các hạ cũng hành động như vậy, có thể nói một phần nào cho ta rõ chăng?
- Xin miễn cho tại hạ vì không thể nói cho ai nghe được cả và thật không ngờ
nơi đất cấm của võ lâm đồn đại lại chỉ là một cốc hẹp.
Nàng lắc đầu:
- Ta sợ trong ấy có nhiều cạm bẫy nên khuyên các hạ chớ ngông cuồng mà
mang họa.
- Cám ơn cô nương, tại hạ chí đã quyết thật khó lùi. Vậy xin cô nương chỉ cho
địa điểm Xuyên Tâm Cốc.
Nàng lưỡng lự giây lát rồi đáp:
- Thôi được, các hạ hãy theo ta, đi về phía kia gần vài dặm sẽ thấy cốc khẩu
ngay.
Nói dứt lời, nàng uyển chuyển cất mình vút đi...
Trầm Kha lướt theo mà không tài nào đoán nổi thiếu nữ tóc dài là ai, tại sao
nàng xuất hiện nơi này, là một sự cố ý hay vô tình.
Trầm Kha chạy sát bên lưng nàng, chẳng bao lâu, cả hai chạy đến một vùng
núi, đá ẩm ướt vì rêu phong phủ đầy.
Cô gái tóc vàng bỗng dừng bước đứng lại, Trầm Kha cũng thâu cước bộ dừng
chân, chàng lại nhanh miệng hỏi:
- Cô nương có phải chỗ này chăng?
- Phải đấy!
Nàng vừa nói vừa đưa tay chỉ vào một ngõ sơn cốc, bảo tiếp:
- Đó là Xuyên Tâm Cốc, vùng tử địa của võ lâm đấy.
- Sơn cốc này?
- Chính thế! Các hạ cứ vào ba trượng thì sẽ thấy ba chữ Xuyên Tâm Cốc đầy

đe dọa ngay.
- Đa tạ cô nương đã chỉ giáo!
Nói dứt lời, chàng Lãng Tử Trầm Kha nhún mình nhắm hướng sơn cốc bước
nhanh vào.
Thiếu nữ tóc vụt gọi giật lại:
- Hãy chậm lại!
Trầm Kha vội dừng bước quay mặt ra sau hỏi nhanh:
- Cô nương còn có điều gì muốn chỉ bảo tại hạ?
- Người...
Tựa hồ nàng muốn nói một lời gì. Song ngại miệng chẳng dám thốt ra lời,
giây lâu mới cất giọng êm nhẹ như sương nói tiếp:
- Xin các hạ hãy thận trọng đề phòng.
Trầm Kha nghe qua cảm động bèn cất tiếng dịu dàng nói:
- Đa tạ cô nương lo lắng giúp cho tại hạ.
Vừa nói dứt lời, Trầm Kha cúi đầu từ giã Hắc y thiếu nữ, quay gót đi thẳng vào
sơn cốc.
Khi bước chân vào sơn cốc, Trầm Kha nhìn thấy đá lởm chởm như rừng. Vượt
qua vùng đá loạn, chàng nhìn thấy phía trước mặt có một vách đá có ba khối đá
thật lớn, trên mặt khắc ba chữ Xuyên Tâm Cốc đã bị phong sương xóa nhòa.
Chàng nhè nhẹ bước đến bức đá dựng này, ngập ngừng trong giây phút, đưa
mắt nhìn vào trong cốc đến độ xuất thần.
- Tiến vào hay không tiến vào?
Chàng phân vân giữa đoạn tiến hay lùi... bầu không khí âm trầm một cách quái
đản, càng gây thêm cảnh vật huyền hoặc...
Một thoáng trôi qua, chàng tự nhủ:
- Dầu thế nào đi nữa ta cũng phải vào mới hy vọng tìm được kẻ gia thù.
Tâm niệm đã ổn, chàng nhún mình phóng vào cốc đạo.
Con đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu rồi trở nên chật hẹp. Ánh sáng bị mất
dần vì hai bên núi đá dựng cao che phủ. Đi được một lúc thì cốc đạo ăn thông với

một hang đá thật rộng.
Phía bên ngoài hang có khắc ghi mấy chữ trên tảng đá chắn phía trên:
- Tử Môn.
- Tử Môn hai chữ này được sơn màu đỏ chói như hăm dọa.
Trầm Kha chỉ nhíu mày rồi lầm lũi nhưng thận trọng bước vào hang đá này.
Đi sâu vô vài trượng thì hoàn toàn không có ánh sáng, chỉ có một màu đen bao
phủ mịt mờ. Nhưng Trầm Kha cố vận dụng thị lực quan sát tỉ mỉ thì thấy chiếc
hang đã cùng đường.
Trầm Kha đưa tay mò mẫm chung quanh vách đá của lòng hang nhưng vẫn
chưa tìm được một dấu vết khả nghi nào.
Đột nhiên... chàng buột miệng kêu lên một tiếng a mừng rỡ, vì chàng phát
giác, phía bên bờ đá bên hữu có một phiến đá nhô lên cao. Phiến đá này rất khác
lạ, không liền mí với các phiến đá khác. Chẳng những phiến đá này không đóng
rong rêu, mà còn có ánh sáng lờ mờ như được tráng chất lân tinh.
Trầm Kha mừng rỡ khôn cùng, tay hữu nắm chặt khối đá này, dùng sức ghịt
mạnh nhưng hoài công vô ích, sức lực hao phế mà phiến đá vẫn an nhiên bất động.
Trầm Kha bực tức, cung tay đấm mạnh vào khối đá này mấy chưởng thật mạnh.
Đột nhiên một tiếng boong vang lên, tiếp theo đấy là hai tiếng kẹt kẹt.
Trầm Kha vội bước tháo ra sau ba bốn bước trố mắt nhìn vào khối đá quan sát.
Bỗng thấy tấm đá gồ lên đang nứt ra làm hai, để lộ một con đường vuông vức nh ỏ.
Trầm Kha chép miệng nói lẩm bẩm:
- Đúng đây là cửa sào huyệt của bọn chúng rồi...
Nghĩ đến đây chàng bỗng ớn lạnh. Trong địa đạo tối om này, không thiếu sự
giết chóc hiểm nguy đang rình rập, chàng lo sợ thật.
Trấn tỉnh lại tinh thần, chàng mạnh dạn bước ngay vào ngư ỡng cửa, can đảm

đi lần vào ngõ hẹp của độc đạo trong lòng đất.
Chàng đi vào càng sâu, con đường hầm trở nên rộng rãi hơn, nhưng màu đen
tối càng tăng thêm chứ không giảm.
Trầm Kha bước đi rất dè dặt, vận dụng nội lực che chở toàn thân huyệt đạo,
tay hờm song chưởng phòng bị sự bất trắc.
Đi thêm ba trượng nữa, con đường dường như dốc xuống, màu đen tối càng
khủng khiếp hơn. Trầm Kha cảm thấy địa thế này đúng là nơi dành cho u linh ma
qủy, mà khẽ rùng mình.
Đột nhiên từ xa xa đưa lại, một chuỗi cười lạnh lẽo, tựa tiếng ma kêu dưới đáy
mộ. Chuỗi cười chưa dứt đã nghe nhiều tiếng chân người chạy thình thịch từ xa
vọng tới.
Trầm Kha thất kinh, vội dừng bước đứng lại, hai tay vận nội lực thủ thế, cố vận
dụng nhãn quang, nhìn về phía trước chờ xem động tĩnh.
Tiếng chân người dồn dập từ xa đến gần, tựa hồ chỉ cách Trầm Kha chừng ba
trượng. Bỗng nhiên, tiếng chân người dừng lại, không còn nghe động đậy mảy
may.
Bầu không khí lặng tanh, im lìm như cõi chết.
Chàng thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm, giương mắt nhìn về phía trước, hầu
quan sát động tĩnh để kịp thời đối phó.
Tiếc thay trước mặt chàng như một bức màn đen che phủ. Trầm Kha có cố
gắng lắm cũng không nhìn thấy sự vật cách một vài trượng xa.
Bầu không khí im lặng như chết. Trầm Kha cố gắng lắng tai nghe ngóng vẫn
không nghe một tiếng động mạnh nào, duy chỉ có hơi thở của đối phương hòa theo
làn gió thổi đến dồn dập.
Trầm Kha cố dằn lòng chờ đợi...
Một khắc nặng nề trôi qua, đối phương đứng cách chàng ba trượng thở phì

phào, tuyệt nhiên không gây tiếng động nhẹ nào.
Chàng không tài nào nhẫn nại được nữa. Sau cùng, chàng cương quyết mạnh
dạn bước lần về phía trước, bất luận sự có mặt của đối phương.
Thật là quái dị, chàng nhích động thân hình, tiếng chân người lúc nãy, b ỗng
nổi lên bước lần về hướng của chàng từng bước.
Trầm Kha lấy làm lạ lùng vội dừng bước. Hai tay hườm sẵn song chưởng toan
tấn công. Như khi chàng dừng bước, tiếng chân của đối phương cũng dừng lại...
Bấy giờ đôi bên chỉ cách nhau không hơn một trượng, dường như đôi bên đã phát
giác nhau, nhưng đối phương nhứt thời chẳng có một phản ứng nào mà chỉ cố ý đợi
chàng.
Khoảng cách trong vòng một trượng nên Trầm Kha đưa mắt nhìn kỹ, thấy đối
phương gồm có bốn người, đứng dàn hàng ngang chật cả lòng địa đạo. Bốn bóng
người này như bốn bóng qủy, hồn ma, đứng lung lay chao động.
Một trong bốn tên cất giọng khàn khàn như ma rên qủy hú:
- Ai?
Trầm kha đáp ngay:
- Ta!
- Các hạ đến đây làm gì?
Trầm Kha lạnh lùng hỏi:
- Nơi đây có phải là Xuyên Tâm Cốc không?
- Đúng đấy!
- Ta đến đây là muốn tìm gặp Cốc chủ!
- Các hạ là ai?
- Lãng Tử Trầm Kha!
Giọng ngạc nhiên của đối phương vang ra:
- Lãng Tử Trầm Kha?
- Đúng!
Đối phương ngừng giọng rất lâu, sau cùng cất giọng lạnh lùng h ỏi:
- Các hạ đến đây có phải do sự triệu gọi của Cốc chủ hay không?
Trầm Kha trầm giọng đáp:
- Ta chưa từng bị ai triệu gọi cả.
- Hừm! Thể theo lời các hạ nói, ngươi không thể nào vào được

Xuyên Tâm
Cốc này cả.
- Vì sao?
- Không được bổn cốc triệu gọi, bất luận người nào cũng không thể vào được
Xuyên Tâm Cốc.
Nói đến đây, giọng nói của đối phương trở nên cứng rắn hơn, bảo tiếp:
- Các hạ có biết lãnh địa của bổn cốc thế nào chăng?
Trầm Kha cười lạt, đáp:
- Lãnh địa cỏn con có thấm vào đâu mà nghĩ ngợi.
- Vậy thì mời các hạ lui khỏi nơi này lập tức.
Lãng Tử Trầm Kha phá lên cười ha hả bảo:
- Lui khỏi đây à? Lãng Tử Trầm Kha này đi đến đâu, nếu chưa đạt được mục
đích, thì không bao giờ lui bước.
Trầm Kha vừa nói vừa cất bước đi nhanh về phía trước.
Đột nhiên, một bóng đen lượn nhanh về phía trước, một người hiện ra cản
đường đi của Trầm Kha, người đó cất giọng lạnh lùng quát:
- Các hạ bước đến một bước nữa là tan xương nát thịt đấy.
Trầm Kha nghe qua cười ngất, trầm giọng đáp:
- Ta đã đến đây tất nhiên là chấp nhận mọi sự xảy ra nơi này.
- Nếu thế ngươi tiến tới xem.
Trầm Kha cười khì một tiếng cất bước, bước nhanh về phía trước.
Đột nhiên, một giọng lạnh như băng, phá không khí cười vọng lại:
- Lui ngay!
Giọng nói vừa dứt, bỗng nghe một luồng âm phong bay vút đến, kích vào
huyệt mạng môn của Trầm Kha. Đối phương xuất thủ quá nhanh và lợi hại vô
cùng.
Trầm Kha đoán biết cớ sự thể nào cũng xảy ra, giữa lúc luồng âm phong chưa
chạm đến cơ thể, chàng đã nhún mình nhảy nép qua bên tả tránh thoát, đồng thời
tung một ngọn chưởng trả lại đối phương.
Trầm Kha vừa buông ra chiêu thế thì đối phương còn nhanh hơn nhiều, một
bóng người chớp động, hai luồng kình phong xé màn không khí bay

vút đến đón
ngay chiêu chưởng của Trầm Kha.
- Ầm!
Song chưởng xoắn tít vào nhau, gây nên một tiếng nổ long trời lở đất, âm
phong và tiếng nổ còn vang vang trong lòng hang như bất tận.
Đối phương là một hắc y nhơn bị áp khí đẩy bật ra sau bảy tám bước dài.
Chàng muốn thanh toán nhanh chóng bọn này nên sát khí bỗng hừng lên đỏ
mặt, chàng bèn quát to một tiếng như sấm sét, lao vút thân mình tới trước, đồng
thời thanh trường kiếm trong tay chàng như con rồng bay lộn t ỏa ánh hào quang xẹt
ngang tỏa dọc, phủ vào hai tên hắc y nhơn.
- Á!
- Ối chao!
Hai tiếng rống thảm thiết, cùng với hai thân xác rơi phịch xuống đất dãy lên
mấy cái chết lịm.
Bấy giờ chỉ còn lại hai tên hắc y nhơn, chúng đồng hét:
- Tiểu tử! Ngươi phải chết!
Sau tiếng hét, hai thân hình lực lưỡng của hai tên hắc y nhơn lại lao vút vào
Trầm Kha, đồng thời hai vung ra hai chưởng tấn công mãnh liệt. Hai luồng kình
khí phân ra hai bên tả hữu nhắm vào người Trầm Kha kích mạnh.
Hai tên hắc y nhơn này, đều là những tay võ lâm cao thủ, nên hợp lực vung
chưởng tấn công khiến một vùng ám khí nặng nề ập đến.
Trầm Kha cả giận nên đợi cho kình lực đến sát bên liền phóng người vọt lên
cao, bay là là vút tới trước, đồng thời ngọn qủy kiếm như ánh sao xẹt, tỏa ra muôn
ngàn ánh chớp làm hai tên này không biết hư thực thế nào để tránh né.
Bỗng hai tiếng kêu ôi ối thảm khốc vang lên, hai tên hắc y nhơn còn lại cũng
chỉ là hai cái xác không hồn.
Trầm Kha đã sử dụng tuyệt chiêu kiếm pháp, trong nháy mắt đã kết

liễu bốn
tên thuộc hạ của Xuyên Tâm Cốc.
Trầm Kha thở phào nhẹ nhõm, chàng bước nhanh qua khỏi bốn cái xác của
hắc y nhơn, mà tiếp tục đi lần vào trong. Chàng vừa bước được hai bước, bỗng
nghe một giọng cười lạnh như băng giá, từ xa truyền vọng lại.
Giọng cười vừa dứt, một cơn gió thoảng thổi tạt ngang qua, một bóng đen
bỗng hạ xuống trước mặt Trầm Kha không đầy ba thước.
Trầm Kha nhìn kỹ, người này là một hắc y lão nhân.
Hắc y lão nhân này là một cụ già ốm yếu, thân hình như cành tre mặc áo,
nhưng có đôi mắt sáng như sao, chiếu tỏa những tia sắc bén rợn người.
Trầm Kha trông thấy lão nhân này liền liên tưởng đến những c ỗ thây ma vừa bị
quật vỡ quan tài.
Hắc y lão nhân giương đôi mắt lạnh, nhìn từ đầu đến chân Trầm Kha, lại quay
sang nhìn bốn xác chết hắc y nhơn. Sắc mặt lão bỗng nhiên thay đổi sang màu
trắng bệt. Thật lâu, Hắc y lão nhân mới đưa mắt nhìn Trầm Kha cất giọng lạnh
lùng hỏi:
- Bốn tên môn hạ của bổn cốc có phải do tay các hạ giết chăng?
Trầm Kha nhếch mép cười nhạt, đáp:
- Chính tại hạ đã hạ thủ giết chúng nó đấy!
Hắc y lão nhân cố nén xúc động, run giọng hỏi tiếp:
- Các hạ đến đây để báo cừu?
- Tìm người rồi mới báo cừu!
Trầm Kha trả lời ngang ngạnh nhưng Hắc y lão nhân sắc mặt như giận, vẫn
giọng nói lạnh lùng hỏi tiếp:
- Các hạ bảo đến đây tìm người rồi mới báo cừu, tại sao lại giết thác môn hạ
bổn cốc. Chẳng lẽ đó là kẻ thù của các hạ?
Trầm Kha nhếch môi cười nhạt đáp:
- Bọn chúng muốn chết chứ có phải tại hạ đâu?
Hắc y lão nhân nghe qua lấy làm lạ, bèn đổi giọng trầm hỏi:

- Muốn chết? Ngươi nói thế là nghĩa lý gì?
- Tại hạ đến đây chỉ danh mời qúy cốc chủ, nhưng qúy môn nhân đã không chỉ
dẫn, lại dùng lời lẽ hành động thô lỗ đối đãi tại hạ, đứng vào địa vị người, người có
nên sát hại chúng hay không?
Hắc y lão nhân nghe qua, mỉm cười thản nhiên đáp:
- Các hạ nói rất đúng, bổn cốc môn đồ quá vô lễ, bổn cốc không trách ngươi
trừng trị bọn chúng đâu.
Trầm Kha nghe qua ngớ ngẩn cả người. Chàng không ngờ đối phương phán
đoán công minh, bất giác chàng đổi giận làm vui, nói:
- Mong lão nhân thông cảm, tại hạ lấy làm cảm kích vô cùng!
- Các hạ đừng nói thế, vậy các hạ có phải là Lãng Tử Trầm Kha hay không?
Trầm Kha đáp ngay không do dự:
- Chính tại hạ!
Tuy nhanh miệng trả lời thế, nhưng thâm tâm chàng ngạc nhiên không ít:
- Tại sao đối phương lại rõ mình là Trầm Kha hay họ đã sắp sẵn âm mưu gì
đây?
Song đến lúc này, chàng không thể lùi được. Vì lấy làm thắc mắc nên chàng
thuận miệng hỏi thêm:
- Tại sao lão nhân lại biết rõ tên của tại hạ?
Hắc y lão nhân cười hềnh hệch đáp:
- Các hạ chớ lấy làm lạ, bổn cốc đã biết các hạ đến đây nên sớm chuẩn bị phái
ta ra đón tiếp.
Trầm Kha quá đỗi ngạc nhiên cướp lời hỏi:
- Lão nhân nói sao? Qúy Cốc chủ sớm đoán biết tại hạ đến đây à?
- Đúng vậy!
Trầm Kha nghe qua chột dạ bèn chép miệng nghĩ thầm:
- Thật là một lời nói mơ hồ phi lý. Cốc chủ Xuyên Tâm Cốc đoán biết ta đến
nơi đây. Chả nhẽ hắn là nhà tiên tri?
Trầm Kha vừa suy nghĩ đến đây bỗng nghe Hắc y lão nhân lên tiếng bảo:

- Các hạ hãy đi theo ta!
Nói dứt, lão nhân quay lưng cất bước vào trong.
Trầm Kha ngạc nhiên đến cùng cực, nhưng vẫn nối gót Hắc y lão nhân bước
vào trong, không biết sẽ nguy hiểm đến thế nào.
Trầm Kha theo lão nhân ốm như que củi đi vòng vòng trong địa đạo nhưng
đầu óc chàng biết bao ý nghĩ vụt đến.
Chàng thầm theo ý tưởng của mình:
- Huyền Đắc chính là kẻ đại thù, song có kẻ đã giả mạo, vì vậy ta phải thận
trọng tên Cốc chủ này. Vì nếu hắn biết ta tìm đến để trả thù, tại sao lại dám ngang
nhiên đón tiếp ta như thế này, biết đâu trong sự việc này còn nhiều uẩn khuất. Vì
vậy ta phải bình tâm tra hỏi cho rõ rồi hành động như vậy để khỏi ân hận. Nếu quả
thật là Huyền Đắc mà hắn dám ngang nhiên tiếp đón ta thì ta cũng đừng vội vã sợ
hắn trốn thoát mà hành động hấp tấp. Hãy tìm cách lột mặt nạ gian manh của
chúng xem sao.
Lòng đã nghĩ như vậy nên chàng bình thản bước theo lão Hắc y đi sâu vào
trong lòng cốc.

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 26
Quỷ kiếm tuyệt đao

Con đường quanh co nhưng quá quen thuộc đối với lão Hắc y nên lão cứ đi vùn
vụt. Trầm Kha cũng theo sát gót. Vừa đi chàng vừa quan sát và ghi nhận địa thế
một cách rõ ràng.
Song chàng thấy nơi đâu cũng có vẻ bí hiểm khác thường, những bóng người
mặc đồ đen thấp thoáng ẩn hiện như những bóng ma không sao rõ

được họ là ai,
đông hay ít.
Con đường hầm này đều có gắn chất lân tinh hay những hạt dạ minh châu tỏa
ánh sáng dịu đều. Rồi trước mặt là một công trình kiến trúc dưới lòng đất như
những kiến trúc qui mô trên mặt đất của những bang phái.
Trầm Kha nhủ thầm:
- Đúng là những người sống nơi đây sợ mặt trời.
Đi được một lúc nữa, lão Hắc y đưa chàng đến trước một đại sảnh, ở giữa có
một cái bàn và một tràng kỷ lớn, hai bên có những chiếc ghế dài dành sẵn. Hình
như nơi đây là thính đường dùng để hội họp bọn môn hạ mỗi khi cần đến.
Khi lão già ốm dẫn Trầm Kha đến đại sảnh, lão cung kính hướng vào bên trong
nói lớn:
- Thưa Cốc chủ, đệ tử đã tuân lệnh Cốc chủ đưa qúi khách vào yết kiến.
Tiếng nói vừa dứt, từ bên trong phát ra một giọng nói lanh lảnh đập vào tai mọi
người:
- Truyền nhập điện!
Tức thì, những hắc y nhân môn hạ từ bên ngoài phóng mình vào phục sẵn trước
bàn.
Trầm Kha biết người sắp ra đại sảnh là Cốc chủ của Xuyên Tâm Cốc nên mặt
hơi ửng đầy sát khí trong nhất thời. Tuy nhiên, lòng dặn lòng phải bình thản trước
cừu nhân, điều tra cho ra lẽ để khỏi mắc mưu bọn chúng, nên chàng vẫn đứng yên
chờ đợi.
Một lúc lâu, chiếc cửa hậu điện mở ra, một ông lão khuôn mặt giống tạc khuôn
mặt giả mà Vưu Mạc Sầu đã mang, tức là khuôn mặt của Huyền Đắc, hiện ra trước
mặt mọi người.
Trầm Kha lại nghĩ thầm:

- Huyền Đắc là nhà sư, nơi đây lão này cũng khuôn mặt giống như Huyền
Đắc, song trang phục không phải là kẻ tu hành. Hay là lão này lại giả nữa chăng?
Bầu không khí càng trở nên yên lặng và trang nghiêm như muốn nghẹt thở.
Cốc chủ nhìn Lãng Tử Trầm Kha hỏi:
- Các hạ đến đây với dụng ý gì?
Trầm Kha thản nhiên đáp:
- Muốn hỏi Cốc chủ một điều!
Lão cốc chủ cười ha hả nói:
- Các hạ muốn hỏi ta một điều?
- Đúng vậy!
- Điều gì có khó khăn lắm không? Quan trọng lắm không?
- Tùy Cốc chủ quan niệm, song đó là việc tại hạ muốn chứng minh danh tánh
thật của Cốc chủ.
- Nghĩa là ngươi muốn hỏi tên họ của ta?
- Đúng vậy!
- Ta nói ra e ngươi không tin!
- Tại hạ thiển nghĩ, một vị Cốc chủ thì danh phận cũng ch ẳng khác chi lời nói
là vàng ngọc, lẽ nào giả dối ư.
Trầm Kha khôn ngoan đáp lại với giọng giảo hoạt. Giọng nói chắc chắn của
chàng khiến đối phương nghe qua phải giật mình kinh ngạc, trố mắt nhìn chàng rất
lâu. Sau cùng Cốc chủ mới cất giọng âm trầm hỏi:
- Ngươi mạo hiểm vào đây mà chỉ cần hỏi danh tánh Bổn Cốc chủ thôi sao?
- Đó là điểm quan trọng.
- Ngươi tưởng ta là Huyền Đắc?
Trầm Kha giật mình không ngờ đối phương đoán trúng ý nghĩ của chàng. Có
thể đối phương chính là Huyền Đắc. Nhưng hắn phải nói như vậy để đánh lạc quan
niệm của chàng. Nhưng hắn là ai? Suy luận đến đây Trầm Kha cười nhạt nói:
- Tôi muốn chính các hạ chứng minh việc này.
Đối phương cười hềnh hệch đáp:

- Phải đấy! Ta chính là Huyền Đắc đây!
- Ngươi nói sao?
Trầm Kha kinh ngạc trong lòng chưa biết có phải là kẻ gia thù đây không hay
là một kẻ giả mạo. Mà nếu là kẻ giả mạo mà nóng nảy hạ sát thì làm sao mà tìm
cho ra kẻ gia thù. Chàng hoang mang, trong lòng lại bối rối, thối lui ra sau ba bốn
bước.
Bỗng nghe đối phương phá lên cười ha hả, hỏi:
- Tại sao ngươi lại kinh ngạc như thế?
- Ngươi là Huyền Đắc thật à?
Trầm Kha lại tiếp:
- Vậy ngươi có biết Nhứt Chỉ Công Trầm Lịch Nhưỡng không?
Lão hơi lưỡng lự giây lát rồi cười nhạt bảo:
- Biết!
- Vậy ta hỏi ngươi có nhúng tay vào vụ thảm sát toàn gia của người?
- Đúng!
Lãng Tử Trầm Kha đột nhiên phá lên cười ha hả, bằng giọng sang sảng nói to:
- Ngươi quả là thần thông quảng đại, đã dùng bao nhiêu thủ đoạn để giết hại
người ngay, lại còn lắm mưu đồ làm tan nát Thiếu Lâm... quyết đem máu lửa rưới
lên vạn nẻo đường võ lâm. Ta cũng bội phục ngươi đấy!
Lão Cốc chủ cười gằn nói:
- Ngươi đã lộ chân tướng rồi. Theo lời ngươi vừa nói, có phải ngươi đến đây để
đòi nợ máu, tìm cừu nhân hay không?
Trầm Kha nghe qua biến sắc mặt, trầm giọng đáp:
- Đúng đấy!
- Nhưng ngươi lấy tư cách gì để đòi ân cừu?
Trầm Kha cất tiếng cười ha hả rồi gằn giọng:
- Con báo thù cho cha mẹ có được không?
Lão Cốc chủ bước lùi lại hai bước giọng kinh ngạc:
- Vậy ngươi là...
Lão chưa nói dứt lời thì Trầm Kha đã hét lên:
- Nhứt Chỉ Công Trầm Lịch Nhưỡng là cố phụ của ta.
- Là cố phụ của ngươi?
- Đúng!

Vừa nói dứt lời, chàng nhún mình nhảy vọt về hướng Cốc chủ, tay hữu đẩy ra
một chưởng tấn công. Chiêu chưởng buông ra nhanh như chớp giật sao xa...
Bỗng nghe Cốc chủ quát to:
- Lui mau.
Tiếng dứt, chưởng buông, một đạo vô hình chưởng tống vào Trầm kha, hai kình
lực quyện vào nhau gây một tiếng nổ vang trời.
- Bình!
Chưởng phong cuốn đổ bàn ghế, xô bạt bọn Hắc y nhơn dạt ra.
Cả hai đối phương đều kinh ngạc vì chưởng lực của hai người.
Trầm Kha cả giận quát lớn:
- Ta sẽ cho ngươi chết!
Vừa nói dứt lời, chàng lừ lừ hướng về Cốc chủ.
Ngay khi đó, một Bạch y thiếu phụ đứng sau lưng Cốc chủ bỗng cất tiếng cười
lạt nói:
- Cốc chủ, xin để hắn cho hạ chức trị tội!
Cốc chủ gật đầu đáp:
- Được!
Tiếng nói dứt, Bạch y thiếu phụ bỗng nhún mình nhảy đến trước mặt Trầm
Kha.
Trầm Kha không lưu ý đến thiếu phụ mà quay sang Cốc chủ nói to:
- Cốc chủ! Chẳng lẽ ngươi sợ chết hay sao?
Cốc chủ cất giọng trầm trầm bảo:
- Chưa phải lúc ta giết ngươi.
- Thật phách lối!
Nói dứt lời, chàng chồm mình tới trước, vung tả chưởng đẩy th ẳng vào Cốc
chủ, tay phải đặt vào chuôi thanh trường kiếm.
Bạch y thiếu phụ thấy thế buột miệng hừ một tiếng, vung nhanh ngọc chưởng,
tay tả đón ngay đạo kình phong của Trầm Kha, tay hữu kích vào mặt chàng một
chưởng, một thức hai chiêu lợi hại, nhanh lẹ khôn cùng.
Trầm Kha thấy Bạch y thiếu phụ đột ngột xuất chiêu vội đảo bộ lách mình sang
bên tả tránh thoát. Thân hình vừa đứng vững, chàng vội đẩy song

chưởng với năm
thành công lực phản công.
Bạch y thiếu phụ không ngờ Trầm Kha ứng biến quá nhanh nhẹn vội đẩy song
chưởng nghinh địch. Hai chưởng vừa xoắn vào nhau chưa kịp hóa giải, Bạch y
thiếu phụ đã thấy đạo chưởng thứ nhì của Trầm Kha cũng vừa trờ đến nơi.
Đứng trên đại điện, Cốc chủ chau mày từng chập.
Bỗng nghe Bạch y thiếu phụ thét lên một tiếng, thân mình lộn hai vòng, tránh
được chiêu thức của Trầm Kha, đồng thời phát ra ba chưởng kích trả lại chàng.
Trầm Kha lúc bấy giờ, sát niệm đã tràn ngập cõi lòng nên chàng như ánh chớp
lắc người nhích bộ nhường cho chưởng phong thoát qua, thì chàng liền rút phắt
thanh trường kiếm thi triển tuyệt chiêu sát thủ, tung ra muôn ánh chớp giật ập
mạnh vào Bạch y thiếu phụ.
Qủy kiếm vừa loé lên, bỗng nghe Bạch y thiếu phụ rống lên một tiếng thê
thảm, thân hình lảo đảo rồi ngã phịch xuống máu đào chan hòa, trong chốc lát đã
chết lịm.
Lão Cốc chủ thấy chàng chỉ thi triển có một chiêu kiếm pháp mà Bạch y thiếu
phụ đã bị thảm tử nên trố mắt kinh ngạc.
Lão ta lấp bấp:
- Qủy kiếm tuyệt chiêu...
Rồi đột nhiên lão cất giọng cười âm lạnh hét to:
- Lui ngay!
Tức thì song chưởng của lão ta cuồn cuộn đẩy ra, to như đợt sóng triều nh ầm
vào Trầm Kha kích mạnh.
Thật là chiêu thức bất phàm, một chưởng đưa ra với kình lực hùng hậu, nên
Trầm Kha phải sử dụng thức Phượng hoàng đăng vân, lướt trên sóng chưởng lao
vút vào lão Cốc chủ. Vừa tránh chưởng lực, vừa tiến vào sát người

lão Cốc chủ,
đồng thời trường kiếm đẩy tới theo thức Trụ vân tảo địa như ánh chớp đâm vào
người Cốc chủ.
Lão Cốc chủ không ngờ đòn phản công của chàng lại ảo diệu khôn lường nên
hét lên một tiếng, thân hình như con tôm, cuốn người búng ngược về sau năm bước
để tránh ngọn kiếm.
Khi thân hình lão vừa chấm đất tức thì soạt, lão rút trong người ra một thanh
báu đao to bản, gằn giọng quát:
- Hứ! Kiếm pháp tuyệt luân hãy xem đao pháp của ta!
Lời vừa dứt, ngọn đao trong tay lão như con thuồng luồng uốn khúc lấp lánh
qua muôn ngàn sóng bạc, tủa ra tấn công Trầm Kha. Trước đao pháp lạ lùng này,
Trầm Kha vội quay lại dùng kiếm pháp thủ thân để dò la đường chiêu của đối
phương, đồng thời chàng hét lớn:
- Ngươi là ai hãy nói mau!
Lão Cốc chủ cười hềnh hệch đáp:
- Huyền Đắc! Ngươi không tin sao?
Trầm Kha liền nhử một chiêu nữa, tức thì thanh đao cũng nhanh như chớp vung
lên.
- Chát!
Vô số ánh chớp xẹt ra khi hai đao kiếm đụng nhau. Cả hai địch thủ đều dang ra
ba bước.
Trầm Kha liền hỏi:
- Ngươi sử dụng Tu la đao pháp?
Lão Cốc chủ liền hỏi lại:
- Tại sao ngươi biết?
- Nhờ đao pháp Phật gia ngươi mới còn mạng đến giờ này.
- Vậy ta sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại.
Vừa dứt lời, lão Cốc chủ liền múa tít cây đao trên tay, tung ra ba chiêu liên
hoàn, xé gió chém vào Trầm Kha.
Như bóng ma trơi, Trầm Kha liền đạp bộ tránh né luôn ba lượt rồi

cười gằn nói:
- Tu la đao pháp tinh diệu thật, nhưng ta sẽ phá cho ngươi xem.
Tức thì chàng hoành kiếm bước tréo qua trái hai bước.
Đột nhiên một tiếng quát lanh lảnh đầy hùng lực vang lên:
- Tất cả hãy dừng tay!
Tiếng quát như ẩn chứa một ma lực huyền bí, khiến mọi người giật mình đánh
thót, luôn cả lão Cốc chủ và Trầm Kha cũng ngừng giao đấu ngay lập tức, mỗi
người đều bước lui hai bước.
Sau tiếng quát, giữa đấu trường liền xuất hiện một lão bà đầu tóc bạc phơ, đôi
mắt sáng quắc, đứng sừng sững giữa cửa chính điện.
Môn hạ Xuyên Tâm Cốc trông thấy xám mặt.
Bỗng thấy Hắc y lão nhân là lão già gầy guộc dẫn đường cho Trầm Kha vào
đây, nhún mình nhảy đến trước mặt lão bà này trầm giọng hét to:
- Bằng hữu to gan thật, dám ngang nhiên xâm phạm bổn cốc...
Tiếng quát vừa dứt, Hắc y lão nhân đẩy nhanh ra một chưởng, tấn công vào lão
bà này tức khắc.
Lão bà không chậm trễ liền đẩy song chưởng ra nghinh địch, đồng thời quát
lớn:
- Dừng tay!
Cùng với tiếng quát, một tiếng bộp khô khan n ổ vang, luồng chưởng của Hắc
y lão nhân bị hóa giải tức khắc.
Lão bà mỉm cười điềm đạm nói:
- Bằng hữu, ngươi cư xử thật không phải lẽ. Người đến viếng qúy cốc là khách,
chủ nhân đã không nghinh tiếp thì chớ, lẽ nào lại bắt tội khách nhân!
Hắc y lão nhân biến sắc hét to:
- Ngươi là ai?
Lão bà không đáp mà hỏi ngược lại:
- Ngươi là ai?
Hắc y lão nhân nhếch mép cười nhạt đáp:
- Tổng quản Địa linh Hắc sa chưởng Thái Khiêm!
- à! Ta tưởng đâu ngươi là tên Cốc chủ Xuyên Tâm Cốc!
Lão Cốc chủ bấy giờ bỗng lên tiếng bảo:

- Thái Tổng quản hãy lui ngay!
Hắc sa chưởng Thái Khiêm nghe qua ngạc nhiên, nhưng vòng tay đáp:
- Tuân mạng!
Nói dứt Thái Khiêm vòng tay tháo lui ra sau.
Trầm Kha quá bất ngờ vì sự hiện diện đột ngột của lão bà này. Chàng lẩm
bẩm:
- Ồ! Nguyệt Nga Mã Tú Loan sư mẫu của Lữ Mộ Dung tại sao lại xuất hiện
nơi đây? Ắt có mục đích gì chứ chẳng không. Do đó nhiều lần định lên tiếng
nhưng rồi chàng đành lẳng lặng, đứng chờ quan sát diễn biến.
Lão Cốc chủ lại cất giọng trầm lạnh bảo:
- Bằng hữu dạy chí phải. Bằng hữu đến viếng bổn môn dĩ nhiên là khách,
chẳng qua bằng hữu là một vị khách thần thông quảng đại, vào đây mà chúng môn
hạ bổn cốc không hay để nghinh tiếp. Thực là hiếm có.
Lão bà này chính là Nguyệt Nga Mã Tú Loan, phá lên cười mấy tiếng trong
như ngọc nói:
- Ngươi chớ khen tặng bằng cách rầy mắng ngầm thuộc hạ. Ta dùng kế điệu hổ
ly sơn, khiến cho bọn chúng rời khỏi vị trí giây phút là đủ cho ta lọt vào lãnh địa
của qúi cốc. Hơn nữa, Xuyên Tâm Cốc đâu phải chỉ có một con đường vào trong
lòng đất. Vậy Cốc chủ ngươi chớ nên phiền trách chúng nó.
Lão Cốc chủ nghe qua xám mặt, vội lên tiếng bảo:
- Theo lời các hạ vừa bảo, các hạ đến viếng bổn cốc bằng một tư cách không
mấy đường hoàng.
- Ha! Ha! Đường hoàng, đường hoàng lắm chớ... Ta đến đây chỉ có một việc
là tìm một người.
- Tìm ai?
- Tìm Lãng Tử Trầm Kha!
Trầm Kha nghe qua giật mình kinh ngạc vội lên tiếng hỏi:
- Tiền bối... Tìm tại hạ để làm gì? Lâu quá không gặp được tiền bối.

Nguyệt Nga Mã Tú Loan đôi mắt hiền hòa nhìn chàng cất bước ung dung đi về
phía chàng đáp lời:
- Tìm tiểu điệt để thảo luận một vấn đề!
- Vấn đề gì thưa lão tiền bối?
- Nói ra nơi này rất bất tiện, chúng ta hãy rời khỏi nơi đây mới thảo luận được.
- Ngay bây giờ?
- Đúng vậy! Vì vấn đề này thật quan trọng đến võ lâm kiếp vận.
Thấy vị ân nhân nói vậy, chàng không thể từ chối nên quay lại phiá Cốc chủ,
nói với giọng lạnh lùng:
- Cốc chủ, hôm nay ta bận việc quan trọng, ta tạm gởi món nợ ân cừu lại cho
ngươi và sẽ có dịp trở lại để phá Tu la đao pháp của ngươi...
Nói rồi chàng quay nhìn Nguyệt Nga Mã Tú Loan ra hiệu, và liền cất bước ung
dung đi ra cửa điện.
Lão Cốc chủ bỗng cất tiếng gọi giật lại:
- Đứng lại!
Trầm Kha nghe tiếng quát vội dừng bước quay đầu nhìn lão Cốc chủ lạnh lùng
hỏi:
- Cốc chủ còn muốn nhắn nhủ điều gì?
Lão Cốc chủ nhếch môi cười gằn, bằng giọng như băng giá lão nói:
- Xuyên Tâm Cốc đâu phải là vùng hoang địa không chủ để các ngươi vui là
đến, buồn là về hay sao?
Trầm Kha quay nhìn thẳng vào mặt lão Cốc chủ trầm giọng quát:
- Huyền Đắc ngươi muốn gì?
Trầm Kha vừa hỏi dứt, Nguyệt Nga Mã Tú Loan bỗng đặt tay lên vai chàng
mỉm cười điềm đạm hỏi:
- Vị này là Huyền Đắc đại sư của Thiếu Lâm sao?
Trầm Kha nghe hỏi lấy làm lạ, vội đưa mắt nhìn Mã Tú Loan mỉm cười điềm
đạm nói:
- Lão này là Cốc chủ Xuyên Tâm Cốc danh húy là Huyền Đắc, nhưng hiện giờ
không còn là nhà sư nữa nên...

Bà ta lắc đầu tiếp lời:
- Không phải hắn!
- Người nói sao?
Trầm Kha buộc miệng kêu lên kinh ngạc, câu nói của Nguyệt Nga Mã Tú Loan
chưa rõ ràng. Song đủ sức khiến cho chàng ngớ ngẩn.
- Chẳng lẽ lão Cốc chủ này lại giả Huyền Đắc, nhưng tại sao lão lại biết sử
dụng Tu la đao pháp của Phật gia? Sự tình diễn biến càng mơ hồ, càng rắc rối,
huyễn hoặc, lại giả mạo nữa. Tại sao nhiều kẻ giả mạo Huyền Đắc vậy?
Trầm Kha đang thắc mắc trong lòng thì Nguyệt Nga Mã Tú Loan đã trầm
giọng hỏi:
- Các hạ là Huyền Đắc ư?
- Phải! Chính ta!
- Các hạ là Huyền Đắc, là đồ đệ của Thanh Hư Thánh Tăng?
- Dĩ nhiên là thế!
- à! Không trách được, các hạ có biết ta là ai không?
- Bổn Cốc chủ mắt lòa, lại thêm phần lãng trí nên không nhận được tôn giá là
ai!
Nguyệt Nga Mã Tú Loan lão bà nghe qua cất tiếng cười trong như ngọc, sau
cùng giương đôi mắt sáng rực, rọi thẳng vào mặt lão Cốc chủ trầm giọng bảo:
- Ấy đấy! Vì không rõ ta là ai nên ta có đủ bằng cớ chứng minh các hạ là
Huyền Đắc giả. Huyền Đắc thật đã bị độc từ lâu. Cốc chủ các hạ, ngươi chỉ là một
gã qủy lỵ.
Lão Cốc chủ giận run hỏi gặn lại:
- Ngươi nói gì?
- Ta bảo ngươi là một tên qủy lỵ!
- Ta là người mà ngươi bảo là qủy lỵ là nghĩa lý gì?
- Ngươi hãy lột chiếc mặt nạ ra xem!
- Câm ngay!
Lão Cốc chủ cướp lời nạt to. Trầm Kha nhìn thấy tình thế như vậy bất giác bồn

chồn nhìn thẳng vào mặt lão Cốc chủ.
Nguyệt Nga Mã Tú Loan lão bà tiếp lời:
- Tại sao ta phải câm? Ngươi sợ chiếc mặt nạ của ngươi dấu gạt kẻ khác chứ
làm sao dấu gạt ta được.
Lão Cốc chủ xúc động thấy rõ, thân hình lão run lên, rồi quắc mắt nhìn Nguyệt
Nga Mã Tú Loan lão bà hỏi:
- Ngươi là ai? Hãy nói mau!
- Nguyệt Nga Mã Tú Loan!
- Nguyệt Nga Mã Tú Loan?
- Đúng!
- Chứ không phải ngươi đã biệt tích?
Lão bà Mã Tú Loan lắc đầu:
- Ta muốn ẩn cư an nhàn, song bọn ma đầu các ngươi quấy phá nên ta buộc
lòng phải xuất đầu lộ diện.
Cốc chủ cười ha hả rồi đưa tay kéo chiếc mặt nạ da người của lão ra thì Mã Tú
Loan cất giọng kinh ngạc:
- A! Không ngờ ngươi là Cuồng đao Cao Phi Tử.
Trầm Kha cũng hét lên:
- Ngươi chính là Cuồng đao Cao Phi Tử?
- Đúng! Chính ta! Ta cũng khâm phục đôi mắt tinh anh của mỹ nhân vang
danh một thời. Ha ha ha...
Trầm Kha bước tới hai bước trầm giọng:
- Cao Phi Tử! Nếu ngươi là Huyền Đắc, ngươi cũng là kẻ thù của ta. Và giờ
đây ngươi chính là Cao Phi Tử, ngươi cũng vẫn là kẻ tử thù của ta.
- Sao vậy?
- Ngươi còn nhớ đôi vợ chồng Trúc Trượng Cao Khả và Lục Ti ễn Trầm Mai
Tuyết Lệ chứ?
- Nhớ! Ta nhớ lắm! Nhưng tại sao ngươi hỏi vậy?
- Hai người ấy là thúc phụ, thúc mẫu của ta.
- à! Thì giờ đây ngươi đòi món nợ ấy.
- Đúng!
Lão Cuồng đao Cao Phi Tử cười hăng hắc:
- Đao pháp của Cao Phi Tử ta đã vang danh võ lâm, thế mà ta phải

tu luyện
thêm về Tu la đao pháp thì ta há e ngại kiếm pháp của ngươi sao?
- Chính vì Tu la đao pháp mà ngươi giết Huyền Đắc ư?
Lão Cuồng đao gật gù:
- Đúng vậy! Lão Huyền Đắc đem tâm huyết ra để tàn phá Thiếu Lâm chỉ vì
Tu la đao pháp. Còn ta, ta cũng cần nó để có thể độc bá thiên hạ chứ! Vì thế ta
đã mưu độc cho Huyền Đắc phải chết đi để chiếm lấy Xuyên Tâm Cốc này làm nơi
tu luyện. Và tất cả môn hạ của Xuyên Tâm Cốc đều bị ta cho uống phải Tán thân
bì nên không thể ra ánh sáng mặt trời được. Có như vậy họ mới phục vụ ta trọn
đời, và chính vì Huyền Đắc đã chết nên Thiếu Lâm đại tự mới không còn lực lượng
mạnh mẽ, do đó bọn ngươi mới chiếm lại dễ dàng. Chỉ có một ít nhân vật ta phải
dùng đến, nhưng họ thất bại là lập tức bị ta hạ sát luôn để ch ẳng ai biết được sự
hiện diện của ta.
Lão Cuồng đao nói một hơi làm mọi người đứng nghe sững sờ.
Lão lại nói tiếp:
- Ta có Thái Tổng quản và Thập Nhị Sưu Hồn là những người thân tín đủ để
cùng ta hòa hiệp tâm đầu. Còn tất cả bọn môn nhân ở đây đều sẽ chết trong vòng
vào khắc nữa vì không còn thuốc giải.
Vừa lúc đó bỗng có tiếng nói lanh lảnh:
- Chưa chắc...
Tiếng nói vừa dứt, tức thì có một bóng đen đáp nhẹ xuống nơi cửa khách sảnh
rồi ung dung bước vào.
Trầm Kha buột miệng kêu lên:
- Ồ! Hắc y cô nương tại sao lại cũng có mặt ở đây?
Cô gái mới tới chính là Hắc y thiếu nữ đã chỉ điểm Xuyên Tâm Cốc cho Trầm
Kha, nhìn chàng mỉm cười nói:
- Các hạ ngạc nhiên lắm sao?
- Không ngờ cô nương cũng là người của Xuyên Tâm Cốc.

- Không! Các hạ lầm rồi.
Trầm Kha chưa biết phải nói sao thì Cuồng đao Cao Phi Tử hét lên:
- Hứ! Mỹ diện nhân Hà Thúy Cơ lại đến đây làm gì?
Hắc y thiếu nữ chính là Mỹ diện nhân Hà Thúy Cơ đưa cặp mắt thu hồn nhích
đôi môi mọng thản nhiên đáp:
- Đến để xem bọn ngươi tan thây và để xem môn hạ của Xuyên Tâm Cốc có
chết không?
Lúc này Tổng quản Thái Khiêm cũng cất giọng chen vào:
- Hà cô nương cứ tưởng rằng thuốc giải của Thanh Hoa Cung có thể cứu được
bọn môn nhân à?
Hà Thúy Cơ nghe vậy kinh ngạc hỏi:
- Lão Tổng quản nói vậy nghĩa là gì?
- Nghĩa là lão phu đã biết mọi âm mưu cứu vớt môn nhân để làm phản nhưng
chỉ vô ích thôi... bọn chúng sắp chết đến nơi rồi!
Ngay lúc đó bọn môn hạ Xuyên Tâm Cốc nhao nhao lên thì trong chớp
nhoáng, chúng từng loạt ngã nhào trên mặt đất giẫy lên đành đạch rồi chết tức
khắc.
Hà Thúy Cơ nhìn cảnh tượng ấy tức tối quát:
- Tại sao như vậy?
Lão Tổng quản Thái Khiêm cười hiểm hóc đáp:
- Tại vì thuốc giải của Thanh Hoa Cung có pha Tán cốt phá huyết là vậy chứ
sao?
- Khốn khiếp! Rồi bọn ngươi sẽ lãnh lấy hậu quả.
Nàng vừa nói dứt lời là quay người phóng đi ngay.
Tổng quản Địa Linh Thái Khiêm liền lắc người định chận Hà Thúy Cơ lại thì
Cuồng đao Cao Phi Tử nói lớn:
- Tổng quản hãy để cho nàng đi.
Tổng quản Thái Khiêm liền dừng bộ quay lại theo lệnh của Cao Phi Tử.
Lúc này trong khách sảnh tiếng rên rỉ đã im bặt, thây người rải rác khắp nơi,
như một nhà xác, thật là một cảnh tượng ghê hồn.

Vừa lúc đó có mười hai hắc y nhân từ phía trong hội điện bước ra, một tên liền
nói:
- Đã xong tất cả! Chúng ta đi!
Nhưng Trầm Kha hét lớn:
- Không được!
Cuồng đao Cao Phi Tử ra hiệu cho Tổng quản Thái Khiêm và Thập Nhị Sưu
Hồn rồi cất tiếng quát:
- Tránh lối đi cho ta!
Vừa quát xong, Cuồng đao Cao Phi Tử vun vút múa bảo đao tấn công vào
Trầm Kha. Trong lúc đó Tổng quản Thái Khiêm và Thập Nhị Sưu Hồn tủa ra vây
Nguyệt Nga Mã Tú Loan lão bà.
Trận chiến xảy ra thật ác liệt.
Cuộc ác đấu giữa Trầm Kha và Cao Phi Tử ác liệt ngay từ đầu. Một bên là cố
giết kẻ thù, một bên là tay tuyệt đao muốn bá chủ võ lâm.
Một đao, một kiếm quyện lấy nhau rồi hai bóng người như ánh chớp cuồn cuộn
trong kiếm phong đao lực.
Bỗng Cuồng đao Cao Phi Tử hét lên:
- Hãy xem Tu la đao pháp.
Lập tức bóng đao xé gió rít lên kèm theo kình lực từ bốn phía ập vào Lãng Tử
Trầm Kha. Thật là một đao pháp tuyệt luân.
Trầm Kha thấy thế nạt lên một tiếng rồi tăng thêm kình lực cho tay kiếm, tung
ra một tuyệt chiêu để cản bảo đao.
Đao kiếm chạm nhau ngân vang, đồng thời hai đối thủ cũng dội ra sau ba bước.
Cuồng đao Cao Phi Tử nhìn lại hổ khẩu rướm máu vừa tức giận, vừa kinh ngạc
quát:
- Tu la đao pháp có ba chiêu quán thế, ngươi hãy phá đi cho ta xem nào!
Lão bước ngang nửa bước, để ngang lưỡi đao rồi bất thần hét lên:
- Lược thủy tầm ngư
Tức thì bảo đao trong tay lão chém tạt ngang vào trung bộ của Trầm

Kha,
nhưng lưỡi đao khi còn cách chàng chừng hơn gang tay, bỗng nhiên đi nhếch lên
một cách khủng khiếp.
- Chát!
Một lần nữa đao kiếm chạm nhau đẩy bắn hai người ra xa. Khi hai chân vừa
chấm đất, cả hai tung người vọt lên cao và tiếng Cuồng đao Cao Phi Tử rống lên:
- Thám sơn phá sát.
Cùng với tiếng rống thì bảo đao của lão như ngọn cuồng phong cuồn cuộn như
ánh sóng bạc, đâm ngay vào khí hải huyệt của Trầm Kha một cách vô cùng ảo
diệu.
- Xoạt! Xoạt!
Hai tiếng như xé vải vang lên, hai đấu thủ đều hạ người xuống rồi cùng một lúc
quay người lại.
Trầm Kha kinh ngạc nhìn lại bả vai bị lưỡi đao xớt qua làm chiếc áo rách một
đường ngang.
Trong khi đó Cuồng đao Cao Phi Tử tái mặt vì bên sườn trái của lão bị lưỡi
kiếm của Trầm Kha rạch một đường dài và máu rỉ ra nơi ấy.
Đến nước này, Cuồng đao Cao Phi Tử gầm lên một tiếng, thanh đao như chiếc
chong chóng tỏa gió thì lão hét lên:
- Hãy đỡ Luân hồi trụy địa
Cùng với tiếng quát, ngọn đao xé gió như ánh chớp chém từ hạ bộ của Trầm
Kha vớt lên thật khủng khiếp.
Lãng Tử Trầm Kha cũng như ánh sao xẹt búng người lên cao vút qua đầu Cao
Phi Tử như một chiếc quạt xòe ra vì hai chân chàng đi nhanh bật qua, mà đầu
chàng như điểm tựa trong không gian, miệng thì hét:
- Chết!
Ngọn kiếm nhoáng lên một cái thì một tiếng la đau đớn:
- Á!....

Vừa lúc đó, chàng Lãng Tử Trầm Kha đã đứng sừng sững sau lưng Cuồng đao
Cao Phi Tử. Lão này ôm ngực lảo đảo quay người lại miệng nói đứt khoảng:
- Qủy kiếm của ngươi... đã phá được... Tu la đao pháp... của ta...
Bất thần lão quay người cất tiếng cười ha hả rồi tung về hướng Trầm Kha một
vật tròn đen, miệng hô:
- Cho ngươi nếm mùi Lân tinh đạn.
Ám khí lân tinh đạn bay ra tuy nhanh nhưng Trầm Kha đã lưu ý nên chàng
nhún mình vọt ra phía đại sảnh hô lớn:
- Tiền bối coi chừng!
- Bình!...
Lân tinh đạn nổ rền, khói tỏa mờ mịt...
Tức thì bóng lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan cũng đã thoát ra khỏi sảnh đường
đứng bên cạnh Trầm Kha.
Lớp khói vừa tan thì Mã Tú Loan cất giọng ngạc nhiên:
- Bọn chúng đâu cả rồi?
Lãng Tử Trầm Kha liền đưa mắt quan sát nhưng trong khách sảnh giờ đây ch ỉ
còn những xác chết ngổn ngang của bọn hắc y nhân trúng độc, ngoài ra không còn
thấy người sống.
Trầm Kha buột miệng kêu:
- Nguy tai!
Nguyệt Nga Mã Tú Loan hỏi liền:
- Việc gì vậy?
- Sự cố ý ra đi của bọn chúng e rằng nơi đây có cạm bẫy.
- Vậy chúng ta thoát đi.
Hai người định đi ra theo lối lúc trước Trầm Kha đi vào nhưng lúc đó có một
bóng hắc y nhân lảo đảo bước vào.
Trầm Kha chạy lại nói ngay:
- Hừ! Lão Tổng quản đây rồi.
Chàng vừa nói vừa định đẩy song chưởng ra tấn công nhưng thấy lão T ổng
quản xua tay miệng nói:
- Hãy dừng tay!

Lão chỉ nói được như vậy là ngã nhào xuống.
Trầm Kha liền dừng tay quay hỏi lão bà:
- Tiền bối đả thương lão ta?
Nguyệt Nga Mã Tú Loan đáp ngay:
- Không! Lúc nãy lão chưa bị thương.
Trầm Kha bước đến bên cạnh lão Tổng quản thì lão ta cố gượng nói:
- Ta không ngờ lão Cao Phi Tử lại ám hại ta. Nhưng ta đã đặt chất nổ và bít
ngã này cả rồi... Vậy các ngươi hãy theo ngã mé tả mà thoát ra...
Trầm Kha nói:
- Đây là một âm mưu của ngươi?
Lão Tổng quản Thái Khiêm lắc đầu nói:
- Trước phút cuối cùng của cuộc đời, ta muốn làm một việc lương thiện... Các
ngươi hãy tin ta, thoát nhanh chứ không còn kịp nữa...
Sắc mặt của lão xanh dần, mồ hôi tuôn ra nhễ nhại...
Thấy hai người lưỡng lự lão nói:
- Đi nhanh lên. Cả lâu đài này sẽ chôn vùi... vĩnh viễn trong lòng đất ngay tức
thì.
Bỗng lão cất tiếng:
- Ta sẽ chết... cùng với Cao Phi Tử và Thập Nhị Sưu Hồn...
Trầm Kha thấy không thể chần chờ được nữa liền ra hiệu cho Nguyệt Nga Mã
Tú Loan rồi như hai vệt khói quay ra mé tả...
Nguyệt Nga Mã Tú Loan nói với chàng:
- Đường này lúc nãy lão đột nhập vào.
Thế là hai người chạy nhanh hơn... trong khoảnh khắc hai người đã ra đến m é
địa đạo.
Bỗng một tiếng nổ long trời lở đất, áp khí từ trong lòng địa đạo tuôn ra đẩy bắn
hai người văng xa hằng mười trượng. Tuy nhiên hai người nương theo sức đẩy mà
từ từ hạ người xuống một cách êm thấm, thì cũng là lúc núi đá lở đổ, bắn đi tứ tung,
với lớp đất cát bụi mịt mù phủ kín.
Chờ cho áp lực giảm đi, tức thì hai người giở thượng đ ẳng khinh công lao người
rời xa chốn này.

Qua hơn mười dặm đường, hai người liền dừng bộ. Trầm Kha lên tiếng trước:
- Thưa lão tiền bối! Người đến đây có việc gì dạy bảo vãn bối ư?
Nguyệt Nga Mã Tú Loan giọng ôn tồn:
- Lúc nãy ta muốn tiểu điệt rời nơi ấy vì ta được tin là Thanh Hoa Cung sẽ âm
thầm tiêu diệt Xuyên Tâm Cốc mà tiểu điệt đã vào chốn ấy, nên ta mạo hiểm vào
theo để tùy cơ tiếp ứng cho tiểu điệt thoát nguy.
- Nhưng tại sao tiền bối lại biết tiểu điệt vào chốn này?
- Chẳng qua là do sự tiết lộ của Mỹ diện nhân Hà Thúy Cơ.
- Nàng tiết lộ thế nào?
- Nàng muốn ta cứu tiểu điệt ra trước canh ba.
- Tại sao vậy?
- Theo ta có lẽ vì tình cảm riêng tư.
- Ồ! Lại có thể như vậy được sao?
Bỗng có tiếng văng vẳng:
- Tại sao không?
Rồi tiếp theo là tiếng cười của con gái xa dần.
Nguyệt Nga Mã Tú Loan nói:
- Chắc chắn nàng ta rồi.
- Đuổi theo!
- Vô ích! Nàng đã chạy xa rồi!
Trầm Kha hoang mang không biết phải làm gì, thì lão bà Nguyệt Nga Mã Tú
Loan đã đặt tay lên vai chàng bảo:
- Ta đi đây!
Trầm Kha bối rối hỏi:
- Tiền bối vẫn còn cư ngụ ở chỗ cũ chứ? Và nàng Lữ Mộ Dung vẫn mạnh giỏi?
Nguyệt Nga Mã Tú Loan cười hiền hoà:
- Xin cảm ơn! Ta vẫn còn ở chỗ cũ. Giờ ta có việc gấp, xin hẹn dịp khác gặp
lại.
Lời nói vừa dứt, thân hình Nguyệt Nga Mã Tú Loan như ánh chớp tung bay
mất dạng...

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 27
Thanh hoa cung

Đã mười ngày trôi qua.
Chàng Lãng Tử Trầm Kha, một thân một ngựa đi khắp nơi nhưng vẫn không
đạt được mục đích. Giờ đây, chàng ngồi tư lự trong một khách điếm nhìn qua cửa
sổ mà lòng hoang mang.
Ngọc Nữ cô nương, Cuồng phong Nghịch cước Bá Đồng Nhi vẫn bặt vô âm
tín. Chàng đã ròng rã mười ngày qua, đi tầm tra tin tức nhưng vẫn mịt mù.
Chẳng những chàng mà ngay cả lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan cũng đã lục
tìm, dò la tin tức nhưng vẫn mịt mờ.
Nỗi lo nghĩ hiện diện trên khuôn mặt chàng hằn thêm nét khắc khổ phong
sương. Chàng uống cạn hai bình mỹ tửu rồi mà vẫn tưởng như chưa uống hớp nào.
Chàng gọi thêm hai bình nữa, rồi rót ra hai chung uống luôn hai chung liền.
Chàng lại rót ra chung thứ ba, vừa đưa lên môi thì có một bàn tay khẽ đặt lên vai
chàng giọng ngọt ngào:
- Các hạ đừng uống nhiều quá.
Trầm Kha quay nghiêng người lại, bất giác thốt lên:
- Ồ! Hắc y cô nương!
Nàng này không đợi Trầm Kha mời đã thân mật kéo chiếc ghế đối diện chàng
vừa ngồi xuống vừa nói:
- Xin phép các hạ!
Trầm Kha vội nói:
- Xin mời cô nương ngồi. Vì cô nương đến bất chợt quá nên tại hạ có phần thất
lễ...
Nàng Hắc y thiếu nữ nhoẻn miệng cười duyên:
- Được các hạ không oán giận là đặc ân cho tôi rồi.
- Ồ! Cô nương đừng nói thế, nếu không có cô nương chỉ điểm làm

sao tại hạ
biết đường vào Xuyên Tâm Cốc, nhưng...
Nàng chận lời:
- Nhưng thế nào hả các hạ?
Trầm Kha giọng ôn hoà:
- Nhưng... Tại hạ chưa được biết mục đích của cô nương nên có phần thắc mắc
vậy mà...
Nàng gật gù:
- Ồ! Các hạ lại nôn nóng quá.
- Thế Hà Thúy Cơ cô nương đến đây có mục đích à?
- Vâng!
- Vậy xin Hà cô nương chỉ dạy cho.
Nàng xua tay nói:
- Chỉ dạy thì không dám song chỉ có ý kiến xin bàn với các hạ.
- Với tại hạ?
- Đúng vậy!
Trầm Kha liền rót rượu ra một chung khác rồi cất lời mời:
- Xin mời Hà cô nương một chung rượu nhạt...
Nàng không khách khí liền cầm lên uống với Trầm Kha. Lúc này chàng mới
nói tiếp:
- Tại hạ xin chờ ý kiến của Hà cô nương.
Nàng đưa đôi mắt đầy ma lực nhìn vào Trầm Kha một cách tha thiết, đôi môi
hồng mở lời:
- Các hạ có biết Thanh Hoa Cung không?
Trầm Kha bình thản đáp:
- Tại hạ có nghe nói rất nhiều song không biết tọa lạc ở nơi nào, mà hình như
Hà cô nương là một nhân vật của Thanh Hoa Cung.
- Điều đó chắc hẳn các hạ biết rồi. Song các hạ có biết tại sao trong những
ngày gần đây có một số cao thủ võ lâm mất tích một cách âm thầm chăng?
Chàng lắc đầu thì nàng nói tiếp:
- Vì họ đến Thanh Hoa Cung để cùng bàn định đại sự th eo lời mời của Thanh
Hoa Cung chủ!
Trầm Kha hơi nhíu mày giọng bình thản:

- Thế cô nương đến đây là muốn tôi cũng như những nhân vật khác chứ gì?
Nàng chỉ mỉm cười một chặp rồi đáp:
- Đối với các hạ thì hẳn là Cung chủ chúng tôi đặc biệt ưu đãi và tiếp đón nồng
hậu hơn.
- Như vậy Hà cô nương là sứ giả?
- Đúng thế!
- Nếu tại hạ nhận lời thì sao, mà không nhận lời thì sao?
- Chuyện ấy thật dễ dàng.
- Dễ dàng?
- Vâng!
- Thế thì xin cô nương cứ trình bày xem.
Mỹ diện nhơn Hà Thúy Cơ cặp mắt đa tình đưa lời ngọt ngào:
- Nếu không đồng ý thì tôi e rằng có nhiều bạn đồng hành với các hạ phải nguy
nan.
Trầm Kha chận lời:
- Hà cô nương muốn ám chỉ đến ai?
Nàng cười lắc đầu:
- Việc này các hạ sẽ rõ lúc đến Thanh Hoa Cung. Nhưng tôi nghĩ rằng các hạ
sẽ không phản đối, nên tôi xin nói luôn là lúc mặt trời sắp lặn sẽ có người đến đón
các hạ tại Âm Hồn miếu, về phía nam đây độ mười dặm.
- Cô nương buộc tôi?
Nàng lắc đầu:
- Không! Đó là đề nghị, một mỹ ý mà từ giờ đến đầu canh ba các hạ có đủ thời
gian suy nghĩ.
Nàng nói xong vội cáo từ bước ra...
Trầm Kha chưa biết phải xử sự như thế nào thì Hà Thúy Cơ quay lại nhìn chàng
tha thiết cất giọng êm nhẹ:
- Các hạ...
- Cô nương còn điều gì muốn nói nữa chăng?
- Các hạ hãy...
Vừa lúc đó ngựa hí ở ngoài khách điếm nên nàng không nói hết câu vội quay
người đi thật nhanh biến mất.

Trầm Kha sững sờ suy nghĩ:
- Thanh Hoa Cung lại mời ta đến...
Rồi chàng hoảng hốt lẩm bẩm:
- Bạn đồng hành của ta... Ồ! Có thể lắm! Ta phải mạo hiểm xem bọn chúng
muốn gì.
Đã quyết định, Trầm Kha an nhàn dùng thức ăn xong, thong thả lên phòng ngủ
như mọi khách trọ khác.
Khi mặt trời còn ở trên đọt cây nơi phương tây, thì từ nơi gian phòng trên lầu
của khách điếm, một bóng xám vút mình phóng ra rồi trổ thuật phi hành lướt nhanh
về phía nam như bóng ma. Người này không ai khác hơn là chàng Lãng Tử Trầm
Kha.
Chàng đi trong thoáng chốc đã qua mười dặm đến ngôi cổ miếu hoang tàn chỉ
còn lại cái bảng đổ vẹo mà mấy bức vách rêu phong có ghi ba chữ hoang vỡ:
- Âm Hồn Miếu
Vừa đặt chân đến nơi liền có tiếng âm trầm hỏi:
- Các hạ là Lãng Tử Trầm Kha?
- Đúng vậy...
Chàng chưa nói dứt câu thì một Thanh y lão nhân từ phía sau cổ miếu bước ra
nói:
- Lão phu là Giám sát Cung Kim Mã, đến đây xin đón các hạ vào Thanh Hoa
Cung.
Trầm Kha chỉ gật đầu thì lão Thanh y nhân nói:
- Mời các hạ lên đường!
- Ừm!
Nói dứt, Thanh y lão nhân đi trước, Trầm Kha đi theo sau, cả hai đi về hướng
Tây với thuật khinh công lướt gió.
Trầm Kha hỏi:
- Về địa điểm nào đây?
- Thanh Thiên Lãnh trong dãy Thanh Thiên Sơn.
- Ồ! Tận nơi ấy ư?

- Vâng!
Rồi cả hai tăng cước bộ lao đi...
Thanh Thiên Lãnh là một con đồi cao tận mây, cao nhất cả trong số cả tr ăm
ngọn đồi trên dãy Thanh Thiên Sơn.
Dưới Thanh Thiên Lãnh có một số đèo con, dốc nhỏ gò đống muôn trùng. Một
cánh rừng toàn cây cổ thụ bóng tàn rậm mát, cảnh vật thật hoang vắng âm u.
Thanh y lão nhân tức Giám sát Cung Kim Mã hướng dẫn Trầm Kha vượt qua
cánh rừng dưới Thanh Thiên Lãnh. Chẳng bao lâu cả hai đi đến bờ một con lạch
nhỏ, lão Giám sát Cung Kim Mã quay lại nói với Trầm Kha:
- Chúng ta qua con lạch này.
Chàng chỉ gật đầu rồi hai người nhún mình nhảy vọt qua bên kia bờ. Cả hai
phải chạy vòng qua một hòn thổ sơn.
Vượt qua hòn thổ sơn, trước mặt hai người bỗng hiện ra hai gành đá nằm song
song như hai cây cột chọc trời vĩ đại. Một sợi xích đồng được c ăng ngang từ lưng
gành đá này qua lưng gành đá kia, chiều cao trên ba trượng. Khoảng giữa hai gành
đá là một cái hố bề ngang hai trượng. Muốn vượt qua phải tận dụng thuật khinh
công, vọt cao đến ba trượng và nhảy dài hai trượng mới vào được.
Lão Kim Mã và Trầm Kha dừng lại bên miệng hố. Lão Giám sát Cung đưa tay
chỉ sợi xích đồng bảo Trầm Kha:
- Vượt qua sợi xích đồng này là đến địa phận bổn cung.
Nói dứt, lão Kim Mã đề khí vận công, nhún mình đánh vút lên cao ba trượng,
vượt qua sợi xích đồng qua bên kia miệng hố.
Trầm Kha nhếch mép cười nhẹ, rồi thân hình chàng tự nhiên nhấc bổng lên cao
bốn trượng, thân hình như cánh hắc ưng đáp nhẹ xuống bên kia miệng hố không
gây một tiếng động nhẹ nào.
Khi cả hai vừa rơi nhẹ xuống đất bỗng nghe một tiếng quát lớn:

- Ai?
Lão Thanh y Giám sát Cung cao giọng đáp:
- Ta Giám sát Cung!
- Còn người kia?
- Lãng Tử Trầm Kha khách nhân!
- Vào đi!
- Được!
Giữa lúc lão Kim Mã đối đáp với giọng nói lạ, Trầm Kha mới có dịp quan sát
nơi đây một cách tường tận, chàng nhìn thấy phía trước mặt là một động kh ẩu.
Ngôi động thật dài nằm song song kề triền núi Thanh Thiên Sơn. Kịp đến lúc lão
Kim Mã vừa đáp xong thì bỗng thấy một bóng đen từ cửa động bên tả chạy thật
nhanh đến trước mặt hai người.
Bỗng thấy lão Giám sát Cung Kim Mã bước đến trước mặt người này vòng tay
nghiêng mình thi lễ:
- Giám sát Cung Kim Mã xin yết kiến Hộ giá Vương cung.
- Miễn!
- Đa tạ!
Hộ giá Vương cung chính là một nàng thiếu nữ cũng đẹp như Hà Thúy Cơ,
nhưng có vẻ lạnh lùng âm trầm.
Nàng quay lại hỏi Giám sát Cung:
- Người này là Lãng Tử Trầm Kha?
- Phải!
Nàng nhìn sắc lạnh vào Trầm Kha rồi nói:
- Hân hạnh được đón tiếp các hạ.
Trầm Kha liền đáp:
- Không dám! Không dám!
Nàng Hộ giá Vương cung liền quay sang Kim Mã bảo:
- Lão đi nghỉ đi! Ta sẽ hướng dẫn vị này vào cung.
- Vâng. Đa tạ Hộ giá Vương cung!
Giám sát Cung Kim Mã vừa nói dứt, nhắm vào khu rừng giữa động cốt chạy
như bay, nháy mắt đã mất dạng.
Nàng Hộ giá Vương cung nhìn Trầm Kha cất giọng êm nhẹ nói:
- Xin mời các hạ theo tôi!

Trầm Kha đứng thừ người nghĩ ngợi, tựa hồ chàng phát giác thấy nàng thiếu nữ
này ẩn đầy nét bí mật kinh người. Trong Thanh Hoa Cung chắc đầy dẫy những sắc
thái báo động, khủng bố, sát nhân, một cách âm thầm bí mật.
Chàng gặp Mỹ diện nhơn Hà Thúy Cơ đã có ấn tượng qủy quái hồ ly về nàng
thiếu nữ này. Giờ đây gặp nàng này nữa cũng là một thiếu nữ tuyệt đẹp nhưng lạnh
lùng, càng làm cho chàng nghĩ ngợi nhiều hơn.
Nàng Hộ giá Vương cung cắt đứt suy nghĩ của chàng khi cất giọng nói:
- Xin mời các hạ lên đường cho.
Trầm Kha giật mình điềm đạm nói:
- Xin mời cô nương dẫn đường.
Nàng nầy nhích động gót chân đi trước, xuyên qua một khu rừng cổ thụ, trông
thấy xa xa nhiều vách đá dựng thẳng tắp, nhà cửa san sát.
Đột nhiên Trầm Kha dừng bước đứng khựng lại.
Nàng Hộ giá Vương cung lấy làm lạ, quay ra sau nhìn Trầm Kha hỏi:
- Các hạ làm gì thế?
- Đây là đâu?
Trầm Kha vừa hỏi vừa đưa tay chỉ vào dãy nhà cất dọc theo trên sườn núi bên
tả; dãy nhà hiện lên trước hai màu trông rất đẹp mắt.
Hai dãy nhà màu tím thẫm nằm dọc theo chân đồi tựa hồ ẩn chứa một điều gì
đáng sợ, cho nên Trầm Kha dừng bước lại hỏi.
Nàng Hộ giá Vương cung hơi ngập ngừng trầm giọng đáp:
- Nơi đây có nhiều việc lạ, xin các hạ đừng nên lưu ý và cũng đừng biết đến
làm gì cho thêm rắc rối.
Giọng nói thật nhẹ, thật êm nhưng ý ngầm một sự hăm dọa bóng bẩy. Trầm
Kha biết vậy song vẫn tảng lờ:
- Ồ! Thì ra là thế!
Nghe chàng đáp vậy, nàng Hộ giá Vương cung vẫn lạnh lùng không đáp lại, rồi
quay người đi trước.
Trầm Kha đối với hai dãy nhà màu tím này, chẳng những có một cảm

giác bí
mật ghê rợn, mà còn liên tưởng đến một chuyện quái đản không đâu. Cũng bởi chàng nom thấy rất rõ tựa hồ như hai dãy nhà màu tím thẫm này
không có người cư trú, xung quanh lại được rào bằng trụ sắt c ẩn thận. Trước cổng
có vài tên thanh y qua lại canh phòng, lạnh lùng như một gian đề lao hay một tòa
nhà dùng làm nơi tụ họp bí mật.
Chàng lại nghĩ tiếp:
- Nếu hai dãy nhà màu tím ấy là hai dãy nhà lao thì ta phải thám sát x em sao.
Biết đâu lại chẳng tìm được những điều bí mật cần thiết.
Đầu óc đang nghĩ ngợi suy tư, song Trầm Kha vẫn theo sát gót nàng Hộ giá
Vương cung. Chẳng bao lâu hai người đi đến trước một tòa lầu đài vĩ đại, ở ngoài
một tấm bảng với những chữ được khắc lên thật sắc bén, thật rõ ràng:
- Thanh Hoa Cung.
Nàng thanh y dẫn chàng đi vào một tòa đại viện rộng thênh thang. Vừa lúc đó
có một nàng cũng bận thanh y bước ra nói:
- Cung chủ chúng tôi vì có việc quá bất ngờ nên không hiện diện tại đây để đón
tiếp các hạ, xin các hạ vui lòng thứ lỗi cho. Người có dặn dò chúng tôi tiếp đón
các hạ thật chu đáo để người bớt lỗi với các hạ. Và xin mời các hạ lưu lại Thanh
Hoa Cung này đợi Cung chủ chúng tôi trở về để được tiếp kiến các hạ.
Trầm Kha nghe nàng nói lễ phép dịu ngọt như vậy biết rằng chúng đang có âm
mưu gì, song đã vào đến nơi này thì chàng chấp nhận mọi nguy hiểm. Hơn nữa,
Trầm Kha cũng định có cơ hội sẽ thám sát Thanh Hoa Cung trước khi gặp vị Cung
chủ thì sẽ dễ bề hành động đối ứng hơn.
Vì thế chàng vui vẻ đáp lời:
- Ồ! Chẳng may không có Cung chủ, thì tại hạ có thể chờ được song

sợ phiền
qúi cung.
Nàng lật đật đáp:
- Chỉ sợ các hạ phật lòng chứ các hạ đã ban những lời đó thì chúng tôi xin các
hạ cứ tự nhiên vui vẻ lưu lại bổn cung. Và cần điều gì xin các hạ cứ sai bảo.
Nàng lại mỉm cười chỉ nàng mặt lạnh nói:
- Đây là nàng Hộ giá Vương cung Lãnh Diện Băng Tâm. Tôi là Điều quản
Vương cung Lâm Lệ Thu và Hà Thúy Cơ mà các hạ đã gặp là Thần sứ Vương
cung. Tất cả ba người chúng tôi có thể đại diện cho Cung chủ trong lãnh vực của
mỗi người. Còn mọi quyết định phải có lệnh của Cung chủ. Sở dĩ tôi trình bày như
vậy để các hạ nhận thấy chúng tôi nói thật.
Trầm Kha mỉm cười ôn tồn:
- Đã đến nơi đây thì tại hạ phải biết những gì phải hành động.
Nàng Điều quản Vương cung Lâm Lệ Thu quay sang nói với nàng Hộ giá
Vương cung Lãnh Diện Băng Tâm:
- Tam muội cứ để tỷ tỷ đưa khách nhân vào biệt phòng.
Nàng Băng Tâm vẫn mặt lạnh lùng nói:
- Cám ơn tỷ tỷ!
Rồi nàng chào Trầm Kha lách mình biến vào phía trong cửa đại sảnh. Còn lại
chỉ có hai người, nàng Lâm Lệ Thu nói với Trầm Kha:
- Xin mời các hạ theo tôi để vào biệt phòng nghỉ ngơi.
Nàng nói xong là đi ngay. Trầm Kha không phản đối và liền đi th eo nàng đến
phòng đặc biệt để nghỉ ngơi.
Sau khi đưa chàng đến phòng, nàng Lâm Lệ Thu mỉm cười rồi quay mình bước
nhanh ra khỏi phòng, nháy mắt đã đi mất dạng.
Trầm Kha mỉm cười nín lặng, giữa Thanh Hoa Cung một màu sắc huyền bí,
chàng phải cần khám phá cho kỳ được sự bí mật này.
Câu nói của Hà Thúy Cơ vẫn làm chàng suy nghĩ nhiều.
Lời nói như ám chỉ một sự đe dọa đổi chác về những bạn đồng hành

của chàng.
Nếu quả là Thanh Hoa Cung đang giam giữ Ngọc Nữ, Bá Đồng Nhi hay Giang
Trúc Hồ...v...v... thì nhất định chàng phải quyết liệt với bọn này. Song muốn vậy
phải biết rõ thực hư mới hành động hợp lý được.
Một chuỗi dài câu chuyện đầy nghi vấn, Trầm Kha cần tìm cho kỳ được câu
giải đáp, trong thời gian quá ngắn, chàng phải làm sao cho kịp.
Chàng đưa mắt quét qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài thấy thấp thoáng bốn phía
đều có bóng người, như âm thầm canh giữ chàng.
Ngoài sân đại viện, có một vườn hoa rất to với đủ loại hoa được vun xới c ẩn
thận. Trầm Kha tỳ tay trên bục cửa với nhiều nghĩ ngợi bỗng nhiên mỉm cười... sau
đó chàng xốc áo bước nhanh ra cửa phòng hướng vào vườn hoa đi vào... chàng
không cố ý ngắm hoa mà chàng muốn mượn cảnh trí thiên nhiên để nghĩ ngợi...
Dưới ánh trăng mờ ảo, cảnh trí nơi đây thật mơ mộng. Trong vườn hoa có hòn
non bộ, có nhà thủy tạ, có chiếc lam kiều. Trầm Kha trù trừ đứng lại giữa lam kiều
đưa mắt nhìn xuống hồ thủy tạ. Mặt nước lấp lánh phản chiếu gương mặt chàng
làm chàng tự cười một mình.
Đột nhiên...
Chàng trông thấy một bóng đen, thoát nhanh qua mặt đã biến mất dạng sau
rặng cây mai. Trầm Kha biết ngay là có người đang theo dõi chàng.
Trầm Kha nheo mắt nhìn về hướng rặng hoa mai mỉm cười, đoạn bước nhanh
ra cổng vườn hoa, vừa đi đến cổng hoa viên, chàng trông thấy rõ dãy nhà màu tím
chỉ cách hoa viên trên mười trượng.
Trầm Kha càng nhìn càng phát giác thấy dãy nhà màu tím này rất quái lạ.
Chàng nhìn dãy nhà này rất lâu sau cùng chàng nảy ra một ý định bất luận giá

nào, chàng cũng phải lục soát gian nhà màu tím này cho kỳ được, thử xem bên
trong ẩn chứa những gì.
Trầm Kha nghĩ đến đây, liền cất tiếng cười và cất bước ung dung rời cổng hoa
viên đi về phòng.
Sau khi về phòng, chàng ngồi xuống một chiếc ghế cạnh bàn nghĩ ngợi.
Lúc bấy giờ, miền hoang dã trở nên lặng lẽ thê lương, âm u như địa giới tha
ma...
Bỗng nhiên, một ả nữ tỳ bưng vào một ly sâm đặt trước mặt chàng và nói:
- Xin mời qúy khách dùng chung sâm để đỡ mệt nhọc.
Trầm Kha cũng không chút ngại ngùng, bưng chung sâm lên uống một cách tự
nhiên.
Uống xong, ả nữ tỳ toan bưng chiếc tách ra thì Trầm Kha nhìn nàng gọi khẽ:
- Cô nương này!
Ả nữ tỳ ngẩng mặt nhìn Trầm Kha hỏi:
- Qúy khách muốn bảo gì?
Trầm Kha liền mỉm cười đáp:
- Xin phép hỏi cô nương! Tại hạ có một việc yêu cầu không rõ cô nương giúp
được chăng?
Ả tỳ nữ bị hỏi đột ngột, trố mắt nhìn Trầm Kha ngạc nhiên song gượng cười
đáp:
- Tiện nữ không có quyền giúp đỡ, nếu qúy khách muốn điều gì cứ nói, tiện nữ
sẽ bẩm cáo lại.
Lãng Tử Trầm Kha gật đầu bằng giọng vui vẻ nói to:
- Phiền cô nương bẩm báo lại là tại hạ vì lạ chỗ lạ nhà, mà đêm lặng canh dài,
không thể nào tại hạ đi ngủ sớm được. Tại hạ muốn tiêu khiển mớ thời gian còn lại
bằng cách cần một người bạn biết cầm, kỳ, thi, họa để cùng tại hạ tiêu khiển,
không rõ có được hay chăng?

Ả nữ tỳ mỉm cười đáp:
- Qúy khách cao hứng, thế nào bổn cung cũng làm vừa lòng qúy khách chứ!
Tiện nữ sẽ bẩm cáo lại ngay.
Nói dứt lời nàng bưng chiếc khay bước ra khỏi phòng.
Nguyên Trầm Kha muốn tìm một người bạn, một là đánh cờ, ngâm thơ giải
muộn, hai là tìm cách dò hỏi tin tức trong Thanh Hoa Cung.
Đêm về khiến bầu không khí trong Thanh Hoa Cung như cô đọng lại. Chung
quanh phất phưởng mùi tử khí nặng nề, thật không có nơi nào sánh bì được.
Ánh đèn tỏa sáng rực rỡ trong gian phòng đẹp đẽ rộng mênh mông.
Đột nhiên có tiếng chân người dẫm nhẹ, bước dần vào phòng.
Trầm Kha ngẩng mặt nhìn lên xem rồi cất tiếng nói:
- A! Hà Thúy Cơ cô nương.
Nàng Mỹ diện nhơn Hà Thúy Cơ mỉm cười nói:
- Không ngờ các hạ là một văn nhân tao nhã, nên tôi xin đến hầu tiếp các hạ
tiêu khiển thì giờ.
Trầm Kha cười nhẹ:
- Không ngờ, phải để tại hạ nói ra câu ấy vì một thiếu nữ như cô nương lại tinh
thông cầm, kỳ, thi...
Hà Thúy Cơ ngắt lời bảo:
- Tôi chỉ biết chút ít thôi, không môn nào giỏi cả!
Trầm Kha cười nói:
- Mời cô nương ngồi!
Hà Thúy Cơ uyển chuyển lướt nhanh vào giữa phòng, Trầm Kha muốn nói với
nàng thật nhiều, nhưng không hiểu tại sao chàng đành lặng thinh.
Bấy giờ Hà Thúy Cơ đã kéo ghế ngồi trước mặt bàn, nàng lại giương đôi mắt
long lanh nhìn chàng không chớp mắt.
Trầm Kha vẫn đứng trân, cách mặt bàn chừng ba bước cũng giương đôi mắt
nhìn nàng đến ngẩn ngơ.
Hà Thúy Cơ khẽ nói:
- Các hạ, tôi có gì lạ không mà các hạ nhìn tôi lạ lùng quá vậy? Hay là các hạ

có điều gì thầm trách tôi?
Trầm Kha giật mình đáp:
- Ơ hơ... Có gì đâu!
Rồi chàng thở dài tiếp:
- Mà cũng không có điều gì để trách cô nương. Việc vào nơi đây là ý tôi muốn.
Còn việc không gặp được Cung chủ là một sự ngoài ý muốn cô nương.
Hà Thúy Cơ nghe chàng ôn tồn nói vậy cũng thở dài nín lặng.
Gương mặt đ ẹp
như thiên tiên lẫn ma lực bỗng đượm vẻ sầu bi, đau thương như muốn giải bày một
ẩn tình khúc mắc nào đó, nhưng không thốt ra lời được.
Hai người bỗng cúi đầu nín lặng rất lâu, không ai nói với ai nửa lời.
Bỗng Hà Thúy Cơ cất giọng ngọt ngào hỏi:
- Các hạ!
- Hà cô nương muốn bảo điều gì?
- Các hạ có nhã thú môn gì? Cầm kỳ hay thi họa?
- Tùy cô nương!
- Ô! Tôi đến bồi tiếp các hạ thì nên tùy ý các hạ chứ!
- Vậy chúng ta đánh một ván cờ vậy!
- Hay lắm!
Nói dứt, Hà Thúy Cơ bước đi lấy một bàn cờ đem đến trước mặt Trầm Kha rồi
hai người bắt đầu cuộc chơi.
Cả hai chăm chú vào quân cờ. Đi được hai nước, Trầm Kha ngẩng mặt nhìn
thiếu nữ dịu dàng hỏi:
- Tại hạ có một đề nghị này.
- Có điều gì xin các hạ cứ nói.
- Chúng ta gây một bàn đánh cá cô nương có đồng ý chăng?
- Đánh cá gì?
- Nếu như cô nương thua tại hạ, cô nương phải đáp ứng một việc. Tại hạ h ỏi
điều gì, cô nương thành thật trả lời điều ấy.
- Nếu các hạ thua thì sao?
- Tại hạ sẽ đáp ứng lại cô nương, làm bất luận một việc gì theo lệnh cô nương.
Hà Thúy Cơ mỉm cười hỏi lại:
- Các hạ nhất định đánh cá như vậy sao?

Trầm Kha gật đầu:
- Đúng vậy!
Mỹ diện nhơn Hà Thúy Cơ cười xòa bằng lòng ngay. Nàng đáp:
- Hay lắm! Chúng ta nên gầy cuộc đánh cá cho vui!
Nói dứt lời hai người tiếp tục nhìn vào quân cờ.
Cả hai đều có ý nghĩ riêng tư. Trầm Kha đang thắc mắc muốn h ỏi một vài vấn
đề. Còn Hà Thúy Cơ thì ngờ vực muốn rõ một việc.
Trầm Kha được giang hồ gán cho cái tên Lãng Tử Trầm Kha vì chàng từ khi
xuất hiện giang hồ với phong cách trầm ngâm lạnh lùng. Song đã là tay lãng tử thì
phải biết cầm kỳ thi họa, hay nói một cách khác thì chàng phải đa tình xứng danh
lãng tử.
Riêng về cờ tướng thì chàng đã nghiên cứu rất kỹ khi tìm hiểu về các hố môn
trận pháp. Vì thế tuy Hà Thúy Cơ có thuần thục về nghệ thuật đánh cờ, song sánh
với chàng thì còn kém khá xa...
Một ván cờ sắp chấm dứt, trên bàn quân cờ còn rất ít, nhìn th eo thế cờ mà luận,
chưa ai thắng ai bại nửa nước cờ, cuộc cờ lại tiếp tục.
Nửa tiếng sau, Hà Thúy Cơ chép miệng thở dài:
- Thế là bí, tôi thua các hạ một ván vậy.
Trầm Kha mỉm cười nói:
- Đa tạ cô nương nhường nước.
- Các hạ thật cao cờ, và theo như điều kiện, giờ đây các hạ hãy hỏi đi.
Trầm Kha mỉm cười nói:
- Vị Cung chủ mời tại hạ đến đây với mục đích gì?
- Đó là điều chỉ có Cung chủ mới trả lời được. Riêng tôi chỉ biết rằng Cung
chủ có ý thương lượng một điều quan trọng với các hạ.
- Thượng lượng với tại hạ ư?
- Đúng vậy!
Trầm Kha nhíu mày suy nghĩ về những âm mưu của những tay đại ma đầu lắm
xảo trá, nên bất chợt chàng gằn từng tiếng:
- Cô nương cứ tự nhiên về phòng nghỉ ngơi!

Hà Thúy Cơ liền xoa quân cờ đứng dậy, nàng bước đến bên song cửa, quay mặt
nhìn Trầm Kha dịu giọng nói:
- Các hạ không tiếp tục cuộc chơi sao?
Bấy giờ Trầm Kha đã mất hứng, chàng không còn tâm trí nào hòa đàn hay
ngâm thơ nữa, nên lắc đầu đáp:
- Một ván cờ là đủ. Xin cảm ơn cô nương.
Nàng vẫn bình thản gật đầu:
- Vậy các hạ hãy nghỉ ngơi, tôi về phòng đây.
- Cô nương cứ tự tiện.
Nàng bước ra khỏi cửa bỗng quay lại khẽ gọi:
- Các hạ...
Trầm Kha ngạc nhiên cất giọng:
- Hà cô nương có điều gì muốn nói chăng?
Nàng nhìn chàng tha thiết rồi bất chợt phóng mình đi, miệng nói vọng lại:
- Không có gì!
Trầm Kha vội gọi theo:
- Hà cô nương! Hà cô nương!
Giọng nói của chàng rơi vào khoảng không gian vô tận, vì nàng đã biến mình
sau giải hoa viên.
Bầu không khí cô đọng lặng im như chết.
Nàng đến đột ngột, đột ngột như lần gặp gỡ đầu tiên, rồi nàng cũng bỏ ra đi đột
ngột.
Cuộc gặp gỡ như gió thoảng mây bay, vừa thoáng hiện đã tan ngay. Duy có
lưu lại cho Trầm Kha niềm nghĩ ngợi về người con gái kỳ lạ này. Người con gái
đẹp nửa thiên tiên, nửa yêu hồ với những hành động, lời nói úp mở, nửa tà nửa
chánh.
Và chính điều này làm cho chàng suy nghĩ thật nhiều.
Đêm khuya canh vắng.
Những ý định của chàng được sắp đặt sẵn sàng. Chàng phải lợi dụng cơ hội
này để thám hiểm Thanh Hoa Cung.
Vì không tìm ra địa điểm của Thanh Hoa Cung nên chàng bằng lòng

th eo đề
nghị của Thần sứ Vương cung để vào được Thanh Hoa Cung. Nhưng mục đích của
chàng phải tìm bằng mọi cách thám hiểm bí mật của cung ma nầy mới hy vọng tìm
ra manh mối về sự mất tích của Ngọc Nữ và Bá Đồng Nhi.
Sở dĩ chàng nghĩ đến điều ấy vì căn cứ trong câu nói của Hà Thúy Cơ đã nói
với chàng ở nơi khách điếm. Song chàng vẫn nghĩ rằng tên Cung chủ ở đây phải là
tay tự tin, lắm mưu trá nên mới có ý mời chàng vào tận sào huyệt của chúng. Như
thế, trước nhất sự canh phòng của chúng phải hết sức thận trọng. Cũng vì vậy nên
việc thám hiểm tại cung ma nầy không phải dễ dàng trót lọt.
Chàng liền lượn nhanh một vòng qua cửa đại điện. Chung quanh gian phòng
của chàng không thấy ẩn hiện một bóng người nào. Chàng đinh ninh không có ai
canh gác quan sát nữa liền quay trở lại phòng.
Trầm Kha phẩy tay quạt tắt ngọn đèn trong gian phòng. Bóng tối dầy đặc ập
kín gian phòng, từ bên ngoài trông vào không còn nhìn thấy gì cả, đoạn chàng
thuận tay cài chặt cửa phòng.
Chàng bước nhẹ đến bên song cửa, thân mình như làn khói, phóng mình vọt
qua song cửa ra ngoài lẫn vào màn đêm mất dạng.

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 28
Nơi biệt lao

Ánh trăng lưỡi liềm đã tắt ngúm và khuất hẳn ở phía tây. Nền trời chỉ còn
những ánh sao thưa. Vạn vật đều phủ kín một màu đen của đêm tối.
Chàng Lãng Tử Trầm Kha lẩn mình qua những lùm cây, bờ cỏ nơi hoa viên.

Chàng mon men đi trong đêm tối và lúc còn độ hai mươi bước nữa là đến hòn giả
sơn và hồ thủy tạ của hoa viên, thì chàng chạy vút vào hoa viên, đến phục mình
dưới hòn giả sơn nghe ngóng, bốn bề yên lặng. Chàng ngẩng đầu lên nhìn tứ phía
thấy thấp thoáng bóng người từ đàng xa.
Trầm Kha thở phào nhẹ nhõm, bèn đứng phắt dậy, nhắm dãy hoa hòe bên tả
chạy nhanh qua.
Chàng lách mình đi thoăn thoắt dưới dậu hoa dầy mịt lá, không mấy chốc
chàng đã đi đến bờ tường. Sau khi quan sát bốn phía, chẳng trông thấy một bóng
người nào, duy chỉ có dãy nhà màu tím sẫm đượm vẻ huyền bí hãi hùng, khiến
chàng nổi tính hiếu kỳ, tâm trí trở nên xôn xao rạo rực.
Chàng lại nhướng mắt quan sát lần nữa, ước lượng từ chân tường đến dãy nhà
màu tím độ chừng mười trượng. Muốn nhìn xem rõ rệt hơn, chàng phải trèo lên
ngọn cây cao ngoài bờ tường mới đủ sức quan sát khắp nơi, mọi vị trí một cách
khái quát của ngôi ma cung này.
Trầm Kha liền nhảy sang cây đại thọ, sau khi quan sát giương đôi mắt nhìn bốn
phía một lần nữa. Trầm Kha cảm thấy an tâm vô cùng, vì khắp nơi không một
tiếng động hay bóng người nào.
Chàng thư thả trèo lần xuống gốc đại thọ. Khi đôi chân vừa chấm đất, bỗng
nghe một tiếng hì nổi lên phía sau lưng.
Trầm Kha giật bắn lên, quay phắt người lại quan sát.
Cách nơi chàng đứng chừng mấy trượng, đã hiện ra một lão bà mắt lồi mũi gẫy,
nhăn nheo xấu xí đến khủng khiếp, rõ đúng là một xú bà bà. Bà nầy vừa đi tới, vừa
giương đôi mắt với hai đạo kỳ quang lạnh buốt rọi thẳng vào mặt Trầm Kha những
tia nhìn ác sát.

Sự việc xảy ra quá đột ngột. Chàng không ngờ xú bà bà nầy lại xuất hiện một
cách êm thấm đến thế. Có lẽ bà ta ẩn vào chỗ kín để theo dõi chàng và giờ đây
xuất hiện ra mặt.
Trầm Kha vẫn bình tĩnh hỏi:
- Lão bà là ai?
Xú bà bà cười the thé đáp:
- Là hộ vệ cho các hạ.
Trầm Kha vẫn dịu giọng:
- Không cần, xin lão bà lui ngay.
- Không được đâu! Các hạ là khách nhân của Bổn Cung chủ nên phải tuân theo
luật lệ của Cung chủ.
Trầm Kha bỉu môi xì một tiếng không đáp.
Xú bà bà lại cười the thé nói:
- Xin mời các hạ quay về phòng an nghỉ là hay hơn cả.
Trầm Kha cười gằn nói:
- Nhưng ta không quay về thì sao?
Xú bà bà cười the thé bảo:
- Như thế là không được! Các hạ chớ nên buộc già này xử không phải lễ với
các hạ!
Trầm Kha hừ một tiếng nói:
- Ta lại muốn đi kìa!
- Các hạ đi đâu?
- Còn tùy, vui đâu đi đó!
- Thế là không được, ngươi phải về phòng nghỉ là hơn.
Trầm Kha nhăn mặt đáp:
- Nếu thế ngươi nhất định ngăn cản ta phải không?
- Nhưng các hạ không nghe lời khuyên giải, buộc lòng già này phải dùng biện
pháp mạnh.
Trầm Kha cười gằn:
- Biện pháp mạnh? Hừ ngươi xuất thủ thử xem!
Xú bà bà cười hăng hắc bảo:
- Các hạ muốn ta động thủ thật đấy ư?
- Đúng đấy!
- Như thế chớ trách ta không nói rõ cho ngươi biết đấy nhé.
Nói dứt lời, Xú bà bà búng giò nhảy tới trước đẩy ra một chưởng với

năm thành
công lực nghinh địch.
- Bình!
Một tiếng nổ do áp khí chạm nhau đẩy lui Xú bà bà hơn ba bước mới đứng
vững được. Nhưng khi vừa lấy được thăng bằng, Xú bà bà lại xuất thủ nhanh như
điện đẩy song chưởng ập vào Trầm Kha.
Quyết thanh toán Xú bà bà thật nhanh nên chàng liền đẩy ra hai chưởng với
mười thành công lực.
- Bình! Bình!
Hai tiếng nổ long trời. Xú bà bà không cầm vững chiêu số, bị áp khí đẩy văng
ra xa mấy trượng với tiếng rống như qủy sứ của bà ta trước khi tàn lực. Hai giòng
máu từ nơi miệng bà ta ộc ra và toàn thân chết lịm.
Lúc nầy vì tiếng chưởng phong vang động nên đã làm cho bọn môn hạ của
Thanh Hoa Cung kinh động. Chúng báo động và có bóng người chạy ra.
Trầm Kha thầm nghĩ:
- Ta vô ý hạ Xú bà bà bằng chưởng lực nên đã gây nên tiếng động vừa rồi. Vậy
việc thám hiểm đêm nay hẳn là không tiện lợi vì phải lợi dụng im lặng để hành
động chứ dùng vũ lực khó bề tra xét mọi bí mật.
Chính vì thế chàng vội chụp lấy thân hình Xú bà bà phóng vút ra phía ngoài
vòng rào, bỏ xuống dãy hố sâu cách đó hơn mười trượng rồi như ánh sao xẹt, chàng
vút trở lại phòng chui vào nằm ngủ yên lặng.
Bỗng có tiếng gõ cửa.
Trầm Kha vẫn im lặng.
Tiếng người con gái gọi:
- Các hạ! Các hạ!
Trầm Kha từ từ nhỏm dậy đốt đèn mở cửa rồi hỏi:
- Việc gì thế?
Nàng Điều quản Vương cung Lâm Lệ Thu bước vào hỏi:
- Các hạ vẫn ngủ yên chứ?

Trầm Kha giả bộ ngái ngủ:
- Vâng! Có việc gì thế hả cô nương?
Nàng nhìn quanh phòng rồi đáp:
- Vì có địch nhân xâm nhập, sợ các hạ phiền hà nên tôi đến đây để xin lỗi các
hạ.
- Ồ! Địch nhân dám xâm nhập vào đây sao? Đã bắt được chúng chưa?
- Các môn nhân đang lục soát.
Nàng lại mỉm cười vừa bước ra vừa nói:
- Chỉ có vậy, các hạ cứ an tâm, đừng phiền trách chúng tôi trong thời gian chờ
đợi.
- Xin cô nương chớ bận tâm.
Nàng liền bước đi.
Trầm Kha đóng cửa lại.
Chàng lên nằm trên giường mỉm cười nhủ thầm:
- Vậy là đêm nay động ổ rồi, ta đành tìm một giấc ngủ hẵng hay.
Suốt một ngày thứ hai vẫn không có ai nói gì về sự gặp gỡ giữa chàng và Cung
chủ, nên chàng vẫn an nhàn nằm trong phòng đọc sách cho qua thời giờ.
Đêm lại về...,
Bóng tối lại phủ trên vạn vật.
Ánh đèn trong gian phòng lại được thắp sáng lên.
Trầm Kha quyết định phải tìm phương cách êm thắm để dò la cung ma này.
Chàng đang trầm ngâm thì có tiếng chân người từ xa đưa lại.
Trầm Kha biết ngay chính là tiếng chân con nữ tỳ vẫn đưa cơm đến. Quả nhiên
chẳng bao lâu, tên nữ tỳ khệ nệ bưng vào một mâm cơm rất thịnh soạn.
Tên nữ tỳ lễ phép mời chàng dùng cơm.
Trầm Kha dùng cơm xong, tên nữ tỳ lại lo thu dọn bát chén, sau cùng mang
mâm bát chén bước ra khỏi phòng.
Trầm Kha bỗng gọi giật lại:
- Cô nương hãy chậm lại.
Tên nữ tỳ nghe gọi đứng khựng lại, quay đầu nhìn Trầm Kha ngạc nhiên hỏi :

- Các hạ có điều gì chỉ giáo?
Trầm Kha đưa tay ngoắc tên nữ tỳ bảo:
- Xin cô nương trở lại, ta có một việc muốn hỏi nàng.
Tên nữ tỳ do dự giây lát, sau cùng bưng mâm chén bát trở lại phòng. Vừa đặt
mâm chén bát trên bàn, thị vội quay mặt nhìn Trầm Kha hỏi:
- Các hạ có điều gì chỉ bảo?
- Mấy ngày qua cô nương nhọc lòng mang cơm nước, thật tại hạ lấy làm cảm
kích bội phần.
- Đó là phận sự của tiện nữ, các hạ chớ nói thế.
- Xin cô nương thông báo giùm để cho tại hạ gặp nàng Hà Thúy Cơ được
không?
Con tỳ nữ mỉm cười gật đầu:
- Tiện nữ xin làm theo ý các hạ...
Nàng vừa nói vừa quay người bước đến mâm chén bát, nhưng Trầm Kha cũng
bước theo sát.
Bỗng chàng gọi:
- Cô nương...
Nghe tiếng gọi tên nữ tỳ quay người lại chỉ thốt lên được một tiếng kinh ngạc :
- A...
Thân hình của tên nữ tỳ ngã qụy trên nền nhà. Vì bị Trầm Kha bất ngờ gọi để
tên nữ tỳ quay người lại, thì chàng vươn hai ngón tay điểm nhanh vào bế huyệt của
tên nữ tỳ, nên tên nữ tỳ chỉ kịp kêu lên một tiếng A là ngã qụy.
Mặc dù là nữ tỳ song nàng này cũng thuộc lại võ công hữu hạn. Nhưng vì sự
việc xảy ra quá bất ngờ mà người xuất thủ là Trầm Kha nên nàng không kịp la lên
cầu cứu hay xuất thủ phản công.
Trầm Kha đưa mắt nhìn bốn phía, thuận tay chàng bưng mâm bát đĩa giấu ngay
ngắn dưới gầm bàn. Sau cùng chàng bế xốc tên nữ tỳ, đặt nằm ngay ngắn trên
giường .
Tên nữ tỳ giương đôi mắt tròn xoe nhìn Trầm Kha tựa hồ như ngầm

mắng
chàng toan giở trò vô lễ với nàng.
Trầm Kha nheo mắt nhìn nàng bảo rất khẽ:
- Chẳng có sao đâu. Nàng chớ sợ hãi, ta chỉ cần một chút thôi.
Nói đến đây, Trầm Kha nhanh tay mở nút áo tên nữa tỳ, bằng dáng điệu nhanh
nhẹn hấp tấp.
Tên nữ tỳ hồn vía kinh hoàng, nàng đinh ninh Trầm Kha sẽ dày vò thể xác
nàng.
Mảnh xiêm y được cởi khỏi thân thể tên nữ tỳ, Trầm Kha cúi xuống cởi nốt
chiếc quần của tên nữ tỳ.
Tên nữ tỳ giương đôi mắt nhìn Trầm Kha tóe lửa, phẫn hận kinh hoàng.
Trầm Kha trố mắt nhìn sừng sững trước vóc mình hồng hoa xử nữ nửa giây, lại
cười bảo:
- Cô nương hãy an tâm, ta chỉ mượn đỡ bộ xiêm y của cô nương dùng tạm thôi.
Tuy không cử động cũng như không nói được, song nàng vẫn nghe vẫn thấy
như thường. Vì vậy sau lời nói của Trầm Kha, nàng thở phào, nhắm mắt nín lặng...
Vì muốn dễ dàng trong việc dọ thám mọi cơ quan của Thanh Hoa Cung đỡ gặp
rắc rối gây náo động nên chàng phải dùng đến phương cách này.
Trầm Kha lại trút bỏ bộ y phục của mình, cuộn lại xách tay, lại khoác vào bộ
xiêm phục của tên nữ tỳ. Tuy bộ xiêm phục ngắn ngũn nhưng cũng giúp cho chàng
biến thành một thiếu nữ khó nhận ra trong bóng tối.
Xong đâu đấy, chàng nhẹ bước đi nhanh ra cửa. Bỗng dưng chàng sực nhớ lại
một việc, thiếu nữ phải kết bín tóc, chứ không bới cao như thế này. Do đó chàng
bước nhanh đến bên giường đưa mắt nhìn kỹ tên nữ tỳ mỉm cười.
Trầm Kha cúi xuống vuốt ve mái tóc của tên nữ tỳ, bằng giọng ngọt ngào bảo:
- Xin cô nương thứ lỗi, ta mượn thêm bộ tóc này cho đủ bộ nhé.

Tên nữ tỳ chỉ còn biết sững mày trợn mắt, căm hận.
Nói dứt, chàng vận công lực chuyển vào đôi tay, cắt bứt mái tóc đen huyền của
tên nữ tỳ, đoạn cài hai bín tóc vào đầu mình.
Trầm Kha bước đi ỏng ẹo nhẹ nhàng ra khỏi cửa phòng lần về hướng cửa chính
đại điện.
Trầm Kha tung tăng như một thiếu nữ, vừa chạy được hai trượng bỗng dưng
chàng cúi đầu nhìn xuống ngực. Vừa trông thấy bộ ngực l ép xẹp của mình, bất
giác chàng giật mình đánh thót. Đã hóa trang toàn thân con gái còn thiếu đôi gò
bồng đảo.
Trầm Kha không nghĩ ngợi lâu, vội rút trong áo ra cái khăn vấn đầu, x é ra làm
hai, đoạn vo tròn rồi nhét vào lồng ngực, cũng căng phồng đâu kém gì ngực thật.
Chàng ung dung, uyển chuyển, bước lần đến bên cửa chính đại điện. Đã trót
đóng vai thiếu nữ nên chàng phải giả bộ đi dáng con gái để đóng trọn vai trò.
Bỗng nhiên một bóng người trong cửa chạy nhanh ra, nhìn thấy hắn là một
thanh niên độ ba mươi tuổi, mình vận bộ y phục chẽn nho sinh.
Trầm Kha không biết phải xử trí thế nào...
Tên thanh niên nho sinh suồng sã bước đến chận ngang mặt chàng mỉm cười
tình tứ bảo:
- Diễm Đào! Sao đưa cơm lâu quá vậy? Làm ta đợi nàng muốn chết.
Trầm Kha trong bụng muốn cho hắn một chưởng xong đời, song sợ kinh động
làm hỏng đại sự nên nén lòng. Khẽ nhún đôi bờ vai, chàng giả giọng lảnh lót yêu
kiều đáp:
- Ai biết!
Tên thiếu niên cười hề nói:
- Diễm Đào! Càng ngày em càng đẹp thêm ra!
Nói đến đây, đột nhiên hắn đưa tay hữu choàng qua cổ Trầm Kha, tay trái đưa

lên toan sờ ngực. Trầm Kha thất kinh, liền giả bộ e thẹn lắc mình thoát khỏi cánh
tay hữu của tên thanh niên và chàng lại giả giọng nữ nhi bỉu môi ngu ýt một cái dài.
Gã thiếu niên chộp hụt, liền phá lên cười hềnh hệch bảo:
- Diễm Đào! Có gì mà sợ, lại đây.
Được một tấc muốn một thước. Nói dứt, hắn lại đưa tay hữu ra nhắm ôm eo
ếch Trầm Kha lần nữa. Chàng thầm biết nếu để đối phương vớ mò sẽ bại lộ, thêm
phiền phức nên giả bộ nũng nịu dậm chân nói:
- Không thèm đâu!
Nói dứt, Trầm Kha vận dụng thuật khinh công, đôi chân bước chạy đi một cách
uyển chuyển nhẹ nhàng.
Thoắt một cái đã vượt ngang qua gã thanh niên chạy vọt vào trong cửa chính
đại điện.
Gã thanh niên nhìn theo không đuổi mà cất tiếng cười ha hả bảo :
- Tối mai... Diễm Đào nhé!
Trầm Kha ngó lại mỉm cười giả giọng:
- Ừm! Ngươi có công thì chờ!
Nói dứt, chàng lách mình rẽ sang bên hữu đại điện chạy nhanh đi.
Lúc bấy giờ, chàng trông thấy phía trước mặt một khu rừng ăn thông vào núi.
Ngoài ven rừng là hai dãy nhà màu tím sẫm.
Trầm Kha đổi ý niệm, hướng vào hai dãy nhà màu tím này chạy nhanh đến.
Khoảnh khắc sau chàng đã đến kề dãy nhà màu tím độ ba bốn trượng. Trầm
Kha bỗng dưng đứng khựng lại đưa mắt quan sát bốn phía.
Chàng trông thấy dãy nhà màu tím sẫm tọa lạc trên khoảnh đất rộng, xung
quanh được rào kín bằng những song sắt cao trên hai trượng. Trước cổng ra vào có
bốn tên thanh y đại hán đứng canh gác.
Trầm Kha mon men dọc theo vòng rào, đến một chỗ rậm rạp nhứt mới nhấc
mình vượt bờ rào vào trong.
Sau khi vào được bên trong dãy nhà màu tím, Trầm Kha nép mình

trong các
chỗ khuất, đi lần đến cửa ra vào.
Chàng nhìn thấy hai dãy nhà màu tím được cất song song nhau, chính giữa có
con đường dọc dài, bề ngang không đầy ba thước.
Vào đến trong phòng, Trầm Kha hành động rất nhẹ êm nên không bị bọn thanh
y đại hán khám phá. Một cảnh tượng bày ra trước mắt khiến chàng su ýt kêu lên
một tiếng hãi hùng.
Nguyên dãy nhà tím nầy không phải là gia cư hay trang viện mà là một nơi
giam giữ tội nhân, một gian lao thất.
Trầm Kha cố nén ngạc nhiên quan sát, giữa dãy nhà tím chia ra hai dãy phòng,
một dãy phòng chia ra chừng gần hai mươi phòng nhỏ, trong mỗi phòng đều có
nhốt một người.
Trầm Kha hồn vía rụng rời chép miệng nói lẩm bẩm:
- Đây là đề lao... là nhà ngục.
Chàng lại phát giác thấy, trên cửa mỗi gian đều có treo một lệnh bài hình như
ghi tên họ kẻ bị giam. Chàng định lại gần xem cho rõ thì bỗng nghe tiếng chân
người đi đến.
Trầm Kha liền rời vị trí nép vào phía ngoài dãy nhà để theo dõi. Từ phía ngoài
cửa, hai tên thanh y đang dìu một người hình như mới bị tra khảo nên rất yếu ớt
đem vào nhốt trong một gian phòng nhỏ.
Hai tên này hành động rất thuần thục nhanh như chóng. Trầm Kha vẫn im lặng
theo dõi thì hai tên đã quay ra, chúng vừa đi vừa chuyện trò.
Một tên nói:
- Lỗ Tam, hôm nay tại sao Cung chủ ra lệnh di chuyển hai tên tội nhân vừa bị
bắt mấy hôm nay qua biệt lao phía kia nhỉ?
Tên này vừa nói vừa chỉ gian biệt lao thì tên kia trả lời:
- Ngươi không biết à?
- Nếu biết thì nói làm gì!

- Hai tên tội nhân đó là đồng bọn với tên Lãng Tử Trầm Kha đó.
- Thật không?
- Sao lại không!
- Mà họ tên gì?
- Nàng con gái mỹ miều là Ngọc Nữ và cái lão già đó là Bá Đồng Nhi. Toàn là
những tay chọc trời khuấy nước chớ đâu phải chơi.
- Mà tao nghĩ không ra tại sao mấy tội nhân ở đây Cung chủ hành hạ mà hai tên
kia Cung chủ lại không hành xác.
- Đó là mày không hiểu rồi. Hai tên này Cung chủ đã dùng thủ pháp đặc dị để
làm tản mác công lực của họ rồi, nên chúng mình cứ bắt dẫn họ đi tự do nào có sợ
họ lén hạ mình đâu.
- ờ! Có thế chứ!
- Thôi! Chúng mình vào bẩm lại chứ cứ đứng đây ba hoa mãi lại bị quở phạt
cho xem.
- Phải lắm! Nhưng tao vẫn còn thắc mắc!
- Thắc mắc việc gì?
- Tại sao Cung chủ cứ để thằng Lãng Tử Trầm Kha khơi khơi đó mà không
chịu hành động gì, nhỡ nó trở chứng là khổ luôn tụi mình không ?
- Điều này tao cũng như mày đều mù tịt.
Nói xong hai tên lại lững thững đi xa dần.
Trầm Kha nhận thấy cần phải hành động gấp để kịp cứu Ngọc Nữ và Bá Đồng
Nhi, nên khi hai tên thanh y vừa đi khuất, chàng rời ngay gian ngục thất để tiến về
gian biệt lao mà lòng hồi hộp lo nghĩ.
Chàng không ngờ cả hai người thân của chàng đều lọt vào tay tên Cung chủ.
Không biết tánh mạng của họ có hề gì không?
Máu nóng chạy rần rật trong người, Trầm Kha như bóng ma trơi lẩn tránh bọn
canh gác, trở ra đường cũ nhảy qua rào rồi nhắm hướng biệt lao chạy đến.
Nhà lao nầy sơn màu đen tối nghịt, phía trước có bốn tên canh gác cẩn thận

trước cái cửa sắt đen sì.
Vừa lúc đó bỗng có tiếng chân người từ m é tả đi tới. Trầm Kha đang nép mình
bên hữu theo dõi, nóng lòng muốn hành động ngay song cố d ằn tâm chờ đợi cơ hội.
Lúc ấy tiếng chân đến gần thì Trầm Kha cũng thầm thốt lên ngạc nhiên :
- Ồ! Lại nàng Điều quản Vương cung Lâm Lệ Thu.
Nàng này cất tiếng hỏi bọn thanh y:
- Có sự gì lạ không?
Một tên lên tiếng:
- Dạ không!
- Mở cửa ta xem lại hai tội nhân!
- Dạ tuân lệnh!
Lập tức một tên lấy xâu chìa khóa trong người ra chạy lại mở cánh cửa ngục rồi
đứng sang một bên.
Nàng Lâm Lệ Thu bước vào một thoáng rồi quay ra cất tiếng bảo:
- Hãy canh gác cẩn thận!
- Tuân lệnh!
Nàng Lâm Lệ Thu liền rời nơi nầy quay về đường cũ, trong phút chốc khuất
sau mấy dãy nhà.
Một tên trong bọn nói:
- Điều quản Vương cung cô nương đi kiểm soát xong là mình nhẹ nhàng rồi, ta
có mua một bầu rượu hảo hạng đây, tụi mình cùng nhắm cho ấm bụng.
Vừa nói tên này vừa lấy bầu rượu ra. Ba tên kia liền chụm vào để đến phần
thưởng thức mỹ tửu.
Trầm Kha nhanh như cắt liền rời chỗ nấp, lướt người nhẹ nhàng như mũi tên
xẹt vút vào bốn tên này.
Chúng đang say sưa chụm đầu vào bình rượu nên không hề hay biết. Chỉ nghe
nhói lên thân hình bốn tên ngã quỵ trên mặt đất im lìm.
Trầm Kha đã thi thố tuyệt kỹ búng chỉ lực vào các tử huyệt của chúng nên bốn
tên này đều chết im lìm. Chàng liền lục lấy xâu chìa khóa rồi k éo bốn

tên này để
dựa vào thành vách như người còn sống đứng canh.
Trầm Kha vội lấy chìa khóa mở chiếc cửa sắt nặng nề, lách người vào trong rồi
khép hờ lại.
Nhà biệt lao này có năm phòng nhưng ba phòng kia bỏ trống, chỉ có hai phòng
có hai người bị giam vào nơi này.
Trầm Kha liền giở tấm gỗ che gian phòng cất tiếng gọi:
- Ngọc muội! Ngọc muội!
Người con gái bị giam trong phòng này chính là Ngọc Nữ, nên khi nghe tiếng
gọi nàng liền khẽ hỏi:
- Ai đó?
Trầm Kha đáp ngay:
- Ngu huynh là Trầm Kha đây!
Ngọc Nữ mừng rỡ chạy đến bên lỗ nhỏ nói:
- Trời! Kha huynh đây sao? Nàng... nàng gạt ta phải không?
Trầm Kha sực nhớ mình đang cải trang liền lấy mớ tóc giả xuống rồi đáp :
- Chính ngu huynh đây! Vì huynh phải mạo hiểm vào Thanh Hoa Cung nên
phải giả dạng nữ tỳ để dễ dàng dò xét.
Nàng Ngọc Nữ nhìn chăm chăm vào chàng rồi đáp:
- Phải rồi! Chính Kha huynh rồi! Tiểu muội đã nhận ra rồi.
Rồi nàng sụ mặt xuống âu sầu, hai giọt lệ tự nhiên chảy dài.
Trầm Kha thấy vậy hỏi gấp:
- Tại sao vậy! Ngu huynh đến đây cứu muội tại sao muội lại khóc?
Vẫn giọng âu sầu nàng đáp:
- Hiện giờ võ công của tiểu muội đã bị hủy diệt rồi thì có ra khỏi nơi này cũng
vô ích.
Trầm Kha mỉm cười cương quyết:
- Điều này muội khỏi phải lo ngại, huynh đã có cách cứu chữa được.
Nàng mừng rỡ:
- Thật không?
- Thật chứ! Ngọc muội không nhớ lúc trước huynh bị trường hợp như thế này
tại Thiên Toàn Bảo và được Ngộ Tỉnh đại sư cứu chữa sao?
- Ồ! Thật tiểu muội ngốc quá!

Rồi nàng ngó qua chiếc cửa sắt của gian phòng hỏi:
- Còn cánh cửa này làm sao mở đây?
Trầm Kha lấy xâu chìa khóa ra đáp:
- Có đây rồi!
Chàng mở nhanh chiếc cửa rồi vội vàng bước vào.
Ngọc Nữ nhìn chàng với đôi mắt dịu hiền tha thiết. Rồi nàng mỉm cười nói:
- Kha huynh giả nữ tỳ cũng đẹp quá đi chứ!
Trầm Kha nhìn lại y phục bất giác đỏ mặt hỏi vội:
- Thúc thúc Bá Đồng Nhi có bị giam nơi này không?
- Có cách đây hai phòng.
- Vậy chúng ta qua bên ấy xem sao.
Hai người liền bước ra nhưng Ngọc Nữ bước đi chậm chạp không vững, vấp
ngã nên Trầm Kha phải đưa tay ra đỡ lấy nàng. Vừa khi lúc thân hình nàng ngã
chúi vào lòng chàng.
Ngẫu nhiên rơi vào vòng tay Trầm Kha, nàng Ngọc Nữ cảm thấy trái tim đập
liên hồi, hai má nóng bừng. Trong khi đó Trầm Kha cũng cùng tâm trạng như
nàng.
Vòng tay Trầm Kha đang ôm chặt lấy Ngọc Nữ, một mùi hương trinh nữ quyến
rũ như ma lực. Bỗng Ngọc Nữ ngước mặt nhìn chàng thì thầm:
- Kha... huynh...
Trầm Kha như kẻ mất hồn cúi xuống nhìn nàng thì môi của hai người đã gần kề
nhau.
Trong giây phút này họ quên đi chung quanh, quên đi thế giới nguy hiểm bên
ngoài, quên tất cả... để chỉ biết có chàng hay nàng trong vòng tay mà thôi.
Trầm Kha cũng thốt nho nhỏ:
- Ngọc... muội...
Rồi hai đôi môi sát vào nhau, sát vào nhau thắm thiết, êm đềm, quên là họ đang
đứng cạnh tử thần.
Giây phút bàng hoàng thần tiên nhứt của hai trái tim cùng đập một nhịp, cùng

hòa chung một khúc yêu đương trôi qua khi Trầm Kha đánh rơi xâu chìa khóa kêu
rẻng một tiếng, đã đưa chàng về thực tại.
Nàng Ngọc Nữ bèn đẩy nhẹ Trầm Kha thốt:
- Kha huynh, đời tiểu muội từ đây sẽ mãi mãi bên Kha huynh.
Trầm Kha thốt lời âu yếm:
- Thật ngu huynh không phải với tiểu muội, ngu huynh thề sẽ không bao giờ
phụ tiểu muội.
- Thật không?
- Nam tử nói phải giữ lời!
- Còn nàng Lữ Mộ Dung thì Kha huynh tính sao?
- Nàng ấy có ơn với ngu huynh, nhưng chỉ là bạn.
- Nhưng nếu nàng ấy cũng yêu Kha huynh thì sao?
- Đâu có chuyện ấy!
- Tiểu muội chắc chắn mà.
- Ơn xin ghi nhớ để đền đáp, nhưng tình thì khó lòng mà ép được.
Giọng nàng Ngọc Nữ vui hơn:
- Nếu tiểu muội là nàng thì huynh có còn yêu tiểu muội không ?
- Sao tiểu muội lại là nàng được?
- Được chứ!
Nàng vừa nói vừa lấy trong người ra một xấp giấy mỏng nói :
- Đây là di thư và tập sách mỏng của cố phụ để lại mà huynh đã quên không lấy
đi lúc được gia mẫu cứu thoát khỏi tay con yêu cái Bàng Dã Lan.
Nàng vừa nói vừa trao cho chàng tập sách này.
Trầm Kha cầm lấy và nói:
- Vậy mà ngu huynh cứ tưởng rơi mất rồi.
Rồi chàng nhìn chăm chú vào nàng thốt:
- Ngọc muội.
Nàng bịt miệng chàng lại rồi cất giọng âu yếm:
- Dung muội! Lữ Mộ Dung tiểu muội!
- ờ! ờ! Lữ Mộ Dung! Dung muội yêu dấu.
Nhưng chợt nàng đẩy nhẹ chàng ra nên Trầm Kha vội hỏi:
- Việc gì thế Dung muội?
Nàng kéo tay chàng đáp:
- Chúng ta hãy qua cứu thúc thúc đã.
Thế là cả hai vội vàng qua mở cửa phòng giam cho Bá Đồng Nhi.
Lão ta cũng như tình trạng tản mác công lực như Ngọc Nữ tức Lữ Mộ Dung.

Sau khi Trầm Kha giải thích cho Bá Đồng Nhi hiểu, chàng liền đề nghị chữa
thương cho hai người tại gian ngục thất biệt lao này.
Nhờ phương pháp thượng thừa của Ngộ Tỉnh đại sư truyền lại và với một công
lực thâm hậu nên Trầm Kha chữa trị cho hai người không mấy khó khăn hao tổn
sức lực.
Chỉ trong một khắc thời gian là hai người trở lại trạng thái bình thường. Bá
Đồng Nhi cười hì:
- Ngọc Nữ cô nương tiên đoán hay lắm!
Trầm Kha vội chận lời:
- Thúc thúc à! Từ nay thúc thúc đừng gọi là Ngọc Nữ nữa.
- Tại sao vậy?
- Vì nàng chính thật là Lữ Mộ Dung mà có lần tiểu điệt kể qua cho thúc thúc
nghe đó.
Bá Đồng Nhi nhìn nàng gật gù:
- Vậy xin ca ngợi sự tiên đoán của Dung cô nương.
Trầm Kha liền hỏi:
- Việc gì vậy thúc thúc?
- Nàng nói thế nào tiểu điệt cũng tìm đến cứu mà.
Trầm Kha và Lữ Mộ Dung bỗng nhìn nhau mỉm cười.
Trầm Kha nhìn lại y phục và đề nghị với Bá Đồng Nhi:
- Để tiểu điệt đi thay lại y phục rồi sẽ tính.
Nói dứt chàng vào phòng giam thay lại y phục của chàng Lãng Tử Trầm Kha
oai dũng.
Chàng vừa bước ra vừa nói:
- Chúng ta hãy thoát khỏi biệt lao này gấp mới kịp hành động.
Cả ba liền thoát nhanh ra ngoài.

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 29
Diễn biến bất ngờ

Vừa ra khỏi chiếc cửa lớn của gian biệt lao, bỗng một giọng âm ma quát lên:
- Hãy đứng lại!
Cả ba người đưa mắt nhìn về hướng có tiếng gọi thì đã thấy một đám người lố nhố xuất hiện. Đi đầu là một lão già tóc trắng xõa dài nhưng da mặt đỏ hồng, dáng dấp thật tráng kiện. Bên cạnh là một thiếu phụ với vẻ đẹp mơ hồ.
Trầm Kha vừa nhìn thấy hai người này, chàng hừ lên một tiếng lạnh lùng, gằn từng tiếng:
- Không ngờ lại gặp các ngươi nơi này!
Thiếu phụ ẻo lả mỉm cười:
- Thiếu hiệp sao lại ngớ ngẩn như vậy? Đã lưu lại bổn cung gần hai ngày rồi mà không biết chúng tôi sao?
- Vậy ngươi là gì ở nơi đây?
Thiếu phụ vẫn sóng mắt đưa tình đáp:
- Bổn phu nhân là Thanh Hoa Cung Cung chủ phu nhân Bàng Dã Lan.
Rồi thiếu phụ chính là Bàng Dã Lan lại chỉ sang ông lão đang đứng cạnh nói tiếp:
- Và đây là Cung chủ phu quân của ta với đại danh là Quái Chưởng Chu Lạc.
Trầm Kha hừm một tiếng rồi nói:
- Chắc ngày nay lão Chu Lạc đã luyện xong bộ đao phủ cùng phổ vào quái chưởng những xác chết lớp lớp trong dãy cổ thành.
Bấy giờ lão Cung chủ tức Quái Chưởng Chu Lạc cất tiếng cười âm hiểm:
- Ngươi khí khách lắm! Ngày trước ngươi đã gởi kiếm tử lệnh để cho ta đủ thời gian tham luyện đao phổ. Chính vì vậy ngày hôm nay ta có ý mời ngươi đến bổn cung để thưởng ngươi một đôi việc. Không ngờ vì có việc bất thần nên đêm nay vợ chồng chúng ta mới về đến nơi và cho người mời ngươi thì ngươi đã lén lút đến biệt lao này.

Trầm Kha cười gằn:
- Bọn ngươi bắt người để rồi yêu sách với ta chăng?
Thiếu phụ Bàng Dã Lan đáp:
- Đó chỉ là món quà mà chúng ta định tặng thiếu hiệp trong lần tương ngộ này
đấy chứ. Không ngờ thiếu hiệp quá nóng nẩy mà mất tinh thần.
Trầm Kha tức giận quát:
- Hãy câm mồm! Ta không muốn đối chấp với con người lang chạ yêu hồ như
ngươi.
Lão Quái Chưởng Chu Lạc nạt ngang:
- Thằng ranh con! Ta đã đối đãi với ngươi đúng lễ khách chủ vậy mà ngươi lại
dám hỗn láo! Bổn cung chủ sẽ cho ngươi biết sự lợi hại.
Lão nói xong là hít một hơi dài định dùng chưởng tấn công Trầm Kha. Nhưng
vừa lúc đó, nàng hộ giá Vương cung Lãnh Diện Băng Tâm đã nhảy ra nói:
- Xin cung chủ hãy để cho môn hạ sửa trị hắn!
Lão ta chỉ hừ một tiếng thì nàng Băng Tâm đã cử song chưởng đẩy vào Trầm
Kha.
Bỗng một tiếng quát lanh lảnh trong veo vang lên:
- Hỗn láo!
Tiếp theo đó là một tiếng nổ vang rền, trước mặt Trầm Kha đã thấy nàng Ngọc
Nữ tức Lữ Mộ Dung đứng chận vì vừa vung song chưởng đối địch với nàng Băng
Tâm.
Quái Chưởng Chu Lạc giọng kinh ngạc:
- Ủa! Ai đã giải khai huyệt đạo cho con tiểu nha đầu này?
Bá Đồng Nhi bỗng cất tiếng cười ha hả đáp:
- Khỏi cần biết ai! Ngươi hãy biết ngọn cước này!
Vừa nói Bá Đồng Nhi liền tung hai ngọn cước vút vào giữa mặt lão cung chủ.
Nhưng có một tiếng quát:
- Hỗn! Có Tổng quản Thái Khiêm đây!
Tức thì một lão già đã phóng người ra đẩy song chưởng nhắm vào hông trái của
Bá Đồng Nhi, nên buộc lòng Bá Đồng Nhi phải rút chân về bước xéo

qua để tránh.
Nhưng vừa lúc sóng chưởng vượt qua thì ngọn nghịch cước lừng danh của lão đá
ngược một cách bất ngờ với luồng gió ào ạt quất ngược vào giữa ng ực lão Tổng
quản Thái Khiêm.
- Hự!
Một tiếng kêu uất nghẹn vang lên, tức thì thân hình của lão Tổng quản Thái
Khiêm bắn vọt về phía lão cung chủ Chu Lạc.
Lão ta lẹ tay chụp lấy thân hình của lão Tổng quản Thái Khiêm đặt trên mặt
bàn, nhưng lão này nấc lên một tiếng, máu trong miệng tuôn trào ra dãy lên mấy
cái chết tốt.
Với ngọn nghịch cước, Bá Đồng Nhi đã loại lão Tổng quản một cách nhanh
chóng làm mọi người sửng sốt. Lão cung chủ Quái Chưởng Chu Lạc quát lớn:
- Lão già này lợi hại thật! Xem đây!
Nhưng khi lão vừa tung chưởng thì Trầm Kha thân hình cũng nhích động nói
lớn:
- Thúc thúc để cho tiểu điệt!
Vừa nói, chàng vừa đưa song chưởng lên ứng phó:
- Bình!
Một tiếng nổ rung rinh cả một vùng. Cả hai đối thủ nhìn nhau kinh ngạc.
Trầm Kha không ngờ công lực lão già này thâm hậu đến thế. Và ngược lại, Chu
Lạc cũng thắc mắc về công lực phi phàm của chàng thanh niên này.
Lão cung chủ cất giọng âm trầm:
- Hay lắm! Hãy cùng giao chưởng rồi sẽ xử dụng đao kiếm!
Trầm Kha chưa nói gì thì bóng chưởng như trận cuồng phong từ l òng bàn tay
Chu Lạc tuôn ra cuồn cuộn chụp vào chàng.
Trầm Kha như ánh chớp di bộ tránh luồng chưởng đồng thời cất tiếng:
- Ngươi hãy xử dụng tận lực, chứ đêm nay ta quyết lấy đầu ngươi để tế linh hồn

cố phụ mẫu ta.
Lão nghe Trầm Kha nói liền dừng tay cất tiếng hỏi:
- Ngươi nói sao? Ai là cố phụ mẫu của ngươi?
Trầm Kha mặt đầy sát khí gằn từng tiếng:
- Nhứt Chỉ Công Trầm Lịch Nhưỡng và Tiên Âm Kiếm Hàn Cầm Hương.
- Thật thế sao?
- Ngươi sợ rồi à?
Lão Chu Lạc bỗng cười lên thật lớn hất mái tóc dài trắng xóa về phía sau nói:
- Ngày trước ta nhúng tay vào vụ tàn sát Trầm gia trang được, thì ngày nay ta
há sợ ngươi sao?
- Vậy ngươi hãy cố giữ cái đầu, ta không tha đâu.
Dứt lời chàng liền đẩy song chưởng quyết đấu.
Lão Chu Lạc cũng không chậm trễ lập tức đưa ra quái chưởng thành danh để
đương cự.
Vừa khi đó, một tiếng hét thất thanh đau đớn ở tràng đấu mé kia:
- Á!
Tức thì một bóng thiếu nữ ngã lùi hơn bảy bước, hai tay ôm ng ực lảo đảo, máu
đào chảy thấm ướt thây y. Tiếng Bàng Dã Lan đã quát lớn:
- Tiểu nha đầu! Chỉ phong của ngươi ác hiểm thật. Lãnh Diện Nhơn Băng
Tâm của ta đã thiệt mạng thì ngươi hãy đền mạng đây!
Liền sau câu nói, Bàng Dã Lan đẩy ngọc chưởng tấn công Lữ Mộ Dung như
ánh chớp. Nàng Lữ Mộ Dung vẫn ngang nhiên cử âm chưởng đẩy luồng âm phong
đối địch.
- Ầm!... rắc!... rắc!... rắc!...
Tiếng chưởng phong đôi bên chạm nhau, gây nên một âm thanh kéo dài và hai
người đều bị bắn lui ba bước mới đứng vững. Tuy vậy cả hai lại lập tức xáp vào
nhau và những tuyệt chiêu khéo léo được tung ra để sát hại địch thủ.
Vừa sáp trận chưa được bao lâu mà Thanh Hoa Cung đã thiệt đi hai nhân mạng
hữu hạn nên những môn hạ nhao nhao cả lên rồi cùng xông vào trợ

lực cho cung
chủ và phu nhân của chúng.
Bá Đồng Nhi thấy vậy liền nhảy tung vào trận chiến miệng hò hét, tay đánh,
chân đá bốn mặt tứ phương. Bỗng có tiếng hét lanh lảnh:
- Lão Bá Đồng Nhi, đã có Điều quản vương cung Lâm Lệ Thu đây!
Nàng này vừa hét vừa đánh vào Bá Đồng Nhi. Lão ta cười lớn nói:
- Vui lắm! Vui lắm! Rồi ngươi cũng thành qủy cái diêm vương mà!
Miệng nói tay vung quyền ra chưởng, ứng phó liên hồi với địch nhân.
Trận chiến trở nên hỗn loạn.
Tiếng chưởng phong ầm ì vang động hòa lẫn với tiếng kêu la thảm khốc của
đám môn hạ Thanh Hoa Cung.
Máu đào tràn lan trận địa.
Thây người mỗi lúc một nhiều.
Ba người của bọn Trầm Kha phải hết sức mệt nhọc trong cuộc loạn chiến này.
Dầu là những tay thượng thừa, song đối phương là kẻ đại ma đầu, một cung ma
ngự trị thì lực lượng thật hùng hậu. Hết lớp này ngã gục là lớp khác tiến lên th eo
hiệu lệnh của lão Cung chủ và Bàng Dã Lan.
Bỗng từ dãy nhà phía sau Thanh Hoa Cung lửa bốc nghịt trời, đỏ r ực một góc.
Lão Cung chủ hốt hoảng la lên:
- Chữa cháy! Chữa!
Tức thì đám môn hạ còn lại lập tức tháo chạy một cách hoan hỉ. Có lẽ vì bọn
chúng nhìn thấy đồng bạn thành từng lớp thây ma mà ngh ĩ đến bản thân mình.
Bọn Trầm Kha cũng dừng tay kinh ngạc, không hiểu lý do của đám cháy ấy. Ý
nghĩ ấy chỉ lóe lên thoáng chốc, thì Trầm Kha bước đến trước mặt Chu Lạc quát
lớn:
- Ngươi đã đẩy bọn môn hạ của ngươi lót đường cho cái chết của ngươi thì ta s ẽ
cho ngươi xuống diêm đài mà trả nợ cho chúng.
Liền với tiếng nói, Trầm Kha đẩy ra song chưởng với tám thành công lực.

Lão Chu Lạc bỗng cười lên mấy tiếng sằng sặc rồi hai tay cuộn lại và đột nhiên
đẩy ra với một luồng chưởng phong đen ngòm xông lên mùi tanh thúi nồng nặc.
Trầm Kha thấy vậy hoảng hốt tăng thêm hai thành công lực nữa để ứng phó.
- Bình! ...
Thân hình Trầm Kha lảo đảo một chặp mới đứng vững, nơi khóe miệng chàng
một giòng máu rỉ ra.
Nàng Lữ Mộ Dung hét lên một tiếng định phi thân đến chỗ Trầm Kha nhưng
tiếng Bàng Dã Lan thét lên:
- Liễu đầu! Ngươi hãy xem đây!
Tức thì bóng chưởng của Bàng Dã Lan tuôn ra như nguồn thác chận ngang Lữ
Mộ Dung.
- Bình! ...
Lữ Mộ Dung bất ngờ bị một chưởng đẩy lui ba bước, thân hình lảo đảo, miệng
phun một búng máu tươi. Nàng vừa đứng vững thì tiếng Bàng Dã Lan lại thét lên
lanh lảnh:
- Hãy đỡ!
Tức thì chưởng phong của bà ta lướt ào tới như lớp sóng lớn phủ vào Lữ Mộ
Dung.
Tuy bị trúng một chưởng, song nàng Lữ Mộ Dung vẫn còn tỉnh trí nên thấy
bóng chưởng ồ ạt tuôn đến, nàng liền cố gắng di bộ tránh né rồi cùng lúc ấy nàng
búng năm luồng chỉ phong đánh vào ngang hông Bàng Dã Lan.
Bàng Dã Lan không ngờ nàng Lữ Mộ Dung còn sức lực lanh lẹ và phản công
bằng chỉ lực nguy hiểm đến thế, nên bà ta hoảng hồn búng người nhảy vút lên cao
để tránh. Nhưng năm luồng chỉ lực của Lữ Mộ Dung cũng đã xoi lủng năm lỗ nơi
vạt áo của Bàng Dã Lan.
Nàng Lữ Mộ Dung vì nóng lòng trước tình trạng của Trầm Kha nên

nóng nảy
mà bị trúng chưởng, nhưng nàng có biết đâu lúc đó, lão Chu Lạc c ũng đã bước lui
ba bước phun ra một búng máu.
Trầm Kha bỗng hét lên:
- Quái chưởng của ngươi không thắng nổi nội lực của ta đâu! Hãy xử dụng
đao phổ để giữ cái đầu trên cổ ngươi!
Lão Chu Lạc cất giọng âm ma:
- Nếu ngươi muốn ta sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại.
- Soạt!
Ngọn đao rút ra khỏi vỏ tỏa một màu xanh lấp lánh.
Trầm Kha nhếch mép khen:
- Ồ! Đoạn hồn đao!
Lão Chu Lạc hỏi lại:
- Ngươi biết bảo đao này?
- Màu xanh ấy chỉ có đoạn hồn đao mới có.
- Vậy ngươi rành rỏi lắm!
- Hừm! Đừng nói nhiều hãy động thủ.
Thế là hai kẻ đại địch, một quái đao, một qủy kiếm tử chiến cùng nhau.
Tu La Đao Pháp là một loại đao phổ trấn môn của Thiếu Lâm. Một thứ võ
công thượng thừa của Phật môn mà Trầm Kha đã có lần đụng độ và chàng đã phá
được. Do đó mà đối với đao pháp, chàng đã có nhiều kinh nghiệm và đã lãnh hội
thật kỹ càng về sự lợi hại của nó.
Chính vì thế mà đối với Chu Lạc, tay lão có đoạn hồn đao là một trong tứ bảo
vật võ lâm đã từ lâu mất dấu nhưng vẫn có truyền thuyết về hình dáng, về màu sắc
của bảo đao này. Nên khi vừa thấy, Trầm Kha đã nói trúng ngay tên của bảo đao.
Chu Lạc thấy chàng nhìn bảo đao đã nói trúng ngay tên nên có vẻ e dè. Tuy
nhiên lão ta vẫn hậm hực:
- Đoạn hồn đao với Đoạn hồn đao pháp sẽ cho ngươi thấy thế nào là lợi hại.
Dầu ngươi có qủy kiếm cũng phải đợi kiếp khác mới mong trả hận.

Trầm Kha liền quát:
- Hãy động thủ!
Tức thì ánh kiếm của chàng cùng theo tiếng quát nhoáng lên như ánh sao xẹt.
- Rẻng!
Âm thanh vang vang của đao kiếm chạm nhau. Hổ khẩu của hai địch thủ tê
chồn. Nhưng chỉ thoáng chốc, hai thân hình như hai chiếc bóng chập chờn quyện
vào nhau.
Qủy kiếm.
Quái đao.
Một cuộc tranh hùng khủng khiếp. Hai ngọn đao kiếm như hai con thần long
tranh châu vẫy vùng tàn sát.
Trận chiến tuy giảm số người song lại quyết liệt và khủng khiếp gấp bội.
Bàng Dã Lan nhờ bất ngờ đánh trúng Lữ Mộ Dung một chưởng nên chiếm được
thượng phong. Vì thế bà ta nào để lỡ cơ hội nên liên tiếp sử dụng độc chiêu quyết
hạ sát nàng Lữ Mộ Dung cho kỳ được.
Bàng Dã Lan chẳng nói chẳng rằng liền quay lại là đem hết toàn bộ công lực
tới tấp tống ra năm chưởng liền.
Lữ Mộ Dung một tay cử chưởng nghinh công, một tay búng chỉ xé gió ập vào
đối phương.
Bỗng Bàng Dã Lan hừ lên một tiếng, thân hình ngã lăn th eo bờ đất nghiêng
nên lần về phía Lữ Mộ Dung.
Về phần Lữ Mộ Dung, nàng thấy đối phương bị trúng thương nên ngừng tay
nhìn về phía Trầm Kha để xem xét tình hình. Hơn nữa ánh lửa càng lúc càng cháy
lớn mà sức nóng đã tỏa đến chỗ đấu tràng.
Nhưng chính sự phân tâm sơ hở này mà thêm cơ hội cho Bàng Dã Lan, một
thiếu phụ yêu ma âm hiểm. Vì tuy bị trúng chỉ phong của Lữ Mộ Dung song

không có gì nguy hiểm đến tính mạng nhưng bà ta liền ngã nhào th
eo triền đất rồi
bất thần vùng lên quát:
- Hãy xem đây!
Tức thì một màn bụi mờ đã lan rộng chụp lấy Lữ Mộ Dung, nàng
không tránh
né nên liền hít phải. Đầu óc liền choáng váng, thân hình đang lảo đảo
thì bên tai
đã nghe tiếng thét lanh lảnh của Bàng Dã Lan:
- Hãy nếm Bách Vương độc châm ...
Cùng với tiếng quát, một loạt châm nhỏ li ty chụp vào người Lữ Mộ
Dung.
Nàng liền di bộ để tránh nhưng không sao tránh hết được nên một ít
độc châm
ghim vào bả vai, nàng hét lên đau đớn:
- Ối chao!
Trầm Kha nghe tiếng la thất thanh của Lữ Mộ Dung biết nàng bị nguy
nên
chàng liền quyết tung ra tuyệt chiêu để đánh dạt Chu Lạc thì đã ngh
e tiếng quát:
- Bàng Dã Lan ngươi thật đê tiện!
Tức thì bóng người ấy đã sà vào giữa đấu tràng.
Trầm Kha nghe giọng nói biết ngay là lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan
nên yên
tâm sử dụng qủy kiếm trong khi đó Chu Lạc bị hoang mang nên bị lư
ỡi kiếm chém
sả vào vai máu ra lênh láng.
Tuy thắng thế, song Trầm Kha không bức địch mà liền quay người
chạy đến
bên Lữ Mộ Dung để xem xét vết thương.
Vừa khi đó một bóng người con gái chạy bay đến bên Chu Lạc gọi:
- Phụ thân! Phụ thân có sao không?
Lão Chu Lạc ôm bả vai mất đi một mảng thịt lớn, máu ướt đẫm cả
thân áo nhìn
người con gái nói:
- Hà Thúy Cơ lửa gì cháy vậy?
Nàng Hà Thúy Cơ nói gấp:
- Thanh Hoa Cung đã thiêu rụi gần hết, vô phương cứu chữa, những
môn nhân
đã chạy trốn hết rồi...

Nàng vừa nói đến đây bỗng nghe tiếng la thất thanh:
- Á! . . .
Rồi thân hình Bàng Dã Lan như trái cầu cất bổng lên rơi phịch xuống đất chết
lịm.
Hà Thúy Cơ thấy vậy liền dớm người chạy lại thì nghe tiếng Chu Lạc quát:
- Này chết!
Tức thì lưỡi Đoạn hồn đao trên tay lão bay vù đến phía sau lưng Trầm Kha
đang truyền lực tống độc cho Lữ Mộ Dung.
Lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan thất thanh kêu lên:
- Tiểu điệt coi chừng!
Trầm Kha đang tận tâm vào việc cứu chữa cho Lữ Mộ Dung nên khi nghe gọi
thì lưỡi đao đã sát kề. Chàng vừa ẵm Lữ Mộ Dung chưa kịp di bộ thì đã nghe tiếng
la thất thanh:
- Á! . . .
Rồi một thân hình ngã nhào trên người chàng.
Thì ra ánh đao bất ngờ đi đến phía Trầm Kha, thì đã có nàng Hà Thúy Cơ đưa
thân hình ra lãnh trọn.
Ngọn đao ghim phập vào giữa ngực nàng.
Trầm Kha kinh ngạc trước sự việc xảy ra thì vừa lúc bóng Chu Lạc thoát đi.
Trầm Kha như cánh chim đại bàng vút lên và khi thân hình còn lơ lửng trên không,
chàng đã quát:
- Chết!
Liền đó là ngọn qủy kiếm như muôn ngàn ánh sao xẹt chụp vào Chu Lạc. Lão
này tràn người né nhưng lưỡi kiếm đã xuyên qua lồng ngực lão.
Ngọn kiếm liền rút nhanh ra khỏi người lão, tức thì lão lảo đảo quay người
vòng lại đi về phía Hà Thúy Cơ rồi ngã qụy bên nàng.
Trước cảnh tượng này, chàng cũng như Mã Tú Loan đều sửng sờ bất động.
Chu Lạc gắng gượng hỏi:
- Hà Thúy Cơ! ... Tại sao con lại lãnh đao này?...

Nàng nằm trong lòng lão bà Mã Tú Loan mỉm cười đáp:
- Vì con thầm yêu... chàng...
- Trời! ...
Lão Chu Lạc ngạc nhiên kêu lên mà ngay cả Trầm Kha cũng đứng sửng sốt bội
phần.
Hà Thúy Cơ liền hỏi:
- Trước khi nhắm mắt, phụ thân hãy xác định phụ mẫu của con mà từ trước ...
đến nay con vẫn mơ hồ ...
Chu Lạc mặt nhợt nhạt đáp:
- Phụ thân con là Hà Kiên Định, đệ nhất chưởng môn và mẹ ruột con là Bàng
Dã Lan. Ngày trước vì mưu đoạt ngôi chưởng môn phái của Hà Kiên Định mà ta
đã tư thông cùng mẹ con, để lại bao oan ức cho Hà Kiên Định. Nhưng vì Bàng Dã
Lan bẩm tính dâm dục lăng loàn nên giờ đây phải chịu hậu quả thế này...
Hà Thúy Cơ hỏi lại trong sự đau đớn và nước mắt:
- Có ... thật vậy không?
Chu lạc đã cố gắng nói trọn câu chuyện nên lực đã kiệt, lão gắng đáp một tiếng
cuối cùng của một đời ma đầu của lão:
- Phải ...
Hà Thúy Cơ hự lên một tiếng nhìn trừng trừng về phía Trầm Kha. Chàng
thấy vậy liền đi đến đưa tay vuốt mắt cho nàng thì đôi mắt nàng nhắm lại, đồng
thời một giòng máu thắm ra nơi miệng.
Từ lúc nãy giờ lão Bá Đồng Nhi vẫn âm thầm đứng yên, giờ đây mới lên tiếng:
- Thật quá thương tâm! Họ chết tất cả rồi!
Lúc này ánh lửa đã lan tràn, gần đến gian biệt lao nên lão bà Nguyệt Nga Mã
Tú Loan liền nói:
- Tiểu điệt dìu đệ tử của lão, để lão bồng xác Hà Thúy Cơ ra phía ngoài kia an
táng cho nàng.
Trầm Kha chỉ biết gật đầu thi hành mà lòng suy nghĩ mông lung. Đi

được một
đoạn đường, bỗng Lữ Mộ Dung hỏi chàng:
- Tội nghiệp nàng Hà Thúy Cơ quá hả Kha huynh?
Trầm kha gật đầu thay lời đáp.
Lữ Mộ Dung lại nói tiếp:
- Tiểu muội thành thật nghiêng mình trước tình yêu của nàng và s ự hy sinh cao
đẹp của nàng.
Trầm Kha giọng bùi ngùi:
- Ngày trước Hà Kiên Định là bằng hữu của cố phụ ngu huynh, không ngờ c ũng
lọt vào tay bọn ma đầu.
Rồi chàng rít lên:
- Cũng tại con đàn bà lang tâm.
Vừa lúc đó lão bà Mã Tú Loan dừng lại bảo:
- Nơi đây cảnh tú đắc địa, hãy để nàng an nghỉ nơi đây!
Thế rồi khi ánh bình minh vừa hồng lên phương đông, một ngôi mộ mới xây
được dựng lên ghi rõ trên bản đá mộ bia:
- Hà Thúy Cơ chi mộ
Xong việc lập bia mọi người lại tiếp tục lên đường.
Khi ánh nắng mặt trời đã gay gắt, bỗng Lữ Mộ Dung rên lên từng hồi, mồ hôi
nhễ nhại.
Lão bà Mã Tú Loan vừa vác nàng vừa nói giọng lo lắng:
- Bách Vương độc châm bắt đầu công phạt chăng?
Trầm Kha liền nói:
- Tiểu điệt đã cho nàng uống giải độc bách hoàn đơn nhưng vì loại độc châm
này của Bàng Dã Lan gồm một trăm thứ độc hợp lại nên có thể làm cho nạn nhân
êm dịu trong bóng tối, chứ khi ánh sáng chiếu vào thì bách độc kết nạp hoành
hành.
Bá Đồng Nhi góp ý:
- Nếu vậy chúng ta phải tìm cho Dung cô nương chiếc kiệu rồi phủ kín để di
chuyển.
Lão bà Mã Tú Loan hỏi:
- Nhưng biết danh y nơi đâu mà chạy chữa?

Bá Đồng Nhi vỗ trán nói:
- Để già này suy nghĩ xem.
Một lúc sau lão à lên một tiếng nói:
- Có thể được nhưng rất khó!
Lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan liền hỏi:
- Lão huynh cứ nói thử xem sao!
- Trên thế gian này chỉ có Thánh y Đoàn Nhữ Trung mới có thể giải độc này
được.
- Nhưng vị thánh y này ở tại đâu?
- Hắc Thủy Đàm!
Mã Tú Loan thốt lên kinh ngạc:
- Một địa thế hiểm trở và phải mất mười ngày đường đi ròng rã.
- Đúng vậy, vì muốn đến Hắc Thủy Đàm phải vượt qua vùng sa mạc Tha Phù
vẫn thường bị bão cát khủng khiếp.
Trầm Kha trong lòng thật lo lắng nên liền lên tiếng:
- Dầu nguy hiểm thế nào chúng ta cũng phải tìm đủ mọi cách để cứu chữa cho
nàng. Điều cần nhất bây giờ là chúng ta phải tìm một cái kiệu để đưa Dung cô
nương đi.
Mã Tú Loan gật đầu hỏi:
- Làm sao tìm ra chiếc kiệu giữa vùng hiểm trở này? Chẳng lẽ cứ bồng Dung
nhi ra thị trấn?
Trầm Kha đáp:
- Tiểu điệt đề nghị là chúng ta tìm một hang động gì gần đây rồi trú tạm và s ẽ
đi ra thị trấn mua chiếc kiệu kéo về đây.
Bá Đồng Nhi vỗ tay tán đồng:
- Giải pháp vậy là được rồi!
Thế là tất cả lại len lỏi vào vùng bóng mát để tìm hang động. Nhưng nơi vùng
núi này, động hang không thiếu, chỉ đi một khoảng đường là họ đã tìm ra được một
cái hang để cho Lữ Mộ Dung tạm nghỉ.
Sau khi đưa Lữ Mộ Dung vào trong bóng tối của động đá, Trầm Kha liền đề
nghị với Mã Tú Loan:

- Bây giờ tiền bối ở lại đây cùng Dung cô nương, để tiểu điệt và thúc thúc Bá
Đồng Nhi đi ra ngoài thị trấn tìm mua kiệu đem về.
Nguyệt Nga Mã Tú Loan nhìn ái đồ Lữ Mộ Dung đang thiêm thiếp trong vòng
tay, bà gật đầu:
- Bá lão huynh và tiểu điệt cố gắng hành trình cho nhanh chóng, chúng tôi đợi
nơi này.
Trầm kha nhìn Lữ Mộ Dung một lần nữa ái ngại căn dặn Mã Tú Loan:
- Nếu để trong bóng tối như thế này thì một khắc nữa nàng s ẽ tỉnh lại, nhưng
đừng để nàng chấn động nội lực như thế sẽ thêm nguy hại.
Bà ta dịu hòa nhìn Trầm Kha:
- Được rồi! Tiểu điệt cứ an tâm đi đi...
Trầm Kha quay sang nói với Bá Đồng Nhi:
- Thúc thúc, chúng ta đi.
Thân ảnh hai người lao vút vào giữa rừng hướng về thị trấn mất dạng. Với tốc
độ khinh công thượng thừa, chỉ trong chốc lát, hai người đến ngoại thành thị trấn.
Cả hai dừng chân lại.
Trầm Kha quay sang nói với Bá Đồng Nhi:
- Thúc thúc, chúng ta phải bách bộ vào trong thị trấn chứ?
Bá Đồng Nhi cười xòa:
- Chứ sử dụng khinh công thì họ chú ý ta khó hành động.
Trầm Kha liền hỏi sang chuyện khác:
- Thúc thúc, có chắc chắn lão Thánh y Đoàn Nhữ Trung ẩn cư tại Hắc Thủy
Đàm không?
- Điều này chắc chắn, song không biết chúng ta có vượt qua nổi Tha Phù sa
mạc được không?
Hai người vừa đi vừa chuyện trò phút chốc thì đã đến thị trấn.
Dân chúng đi đi lại lại thật đông đảo.
Họ cũng lẫn vào đám người nơi cuối dãy phố...

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường

Hồi 30
Những cái chết đột ngột

Khách giang hồ vẫn thường lui tới các thị trấn, chẳng những để lấy tin tức cần
thiết mà còn mua sắm các thực phẩm cho những ngày hành trình qua những vùng
hiểm trở hoang vắng.
Trầm Kha và Bá Đồng Nhi cũng lẫn vào trong đám đông người để hoàn thành
mục đích của họ khi đặt chân đến thị trấn này.
Chàng Lãng Tử Trầm Kha vẫn với dáng nét trầm lặng từ lúc nào đến giờ. Vẫn
thích trang phục màu xám và vẫn chiếc nón rộng vành che nắng che mưa.
Mới thoáng nhìn qua không ai nhìn rõ mặt chàng, sắc diện đẹp xấu thế nào.
Nhưng giang hồ tứ chiến, còn trăm nghìn cái lạ cái đẹp, cái kỳ quặc khác đã khiến
cặp mắt người thị trấn vốn đã quen nhìn với những nhân vật giang hồ ấy rồi. Họ
không còn ngạc nhiên nữa.
Hơn nữa trong những bang hội cũng như các môn phái đều muốn sắc phục
riêng biệt cho họ nên còn nhiều cái khó nhìn, hay ưa nhìn, xảy ra hằng ngày đối với
người dân thị trấn. Thành ra họ không thấy những hành vi này là lạ lùng, kỳ quái
nữa.
Ông lão Bá Đồng Nhi với danh trấn giang hồ bằng bốn chữ Cuồng Phong
Nghịch Cước vẫn bản tính mê đùa nghịch như những đứa trẻ say mê trong trò chơi
của chúng.
Người qua kẻ lại, tấp nập dập dìu. Cho bỏ những lúc xông pha nguy hiểm
trong sào huyệt địch, nên lão lấy làm vui vẻ cười đùa luôn miệng.
Trầm Kha liền quay sang nói với lão:
- Chúng ta làm sao mua kiệu đây?

Bá Đồng Nhi cười hì hì:
- Dễ mà! Đi theo thúc thúc là có ngay.
Vừa nói Bá Đồng Nhi vừa bước vào một đại tửu lầu sang trọng.
Thấy vậy Trầm Kha liền hỏi:
- Ủa! Vào nơi này làm gì có kiệu mà mua?
- Có chứ!
Trầm Kha liền dừng lại thì Bá Đồng Nhi nắm tay chàng vừa lôi đi vừa nói:
- Chúng ta vào đây kêu ít món nhắm rượu rồi bảo bọn tiểu bảo đi tìm mua cho
chúng ta một chiếc kiệu là có ngay, chứ chúng ta cứ đi vòng vòng mãi chỉ mất thì
giờ.
Trầm Kha nhận thấy phải nên cười nói:
- Thúc thúc hành động như vậy là thượng sách, luôn tiện chúng ta mua một ít
lương khô chuẩn bị cho cuộc hành trình qua Hắc Thủy Đàm. Và lát nữa bảo chủ
quán làm một ít món ăn ngon mang về cho lão tiền bối Mã Tú Loan và Lữ Mộ
Dung cô nương.
Bá Đồng Nhi gật gù:
- Phải lắm! Phải lắm!
Hai người liền đi luôn lên lầu và tìm một chiếc bàn cạnh cửa sổ để ngồi nhắm
rượu cùng ngắm phong cảnh quanh vùng.
Sau khi gọi thức ăn, mỹ tửu, Bá Đồng Nhi cũng dặn dò tên tiểu bảo mua giúp
cho lão một chiếc kiệu thật tốt. Tên tiểu bảo vâng dạ thi hành ngay.
Tên tiểu bảo liền thưa:
- Thưa gia gia, kiệu ở thị trấn chỉ có một tiệm làm tốt và mua ngay được nhưng
hơi xa. Hơn nữa phải chờ họ chọn ngựa, mắc giàng... nên nhỡ có trễ đôi chút xin
gia gia vui lòng chờ.
Bá Đồng Nhi liền lấy một thỏi bạc chìa ra nói:
- Chỗ nào xấu và chậm chạp, ngươi cứ cho thỏi bạc ròng này là tốt và mau
chóng ngay.
Tên tiểu bảo cười xòa híp mắt:

- Gia gia rộng rãi quá.
Hắn vừa nói vừa cầm nén bạc cho vào túi và rối rít cúi chào chạy đi ngay.
Bá Đồng Nhi quay qua Trầm Kha:
- Có tiền là xong tất cả. Bây giờ chúng ta cứ ăn uống để chờ đợi.
Đây là một đại tửu lầu và thực khách thật đông đảo. Nhưng tầng lầu có phần ít
người hơn vì giá đắt hơn nên chỉ kẻ có tiền và khách giang hồ thích rộng rãi yên
lặng mới lên tầng lầu này.
Hai người đang ăn uống một cách ngon lành thì từ phía dưới lầu một toán độ
bảy tám người đi lên.
Dẫn đầu là một lão đạo sĩ cầm chiếc phất trần, rồi theo sau là một trung niên
nho sinh cùng với sáu lão già mặt lạnh như tiền ung dung đi theo. Toán tám người
này cũng chọn một chiếc bàn tròn thật lớn ở một góc phòng để ăn uống.
Trầm Kha và Bá Đồng Nhi vừa ăn vừa chuyện trò để chờ tên tiểu bảo đem
kiệu về, nhưng bữa ăn đã xong mà vẫn chưa thấy hắn về nên Trầm Kha liền gọi tên
quản lý lên hỏi:
- Tên tiểu bảo đi lâu rồi sao chưa thấy trở lại?
Tên quản lý ấp úng nói:
- Tôi không hiểu tại sao. Hay là...
- Hay là thế nào?
- Để tôi cho người đi hỏi xem sao...
Vừa lúc đó có một giọng nói làm mọi người phải chú ý:
- Không cần phải đi, hắn đã chết rồi...
Câu nói như tiếng tử thần vừa dứt, họ đã thấy dưới lầu và từ nơi những cửa s ổ
một số người bịt mặt phi thân vào.
Tên quản lý mặt tái mét giọng run run:
- Các người là ai? Tại sao lại giết tên tiểu bảo?
Một lão già râu đỏ hoe cười sặc sụa quát:
- Muốn giết hay không là quyền của ta, ngươi không được quyền hỏi!
Rồi lão già này nhìn trừng trừng vào Trầm Kha hỏi lớn:
- Các hạ là Lãng Tử Trầm Kha phải không?

- Vâng! Tại hạ là Lãng Tử Trầm Kha! Không biết qúy đại danh của tiền bối
là gì?
- Hứ đừng giả vờ điềm đạm, qủy kiếm của ngươi đã gây khủng khiếp giang hồ
nên ta là Câu Hồn Qủy Điền Khung và mấy bạn hữu muốn lãnh hội kiếm pháp của
ngươi.
- à! Thì ra là vậy! Chính vì lý do này mà các ngươi giết tên tiểu bảo để thị uy
với ta chăng?
Lão qủy này cười sặc sụa rồi đáp:
- Phải! Phải! Ngươi nói thông lý lắm! Nhưng hãy xem ngọn thương của ta
đây.
Trầm Kha thật không ngờ lão qủy này quá nóng nảy động thủ như vậy nên
chàng bực mình nhíu đôi mày kiếm, tràn người vùng tránh né ngọn thương của đối
phương.
Thực khách đã lẩn tránh từ lúc có lời qua tiếng lại. Nơi gian lầu này giờ đây
chỉ còn có bọn tám người ngồi bàn tròn là còn ngồi im lặng theo dõi diễn biến.
Nhưng hình như lão đạo sĩ có phần nóng nẩy song chàng trung niên thư sinh
nói nhỏ điều gì đó nên tất cả lại im lặng, nhưng ánh mắt của lão đạo s ĩ vẫn hậm
hực như ức lòng điều gì.
Bá Đồng Nhi vẫn ngồi trong chiếc ghế vỗ tay cười la:
- Tuyệt! Tuyệt lắm! Cứ đánh nhau cho đổ bể hết bàn ghế chén bát của Nghi
Lâm tửu lầu này đi.
Lão vừa nói tới đó bỗng một tiếng quát lớn:
- Lão già này muốn chết!
Tức thì một ngọn trường côn của một tên bịt mặt đứng cạnh quất xuống một
cách nhanh chóng và bất ngờ.
Bá Đồng Nhi miệng hô:
- Ớ! Cái tên cướp cạn ban ngày...

Lão vừa hô thì tay lão chụp luôn chiếc đĩa bàn lớn, dùng nội lực lia chiếc đĩa
này vào giữa bụng tên bịt mặt.
- Phụp!
Tên này là lên một tiếng á! liền buông ngọn trường côn, ôm lấy bụng thụt lùi,
máu me lênh láng rồi bỗng ngã nhào trên mặt sàn giấy lên mấy cái chết luôn.
Những tên bịt mặt khác thấy vậy liền ập vào vây Bá Đồng Nhi vào giữa và
trận hổn chiến xảy ra.
Về phía lão Câu Hồn Qủy Điền Khung, sau một thế tấn công bất ngờ đầu tiên
bị hụt, nên lão liền xử dụng liên hoàn thương pháp, tới tấp đâm chém sả vào Trầm
Kha gây ra thành từng đợt gió cuốn.
Trầm Kha quá tức giận, phần nóng nẩy là vì chưa mua đư ợc kiệu xe để đem đi
nên sát khí dồn dập, chàng không nói thêm một lời nào và cũng không còn né tránh
ngọn thương của đối phương nữa. Trầm Kha liền rút thanh trường kiếm ra hét to:
- Tự nhiên ngươi muốn chết! Đừng trách ta hồ đồ!
Ngọn trường kiếm của Trầm Kha như ánh chớp lóe lên chém vào giữa ngọn
trường thương của Điền Khung.
- Chát!
Cả hai dội lại, nhưng trong ánh chớp này Trầm Kha hét lên:
- Hãy đỡ!
Lão qủy câu hồn Điền Khung còn đang bỡ ngỡ thì đã thấy trước mặt rồi đâu
cũng thấy bóng kiếm chập chùng như bức tường, màn lưới sắp trùm lấy lão.
Lão kinh hoàng tung thương ra đỡ nhưng lúc này lão không còn biết kiếm nào
là hư kiếm, kiếm nào là thực nên khi ngọn thương lão được tung ra cũng là lúc lão
hét lên kinh hoàng:
- Á!... Qủy... kiếm!
Ngọn thương lão không còn nắm chặt được nữa nên đành buông rơi,

một vòi
máu từ lồng ngực lão vọt ra có vòi. Lão lảo đảo rồi ngã nhào vào vũng máu chết
lịm.
Chưa hết giận, Trầm Kha nhìn qua thấy bọn bịt mặt đang còn một số vây công
Bá Đồng Nhi nên chàng hét lên một tiếng, ngọn qủy kiếm tung tuyệt chiêu giao
chiến vào đám người bịt mặt...
Nhiều tiếng la kinh hoàng, máu đổ, bàn ngã, chén bát vỡ gây nên một âm
thanh hỗn độn vô cùng.
Từng thây người bịt mặt ngã gục trong chớp nhoáng. Trong gian thực sảnh lúc
này chỉ còn lại chàng Lãng Tử Trầm Kha, Bá Đồng Nhi và toán tám người ngồi ở
góc phòng.
Lão quản lý từ nãy đến giờ vẫn chui tuốt dưới mấy chiếc bàn đổ bây giờ mới
lấm lét chui ra thì bỗng một tiếng quát vang lên:
- Qủy kiếm... hành động của ngươi thật đầy thủ đoạn.
Lão quản lý lại càng khiếp đảm hơn nên lại chui tọt vào gầm bàn nằm co quắp
im lặng.
Nơi thực sảnh, sau giọng nói đầy đe dọa, lão đạo sĩ cầm ngọn phất trần từ bàn
phía góc tường cùng bảy người kia từ từ bước ra.
Lão đạo sĩ hằn học tiếp:
- Gặp ngươi tại đây, ngươi đừng hòng chạy thoát. Nợ máu thì phải trả bằng
máu.
Không đợi Trầm Kha nói một lời nào, lão đạo sĩ liền quất chiếc phất trần tới
tấp ra chiêu sát thủ.
Trầm Kha buộc lòng phải ứng phó. Chàng thầm nghĩ:
- Bọn đạo sĩ này thuộc phe phái nào mà hàm hồ quá sức! Chưa nói đầu đuôi
mà đã ra tay sát thủ. Vậy là họ cũng chẳng tốt lành gì.
Nghĩ như thế nên chàng nhếch mép quát:
- Cho bọn ngươi biết thế nào là lợi hại.

Dứt tiếng quát, Trầm Kha liền tung ra một tuyệt chiêu, lưỡi kiếm như cánh
quạt se kết thành một màn bạc.
- Phựt! Phựt!...
Hai tiếng vang lên khô khan. Trầm Kha và lão đạo sĩ đều bước lui ra sau.
Trầm Kha mỉm cười gằn giọng:
- Lão đạo sĩ! Ta với ngươi có thù oán gì đâu mà ngươi hồ đồ đến thế?
Trong khi chàng bình thản hỏi lão thì lão đạo sĩ giận xanh mặt vì chiếc phất
trần của lão đã bị kiếm của chàng chém đứt, bay lả tả rơi khắp mặt sàn nhà.
Gã nho sinh trung niên liền bước đến nói:
- Các hạ kiếm pháp tuyệt luân! Ta xin lãnh hội!
Gã nho sinh chỉ nói đến thế, liền tức thì xòe chiếc quạt trên tay tung ra hai thế
xé gió tấn công vào giữa mặt Trầm Kha.
Chàng nhủ thầm:
- Tại sao những người này lại hằn học với ta như thế? Chắc hẳn bên trong có
nguyên do gì đó.
Nghĩ như vậy nên chàng do dự rồi quát:
- Các hạ hãy dừng tay!
Gã nho sinh âm trầm gằn từng tiếng:
- Khỏi phải nói nhiều! Hãy đỡ!
Liền với tiếng nói là chiếc quạt của gã nho sinh như ánh chớp bạc chập chờn
chiêu thức khủng khiếp.
Trầm Kha không muốn cuộc chiến kéo dài mất thời giờ nên chàng quyết dùng
qủy kiếm đàn áp đối phương.
- Soạt! Soạt!...
Chiếc quạt của gã nho sinh trung niên cũng lại bị ngọn kiếm của Trầm Kha
chém rách rơi từng phiến như cánh lá lìa cành.
Trước kiếm pháp tuyệt luân của Trầm Kha, chẳng những không làm cho đối
phương nao núng mà chỉ tăng thêm vẻ căm hờn của họ hiện lên trong ánh mắt.

Trầm Kha chưa kịp nói một lời nào thì sáu lão già liền đứng thành hàng ngang
tiến lên.
Trầm Kha sợ chiến đấu nơi lầu khách điếm này làm hư hại thêm đồ đạc của
chủ nhân. Hơn nữa gian phòng này không được rộng rãi cho cuộc đấu với đông
người. Vì thế chàng liền bảo:
- Muốn đánh nhau hãy rời đại tửu lầu này ra nơi mé rừng phía nam.
Nhưng một trong sáu lão già hằn học:
- Đừng, đừng! Đừng đa đoan rồi trốn chạy, hãy trả mạng đây!
Nói dứt lời lão này phất tay, tức thì sáu lão già liền rút mỗi người một ngọn
thương đứng vây Trầm Kha vào giữa.
Bá Đồng Nhi cùng lão đạo sĩ và chàng nho sinh trung niên đang chú tâm theo
dõi cuộc đấu và phái bên kia sáu lão già liền nhích bộ.
Trầm Kha thầm nghĩ:
- Lại một thương trận của bọn chúng rồi!
Chàng vừa nghĩ đến đó thì từ mé trái, một ngọn thương đâm xéo qua. Chàng
chưa kịp phản ứng gì thì từ ba mặt còn lại đều có ánh thương lấp lánh chém sả vào.
Trầm kha hét lên:
- Hảo thương pháp!
Vừa quát chàng vừa lách người trong từng ánh thương để tránh né rồi ngọn
trường kiếm cũng lóe lên như chớp giăng.
- Rắc! Rắc!
Hai tiếng kêu vang lên, hai ngọn thương đã gãy một khúc. Tuy nhiên trận đấu
vẫn tiếp diễn.
Bá Đồng Nhi đến lúc này giận quá quát ầm lên:
- Lũ khốn nạn! Muốn chết ta cho chết luôn!
Cùng với tiếng quát, lão liền đánh một chưởng về lão đạo s ĩ và một chưởng về
phía gã trung niên nho sinh.
Hai người này cũng không chậm trễ, liền đẩy chưởng về phía Bá Đồng Nhi
phản kích.

- Bùng! Bùng!...
Cả ba người đều dội lại sát với vách tường.
Một đại tửu lầu, chỉ trong phút chốc biến thành võ đường. Bàn ghế, chén bát
văng đổ tứ tung. Mỗi lần chưởng phong của đôi bên tung ra là mỗi lần gây thêm
thiệt hại cho chủ quán. Thật là một cuộc chiến bất ngờ và khủng khiếp.
Một cảnh huyên náo của Nghi Lâm đại tửu lầu từ trước đến nay chưa từng có.
Đôi bên đang say sưa cùng nhau quyết đấu bỗng nhiều tiếng la đau đớn vang
lên rồi tiếp theo là tiếng thây người ngã trên mặt sàn. Nhìn lại trong trận chiến đã
thấy sáu lão già, lão đạo sĩ và gã nho sinh đều nằm chết trên mặt sàn.
Trong khi đó Trầm Kha đang ngơ ngác hỏi Bá Đồng Nhi:
- Tại sao lại thế này?
Bá Đồng Nhi cũng hỏi lại:
- Tại sao thế này?
Hai người cùng hỏi một câu mà chưa ai trả lời cho ai được.
Trầm Kha nói tiếp:
- Đang giao chiến cùng tiểu điệt bỗng sáu lão già này ngã nhào chết liền. Thật
là kỳ quặc.
Bá Đồng Nhi cũng nói:
- Trường hợp của thúc thúc cũng vậy...
Lão vội ngừng bặt rồi chạy đến xem xét từng người xong nói với Trầm Kha:
- Họ bị trúng độc!
- Trúng độc?
- Đúng vậy!
Trầm Kha thoáng giây suy nghĩ rồi chạy đến bàn ăn của họ quan sát rồi gật gù:
- Độc dược được trộn vào thức ăn và đồ uống.
- Bọn chủ quán này có âm mưu gì đây chăng?
Vừa lúc đó tên quản lý sợ sệt chui ra khỏi gầm bàn thì Trầm Kha đã chộp lấy
tay lão quát:
- Phải ngươi đầu độc không?

Tên quản lý kêu á lên một tiếng thất thanh vì sợ hãi rồi run giọng nói:
- Tôi... tôi có làm gì đâu!
- Ai bỏ độc dược vào thức ăn của những người này?
Tên quản lý ngạc nhiên:
- Độc dược gì?
- Chất độc đã ngấm vào cơ thể của họ để rồi họ ngã nhào chết tất cả kìa.
- Điều này tôi... tôi không hề biết được. Chỉ có tên đầu bếp biết mà thôi...
Vừa lúc đó từ dưới lầu một số người chạy lên nói:
- Lão đầu bếp đã bị ai đánh chết bỏ vào lu gạo.
Trầm Kha nghe qua liền buông lão quản lý rồi quay sang Bá Đồng Nhi nói;
- Chuyện này còn nhiều rắc rối lắm!
Rồi chàng chỉ bọn lão đạo sĩ nằm chết hỏi Bá Đồng Nhi:
- Thúc thúc có biết họ là ai chăng?
Bá Đồng Nhi gật đầu:
- Phái Điểm Thương.
- Phái Điểm Thương?
- Đúng vậy!
- Nhưng họ với tiểu điệt nào có gì oán thù tại sao lại có việc thế này.
- Chắc có uẩn khúc gì mà chúng ta chưa tìm ra.
- Vậy bây giờ tính sao đây?
- Còn tính gì nữa! Hãy đưa tiền cho chủ quán để bồi thường, nhờ họ lo cho
mấy xác chết này và chúng ta phải rời nơi này.
- Không mua kiệu à?
Lúc đó tiếng người ồn ào nhao nhao lên.
Bá Đồng Nhi liền nói với Trầm Kha:
- Chúng ta hãy đi nhanh chứ để đám người kia lên thì phiền phức lắm!
Trầm Kha chưa kịp đáp lời thì Bá Đồng Nhi đưa mấy nén bạc cho tên quản l ý
bảo:
- Hãy lo cho tất cả nhé!
Tên quản lý gật đầu vâng dạ lia lịa thì Bá Đồng Nhi và Trầm Kha băng mình
qua cửa sổ phi thân qua dãy nhà kế cận chạy lẩn vào cuối đường mất dạng.
Chạy một đoạn khá xa, Bá Đồng Nhi liền chỉ về phía đường cắt

ngang nói:
- Chúng ta đến đàng kia để mua một chiếc kiệu.
Vừa lúc đó, có một cỗ xe đi qua. Bá Đồng Nhi liền láy mắt cho Trầm Kha rồi
nhảy vọt ra chận cỗ xe lại.
Gã phu xe liền gò cương ngựa lại hỏi:
- Có việc gì vậy?
- Cỗ xe này các hạ bán cho chúng tôi được không?
Gã phu xe bực tức:
- Xe làm ăn mà các người đòi mua, lão này quái dị thật.
Trầm Kha quan sát thấy chiếc xe ngựa có thùng sau dùng để chở người đư ợc
đóng kín. Xe có mấy cửa sổ nho nhỏ để khách ngồi bên trong có thể nhìn ra ngoài
được. Chiếc xe này do hai con ngựa kéo. Chàng nghĩ thầm:
- Xe này thật tiện lợi cho việc đưa Dung muội đi.
Nghĩ như thế nên chàng nói với Bá Đồng Nhi:
- Cỗ xe này tốt lắm thúc thúc à!
Bá Đồng Nhi hiểu ý nên nhanh như cắt, lão nhún người bay lên chỗ gã phu xe
ngồi và đồng thời vung tay điểm vào mấy huyệt đạo làm gã phu xe không tài nào
tránh đỡ được.
Bá Đồng Nhi liền thẩy gã phu xe cho Trầm Kha:
- Chụp này!
Vừa nói lão tung gã phu xe cho Trầm Kha đang đứng ở mé lộ. Chàng liền nhẹ
nhàng chụp lấy gã phu xe đặt vào trong một bụi rậm bảo:
- Ngươi cứ nằm nghỉ một lúc là tỉnh được và đây là tiền để đền cho ngươi.
Trầm Kha lấy bạc bỏ vào túi gã phu xe rồi đưa tay giải khai huyệt đạo cho gã,
nhưng liền đó lại điểm vào mê huyệt làm gã phu xe này rũ xuống ngủ mê man.
Hành động trong chớp nhoáng, Trầm Kha tung người lên xe ngồi cạnh Bá
Đồng Nhi, tức thì lão liền cho ngựa quay đầu nhắm hướng Mã Tú Loan và Lữ Mộ
Dung đang chờ ngóng mà ra roi.
Hai con ngựa tốt sải vó chạy nhanh.

Trầm Kha hỏi:
- Thúc thúc, như vậy là chúng ta đã không mua lương khô và đồ ăn cho họ rồi?
Bá Đồng Nhi cười khì khì:
- Có đây! Tiểu điệt đừng có lo.
Vừa nói lão vừa trao giây cương cho chàng và lấy một cái bị trong chứa thực
phẩm lương khô. Lão vừa cười vừa nói:
- Có lão là không sợ đói mà!
Trầm Kha thúc cương làm hai con ngựa sải vó phóng gió lao đi thật nhanh.
Bá Đồng Nhi thấy vậy đùa:
- Nhớ con bé rồi sao nôn nóng vậy?
Trầm Kha mỉm cười đáp:
- Tiểu điệt sợ chúng ta đã mất quá nhiều thì giờ sợ lão tiền bối Mã Tú Loan
trông lo.
- Chứ không phải sợ con bé lo à?
Cả hai cùng cất tiếng cười hồn nhiên.
Con đường càng lúc càng hiểm trở, khó khăn nên dầu cố gắng hai con ngựa
cũng không đi nhanh hơn được.
Cho đến trưa, lúc mặt trời lên tới đỉnh đầu thì hai người mới đến chân mé núi
mà Mã Tú Loan đang chờ đợi.
Đến một đoạn nữa thì xe ngựa không thể đi được, Trầm Kha liền gò cương
nhảy xuống, miệng nói:
- Để xe nơi này, chúng ta lên trên đó vậy.
Hai người liền băng mình về nơi hang đá mà Mã Tú Loan cùng Lữ Mộ Dung
đang trông đợi.
Chỉ thoáng chốc là cả hai đã đến cửa hang.
Trầm Kha vừa bước vào vừa gọi:
- Lão tiền bối! Lão tiền bối!
Chàng ta gọi mấy tiếng song vẫn không thấy ai đáp lời. Chàng hốt hoảng
dừng lại thì Bá Đồng Nhi cũng đã đứng bên cạnh. Trầm Kha quay sang hỏi:
- Sao lại thế này thúc thúc?

Bá Đồng Nhi liền bảo:
- Hãy quan sát trong hang xem sao?
Thế là hai người liền lục soát khắp hang. Họ tìm từng ngách đá nhưng vẫn
không thấy một vết tích gì.
Trầm Kha và Bá Đồng Nhi lại quay qua phía ngoài tìm kiếm. Khắp một vùng
quanh đó đều được hai người tìm thật kỹ lưỡng song cả hai đều thất vọng.
Mặt trời đã ngã sang chênh chếch, một màn bí mật bao trùm. Bao nhiêu vấn
đề thắc mắc trong đầu óc hai người.
Trầm Kha hỏi Bá Đồng Nhi:
- Thúc thúc có ý kiến gì không?
Bá Đồng Nhi thật sự lo lắng:
- Việc này thật là kỳ quái!
Rồi giọng lão ta đều đều phân tích:
- Lữ Mộ Dung cô nương đang nhiễm độc thì có thể nói là bị địch nhân hãm hại
dễ dàng, song lại có cả lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan canh giữ l ẽ nào lại sơ suất.
Hơn nữa kẻ nào áp chế bà ta ta đâu phải dễ dàng, mà cả vùng này cũng như trong
hang đá này đều không thấy một sự chiến đấu hay dấu tích gì cả.
Lão lại lẩm bẩm:
- Thật là kỳ quái! Thật là kỳ quái!
Trầm Kha cũng bàn thêm:
- Việc này e rằng có sự sắp đặt chăng?
- Tiểu điệt nói ra xem.
- Chúng ta đến Nghi Lâm đại tửu lầu thì lại gặp rắc rối. Một bọn là Câu Hồn
Qủy Điền Khung, rồi tiếp theo là bọn Điểm Thương.
Ngừng một chốc chàng lại tiếp:
- Đối với bọn Điền Khung, chúng ta có thể bảo chúng là lực lượng của đối
phương, cốt ý làm chậm trễ nghĩa là cầm chân chúng ta để bọn khác hành động tại
nơi này, mặc dù chúng ta chưa có thể biết được đối phương là ai. Nhưng còn bọn
Điểm Thương thì thế nào? Chẳng lẽ bọn này cũng đối nghịch, cũng

là thuộc phe
Hắc đạo ư? Điểm Thương dầu sao cũng là một danh phái lừng danh trong võ lâm,
thuộc bạch đạo chính phái. Vì vậy, hai sự kiện này làm cho chúng ta phân vân, và
khó nghĩ vô cùng...
Bá Đồng Nhi có vẻ đắn đo thì Trầm Kha lại tiếp:
- Hơn nữa, nơi đây không có một dấu vết nào khả dĩ bảo rằng lão tiền bối
Nguyệt Nga Mã Tú Loan chiến đấu với địch nhân, song chẳng l ẽ bà ta lại đột ngột
ra đi khi bà ta có hẹn chờ chúng ta cùng đi với nhau mà.
Bá Đồng Nhi cũng tán đồng:
- Bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan không thể hành động như vậy đâu. Theo ý thúc
thúc thì nhất định phải có một sự bí mật nào đây mà chúng ta chưa tìm ra được.
Trầm Kha suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Tiểu điệt có ý kiến này!
Bá Đồng Nhi liền hỏi:
- Ý kiến gì tiểu điệt cứ nói ra may sao có thể tìm được tí ánh sáng nào trong
việc này chăng!
Trầm Kha đưa mắt nhìn chung quanh một lần rồi đăm đăm nhìn vào cái hang
tối đen nói:
- Chúng ta phải quan sát thật kỹ trong cái hang đá này thì mới quyết định
được.
Cả hai lại bước vào, đưa mắt nhìn chung quanh quan sát, nhưng cái hang vẫn
tối đen, tuy không sâu lắm song có hai khúc quanh nên ánh sáng không lọt vào
được.
Trầm Kha liền đề nghị:
- Chúng ta phải thắp đuốc lên mới tìm được dấu vết nơi này, vì hai bên bờ
hang đá gồ ghề lồi lõm nên khó phân biệt được những dấu vết bên trong.
Bá Đồng Nhi cũng đồng ý điểm này nên gật đầu.

Thế rồi cả hai người cùng quay ra, tìm cây khô làm đuốc đốt rồi mới đi vào...

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường
Đánh máy: Lãng Tử Trầm Kha
Hồi 31
Thất Hùng Nội Bảo

Ánh đuốc được đốt sáng lên, khắp hang đá được soi rõ ràng từng hang ngách.

Hai bên bờ hang là những lớp đá và đất khô cằn lẫn lộn lồi lõm. Phía trên lại thêm những ụ đá nhô ra như những thạch nhũ không nhọn lắm.

Mỗi người một cây đuốc, dò dẫm từng bước một, chú ý đếm từng nền đá và lần bước vào. Qua hai khúc quanh là giáp với bờ vách đá trong cùng một lòng hang.

Trầm Kha thất vọng định quay ra nhưng bỗng quay phắt người lại đưa tay sờ vào trong góc của bức vách đá cuối cùng.

Chàng liền gọi:

- Thúc thúc! Hãy lại đây xem.

Trong niềm thất vọng, bỗng nghe tiếng Trầm Kha như ngọn đèn sắp tắt được châm thêm dầu, Bá Đồng Nhi liền tươi nét mặt bước nhanh đến miệng hỏi dồn:

- Việc gì đó? Tìm ra rồi à?

Trầm Kha trong ánh mắt lóe lên tia hy vọng đáp:

- Có thể! Chỗ này có khe hở và có làn gió thốc ra.

Bá Đồng Nhi vội vàng đưa tay rà từ trên xuống dưới rồi nói:

- Chắc là cái cửa đá đây, hãy đẩy mạnh thử xem.

Vừa nói lão vừa để tay vào tảng đá đập mạnh.

Tuy tảng đá không di chuyển song khe hở có phần rộng ra làm gió thốc ra nhiều hơn.

Trầm Kha reo to:

- Đúng là cánh cửa! Vậy tiểu điệt và thúc thúc cùng một lúc tung chưởng vào ắt sẽ mở ra được.

Bá Đồng Nhi gật đầu:

- Phải lắm!

Tức thì hai người lùi ra để hai cây đuốc xuống thủ bộ vận công, rồi đồng thời quát lên một tiếng, chưởng lực của hai người cùng một lúc tuôn ra với toàn bộ công lực:

- Ầm!

Cả bức vách đá ngã nhào. Một luồng gió mạnh từ trong hắt ngược ra với sức lạnh như hơi tuyết băng làm tắt ngay hai ngọn đuốc.

Mặc dù trong lòng hang không có ánh sáng nhưng đối với Trầm Kha và Bá Đồng Nhi vẫn thấy được dễ dàng không có gì cản trở họ.

Trầm Kha quay sang hỏi Bá Đồng Nhi:

- Chúng ta vào chứ?

Thế là cả hai liền lách mình bước vào.

Con đường hầm cứ lộng gió lạnh buốt. Hai người cứ men theo lần bước song vẫn không thấy một dấu vết nào của lão bà Mã Tú Loan hay của nàng Lữ Mộ Dung lưu lại.

Con đường hầm này dài hun hút chạy miết song không có khúc

quanh nào. Hai người đi một đoạn nữa đã thấy ánh sáng lờ mờ và có tiếng rì rào như thác nước đổ.

Hai người bước nhanh hơn nữa thì đã thấy cửa đường hầm trước mặt. Cửa hầm này được ẩn trong màn thác nước đổ dày phía ngoài trong một sơn cốc. Chính vì vậy mà gió lạnh thốc vào trong đường hầm, và vì đường hầm không có khúc quanh co nên gió lốc vào mới mạnh mẽ như vậy.

Vừa bước ra bỗng Trầm Kha kêu lên:

- Ồ! Họ có đi qua con đường này.

Vừa nói chàng vừa cúi nhặt một chiếc khăn màu xám nhạt đưa qua cho Bá Đồng nhi và nói:

- Chiếc khăn này tiểu điệt vẫn thấy Dung cô nương dùng cột tóc. Có lẽ chúng mang nàng đi ngã này bị vướng chăng?

- Như vậy còn Nguyệt Nga Mã Tú Loan đâu? Không lý! Không lý!....

Lão chỉ nói thế rồi im bặt không nói hết câu nên Trầm Kha tiếp lời lão:

- Thúc thúc nghĩ rằng Nguyệt Nga Mã Tú Loan lão tiền bối cũng bị địch nhân khống chế?

Lão gật đầu đáp:

- Có thể như thế song chắc đối phương dùng độc kế ám hại chăng?

- Ồ! Tiểu điệt nhớ đến bọn Điểm Thương cũng bị chất độc, e rằng chính đồng bọn của chúng cũng dùng sách lược này mà ám hại Nguyệt Nga Lão tiền bối chăng?

- Điều này chúng ta chỉ phỏng đoán thôi. Nhưng điều này chắc chắn là Mã Tú Loan và Lữ Mộ Dung có đi bằng đường nầy. Vậy chúng ta kíp tìm theo dấu vết.

Ngoài miệng đường hầm là tiếp giáp với một sơn cốc có nguồn thác, có đầm hồ lênh láng, cây cỏ um tùm xanh ngắt.

Cảnh trí vắng vẻ, hoang sơ đến rờn rợn. Nắng gắt đã in nghiêng nghiêng cành lá trên mặt đất. Từng cơn gió lạnh thổi lốc đến làm lá vàng rũ bay như cánh bướm.

Vài con thú rừng hoảng hốt kêu lên mấy tiếng phóng người chạy trốn.

Hai người đi hết con đường đá thì gặp chỗ đất mềm, hai người cùng thốt lên:

- Ồ! Dấu chân mới đi qua đây.

Hai người lóe lên một tia sáng để tìm dấu kẻ địch. Nhưng càng đi dấu chân lại mất hút vào vùng đất đá khô cằn.

Trầm Kha thất vọng nói với Bá Đồng Nhi:

- Đã mất dấu. Chúng ta biết tìm nơi đâu đây?

Bá Đồng Nhi nhìn quanh vùng rồi nói:

- Nơi này có lẽ là một bên của ngọn núi mà đường hầm đã xuyên qua. Vậy chúng ta hãy theo đường hầm về phía bên kia dùng ngựa để đi cho nhanh. Vì địch nhân có đi cũng không thể theo đường này vì phía sau tiếp giáp với ngọn núi sừng sững, chỉ có con đường vòng này là đi thoát ra khỏi vùng này thôi.

Trầm Kha lý luận:

- Nếu vậy thì địch nhân đi ngã này làm gì?

Bá Đồng Nhi nghe hỏi vậy ngẩn ngơ chưa biết nói làm sao thì có tiếng cười âm quái từ xa vọng lại.

Trầm Kha quát lên:

- Ai đó?

Nhưng tuyệt nhiên không có tiếng trả lời, tất cả núi rừng đều im lặng.

Trầm Kha nói với Bá Đồng Nhi:

- Chúng ta đuổi theo đường này.

Tức thì hai người rượt theo về phía tiếng cười lúc nãy. Đi một lúc Bá Đồng Nhi lên tiếng:

- Ồ! Không ngờ con đường này lại quay về phía trước cửa hang.

Mọi vật đều vắng lặng. Bóng người thốt ra tiếng cười bất chợt ấy cũng đã mất biệt.

Trầm Kha liền nói:

- Vậy bây giờ chúng ta hãy trở lại cỗ xe để thả mấy con ngựa chứ đứng hoài đó tội nghiệp chúng.

Không đợi Bá Đồng Nhi trả lời, chàng liền cất bước vun vút chạy xuống triền núi, ra khỏi cánh rừng là thấy chiếc xe ngựa.

Hai con ngựa vẫn ngoan ngoãn đứng trước cần xe.

Trầm Kha liền nhảy phóc lên chỗ ngồi, vừa cầm lấy giây cương thì trước mặt đã thấy một mảnh giấy được ghim chặt bằng một chiếc lá trúc găm lút vào thành gỗ.

Trầm Kha cầm lên xem thấy ghi mấy dòng chữ:

- Đi về hướng Tây Đọc xong, Trầm Kha đưa cho Bá Đồng Nhi xem rồi chàng nói:

- Người viết mấy chữ này dùng lá trúc mà ghim vào gỗ đến gần ngập lá thì công lực của người này quả là cao siêu. Nhưng kẻ đó là ai?

Bá Đồng Nhi suy nghĩ một lúc rồi la lên:

- Có lẽ lão ấy rồi!

- Ai vậy? Thúc thúc biết người đó chăng?

Bá Đồng Nhi giọng từ từ:

- Có lẽ là Trúc Diệp Đao Thanh Vô Tử tiên ông.

Trầm Kha chận lời:

- Nhưng vị tiền bối này có ngoài trăm tuổi rồi mà. Chẳng những thế lại có tin Thanh Vô Tử tiên ông đã ẩn cư biệt tích lâu rồi mà.

- Đúng vậy! có gần hai ba mươi năm nay không ai gặp được lão tiên ấy.

- Nhưng sao vị tiền bối ấy lại xuất hiện nơi này? Mục đích gì chứ?

- Chuyện nầy chưa biết hư thực ra sao song căn cứ trên chiếc lá trúc nầy thì chỉ có Thanh Vô Tử mới sử dụng được như vậy.

- Thế chúng ta có theo lời để đi về hướng Tây không?

- Đi thì đi! Dù gặp địch nhân hay cạm bẫy vẫn còn hơn là không tìm ra cái gì.

Trầm Kha gật đầu tán thành:

- Thúc thúc nói phải lắm! Vậy chúng ta tháo ngựa ra, bỏ cỗ xe lại dùng ngựa cỡi ắt tiện hơn.

- Phải lắm! Hai con ngựa nầy cũng thuộc loại khá. Có thể chạy được.

Thế là chỉ trong thoáng chốc hai con ngựa được thoát khỏi gọng kềm của cần xe nhưng lại mang trên mình hai thân người.

Chúng hí lên một tràng rồi cất vó lao đị..

Đường xa dặm dài, khách giang hồ, người hành hiệp dầu võ công thượng thặng, khinh công cao diệu nhưng có ngựa tốt, hành trình vẫn dễ dàng và tiện lợi vô cùng.

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi dùng ngựa đi cho đến gần tối, hai người

phải dừng chân bên mé rừng để cho ngựa ăn cỏ, uống nước, đồng thời họ cũng dùng lương khô rồi lại tiếp tục cuộc hành trình về đêm.

Nhưng hai người vừa đi thêm sáu dặm đường thì trời bỗng đổ mưa to. Cơn mưa bất chợt nặng hột đổ từng cơn rồi gió lộng ào ào. Hai người tìm được một cái hang đá để ẩn nấp. Cơn mưa lại rỉ rả kéo dài cho hết đêm. Trầm Kha và Bá Đồng Nhi đành phải trú ẩn qua đêm.

Cho đến khi tiếng chim rừng đua hót, hai người lại tiếp tục lên ngựa, sải vó nhắm hướng Tây trực chỉ.

Một ngày nữa trôi đi.

Cho đến khi bóng tối bắt đầu che kín vạn vật thì hai người cũng vừa đến một thị trấn thật đông đảo. Nhà cửa san sát, người trên đường đi đã vắng, chỉ còn những khách điếm, tửu lầu là sáng sủa ánh đèn.

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi dừng cương ngựa trước một tửu điếm. Cả hai được mấy tên tửu bảo đón tiếp nồng hậu. Hai người chọn một căn phòng để trú ngụ qua đêm.

Một ngày hành trình họ đã nói với nhau rất nhiều, giờ đây họ chỉ yên lặng để mỗi người theo dõi ý tưởng riêng tư.

Tên điếm nhị hướng dẫn hai người lên trên lầu trên. Hắn vừa đi vừa liến thoắng:

- Nhị vị sớm mai có lên đường sớm chăng?

Trầm Kha nghe hắn hỏi lòng ngạc nhiên, nhưng vẫn vui vẻ hỏi lại:

- Ồ! Tại sao ngươi hỏi chúng ta câu ấy?

Tên điếm nhị thấy chàng vui vẻ cười nói nên liền hớn hở đáp:

- Vì vào lúc xẩm tối, trước nhị vị có nhiều khách ghé đây đều trả tiền trước và bảo sáng mai lên đường thật sớm. Vì vậy nên tiểu nô cũng hỏi vậy mà.

Trầm Kha không bỏ lỡ cơ hội liền hỏi ngay:

- Họ đến đây có đông không?

- Độ sáu bảy người thôi.

- Khách thương hay khách giang hồ võ lâm?

- Chắc là những tay kiếm khách.

- Tại sao ngươi biết?

- Vì tiểu nô thấy họ mang kiếm đao như qúy vị vậy đó.

- Họ trú nơi phòng nào?

- Bên cạnh phòng mà nhị vị sắp vào đây. Nhưng họ đang nhắm rượu bên phòng ăn.

Vừa nói đến đây chợt hắn dừng lại chỉ vào một căn phòng:

- Căn phòng của nhị vị đây!

Hắn vừa nói xong liền lấy xâu chìa khóa mở cửa phòng đưa hai người vào.

Xong tất cả hắn mới quay ra còn dặn dò:

- Nếu cần điều gì xin nhị vị cứ việc gọi!

Vừa nói xong là hắn quay người bước ra ngay.

Trầm Kha quay sang Bá Đồng Nhi nhỏ giọng:

- Không biết bọn nào đây! Có liên quan đến chúng ta không?

Bá Đồng Nhi gật đầu:

- Chúng ta cứ việc cẩn trọng là thượng sách.

Nhưng rồi lão ta lại cao giọng một cách quan trọng.

- Hay là chúng ta qua bên thực phòng để tìm biết bọn nào ngủ phòng kế.

Trầm Kha gật đầu tán đồng, rồi quay ra định mở cửa bước đi.

Bỗng có tiếng người đang đi lên và tiến về gian phòng của Trầm Kha.

Hai người vội tắt đèn yên lặng theo dõi.

Một bọn độ bảy tám người từ phía dưới lầu đi lên rồi đi qua khỏi phòng Trầm Kha và vào những phòng kế tiếp.

Một chặp lâu sau, Trầm Kha và Bá Đồng Nhi áp tai vào bức vách ngăn hai phòng thì nghe tiếng một người nói:

- Đại ca à! Canh ba đêm nay chúng ta lại nhận hàng để chuyển tiếp phải không?

Một giọng khác ồ ề:

- Ừ! Chắc là hàng quan trọng mới giao cho Thất Hùng Nội Bảo chuyển tiếp.

- Chắc hẳn là thế nên Bảo chủ mới phái chúng ta đảm trách việc này.

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi cũng cố gắng vận dụng chân lực nghe đến đó thì không còn nghe ngóng được lời nói nào nữa.

Hai người ra hiệu cho nhau và yên lặng tuyệt đối. Họ lại ngồi vào tư thế tọa công điều tức.

Càng về đêm cảnh vật đều yên lặng hơn.

Nơi cuối đường vài tiếng chó sủa rời rạc giữa đêm khuya. Bầu trời không trăng nhưng ánh sáng sao dày đặc cũng làm cho màn đêm bớt hãi hùng.

Canh một...

Canh hai lại điểm...

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi lắng tai nghe ngóng với tất cả sự tập trung nên những tiếng động thật nhỏ cũng có thể nghe rõ được.

Một nửa canh nữa trôi quạ..

Vẫn không nghe thấy tiếng động nào khả nghi.

Hai người rón rén đứng nép vào cửa sổ dõi mắt nhìn ra phía ngoài mà lòng thắc mắc thầm.

Bỗng có mấy tiếng động thật nhẹ, từ những cửa sổ của ba căn phòng kế tiếp có bảy bóng đen tung người vào bóng đêm.

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi cũng không chậm trễ liền tung người bay qua cửa sổ theo bảy bóng đen kia tức thì.

Hai người giữ khoảng cách xa xa để cho bảy bóng người phía trước không phát giác được.

Sau khi ra khỏi thị trấn, cây cối trở nên rậm rạp nên hai người phải gia tăng tốc độ để theo dõi được dễ dàng.

Chạy hơn vài dặm đường nữa thì bảy bóng đen liền tách con đường mòn mà đi vào cánh rừng.

Trầm Kha sợ vào rừng khó theo dấu nên ra hiệu cho Bá Đồng Nhi bám sát theo.

Vừa khi đó lại nghe một bóng đen nói:

- Đi vào hơn một dặm nữa là thấy một hoang tự và chúng ta sẽ nhận hàng tại đây.

Nghe được lời này, Trầm Kha liền chậm lại để cho bảy bóng đen cách xa rồi nói với Bá Đồng Nhi:

- Không biết hàng là món gì? Mà bọn chúng đề cập đến Bảo chủ không biết có liên quan gì đến Thiên Toàn Bảo không?

- Chúng ta sẽ được giải đáp tại hoang tự.

Vừa nói hai người vẫn sử dụng khinh công vút đị..

Chớp mắt hai người liền dừng bộ, vì ở trước mặt đã thấy một ngôi chùa bỏ hoang với tiền đình tường đổ, mái xiêu rêu xanh che kín thật là hoang tàn quạnh hiu. Tuy nhiên phần còn lại thật là rộng lớn của một ngôi chùa thuộc vào hàng đại tự.

Thật không ngờ giữa khoảng rừng hoang này lại có ngôi cổ tự hoang tàn, được làm nơi gặp gỡ của những tay qủy quyệt, và biết đâu trong ấy chẳng còn là cơ sở của bọn ma đầu nữa.

Vừa lúc đó bỗng có tiếng hỏi từ nơi hoang tự vọng ra:

- Ai?

- Một tên đi đầu của bảy bóng đen đáp liền:

- Thất Hùng Nội Bảo!

- Xin mời vào!

Tức thì bảy người này ung dung đi vào cửa hoang tự, mất hút vào bên trong.

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi nấp sau một lùm cây quan sát thì còn thấy bốn tên đang canh gác bên ngoài.

Trầm Kha ra hiệu cho Bá Đồng Nhi rồi hai người len lỏi thật nhẹ nhàng đến gần bốn tên này.

Mỗi người lượm hai hòn sỏi cầm nơi tay rồi cả hai đồng dùng nội lực, búng bốn viên sỏi thoát đi như bốn viên đạn bắn vào bốn tên canh gác.

- Huỵch! Huỵch! Huỵch! Huỵch!

Bốn tên gác bị bốn viên sỏi đạn đột kích vào tử huyệt nên ngã nhào

xuống đất tức thì.

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi lướt theo và lập tức đem bốn tên này dấu vào chỗ kín đáo. Xong hai người mon men bước vào cửa hang đi vào bên trong.

Bỗng một giọng nói đàn bà vọng ra:

- Thanh Hoa Cung là một lực lượng hùng hậu thế mà cũng thất bại và bị thiêu rụi do bàn tay của tên Lãng Tử Trầm Kha. Vì thế nên Bảo chủ ra lệnh triệt hạ hắn hoặc những kẻ đồng bọn của hắn. Nên lão nương đã theo dõi và dùng phấn hương muội mới chế ngự được Nguyệt Nga Mã Tú Loan và nàng con gái vẫn hành động cùng tên Lãng Tử Trầm Kha. Song hình như cô nàng bị trúng phải Bách độc châm của Bàng Dã Lan nên sợ không có thuốc giải chắc là khó toàn mạng.

Một giọng nói của một người đàn ông đáp lại:

- Chúng ta được lệnh của Bảo chủ đến gặp Âm Long Thủ đại nương để nhận hàng của đại nương và đại nương phải cấp tốc đến Ngũ Sơn Trấn để tiếp tay với Thập Du Thần Trấn Điện để áp tải lão Thánh Y Đoàn Nhữ Trung về cho Bảo chủ.

Việc này thật khó khăn vì sa mạc Tha Phù hiểm trở nên Bảo chủ ra lệnh đi theo con đường xuyên sơn từ Hắc Thủy Đàm mà qua Bắc Thiên Sơn, rồi vào Phú Xuân Sơn để theo con đường núi nầy mà đi.

Giọng người đàn bà hỏi:

- Vậy lão nương đón tại đâu?

- Tại Thanh Lâu Viện ở Ngũ Sơn Trấn.

- Tại Thanh Lâu?

- Đúng vậy! Vì có thế mới dễ dàng tránh sự theo dõi của kẻ khác, và cuộc hành trình của chúng ta mới đạt được dễ dàng và bí mật. Đó là tiêu chuẩn của Bảo chủ.

- Vậy bây giờ lão nương rời nơi đây. Cỗ xe tứ mã để phía sau đại điện nầy như các ngươi đã thấy.

Nói dứt, tức thì hai cánh cửa của đại điện được mở ra. Ánh đèn vàng chạy dài trên nền đất loang lỗ. Hình dáng của một bà già tóc tua tủa, thân hình mập phệ nhưng nhanh nhẹn vô cùng thoát ra và chớp lên là mất dạng.

Bảy tên áo đen đứng nhìn theo một lúc lâu, rồi một tên nói:

- Bốn con ngựa kéo xe đã quá mệt rồi, phải cho chúng nghỉ đến sáng sớm mai mới lên đường được.

Vừa lúc đó có một tên áo đen từ ngoài chạy gấp vào nói với bảy tên này:

- Thưa Thất Hùng Nội Bảo bốn tên gác đã bị chết.

Một tên trong bọn Thất Hùng Nội Bảo cất giọng ngạc nhiên hỏi:

- Sao?

- Bẩm bốn tên canh gác đã chết!

- Tại sao chết?

- Bẩm không rõ!

- Vậy là có địch nhân len lỏi rồi! Hãy canh giữ cỗ xe tứ mã.

Tức thì bảy tên áo đen tản ra hành động ngay.

Từ lúc nãy đến giờ Trầm Kha và Bá Đồng Nhi cố gắng tiết giảm hơi thở và ẩn kín trong một hốc tường đổ để theo dõi diễn biến sự việc. Nên đến lúc này Trầm Kha nôn nóng định bước ra ngay. Song Bá Đồng Nhi kéo chàng lại đợi cho những tên áo đen tản mác hết lão mới ghé vào tai chàng thì thầm:

- Chúng ta hãy tỉa từng tên một để giải quyết cho nhanh chóng.

Trầm Kha mỉm cười gật đầu.

Rồi hai người hai ngã chia nhau hành động.

Trước khi đi lão Bá Đồng Nhi vừa trao cho Trầm Kha một nắm đạn sắt vừa nói:

- Thiết đạn của thúc thúc nầy đột kích thú vị lắm, tiểu điệt hãy sử dụng xem.

Trầm Kha liền cầm lấy một ít thiết đạn rồi chàng lách mình thoát ra phía sau.

Trong khi đó Bá Đồng Nhi lại thoát ra ngã trước.

Thất Hùng Nội Bảo là bảy lão già đều là cao thủ thượng thừa nên Trầm Kha phải hết sức dè dặt hành động. Trầm Kha nôn nóng để cứu nàng Lữ Mộ Dung và Mã Tú Loan tiền bối nên vừa thoáng thấy một tên áo đen là chàng liền vung liền mấy viên thiết đạn:

- Hự!

Một tiếng kêu khô khan, một tên áo đen bị thiết đạn ngã nhào trên mặt đất.

Dầu là tay cao thủ song với công lực của Trầm Kha bấy giờ mà lại tấn công bằng ám khí bất thần như vậy thì không thể nào tránh né được.

Thật ra chàng không muốn hành động ám muội như vậy song đối với bọn ma đầu phải tiêu diệt chúng như vậy không lấy gì là quá đáng.

Một tên vừa bị ngã quỵ liền có nhiều tiếng quát lớn:

- Hãy đỡ!

Tức thì một loạt ám khí bay như xé gió chụp vào Trầm Kha. Không chậm trễ chàng liền lấy chiếc nón rộng vành quây luôn mấy vòng rồi quát:

- Trả cho các ngươi!

Tiếp theo tiếng quát của chàng liền có mấy tiếng thét lên đau đớn rồi ngã phịch xuống đất.

Trận đấu ám khí chỉ trong thoáng chớp mà Thất Hùng Nội Bảo đã bị mất một và ba bốn tên canh gác nữa cũng bị mất mạng.

Vừa khi đó phía ngoài cũng có nhiều tiếng hét kinh hoàng, đau đớn, rồi bóng Bá Đồng Nhi liền đáp xuống đứng cạnh Trầm Kha, miệng nói:

- Hạ hết bọn nhãi rồi, chỉ còn sáu lão già này thôi.

Trầm Kha gật đầu rồi quát hỏi đối phương:

- Các ngươi thuộc Thiên Toàn Bảo?

- Đúng!

- Hừ! Bảo chủ của bọn ngươi lại tính sai nữa rồi.

- Hỗn láo! Hãy xem Thất Hùng Nội Bảo đòi mạng ngươi.

Bá Đồng Nhi cất tiếng cười khì khì đáp:

- Sao lại thất, phải nói là lục mới đúng, nhưng không phải lục hùng mà là lục qủy diêm vương.

- Câm mồm! Hãy xem đây!

Tức thì sáu chưởng cùng tung ra ập vào Trầm Kha và Bá Đồng Nhi.

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi liền cất mình lên cao bay là là về hai hướng cách xa nhau hơn mười trượng để tránh sáu luồng chưởng phong ập tới.

Khi hai người đứng xuống thì sáu lão áo đen cũng đã chia làm hai bên bao vây lấy Trầm Kha và Bá Đồng Nhi.

Trận chiến đương nhiên chia làm hai.

Phía bên Trầm Kha, ba lão già không nói một lời liền hợp chưởng phản công nhưng Trầm Kha đã sử dụng bộ pháp thật ảo diệu để tránh né.

Bỗng một lão áo đen hét lên:

- Hãy đỡ!

Tức thì song chưởng của lão tuôn ra ào ạt, Trầm Kha liền cử chưởng lên đỡ, tức thì mé trái lão già thứ hai tuôn chưởng tiếp theo rồi lão già thứ ba ở mé phải cũng đẩy chưởng tấn công theo thế liên hoàn bất tận.

Thật là một lối tấn công nguy hiểm vô cùng. Trầm Kha vừa ra chưởng phản kích trước mặt thì mé trái rồi phải đều thọ địch.

Chàng thất kinh liền búng mình lên cao, đồng thời, trong lúc còn ở trên không, chàng đã rút kiếm và liền tung ra một chiêu chém bổ xuống một cách bất ngờ vào lão già ở phía trước.

- Á!....

Hai lão già kia thấy ánh kiếm nhưng không cứu được đồng bọn vì không ngờ trong lúc hiểm nguy ấy mà chàng lại sử dụng kiếm pháp một cách tuyệt diệu như vậy.

Hai lão già vừa kinh sợ vừa quát:

- Hãy xem đây!

Tức thì hai ngọn chưởng như bạt núi ào ạt ập tới. Trầm Kha thâu kiếm, và song chưởng của chàng liền thoát ra ứng tiếp ngay tức khắc.

- Bình!.... Bình!....

Thân hình Trầm Kha phải lùi lại ba bước, miệng rỉ máu. Hai lão già thì lùi lại bảy tám bước phun ra một búng máu tươi.

Một lão cất tiếng nói:

- Không ngờ nội lực của ngươi quá thâm hậu đến thế. Nhưng ngươi cũng phải chết!

Tức thì lão liền vung ra một loạt kim tiền kết thành từng hàng nhằm thượng, trung, hạ bộ của Trầm Kha tấn công. Đồng thời lão già kia cũng liền tung ra ba mươi sáu trái chùy nhỏ tấn công hợp với loạt kim tiền làm thành một màn lưới bao phủ Trầm Kha.

Trầm Kha thật tình kinh hoàng, chỉ còn cách cất người lên cao bốn trượng để tránh thoát, nhưng vẫn bị kim tiền và tiểu chùy xé thủng sáu lỗ vào hai bên thân áo.

Qúa tức giận nên sát khí đầy mặt, Trầm Kha từ từ bước về phía hai lão già, rồi đột nhiên hét:

- Cho hai ngươi chết!

Tức thì song chưởng của chàng với mười hai thành công lực được đẩy ra.

- Ầm!.... Ầm!....

Chưởng phong của đôi bên chạm nhau gây nên một tiếng nổ long trời lở đất, gây thành một trận cuồng phong cuốn bay cát bụi mịt mờ và cuốn luôn hai lão già ra ngoài một trượng rồi đập xuống đất vỡ sọ chết liền.

Vừa khi đó bỗng một tiếng hự vang lên. Trầm Kha giật mình quay lại đã thấy lão Bá Đồng Nhi miệng phun máu tươi thụt bước thụt lùi về sau lảo đảo.

Trầm Kha như cánh đại bàng hét lên:

- Qủy kiếm dành cho bọn ngươi đây!

Tức thì ánh chớp ngời cùng với hai tiếng hét hãi hùng vang lên và hai lão già liền ngã ập chết trên vũng máu.

Còn lại chỉ còn một lão già nên lão ta hoảng hồn nhún người phóng đi nhưng thân hình lão vừa bốc lên khỏi mặt đất một trượng, lập tức một loạt thiết đạn trong tay Trầm Kha ghim cả vào người lão nên lão già cuối cùng của Thất Hùng Nội Bảo cũng gục ngã chết trên vũng máu...

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường
Đánh máy: Lãng Tử Trầm Kha
Hồi 32
Tam Hung Biên Ngoại

Trầm Kha vội vàng chạy ngay đến bên Bá Đồng Nhi, miệng hỏi:

- Thúc thúc bị nội thương có nặng không?

Bá Đồng Nhi da mặt hơi nhợt nhạt nhưng vẫn gắng cười:

- Hợp chưởng của ba lão già ấy thật khủng khiếp. Nếu chúng bồi thêm một chưởng nữa là thúc thúc đi gặp ông bà rồi.

Trầm Kha vội lấy ra một viên thuốc trao cho Bá Đồng Nhi, chàng lắc đầu mỉm cười nói:

- Thúc thúc hãy uống viên thuốc này đi rồi điều tức sẽ khỏi nội thương ngay.

Để tiểu điệt giúp thúc thúc tăng nguyên lực cho chóng khỏi nội thương.

Bá Đồng Nhi thấy chàng vừa nói định áp tay vào huyệt đạo lão để truyền công lực sang, nên lão xua tay bảo:

- Khỏi cần! Khỏi cần! Điều cần nhất là tiểu điệt hãy xem lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan và Lữ Mộ Dung cô nương tình trạng như thế nào rồi?

Biết không thể làm khác hơn lời nói của Bá Đồng Nhi, nên Trầm Kha vội vàng chạy đến cỗ xe ngựa được đóng kín cửa và phía trong còn có bức rèm đen che trông thật nặng nề.

Trầm Kha liền mở cánh cửa cỗ xe nhưng cánh cửa đã được khóa chặt.

- Chàng thấy vậy liền rút tay lại và thi triển một thế trảo công, năm ngón tay chộp mạnh vào cửa gỗ, tức thì một lỗ hổng hiện ra. Khi chàng lấy miếng ván vừa chộp thủng ra.

Trầm Kha liền giựt mạnh một cái, cánh cửa xe bật mở tung ra. Thân hình chàng chợt dao động khi cảnh tượng bên trong chiếc xe đập vào mắt chàng.

Chàng gọi rối rít:

- Dung muội! Dung muội! Mã tiền bối! Mã tiền bối!

Chàng gọi tên mấy lần song vẫn không có tiếng đáp lại. Hình ảnh trong xe vẫn làm cho chàng lo lắng.

Trên hai tấm nệm để sát vào nhau, nàng Lữ Mộ Dung và lão bà Mã Tú Loan đang nằm bất động không biết sống chết thế nào.

Gặp được hai người này, Trầm Kha hết sức vui mừng, nhưng trong tình cảnh này chàng cũng quá sức lo âu.

Chàng liền đi tìm một ít nước mà trong xe nầy có dự bị, rồi lấy một gói thuốc bột hòa tan để đổ vào miệng cho hai người. Chàng dùng công lực để dẫn thuốc đến từng kinh mạch của từng người và đứng chờ.

Chỉ trong chốc lát, bỗng lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan cựa mình từ từ mở choàng mắt ra.

Trầm Kha liền hỏi:

- Mã tiền bối đã tỉnh rồi ư?

Nguyệt Nga Mã Tú Loan ngơ ngác hỏi:

- Ủa! Nơi này là đâu đây? Tại sao ta lại như thế này?

Trầm Kha vừa định đáp lời thì nàng Lữ Mộ Dung cũng cựa mình tỉnh lại.

Nàng cũng ngơ ngác, ngỡ ngàng. Đôi mắt đen huyền lóng lánh giờ đây trông thật đáng thương.

Nàng cũng lên tiếng hỏi:

- Kha huynh! Anh đó sao? Tiểu muội mê hay tỉnh đây?

Vì ánh trăng chiếu vào nên da mặt nàng trở nên xanh xao đi. Nàng chỗi dậy hỏi:

- Chúng ta gặp nhau ở đâu thế này? Nơi trần thế hay dưới diêm vương?

Rồi nàng bỗng hét lên:

- Kha huynh anh!

Vừa hét nàng vừa nhào tới chụp vào người Trầm Kha, như người mất trí. Trầm Kha xúc động trước tình cảnh của nàng nên chàng không thể né tránh mà đưa vòng tay đón nàng.

Lữ Mộ Dung gục trên vai chàng khóc nức nở.

Lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan lúc đầu còn phân vân nhưng một thoáng sau, bà nhớ lại những sự việc đã qua và giờ đây bà cũng đang xúc động trước tâm tình của người đệ tử thân yêu.

Trầm Kha để cho nàng khóc một lúc cho vơi đi nỗi u uất trong lòng, rồi mới nhè nhẹ gỡ tay nàng ra khẽ bảo:

- Dung muội! Em hãy tỉnh lại. Chỉ vì Dung muội trúng phải chất Mê hương phấn nên mới thế này. Giờ đây đã khỏi rồi. Dung muội chớ lo nghĩ gì nhiều.

Lữ Mộ Dung nhìn chàng tha thiết rồi bẽn lẽn thoát khỏi vòng tay Trầm Kha nhìn sang lão bà Mã Tú Loan nghẹn ngào:

- Sư mẫu! Con thật không phải...

Nàng chưa nói hết ý thì lão bà Mã Tú Loan xua tay:

- Sư mẫu hiểu con... Con chớ bận tâm... Lãng Tử Trầm Kha thiếu hiệp là người tốt.

Rồi lão bà quay qua hỏi Trầm Kha:

- Sự việc thế nào hãy nói lại cho lão nghe xem?

Trầm Kha chưa kịp đáp lời thì bà ta hỏi tiếp:

- Còn lão huynh Bá Đồng Nhi đâu?

Vừa lúc đó lão Bá Đồng Nhi vừa đi đến đáp lời:

- Có lão đây. Lão tỷ đã bình phục rồi chứ?

Nguyệt Nga Mã Tú Loan bước ra khỏi xe nhìn những xác chết nằm ngổn ngang đáp:

- Sự việc xảy ra chắc khó khăn cho hai người lắm. Thật không ngờ già như lão mà còn mắc mưu nên trúng phải Mê hương phấn .

Rồi bà ta quay qua hỏi Trầm Kha:

- Đến nay là bao nhiêu lâu rồi tiểu điệt, tính từ lúc chia tay ở hang đá?

Trầm Kha mỉm cười đáp:

- Đến hôm nay đã hai ngày qua rồi!

- Hai ngày?

- Đúng vậy!

Bà ta mỉm cười tiếp:

- Hèn gì bây giờ ta nghe bụng kêu đói.

Bá Đồng Nhi liền lên tiếng:

- Có nhiều lương khô đây. Lão tỷ dùng nhé!

Vừa nói lão vừa chạy đi lấy lương khô mang ra để Mã Tú Loan và Lữ Mộ Dung dùng tạm.

Trầm Kha vừa vui vẻ nhìn nàng Lữ Mộ Dung dùng lương khô vừa hỏi:

- Hiện giờ trong người Dung muội thấy thế nào?

Nàng vuốt mấy sợi tóc lòa xòa rồi đáp:

- Nếu không có ánh sáng mặt trời thì tiểu muội không bị cơn đau nhức hành hạ.

Rồi giọng nàng buồn buồn:

- Nếu trong vòng mười hôm nữa mà không gặp được Thánh Y Đoàn Nhữ Trung chắc có lẽ...

Không để nàng nói hết lời Trầm Kha xua tay chặn:

- Dung muội đừng quá lo lắng. Huynh đã có cách.

Mã Tú Loan và Lữ Mộ Dung cùng hỏi:

- Cách gì? Cách gì vậy?

Trầm Kha nhìn những xác chết đáp:

- Đã tìm được Thánh Y Đoàn Nhữ Trung.

Mã Tú Loan giọng mừng rỡ:

- Gặp được Thánh Y?

- Gần như thế!

- Sao lại gần như?

Trầm Kha liền kể lại câu chuyện đã nghe được lúc vào nơi này rồi kết luận:

- Điều cần kíp là chúng ta phải cướp Thánh Y Đoàn Nhữ Trung khỏi tay bọn Thiên Toàn Bảo vào ba ngày nữa.

Lão bà Mã Tú Loan gật gù đáp:

- Nếu sử dụng cỗ xe ngựa này thì có thể đưa được nữ đồ của lão cùng đi đến đó vẫn dư thời giờ.

Trầm Kha đáp:

- Tiền bối tính như vậy rất hay.

Thế là cỗ xe ngựa được sửa sang lại trong một lúc xong ngay.

Trầm Kha nhảy lên giữ cương ngựa rồi nói:

- Mã tiền bối, thúc thúc và Dung muội hãy vào trong xe ngồi để tiểu điệt giữ cương.

Bá Đồng Nhi lắc đầu:

- Không được! Không được!

Trầm Kha hỏi lão:

- Tại sao vậy thúc thúc?

Lão đáp ngay:

- Để thúc thúc ngồi giữ cương cùng với tiểu điệt đồng thời ngắm phong cảnh, hít thở khí lành chứ ngồi trong xe chẳng khác nào giam lỏng lão vào ngục.

Tất cả đều cười xòa.

Trầm Kha vốn biết tính lão nên liền đáp:

- Thúc thúc thích như vậy cũng được. Chúng ta có thể đi luôn đêm nay để cướp thời gian.

Thế là chiếc xe tứ mã màu đen vượt đi theo con đường mòn mé rừng rồi ra đường lộ lớn.

Một lão già và một gã áo xám đội nón rộng vành giữ cương ngựa vượt đường dài nhắm Ngũ Sơn Trấn ra roi.

Bốn con tuấn mã hí lên một tràng rồi bốn vó lao đi.

Một ngày trôi qua.

Cuộc hành trình vẫn êm ả không gặp khó khăn.

Rồi cho đến ngày thứ hai...

Khi nắng chiều đã yếu ớt nơi phương Tây. Chiếc xe tứ mã màu đen cứ vùn vụt lao đi quanh co qua mấy con đường khúc khuỷu, cuốn bụi bốc lên mịt mờ bỏ lại phía sau.

Trầm Kha nới lỏng tay cương quay sang Bá Đồng Nhi đang ngồi bên cạnh nói:

- Mình đi như thế này có thể đến Ngũ Sơn Trấn trước bọn Âm Long Thủ đại nương.

Bá Đồng Nhi gật đầu.

Vừa lúc đó một đoàn ngựa từ phía sau phi nhanh lên.

Trầm Kha nép xe vào chạy sát phía lộ để có khoảng trống cho đám

người cưỡi ngựa phía sau vượt qua mặt.

Đám ngựa vượt qua cuốn theo cát bụi mịt mờ. Trầm Kha ghìm cương để bốn con tuấn mã chậm bước cho đám bụi phía trước tan đi rồi mới tiếp tục chạy thêm.

Nhưng đám kỵ mã vượt qua bỗng một con ngựa bị người kỵ mã ghìm cương quá gấp liền cất vó hí lên từng tràng. Những người kỵ mã đồng hành thấy vậy cũng liền ghìm ngựa gây nên một đoạn đường bụi tung mù mịt, tiếng ngựa hí vang rền.

Đám kỵ mã nầy lại quay trở lại bằng nước kiệu đến trước đầu xe của Trầm Kha làm chàng cũng phải ghìm ngựa đứng im.

Ngồi cạnh đưa mắt quan sát bỗng Bá Đồng Nhi nói với Trầm Kha:

- Ồ! Lại gặp con mụ mập ú Âm Long Thủ kia rồi.

Trầm Kha cũng vừa thấy bà ta dẫn đầu đám kỵ mã cỡi ngựa đi đến.

Chàng cũng nói với Bá Đồng Nhi:

- Hứ! Mụ này chắc đồng hành với mấy tay đại ma đầu vừa cầu viện.

Rồi chàng quay lại nói vào trong xe:

- Mã tiền bối! Lại có rắc rối rồi!

- Ai vậy?

- Âm Long Thủ đại nương!

- Hứ! Con mụ ấy à? Để ta!

- Thôi! Mã tiền bối cứ để mọi sự cho tiểu điệt và thúc thúc lo. Tiền bối hãy giúp đỡ Dung muội.

- Được rồi!

Lúc này mụ mập Âm Long Thủ đại nương ghìm ngựa trước đầu xe

của Trầm Kha cất tiếng ồ ề hỏi:

- Chiếc xe này của các hạ?

Trầm Kha chưa đáp thì Bá Đồng Nhi đã trả lời thay:

- Không phải của chúng ta chẳng lẽ của mụ?

Bà ta nghe giọng hỏi của Bá Đồng Nhi tức giận quát:

- Đúng là xe của ta!

Bá Đồng Nhi cất tiếng cười thật lớn giọng chế diễu:

- Mụ mập có nằm mơ không? Xe người ta đang đi lại chận đường nhìn là xe của mình.

Mụ Âm Long Thủ nạt ngang:

- Bọn ngươi là ai?

Một lần nữa Bá Đồng Nhi được dịp nói xách mé:

- Không biết chúng ta là ai vậy mà dám nói xe của ngươi, sao quá hồ đồ vậy mụ mập Âm Long Thủ đại nương?

Mụ ta hơi rúng động thì một lão già phía sau mụ ta nhích ngựa lên hỏi:

- Việc gì vậy? Nói dài dòng vô ích. Hãy cho chúng một trận nên thân để chúng biết tay.

Bá Đồng Nhi liền nhìn trừng vào lão già này hỏi:

- Bọn mấy thằng già ngươi đi theo hầu con mụ mập ấy à?

Lão già này tức giận quát:

- Câm mồm! Các lão gia đây là Tam Hung Biên Ngoại! Nếu ngươi còn nói thêm tiếng nữa Tam lão gia sẽ xé xác ngươi ra từng mảnh.

Bá Đồng Nhi cười khẩy nói ngay:

- Mụ mập Âm Long Thủ! Nói tới nói lui cuối cùng cũng choảng nhau một trận.

Vậy ngươi sẵn sàng chưa. Bọn ngươi bốn, bên ta hai đủ chơi phải không?

Âm Long Thủ đại nương quá tức giận liền quát một tiếng lớn:

- Cho ngươi chết!

Cùng với tiếng quát là ngọn roi trong tay mụ ta như con rồng vùng lên quất ngay vào giữa mặt Bá Đồng Nhi.

Bá Đồng Nhi thấy mụ này đã ra tay nên vội vàng búng người bay lên cao lẫn tránh ngọn roi, đồng thời một ngọn cước cuốn gió quất ngang yết hầu của mụ ta.

Khởi thế, đôi bên đã ra đòn sát thủ nên cả hai đồng rời vị trí dùng thân pháp l ẩn tránh đòn của nhau.

Bá Đồng Nhi vừa đứng yên trên mặt đất đã lớn tiếng quát:

- Để mụ mập này cho ta, tiểu điệt lo giùm ba lão già Tam Hung Biên Ngoại.

Lão vừa dứt lời là ngọn roi của mụ Âm Long Thủ cuốn gió vèo chụp tới.

Lão vừa nhảy qua phải, né sang trái vừa nói lớn:

- Đại nương này bức già quá đấy nhé!

- Cho ngươi chết tan ra từng mảnh!

- Đâu có được!

Vừa nói lão vừa rút ngọn trủy thủ xanh biếc nói:

- Ngươi có roi dài, ta xài ngọn trủy thủ này tiện đứt ngọn roi của ngươi cho xem.

- Hứ! Lão lắm lời, coi đây!

Tức thì Âm Long Thủ đại nương sử dụng ngọn roi thật khủng khiếp xé gió chan chát quất về phía Bá Đồng Nhi.

Trong khi đó ba lão già Tam Hung Biên Ngoại không nói nửa lời, cùng sử dụng trảo công tấn công vào Trầm Kha thành một màng lưới ngang dọc thật kỳ ảo.

Trầm Kha nghĩ thầm:

- Trảo công của ba lão già này thật biến ảo vô cùng. Nhất là lối tấn công liên hợp của Tam Hung Biên Ngoại hết sức hiệu quả, làm tăng gấp bội phần nguy hiểm cho đối phương.

Trầm Kha cũng vẫn sử dụng lối né tránh để chờ đối phương sơ hở mới ra tay.

Tam lão biên ngoại thấy không thể dùng trảo công uy hiếp được chàng nên lập tức rút phắt ra mỗi người một lưỡi đao với hình thể thật lạ lùng. Vì nó vừa cong như một hình bán nguyệt lại có cả răng cưa. Thật là một vũ khí tà đạo.

Trầm Kha nhìn vũ khí của ba lão già cũng phải e dè cẩn thận. Tay chàng nắm vào chuôi kiếm bước lên hai bước thì ba lão già đã hét lên một tiếng, rồi từ ba góc đồng phóng luôn vũ khí trong tay kêu lên ụt ụt lướt tới.

Trầm Kha liền rút ngọn trường kiếm ra khỏi vỏ thì ba vũ khí này lại xẹt ngang bay về ba góc đổi chủ. Chàng lấy làm lạ song vẫn đứng yên ở giữa chờ xem đối phương sử dụng loại võ công gì.

Tam Hung Biên Ngoại liền thâu vũ khí rồi đột nhiên chạy quanh Trầm Kha càng lúc càng nhanh.

Chàng Lãng Tử Trầm Kha vẫn đứng vào giữa chờ đợi. Vừa lúc đó ba

chiếc vòng đao vụt lìa khỏi ba lão này từ ba góc kêu lên ụt ụt xé gió vụt tới.

Đợi cho ba vũ khí còn chừng nửa thước, lập tức thanh trường kiếm của chàng lóe lên như ánh chớp, thân hình chàng quay tròn chém vào ba chiếc vòng đao kỳ quái này.

- Rẻng! Rẻng! Rẻng!

Ba tiếng vũ khí chạm nhau vang lên thì chẳng những ba vũ khí này không rớt xuống mà còn chập lại ngay trên đỉnh đầu chàng mà chém sả xuống.

Trầm Kha không ngờ sự việc này xảy ra nên liền xuất chiêu Mãn Hoa Vũ che đỉnh đầu và đồng thời chém vào vũ khí địch.

Nhưng trong lúc Trầm Kha phải bận rộn chú ý, che chở tuyệt đối cho đỉnh đầu thì ba lão già này cùng hét lên một tiếng, trảo công của Tam Hung Biên Ngoại chộp vào thân hình chàng từ giữa khoảng ngực và bụng.

- Soạt! Soạt! Soạt!

Thân hình Trầm Kha lúc này từ giữa hai lão già bay vọt ngang ra đứng sừng sững mà sát khí đằng đằng.

Ba lão già bấy giờ không vây lấy Trầm Kha nữa mà chỉ đứng hàng ngang đối diện với chàng, tay mỗi người còn cầm một miếng vải.

Trầm Kha nhìn lại thân hình bất giác rúng động. Bởi chiếc áo ngoài của chàng đã bị mất đi ba mảnh. May mắn là trảo công của Tam Hung Biên Ngoại chưa chộp được thân thể chàng. Thật là trong đường tơ kẽ tóc.

Một trong Tam Hung Biên Ngoại cất tiếng nói:

- Kiếm pháp tuyệt luân! Thân ảnh ảo diệu! Nhà ngươi là ai?

Trầm Kha nhếch mép gằn từng tiếng:

- Lãng Tử Trầm Kha!

- Là ngươi?

- Đúng vậy!

- Hèn gì ngươi đã phá được Liên Hợp Tam Đảo Quái Nguyệt Đaó của Tam gia.

Lão ngưng một chốc lại tiếp:

- Kiếm pháp chúng ta đành thua ngươi nhưng hãy xem chưởng pháp của vùng biên ngoại.

Trầm Kha thầm nhủ:

- Không ngờ Tam Hung Biên Ngoại lại lắm nghề như thế. Nếu để chúng hoành hành thì còn gây đảo điên cho giang hồ võ lâm không ít.

Nghĩ vậy nên chàng gằn giọng:

- Cứ thi thố hết tài nghệ của bọn ngươi đi, để rồi chẳng bao giờ bọn ngươi còn đặt chân đi đâu nữa ngoài ngôi mộ bên đường này.

- Láo khoét! Hãy đỡ!

Tức thì Tam Hung Biên Ngoại đồng lượt phóng chưởng tấn công. Chưởng phong cuồn cuộn mang theo sức nóng lạ lùng. Trầm Kha thấy vậy vừa cử chưởng ứng tiếp vừa hét lên:

- Hỏa lôi chưởng!

Có tiếng một trong Tam Hung Biên Ngoại đáp:

- Đúng đấy!

Chưởng phong chưa tới mà sức nóng đã tỏa ra một vùng. Trầm Kha không chút chậm trễ lập tức cử song chưởng với mười thành công lực đẩy ra cuồn cuộn.

- Bình! Bình! Bình!

Chưởng lực chạm nhau thành những tiếng nổ rền trời, sức nóng dội ngược lại làm cháy cỏ cây quanh đấy.

Trong lúc Trầm Kha lui luôn ba bước, một giòng máu nhỏ rỉ ra nơi khóe miệng thì Tam Hung Biên Ngoại đều bị bắn lui năm bước dài lảo đảo phun máu.

Khi đôi bên đã đứng vững, tức thì bóng chưởng lại được phóng ra ngập một vùng. Một cuộc sát đấu bằng chưởng lực thật khủng khiếp đang diễn ra quyết liệt.

Trong khi đó, phía trận đấu giữa Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi và Âm Long Thủ đại nương cũng đang diễn ra thật kinh khiếp.

Ngọn roi của mụ ta chan chát như con rồng nhắm vào Bá Đồng Nhi tấn công liên tiếp.

Riêng Bá Đồng Nhi phải mệt nhọc tránh né liên hồi.

Bỗng nghe tiếng Âm Long Thủ đại nương hét lên:

- Hãy đỡ chiêu Bàng Long Xuất Hải...

Lời vừa dứt, ngọn roi của mụ ta vút từ dưới thoát đi, rồi cuộn tròn nhắm vào huyệt đạo của Bá Đồng Nhi tấn công vào thật muôn phần nguy hiểm.

Bá Đồng Nhi thấy vậy lão liền nhích bộ sang phải, đồng thời ngọn trủy thủ của lão vớt ngang thật ngọt vào cây roi của Âm Long Thủ đại nương.

- Phựt!

Ngọn roi bị đứt lìa một đoạn.

Bá Đồng Nhi được dịp la lên:

- Ta sẽ tiện ngọn roi ngắn lại vừa bằng mụ.

Đã thất một thế, mất một đoạn roi lại bị đối phương khinh thị, nên mụ ta uất ức hét lên:

- Hãy xem Cuồng Long Đảo Lượn Tức thì ngọn roi tuy ngắn đi nhưng vẫn linh động tỏa ra bốn phía cuồn cuộn ập vào giữa lưng Bá Đồng Nhi.

- Phịch!

Ngọn roi đã quất vào giữa lưng lão ta, bắn lão ra xa gần một trượng. Một đường máu rướm ướt áo ngoài chỗ bị roi quật trúng vào.

Trong khi Bá Đồng Nhi bị trúng một roi văng ra xa gần một trượng. Vừa đứng lên thì đã nghe tiếng Âm Long Thủ đại nương quát lên như sấm:

- Chiêu nữa Long Huyết Ngự Vân .

Cùng với tiếng quát thì thân hình Âm Long Thủ đại nương đã sà đến cạnh Bá Đồng Nhi và ngọn roi ra chiêu quyết liệt cốt diệt đối phương.

Ngọn roi tủa ra nhắm ngay cổ của Bá Đồng Nhi quất vào như chớp giật.

Vừa mới đứng lên, Bá Đồng Nhi đã nghe tiếng gió của ngọn roi cuốn lên sau lưng. Bá Đồng Nhi không chậm trễ liền đưa ngọn trủy thủ để chặt lấy ngọn roi, nhưng Âm Long Thủ đại nương đã dự liệu nên trầm tay roi, như ánh chớp cuốn lấy cánh tay lão mấy vòng rồi giật mạnh.

Bá Đồng Nhi bỗng hét lên một tiếng, thân hình lão phi sát vào Âm Long Thủ đại nương, đồng thời nhanh như điện xẹt, ngọn nghịch cước như cuốn gió, có sức mạnh bạt núi vỡ thạch đá thốc vào giữa ngực bà ta.

- Hự!....

Một tiếng kêu lên khô khan, tức thì thân hình Âm Long Thủ đại nương như chiếc diều đứt dây, ngọn roi liền rời khỏi tay và thân hình bay ra xa hơn hai trượng, rơi phịch xuống đất chết không giẫy dụa.

Thật là một ngọn nghịch cước danh trấn giang hồ.

Hạ xong đối phương, Bá Đồng Nhi liền đưa mắt nhìn qua phía Trầm Kha thì bỗng thấy ánh chưởng chập chùng tuôn ra như thác lũ.

- Bình! Bình! Bình!

Tiếng chưởng lực va chạm nổ liên tiếp vang rền hòa lẫn với tiếng hét kinh hoàng thảm thiết.

Chưởng phong lắng xuống thì đã thấy Trầm Kha đứng giữa tràng bất động.

Còn Tam Hung Biên Ngoại đều bị bắn ra xa hơn ba trượng, miệng hộc máu tươi từng vũng giẫy lên mấy cái chết lịm.

Bỗng có tiếng thảnh thót gọi:

- Kha huynh anh!

Trầm Kha quay lại đã thấy Lữ Mộ Dung đứng cạnh lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan hỏi tiếp:

- Có sao không Kha huynh?

Chàng lắc đầu đưa tay chùi giòng máu nhỏ nơi khóe miệng nói:

- Tam Hung Biên Ngoại lợi hại thật!

Lúc đó Bá Đồng Nhi cũng bước lại. Trầm Kha nhìn thấy máu trên lưng lão ta nên hỏi:

- Thúc thúc bị trúng ngọn roi của mụ mập hả?

Lão vẫn cười khì đáp:

- Ừ! Mụ mập mà ghê thật.

Lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan liền lấy thuốc bột rắc lên cho Bá Đồng Nhi rồi bảo:

- Thuốc này rắc lên là khỏi ngay mà.

- Cám ơn lão tỷ.

Mọi người đều cười hoan hỉ.

Ánh tà dương đã khuất hẳn sau non đoài. Hoàng hôn đã buông phủ xuống vạn vật. Trên con đường băng sơn hoang dã này chỉ còn lại mấy xác chết lạnh lùng.

Cỗ xe tứ mã lại lên đường.

Lữ Mộ Dung ngồi cạnh lo bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan trong lòng cỗ xe lắng tai nghe tiếng hát của Bá Đồng Nhi, vang lên những ca khúc ca tụng cuộc đời phiêu bạt của kẻ giang hồ tung hoành hành thiện.

Tiếng ca của lão có lúc trầm, lúc bổng hòa lẫn với tiếng vó ngựa gõ đều đều trên đường đá và tiếng bánh xe lăn sàn sạt tạo thành một âm thanh lạ lùng.

Trầm Kha ngồi cạnh Bá Đồng Nhi giữa tay cương mà lòng vẫn suy nghĩ mông lung.

Những ý tưởng vụt đến với chàng bằng những hình ảnh thân yêu mà tiếng ca của Bá Đồng Nhi như khơi dậy, như nhắc nhở tiềm thức chàng.

Những khuôn mặt thân yêu của phụ mẫu, của nghĩa phụ, nghĩa mẫu chàng lần lượt chập chờn trước mắt. Những lời ngọt ngào âu yếm thuở bé thơ như hình ảnh xa lạ chàng không sao tìm lại được. Nó chỉ còn lại những lời đa đoan ác độc, những âm mưu thủ đoạn, những thù hằn và chết chóc.

Trước từng xác chết dưới ngọn kiếm, dưới làn chưởng, chàng không muốn phải hành động lại nữa. Song võ lâm phức tạp, lòng người đa

đoan nên chàng buộc lòng phải hành động.

Rồi từng kẻ thù gục ngã dưới tay chàng. Trong quyển sổ Sao Lục Gia Thù , chàng đã tuần tự loại bỏ dần dần.

Chàng bỗng lẩm bẩm:

- Thiên Toàn Bảo chủ Nam Duy Lâm!

Bá Đồng Nhi ngồi cạnh nghe vậy liền hỏi:

- Tiểu điệt! Tiểu điệt nói gì vậy?

Trầm Kha bất giác giật mình quay về thực tại ấp úng:

- à... à... tiểu điệt nghĩ đến ngày sẽ trở lại Thiên Toàn Bảo.

Rồi chàng lại nói sang chuyện khác:

- Thúc thúc hãy ca lên đi.

- Nhưng thúc thúc ca tiểu điệt có nghe đâu.

Chàng cười xòa đáp:

- Có chứ!

Lão hỏi lại:

- Tiểu điệt nghe thúc thúc ca gì nào?

Trầm Kha nhìn về phía nền trời xanh đã lấp lánh ánh sao rồi cất giọng ôn tồn:

- Thúc thúc ca những lời thật hay, những lời thật nồng nàn giữa tình người và người, rồi những lời ca tụng cuộc sống phiêu bạt giang hồ mây trôi, rồi những lời ca tụng vẻ đẹp thiên nhiên...

- Ồ! Thế là tiểu điệt có nghe nhỉ?

- Tiểu điệt thích nghe thúc thúc ca lắm chứ!

- Vậy để thúc thúc ca nữa.

- Nếu được vậy thì thích thú lắm.

Nói rồi chàng quay vào trong xe gọi:

- Dung muội!

Có tiếng Lữ Mộ Dung đáp:

- Việc gì vậy Kha huynh?

- Muội có nghe thúc thúc ca không?

- Có!

- Hay không?

- Rất hay!

- Vậy hãy lắng tai nghe thúc thúc hát nữa đây.

- Vâng, thúc thúc hãy hát đi.

Tiếng ca sang sảng của Bá Đồng Nhi lại vang lên trầm bổng.

Bốn con tuấn mã vẫn chạy đều, đưa những tâm hồn phóng khoáng phiêu du...

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường
Đánh máy: Lãng Tử Trầm Kha
Hồi 33
Đại Náo Thanh Cát Kỷ Viện

Đường vào Ngũ Sơn Trấn đã thấy nhiều khách thương qua lại. Thị

trấn này thật sầm uất vô cùng. Dân số đông mà lại giàu có nên những dãy tiệm thật xinh đẹp.

Lối kiến trúc tinh xảo nên nhiều gian nhà và nhất là những tửu lầu khách điếm thật sang trọng. Thị trấn này lại có nhiều khách ăn chơi, giai nhân tài tử dập dìu.

Cảnh về đêm lại thêm tấp nập.

Hát xướng đàn ca nơi những kỹ viện, lại thêm nhiều gái đẹp hoa thơm cỏ lạ nên những khách hào hoa đi ngang qua Ngũ Sơn Trấn không khỏi tìm đến những kỹ viện thanh lâu giải trí hoặc ăn chơi.

Đến thị trấn này từ lúc trưa, Trầm Kha tìm nơi trú ngụ là một khách sạn thật lớn nằm đối diện với một kỹ viện lớn nhất của thị trấn này.

Một bên là khách sạn sang trọng, một bên là kỹ viện, nên quãng đường này về đêm, những chiếc đèn lồng chiếu sáng muôn màu sắc thật rực rỡ huy hoàng.

Chọn được hai phòng cạnh nhau, đều nhìn được qua bên kỹ viện để tiện quan sát. Nên từ lúc trưa, Trầm Kha, Bá Đồng Nhi và lão bà Mã Tú Loan thay phiên nhau canh chừng bọn Thập Du Thần Trấn Điện.

Riêng nàng Lữ Mộ Dung cũng bớt cơn đau vì vẫn mãi ở trong phòng dầu có ánh sáng nhưng không có tia nắng mặt trời nên vẫn không bị chất độc phát tác.

Bốn người đang cùng ngồi ăn uống trong gian phòng trên lầu, nhưng họ cũng chọn bàn cạnh cửa sổ để có thể nhìn xuống kỹ viện trước mặt.

Trầm Kha quay sang nói với Bá Đồng Nhi:

- Tại thị trấn này chỉ có kỹ viện đây là lớn nhất, không biết có phải nơi này không?

Bá Đồng Nhi uống cạn chung rượu rồi nói:

- Chúng nói thanh lâu viện thì chỉ có kỹ viện này chứ không nơi nào

cả vì bảng hiệu ghi Thanh Cát Kỹ Viện, nhưng bên trong còn chứa cả thanh lâu.

Trầm Kha mỉm cười chế diễu:

- Thúc thúc rành quá.

Bá Đồng Nhi cười khà khà:

- Đó là suy luận chứ rành rỏi gì.

Vừa lúc đó Trầm Kha kêu lên:

- Chúng kìa!

Tám con mắt đồng nhìn qua cửa sổ đổ xuống Thanh Cát Kỹ Viện. Vừa lúc đó có sáu tay kỵ mã vừa xuống ngựa liền được bọn gia nhân của kỹ viện mời mọc luôn miệng.

Bọn này như khách nhàn du, ghé kỹ viện để tìm nhàn nhã. Liền đó có một cỗ xe tứ mã chạy đến. Có hai người trong xe nhảy xuống và hai hai tên kỵ mã ngồi trước cũng liền trao cương ngựa cho bọn gia nhân kỹ viện. Một tên mở cửa xe thì một lão nhân gương mặt phương phi phúc hậu, râu dài năm chòm bạc phếu, cả đôi lông mày cũng đều bạc trắng, bước ra.

Bốn tên này đưa vị lão nhân vào trong kỹ viện như bao nhiêu khách hào hoa khác.

Trầm Kha ra hiệu, mọi người liền đứng dậy rời bàn ăn về phòng riêng. Lúc vào phòng rồi, chàng liền nói:

- Tiểu điệt, thúc thúc và Mã tiền bối cùng ra tay hành động ngay, chứ để chúng chờ đợi đến giờ hẹn với Âm Long Thủ đại nương thì đổ bể ra là hỏng việc.

Rồi chàng nói tiếp:

- Bây giờ tuy là đông người, nhưng ít ai chú ý. Ai cũng tưởng là người nào vào kỹ viện đều là khách nhàn du.

Nguyệt Nga Mã Tú Loan tán đồng:

- Hành động thế cũng phải!

Bá Đồng Nhi cũng góp ý:

- Nhưng phải hành động sao cho hợp nhất để cho sự việc được nhanh chóng có kết quả hơn.

Trầm Kha liền đưa ý kiến:

- Tiểu điệt và thúc thúc xâm nhập vào kỹ viện rồi bất ngờ ra tay cướp lấy Đoàn Nhữ Trung Thánh Y. Thúc thúc có nhiệm vụ bảo vệ vị Thánh Y đưa ra xe. Tiểu điệt sẽ ngăn cản bọn Thập Du Thần Trấn Điện.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Mã tiền bối giúp hộ việc hỗ trợ cho thúc thúc, cầm cương đánh xe chạy ra hướng Bắc nơi dãy nhà hoang mà chúng ta đã thấy lúc đi vào thị trấn.

Lữ Mộ Dung thấy chàng không chia phần nhiệm vụ cho mình nên liền lên tiếng:

- Còn tiểu muội thì làm gì?

Trầm Kha mỉm cười:

- Riêng tiểu muội thì ở trong xe để đón vị Thánh Y. Tiểu muội chớ có sử dụng nội lực mà độc chất phát tác thì nguy hiểm lắm.

Mọi người đều đồng ý với sự phân chia nhiệm vụ này nên lẳng lặng hành động.

Trầm Kha bình thản xuống lầu dưới, trả tiền cho chủ khách sạn rồi gọi tiểu bảo đem ngựa mắc vào xe để lên đường.

Chỉ trong phút chốc đã chuẩn bị hoàn toàn.

Bá Đồng Nhi liền nói với Trầm Kha:

- Bây giờ hai chúng ta là khách hào hoa tìm vào kỹ viện hát xướng một phen cho vui.

Trầm Kha cũng cười nói:

- Chúng ta đi là vừa!

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi sóng bước an nhàn vào kỹ viện trong khi đó lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan cùng Lữ Mộ Dung đã ra ngồi nơi cỗ xe tứ mã.

Mã Tú Loan đánh xe đi vào chỗ ấn định đậu chờ.

Cũng như mọi khách đến viếng kỹ viện. Trầm Kha và Bá Đồng Nhi cũng được tiếp đón và chăm sóc nồng hậu.

Tên quản lý mập phệ cất tiếng lễ phép nói:

- Nhị vị có cần lưu trú nơi nầy không?

Bá Đồng Nhi lắc đầu:

- Chúng ta chỉ vào thăm các nàng ca kỹ cho vui thôi.

Tên quản lý vồn vã:

- Thế thì xin mời nhị vị.

Vừa nói hắn vừa chỉ lối vào. Nhưng Trầm Kha liền dừng bước hỏi:

- Này quản lý, tôi muốn hỏi ông việc này là ông có thấy mười người bạn của chúng tôi cùng một vị lão nhân, tóc râu đều bạc trắng có vào nơi này trú ngụ không?

Tên quản lý liền hỏi lại:

- Có phải vị lão nhân đi xe tứ mã và những người kia cưỡi ngựa phải

không?

Chàng đáp ngay:

- Đúng rồi!

Tên quản lý nói:

- Họ và vị lão nhân đang hòa xướng với kỹ nữ nơi phòng rộng lớn ở phía tả!

Trầm Kha đáp:

- Cám ơn. Chúng tôi cũng vào nơi đó cho vui.

Tên quản lý còn đang ngơ ngác thì Trầm Kha và Bá Đồng Nhi đã lướt đi.

Hai người cứ đi theo lời chỉ dẫn của tên quản lý, liền quẹo qua phía tả rồi đi thêm mấy trượng nữa thì đến trước cửa một căn phòng thật rộng rãi.

Tiếng ca hát của kỹ nữ từ phòng đó vang ra.

Không một lời nói nào nữa, hai người bước nhanh đến.

Trầm Kha liền mở toạc cánh cửa thì thấy bọn Thập Du Thần Trấn Điện đang vui đùa ca xướng cùng bọn kỹ nữ.

Vị lão nhân được đặt ngồi vào một chiếc ghế cạnh cái bàn ở một góc phòng, dáng dấp tư lự.

Hình như cuộc vui mới bắt đầu.

Bọn này đột nhiên thấy có hai người lạ mặt đẩy cửa bước vào, đi xăm xăm tới nên một tên quát lớn:

- Ê! Hai người kia đi đâu vào đây?

Trầm Kha và Bá Đồng Nhi vừa lầm lũi bước vào thì Bá Đồng Nhi vừa

đáp lời:

- Vào nghe hát mà!

- Đi lầm rồi! Không phải nơi đây!

Nhưng vừa lúc đó, Trầm Kha như ánh sao xẹt rút đến bên vị lão nhân và ghé vào tai nói nhỏ:

- Hãy thoát khỏi chỗ này!

Vị lão nhân tinh mắt long lanh gật đầu nhưng không nói và không đi được, chỉ ngồi trên yên chiếc ghế.

Trầm Kha không nói nữa mà liền kẹp lấy lão hét lên:

- Đi thúc thúc!

Vừa nói chàng vừa kẹp lão nhân vụt thoát ra ngoài nhưng có tiếng quát lên:

- Hãy dừng lại!

Tức thì mười tên Thập Du Thần Trấn Điện đã vây Trầm Kha và Bá Đồng Nhi vào giữa. Một tên cất tiếng hỏi:

- Các ngươi là ai?

Trầm Kha nhếch mép đáp:

- Các ngươi là Thập Du Thần Trấn Điện của Thiên Toàn Bảo?

Bọn mười tên này hơi rúng động gằn tiếng:

- Đúng!

- Vậy là chúng bay phải chết!

- Đừng có ngông cuồng, hãy để vị lão nhân xuống!

Từ lúc nãy đến giờ bọn kỹ nữ thấy có biến đã run rẩy đứng nép vào mấy góc tường hay ngồi co ro dưới mấy chiếc bàn mà không dám la lên tiếng nào.

Trầm Kha liền trao vị lão nhân cho Bá Đồng Nhi rồi nói với lão:

- Hãy thoát ra cửa lớn!

Tức thì chàng hét lên một tiếng:

- Tránh ra!

Cùng với tiếng hét song chưởng của chàng ào ạt tấn công hai tên đứng chận nơi cửa.

- Bình! Bình!

Hai tên bị bắn vọt ra khỏi cửa lớn cùng với mấy cánh cửa ngã đổ ào. Tức thì Bá Đồng Nhi đã kẹp lão nhân lắc mình vọt thoát ra ngay.

Nhiều tiếng thét đồng vang lên:

- Hãy để lại!

Tức thì một loạt chưởng phong ập theo nhưng bóng Bá Đồng Nhi và vị lão nhân đã thoát ra khỏi cửa rồi. Trong khi đó Trầm Kha còn ở trong gian phòng rộng, vội vàng đẩy song chưởng tấn công ngang sườn bọn này nên buộc lòng chúng phải đưa chưởng sang ngang để chống đỡ.

- Ầm!

Bàn ghế tung bay, tiếng bọn kỹ nữ thét lên, la gào náo loạn. Nhiều tiếng la của khách nơi phòng kế bên và tiếng chân chạy sầm sập.

Một chưởng ngăn cản cho Bá Đồng Nhi thoát ra chưa dứt, tức thì Trầm Kha đẩy ra hữu chưởng tấn công bọn chúng, đồng thời tả chưởng của chàng đẩy cuồng phong đánh bứt mái nhà thành một lỗ hổng lớn.

Gạch ngói bể, cây gãy đổ rơi ào ào. Tức thì bóng Trầm Kha như ánh chớp vút lên, chui qua lỗ hổng thoát ra trên mái nhà.

Bọn Thập Du Thần Trấn Điện bất ngờ nên lúng túng rồi có tiếng quát lớn:

- Chia làm hai đuổi theo!

Thế là bọn này một nửa chạy ra cửa lớn, một nửa vọt theo lỗ hổng trên mái nhà mà đuổi theo.

Với yếu tố bất ngờ để hành động nên Trầm Kha và Bá Đồng Nhi đã thành công dễ dàng, nhưng bọn Thập Du Thần Trấn Điện bám theo ráo riết.

Một nửa bọn chúng ra cửa trước thì gặp phải đám người của kỹ viện cản trở nên đã chận bước của bọn chúng nhiều. Vì thế Bá Đồng Nhi kẹp vị lão nhân thoát ra thật mau thì vừa lúc cỗ xe do Mã Tú Loan chạy trờ tới.

Bá Đồng Nhi như cánh chim đại bàng, kẹp vị lão nhân bay lên đáp nhẹ trong lòng cỗ xe khi cánh cửa xe đã mở sẵn. Chiếc xe tứ mã lồng lên vọt đi.

Bá Đồng Nhi đặt vị lão nhân xuống xong lập tức thoát người ra phía trước giữ tay cương và nói với Mã Tú Loan:

- Lão tỷ hãy vào giải khai huyệt đạo cho Thánh Y để tay cương cho lão.

Tức thì lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan nhanh như sóc quay vào trong xe.

Chiếc xe tứ mã phóng đi như gió nhắm hướng ra ngoại ô thị trấn mà lao vùn vụt.

Bọn Thập Du Thần Trấn Điện khi ra được đến cửa phía ngoài thì cỗ xe tứ mã đã mất hút nơi khúc quanh. Bọn chúng tức giận liền nhảy lên ngựa đuổi theo thật gấp.

Về phía Trầm Kha sau khi thoát ra được bằng lối mái nhà thì cũng đã có bọn Thập Du Thần Trấn Điện đuổi theo.

Chàng cứ băng mình sử dụng khinh công, lướt từ mái nhà này qua mái nhà khác, cắm chạy chứ không ham giao chiến với bọn chúng.

Thật là một cuộc náo loạn giữa đêm nơi thị trấn Ngũ Sơn. Ở dưới đường đám kỵ mã rượt theo chiếc xe tứ mã. Phía trên mái nhà cũng có một cuộc rượt bắt diễn ra.

Trầm Kha với khinh công thượng thừa, công lực dồi dào nên chàng bỏ bọn Thập Du Thần Trấn Điện một cách dễ dàng.

Song chàng sợ có điều sơ sót vì Bá Đồng Nhi và Mã Tú Loan vừa phải lo đối phó với bọn Thập Du Thần Trấn Điện, vừa phải bảo vệ cho Lữ Mộ Dung và vị Thánh Y.

Nghĩ thế nên Trầm Kha liền gia tăng tốc độ nhắm hướng dãy nhà hoang ngoài thị trấn phi tới.

Lợi dụng vào địa thế cây cối um tùm và bóng đêm nên chỉ trong thoáng chốc chàng đã hoàn toàn bỏ xa bọn Thập Du Thần Trấn Điện. Chạy thêm một lúc nữa là chàng đã đến trước dãy nhà hoang. Chàng đang quan sát quanh vùng thì chiếc xe tứ mã chạy đến, phía sau là đám kỵ mã đã bắt kịp.

Đến trước dãy nhà hoang, chiếc xe ngừng lại thì Trầm Kha cũng đã đứng chận giữa đường. Bọn kỵ mã từ phía sau đuổi tới cũng đã dừng ngựa nhảy xuống tức thì.

Năm tên trong bọn Thập Du Thần Trấn Điện cùng bước lên. Một tên cất tiếng quát:

- Ngươi là ai? Tại sao lại bắt vị lão nhân ấy?

Trầm Kha gằn từng tiếng:

- Ngày tàn của Thiên Toàn Bảo sắp đến. Bọn ngươi gặp ta đêm nay sẽ không còn đường về.

- Phách lối! Ngươi là ai?

- Lãng Tử Trầm Kha!

- Là ngươi?

- Đúng!

- Vậy ngươi phải chết!

Cùng với tiếng quát là tên này đẩy chưởng ập ra. Trầm Kha muốn ngay từ chiêu đầu phải hạ bọn này để thâu ngắn cuộc đấu nên khi tên này đơn phương đẩy chưởng tấn công chàng thì Trầm Kha liền cử song chưởng với mười thành công lực đẩy ra.

- Bình!

Chưởng phong đôi bên gặp nhau chấn động gây một tiếng nổ cuốn bay cát bụi.

Trầm Kha vẫn đứng yên tại chỗ còn tên Thập Du Thần Trấn Điện thì bị hất bổng bay xa hàng trượng rơi xuống đất. Nhưng may mắn được đồng bọn phóng theo đỡ lấy thân hình, nhưng tên này nội tạng đều bị chấn vỡ. Hắn chỉ nhăn mặt thở hắt ra một tiếng rồi chết luôn.

Bọn còn lại vừa kinh sợ vừa tức giận. Chúng không ngờ chàng nổi danh về kiếm pháp mà giờ đây chưởng lực của chàng cũng kỳ ảo lạ thường.

Thập Du Thần Trấn Điện là mười tay kiện tướng của Thiên Toàn Bảo. Mười nhân vật này đã từng gieo rắc bao hãi hùng cho giới võ lâm. Những sự việc thật quan trọng như thế này Thiên Toàn Bảo chủ mới sai phái mười nhân vật này.

Ngày trước đã có lần Trầm Kha thất bại dưới tay lão Bảo chủ nên chúng không nghĩ rằng ngày nay công lực của chàng có thể tăng tiến nhanh đến như thế.

Lần thất bại đó tuy bọn chúng không có chứng kiến và cũng chưa từng gặp mặt Trầm Kha, song chúng đã nghe qua sự việc. Vì thế

hôm nay gặp chàng, chúng vẫn không biết mặt là vậy, và ý thức về võ công của chàng ngày trước đã làm cho bọn chúng khinh thường nên phải chuốc lấy thảm bại ngay chiêu đầu.

Năm tên mà đã chết mất một, nên bốn tên còn lại thận trọng hơn liền bủa ra vây Trầm Kha vào giữa.

Trầm Kha cất tiếng âm trầm hỏi:

- Tại sao bọn ngươi lại bắt cóc vị Thánh Y đó?

Một tên trong bọn đáp liền:

- Việc này không quan hệ đến ngươi!

- Nhưng ta muốn biết!

- Cũng không thể được!

- Rồi ngươi sẽ thấy!

- Ta chờ!

- Hãy xem đây!

Lời chàng vừa dứt là thân ảnh chớp động bước lên ba bước, song chưởng đẩy ra tấn công liền.

Thấy chàng ra tay quá nhanh, bọn chúng cũng không chậm trễ, lập tức cử chưởng phản kích liền.

Trầm Kha phóng ra hai chưởng, thì bọn chúng đánh lại tám chưởng. Dầu chưởng lực của chàng có hùng hậu nhưng chưởng lực bọn Thập Du Thần Trấn Điện cũng hùng dũng phi thường. Nên khi chưởng lực tung ra, chàng liền gia tăng toàn bộ công lực để đối chưởng.

- Bình!

Một tiếng nổ làm chấn động dãy nhà hoang. Dư lực cuồng phong

cuốn tới ào ạt làm ngã đổ thêm mấy lớp vách cũ kỹ của căn nhà.

Trầm Kha thân hình hơi chao đi rồi đứng vững còn bốn tên kia đang lảo đảo ôm ngực phun máu tươi.

Thật là một công lực kinh khiếp. Một chưởng pháp cương cường chưa từng thấy.

Mới giao nhau một chưởng đã thấy lực lượng chênh lệch.

Nhận thấy công lực của đối phương quá hùng hậu, bọn chúng đang e ngại thì có năm bóng người nữa đáp xuống đấu tràng.

Lập tức bọn bốn người kia nét mặt hớn hở lên. Một tên quát:

- Thập Du Thần Trấn Điện sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại.

Lời nói tên này vừa dứt, tức thì bọn chín tên Du Thần Trấn Điện cùng vây Trầm Kha vào giữa và đồng loạt rút đao thủ bộ tức thì.

Trầm Kha nhếch mép gằn giọng:

- Qủy kiếm của ta sẽ đưa hồn bọn ngươi làm ma lạc loài về giữ Thiên Toàn Bảo!

- Đừng phách lối! Hãy xem!

Cùng với tiếng quát, thanh đao của tên này nhắm vào Khúc trì huyệt của Trầm Kha mà chiếu mũi đao vào.

Trầm Kha liền nghiêng người tránh né thì hai lưỡi đao một trên một dưới hai chiều nghịch nhau cùng lúc tấn công vào chàng.

Âm dương lưỡng thế thật lợi hại nên Trầm Kha lại phải thối lui hai bước để tránh đồng thời cất tiếng la:

- Hảo đao pháp!

Mới qua hai thế đã bức Trầm Kha phải thối lui hai bước nên bọn Du Thần Trấn Điện hớn hở phấn chấn, liên thủ tấn công tới tấp.

Ánh đao như chớp giăng ngang dọc.

Những chiêu thế sát thủ được tung ra nhằm đàn áp đối phương càng mau chóng càng hay.

Thân hình phiêu phiêu trong bóng đao chập chùng, rồi bỗng Trầm Kha quát lên một tiếng lớn, ngọn trường kiếm của chàng đâm chênh chếch sang mé tả, nhưng lưỡi kiếm chỉ là hư thế và đột nhiên quay ngược lại đâm luôn ra phía sau cùng với thân hình Trầm Kha cũng xoay đi nửa vòng.

- Á!

Một tiếng la lên. Một thân người ngã chết.

Sự kiện này đã làm rối loạn đao pháp của bọn Thập Du Thần Trấn Điện.

Trong lúc giao đấu giữa những bậc cao thủ thượng thừa mà phải bỡ ngỡ phân tâm tất nhiên sẽ sơ hở, phơi bày nhược điểm. Huống hồ là Thập Du Thần Trấn Điện đao pháp chặt chẽ mãnh liệt là nhờ ở sự liên kết.

Thế mà một tên bất chợt trúng kiếm ngã nhào trong đấu tràng nên bọn chúng bị bỡ ngỡ phân tâm.

Lợi dụng giây phút này Trầm Kha như ánh chớp tung ngọn trường kiếm với chiêu pháp kỳ ảo tung ra với tiếng hét kinh hoàng:

- Chết!

Tiếp theo đó nhiều tiếng la đau đớn thất thanh vang lên. Vòng vây của bọn chúng đã tan vỡ.

Trận đấu lắng dịu.

Một phút im lặng trôi qua.

Tiếp theo là sáu thân người từ từ ngã quỵ, ánh mắt còn ghi nét kinh

hoàng tột độ.

Trầm Kha vẫn đứng im như bức tượng.

Còn lại ba tên cuối cùng trong bọn Thập Du Thần Trấn Điện, đôi mắt chúng mở rộng gần như rách ra.

Một phút im lặng nữa trôi qua.

Đột nhiên ba tên này hét lên một tiếng rồi như ba mũi tên phóng vào Trầm Kha, nhằm thượng, trung và hạ bộ của chàng mà tấn công.

Trước khí thế liều lĩnh của bọn này, Trầm Kha vẫn thân hình bất động, chiếc áo xám đã loang lỗ máu địch nhân bắn vào chớp lên mấy cái. Tức thì bóng kiếm và thân ảnh của chàng như bóng u linh chớp lên thì ba tên cuối cùng của Thập Du Thần Trấn Điện liền đứng khựng lại.

Trầm Kha cho kiếm vào vỏ thì lúc đó một ngọn gió lốc thổi qua, ba thân hình địch nhân từ từ ngã trên mặt đất, mắt còn trừng trừng mở với vẻ uất hận.

Những giòng máu ọc ra nhuộm đỏ xác họ và thấm ướt cả đấu tràng.

Cơn gió lạnh về khuya lướt qua thêm vẻ thê lương.

Lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan đứng cạnh Bá Đồng Nhi, Lữ Mộ Dung và vị Thánh Y theo dõi trận đấu, chép miệng lẩm bẩm:

- Phải gọi là Qủy Kiếm Vương Lãng Tử Trầm Khá mới đúng!

Bỗng có tiếng cười sang sảng và giọng nói vọng đến:

- Phải lắm! Phải lắm!

Tiếng nói chưa dứt thì tại đấu tràng đầy xác chết đã hiện ra một lão nhân cốt cách tiên phong vận y phục màu xanh, tay cầm một nhánh trúc đầy lá xanh.

Trầm Kha chưa biết là ai thì đã thấy lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan

và Lữ Mộ Dung bước ra thi lễ.

Lão bà Mã Tú Loan liền nói:

- Nữ đồ xin tham kiến sư thúc!

Trong khi đó Lữ Mộ Dung chạy lại ôm chầm lấy lão nhân mừng rỡ nói rối rít:

- Nội tổ! Lâu quá nội tổ mới về thăm cháu! Cháu nhớ nội tổ quá à!

Vị lão nhân thanh y vỗ về Lữ Mộ Dung:

- Cháu gái lớn rồi mà còn làm nũng, không sợ qúy vị nơi đây họ cười cho à!

Vừa nói vị lão nhân thanh y vừa quay sang phía Bá Đồng Nhi và vị Thánh Y Đoàn Nhữ Trung thi lễ nói:

- Xin chào nhị vị.

Rồi vị lão nhân thanh y này nhìn vào Trầm Kha với ánh mắt hiền từ nói:

- Thiếu hiệp đây là Lãng Tử Trầm Kha phải không?

Trầm Kha nghe vị lão nhân hỏi vậy liền khiêm tốn trả lời:

- Đó là tệ danh của vãn bối. Xin thỉnh đại danh của lão tiền bối.

Vị thanh y lão nhân cười sang sảng trả lời:

- Lâu quá rồi lão phu không ghé bước giang hồ. Với một trăm năm mươi niên kỷ cho nên võ lâm gán cho lão phu là Thanh Vô Tử Tiên Ông chứ thật ra lão phu đâu có thành tiên được. Rồi một ngày nào đó lão cũng chết như bao nhiêu người khác vậy!

Trầm Kha nghe đến đây chợt hỏi:

- Xin hỏi lão tiền bối là mảnh giấy ghim bằng lá trúc vào cổ xe ngựa

là của tiền bối chỉ dẫn phải không?

Vị lão nhân vui vẻ đáp:

- Ồ! Lão thấy bọn chúng mang cháu qúy của lão và nữ đồ đi nên nhờ thiếu hiệp giải cứu hộ đấy chứ.

Bỗng Lữ Mộ Dung xen vào nũng nịu:

- Vậy chứ giờ đây nội tổ mới hiện thân để làm gì đây? Sao không để cho cháu mất tích luôn đi?

Nàng vừa nói vừa giận hờn nên vị lão nhân nội tổ của nàng liền năn nỉ:

- Thôi thôi, cháu gái qúy đừng giận hờn nữa mà phải đến ra mắt vị Thánh Y để người giải độc cho.

Thánh Y Đoàn Nhữ Trung từ lúc vào xe và được Mã Tú Loan giải huyệt vẫn theo dõi sự việc, đến lúc này mới lên tiếng:

- Thanh Vô Tử Tiên Ông đã xuất hiện hẳn võ lâm có biến cố rồi?

Thanh Vô Tử Tiên Ông mỉm cười đáp:

- Thật ra lão phu đây không muốn gánh vác việc giang hồ, song không đành lòng thấy sinh linh càng lúc càng nhiều tai họa.

- Thế nghĩa làm sao?

- Chẳng qua lão phu có dịp qua miền Hỏa Sơn có duyên may bắt gặp một pho võ công về sự bất hoại thân thể gọi là Cương Thể Bất Hoại, chợt giật mình truy nguyên và biết rằng hiện nay có một nhân vật đã luyện được võ công ấy.

Lữ Mộ Dung thân mật xen vào hỏi:

- Ai thế nội tổ?

- Thiên Toàn Bảo Chủ.

Tất cả những người có mặt tại đây đều kinh ngạc kêu lên:

- Thiên Toàn Bảo Chủ?

Thanh Vô Tử Tiên Ông nhìn như xuyên thủng màn đêm, giọng trầm trầm:

- Võ công ấy muốn phá được phải biết nhược điểm quy tụ vào một chỗ nào của thân thể rồi mới phá được, chứ ngoài chỗ ấy ra không có đao kiếm nào đâm lủng được. Nhưng nhược điểm ấy tùy người luyện và tùy giờ giấc thay đổi vị trí nơi thân thể.

Ngừng lại một chốc vị lão nhân nói tiếp:

- Vì điểm ấy mà lão phu đã đi tìm kế khắc chế. Nhưng chưa được và chỉ còn cách thông báo cho võ lâm được rõ mà thôi.

Lão quay sang Trầm Kha nói:

- Lão phu sẽ tiếp tay với thiếu hiệp bằng cách thông tri cho các đại môn phái để hợp lực đồng khởi nghĩa cùng thiếu hiệp, để thiếu hiệp có một lực lượng hậu thuẫn mạnh mẽ.

Trầm Kha liền đáp:

- Vãn bối xin đa tạ lão tiền bối!

Vị lão nhân nầy cất tiếng cười sang sảng rồi nói:

- Lão phu chỉ biết thông báo và giờ đây xin cáo biệt tất cả!

Câu nói còn vẳng lại nhưng thân ảnh lão đã mất hút rồi.

Trầm Kha đứng nhìn theo một lúc rồi quay lại đã bắt gặp đôi mắt đen, sáng lóng lánh trong bóng đêm của nàng Lữ Mộ Dung đang nhìn chàng.

Chàng mỉm cười rồi quay sang vị Thánh Y Đoàn Nhữ Trung:

- Chắc lão tiền bối không nỡ chấp trách sự đường đột của chúng tôi chứ?

Thánh Y Đoàn Nhữ Trung lắc đầu giọng nhân từ:

- Thiếu hiệp chớ nói vậy! Lão hiểu rõ cả rồi!

Rồi vị Thánh Y nhìn Lữ Mộ Dung nói:

- Cô nương đây trúng phải Bách Độc Châm là một loại ám khí có tẩm chất tối độc song vẫn còn nhiều thời gian chữa trị. Cô nương cứ an lòng.

Vị Thánh Y lại nhìn những xác chết tiếp:

- Lão đã trốn vào tận Hắc Thủy Đàm vậy mà chúng cũng tìm ra và vào bắt lão cho được.

Bá Đồng Nhi từ lúc nãy đến giờ vẫn im lặng bây giờ lên tiếng hỏi:

- Nhưng mục đích chúng bắt lão huynh để làm gì?

- Thiên Toàn Bảo chủ triệu hồi để cần gặp mà không có cho lão biết gặp để làm gì?

- Vì thế lão huynh phản kháng rồi bị chúng áp chế?

Thánh Y Đoàn Nhữ Trung gật đầu thay lời đáp, rồi chợt quay sang nói với Lữ Mộ Dung:

- Việc chữa trị cho cô nương không khó, song phải trở lại Hắc Thủy Đàm mới đủ dược liệu chữa trị. Vậy chúng ta khởi hành chứ không kịp đấy.

Lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan nói:

- Hay là để già này đưa nữ đồ đi thôi chứ cùng đi thì làm phiền Bá lão huynh và Trầm tiểu điệt.

Bá Đồng Nhi cười sang sảng đáp:

- Lão tỷ thật khách sáo! Đường từ đây đến Hắc Thủy Đàm đâu phải dễ dàng, nhỡ có chuyện gì sơ hở lão tỷ có thấy ân hận không?

Bà ta không biết nói sao thì Trầm Kha đã cất tiếng:

- Theo thiển ý của vãn bối thì chúng ta cùng đi về Hắc Thủy Đàm thì chắc ý hơn.

Thánh Y Đoàn Nhữ Trung liền tiếp:

- Nếu vậy thì Hắc Thủy Đàm sẽ được đón tiếp qúy vị thượng khách đến viếng.

Lữ Mộ Dung liền lên tiếng:

- Đâu phải con bệnh đến phiền nhiễu Thánh Y đấy chứ!

Tất cả đều cười vang.

Trầm Kha liền mời:

- Xin tất cả lên xe!

Thánh Y Đoàn Nhữ Trung liền lấy một hoàn thuốc đưa cho Lữ Mộ Dung rồi nói:

- Cô nương hãy uống hoàn thuốc này để cầm độc, khỏi phải lo lắng chất độc phát tác.

Lữ Mộ Dung lập tức uống ngay.

Cỗ xe tứ mã lại tiếp tục lăn bánh.

Gió đêm hiu hắt thổi qua lạnh lẽo.

Ngũ Sơn Trấn giờ đây có lẽ đang bàn tán về sự náo loạn tại Thanh Cát Kỹ Viện

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường
Đánh máy: Lãng Tử Trầm Kha
Hồi 34
Trở Lại Địa Sát

Mặt trời đã lên cao. Những tia nắng gay gắt xuyên qua đám lá dày đặc của rừng già loang lỗ trên lớp lá khô. Núi rừng thật hoang vu tưởng chừng như không bao giờ có chân người đặt đến. Vậy mà nơi đây là một khu vực chứa đầy sự hăm dọa cho võ lâm. Một nơi mà chàng Lãng Tử Trầm Kha đã sa cơ suýt nữa ôm hận ngàn đời.

Và giờ đây, chàng trai phong trần ấy vẫn quyết tâm tìm thù để báo đền nghĩa mẹ cha mà phải dấn thân lãng tử đang băng mình đến vùng núi hoang vu này.

Chẳng những một mình chàng mà còn thêm một lão già nữa. Một lão già lúc nào cũng say mê những trò chơi con nít với một tâm tình thuần hậu hồn nhiên, dầu đã năm sáu mươi năm trời dấn thân vào nguy hiểm, nhưng vẫn chưa bước ra khỏi chốn đa truân vì lòng còn lo lắng cho an nguy của kẻ khác. Lão già đó chẳng ai khác hơn là Bá Đồng Nhi, một lão nhân danh trấn giang hồ bởi ngọn Cuồng Phong Nghịch Cước kỳ diệu của lão.

Hai người liền dừng chân dưới bóng cây cổ thụ thì chàng Lãng Tử Trầm Kha nói với lão Bá Đồng Nhi:

- Chúng ta đã làm cho bọn chúng náo động rồi. Không biết chừng nơi đây bọn chúng lại xuất hiện cho xem.

Bá Đồng Nhi gật đầu:

- Chắc vậy rồi vì nơi đây chắc còn trong phạm vi kiểm soát của chúng.

Trầm Kha lại nói:

- Tiểu điệt đã một lần vào Thiên Toàn Bảo này rồi song bị thất bại,

nên lúc nãy tiểu điệt không vào bằng lối ấy là vì vậy đó.

- Vậy nơi này có lối nào xâm nhập được vào Thiên Toàn Bảo không?

- Chắc có chứ! Miễn sao có bọn Thiên Toàn Bảo xuất hiện là chúng ta có thể xâm nhập dễ dàng.

Rồi chàng lại tiếp:

- Không biết tiền bối Nguyệt Nga Mã Tú Loan và Lữ Mộ Dung có gặp ngăn trở nào không?

- Nếu có cũng không sao vì Lữ Mộ Dung cô nương ngày nay đã hoàn toàn bình phục mà xem ra công lực còn tăng tiến thêm mấy phần nữa đấy.

- Đó cũng là nhờ lòng tốt của Thánh Y Đoàn Nhữ Trung.

- Ừ! Hắc Thủy Đàm của lão ấy thật là một địa thế hiếm thấy. Lão ta tìm được thật qúy hóa duyên may vô cùng.

Vừa lúc đó bỗng nghe những tiếng thét xé không gian đưa đến.

Bá Đồng Nhi vội nói:

- Mình hãy ẩn vào đây xem thử chuyện gì xảy ra đây.

Hai người liền nhảy vút lên một tàng cây cổ thụ ngồi ẩn mình quan sát động tịnh.

Một phút sau Xoạt, xoạt liên tiếp mấy tiếng. Năm bóng người rơi xuống chỗ đống đá vụn phía trước cây cổ thụ. Năm bóng người đó là hai lão già và ba tráng hán, đều mặc y phục màu đen.

Bá Đồng Nhi khẽ nói:

- Người của Thiên Toàn Bảo! Có lẽ chúng đến đây tìm ta.

Trầm Kha hừ gằn một tiếng nho nhỏ qua kẽ răng như tử thần tuyên án:

- Giết!

Lúc đó một trong hai lão già nói:

- Không biết kết cuộc lục soát như thế nào?

Lão già kia đáp với giọng đầy tự tin:

- Chung quanh đây mười dặm một con thỏ cũng không thể thoát khỏi, huống gì là có kẻ xâm nhập một cách dại dột vào địa phận này thế nào cũng bị tóm được.

Chẳng lẽ chúng bay lên trời được sao?

Lão chưa nói dứt lời thì một giọng nói ngắn lạnh tanh đã vang lên:

- Chưa cần bay lên trời vội vì còn đợi chúng bay đến đây!

Cả năm người đó mặt đều biến sắc. Chúng quay người lại nhìn thì thấy một gã áo xám đội chiếc nón rộng vành oai hùng, đứng cách chúng chừng hai trượng, dáng dấp đằng đằng sát khí kinh ngườI, xuất hiện quá đột ngột và lặng lẽ, khiến người ta không lạnh mà phải run.

Một trong hai lão già trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử! Hãy báo danh tánh thì ta tha cho cái chết tan thây.

Người vừa xuất hiện đó chính là Lãng Tử Trầm Kha.

Chàng khinh bỉ xì một tiếng nói:

- Với các ngươi thì còn chưa xứng đáng hỏi đến tên ta. Nhưng để cho chúng bay chết khỏi ấm ức, ta cũng chịu khó mà nói đây. Hãy nghe cho rõ, tên của ta là Lãng Tử Trầm Kha.

Năm cao thủ của Thiên Toàn Bảo nghe đối phương xưng danh thì ai nấy đều lạnh mình kinh hãi, chúng bất giác lùi lại ba bước lớn. Ba tráng hán liền tuốt kiếm cầm tay.

Trầm Kha từ từ đi tới trước, mỗi bước chứa đựng một sự giết chóc kinh hồn.

Lần trở lại Thiên Toàn Bảo này Trầm Kha cứ thấy địch nhân là sát niệm ngập tràn.

Năm cao thủ của Thiên Toàn Bảo ý thức được nỗi tức giận sát nhân chứa đựng trong từng bước tiến của đối phương, nên lùi dần ra sau theo từng bước chân của Trầm Kha.

Đôi bên vẫn giữ đều khoảng cách.

Đột nhiên Lại một tiếng quát lạnh lùng nổi lên:

- Đứng im!

Năm người đó cảm thấy lạnh mình rợn gáy, họ liếc nhìn ra sau thì thấy có một lão già đứng chận sau lưng chúng từ lúc nào rồi.

Một trong hai lão già áo đen vụt đưa tay tung lên trời một vật đỏ tròn. Hiển nhiên là chúng đã phát tín hiệu cầu cứu tiếp viện. Vật đỏ đó bay cao chừng hơn năm mươi trượng thì nổ một tiếng, cháy đỏ rực lên tua tủa rồi mới từ từ rơi xuống sau núi.

Lão già này chính là Bá Đồng Nhi cười ha hả một lúc rồi nói:

- Tốt lắm đấy! Kêu gọi hết những tên bất lương vô dụng đó đến ngay đây đi.

Bao nhiêu ân oán giang hồ mà chúng bây đã gây ra giờ đây phải trả.

Bất thình lình, ba tráng hán đó cùng hét lên một tiếng, ra tay đánh tới tấp vào Bá Đồng Nhi.

Hai lão già áo đen láy mắt nhìn nhau rồi nhất tề nhảy tới tấn công Lãng Tử Trầm Kha.

Sát khí chứa đầy lồng ngực, trào cả lên đôi mắt đang long lanh tức giận, Trầm Kha liền vũ động song chưởng đánh ra hai luồng kình lực,

sức mạnh có thể di sơn đảo hải, cuốn ập tới hai lão già đó Hai tiếng thét thê thảm vang lên Hai lão già đồng thời phun ra hai vòi máu và thân hình bay lộn ra xa, có hai ba trượng chết liền tại chỗ.

Đằng kia một trong ba tráng hán đã bị Bá Đồng Nhi đánh cho một chưởng đến xương cốt gãy nát, thịt máu trộn lộn chết ngay tại chỗ.

Hai tráng hán còn lại hồn vía bay lên tận mây xanh, chúng cùng công ra một kiếm rồi định quay người tẩu thoát Nhưng!

Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi đã thét lên một tiếng lớn:

- Nằm xuống!

Cùng với tiếng thét, thân hình lão bay theo đồng thời song cước phóng ra như vũ bão.

- Bịch! Bịch!

Hai tiếng khô khan vang lên.

Máu miệng của hai tên tráng hán đã trào ra như suối, rồi chúng ngã gục chết ngay tại chỗ.

Chỉ trong chớp nhoáng mà năm cao thủ của Thiên Toàn Bảo đã trở thành năm xác chết không hồn, nằm trên những vũng máu thâm vầng.

Giữa khung cạnh rùng rợn đó, những tiếng thét phá không gian lại vang lên.

Lố nhố những bóng người từ trong mật lâm túa ra.

Bá Đồng Nhi ý thức đưa mắt nhìn Trầm Kha, vừa lúc đó chàng đẩy chiếc nón rộng vành lên đưa đôi mắt nhìn về phía Bá Đồng Nhi. Đôi bên hội ý gật đầu một cái. Qua cái liếc nhìn nhau biết ý đó, đã quyết định vận mạng cho những cao thủ Thiên Toàn Bảo sắp đến đây.

Như vậy Một cảnh tượng thịt rơi máu đổ ắt sẽ diễn ra nơi phế địa tiêu điều của vùng núi non này.

Bọn người của Thiên Toàn Bảo như người máy vô tri, cứ chạy đến đấu tràng như kẻ thiêu thân liều chết đánh nhầu với Trầm Kha và Bá Đồng Nhi.

Một trận chiến khốc liệt diễn ra Những tiếng rên thảm thiết vang lên không ngừng Từng thây người gục chết Từng bóng người lại nhảy vào để trở thành những cái xác không hồn nằm gục chết trên vũng máu Thật là một sát kiếp.

Bỗng một tiếng thét của con gái lanh lảnh vang lên:

- Hãy ngừng tay!

Tiếng thét tuy không lớn nhưng xoáy vào tai, nghe lạnh mình. Trầm Kha và Bá Đồng Nhi đều ngừng tay cùng một lúc.

Chỉ thấy một thiếu nữ đẹp như tiên nga, không biết đến từ lúc nào mà đã đứng vào trong trận rồi. Sau lưng thiếu nữ lại có mười hai võ sĩ mặc y phục đen, bó sát những thân hình lực lưỡng.

Những môn hạ của Thiên Toàn Bảo may mắn thoát chết đều vội vàng lui ra ngoài trận đấu.

Thiếu nữ đó nhìn qua những tử thi nằm ngổn ngang, rồi từ từ tiến tới mấy bước.

Đôi mắt trong ngần như nước hồ thu lặng gió, mở lớn sáng tựa trăng rằm của nàng nhìn chăm chăm vào Trầm Kha, trên đôi má ửng hồng như cánh đào buổi sớm đầu xuân, hiện ra vẻ nửa vui nửa buồn. Làn môi mọng đỏ hé mở như cười như không.

Dáng điệu đó, thêm vào một thân hình nở nang cân đối của nàng với những đường cong tuyệt mỹ, thật là quyến rũ, khiến tâm hồn người ta như say như tỉnh.

Đôi mắt còn ngời sáng ánh sát quang. Trầm Kha lành lạnh nhìn đối phương cất giọng:

- Không ngờ Nam Phương tiểu thư lại có mặt nơi này.

Thiếu nữ đó nhẹ nhàng uyển chuyển tiến thêm mấy bước, cất tiếng như chim oanh hót sớm ban mai:

- Ngày trước ngươi có hành động bỉ ổi, đã bị ta đánh cho mấy chưởng nên ngày nay oán hận lắm phải không?

- Ngươi là kẻ hồ đồ, không biết phân phải trái, chân giả!

- Vậy nên ngày nay ngươi giết bao nhiêu người này cho hả giận chứ gì?

- Hận ấy ta sẽ trả cho nàng, còn nơi đây chỉ là một bọn điên rồ hy sinh vô nghĩa cho tên Bảo chủ Rồi chàng cười gằn:

- Đây mới chỉ là bắt đầu thôi!

- Thủ đoạn của ngươi thật quá tàn ác!

- Cái tàn ác này phải dồn cả vào cho tên Bảo chủ!

Tiếng của người thiếu nữ vẫn êm dịu nhưng đượm màu lạnh lẽo:

- Hừm! Không chừng cũng là kết cuộc đấy!

Trầm Kha hừ gằn một tiếng bảo:

- Nếu vậy thì hay quá! Các ngươi có mặt hôm nay sẽ có phần đều nhau. Ta không bạc đãi với một người nào cả.

Mặt phấn nàng đanh lại, cười nhạt một tiếng:

- Trầm Kha! Đã có một lần ngươi thất bại dưới tay Bảo chủ, thì lần này ta tin rằng ngươi khó toàn mạng Lãng Tử Trầm Kha quá tức giận, cười thành tiếng ngắn, ngắt ngang câu nói của Nam Phương tiểu thư:

- Nam Phương tiểu thư! Ta không có thì giờ lý lẽ với ngươi. Hãy vào gọi tên Bảo chủ ra đây thế mạng cho ngươi.

Lúc này mặt nàng hiện đầy vẻ sát cơ, quát to:

- Đệ tử nội bảo nghe lệnh!

Mười hai võ sĩ mặc đồ bó sát thân, liền chia ra mỗi người mỗi bên sáu tên đồng cúi người nói:

- Đệ tử chúng tôi sẵn sàng!

Nam Phương tiểu thư nghiêm giọng:

- Các ngươi hãy bắt sống lão già kia!

Mười hai võ sĩ đồng loạt nói:

- Tuân lệnh!

Chúng liền nhảy vụt lại vây Bá Đồng Nhi tức khắc.

Trận chiến bắt đầu Mười hai tên đệ tử Thiên Toàn Bảo quát lên ầm ĩ, tấn công tới tấp Bá Đồng Nhi.

Cuồng Phong Nghịch cước tuy là tay cao thủ thượng thừa, song mười hai tên đệ tử này của Thiên Toàn Bảo đặc phái cho Nam Phương tiểu thư từ ngày nàng bỏ ngôi cổ thành trở về cư ngụ trong Thiên Toàn Bảo, nên võ công chúng cũng đâu phải tầm thường. Chúng lại được cái thế đông người nên trận đấu mới mở màn đã diễn ra một cách rầm rộ Đằng này, Nam Phương tiểu thư từ từ tiến gần đến Trầm Kha. Chàng vẫn đứng im thủ thế Nam Phương tiểu thư đi đến còn cách chàng chừng tám bước bèn ngừng lại, nét mặt biến nghiêm khắc, môi điểm nụ cười cợt nhã, sóng mắt tình nhìn Trầm Kha.

Nàng vui giọng nói:

- Trầm Kha! Ngươi thật tình giận bản tiểu thư lắm sao?

- Ngươi đừng nói việc ấy! Ngày trước là ngày trước! Ngày nay nói chuyện ngày nay.

- Thật tình ta Ta không muốn đánh với ngươi!

- Tại sao? Ngươi sợ chết rồi chăng?

Đôi mắt chớp chớp, Nam Phương tiểu thư nói:

- Không! Ta không sợ chết, nhưng vì Nàng không nói tiếp lời nên Trầm Kha quát - Vì điều gì?

- Mà thôi ngươi muốn gì bây giờ?

Trầm Kha quắc mắt quát:

- Hãy ra tay đi!

- Ngươi nhất định muốn ra tay?

- Ừ! Ta muốn giết ngươi sớm chừng nào hay chừng đó!

Nam Phương tiểu thư sa sầm nét mặt, nói:

- Trầm Kha ngươi không biết điều!

Môi chàng khẽ nhếch nụ cười ngạo mạn, nói:

- Ta đâu cần theo điều kiện chi mà biết với không. Ngươi có sợ chết thì hãy cút mau!

Sắc mặt đỏ hồng lại càng đỏ hơn. Những tia sáng căm hận từ đôi mắt không ngớt bắn ra. Nam Phương tiểu thư hét lớn:

- Coi chưởng!

Trong tiếng thét lanh lảnh ấy, nàng đánh ra một thế vô cùng nhanh nhẹn và cực mạnh. Thế chưởng vững chắc ấy tuôn ra một kình lực mạnh mẽ vô cùng.

Chưởng trái Trầm Kha liền phóng xéo lại - Bùng!

Hai luồng kình khí chạm nhau, mỗi bên bị đẩy lui một bước. Tiếp

theo đó chưởng mặt của chàng bủa ra, tiếng gió rít như xé lụa, vun vút đánh thẳng đến đối phương.

Nam Phương tiểu thư liền nhảy sang trái hai bước tránh thế đánh của Lãng Tử Trầm Kha.

Ngay lúc đó, một tiếng thét gần đó vang lên, tiếp theo là hai tiếng hự, hự , Trầm Kha liếc mắt thấy hai võ sĩ phun máu miệng, chệnh choạng lui ra ngoài vòng chiến. Lão Bá Đồng Nhi lòn lách trong mười hai tên đệ tử rất lanh lẹ, mỗi thế võ xuất ra đều ác độc, khiến Trầm Kha rất yên tâm.

Thế thứ nhất bị hụt, Trầm Kha liền công tiếp thế thứ hai.

Chưởng của Nam Phương tiểu thư cũng đánh ra để dành lấy thượng phong trong cuộc đấu.

Thấy đối phương cùng đánh một loạt vào tam tinh huyệt và khí hải huyệt của mình, Nam Phương tiểu thư hét lên một tiếng cao vút, tung mình lên cao đạp xuống vai hữu địch thủ.

Trầm Kha thất kinh vội biến thế đánh, người né qua một bên chụp vào chân đối phương thiệt lẹ. Nam Phương giật mình co chân lộn lại một cái, chưởng từ trên cao bổ xuống.

Trận đánh lại càng quyết liệt, cát bụi bay tung mù mịt. Những xác chết lúc nãy bị Trầm Kha và Bá Đồng Nhi đánh giết lại bị chưởng phong văng ra xa trông thật rùng rợn.

Trầm Kha và Nam Phương như hai chiếc bóng, thân thủ tuyệt vời cùng ra chiêu sát thủ.

Lúc bấy giờ lão Bá Đồng Nhi bị mười hai tên đệ tử còn lại tấn công tới tấp, nhưng lão ta vẫn ung dung, miệng la ó, tả chưởng hữu chưởng liên tiếp đẩy ra ứng phó.

Thấy cần phải thu ngắn trận đấu nên Trầm Kha đột biến chiêu thức thật ảo diệu, cuốn tới nhằm vào Nam Phương tiểu thư. Nàng hự lên một tiếng rồi thối lui ra xa bảy tám bước.

Trầm Kha không có ý niệm thương sót, được thế liền tấn tới đánh tiếp ra ba chưởng.

Sau khi ba chưởng đánh ra, Nam Phương tiểu thư hự một tiếng chấn lui lại một trượng, há miệng phun ra một búng máu, mặt mày tái mét, tóc tai lòa xòa.

Lãng Tử Trầm Kha bám sát theo như hình với bóng, lại đánh ra thêm một chưởng nữa.

Nam Phương tiểu thư thét lớn một tiếng, mang sức tàn vung song chưởng chống đỡ.

- Bùng!

Tiếp theo một tiếng kêu thê thảm, Nam Phương tiểu thư phun tiếp ba búng máu tươi, rồi té ngồi trên đất không gượng đứng lên được nữa.

Trầm Kha cũng bị sức chấn động ép bước lui ra sau một bước dài.

Bên kia Bá Đồng Nhi bị áp đảo, song mấy tiếng kêu thét vang lên, ba võ sĩ bị thương Trầm Kha phần hận ngập tràn, nhớ lại lúc trước đã bị nàng nhẫn tâm phóng chưởng quyết giết chàng khi chàng bị trúng dâm độc. Nên giờ đây, lách đến bên Nam Phương giơ chưởng quát lên:

- Ngươi còn gì trăn trối chăng?

Nam Phương tiểu thư nhắm mắt lại, hai giọt lệ rơi tràn gò má tái xanh, ảm đạm nói:

- Ngươi xuống tay đi!

Trầm Kha sa sầm nét mặt, trầm ngâm suy nghĩ:

- Bộ hạ Thiên Toàn Bảo đã chết không ít rồi. Người thù chính là lão Bảo chủ.

Giờ đây nhìn thấy nàng, Trầm Kha chợt nhớ lại lúc mới quen thuở ban đầu Bởi thế chàng từ từ để tay xuống.

Trầm Kha không nói một lời rồi nhảy vút về phía Bá Đồng Nhi. Thân chưa đến, chàng đã từ trên cao đánh xuống rồi.

Luồng kình phong ào ào cuốn tới. Liền đó hai bóng người bay vút ra khỏi trận đấu.

Năm người còn lại ngó thấy toàn trận, bất giác nổi lạnh mình định lui ra nhưng hai tiếng hự, hự vang lên. Hai bóng người lại bay ra xa hai trượng rơi phịch, phịch xuống đất chết liền bởi ngọn nghịch cước của Bá Đồng Nhi.

Ba tên còn lại không ham chiến đấu nữa, liền nhún người phóng chạy. Trầm Kha và Bá Đồng Nhi đứng nhìn theo mà không đuổi theo chúng nữa.

Trong khi đó bóng nàng Nam Phương tiểu thư cũng đã mất hút tự bao giờ.

Trầm Kha quay sang phía lão Bá Đồng Nhi nói:

- Chúng ta tiếp tục tiến vào chứ?

Bá Đồng Nhi gật đầu:

- Phải san bằng Thiên Toàn Bảo mới được nghe!

Hai người liền phóng người lao đi Chung quanh địa khu của Thiên Toàn Bảo đã đánh báo động nên từng trạm đều có cao thủ của chúng canh gác.

Một trận đụng độ vừa rồi hình như đã làm bọn chúng dè dặt nên một đoạn đường đi vào vẫn không thấy một trở ngại nào, và cũng vắng bóng Thiên Toàn Bảo môn nhân Vừa lao người đi Trầm Kha vừa quay qua Bá Đồng Nhi:

- Ngày trước tiểu điệt tìm vào Thiên Toàn Bảo, không ngờ sào huyệt này có sự tổ chứ quy mô đến như vậy.

- Có lẽ từng trạm kiểm soát lại có một lực lượng bảo vệ. Và lúc nãy

nàng Nam Phương tiểu thư chắc là một lực lượng tiếp ứng đặc biệt.

Bá Đồng Nhi nói:

- Nếu vào được trong Thiên Toàn Bảo chắc chắn ta còn phải vượt qua nhiều lực lượng nữa, mà không chừng cánh Nguyệt Nga Mã Tú Loan và Lữ Mộ Dung cô nương cũng gặp phải bọn chúng.

Vừa khi đó phía trước mặt hai người chỉ có một lối cốc đạo tun hút chạy vào.

Bá Đồng Nhi liền chỉ và nói:

- Có lẽ chúng ta phải theo lối này mới xâm nhập được.

- Vâng! Chúng ta tiến vào.

Hai người vừa qua khỏi cốc đạo vài mươi trượng với địa thế thật hiểm trở.

Chàng nghĩ đến một lần đã thất bại và gia thù hun hút mà lòng căm giận, liền vận nội lực phi nhanh hơn làm Bá Đồng Nhi cũng phải gia tăng cước bộ.

Bỗng có tiếng hét lớn:

- Đứng lại!

Tiếng hét vừa dứt thì đã thấy xuất hiện mười hắc y nhơn, người nào sắc mặt cũng đầy sát khí.

Ý niệm báo thù vừa tăng nặng trong lòng mà gặp phải cảnh này nên chàng hét lên:

- Ta phải lấy mạng chúng bây!

Chưa dứt hết lời chàng liền tống ra một chưởng. Chỉ trong một chưởng mà cả mười tên Thiên Toàn Bảo đều quỵ ngã xuống đất.

Chàng không nói một lời nào, chỉ láy mắt cho Bá Đồng Nhi rồi cả hai

người phóng như tên bắn thẳng vào trong cốc.

Đi một đoạn nữa thì nghe một tiếng quát vang lên. Trước mặt chàng đã thấy một lão già ngày trước chàng đã gặp mặt trong bảo mà lão chính là Ma Khúc Tinh Đồ Chúc.

Vừa thấy chàng, lão cười hăng hắc, giọng ngạo nghễ:

- Lại là mi! Đã lâu không gặp nhỉ?

Lãng Tử Trầm Kha cười gằn:

- Đúng! Chính là ta. Nếu mi không muốn chết thì hãy tránh đường cho ta đi.

Ma Khúc Tinh Đồ Chúc cười gằn nhìn chàng bằng một ánh mắt nói:

- Đã một lần ngươi thất bại nơi Thiên Toàn Bảo này rồi may mắn ngươi trốn đi.

Vậy mà ngày nay ngươi dám cả gan vào đây khuấy động nữa sao?

Lão hét lớn một tiếng đồng thời đánh tới một chưởng.

Lãng Tử Trầm Kha vẫn điềm nhiên nói:

- Thế là mi tới số rồi!

Tiếp theo với tiếng quát là những đợt chưởng cuồn cuộn như thác lũ từ Lãng Tử Trầm Kha và Bá Đồng Nhi đổ vào đám môn nhân của Thiên Toàn Bảo.

Từng đợt người ngã gục cùng với tiếng gào thét kinh hoàng. Thây xác nằm ngổn ngang, máu me chảy đỏ ngập tràng. Thậm chí những người còn đứng cách xa ba bốn trượng cũng bị chết. Thật là một cảnh tượng quá hãi hùng.

Đôi mắt Trầm Kha đỏ như than lửa lóe tinh quang, chàng bước đi. Tức thì chàng quật ra một chưởng. Luồng chưởng phong cuốn tròn kêu lên ầm ập, cát đá văng tứ tung, chạm phải chưởng lực của đối

phương phất lên một tiếng nổ dữ dội như sấm sét.

Ma Khúc Tinh Đồ Chúc bị văng bổng lên trời rồi rớt bịch xuống đất chết liền tại chỗ.

Vừa lúc đó các môn nhân từ trong lòng cốc ào ra thật đông, chia làm hai tốp ùn ùn tấn công Trầm Kha và Bá Đồng Nhi.

Trầm Kha hét lên:

- Chúng bay muốn sống hãy lui mau, nếu không sẽ tan xác tức thì!

Mặc dù chàng đã cảnh cáo, nhưng bọn chúng vẫn la hét vang lừng rồi thi nhau tấn công thục mạng.

Thấy không thể làm gì khác hơn, chàng la lớn:

- Thúc thúc! Chúng ta phải mở sát kiếp vậy!

Hai người như thiên thần lội qua suối máu, đạp lên xác chết tiến vào cốc đạo.

Qua một khúc quanh, cốc đạo lại chia làm hai lối.

Bá Đồng Nhi nói:

- Hai lối này đều vào Thiên Toàn Bảo, vậy thúc thúc đi một ngã, tiểu điệt đi một ngã. Chúng ta hẹn gặp nhau trong hội bảo.

Trầm Kha gật đầu đáp:

- Thế cũng được, như thế này chúng phải phân tán lực lượng đối phó, ta dễ bề tiêu diệt chúng.

Nói xong, bóng hai người lại vùn vụt phóng vào hai ngõ của cốc đạo mịt mờ.

Chàng Lãng Tử Trầm Kha băng mình vào lối phía hữu. Hễ gặp bọn người của Thiên Toàn Bảo là chàng hạ sát ngay. Thật là một kiếp sát hãi hùng.

Lúc bấy giờ, Trầm Kha đã vượt được thêm mười mấy trượng nữa, bỗng phía trên sườn núi của cốc đạo phát lên những tiếng nổ dữ dội. Tức thì cây và đá từ trên cao lăn xuống ầm ầm như trời long đất lở.

Trầm Kha vận công lực để chống đỡ, nhưng chàng thiết tưởng những tảng đá to như những cái nhà kia, rơi xuống quá mạnh thì dù có nội công cao cường đến đâu cũng phải nát thây gãy xương.

Nghĩ như thế nên chàng nhìn bốn bề thì thấy một cái lỗ hổng trong vách núi; chàng liền nhảy tới chui vào nấp. Tuy thế chàng cũng đã bị trúng mấy tảng đá đau rêm cả mình.

Chàng thầm nghĩ:

- Thiên Toàn Bảo đã thiết trí nhiều cơ quan để sát hại chàng một cách khủng khiếp. Nếu nội công chàng không được thâm hậu chắc chắn phải tan xương tức thì, mà không hy vọng gì xâm nhập vào Bảo Ma ấy được.

Qua một lúc lâu, tiếng ầm ầm dứt hẳn. Chàng bước ra nhìn lại thân mình thì thấy bên tay trái bị rướm máu tươi do bị đá rớt trúng rất đau nhức.

Chàng nghiến răng lẩm bẩm:

- Ta sẽ lấy mạng chúng bay hết!

Trầm Kha liền lấy một hoàn thuốc nuốt vào rồi vận khí điều thương, qua một thời khắc mới bớt đau nhức. Chàng liền vươn mình chạy ra thì bỗng nghe có tiếng nói lớn:

Tôi không tin rằng hắn còn có thể sống sót nữa!

- Phải lắm! Chuyến này thằng tiểu qủy ấy không nát thây cũng dẹp xương rồi!

- Hạ. Hạ. Ha Trầm Kha cười lên một chuỗi dài vang rền cả một vùng, rồi nghiến răng ken két hét lớn:

- Chúng bây hãy mở to đôi mắt xem Lãng Tử Trầm Kha này đã chết chưa!

Không còn để lỡ cơ hội nữa, chàng lao mình tới tạt qua hai chưởng cùng một lúc. Với thế đánh dũng mãnh của chàng thì gặp người phải nát xương, gặp cây cây phải gẫy, gặp đá đá phải bể.

Tiếng ré vang lên như xé lụa, càng chết bao nhiêu thì chưởng lực của chàng càng tới tấp bấy nhiêu. Dưới sự tấn công bất ngờ và khủng khiếp ấy thì thế nào bọn Thiên Toàn Bảo tránh được khỏi tử vong.

Ôi! Máu chảy, thịt nát, xương tan...

Bỗng nhiên...

Có tiếng cười gằn đưa đến:

- Thủ đoạn của ngươi độc ác quá nhỉ!

Vừa quay mặt qua, chàng đã thấy từ trong cốc đạo. Năm vị lão nhân từ bước ra.

Trong đó có bốn lão nhân vận trang phục màu đen xếp thành hàng ngang lừ lừ tiến đến cách Trầm Kha năm bước mới dừng lại. Riêng vị lão nhân còn đứng lại phía sau vẫn khoanh tay nhìn Trầm Kha đầy vẻ kêu ngạo.

Lão ấy cười khanh khách ra lệnh cho bốn lão nhân kia:

- Ra tay đi!

Trầm Kha nhếch mép mỉm cười:

- Thế thì hay lắm!

Dứt lời chàng liền đánh mạnh ra một chưởng, lực đạo phóng tới mạnh như lôi điện.

Bốn lão nhân cũng liền vung chưởng phản kích tức thì.

- Bùng!...

Trầm Kha thân hình lắc lư rồi đứng vững. Bốn lão nhân kia đều bị chấn lui ba bước.

Tuy thế, bốn lão ấy vẫn không ngừng tay. Bốn lão già lại hợp lực ráng sức bình sanh đánh bổ tới Trầm Kha một chưởng.

Thế chưởng này hợp lực mạnh vô cùng, nhưng chàng chỉ bước lùi lại và quát lớn:

- Chúng bay muốn chết hết sao?

Dứt lời chàng vung tròn đôi tay, hừ lên một tiếng tức thì một đạo kình lực như thác lũ cuốn ra đập vào chưởng của đối phương.

- Ầm!... Ầm!... Ầm!...

Bốn lão già rú lên, trốc thanh ấp huyết văng tứ tung chết tốt.

Lúc ấy lão nhân đứng phía sau bước tới nhanh như chớp rồi cười hăng hắc hét lên:

- Hừ! Công lực của ngươi thâm hậu lắm!

Trầm Kha hừ một tiếng hỏi:

- Ngươi muốn gì?

Lão vẫn cười hăng hắc nói:

- Ngươi là tay qủy kiếm mà lại không biết ta sao? Thật là một điều thiếu sót!

- Thế ngươi là...

Chàng chưa nói hết lời thì lão nhân ấy lại tiếp:

- Là Bá Kiếm Thiên Tôn.

- Ồ!

Trầm Kha kêu lên một tiếng ngạc nhiên rồi tiếp:

- Thật không ngờ một tay kiếm thành danh mà ngày nay lại là tay sai cho Thiên Toàn Bảo, chôn bỏ trong hố bùn nhơ.

Lão ta quát lớn:

- Đừng nói nhiều! Hãy tiếp chưởng!

Vừa hét lão ta liền quất xéo qua một chưởng, nhắm ngay ngực của Trầm Kha tấn công tới tấp. Chưởng lực của lão ta như bài sơn hảo đảo ập tới.

Trầm Kha lẳng lặng hít một hơi dài, song chưởng cũng liền đưa lên nghinh công.

- Bùng!...

Hai sức mạnh chạm nhau vang lên một tiếng nổ dữ dội. Trầm Kha bị thối lui ba bước lớn. Bá Kiếm Thiên Tôn cũng bị văng ra xa cả trượng, mặt mày tái ngắt cơ hồ muốn ngã.

Lão Bá Kiếm Thiên Tôn thành danh vào bực tiền bối của chàng về kiếm pháp, song chàng không ngờ lực đạo của lão cũng thâm hậu quá mức như vậy.

Riêng lão Bá Kiếm Thiên Tôn lại càng kinh ngạc hơn về lực đạo quá sức mãnh liệt của chàng.

Lão ta hậm hực gằn tiếng:

- Chưởng pháp khá lắm! Hãy xem kiếm pháp của ta.

Trầm Kha giọng âm trầm:

- Ta chiều lòng ngươi để cho ngươi chết vì qủy kiếm.

- Từ trước tới nay ta chưa từng gặp tay kiếm khách nào qua được năm chiêu.

Nếu ngươi dùng kiếm pháp tranh thủ cùng ta mà thắng được, ta phải gọi ngươi là Qủy Kiếm Vương mới xứng độc tôn kiếm thuật.

- Hừ! Ta sẽ cố làm cho ngươi vui lòng!

- Chưa chắc!

Cùng với lời nói, nhanh như chớp lão đưa tay mặt rút gươm ra khỏi vỏ múa lên một vòng. Luồng hào quang sáng lóe tạo thành một hình cong như cái móng.

Bỗng luồng hào quang ấy chớp lên một cái thì cả bốn phương tám hướng đều in dày đặc ánh kiếm. Bóng kiếm giăng đầy trời kêu vun vút khiến Trầm Kha nhìn sửng sốt, phải lùi lại năm bước nhíu mày kiếm, dáng suy tư.

Đột nhiên Bá Kiếm Thiên Tôn quát lên một tiếng:

- Hãy đỡ một kiếm!

Tức thì lão lướt tới chém qua, lưỡi kiếm rẽ vút không khí kêu vo vó.

Ôi! Bá Kiếm Thiên Tôn thật là danh bất hư truyền. Cây báu kiếm vừa được vung ra thì chiêu thức biến hóa thiên hình vạn trạng, thế công thật ghê gớm. Đến như công lực kiếm pháp của chàng mà cũng phải kinh hoàng.

Rồi thân hình của chàng như cây pháo thăng thiên, vọt thẳng lên không trung và chàng đáp xéo mé phải của lão.

Thấy thế Bá Kiếm Thiên Tôn vỗ kiếm chặt xéo qua cùng với bộ vị của lão cũng theo sát gót Trầm Kha. Cây báu kiếm của lão tiết ra một tia sáng lạnh ngắt điểm tới mạng môn huyệt phía sau lưng của Trầm Kha.

Nếu Trầm Kha không tránh khỏi, lưỡi kiếm lợi hại kia sẽ đâm chàng chết ngay tại trận. Nhưng nghe gió kiếm thốc vào lưng, Trầm Kha

dùng liên bộ chuyển vị, xoay thân hình một cái, thân chàng lách ra ngoài năm thước. Tuy thế mũi kiếm kia cũng xẹt ngay qua lưng chàng khiến vạt áo sau của Trầm Kha bị rách một đường dài.

Trầm Kha thất kinh và thầm thán phục, vì từ trước tới giờ về kiếm pháp chàng chưa gặp tay đối thủ. Vậy mà giờ đây qua hai chiêu Bá Kiếm Thiên Tôn đã áp đảo chàng phải lùi mãi.

Trầm Kha tránh xong đường kiếm lợi hại ấy liền nói:

- Hảo kiếm pháp! Nhưng ngươi hãy coi chừng qủy kiếm của ta!

- Nếu ta thất bại, ta sẽ bẻ kiếm ẩn dật suốt đời và trên võ lâm, tên Lãng Tử Trầm Kha phải ghép thêm là Qủy Kiếm Vương.

- Được! Hãy coi đây!

Ngọn kiếm của chàng lúc bấy giờ mới tuốt ra khỏi vỏ. Tức thì như ánh chớp giăng ngang lưng trời, vây chặt kiếm ảnh của Bá Kiếm Thiên Tôn.

- Chát! Chát!...

Hai báu kiếm chạm nhau, hào quang xẹt ra ngang dọc. Hai địch thủ đều bắn ra xa, cùng nhìn lại hổ khẩu tê rần.

Rồi bất thần hai tay đại kiếm quay lại và như cánh chim đại bàng bốc cao xáp vào nhau. Ánh kiếm giao nhau giữa lưng trời với tiếng xé gió rít lên.

- Soạt! Soạt!

Hai tiếng như xé lụa vang lên khô khan thì hai địch thủ cũng đã đáp xuống hai phía xa nhau chừng hơn vài trượng.

Cùng quay người lại, sắc mặt Bá Kiếm Thiên Tôn ghi đầy nét kinh hoàng vì nơi bả vai và nơi ngực lão bị hai nhát kiếm lướt qua, tuy chưa nguy đến tính mạng song cũng đã gây thương tích, máu thấm ra nơi hai vết thương dài chừng gang tay.

Đã là một tay kiếm khách với danh hiệu Bá Kiếm Thiên Tôn thì lão ta làm sao chịu được cái nhục ấy, vì mới một chiêu đã gây thương tích cho lão.

Vì thế lão gầm lên như hổ báo quát:

- Hãy xem tuyệt chiêu!

Đem hết tinh hoa kiếm pháp mà lão Bá Kiếm Thiên Tôn một đời thu thập, liền tung ra liên tiếp những tuyệt chiêu kinh hoàng với những biến thế ảo diệu của nó.

Thấy vậy Lãng Tử Trầm Kha cũng chú tâm thi thố kiếm pháp độc tôn của chàng hầu địch với lão ta.

Thật là một trận đấu kiếm chưa từng thấy.

Kiếm ảnh chập chùng, kiếm khí rít lên những âm thanh như tiếng ma hờn qủy giận. Lãng Tử Trầm Kha và Bá Kiếm Thiên Tôn thân hình như hai chiếc bóng quyện vào với nhau, lúc tung lên cao, lúc quay cuồng nơi mặt đất, không còn phân biệt được ai là ai nữa.

Rồi hai người lại giãn ra, ngừng kiếm bất động.

Hình như họ kiểm soát lại thân thể.

Chàng Lãng Tử Trầm Kha bị một nhát kiếm nữa lướt qua phía vai trái xé toát một miếng vải áo.

Còn Bá Kiếm Thiên Tôn bên sườn bị một đường kiếm xuyên qua phía vai trái xé toạc nách áo, để lộ ra một vết thương máu chảy chan hòa trông thật hãi hùng.

Không còn cách nào hơn, Bá Kiếm Thiên Tôn như con hổ bị thương hét lên một tiếng sát thật to, thân hình vút cao lên ba trượng, bóng kiếm từ trên cao tỏa xuống nhắm vào đỉnh đầu của Trầm Kha phóng xuống.

Một thế kiếm liều lĩnh song thật ảo diệu nguy hiểm tột bực.

Trầm Kha liền bước sang ngang ba bước lớn, thì lập tức thân hình Bá Kiếm Thiên Tôn như cánh chim chích bay là theo, và mũi kiếm chiếu vào yết hầu của chàng đâm thẳng tới.

Trầm Kha không ngờ Bá Kiếm Thiên Tôn biến thế cực kỳ ảo diệu như vậy nhưng chàng vẫn bình tĩnh và nhanh như điện chớp, lưỡi kiếm của chàng tạt ngang với toàn bộ công lực được phổ vào, nhằm ngay thân kiếm của Bá Kiếm Thiên Tôn chặt mặnh, đồng thời tay kiếm đưa thẳng lên thật linh diệu.

- Chát! Á!

Hai tiếng liền nhau vừa thoát ra thì thấy thân hình của lão Bá Kiếm Thiên Tôn đáp trên mặt đất một cách nặng nhọc rồi lảo đảo, tay trái ôm lấy vai mặt với nét mặt kinh hoàng tột độ.

Trên tay lão giờ đây chỉ còn lại một nửa thân kiếm gãy. Thật chua chát vô cùng.

Bá Kiếm Thiên Tôn nhìn bả vai máu thấm đỏ vì ngọn kiếm của Trầm Kha xuyên qua, và nhìn nửa thanh kiếm gãy còn lại trên tay, rồi bỗng cất tiếng cười như điên dại Đột nhiên, lão quay nửa thanh kiếm gãy tự đâm vào bụng lão.

- Chát!

Cùng với tiếng binh khí chạm nhau là tiếng quát của Trầm Kha:

- Dừng tay!

Nửa thanh kiếm gãy còn lại của Bá Kiếm Thiên Tôn rớt trên mặt đất, thì lão hằn học nhìn Trầm Kha gằn giọng:

- Tại sao ngươi lại ngăn cản ta, không để ta tự kết liễu đời mình?

- Không nên làm thế!

- Một chiêu qủy kiếm của ngươi đã chấn gãy kiếm báu của ta, đồng thời còn ghim vào bả vai ta, trong khi ngươi có thể ghim dễ dàng vào giữa tim ta. Tại sao ngươi lại không làm?

- Tại vì Chàng chưa biết nói làm sao thì Bá Kiếm Thiên Tôn tiếp:

- Nếu thế thì hãy để cho ta tự kết liễu đời ta để khỏi bị Ô nhục!

Trầm Kha cất giọng ôn tồn:

- Võ học mông lung. Nay thua mai thắng chuyện ấy là sự thường. Điểm căn bản là cái tâm của người nên chọn cái thiện mỹ làm phương châm là điều cần.

Ánh mắt Bá Kiếm Thiên Tôn chợt sáng lên Rồi lão nhỏ giọng:

- Hậu sinh khả úy! Lý lẽ thường tình! Từ nay trên giang hồ sẽ quên đi cái danh hiệu Bá Kiếm Thiên Tôn, mà chỉ còn lại cái tên cha mẹ đặt để là Tô Qúy Thanh mà thôi Lời vừa dứt, bóng lão chớp lên và âm thanh còn vọng lại:

- Ta cáo biệt Qủy Kiếm Vương Trầm Kha nhìn theo bóng lão mà thở dài thương xót cho một tay danh kiếm võ lâm đã lỡ bước sai đường để chuốc hậu quả thương tâm.

Chàng lẩm nhẩm:

- Bá Kiếm Thiên Tôn Tô Qúy Thanh là một kiếm gia tuyệt luân, giờ đây đã là một con người tốt. Ta sẽ tìm người an ủi để giang hồ có thêm một đại kiếm khách Tô Qúy Thanh.

Lão Bá Kiếm Thiên Tôn Tô Qúy Thanh đã mất hút ra phía ngoài cốc khẩu. Lúc ấy Trầm Kha mới quay lại nhìn đoạn cốc đạo trước mặt phi thân vào.

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường
Đánh máy: Lãng Tử Trầm Kha

Hồi 35
THẬP NHỊ THOÁT ĐAO TRẬN PHÁP

Trong cốc đạo giờ đây không còn thấy bóng môn nhân nào của ThiênToàn Bảo. Rồi Trầm Kha đi vào thêm một đoạn nữa thì ngôi cổ bảo đá hiện ra trước mặt làm tăng thêm uất nghẹn trong lòng chàng. Chàng tăng cước bộ nhắm hướng Thiên Toàn Bảo lướt vào mà lòng miên man nghĩ đến gia thù.
Thân hình cứ lướt đi mà hồn thì quay về dĩ vãng. Trước mắt chàng chỉ có ngọn tháp của Thiên Toàn Bảo là dán chặt vào mắt chàng. Còn chung quanh, chàng không còn chú ý đến vật gì khác nữa. Chàng đi, đi mãi... mà ngọn tháp của cổ bảo này vẫn chưa gần hơn. Đột nhiên từng đám mây xám lướt qua tầm mắt chàng.
Trầm Kha hoảng kinh dụi mắt mấy lần liên tiếp mới quay về thực tại. Chàng hốt hoảng nhìn quanh một vòng, thì đột nhiên không còn thấy Thiên Toàn Bảo đâu cả.
Lúc này, Trầm Kha chợt hét lên:
- Nguy tai! Ta đã sa vào trận thế!
Thật vậy, vì chàng lúc vừa thấy tòa cổ bảo Thiên Toàn Bảo, tâm tư mải nghĩ xa xôi, thêm vào lòng căm thù sôi sục làm mờ lý trí, quên đi địa thế địa hình, mà vì vậy Trầm Kha đã sa vào trận thế lúc nào không biết.
Đến khi giật mình trở về thực tại thì trận thế đã chuyển động.
Giờ đây chàng Lãng Tử Trầm Kha chỉ biết dậm chân trách than số phận. Tự trách mình rồi trách trời vẫn không làm thay đổi được tình thế, nên chàng lần lần lắng dịu tâm can rồi tự nhủ:
- Trận thế khi đã phát động, mà đột nhiên lạc vào trong trận như ta rồi thì dù có thông thạo trận pháp đến mấy đi nữa vẫn không thể thoát ngay ra được, mà phải dò dẫm thật phức tạp, kỹ càng mới hy vọng thoát được.
Ý thức được điều đó, Trầm Kha chợt thở dài lẩm bẩm:
- Chỉ còn cách ấy!
Thì là chàng phải hành động như vậy ...
Nhưng Trầm Kha vẫn lo lắng nhủ thầm:
- Biết bao nhiêu biến cố đang diễn ra nơi Thiên Toàn Bảo trong khi ta đành chôn chân nơi này. Thúc thúc, Mã tiền bối và Dung muội...
Càng nghĩ chàng càng rối trí ...
Rồi chàng tự hỏi:
- Không biết giờ này Dung muội ra sao?
Hỏi để chẳng trả lời được... nên Trầm Kha loay hoay một lúc rồi quyết định:
- Âu cũng là số trời! Bây giờ ta tìm cách thoát nơi này trước đã.

Nhưng trong lúc đó...
Phía bên kia sườn núi, lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan và nàng Lữ Mộ Dung cũng đã chia làm hai lối để tiến vào Thiên Toàn Bảo...
Rồi những trở ngại cũng lần lần được dẹp đi là xác chết, máu đào của môn nhân Thiên Toàn Bảo lắng dần...
Nàng Lữ Mộ Dung từ lúc tình yêu e ấp trong lòng được ứng đáp thì nàng càng lo lắng cho tình quân gấp bội. Nên việc vào Thiên Toàn Bảo này được nàng xem như là mối thù của chính nàng.
Sau khi lướt qua lên đến đỉnh đồi thì nàng bỗng thấy từ sau những tảng đá vọt ra một đám người, chận nàng lại.
Dẫn đầu là một lão già mặt đỏ như chu sa, cất tiếng quát:
- Con tiện tỳ! Dám xâm nhập vào Thiên Toàn Bảo!
Nàng vừa gặp bọn chúng đã bị chúng lớn tiếng hỗn láo thoá mạ nên không muốn lý lẽ với chúng, nàng liền quát:
- Lão ma đầu hỗn láo! Cứ ra chiêu đi để ta đưa về bên kia thế giới!
Dứt lời nàng rút chiếc dây nịt làm bằng gân rồng với lớp vẩy óng ánh quấn quanh thắt lưng gọi là 'Long ngân tiên', đứng nhìn bọn này.
Sau lưng lão già này là một đám cao thủ môn hạ gồm mười hai tên đang xếp hàng ngang im lặng.
- Ta đâu dễ dàng để cho ngươi qua được ải này!
- Thì ngươi cứ động thủ đi!
- Sao ngươi đầu hàng gấp vậy?
- Hứ! Ta còn đạp nát cả Thiên Toàn Bảo cho ngươi xem!
- Phách lối!
Lời nói vừa dứt, lão già đưa tay phất mạnh một cái. Tức thì mười hai tên đại hán đứng phía sau từ từ di chuyển như chiếc xe bắt đầu chạy, vây Lữ Mộ Dung vào giữa. Trên tay mỗi tên đều có một ngọn đoản đao.
Lão già này đánh thoắt một cái, tức thì thân hình đã nhảy vọt ra ngoài. Trong vòng tròn chỉ còn có một mình Lữ Mộ Dung.
Mười hai tên môn đồ cứ chuyển động mãi, nhưng không chịu xuất chiêu đánh ra.
Bỗng lão già đứng ngoài vòng oai vệ hét:
- Hãy chuẩn bị! Phát động 'Thập nhị thoát đao trận pháp'.
Mười hai tên môn hạ cùng hô thật rập ràng:
- Xin tuân lệnh Phó Bảo chủ!
Lữ Mộ Dung nghe vậy vội thốt lên hỏi:
- Ngươi là Phó Bảo chủ của Thiên Toàn Bảo ư?
- Đúng!
- Vậy ngươi là...

Lão này tiếp câu nói của nàng:
- Ta là Phó Bảo chủ Lê Doãn Phùng.
- Ồ! Vì vậy mà ngươi thật là quá phách lối!
- Rồi ngươi sẽ thấy sự lợi hại của ta.
- Ta chờ!
- Được lắm!
Bỗng lão Phó Bảo chủ Lê Doãn Phùng quát lên:
- Rút!
Tức thì mười hai tên trong trận bắt đầu di chuyển mau dần, từ từ siết chặt vòng vây lại.
Lữ Mộ Dung mới thấy trận pháp di động đã biết đối phương cốt ý làm hoa mắt địch thủ để thừa cơ sát hại.
Nhưng nàng chỉ đoán đúng có một nửa. Còn cái hay của trận là người trước mặt vung gươm chém đến, đối phương vung chưởng ra đỡ thì người ở đàng sau thừa cơ hội kết liễu mạng sống đối phương.
Nhưng đây mới là mở màn, chưa có thể đánh giá nó được.
Đáng lẽ Lữ Mộ Dung vung chưởng đánh ra, nhưng không, nàng giả vờ hoa mắt, choáng váng mặt mày ngơ ngác.
Lão Phó Bảo chủ Lê Doãn Phùng nắm được cơ hội, vội la lớn:
- Tứ nhập!
Tức thời trong mười hai người, có bốn người vung đao nhảy vào chém sả vào người Lữ Mộ Dung.
Thấy được yếu điểm của trận, bất giác Lữ Mộ Dung cười thầm. Nàng vận sức vào cánh tay mặt chờ cho mấy tên kia chém đến, nàng liền hét lên một tiếng, quét ngang long ngân tiên vào lưng bốn tên môn hạ cao thủ Thiên Toàn Bảo, mạnh không thể tả.
Bốn tên cao thủ cảm thấy lưng bị siết lại, tay tê buốt không sao cầm đao được, nên buông rơi xuống đất.
Bốn người ấy cảm thấy toàn thân bị dội lại đến lảo đảo suýt ngã. Họ gắng gượng lấy lại bình tĩnh xem ra thì mình đã đứng về chỗ cũ từ lúc nào.
Lão Phó Bảo chủ thấy Lữ Mộ Dung xuất chiêu quá lợi hại khiến lão không kịp suy nghĩ, vội phất tay kêu lớn:
- Ngũ chiết!
Tám tên còn lại nghe lệnh, hét lên một tiếng, vung đao chém sả vào người Lữ Mộ Dung một nhát.
Chiêu này là chiêu dùng để cứu bạn trong lúc bị thất thế, có thể lấy lại bình tĩnh, thâu vũ khí để chống đối. Nhưng nó cũng là một chiêu tuyệt độc trong 'Thập nhị thoát đao trận', nếu đối phương không kịp thời chống đỡ thì bỏ mạng ngay.

Lữ Mộ Dung vẫn ung dung lướt tới vài bước, ‘Long ngân tiên’ trong tay vung mạnh ra như một làn ánh sáng lấp lánh.
Chiêu này thoát ra, tức thì tám tên cao thủ chưa kịp ra tay đã vội thối lui về chỗ cũ mới tránh được.
Lão Phó Bảo chủ Lê Doãn Phùng vừa tức giận vừa kinh ngạc, vung tay hét lớn:
- Lục hợp!
Tám cao thủ kia vội lui về vị trí cũ, nhập với bốn người kia.
Nhưng lạ thay lần này họ không vung đao chém đến nữa. Họ chỉ để con đao trước bụng, mũi chĩa về phía Lữ Mộ Dung, từ từ xoay tròn, tạo thành một vòng tròn như con rắn bạc bao vây Lữ Mộ Dung thật gắt.
Lớp đao kia ban đầu chuyển động chậm, nên thấy ánh sáng lớn, nhưng sau cùng mau chừng nào thì làn ánh sáng nhỏ lại và vòng vây cũng thu hẹp lại.
Lữ Mộ Dung chưa bao giờ thấy trận pháp lạ lùng như vậy nên nàng cảm thấy như trăm ngàn con rắn bạc đang nhao nhao đến định xé thịt nàng.
Lữ Mộ Dung thấy nguy hiểm nên thất kinh vội vung ‘Long ngân tiêu’ lung tung, nhưng mười hai tên kia cứ từ từ siết vòng vây lại, đao vẫn chỉa ra phía trước, nhưng lại không ra tay hạ thủ.
Tình thế này làm cho Lữ Mộ Dung hoang mang, vì nàng không biết đối phương xử dụng chiêu thức gì kỳ quặc như vậy.
Vòng vây lại siết chặt hơn nhưng vẫn cứ xoay tròn mãi.
Ôi! Thật nguy hiểm! Nhưng tại sao như vậy? Hay là họ định dùng uy lực để áp đảo nàng đến kiệt sức mà chết chứ không giết bằng đao kiếm.
Lữ Mộ Dung hoảng hốt, lúng túng... thì tiếng cười của lão Phó Bảo chủ vang lên sặc sụa.
Tiếng cười như xé tai làm nàng chợt nhớ lại các chiêu thức phá trận pháp. Tức thì nàng liền hú dài một tiếng, sử dụng tuyệt chiêu ‘Cuồng phong tụ đỉnh’, toàn thân như con chim én bay bổng lên không rồi bắn ra ngoài vòng chiến.
Nhưng lão Phó Bảo chủ Lê Doãn Phùng là tay kinh nghiệm giang hồ, thấy cử chỉ đã biết địch thủ muốn dùng thủ đoạn nào, nên lão hét lớn:
- Lục tản!
Mười hai tay cao thủ của Thiên Toàn Bảo đã từng giao chiến và được luyện tập tinh vi. Nếu lão Phó Bảo chủ không ra lệnh, chúng cũng biết được hành động của đối phương mà thay đổi chiến thuật ngay.

Hành động của Lữ Mộ Dung vô cùng lanh lẹ, nhưng mấy cao thủ Thiên Toàn Bảo lại nhanh nhẹn hơn. Chúng nạt to một tiếng, mười hai bóng người tan ra, lui về vị trí trước kia bao vây ngay.
Lữ Mộ Dung vừa rơi xuống đất, nàng thấy mình vẫn chưa thoát khỏi vòng chiến. Nàng giật nẩy người than thầm một tiếng, liếc mắt nhìn trận pháp.
Lúc này Lữ Mộ Dung mới khâm phục 'Thập nhị thoát đao' trận pháp của lão Phó Bảo chủ Lê Doãn Phùng không phải là tầm thường. Đồng thời, lão Phó Bảo chủ lại thấy trận pháp không hại được đối phương nên tức giận vô cùng. Lão quyết không để cho địch có một cơ hội thuận tiện nào.
Lão ta vội vung tay hô tiếp:
- Thất trảm!
Tức thì mười hai tên kia xoay tròn, nhưng lúc này chúng lại đổi khác hẳn với lúc trước, thâu siết vòng vây lại gấp.
Lữ Mộ Dung thất kinh, lòng cảm thấy sợ sệt.
Bỗng bảy người trong mười hai người nằm xuống, dùng chiêu 'Tảo địa phản đao', chém thẳng vào hạ bàn của Lữ Mộ Dung. Còn năm người kia tung bổng lên không, múa đao vun vút chém xuống đầu Lữ Mộ Dung.
Lối xuất thủ này vô cùng lợi hại, trên dưới đều bị phản kích, không biết cách nào chống đỡ. Như vậy thì Lữ Mộ Dung cũng khó mà thoát khỏi vòng vây.
Nàng Lữ Mộ Dung bỗng hít một hơi dài, vận nguyên lực xuống đan điền, tay mặt đưa lên, tức thì 'Long ngân tiên' như một cây sắt cứng đánh thẳng xuống đất theo chiều 'Tán hoa' để bảo vệ hạ bàn, đồng thời quay lại quất vào đầu sáu người kia.
Thấy vậy bọn chúng múa đao lấp lánh, lộn ngược trở về vị trí của trận pháp nhanh như ánh chớp.
Phá được chiêu này Lữ Mộ Dung hớn hở phấn khởi hơn, này cất tiếng thách thức:
- Phó Bảo chủ! 'Thập nhị thoát đao' trận pháp còn gì hay ho cứ thi triển ra, chứ như vầy mạng ngươi và bọn này chắc chắn sẽ chôn vùi theo Thiên Toàn Bảo rồi!
Nghe lời phách lối của Lữ Mộ Dung, lão như nghẹn cổ họng, tức giận không nói được nửa lời, liền đưa mắt nhìn bọn bộ hạ ra lệnh:
- Bát lập!
Mười hai tên cao thủ này nghe lệnh lập tức chia thành bốn mặt, mỗi mặt ba người sắp thành hình cánh hoa bao quanh Lữ Mộ Dung như cái nhụy.

Trận thế lúc này biến động với khí thế rất lạ lùng, Lữ Mộ Dung tức giận và nôn nóng xâm nhập vào Thiên Toàn Bảo, nên nàng hú lên một tiếng, hai tay liền sử dụng vừa chưởng phong, vừa chỉ lực để đối phó.
Nhưng như thế vô hình chung nàng đã sa vào kế hoạch của đối phương.
Bởi vì lối biến động của trận thế, cái lợi nhất là phải đợi cho đối phương ra tay trước thì mới có kết quả tốt.
Lúc này, Lữ Mộ Dung đã ra tay trước làm cho lão Phó Bảo chủ mừng rỡ, coi như trận pháp của lão có cơ hội nuốt sống đối phương rồi.
Nhưng chúng có ngờ đâu chỉ trong chốc lát Lữ Mộ Dung lại chủ động để làm cho mười hai tên phải quay tít theo thế chưởng và chỉ lực của nàng.
Chỉ trong loáng mắt, bóng người đều quay tít trong trận.
Lão Phó Bảo chủ Lê Doãn Phùng bấy giờ trố mắt nhìn nàng Lữ Mộ Dung đang như một cái bóng mờ bay lộn trong đám vũ khí như đang biểu diễn một trò đùa.
Lão tức mình quá, hàm râu dựng ngược, đôi mắt đỏ ngầu, rồi bỗng quát lên như sấm động:
- Cửu đoạn!
Lão có ngờ đâu mười hai tên này đã bị Lữ Mộ Dung sử dụng tuyệt học của Phật môn kết hợp bằng chưởng pháp và chỉ lực trấn áp tinh thần đến miên man cả bọn.
Nếu không có tiếng quát lớn của lão đúng lúc thì có lẽ họ sẽ nhận một hậu quả tai hại không biết đâu mà lường.
Tiếng quát của lão Phó Bảo chủ như đánh thức vào tâm thần của bọn môn hạ, cả mười hai tên đều nhảy lùi lại mấy bước, lách ra tránh khỏi tầm chưởng lực của Lữ Mộ Dung vì nàng đã cất ‘Long ngân tiêu’ để sử dụng chưởng pháp và chỉ lực.
Lữ Mộ Dung trong lúc lâm trận thì hốt hoảng nhưng đã có cơ hội nắm vững và lại muốn hiểu rành rẽ về trận pháp kỳ dị này. Nên nàng muốn ứng đối với những chiêu thế cuối cùng của trận pháp này dù rằng nàng cũng biết là những thế cuối ắt hẳn lợi hại bội phần, nên nàng thận trọng rất nhiều.
Khi nghe lão Phó Bảo chủ hô lên ‘cửu đoạn’, nàng biết chiêu này là một đòn lợi hại thật ác liệt.
Quả nhiên, Lữ Mộ Dung vừa nghĩ như vậy thì mười hai cao thủ đã đồng thanh hét lên một tiếng, mười ba ngọn đoản đao vũ động một lượt nhắm Lữ Mộ Dung đâm túi bụi.
Tiếng vũ khí vù vù, lẻng kẻng như thiên binh vạn mã kéo nhau đến

sa trường.
Lữ Mộ Dung liếc mắt nhìn thấy chung quanh toàn là binh khí, ào ạt bủa tới như thác lũ.
Nàng liền nhún người bay vút lên cao là là ra phía ngoài.
Mười hai cao thủ xông vào chém hụt đều ngạc nhiên khi thấy Lữ Mộ Dung đáp người xuống đất mà vẫn giữ được thế thăng bằng.
Lão Phó Bảo chủ như đoán được việc ấy, tuy bọn bộ hạ của lão chém hụt, chưa hại được mạng của Lữ Mộ Dung, lão coi như đã thành công, hớn hở hô lớn:
- Thập nhị thoát đao!
Mười hai cao thủ đều ngạc nhiên!
'Thập nhị thoát đao' là chiêu thế chót của kỳ trận. Theo lẽ còn hai chiêu nữa mới đến chiêu này như bọn chúng đã từng tập luyện.
Lão Phó Bảo chủ thấy bọn bộ hạ ngơ ngác, đã hiểu ý nên cương quyết lập lại mệnh lệnh:
- Thập nhị thoát đao!
Mười hai tên cao thủ bộ hạ không dám trái lời, vội đồng thanh ứng lệnh:
- Thập nhị thoát đao!
Tức thì mười hai ngọn đao cử lên một lượt quay thành mười hai vòng tròn từ chậm đến mau.
Lữ Mộ Dung thấy bọn chúng chỉ vung đao, không hề bước tới một bước nào, cứ đứng im một chỗ.
Nàng thầm nghĩ:
- Đến giờ phút này, trong hoàn cảnh này không lẽ bọn này điên rồ nên cố ý biểu diễn mà chơi sao?
Nhưng sự kiện đột nhiên diễn biến.
Thì ra mười hai tên bộ hạ Thiên Toàn Bảo sau khi vũ động đoản đao một lúc, thoạt nhiên thả tay phóng tới.
Mười hai ngọn đoản đao lấp lánh bắn tung vào người Lữ Mộ Dung như mười hai mũi phi tiêu khổng lồ.
Thật là khủng khiếp!
Lữ Mộ Dung đang trong giây phút nhìn sửng sốt đối phương, đâu ngờ đột nhiên chúng cùng một lúc phóng đao tới.
Vì nàng quá chú ý đến chúng, nên khi mười hai ngọn đoản đao tuôn ra thì Lữ Mộ Dung liền rút 'Long ngân tiên' quay lên mấy vòng tròn.
Và khi mười hai ngọn đao vừa tầm thì 'Long ngân tiên' của nàng lập tức cuốn lại, và nàng cứ quay tròn từ từ siết mười hai ngọn đao lại như lấy dây buộc, siết lại thật là ngoạn mục.
Lúc này lại là lúc bọn mười hai tên bộ hạ Thiên Toàn Bảo ngơ ngác

trước thủ pháp của đối phương, thì chính là lúc tử thần rình rập chúng.
Đột nhiên Lữ Mộ Dung hét lên:
- Ta trả lại cho chúng bay!
Tức thì vòng 'Long ngân tiên' lại tháo mười hai lưỡi đoản đao phóng ra tua tủa, xé gió rít lên phóng ngay về mười hai vị trí của mười hai tên bộ hạ là chủ những ngọn đao này.
Thật là kỳ ảo và khủng khiếp.
Những ngọn đao bay đi nhanh như tên xẹt và chuẩn xác tối đa.
Một tràng tiếng 'phập! phập! ...' vang lên cùng với một loạt tiếng la thảm khốc tang thương.
Mười hai tay cao thủ môn hạ của Thiên Toàn Bảo lãnh trọn mỗi tên một ngọn đao ghim lút vào tim, cùng ngã nhào trên mặt đất, giẫy lên mấy cái rồi nằm im bất động, trở thành những cái xác không hồn.
Thật là một tuyệt chiêu quán thế.
Thấy vậy, lão Phó Bảo chủ hoảng kinh liền nhấc mình định phóng đi, nhưng vừa lúc đó một tiếng quát lên:
- Chạy đi đâu?
Kèm theo là một kình lực như bạt sơn bài đảo, ập vào mình tên Phó Bảo chủ Lê Doãn Phùng.
- Bộp!
Thân xác lão nát nhừ như tương chết dí tại chỗ, liền đó đã có một lão nhân hiện đến.
Lữ Mộ Dung vội kêu lên:
- A! Nội tổ!
Chính vậy, lão nhân này là Thanh Vô Tử Tiên Ông, nội tổ của Lữ Mộ Dung.
Vị lão nhân nói với nàng:
- Cháu qúy có hề hấn gì không?
Nàng nhoẻn miệng cười đáp:
- Dạ không!
- Chúng ta đến hơi trễ!
- Nội tổ nói thế nghĩa là sao?
- Họ đã đến chưa?
- Rồi!
- Thế họ đâu cả rồi?
- Họ đã vào nội bảo huyết chiến với cao thủ Thiên Toàn Bảo.
- Vậy chúng ta hãy vào tiếp tay với họ
- Đúng vậy.
Thế là hai ông cháu băng mình tiến vào Thiên Toàn Bảo. Ông lão

nói:
- Nội tổ đã hướng dẫn các tay cao thủ của các đại môn phái và bang hội bạch đạo cùng hợp lực phá Thiên Toàn Bảo, cùng cứu những người của họ bị giam nhốt tại nơi này.

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường
Đánh máy: Lãng Tử Trầm Kha

Hồi 36
TỬ CHIẾN TRONG CỐC ĐẠO

Từ lúc rẽ theo cốc đạo bên trái, Bá Đồng Nhi băng vọt đi.
Hai bên cốc đạo cây cối um tùm, vách núi cheo leo.
Bá Đồng Nhi cứ băng mình lao đi mà không thấy một bóng môn hạ nào của Thiên Toàn Bảo.
Lão lấy làm lạ nghĩ thầm:
- Tại sao cốc đạo này chẳng có một tên nào cả. Hay lối này là đường cùng không có lối vào bên trong Thiên Toàn Bảo.
Vừa nghĩ lão vừa đi.
Cả một vùng này cây cối quá cao dày nên ánh nắng bị lá cành sum xuê ngăn cả. Lão Bá Đồng Nhi cảm thấy hiu quạnh lạ lùng.
Bất cứ hoàn cảnh nào, lão Bá Đồng Nhi khi lòng đã chạnh nghĩ là bất giác hiện ra ở nét mặt, cử chỉ hay lời nói bất chấp là đang có nguy hiểm cạnh kề.
Từ ngày kết nghĩa thúc đệ với chàng Lãng Tử Trầm Kha, lão già phiêu bạt này hình như lo lắng rất nhiều cho người tiểu điệt còn hơn cả tấm thân của lão.
Một ngày xa cách là cả một chuỗi ngày nhớ thương dằn vặt. Lão luôn luôn muốn gánh trọn hiểm nguy cho chàng Lãng Tử.
Có nhiều lúc lão nghĩ đến khi nào mà chàng Lãng Tử Trầm Kha bị đôi mắt như 'trời thương nhớ' của nàng Lữ Mộ Dung giam giữ, thì không biết chàng có còn thương mến lão nữa không?
Suốt một cuộc đời từ bé đến bây giờ đã bảy tám mươi năm lão sống trong cuộc đời cô đơn, nên lão tự tạo nên những thú vui hồn nhiên thật trẻ con rồi mải miết trở thành thói quen.
Nhưng bây giờ lão có được một người tri kỷ, tri bỉ. Lão cảm thấy bớt cô quạnh, mang tình cảm un đúc đè nén trong tâm can tiềm thức trút cả cho Trầm Kha.

Vừa đi vừa suy nghĩ mông lung.
Bỗng nhiên.
Một tiếng quát vang lên:
- Cho ngươi chết!
Tức thì một song chưởng ào ạt từ sau một mô đá tuôn ra. Nghe chưởng phong ào ạt từ một bên đẩy tới, Bá Đồng Nhi liền nhún người lên cao, mượn sức chưởng phong đưa người ra xa thêm mấy trượng.
Khi lão hạ người xuống quay người lại vẫn cười ha hả:
- Đánh lén! Hãy ra đây mà chọi nhau một trận!
Tức thì từ đầu cốc đạo đã có sáu lão ma xuất hiện.
Sáu lão già này không nói một lời.
Một lão hô lên:
- Lục tịnh xạ quang trận.
Tức thì sáu lão già vây Bá Đồng Nhi vào giữa theo hình lục giác.
Bá Đồng Nhi là tay giang hồ lịch duyệt đã suốt một đời ngang dọc, nên nhìn qua thế trận liền quát:
- Hứ! Các ngươi là phản đồ của Thanh Thành phái.
- Đừng nói nhiều, ngươi thử thoát ra có được xem không?
- Hãy xem đây.
Lão nói xong là bước lên ba bước, tức thì sáu lão già cũng tuốt binh khí ra, nhưng mỗi lão mỗi loại binh khí thật kỳ dị.
Bá Đồng Nhi bước giáp một vòng thì lão đã cầm ngọn trủy thủ trên tay.
Lão đi một vòng nữa thì trận thế phát động hoàn toàn. Lão thầm nghĩ:
- Sáu lão già này thật khó chơi lắm.
Lão vẫn không nói gì lại tiếp tục đi vòng nữa, nhưng cũng chưa tìm ra chỗ yếu của trận thế. Trong khi đó lão già chỉ huy trận thế cười nói:
- Hôm nay ngươi phải gục ngã bởi trận pháp này!
Nhưng lão ta chưa nói dứt lời thì Bá Đồng Nhi cầm ngọn trủy thủ ra chiêu tấn công vào lão ma.
Thật bất ngờ, lão này liền đưa cây trường kiếm lên đón lấy nhưng cũng trong lúc đó, sáu lão già hợp công bằng sáu hướng, nên Bá Đồng Nhi liền rút ngọn trủy thủ về và như mũi tên, Bá Đồng Nhi vọt lên cao thì lão ma cũng vút lên theo với thế kiếm rít gió tung ra.
Nhưng chỉ đợi có vậy, khi lão ma này tung người lên theo thì năm lão già còn lại vẫn xê dịch theo vị trí bố trận nên Bá Đồng Nhi tung người lên chỉ cốt để dụ cho lão ma lên theo.

Khi lão còn ở trên không thì Bá Đồng Nhi đã rơi xuống trước ở vị trí của lão nơi ‘Lục xạ tinh quang’ trận pháp, và Bá Đồng Nhi lại trở thành người điều khiển trận pháp, nên lập tức vung một chưởng vào người của lão chủ trận, làm lão ta ở trên cao phải lạng người tránh né. Vì vậy lão lọt vòng vây của ‘Lục xạ tinh quang’ trận.
Bá Đồng Nhi không chần chờ liền cầm trủy thủ đâm tới theo thế ‘Mạc thân lau yêu trảm’ vào ‘khí môn huyệt’ của lão chủ trận.
Lão già chủ trận vừa thấy trủy thủ đâm tới định lách mình sang một bên nhưng ngọn trủy thủ đột nhiên đâm vào ‘khí môn huyệt’ rồi lại lệch sang ‘huyết môn huyệt’ nên lão ta không tài nào né tránh được.
Lão chủ trận trúng mũi trủy thủ hự lên một tiếng, trường kiếm của lão rơi theo thân hình đang nghiêng ngửa giữa trận pháp.
Lúc đó, lập tức năm lão già kia phải ngưng trận, nhưng vì khi trận pháp chuyển biến thì ngưng lại cũng phải ngưng từ từ chứ không thể lập tức ngưng trận. Đó là một nhược điểm của ‘Lục xạ’ trận pháp này mà Bá Đồng Nhi đã biết do kinh nghiệm chiến đấu. Cũng vì thế mà lão lợi dụng thời gian đó để tiêu diệt người chủ trận mà không sợ những người đồng trận phản kích.
Chỉ trong chớp nhoáng mà chủ trận phải vong mạng thì lúc đó trận pháp mới bắt đầu ngưng được.
Năm người còn lại cũng phải kinh hồn vây quanh Bá Đồng Nhi vào giữa. Bao nhiêu oán hận đều dồn lên binh khí, chưởng lực, ào ạt hợp công lão.
Thấy những lão ma này bầy trận của Thanh Thành phái nên Bá Đồng Nhi không nỡ ra tay tàn sát, nhưng vì muốn thoát trận nên lão không có cách nào hơn là phải hành động như lão vừa làm, là hạ thủ lão chủ trận để bảo tồn sinh mạng mình.
Bá Đồng Nhi nhìn họ nghiêm khắc nói:
- Các ngươi hãy hồi tâm, nếu không đừng trách ta độc ác nhé!
- Ngươi phải đền mạng!
Thế là năm lão già cùng một chưởng tấn công.
Không thể lui được nữa nên Bá Đồng Nhi vội cất trủy thủ và song chưởng đẩy ra với mười thành công lực. Chưởng phong hai bên chạm nhau phát ra một tiếng nổ kinh hồn vang rền. Chưởng phong cuồn cuộn, cuốn đá bụi cây lá phải lăn lông lốc, bay mù mịt cả chiến trường.
Năm lão già đều lui lại năm bước, mép rỉ máu. Còn Bá Đồng Nhi bị chấn động, thân hình lảo đảo lui lại ba bước mới đứng vững.
Thấy thế, chẳng nể tình, Bá Đồng Nhi hét lên một tiếng liên tiếp sử dụng ngọn cuồng phong nghịch cước, cuồn cuộn gió lốc tấn công

liên hoàn.
- Phịch! Phịch!
Hai lão ma nữa bị loại khỏi vòng chiến.
Còn lại chỉ có ba lão nên cả ba liều mình cứ tuôn thế công chứ không thủ.
Bá Đồng Nhi hét lên:
- Các ngươi muốn chết!
Ba ngọn cuồng phong nghịch cước liên hoàn nữa bay ra nhắm ba lão ma này quật tới.
Lại có ba tiếng nữa vang lên:
- Hự! Hự! Hự!
Ba lão ma bay bổng rơi vào vùng đá chết liền.
Bá Đồng Nhi không thèm ngó lại mấy xác chết ấy, lão vội hú lên một tiếng phóng người vào cốc đạo.
Ngôi Thiên Toàn Bảo lại ẩn hiện dưới mắt lão. Bá Đồng Nhi hăng hái hơn lên liền nhún người về ngôi cổ bảo.
Chạy hết cốc đạo thì ngôi Thiên Toàn Bảo đã hiện ra trước mặt. Lão nghe tiếng binh khí chạm nhau, tiếng người la vang nên vội tăng cước bộ lao đi.
Đột nhiên một tiếng hét vang lên:
- Hãy dừng lại! Đã có 'Bát Hùng Trấn Bảo' chờ ngươi đây!
Bá Đồng Nhi liền dừng bộ, thì thấy trước mặt đã xuất hiện tám người trang phục mỗi màu khác nhau.
Bá Đồng Nhi vốn tánh hay đùa nghịch nên cười nói:
- Các ngươi đứng đón Bá Đồng Nhi này hả?
Một lão đứng đầu ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi là Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi ư?
- Đúng!
Bá Đồng Nhi cười tiếp:
- Đón ta sao không đem kiệu đến rước?
Lão này nghe vậy tức giận quát:
- Ngươi có biết chúng ta là ai không mà dám cợt nhã?
- Thì ngươi mới nói là Bát Hùng chi đó mà.
- Ngươi hãy nghe cho rõ đây để rồi chết khỏi thắc mắc.
- Ngươi cứ nói cho ta nghe thử.
Lão này có vẻ đắc ý nói:
- Chúng ta đây từ miền hoang Bắc xuống đây và bốn chữ 'Bát Hùng Trấn Bảo' đâu phải dễ dàng mà có mà phải được Bảo chủ phong ban đấy chứ.
Bá Đồng Nhi nghe qua nhủ thầm:

- Mấy lão già này ngây thơ quá! Vậy ta phải dùng mẹo để dễ thắng hơn.
Trong khi đó lão đứng đầu chỉ người đứng cạnh nói:
- Đây là 'Thiết Thủ A Mác' với bàn tay như sắt nguội.
Rồi lão lại tiếp tục giới thiệu:
- Đây là 'Đại Lực Phần Tiến Lợi'. Tiếp theo là 'Độc Ân Chưởng Lỗ Nghiêm'.
Rồi lão ta lại cứ nói tiếp:
- 'Nhứt Bút Xuyên Tâm Lục Hà'
- 'Hắc Sa Chưởng Mễ Túc'
- 'Thiết Phiến Phát Chu Dục'
- 'Ám Tiễn Bành Phi'
- Và cuối cùng là ta tức là 'Thần Roi Mã Quân'. Chúng ta là những nhân vật mà Bảo chủ đã sai trấn giữ vùng này.
Bá Đồng Nhi vẫn đứng im lặng, miệng mỉm cười rồi thủng thẳng nói:
- Chỉ trấn giữ một góc này mà bảo chủ phải sai tới những tám vị danh trấn giang hồ. Thật là phiền toái cho lão khi phải đi qua nơi đây.
Lão thần roi Mã Quân hỏi ngay:
- Có gì gọi là phiền toái?
- Có chứ! Vì lão muốn vào ngay nội bảo bây giờ thì qúy vị tính như thế nào?
Mã Quân ấm ức nhìn đồng bọn rồi cất giọng cứng rắn:
- Ta sợ điều ấy ngươi không thực hiện được.
- Tại sao?
- Chuyện dễ hiểu là nơi đây đã có Bát Hùng trấn giữ thì ý muốn của lão khó mà thành công, mà đã vào đây thì ắt phải bỏ mạng.
Bá Đồng Nhi vẫn cười nói:
- Vậy các ngươi muốn động thủ cùng già này?
- Đúng vậy! Hãy nạp mạng cho chúng ta.
Lão Bá Đồng Nhi thầm nghĩ:
- Mấy lão già này thích nói khích lắm. Vậy ta cho họ vừa lòng.
Nghĩ vậy nên lão cười giọng ôn hòa:
- Đã là Bát Hùng Trấn Bảo ắt võ công các ngươi phải cao diệu lắm?
- Đúng vậy!
- Nhưng các ngươi có dám cùng ta một chọi một cho vui không?
Thần Roi Mã Quân là người dẫn đầu tám tên này liền đáp:
- Chúng ta sẽ từng người một giáp chiến với ngươi. Nếu ngươi qua được tám chúng ta, thì chúng ta xin lui về miền hoang Bắc ẩn cư và ngươi hoàn toàn thong dong vào bảo.
- Các ngươi không hối hận đấy chứ?

- Dĩ nhiên!
- Vậy người nào bắt đầu nhập cuộc trước với ta đây?
Vừa nghe Bá Đồng Nhi hỏi là tên cầm chiếc quạt to khổng lồ bằng kim khí đen xì nhảy vào vòng chiến trước tiên. Hắn nói:
- Nghe nghịch cước của ngươi lắm hiểm độc nên ta Chu Dục sẽ dùng chiếc quạt sắt này để tiện bộ giò của ngươi.
Bá Đồng Nhi chợt nghĩ đến là phải hạ thủ thật nhanh chóng tên đầu tiên này để uy hiếp bọn còn lại mới dễ đối phó, chứ bọn chúng đều là những tên ma đầu khét tiếng, nên lão liền nói:
- Ta sẵn sàng nhưng nếu lỡ tay ngươi chớ trách ta sát thủ!
- Lẽ đương nhiên. Kẻ nào mạnh kẻ ấy sống, kẻ nào yếu kẻ ấy chết.
- Nhưng ngươi chết đồng bọn ngươi có cùng tấn công ta không?
- Chúng ta chẳng bao giờ làm thế đâu.
- Được rồi! Mời!
Hai bên qua mấy chiêu thăm dò thì Thiết Phiến Phát Chu Dục xòe chiếc quạt lướt trong gió gây thành luồng âm phong. Trong khi đó Bá Đồng Nhi vẫn bình tĩnh, an nhàn đứng theo thế kim kê độc lập, rút ngọn trủy thủ giữ chặt khẩu quyết.
Đột nhiên Phát Chu Dục dùng thế 'Phi thân phụ hổ', sà người xuống xoay toàn thân về phía trái đến ngay trước mặt Bá Đồng Nhi, đồng thời thiết phiến loang loáng cuồng phong, chém mạnh về phía dưới bên phải, thân hình úp về phía trước nhưng bị hụt vào không khí. Hắn liền dùng thức ' Siêu nại thế' rồi đổi sang 'Diêu tử phiên thân' và thiết phiến liên tiếp chém sả vào người Bá Đồng Nhi, từ mé phải sang trái thập phần nguy hiểm.
Cũng trong lúc này, Bá Đồng Nhi sau ba thế của đối phương, lão thật khéo léo sử dụng cước bộ né luôn ba chiêu, thì lúc này Phát Chu Dục tung ra chiêu sát mạng ghê gớm. Hai chân Bá Đồng Nhi như dính chặt xuống mặt đất, người lão ngã ngửa ra sau đợi đòn của lão ma vút qua, nhanh như chớp, thân hình lão bật tung lên như chiếc lò xo, và ngọn đao của lão nhoáng lên. Tức thì một tiếng la hãi hùng của Phát Chu Dục rống lên thảm khốc theo máu đổ, ruột lòi ra cùng với cánh tay cầm thiết phiến văng xa ra ngoài trông thật là rùng rợn. Chỉ một chiêu Bá Đồng Nhi đã lấy mạng địch thủ một cách lẹ làng làm cho đồng bọn hắn phải bàng hoàng kinh dị.
Ngay lúc đó, tên to lớn nhất trong bọn là Đại Lực Phần Tiến Lợi hét lên một tiếng, lao mình vào với thế 'Bạch hạc lượng sĩ', tay trên tay dưới như muốn chụp lấy Bá Đồng Nhi để bóp nát thân lão. Nhưng với cước bộ linh động, Bá Đồng Nhi với thân pháp phiêu phiêu né một cách tài tình hữu hiệu, khiến đối phương cảm thấy bất ngờ rồi đi

đến chỗ hoang mang.
Phần Tiến Lợi nổi danh vì có một sức mạnh kinh người với da thịt được tập luyện cứng rắn, đao kiếm tầm thường không gây được thương tích cho hắn. Quyền cước tên Đại lực này gây nên từng đợt kinh phong ào ạt chụp vào đầu Bá Đồng Nhi.
Bá Đồng Nhi cứ sử dụng cước bộ tránh né như bóng ma chập chờn nên Phần Tiến Lợi không thể nào công đúng mục tiêu được. Nên qua hai mươi chiêu, hắn cũng đã mất đi một sức lực đáng kể. Vừa tránh né, vừa lưu tâm nhận xét thì Bá Đồng Nhi đã tìm được cái yếu điểm của Phần Tiến Lợi. Ngoài những thế công như vũ bão liên hoàn nhờ nơi sức mạnh và thân thể gần như thiết bố sam, thì hắn giữ kỹ nhất là phần cổ họng. Lúc giao chiến, hai bả vai chắc chắn như bức vách che cho phần trái và phải, và hai tay che kín phần trước.
Bá Đồng Nhi đã thử đánh những hư chiêu vào chỗ ấy nhưng đều thấy hắn phản ứng một cách mau lẹ để che chở.
Vì vậy lão nhất định phải thanh toán tên này chứ không thể để kéo dài hơn nữa, vì sau tên này còn sáu tên khác mà như thế lão sẽ lâm vào thế luân chiến không khéo lại sơ xuất mà thảm bại.
Đã nghĩ như vậy nên Bá Đồng Nhi liền đưa cây trủy thủ về phía trước rồi thình lình chân phải bước ra trước chân trái, rút cây trủy thủ về đổi sang thế 'Song phong quán nhi' rồi quay nhanh như điện chớp với thế 'Xuyên tâm đỉnh'. Ngọn trủy thủ sắc bén lóng lánh chênh chếch đâm tới rồi vút tạt ngang vào cổ họng của Đại Lực Phần Tiến Lợi với tuyệt chiêu thần tốc.
Chỉ nghe một tiếng 'hự' khô khan và chiếc đầu lâu của Phần Tiến Lợi lập tức lìa khỏi cổ. Thân hình hắn từ từ ngã quỵ, máu tuôn có vòi, máu phụt lên cao rồi đổ chan hòa khắp mặt đất.
Bá Đồng Nhi nhìn cặp mắt mở trừng trừng nơi chiếc đầu trơ trọi trên mặt đất cũng cảm thấy bàng hoàng. Nhưng lão cũng phải nói như hăm dọa:
- Hừ! Các ngươi lấy đó mà liệu sức. Lúc này vẫn còn kịp để các ngươi tự rút lui ẩn cư nơi miền bắc hoang.
Thần Roi Mã Quân tức lồng lộng hét to:
- Đừng phách lối! Hãy coi cây roi thần của ta đây.
Lão nói xong là cây roi có hai khúc được lão tung ra vun vút chụp vào người Bá Đồng Nhi liên tiếp như chiếc lưới vây phủ kín trọn bốn bề.
Bá Đồng Nhi cũng phải kinh khiếp trước sự sử dụng chiếc roi một cách thần kỳ của lão. Bá Đồng Nhi liên tiếp thoái bộ luôn ba lần và lưng lão lọt vào tầm quyền của Thiết Thủ A Mác. Hắn đang căm hận vì đồng bọn bị sát thủ bởi tay Bá Đồng Nhi nên giây phút này hắn

không thể nghĩ đến lời hứa ban đầu, mà chỉ thấy cơ hội để hắn sử dụng ‘đôi tay sắt’, nên nhanh như chớp, hắn bước theo thế ‘Bao hổ qui sơn’ đánh ngay vào ‘sanh huyệt’ sau ót của Bá Đồng Nhi.
Bá Đồng Nhi đang khi giao đấu với Thần Roi Mã Quân trong khí thế hùng mạnh của lão nên Bá Đồng Nhi phải lùi bộ. Nhưng bỗng nghe tiếng gió rít phía sau, lập tức lão vút người lên cao với thân ảnh độc nhất vô nhị, và đồng thời lão xoay mình tung ngọn cước thần tình trúng vào cằm của A Mác làm hắn lộn nhào về phía sau lăn đi mấy vòng, miệng bể nát, máu tuôn lai láng.
Bá Đồng Nhi hạ mình xuống đứng sừng sững tức giận quát:
- Các ngươi hãy xông vào cùng một lượt đi, không cần phải đánh lén!
Lão Mã Quân không muốn Bá Đồng Nhi chỉ trích nên liền tung cây roi loang loáng bủa vây Bá Đồng Nhi.
Bá Đồng Nhi thấy vậy tức giận, nên khi chiếc roi của Mã Quân vút tới như mũi kiếm đâm vào ‘khí hải huyệt’ của Bá Đồng Nhi thì lão liền sử dụng ngọn trủy thủ như đoản kiếm, và nhanh như gió vút vào chỗ nối liền hai đoạn của ngọn roi của Mã Quân. Tức thì một tia lửa xẹt ra, lập tức cây roi của Mã Quân đứt làm hai đoạn làm lão ta không khỏi kinh hoàng lo sợ.
Lão sợ hãi liền thoái bộ nhưng đã muộn, vì ngọn cuồng phong nghịch cước đã vút lên với tiếng la hãi hùng:
- Á!...
Thì ra ngọn nghịch cước đã kết thúc đời lão già này, thân xác của lão nằm phơi trên đất chết lịm.
Bá Đồng Nhi nhìn từng mặt của bốn tên còn lại cười gằn rồi hét lớn:
- Nếu các ngươi không lui bước thì đừng trách ta tàn ác!
Bốn tên không nói một lời nào cả, chỉ chăm chăm nhìn rồi đồng hét như điên dại:
- Giết! Hãy giết nó!
Rồi bóng chưởng, bóng thiết bút, ám tiễn thi nhau loang loáng nổi lên giữa đấu trường. Một lão già hùng dũng và năm kẻ cuồng sát tận lực giao đấu dữ dội.
Độc chưởng của Lỗ Nhiêm và hắc sa chưởng của Mễ Túc hợp công đẩy lui Bá Đồng Nhi ba bước. Đôi bên đều cảm thấy mệt nhọc, máu rỉ ra khóe miệng.
Lợi dụng cơ hội này ngọn bút của Lục Hà thi triển toàn bộ tuyệt chiêu ‘Xuyên tâm’, nhằm đâm vào bả vai của Bá Đồng Nhi. Cùng lúc hai ngọn ám tiễn của Bành Phi xé gió lao về phía Bá Đồng Nhi. Nhưng trong đường tơ kẽ tóc nguy hiểm này, Bá Đồng Nhi đưa cán trủy thủ lên, tức thì hai ám tiễn đều ghim chặt vào ngọn trủy thủ. Cũng trong

giây phút đó, Bá Đồng Nhi vung mạnh ngọn trủy thủ về phía Bành Phi và chếch sang phía Lục Hà. Tức thì hai ám tiễn lại phóng vút ra với tốc độ khủng khiếp nhắm hai tên ấy chụp tới.
Chúng không ngờ có sự trả đòn tài tình trong tình thế đó của Bá Đồng Nhi, cũng như không ngờ tài sử dụng trủy thủ một cách tinh vi đến thế, chúng không sao tránh né được ám tiễn, nên Lục Hà hét lên một tiếng ngã lăn chết tốt. Còn Bành Phi cũng gào lên kinh hoàng, hai tay ôm lấy ngực lảo đảo chạy biến.
Giờ đây tại trận chiến chỉ còn có Độc Âm Chưởng Lỗ Nghiêm và Hắc Sa Chưởng Mễ Túc.
Bá Đồng Nhi quắc mắt nói:
- Các ngươi vẫn còn muốn chết cùng với mấy tên kia ư?
Độc Âm Chưởng Lỗ Nghiêm mặt trắng bệt giờ trở nên xanh, cất giọng trầm ngâm:
- Chưa chắc! Ngươi sẽ nếm mùi độc chưởng của ta.
Câu nói chưa dứt là hắn đã tung song chưởng đẩy ra, chưởng lực chỉ có mùi tanh nồng nặc âm thầm chụp vào Bá Đồng Nhi. Lập tức lão cũng cử chưởng phong để phá.
Trong khi lão đụng chưởng với Lỗ Nghiêm thì Mễ Túc cũng không chậm trễ, liền đưa Hắc sa chưởng với toàn bộ công lực tấn công từ sau lưng Bá Đồng Nhi.
Trước sau đều có chưởng phong nên Bá Đồng Nhi buộc lòng phải thi thố thân ảnh nhảy vút lên cao, nên Lỗ Nghiêm và Mễ Túc không thể thu chưởng lại kịp. Hai luồng chưởng phong chạm nhau làm hai tên đều bị chấn động phải lùi lại một bước căm giận.
Khi Bá Đồng Nhi hạ người xuống thì Lỗ Nghiêm và Mễ Túc liền cử độc chưởng xông đến.
Bá Đồng Nhi không chút sợ hãi liền đưa song chưởng lên trên, một đối đầu với Hắc sa chưởng, một đối đầu với Âm độc chưởng.
Chưởng phong đụng nhau gây nên tiếng nổ vang rền cuốn trôi cát bụi và cây lá.
Bá Đồng Nhi vẫn đứng nguyên tại chỗ, trong khi đó Lỗ Nghiêm và Mễ Túc thụt lùi lại ba bước, thân hình lảo đảo, miệng chúng phun ra một búng máu tươi.
Tuy vẫn đứng nguyên một chỗ nhưng khí huyết trong người Bá Đồng Nhi đang rạt rào chuyển vận và như sinh ra sức nóng ầm ĩ thật lạ lùng. Sức nóng này hình như muốn đưa từ đan điền lên các yếu huyệt khác làm cho Bá Đồng Nhi hết sức khó chịu.
Lão nhận thấy phải tiêu diệt địch trước nếu không lão sẽ bị chúng vùi thây nơi chốn này.

Với ý nghĩ đó, Bá Đồng Nhi tiến lên ba bước đẩy song chưởng về phía Lỗ Nghiêm và Mễ Túc.
Sức chưởng bây giờ càng tăng thêm công lực vì Bá Đồng Nhi quyết hạ chúng nên sau một tiếng nổ long trời, Lỗ Nghiêm và Mễ Túc bị bắn ra xa một trượng, bị nội thương trầm trọng phải ngồi bệt xuống đất.
Bá Đồng Nhi cũng bàng hoàng vì lão cũng bị chấn lui, người lảo đảo làm lão hoa cả mắt.
Bá Đồng Nhi rút ngọn trủy thủ cầm nơi tay bước đến, tức thì đột nhiên hai lão lấy toàn lực dùng thế 'Hắc ngư nhập thạch' phóng chưởng với cả sức tàn lực tận ập vào Bá Đồng Nhi.
Bá Đồng Nhi tức giận quá mức nên liền cử song chưởng lên phản kích tức thì.
- Bùng! Bùng!
Hai tiếng nổ long trời vang lên, hai xác của Lỗ Nghiêm và Mễ Túc bắn vọt ra xa hơn năm trượng chết tức thì.
Bá Đồng Nhi nóng lòng muốn tiến vào nội bảo nên thân hình vừa nhớm đi thì có hơn ba bốn chục môn hạ của Thiên Toàn Bảo túa ra như ong vỡ tổ.
Bá Đồng Nhi thầm nói:
- Không xong rồi!
Liền đó bóng chưởng từ nơi những môn hạ Thiên Toàn Bảo đã ào ào đổ tới chụp vào lão.
Lại một trận quyết chiến khủng khiếp xảy ra.
Xác bọn môn hạ Thiên Toàn Bảo đã có hơn vài mươi mạn nằm ngổn ngang.
Trận chiến vẫn tiếp diễn, bỗng một tiếng thét the thé như xé tai mọi người vang lên:
- Tất cả hãy dừng tay!
Bọn môn hạ Thiên Toàn Bảo cũng như lão Bá Đồng Nhi liền nhảy lui ngừng tay.
Lúc ấy nơi đấu tràng, một bóng bà già xuất hiện.
Bọn môn hạ Thiên Toàn Bảo đồng kêu lên:
- Quản Chủ Tây Môn đã đến!
Bá Đồng Nhi nhìn sững sờ bà lão vừa xuất hiện rồi cất tiếng hỏi:
Có phải Âm Trảo Bà Lưu Phi trong Tứ Dị lão không?
Bà này chỉ 'hừ' một tiếng đáp:
- Hứ! Thế ra là Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi đó à?
- Ồ! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau nơi này.
Bà lão này tức là Âm Trảo Bà Lưu Phi hằn học nói:

- Ngươi nói sao?
Bá Đồng Nhi mai mỉa:
- Ta không ngờ Tứ Dị lão bà là tên giữ nhà cho lão Bảo chủ.
Tự ái dâng ngập lòng, Âm Trảo Bà Lưu Phi bước tới hai bước nói:
- Ngươi cứ việc ra tay thử xem!
Bá Đồng Nhi không chần chờ lạnh lùng hét:
- Hãy tiếp chưởng này!
Tiếng thét chưa dứt, Bá Đồng Nhi đã liên tiếp phóng ra ba chưởng, khí thế hùng mạnh tuyệt trần.
Âm Trảo Bà nhảy sang một bên tránh cả ba chưởng ác liệt của Bá Đồng Nhi, rồi lập tức huy động song chưởng đánh tới tấp vào đối phương.
Chưởng lực của hai người phát ra đều hùng mạnh, nên chẳng ai dám liều mạng đỡ chưởng của ai. Chỉ vận dụng tài lanh lẹ để tránh né rồi trả lại những chiêu thế khiếp thần kinh quỷ.
Mỗi lần ra tay là đôi bên đều tận dụng những chiêu thế kinh người lạnh gáy. Bên tám lạng, bên nửa cân, công lực tương đương, tài nghệ suýt soát, tạo nên một trận đấu hiếm thấy trên giang hồ.
Chung quanh hai người cát bụi bay tứ tung trong vòng năm trượng, cây cối gãy đổ tơi bời, lá cành bay tán loạn trên cao bằng bảy tám trượng.
Trong chốc lát, đôi bên đã đấu với nhau gần năm chục chiêu rồi mà vẫn chưa phân thắng bại.
Bỗng Âm Trảo Bà thét lên một tiếng, thay đổi lối đánh, liên tiếp phóng ra năm chiêu tuyệt kỹ. Bóng chưởng phong của bà ta như núi bao phủ cả một vùng. Dường như có hàng mấy chục chưởng đánh ra cùng một lúc, ập vào Bá Đồng Nhi.
Bá Đồng Nhi chẳng dám xông xáo như lúc trước nữa, vội lưu tâm phòng thủ.
Đang hồi quyết liệt đó, Âm Trảo Bà đột nhiên nhảy lùi ra tám bước.
Bá Đồng Nhi chưa kịp hiểu gì cả, lão đang sững sờ nhìn đối phương.
Trong khoảng thời gian chớp mắt đó, Âm Trảo Bà lại lướt tới lẹ như sao xẹt, năm ngón tay mặt phóng ra năm luồng chỉ phong xé gió rít lên những âm thanh sắc bén tựa hồ như muốn chọc thủng vào tai.
Đồng thời chưởng trái của bà ta cũng đánh chéo ra mạnh như gió.
Thế đánh này kỳ bí vô cùng. Nhìn vào thì thấy các động tác như chậm chạp lắm, nhưng thật ra thì nhanh chóng và biến ảo phi thường.
Bá Đồng Nhi giật mình kinh hãi trước thế công ác hiểm của đối phương, liền lách mình nhường cho năm luồng chỉ phong xẹt qua

bên hông, hữu chưởng của lão liền đó phóng ra đón lấy tả chưởng của Âm Trảo Bà đánh tới. Bá Đồng Nhi đã ứng biến thật lanh lẹ và đúng lúc.
Ngờ đâu ở giây phút hai luồng chưởng lực sắp chạm nhau đó, tuy Âm Trảo Bà không thể biến thức được nữa, nhưng thật ngoài sự tưởng tượng của người ta, bà ta quay tả chưởng một vòng, đạo lực từ lòng chưởng cuồn cuộn tuôn ra từng vòng, từng vòng nối tiếp nhau ép tới.
- Bùng!
Hai luồng chưởng chạm vào nhau, vang lên một tiếng như trời long đất lở. Tiếp theo đó lại có một tiếng 'hự' khô khan vang lên.
Bá Đồng Nhi bật lùi ra sau ba bước, hai dòng máu rịn ra khóe miệng, nơi ngực tức ran như vừa bị một tảng đá va mạnh vào.
Cùng một lúc lão bị bật lùi lại, một luồng tiềm lực từ trên mình lão ta dội trở lại như hồi lực của một khối cao su khi bị ép mạnh, làm thân hình của Âm Trảo Bà lắc lư mấy cái mới đứng vững được.
Bá Đồng Nhi giọng âm trầm:
- Ngươi muốn ta vùi chôn tên tuổi và thân xác ngươi nơi này sao?
- Chưa chắc! Đừng ngông cuồng!
- Hãy xem đây!
Tiếp theo tiếng nói, song chưởng của lão từ từ đưa lên.
Âm Trảo Bà cũng phất tay phản công.
- Ầm!
Lại một tiếng động long trời lở đất vang lên! Thân hình Âm Trảo Bà như con diều đứt dây văng ra ngoài một trượng. Bà ta thét lên một tiếng thê thảm. Nhưng dù sao bà ta cũng là một người có công lực hùng hậu, thân hình vừa chấm xuống đất, bà ta đã gượng đứng vững lại. Thế mà bà ta cũng không khỏi ôm ngực, phun ra một búng máu tươi trông thật thảm não.
Bá Đồng Nhi sững sờ trướng mắt nhìn bà ta.
Âm Trảo Bà nhăn mặt nhịn đau, đưa tay áo chùi vết máu bên khóe miệng tức giận quát:
- Bá Đồng Nhi! Bây giờ ngươi có thể tiến vào nội bảo, nhưng hãy nhớ lấy có một ngày bổn lão nương sẽ đánh cho ngươi hộc máu tươi ra.
Nói rồi bà ta liền phóng mình đi ngay.
Bá Đồng Nhi cau mày nhìn theo cho đến khi bóng bà ta khuất hẳn trong bóng cây rừng.
Lúc này bọn môn hạ Thiên Toàn Bảo như ong vỡ tổ phóng chạy biến

vào trong rừng.
Bá Đồng Nhi cũng tung mình tiến vào nội bảo Thiên Toàn Bảo...

Quỷ Kiếm Vương

Dịch giả: Phan Cảnh Trung & Trần Thiên Tường
Đánh máy: Lãng Tử Trầm Kha
Hồi kết
Qủy Kiếm Vương

Khi mặt trời vừa lên tới đỉnh đầu thì cũng là lúc chàng Lãng Tử Trầm Kha thoát khỏi trận pháp bằng rừng thông.

Không buồn nhìn lại phía sau, Trầm Kha dợm phóng người lao nhanh về phía tòa cổ bảo.

Với nỗi uất hận ngập dâng trong lòng, chàng quyết sẽ hạ sát tất cả những môn nhân của Thiên Toàn Bảo để trút nỗi uất hận đó.

Thiên Toàn Bảo hiện ra trước mặt.

Lần này, chàng không thể sơ hở lầm lẫn nữa, nên chỉ trong nháy mắt Trầm Kha đã tiến vào cổng của ngôi cổ bảo này.

Không có một tiếng động.

Chàng còn đang ngạc nhiên và bước vào thêm mấy trượng nữa. Một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra trước mắt.

Hằng lớp xác người chồng chất ngổn ngang rải rác khắp nơi đại sảnh của Thiên Toàn Bảo và chung quanh vùng phụ cận của ngôi cổ bảo này.

Trầm Kha đưa mắt đếm xác người chết.

Chỗ này hai xác.

Chỗ kia năm xác.

Những xác chết đều do sự xung đột bằng chưởng lực và binh khí gây nên.

Trầm Kha lại nhìn về phía vị trí thạch trận mà đã có lần chàng bị sa cơ nơi đó nay đã bị phá tan tành. Chàng lại chạy dọc dãy nhà giam khi trước chàng đã vào ngồi nơi đó với bao thất vọng nay cũng đã im lìm, cửa phòng đều mở toang.

Trầm Kha lại chạy ngược vào phía trong đại sảnh nhưng đâu đâu cũng đầy thây người và máu đọng thành vũng. Thật là một sự khủng khiếp kinh hoàng. Một vùng chứa toàn xác chết.

Trầm Kha lại quan sát những xác chết kỹ hơn thì thấy chẳng những gồm có xác của môn hạ Thiên Toàn Bảo mà còn có nhiều người thuộc các đại phái bang hội cũng chết nơi đây.

Giờ đây chung quanh chàng toàn là xác chết và máu đọng thành từng vũng bắt đầu xông mùi tanh tưởi dưới ánh nắng gay gắt của giữa trưa.

Trong khi lục lọi quan sát, chàng vẫn không tìm ra dấu vết của toán người của chàng. Chàng lẩm bẩm:

- Một cuộc huyết chiến vừa xảy ra nơi đây. Có lẽ giữa lực lượng Thiên Toàn Bảo và lực lượng của quần hùng.

Rồi chàng lại nghĩ tiếp:

- Không biết Dung muội, thúc thúc và Mã tiền bối có đụng địch nơi đâu không và bây giờ đang ở đâu? Những câu hỏi lại nẩy ra trong đầu và đột nhiên mặt chàng căng thẳng, đầy sát khí hiện lên. Trầm Kha rít qua kẽ răng:

- Lão Bảo chủ Nam Duy Lâm đã lẩn tránh nơi đâu? Càng nghĩ càng uất hận, Trầm Kha lại băng mình vào trong những dãy nhà của Thiên Toàn Bảo lục lọi nữa, song vẫn không thấy một bóng người.

Chàng quay trở ra rồi tự thốt:

- Ngay cả nàng Nam Phương cũng đã biến đâu mất.

Chàng nhìn xa xôi thì ý nghĩ càng nhiều.

Trầm Kha chép miệng:

- Nam Phương tiểu thư chính là em cô dì của ta, song nàng là giòng máu của Nam Duy Lâm nên đã mang toàn diện ác sát ma đầu của lão ta vào giòng máu nàng. Ta đã nương tay không nỡ sát hại nàng, như vậy ta đã tròn nhân nghĩa. Vậy mà nàng không biết ăn năn quay về nẻo chánh. Giờ đây lại theo bên cạnh tên Bảo chủ để nuôi mộng bá chủ võ lâm.

Nghĩ tới đó Trầm Kha chợt lo lắng. Chàng nghĩ đến võ công bất hoại thân thể của lão bảo chủ mà lòng hoang mang.

Biết đâu giờ này những người thân yêu của chàng chẳng phải đã làm ma không đầu dưới bàn tay của lão chăng? Trầm Kha không yên tâm được liền hú lên một tiếng thật dài vang động khắp núi rừng rồi băng người chạy biến đi.

Chàng cũng không có chủ đích, cứ băng mình chạy biến đi. Được một lúc sau khi chàng vượt qua một ngọn đồi thì đã thấy có thêm xác người chết nữa. Nhưng lần này thì xác của Thiên Toàn Bảo môn hạ thì ít mà xác của quần hùng giang hồ thì nhiều.

Trầm Kha đưa mắt quan sát thì hình như đây là một cuộc săn đuổi để chém giết lẫn nhau.

Chàng lại theo dấu phóng đi, cứ lác đác lại thấy vài xác người rơi lại. Chàng nhủ thầm:

- Hay là quần hùng đang rượt theo tên Bảo chủ Nam Duy Lâm!

Vừa lúc đó, bỗng thoảng trong gió, Trầm Kha nghe có tiếng la ó từ nơi dãy núi cao vòi vọi ở phía xa xa trước mặt vọng lại.

Không chần chờ, Trầm Kha liền phóng mình lướt về phía nơi đó.

Càng lúc tiếng la ó càng gần.

Trầm Kha càng tăng thêm tốc lực phi hành.

Rồi cảnh tượng náo loạn ấy hiện ra trước mặt chàng.

Bên bờ vách đá dựng của ngọn núi cao vòi vọi mà mây trắng vẫn luôn luôn vây kín, khí tiết ẩm ướt và loáng thoáng những đám mây chạy qua vướng vào rồi trôi đi.

Ngọn núi này quá cao vì vách núi là đá dựng chơm chởm.

Dầu mưa hay nắng, từ trên đỉnh núi luôn luôn có nước chảy phủ bờ đá dựng đứng, cho nên bờ đá này lại là nơi lý tưởng cho rêu xanh bám nở và trơn như dầu nhớt.

Vách đá vừa dựng đứng vừa cao tận mây trời, lại trơn trợt như thế này thì mấy ai dám mạo hiểm lên ngọn cao sơn đó.

Trầm Kha nhìn vào trận chiến được thu hẹp vào nơi vùng đất bằng dưới chân vách đá dựng sừng sững giữa quần hùng và môn hạ của Thiên Toàn Bảo.

Chàng nhìn kỹ hơn bỗng mắt lóe hung quang khi bắt gặp một người mặc sắc phục màu vàng sẫm, da mặt cũng vàng óng ánh, tóc trắng phau phau búi ngược, cặp mắt sáng quắc như điện.

Quần hùng nhắm vào lão này tấn công từng đợt bằng đao kiếm, quyền chưởng, song lão vẫn đứng trơ trơ với đôi bàn tay không, vung ra chộp binh khí. Bàn tay lão còn sắc bén hơn báu kiếm, chém vào người nào là người ấy đều bị nát nhừ.

Thật là một thân thể bất hoại. Một võ công đặc dị trần gian.

Một lớp người xông vào là một loạt người ngã chết vì con người ấy.

Bỗng Trầm Kha hú lên một tiếng lanh lảnh xé màn trời làm cho quần hùng đều giật mình ngơ ngác dừng tay lại, thì thấy thân hình chàng như cánh chim đại bàng bốc lên cao đáp nhẹ trước mặt lão áo vàng kỳ lạ ấy.

Quần hùng cùng kêu lên kinh ngạc:

- Ồ! Qủy kiếm vương.

- A! Lãng Tử Trầm Kha.

Chàng vừa đáp xuống mặt tràng thì lão áo vàng cười hăng hắc:

- Lại là ngươi! Lần này ngươi đến nạp mạng à? Trầm Kha quát:

- Ngươi là Bảo chủ Thiên Toàn Bảo? - Chính ta!

- Tức là Nam Duy Lâm? - Ngươi hỏi để làm gì? - Để khỏi giết lầm người!

Lão bỗng cười lên sặc sụa, chỉ những xác chết của quần hào rồi cất tiếng lanh lảnh âm ma nói:

- Ngươi thấy đó chứ? Họ chỉ là đàn thiêu thân trước ngọn đèn. Giờ đây ngươi cũng đi vào tử lộ ấy sao? Chàng Lãng Tử Trầm Kha bỗng cất tiếng cười sang sảng như xé không gian làm cho mọi người hiện diện đều phải chú ý.

Chàng cất tiếng đáp:

- Thân thể ngươi bất hoại, đao kiếm quyền chưởng đều không thể xâm phạm ngươi. Song tại sao ngươi không tử chiến cùng quần hùng nơi cổ bảo của ngươi mà ngươi phải chạy ra tận nơi này? Lão áo vàng rúng động thân hình khi nghe Trầm Kha hỏi vậy. Trầm Kha tiếp:

- Có phải ngươi sợ rằng dầu thân xác ngươi bất hoại, nhưng khi nào ngươi còn sức lực kìa. Và nếu công lực của ngươi yếu, sức lực của ngươi cạn vì phải chiến đấu liên miên, hết đợt này đến đợt khác thì ngươi vẫn phải chết, và thân thể ngươi lúc ấy không thể bảo rằng bất hoại được nữa.

Chàng ngưng một chốc rồi tiếp:

- Cũng chính vì vậy mà ngươi phải chạy ra nơi này để tìm kế tẩu thoát. Song quần hùng họ cũng hiểu điều đó, cho dù họ có ý hy sinh

người trước thì người sau lại tiến vào để đổi lấy sự bình an vĩnh cửu cho võ lâm.

Chàng nói say sưa:

- Ngày trước ngươi học võ nghệ có thề nguyền sẽ phục vụ cho công bằng, hành động cho hiệp nghĩa, nếu không sẽ thành qủy muôn kiếp. Vậy mà ngươi quên đi. Ngươi quên cả thân tình mà đành âm mưu hãm hại sư môn.

Giọng chàng đanh lại một cách ghê sợ.

- Ngươi còn nhớ chăng, toàn gia sư huynh ngươi là Nhất Chỉ Công Trầm Lịch Nhưỡng bị ngươi tàn sát cũng chỉ vì ngăn chặn âm mưu đen tối của ngươi. Và vì ngươi muốn chiếm đoạt cả võ lâm này nên đã làm điêu đứng bao nhiêu môn phái đại bang.

Rồi giọng chàng lạnh lùng như lệnh tử thần:

- Ngày nay là ngày tàn của ngươi. Ngươi phải đền nợ máu.

Lão Bảo chủ vẫn tự tin:

- Hứ! Các ngươi chỉ là những tên thiêu thân. Toàn gia các ngươi, đến ngươi hay cả võ lâm, ta muốn ra tay thảy đều chết tất cả.

- Ha! Ha! Ha!

Lão cất tiếng cười kiêu ngạo rồi thách thức:

- Giờ đây còn ai muốn giao đấu với ta không? Không để cho quần hùng hy sinh thêm tánh mạng, Trầm Kha bước lên ba bước quát:

- Ngươi không mời ta cũng ra tay để lấy đầu đi tế cố phụ mẫu của ta!

- Hứ! Ngươi không biết ta là sư thúc của ngươi sao? Trầm Kha ánh mắt rực lên uất hận:

- Ta không chấp nhận điều ấy dầu ngươi có van xin ta, vì ngươi là một con người không còn là người mà phải nói là một con thú khát

máu.

- Câm mồm! Hỗn láo!

- Thì ngươi làm gì tả - Hãy xem đây!

Tức thì lão đẩy song chưởng đánh thẳng vào mặt Trầm Kha với một sức lực kinh hồn.

Đối diện với kẻ thù và trước quần hùng đông đảo, Trầm Kha không thể nương tay được nữa. Chàng liền vung song chưởng với mười thành công lực đẩy ra đối ứng tức thì.

- Bùng!

Tiếng nổ vang rền, âm thanh còn vang vọng theo hốc núi. Cả một vùng đá chạy lá bay.

Quần hùng chứng kiến cũng kinh hồn bạt vía. Những kẻ võ công yếu kém phải thối lui ra xa vì dư lực của chưởng phong.

Trong đấu trường cả hai đối thủ đều lắc lư thân hình mấy cái mới đứng vững.

Cả hai đều kinh ngạc vì không ngờ đối thủ của mình lại có công lực thâm hậu như vậy.

Một chưởng đưa ra hai người đã hiểu thực lực của nhau.

Lão Bảo chủ gằn giọng:

- Không ngờ công lực của ngươi ngày nay tiến bộ nhanh chóng như vậy, nhưng ta sẽ lấy hồn ngươi.

Tiếp theo câu nói là bóng chưởng chập chùng ào ạt tấn công vào Trầm Kha như chớp giật.

Bình tĩnh nhưng không chậm trễ, Trầm Kha liền đưa ra những chưởng nặng nề cuốn theo từng đợt cường lực như triều dâng sóng đập, Lúc đầu còn thấy họ giao chưởng phân tranh. Nhưng một lúc

sau hai kẻ như hai bóng qủy lưu linh, như hai con rồng quay lộn trên không gian rồi đánh vùi với nhau trên mặt đất.

Bên ngoài quần hùng đã thanh toán xong tên cuối cùng của bọn hộ hạ ngoan cố của Thiên Toàn Bảo.

Những người có nhiều liên quan với Trầm Kha lo lắng cho chàng đang ác đấu kinh khiếp với lão Bảo chủ.

Bá Đồng Nhi, một lão già tứ cố vô thân giữa chốn giang hồ, lại kết bạn với chàng Lãng Tử phiêu lưu để rồi cả hai tâm hồn trở nên như ruột thịt.

Lão lo lắng quay qua người con gái có đôi mắt như một bầu trời mà khách anh hùng sẵn sàng xin ngồi tù trong đáy mắt chung thân.

Lão nói:

- Dung cô nương, theo Thanh Vô Tử Tiên Ông thì lão này không dễ gì hại được lão, mà đã nửa ngày rồi, quần hùng bị lão hạ sát cũng không ít. Bây giờ Kha tiểu điệt lại đang giao đấu với lão ta, nên ta lo lắng quá.

Người con gái này là Lữ Mộ Dung, tâm trạng có khác gì lão đâu mà nàng còn lo lắng gấp bội lão nữa.

Nàng vẫn luôn chú ý quan sát trận đấu để cố tìm nhược điểm của lão Bảo chủ hầu mách nước cho Trầm Kha, nhưng vẫn mịt mờ.

Ngay lúc ấy hai tiếng hự, hự vang lên, lão Bảo chủ và chàng Lãng Tử đều bắn lui một trượng đứng gờm, nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống lẫn nhau.

Bỗng lão Bảo chủ đảo mắt quanh rồi thâu bộ nói:

- Tại nơi đây toàn là cao thủ của nhiều môn phái bang hội lại đi vây công một mình ta, thì thử hỏi các ngươi có tự nhận là mình công bằng hào hiệp chăng? Quần hùng chưa ai trả lời thì lão Bảo chủ tiếp:

- Chắc các ngươi đang suy nghĩ rằng ta là địch nhân thì cứ việc tàn

sát chăng? Như thế vẫn không được vì luật giang hồ, tinh thần võ đạo thì chắc các ngươi không thể làm thế. Vậy ta muốn các ngươi nên lẻo đi mấy tiếng công bằng hành hiệp thì cứ việc cùng tiến lên cùng ta giao thủ một lúc.

Trầm Kha nghe lão nói vậy chợt suy nghĩ:

- Dầu cho quần hùng cùng vây đánh lão thì quần hùng thiệt hại càng nhiều, mà nếu hành động như vậy cũng chẳng mấy hay ho.

Nghĩ thế nên chàng đáp lời lão Bảo chủ:

- Nam Duy Lâm, trước mặt quần hùng ta sẽ cùng ngươi giao thủ và ta sẽ yêu cầu họ không can thiệp vào trận đấu, để ngươi nhắm mắt được yên lòng và ta trả một mối thù được toàn diện.

- Ha! Ha! Ha!

Lão Bảo chủ lại cất tiếng cười rồi nói:

- Hay! Hay lắm! Ta sẽ cho ngươi gặp cha mẹ ngươi cho có bầu bạn tâm sự, và võ lâm này cũng sẽ về tay ta.

- Ha! Ha! Ha!

Tiếng cười của lão như xói vào tai mọi người.

Trầm Kha gằn giọng:

- Hãy tiếp chiêu!

Vừa quát là bóng chưởng bay ra phủ người lão Bảo chủ liền.

Nhưng lão Bảo chủ liền nhấc mình bay vút ra ngoài ba trượng tránh chưởng và nói:

- Hãy lên trên tuyệt đỉnh phong kia mà giao đấu.

Lão vừa nói là thân hình bốc cao, dùng thuật bích hổ du tường đạp lên bờ vách dựng đứng thi triển khinh công thượng thừa vút lên.

Thật là bất ngờ, Trầm Kha định vung chưởng chận lão lại, song chàng đảo mắt nhìn đám quần hùng rồi chợt nói:

- Được! Ta sẽ cho ngươi cái chết không toàn thây.

Tức thì chàng cũng đạp bờ vách dựng đứng quăng mình bay vút lên như chiếc pháo vọt lên trời.

Tuyệt Đỉnh Phong là ngọn núi cao ngất trời quanh năm suốt tháng lúc nào cũng có mây phủ mù sương. Hơn thế nữa bao quanh Tuyệt Đỉnh Phong là lớp rong rêu lúc nào cũng có nước trơn như mỡ bám chặt vào lớp đá dựng thành vách núi thẳng đứng như cột trụ khổng lồ cao vòi vọi.

Những kẻ lên được Tuyệt Đỉnh Phong cũng rất ít nên quần hùng thấy lão Bảo chủ và chàng Trầm Kha thi triển khinh công thượng thừa trèo lên, chẳng mấy chốc đã mất hút trong lớp mây mù mà thầm thán phục.

Hai người vừa lên thì trong quần hùng có một số rất ít người bước ra dự định lên theo thì một vị lão nhân bước ra nói lớn:

- Xin qúy vị bạn hữu hãy chậm chân.

Những người này đều dừng lại thì nàng Lữ Mộ Dung lên tiếng hỏi vị lão nhân ấy:

- Nội tổ có ý kiến gì nữa với quần hùng vậy? Lão nhân vui vẻ giải thích với quần hùng:

- Theo thiển ý của lão thì địa thế trên Tuyệt Đỉnh Phong thật nhỏ hẹp, làm đấu tràng đã thấy nhỏ hẹp rồi. Nếu chúng ta lên nữa sợ gây khó khăn hay cản trở, không phải cho lão Bảo chủ mà cho Trầm thiếu hiệp.

Lữ Mộ Dung hỏi tiếp:

- Thưa nội tổ tại sao vậy? Vị lão nhân Thanh Vô Tử tiên ông giải thích tiếp:

- Vì địa thế quá chật hẹp, nếu chúng ta lên trên đó nhiều thì lão Bảo chủ sẽ lợi dụng. Vì thế dễ dồn ép Trầm thiếu hiệp, mà thiếu hiệp không muốn liên lụy đến chúng ta nên có thể gây thất lợi cho Trầm thiếu hiệp là thế.

Quần hùng nghe qua đều gật đầu thì Bá Đồng Nhi lên tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta đứng đây đợi họ chết cả rồi lên sao? Quần hùng lại xôn xao bàn tán. Người này nói một lời, người kia một câu, chưa biết tính sao.

Bỗng có bóng một người con gái từ mé núi xéo về phía quần hùng đang tụ tập, thoăn thoắt đạp bức vách dựng đứng tiến lên ngọn Tuyệt Đỉnh Phong.

Quần hùng đang ngơ ngác thì Lữ Mộ Dung và Bá Đồng Nhi cùng la lên:

- Ồ! Nàng Nam Phương tiểu thư!

- Chính nàng ấy rồi!

Bá Đồng Nhi quay qua hỏi Lữ Mộ Dung đang đứng bên cạnh:

- Nàng ấy lên trên Tuyệt Đỉnh Phong để làm gì vậy? - Tiếp tay cho phụ thân nàng chăng? - Thế thì nguy lắm!

Lữ Mộ Dung lo lắng ra mặt:

- Thế thì làm sao đây? Bá Đồng Nhi lại quay sang hỏi Thanh Vô Tử tiên ông:

- Ngài có ý kiến gì chăng? Thanh Vô Tử tiên ông nhíu mày đáp:

- Hay là chúng ta lên trên ấy xem!

Thanh Vô Tử tiên ông cùng với Bá Đồng Nhi và Lữ Mộ Dung bước tới sát chân núi đá dựng, dự định cất mình tiến lên.

Đột nhiên từ trên Tuyệt Đỉnh Phong một bóng người rơi xuống làm mọi người đều la lên kinh hoàng.

Bóng người này rơi ngay trên đầu ba người.

Lữ Mộ Dung là người hét lớn nhất:

- Á!

Nàng miệng thì hét mà mắt nhìn vào bóng người ấy không chớp mắt.

Chẳng riêng gì nàng mà cả đến tất cả bao nhiêu người hiện diện đều dõi trông theo không chớp mắt.

Khi bóng người rớt xuống còn chừng năm trượng ngay trên đầu ba người, thì không hẹn mà cả ba đồng đẩy ra một nhu lực để làm giảm bớt sức rơi của bóng người kia, rồi cả ba đều đưa tay đón lấy người này.

Lữ Mộ Dung khi nhìn rõ diện mạo người này liền la lên:

- Ồ! Nam Phương tiểu thư! Nàng đã bị trọng thương!

Thấy vậy quần hùng ùn ùn chạy lại thì nhiều tiếng hét từ quần hùng lại vang lên:

- Ồ! Họ rơi xuống rồi!

Mọi người quay vụt lại nhìn lên Tuyệt Đỉnh Phong thì thấy một bóng vàng đang lơ lửng trong không khí. Người đó không ai khác hơn là lão Bảo chủ Nam Duy Lâm.

Lão này đang rơi giữa không gian, nhưng có lẽ chưa bị thương nặng nên lão chỉ rơi một khoảng liền giăng đôi cánh tay như cánh đại bàng, lái thân hình sà vào và chạm thật nhẹ vào vách đá để giảm bớt tốc độ rơi, rồi lại búng người ra rơi xuống nữa, nhưng lại rơi cheo chéo ra xa khỏi hướng quần hùng đang đứng. Nên khi lão càng rơi xuống thì càng xa chỗ quần hùng có vài mươi trượng.

Thân hình của lão cứ thế mà rơi Vừa lúc đó trên Tuyệt Đỉnh Phong,

chàng Lãng Tử Trầm Kha cũng dùng thuật khinh công bám theo những mô đá nhô ra mà đưa người rơi xuống.

Ba người đều từ Tuyệt Đỉnh Phong bay xuống.

Nàng Nam Phương tiểu thư thì bị thương tích trầm trọng, nên khi rơi xuống mặt nàng xanh như tàu lá. Nơi giữa ngực nàng bị chấn vỡ, máu me ướt đẫm đang được Lữ Mộ Dung săn sóc. Dẫu biết rằng Nam Phương là con của lão Bảo chủ, nhưng lúc này Lữ Mộ Dung nhìn nàng Nam Phương với cặp mắt thật đáng thương tâm hơn là thù hận.

Người rớt thứ hai là lão Bảo chủ đang ngồi vận công, song quần hùng không ai tấn công lão vì một lời giao hẹn của cuộc đấu.

Người thứ ba là chàng Trầm Kha vượt vách đá dựng trơn trượt để xuống.

Mọi người ở dưới đất chưa hiểu nguyên do, nên vẫn nôn nóng chờ đợi.

Trầm Kha vừa rơi nhẹ người xuống đất vội chạy lại chỗ Nam Phương tiểu thơ để săn sóc. Chàng thấy Lữ Mộ Dung đang đỡ Nam Phương nên vội hỏi:

- Nàng thế nào rồi? Lữ Mộ Dung chưa kịp đáp lời thì Nam Phương tiểu thư cựa mình mở mắt thất thần thều thào nói:

- Trầm Kha thiếu hiệp Mẹ của tôi là dì của thiếu hiệp đã bị lão Bảo chủ giết chết. Nhưng lão ấy không phải là cha ruột của tôi mà chỉ có dì thiếu hiệp là mẹ ruột của tôi Nàng cố lấy hơi nói tiếp:

- Vậy mà từ lâu tôi cứ ngỡ Bàng Dã Lan là mẹ ruột. Giờ hiểu ra tôi thêm đau lòng Tôi phải báo thù. Nhưng lão Bảo chủ đã hạ độc thủ Lúc này Trầm Kha liền nói:

- Nam Phương tiểu thư, tôi sẽ báo thù này cho dì tôi.

Nàng mỉm cười nhìn Trầm Kha cố gắng nói:

- Trước lúc hấp hối mẹ tôi có cho biết là huyệt đạo của lão ở trên đỉnh đầu Trầm Kha hỏi lại:

- Trên đỉnh đầu? Nam Phương tiểu thư gật nhẹ.

Mồ hôi tuôn ra ướt mặt nàng. Nàng nhìn chăm chăm vào mặt Trầm Kha rồi nói tiếp:

- Trước lúc vĩnh biệt tôi xin một ân huệ Trầm Kha hỏi ngay:

- Nàng muốn gì xin cứ nói!

Nam Phương tiểu thư tiếp:

- Xin ca ca nhận Nam Phương này làm tiểu muội, và tha thứ chuyện đã qua.

Trầm Kha liền gọi:

- Nam Phương tiểu muội! Ngu huynh sẽ báo thù này cho muội.

Nam Phương cười mãn nguyện, giọng đứt đoạn:

- Tình yêu em ấp trong lòng không thành nơi trần gian sẽ đổi làm tình huynh muội và muội sẽ hân hoan ôm xuống tuyền đài Đôi mắt nàng đã thất thần Nàng quay sang phía Trầm Kha, đôi tay nàng ôm lấy chàng miệng khẽ gọi:

- Kha huynh Trầm Kha nói như cái máy:

- Tiểu muội có điều gì vậy? Nàng thở hắt ra một cái, ngã đầu vào vai Trầm Kha.

Chàng vội bồng xác nàng khẽ nói:

- Tiểu muội! Đời tiểu muội còn bạc bẽo hơn ngu huynh.

Đột nhiên chàng quay sang nói với Lữ Mộ Dung:

- Dung muội giữ hộ xác nàng!

Vừa nói chàng vừa trao xác Nam Phương cho Lữ Mộ Dung rồi vụt đứng lên tiến từng bước nặng nề về phía lão Bảo chủ.

Lúc này lão ta cũng vừa tọa công xong liền đứng dậy.

Trầm Kha bước đến cách lão một trượng, giọng rít lên:

- Ngươi hãy chuẩn bị để lãnh cái chết!

Lão Bảo chủ lúc nãy cùng Trầm Kha đang đấu với nhau ác liệt trên ngọn Tuyệt Đỉnh Phong. Bất ngờ, khi hai người vừa mới lùi bộ thì bất thần nàng Nam Phương tiểu thư xuất hiện, và nàng như chiếc pháo bay lên cao, rồi từ trên cao đôi bàn tay sử dụng như cương đao đâm vào giữa đỉnh đầu lão Bảo chủ.

Nhưng nhanh hơn nàng, lão Bảo chủ liền né tránh sang một bên và tay quyền liền đâm vào giữa ngực nàng.

Nam Phương tiểu thư chỉ hự được một tiếng và thân hình bay luôn khỏi ngọn Tuyệt Đỉnh Phong.

Lúc đó Trầm Kha quá căm giận nên trong lúc lão Bảo chủ chưa hồi bộ nạp khí thì chàng đẩy song chưởng với toàn bộ công lực vào lão ta.

Lão hự lên một tiếng, thân hình lão cũng liền bốc khỏi ngọn Tuyệt Đỉnh Phong rơi xuống.

Trầm Kha thấy vậy cũng lẹ làng thi triển khinh công bay xuống để xem xét nàng Nam Phương.

Sau khi rơi xuống đầu bị trúng thương, lão Bảo chủ chỉ điều tức một lúc là trở lại bình thường. Đó cũng nhờ vào môn võ công đặc dị của lão.

Trầm Kha quát xong liền rút ngọn trường kiếm cầm nơi tay. Tức thì lão Bảo chủ gằn giọng:

- Ta sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại!

Tức thì đôi tay của lão như hai thanh đao vun vút múa lên tấn công Trầm Kha như thác cuốn, dẫu có va chạm với cây trường kiếm vẫn như không.

Trầm Kha giờ đây đã biết được nhược điểm của lão Bảo chủ là nơi đỉnh đầu nên chàng thầm nghĩ:

- Lão qủy này dĩ nhiên phải giữ thật kín nơi đỉnh đầu. Vậy ta phải dùng hư thế mới hạ được lão.

Ý đã quyết, Trầm Kha liền vung kiếm như ánh chớp giăng ngang trời, tấn công vào trung bộ và hạ bộ của lão liên tiếp không ngừng.

Những tuyệt chiêu của qủy kiếm đã khiến lão Bảo chủ e ngại, vì càng đánh lão càng cảm thấy tiêu hao nội lực vì phải vận công bảo vệ thân thể, và nhất là đôi cánh tay nhằm đối phó với ngọn trường kiếm khủng khiếp của Trầm Kha.

Trầm Kha càng đánh, thân thủ càng nhanh.

Rồi đột nhiên, ngọn trường kiếm của chàng đâm vút vào giữa ngực của lão Bảo chủ.

Lão ta sử dụng đôi tay thật tinh diệu, nên khi lưỡi kiếm vừa đâm tới, tay hữu của lão chộp vào lưỡi kiếm ngay ở khúc đầu.

Bỗng nghe cắc một cái, mũi kiếm bị gẫy ngang nhưng liền đó lưỡi kiếm vẫn đâm thẳng vào. Lập tức tay tả của lão vung lên chộp vào đầu thân kiếm gẫy.

Cũng như lúc nãy, một tiếng cắc vang lên, lưỡi kiếm bị gẫy thêm một đoạn nữa.

Lập tức phần thân kiếm gẫy như sao xẹt vút lên - Phập!

Phần kiếm gẫy còn lại ghim lút vào giữa đỉnh đầu của lão Bảo chủ.

Máu từ nơi ấy túa ra chảy tràn xuống mặt, xuống cả thân hình lão, biến lão thành một con người máu trông như qủy dữ hiện thân.

Hai đoạn kiếm gẫy trong tay lão cũng rơi liền xuống đất.

Lão đứng sừng sững như bóng qủy giữa tràng. Lão Bảo chủ mắt mở trừng trừng ấm ức:

- Ta đã lầm mưu ngươi Ngươi cố tình chấn gẫy mũi kiếm để sử dụng tuyệt chiêu của ngươi là Qủy Kiếm Vương Tiếng nói sau cùng vừa dứt là thân lão cũng ngã nhào trên mặt đất.

Thiên Toàn Bảo từ đây mất dấu trong giang hồ.

Thiên Toàn Bảo chủ Nam Duy Lâm sẽ đi về huyền thoại, và từ đây giang hồ võ lâm có thêm ba tiếng Qủy Kiếm Vương.

Chàng Lãng Tử Trầm Kha vẫn đứng sừng sững nhìn đối phương gục chết, miệng lẩm bẩm:

- Ngươi là tên cuối cùng của mối gia thù!

Chợt có tiếng gọi:

- Kha huynh!

Trầm Kha liền quay lại thì thấy nàng Lữ Mộ Dung đôi mắt đen huyền lóng lánh giờ đây như ươn ướt nghẹn ngào.

Một giòng nước mắt nho nhỏ lướt qua trên má nhưng môi nàng vẫn đơm nụ cười hạnh phúc.

Hai tâm hồn như gần nhau hơn, cảm thông hơn.

Chàng Khẽ gọi:

- Dung muội!

Nàng chạy đến chàng, tay trong tay thay vạn lời tha thiết.

Ánh nắng cũng đã nhạt dần.

Vạn vật muôn loài như đang ca ngợi giây phút thần tiên ấy, mở đầu cho một tương lai đầy hứa hẹn sáng lạn của đôi nam nữ.

Hết

Nguồn: Nhạn Môn Quan
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA